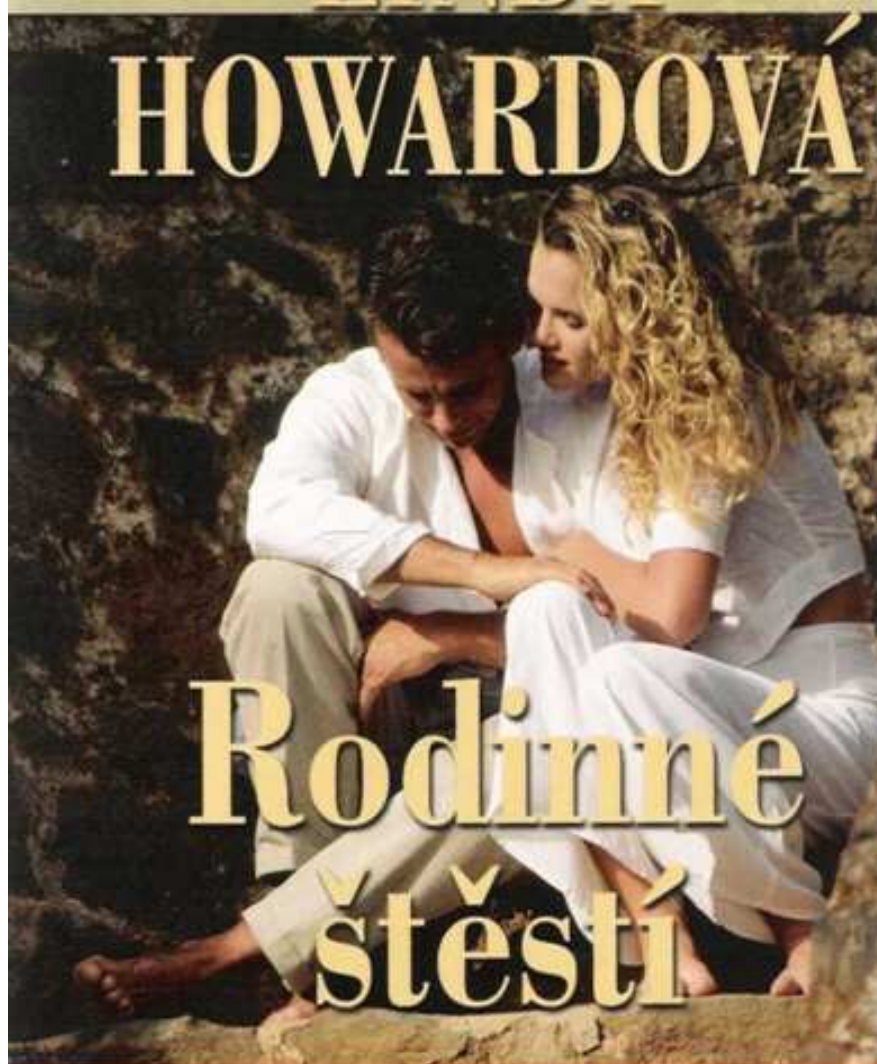

HARLEQUIN® Special

LINDA HOWARDOVÁ

Rodinné šťěstí

Rodina Mackenzie

Obsah

MARY SE NEBOJÍ	3
UTAJOVANÉ SKUTEČNOSTI	187
VÝJIMEČNÉ OKOLNOSTI	369
ŠAMPION	553
OSUDOVÁ HRA	654

MARY SE NEBOJÍ

Linda Howardová

Mackenzie's Mountain

(Wolf Mackenzie)

ANOTACE:

Wolf Mackenzie dlouhá léta trpí za zločin, který nespáchal, a jen přímá a rázná Mary Elisabeth v něm nevidí nebezpečného míšence a zločince jako ostatní lidé z městečka, ale citlivého, čestného muže. Muže, kterého by mohla milovat...

Harlequin Special 2004/4
Rodinné štěstí 67 G A

Název originálu: Mackenzie's Mountain

První vydání: Silhouette Books, 1989

Překlad: Kamil C. Pinta

Odpovědný redaktor: Bohdana Hyťhová

ISBN 83-238-2443-6

© 1989 by Linda Howington

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2004

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin

Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

ISSN 1212-852X

PRVNÍ KAPITOLA

Wolf Mackenzie potřeboval ženu.

Strávil v posteli další bezesnou noc a tělo měl bolavé touhou, sexuální potřebou zdravého muže, kterou míjející hodiny jen zvyšovaly. Nakonec vylezl z postele a nahý přistoupil k oknu. Dřevěná podlaha ho studila do bosých nohou.

Chladné měsíční světlo zostřilo rysy jeho tváře. Husté černé vlasy po ramena a hluboké černé oči prozrazovaly jeho indiánský původ. Měl vystouplé lícní kosti a široké čelo, úzké rty a zahnutý nos. Méně zřetelné, ale taky patrné byly keltské rysy, dědictví po otci, jehož rodina pocházela ze Skotska. V jeho žilách kolovala krev dvou bojovných národů, Komančů a Keltů. Byl to rozený válečník.

Znal svoji přírodní povahu, svoje pudy a instinkty, a přestože je dokázal dobře ovládat, ženu občas nutně potřeboval. Obvykle v takových případech navštívil Julii Oakesovou. Byla rozvedená, o pár let starší a žila v malém městečku asi padesát mil odsud. Jejich vztah trval už pět let, ale na svatbu ani jeden z nich nepomýšlel. Oba jenom uspokojovali svoje potřeby. Wolf nenavštěvoval Julii příliš často a pokaždé si dával pozor, aby ho nikdo neviděl. Věděl, že Juliiny sousedy by pohoršilo, kdyby věděli, že spí s indiánem. A ne s ledajakým indiánem. Obvinění ze znásilnění nikomu na popularitě nepřidá.

Blížilo se sobotní ráno a on měl v plánu zajet do Ruth, do městečka na úpatí hor, aby tam nakoupil materiál na oplocování. A sobotní večery bývají osamělé. Napadlo ho, že by mohl zajet i za Julií.

Noc se ochlazovala a po nebi se táhly nízké, těžké mraky. Díval se, jak zakrývají měsíc, a věděl, že přinášejí nový sníh. Nechtělo se mu zpátky do prázdné postele. Tvář měl lhostejnou, ale tělo neklidné. Potřeboval ženu.

Mary Elizabeth Potterová mívala v sobotu dopoledne vždycky spoustu práce, ale dnes měla v plánu něco jiného. Potřebovala si nutně promluvit s Joem Mackenziem. Ten chlapec odešel ze školy před dvěma měsíci, měsíc před tím, než ona nastoupila na uvolněné místo učitelky. Nikdo ji na něj neupozornil, sama našla jeho školní záznamy a ze zvědavosti si je přečetla. V Ruth, městečku ve Wyomingu, nechodilo na střední školu moc studentů a Mary byla až do včerejška přesvědčená, že je všechny zná. V ročníku bývalo zhruba šedesát žáků a většinou všichni školu úspěšně dokončili. Každý předčasný odchod byl neobvyklý. Když procházela záznamy toho chlapce, překvapilo ji, že patřil k nejlepším žákům a že měl samé jedničky. Chtěla si s ním promluvit a přesvědčit ho, že pro jeho budoucnost je důležité, aby pokračoval ve studiu. V šestnácti letech člověk snadno udělá chybu, které pak celý život lituje. Věděla, že se jí nebude dobře spát, dokud si s ním nepromluví.

V noci zase sněžilo a ochladilo se a její kocour naříkavě mňoukal, jako by si stěžoval na počasí. „Já vím, Woodrowe,“ uklidňovala ho, „ta podlaha tě musí studit.“ Docela se svým mazlíčkem soucítila. Od té doby, co přijela do Wyomingu, ji pořád zábly nohy.

Měla předsevzetí, že si do příští zimy pořídí pár teplých vysokých zimních bot s kožíškem. Potřebovala

by je už teď, ale náklady na stěhování ji finančně vyčerpaly a nemohla si větší nákupy dovolit.

Když si obouvala svoje nejteplejší boty, kterým v duchu říkala staropanenské, Woodrow znovu zamňoukal. Mary ho podrbala za ušima a kocour spokojeně prohnul hřbet. Zdělila ho i s domem, který jí škola poskytla. Netušila, kolik je kocourovi, ale ani on ani dům rozhodně nebyli nejmladší. Mary by si sama kočku nikdy nepořádila, připadalo jí to moc staropanenské, ale osud na ni vyzrál. Jsem stará panna, povzdychla si, a teď mám i kocoura. A staropanenské boty. Obrázek je kompletní.

„Každý svého štěstí strůjcem,“ řekla kocourovi. „Ale proč si přidělovat vrásky? Tebe to nepálí, že jsem stará panna.“

Když se podívala do zrcadla, aby si upravila vlasy, vzdychla.

Měla bledou plet', drobnou postavu a v nevýrazném oblečení vypadala jako šedivá myš. Ano, tohle přirovnání jí připadalo nejvýstižnější. Mary Elizabeth Potterové bylo předurčeno osudem, že zůstane sama.

Oblékla se tak teple, jak jen to šlo. Dlouhá zavínovací sukně a tenké bílé punčochy jí ale připadaly přece jen vhodnější než podkolenky a vlněné šaty. Kvůli teplu byla sice ochotná vypadat staromódně, ale ne jako hastroš.

Do jara bylo ještě daleko a Mary se pořád ještě nemohla vzpamatovat z teplotního šoku. Opustila útulné hnízdečko v Georgii kvůli nabídce malé školy ve Wyomingu, protože chtěla od základu změnit svůj životní styl. Smířila se kvůli tomu dokonce i s nízkým platem, i když by to nikomu nepřiznala. S počasím ovšem nepočítala. Byla připravená na sníh, ale ne na

tak nízké teploty. Není divu, že je tu tak málo dětí, pomyslela si, když otevřela dveře a roztřásla se zimou. Kdo by se v takovém nečasu svlékal.

Kráčela k autu značky Chevrolet sedan se zimními pneumatikami a do bot jí padal sníh. Znovu si povzdychla při vzpomínce na Savannah. Byl březen a tam už je určitě jaro v plném proudu, s květinami nejružnějších tvarů i barev.

Ale Wyoming byl taky krásný, půvabný svým vlastním nespoutaným a majestátním způsobem. Horské svahy tyčící se vysoko nad městem prý na jaře ozdobí louky poseté divokými květy a průzračné potoky se rozzurčí jarními písněmi. Wyoming byl úplně jiný svět než Savannah a Mary si připadala jako přesazená květina, která má problémy s aklimatizací.

Když se ptala na cestu k domu Mackenzieových, poradili jí jen velmi neochotně. Nechápala, proč o toho chlapce nemá nikdo zájem. Jinak byli lidé v městečku přátelští a obětaví. Nejprímější odpověď dostala od pana Hearsta, majitele obchodu, který zamumlal, že Mackenzieovi za tu námahu nestojí. Ale Mary se chtěla věnovat každému dítěti. Byla učitelka a brala svoje povolání vážně.

Nasedla do auta a vyhlédla z okénka na horu, které se tu říkalo Mackenzieova, a na úzkou cestu, která se po jejím úbočí vinula jako stuha. A málem ztratila odvahu. Neměla zkušenosti s řízením ve sněhu.

Třásla se tak, že skoro nemohla zastrčit klíček do zapalování.

Měla bych radši počkat na lepší počasí, řekla si v duchu a znovu se zadívala na hory. V červnu sníh roztaje, ale Joe Mackenzie nechodí do školy už dva

měsíce a v červnu už by mohlo být pozdě. A tak se rozhodla, že to riskne. Nechtěla ztratit už ani den.

Měla ve zvyku dodávat si odvahu, když se pouštěla do něčeho, co jí připadalo obtížné. Když se rozjížděla, přesvědčovala se nahlas: „Tam nahoře to nebude tak strašné. Všechny horské silnice vypadají z dálky hrozně. Když se tam dostanou Mackenzieovi, dokážu to taky.“

Když cesta začala prudce stoupat, sevřela volant a pokoušela se nedívat do údolí, aby neviděla, jak hluboko může spadnout.

„Nedostanu smyk,“ opakovala si. „Pojeďu tak pomalu, aby se nemohlo nic stát. Rodiče budou rádi, že chci mluvit s Joem. Třeba měl jen problémy s nějakým děvčetem. V jeho věku se takové rány hojí snadno.“

Jízda opravdu nebyla tak zlá. Stoupání bylo mírnější a hory vypadaly zblízka docela přátelsky. Mary ale byla tak soustředěná na cestu, že si nevšimla červeného světla na palubní desce. Netušila, že se motor přehřívá, dokud se z kapoty nezačalo kouřit. V mrazivém vzduchu se pára na okně okamžitě srážela v krystalky ledu. Instinktivně šlápla na brzdu, ale kola jí začala podkluzovat, a tak brzdit zase přestala. Auto zabralo, ale Mary vůbec neviděla na cestu, a tak jen zavřela oči a modlila se, aby zůstala na cestě.

Když auto pomalu zastavilo, vystoupila a ledový vítr se jí zahryzl do tváří. Otevřela kapotu, aby se podívala, co se stalo, a na první pohled jí to bylo jasné. Jedna z hadiček byla prasklá a vytékala z ní horká voda.

Najednou jí došlo, v jak vážné situaci se ocitla. V autě zůstat nemohla, protože by v něm za chvíli zmrzla, a Mackenzieovi nemuseli opustit dům celý den nebo i

celý víkend. A jít zpátky pěšky se neodvažovala – ujela už pěkný kus cesty. Měla jen jedinou možnost: jít pěšky k domu Mackenzieových a doufat, že to není moc daleko. Nohy měla zmrzlé už teď.

Nechtěla si připustit, že by tam nedokázala dojít. Vykročila vzhůru po silnici a snažila se nemyslet na sních, který jí při každém kroku padal do bot.

Došla za první zatáčku. Auto už ztratila z dohledu, ale před sebou pořád neviděla žádný dům. Připadala si osamělá, ztracená uprostřed divočiny. Všude kolem byly jenom hory, sníh a naprosté ticho a ji bolely nohy jako čert, i když ušla sotva dvě stě metrů.

Drkotala zuby, ale nutila se jít dál.

Pak zaslechla hluboké vrčení motoru a vzrušením jí skoro vyhrkly slzy. Přestaň vyvádět, napomenula se. Nemáš důvod brečet, nešla jsi ani čtvrt hodiny a žádné velké nebezpečí ti nehrozí. Ustoupila do sněhu vedle cesty a čekala na přijíždějící auto.

Byl to velký černý džíp s širokými pneumatikami. A řidičův zvědavý pohled Mary přiváděl do rozpaků. Připadala si hloupě – jako bláznivá ženská na zimní procházce.

Auto zastavilo a řidič vystoupil. Byl vysoký a na první pohled se jí moc nelíbil. Neměla ráda, když se na ni vysocí muži dívali svrchu, a nerada k nim vzhlížela. Ale ať už je velký nebo malý, mohl by ji zachránit. Zkřížila ruce v rukavicích na prsou a přemýšlela, co mu řekne. Jak se vlastně prosí o záchranu? Ještě nikdy to nedělala a pro váženou slečnu učitelku se to ani nehodilo.

Wolf zíral na ženu oblečenou do sněhu a mrazu naprosto nevhodně. Co tady, proboha, dělá? Jak se sem

dostala? A najednou mu došlo, kdo to je. Zaslechl v obchodě, jak si lidi povídají o nové učitelce odněkud z jihu, a v životě neviděl ženskou, která by vypadala víc jako učitelka. Byla oblečená opravdu hloupě. Její modré šaty a hnědý kabát byly v takovém počasí úplně na nic. Pod šátkem zahlédl proužek světle hnědých vlasů a veliké brýle s kostěnými obroučkami, které její drobný obličej moc nekrášlily. Nebyla nalíčená, dokonce neměla ani namalované rty.

A navíc měla nepraktické nízké boty, i když jí sníh sahal až ke kolenům.

Rychle si ji prohlédl a čekal na vysvětlení. Zatím neřekla ani slovo, jenom se na něj dívala a tvářila se trochu pobouřeně. Napadlo ho, že je možná pod její úroveň bavit se s indiánem, nebo ho dokonce žádat o pomoc, ale zároveň věděl, že ji tu nemůže nechat.

Nepromluvila, a tak mlčel i on. Sehnul se, vzal ji jednou rukou pod koleno, druhou pod zády a zvedl ji do náručí. Nevážila víc než malé dítě. Slyšel, jak zalapala po dechu, a v modrých očích za kostěnými obroučkami uviděl záblesk překvapení.

Pak se ho ale chytila, jako by měla strach, že ji upustí.

Přidržel si ji tak, aby mohl otevřít dveře, usadil ji na sedačku a oprášil jí sníh z nohou. Oklepal si rukavice, obešel auto a posadil se za volant.

„Jak dlouho se tu takhle procházíte?“ zeptal se nevrle.

Mary zamrkala. Nečekala, že bude mít tak hluboký hlas. Brýle se jí zamlžily a musela si je otřít.

„Já... moc dlouho ne,“ koktala. „Asi čtvrt hodiny. Praskla mi hadička. U auta.“

Wolf viděl, jak klopí oči a tváře jí červenají. Je nervózní, proběhlo mu hlavou. Možná si myslí, že ji chci povalit na sedačku a znásilnit. Jsem přece poloviční indián, schopný všeho.

Od ranče nebyli daleko a dojeli tam za pár minut. Wolf zaparkoval co nejbliž u dveří a vystoupil. Obešel auto právě v okamžiku, kdy otvírala dveře a chtěla vylézt ven.

„Na to zapomeňte,“ řekl a znovu ji vzal do náruče. Nechtěně jí při tom vyhrnul sukni do půli stehén. Rychle si ji narovnala, ale Wolf stihl zahlédnout její štíhlé nohy.

Když vešli do domu, obklopilo ji teplo a s úlevou se nadechla. Její zachránce přisunul dřevěnou židli, posadil ji na ni, pak vzal beze slova velký lavor a začal do něj napouštět horkou vodu.

I když si Mary svůj příchod představovala jinak, mohla se teď začít věnovat tomu, kvůli čemu přišla. „Jmenuji se Mary Potterová a jsem zdejší nová učitelka.“

„Já vím,“ řekl.

Dívala se na jeho široká záda. „Vy to víte?“

„Do Ruth nejezdí moc cizích lidí.“ Uvědomila si, že se jí ještě nepředstavil, a najednou si nebyla jistá, jestli je vůbec na správném místě. „Jste... jste pan Mackenzie?“

Ohlédl se na ni přes rameno a ona si všimla, že má oči černé jako noc.

„Jmenuju se Wolf Mackenzie.“

„To není moc obvyklé jméno. Máte britský původ?“

„Ne.“ Otočil se a položil před ni hrnec s vodou. „Indiánský.“

„Indiánský?“ Zastyděla se. Měla si to domyslet podle tmavých vlasů a očí a bronzové barvy kůže. Většina mužů z Ruth byla opálená, a tak ho pokládala za jednoho z nich, jen trochu snědšího. Zamračila se a řekla: „Mackenzie ale není indiánské jméno.“

Taky se zamračil.

„Je skotské.“

„Aha, takže vy jste míšenec?“

Řekla to tak klidně, jako by se ptala na cestu. „Ano,“ zabručel. Rozčilovalo ho to a nejradši by jí něco odsekl, ale pak si všiml, že se celá chvěje, a odložil to na později, až ji zahřeje. Z nemotorných krůčků, kterými se pohybovala, když ji poprvé uviděl, poznal, že musí být pořádně promrzlá. Sundal si těžký kabát a šel dát vařit vodu na kávu.

Mary tiše seděla a čekala. Nebyl moc upovídaný, ale to ji nemohlo odradit. Byla opravdu hodně prochladlá, ale až se napije teplé kávy, snad bude moci v rozhovoru pokračovat. Zvedla k němu oči, ale jeho výraz byl nerozluštitelný. Beze slova jí sundal z hlavy šátek a začal jí rozepínat kabát. „Můžu si ho sundat sama,“ namítla překvapeně a pokusila se o to, ale zmrzlé prsty ji neposlouchaly. Odstoupil stranou a chvíli ji nechal, ať se trápí, ale pak jí ruce odstrčil a kabát rozepnul sám.

„Proč mě vlastně svlékáte, když je mi taková zima?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Abych vám mohl prohřát ruce a nohy,“ řekl a začal jí zouvat boty.

Mary nebyla zvyklá, aby se jí někdo dotýkal, a ani si na to zvykat nechtěla. Chystala se mu to říct, ale slova jí uvízla na rtech, když jí nečekaně strčil ruce pod sukni a sáhl jí až k pasu. Překvapeně vykřikla a

zaklonila se, div že nepadla ze židle. Podíval se na ni, oči jako černý led.

„Nemusíte se bát,“ zavrčel. „Dneska je sobota. Znásilňuju jenom v úterý a ve čtvrtek.“ Měl chuť vyhodit ji zpátky na mráz, ale nedokázal by nechat umrznout ženskou, dokonce ani bělošku, která si určitě myslí, že se od něj může kdečím nakazit.

„Co máte proti sobotě?“ odsekla Mary, ale hned si uvědomila, že to mohlo znít jako výzva, zrudla a zakryla si obličej rukama v rukavicích. Namrzl mi mozek, pomyslela si. Jinak se to nedá vysvětlit.

Vyžděšenýma očima se na něj dívala skrz prsty černých rukavic. Už dlouho neviděl nikoho červenat se, a tak mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že je opravdu na rozpacích. Tak ona je stydlivá! pomyslel si. Obrázek staromódní slečny učitelky byl kompletní a Wolfův hněv vystřídalo pobavení. „Chci vám sundat punčocháče, abyste si mohla dát nohy do vody,“ vysvětlil stroze.

„Aha,“ zahuhlala, protože ústa měla pořád ještě zakrytá rukavicemi.

Rukama ji chytil za boky a ucítil, jak je štíhlá a hebká. I když byla oblečená jako z minulého století, křehkost a sladká ženská vůně jí nechyběly. A Wolfovi se zrychlil tep. Potřebuju ženskou víc, než jsem si myslel, napadlo ho, když mě tahle nenápadná učitelka dokáže tak vzrušit.

Když ji nadzdvíhl, aby jí mohl punčochy stáhnout, ani nedutala. Hlavu měl u jejích prsou, takže se dívala na jeho husté a lesklé vlasy. Představovala si, jaké by to asi bylo, kdyby jí těma drsnýma rukama, které cítila na nohou, hladil prsa, a zatočila se jí hlava.

Wolf se na ni ani nepodíval, odhodil jemné punčochy na zem, chytil ji za nohy a ponořil je do teplé vody. Pálilo to jako čert. Mary zadržela dech, ale neprotestovala.

„Za chvíli to přejde,“ ujistil ji a sedl si tak, že jí sevřel nohy mezi kolena, aby je zahřál. Potom jí opatrně sundal rukavice a překvapilo ho, jak má jemné a bledé ruce. Chvíli je držel v horkých dlaních, pak si rozepnul košili a přisedl blíž.

„Takhle se nejlíp zahřeje,“ řekl a strčil si je do podpaží.

Mary byla tak ohromená, že se nezmohla na odpor. Vlastně se nedotýkala přímo jeho kůže, měl na sobě tričko, ale stejně to bylo to nejintimnější, co kdy zažila. Pohladil jí ramena a stehna. Nemohla uvěřit, že se to děje právě jí, slečně Mary Elizabeth Potterové.

Podíval se do jejích očí. Měly zvláštní modrou barvu s odstínem šedé. Břidlicově modrá, napadlo ho, to je ten správný výraz. Z povoleného drdolu jí vyklouzlo pár světle hnědých, hedvábných pramínků vlasů a teď jí rámovaly obličej. Byla velmi blízko, tvář měla sotva pár centimetrů od něj. A měla tu nejjemnější pleť, jakou kdy viděl, hladkou jako miminko a tak světlou, že jí na spáncích prosvítaly žilky. Jak si ji prohlížel, znovu zčervenala. Napadlo ho, jestli má tak jemnou kůži po celém těle – na nadrech, na bříšku, na stehnech. A jak sladce voněla! Určitě by z té židle spadla, kdyby jí vyhrnul sukni a pohladil jí nohy. Při té představě se usmál.

Mary sevřela rty. Měla by něco říct, ale nevěděla co. Jeho blízkost ji paralyzovala. Můj bože, jak hřeje! Měla bych se vzpamatovat a uvědomit si, proč jsem přišla, napomínala se. Nebudu se přece chovat jako

husa jen proto, že je přede mnou hezký a svalnatý chlap. Znovu sevřela rty, odkašlala si a řekla: „Víte... chtěla bych si promluvit s Joem, jestli smím.“

Jeho výraz se trochu změnil. Mary měla dojem, že začíná být zase odměřený. „Joe tady není, má nějakou práci.“

„Aha. A kdy asi přijde?“

„Asi tak za hodinu, za dvě.“

Podívala se na něj nedůvěřivě. „Vy jste jeho otec?“

„Ano.“

„A jeho matka...?“

„Umřela.“

To prázdné a osamělé slovo ji rozesmutnilo, ale zároveň pocítila nepatrnou a nesmyslnou úlevu. „Co si myslíte o tom, že Joe odešel ze školy?“

„Rozhodl se sám.“

„Ale je mu teprve šestnáct! Je to ještě dítě...“

„Je indián,“ přerušil ji Wolf. „Je to chlap.“

Vytrhla mu ruce a dala si je v bok.

„Co to s tím má společného? Je mu šestnáct a potřebuje vzdělání.“

„Umí číst, psát a počítat. Taky umí všechno, co je potřeba ke cvičení koní a k vedení hospodářství.“

Sám se rozhodl odejít ze školy a pracovat tady. Tohle je můj ranč a moje hora a jednou to všechno bude patřit jemu. Sám si vybral práci na ranči.“ Wolf se nerad s někým bavil o svých a Joeových plánech, ale tahle staromódní učitelka ho k odpovědi přiměla. Chovala se, jako by si vůbec neuvědomovala, že je indián. Tedy, věděla to, ale neměla ponětí, co to znamená a kdo je Wolf Mackenzie. Lidi se od něj většinou odvraceli, jen aby s ním nemuseli mluvit.

„Stejně bych s ním ráda mluvila,“ trvala na svém Mary.

„To záleží na něm. Možná on nebude chtít mluvit s vámi.“

„Nepomůžete mi ho přesvědčit?“

„Ne.“

„Proč ne? Měl jste se aspoň pokusit udržet ho na škole!“

Wolf se k ní naklonil tak blízko, že se jí málem dotýkal nosem. Dívala se přímo do jeho černých očí. „On je indián, dámo, ale vy asi nevíte, co to znamená. Jak byste taky mohla? Jste bílá. Indiáni nejsou ve škole vítáni. Všechno, co umí, se naučil sám, bez pomoci bílých učitelů. Proč by se měl chtít vrátit, když si ho buď vůbec nevšíмали, nebo ho rovnou uráželi?“

Mary ztěžka polkla. Vyvedlo ji z míry, když jí tak zblízka zakřičel do obličeje. Nebyla na blízkost mužů zvyklá. Když byla mladší, kluci si jí nevšíмали. Byla pro ně moc nenápadná a pořád ležela v knížkách. A zůstalo jí to dodnes. Trochu zbledla, ale starost o chlapcovo vzdělání jí dodávala sílu nenechat se zastrašit. Rozhodně se nechtěla vzdát jen proto, že je jeho otec o tolik větší a silnější než ona. „Byl jeden z nejlepších ve třídě,“ zdůraznila. „A když tohle dokázal sám, kam by teprve mohl dojít s pomocí učitele?“

Wolf se nad ní napřímil v celé své výšce. „Jak jsem řekl, záleží jen na něm.“ Voda se začala vařit, a tak se otočil, zalil kávu a pak jí podal hrnek. Rozhostilo se ticho. Opřel se o příborník a sledoval, jak ladně usrkává, jako kočka. Nebyla zas tak malá, měřila kolem sto šedesáti centimetrů, ale měla drobnou, útlou postavu. Pohledem mimoděk sklouzl k jejím oblým

ňadrům pod staromódními modrými šaty, a zkusil si představit, jak asi vypadá bez šatů.

Ale pak ty erotické představy rázně ukončil. Bílé ženy s ním občas koketovaly a točily se kolem něj, ale málokterá by si s indiánem doopravdy něco začala. Tahle slečna učitelka rozhodně nepřichází v úvahu, řekl si v duchu. Tak co se to se mnou děje?

Mary odložila hrnek. „Už je mi teplo, díky. Ta káva dělá zázraky.“ A vaše ruce taky, dodala v duchu. Pohlédla na něj, a když poznala, kam se dívá, znervózněla a tep se jí zrychlil.

„Myslím, že některé Joeovo oblečení by vám mohlo padnout,“ řekl a uhnul pohledem.

„Nepotřebuju další oblečení. Myslím, že to, co mám na sobě –“

„V žádném případě nestačí,“ dokončil za ni. „Tady jste ve Wyomingu, dámo, ne v New Orleansu, nebo odkud jste přišla.“

„Ze Savannah,“ opravila ho.

Zavrčel a sundal z věšáku ručník. Klekl si, zvedl jí nohy z vody a jemně je osušil. Pak vstal a řekl: „Pojďte se mnou.“

„Kam jdeme?“

„Do ložnice.“

Mary se zvedla a vrhla na něj tázavý pohled. Ironicky se usmál. „Nebojte se. Já svoje divošské pudry ovládnou. Až se obléknete, můžete se klidně vrátit tam, odkud jste přišla.“

DRUHÁ KAPITOLA

Mary uraženě zvedla bradu. „Nemusíte si ze mě dělat legraci, pane Mackenzie,“ řekla chladně, ale ne moc sebejistě. Věděla, v jaké je situaci. Obvykle byla smířená s tím, že ji lidé přehlížejí, brala to jako nezměnitelný fakt, ale v blízkosti pana Mackenzieho se cítila podivně zranitelná. Bolelo ji, když jí dal najevo, že pro něho není přitažlivá.

Wolf se zamračil.

„Nedělám si z vás legraci, myslel jsem to smrtelně vážně. Chci, abyste odešla.“

„V tom případě odejdu,“ odpověděla se zdánlivým klidem. „Ale ten sarkasmus jste si mohl ušetřit.“

Dal ruce v bok. „Jaký sarkasmus?“

Tvář jí zalil ruměnec, ale modrošedé oči zůstaly chladné. „Já vím, že nejsem přitažlivá, rozhodně neprobouzím v mužích divošské pudy.“

Myslela to vážně. Před deseti minutami by s ní souhlasil v tom, že není žádná kráska. Opravdu se nepodobala filmovým hvězdám, ale překvapilo ho, že si neuvědomuje, jak tu ironickou poznámku myslel. Nahlas se zasmál, ale ten smích nezněl moc vesele. Proč jí trochu nezpestřit život? pomyslel si. Až jí povím pravdu, vezme nohy na ramena.

„Nežertoval jsem,“ řekl a blýskl po ní očima. „Když jsem se vás dotýkal a cítil vaši vůni, vzrušilo mě to.“

Ohromeně na něj zírala. „Vzrušilo?“ hlesla.

„Ano.“ Dívala se na něj, jako by mluvil nějakým cizím jazykem. „Úplně mě to rozpálilo.“

Začala si nervózně hrát s pramínkem vlasů, který se jí uvolnil ze sponky. „Zase si ze mě utahujete,“ obvinila

ho. To přece není možné, uvažovala. V životě jsem nikoho nevzrušovala.

Wolf začínal ztrácet trpělivost. Při jednání s bílými se uměl ovládat, ale tahle ostýchavá drobná slečna se mu dostala pod kůži. Ani nevěděl, jak k tomu došlo, ale najednou ji držel kolem pasu a tiskl k sobě.

„Možná potřebujete důkaz,“ řekl ochraptěle a naklonil se k ní.

Mary byla v šoku a nezmohla se ani na slovo. Měl zavřené oči a byl tak blízko, že viděla každou jeho řasu. Pak ji k sobě přitiskl tak těsně, až ucítila jeho svalnaté tělo. Zalapala po dechu a on toho využil a pronikl jí do úst jazykem. Roztřásla se a zavřela oči. Tělem se jí rozlévalo teplo a ta neznámá slast byla tak intenzivní, až ji to děsilo. Z tolika nových, nepoznaných pocitů se jí točila hlava. Vnímala jen jeho pevné rty, jejich chuť a doteky jazyka, kterým jako by ji vyzýval ke hře. Cítila žár a dráždivou mužskou vůni.

Najednou se od ní odtrhl, až Mary zklamaně zamrkala, a vpil se do ní pohledem.

„Líbej mě taky,“ zamumlal.

„Já nevím, jak,“ špitla. Pořád ještě nemohla uvěřit, že to všechno je skutečnost.

„Takhle,“ odpověděl hlubokým hlasem a znovu se k ní sklonil. Chtěla cítit jeho jazyk a tu podivnou radost ještě jednou, a tak mu vyšla vstříc. Líbal ji vášnivě a učil ji, jak polibek vracet. Byla ještě příliš nezkušená, ale právě to ho vzrušovalo. Pevně ji sevřel a zvedl ji v náručí tak, aby měli hlavy stejně vysoko. Volnou rukou ji hladil po zádech i na prsou.

Nečekané vzrušení v ní explodovalo a změnilo se z prosté slasti v zoufalou potřebu. Už nebyla vůbec chladná. Celé tělo jí hořelo a srdce jí tlouklo jako o

závod. Když si uvědomila, že stejnou neukojitelnou touhu cítí i on, tichounce zasténala a přimkla se k němu ještě těsněji. Nedokázala se ovládnout.

Nevěděla, že to může být takové. Netušila, že touha může být tak žhavá, silnější než přísná výchova tety Ardith. Teta Ardith ji vždycky varovala před muži a těmi hroznými věcmi, které s ženami dělají. Mary už tenkrát celkem rozumně usoudila, že ty věci nebudou zas tak hrozné, když si je taková spousta žen nechává líbit, ale sama radši nikdy s nikým neflirtovala. Muži, které potkávala na škole nebo v práci, vypadali docela normálně, ne jako otroci sexuálního pudu. Bylo jí s nimi příjemně a s některými se dokonce přátelila, ale nikdy si nepřipadala přitažlivá. Žádný muž ji nepozval na schůzku, ani ji nepožádal o telefonní číslo. Nebyla připravená na stisk Wolfových rukou a jeho vášnivé polibky.

Automaticky ho objala kolem krku. Tělo měla v jednom ohni, prázdné, bolavé a žádostivé.

Wolf zaklonil hlavu, zatnul zuby a ze všech sil se snažil ovládnout. Když se na ni podíval, v očích mu planul černý oheň. Rty měla od polibků rudé a napuchlé a porcelánovou pleť jí zdobil jemný, růžový odstín. Otevřela oči a setkala se s jeho pohledem.

Plavé vlasy, teď už úplně rozpuštěné, se jí vlnily jako hedvábná opona kolem tváře a padaly jí až na ramena. V očích měla touhu. Byla lehká a křehká a tiskla se k němu se stejnou touhou, jakou cítil i on sám.

Kdyby ji teď odnesl do postele, nebránila by se a on to věděl, ale neudělal to. Udělal by to jen v případě, že by si to opravdu přála. Je tak nezkušená, pomyslel si. Vždyť ani neuměla líbat. A ta myšlenka ho zasáhla jako

blesk. Uvědomil si, že je s největší pravděpodobností ještě panna.

Dívala se na něj modrošedýma očima, bezelstně a tázavě, a čekala, co bude dál. Tiskla se k němu a čekala, protože nevěděla, jak pokračovat. Nikdy ji žádný muž nepolíbil, nikdy ji žádný muž nemiloval.

Ztěžka polkl a dál se jí díval do očí. „Proboha, dámo, málem se nám to vymklo z rukou.“

„Cože? Opravdu?“ řekla tiše a škrobeně, ale v očích měla pořád ještě omámený, ospalý výraz.

Protože věděl, že musí, nechal ji pomalu sklouznout dolů, až zase stála pevně na zemi. Na rozdíl od ní věděl, jaké by to mohlo mít následky. Míšenec Wolf Mackenzie a bílá učitelka, to by se spořádaným obyvatelům městečka Ruth vůbec nelíbilo. Měla na starost jejich děti, měla vliv na morálku svých studentů. Žádný rodič by určitě nechtěl, aby jeho dítě učila ženská, která se zapletla s indiánem a bývalým trestancem.

Proto ji pustil. I když by ji nejradši odnesl do postele a naučil ji všechno to, co spolu mohou dělat muž a žena.

Pořád ho ještě objímala a její prsty ho šimraly ve vlasech za krkem. Chytil ji za zápěstí a odtáhl jí ruce.

„Ehm, tak já radši přijdu později.“

Do snového světa nově objevené smyslnosti pronikl neznámý hlas. Otočila se a zrudla. V kuchyňských dveřích stál vysoký, tmavovlasý chlapec a v ruce držel klobouk. „Promiň, tati. Nechtěl jsem rušit.“

Wolf od ní odstoupil. „Zůstaň tady. Stejně přišla za tebou.“

Chlapec se na ni tázavě podíval. „Děláte si ze mě blázny?“

Wolf jenom pokrčil rameny. „Tohle je slečna Mary Potterová, nová učitelka. Slečno Potterová, to je můj syn, Joe.“

I přes rozpaky, které ji ochromovaly, zaznamenala, že jí po tom všem oslovil „slečno Potterová“. Najednou se tvářil, jako by se ho to vůbec nedotklo, zatímco jí hrál v těle každý nerv.

Přinutila se podívat na Joea Mackenzieho a připomněla si, že on byl důvodem její cesty. Všimla si, že je velmi podobný otci. I když mu bylo teprve šestnáct, byl už skoro stejně vysoký a široká ramena prozrazovala, že má i velkou sílu. Jeho tvář, hrdá, s ostře řezanými rysy, byla mladší verzí Wolfovy. Byl klidný a sebevědomý, možná až moc na šestnáct let, a měl zvláštní oči, třpytivě modré. Měly v sobě něco divokého a nezkrotného, ale i hořkou zralost, která ho dělala starším. Byl to syn svého otce.

Natáhla k němu ruku. „Ráda bych si s tebou promluvila, Joe.“

Přešel kuchyň a potřásl jí rukou, ale tvářil se při tom pořád stejně odměřeně. „Nevím proč.“

„Odešel jsi ze školy.“

Neptala se, jenom to konstatovala, ale on přikývl.

„Můžu se zeptat, proč?“ zeptala se.

„Nebylo to nic pro mě.“

Za tím klidným, prostým konstatováním cítila zklamání, ale ani náznak nejistoty. Jak řekl Wolf, Joe se rozhodl sám a nehodlal to měnit. Chtěla se ptát dál, ale Wolf ji přerušil.

„Slečno Potterová, o tomhle si můžete popovídat, až se převlečete do nějakých rozumných šatů. Joe, nemáš nějaké staré džíny, které by jí padly?“

Chlapec si ji prohlédl zkušeným okem. „Myším, že nějaké najdu. Možná ty, co jsem nosil, když mi bylo deset.“ Démantově modré oči se mu šibalsky zaleskly a Mary našpulila rty. Co proti mně ti Mackenzieové mají, pomyslela si, že mi pořád předhazují moje nedostatky?

„Ponožky, košili, pořádné boty a kabát,“ rozšířil Wolf seznam. „Tak malé boty nenajdeme, ale dva páry ponožek to spraví.“

„Pane Mackenzie, opravdu nepotřebuju žádné další oblečení. To, co mám na sobě, mi na cestu domů stačí.“

„To určitě. Dneska je aspoň deset pod nulou. Nemůžete odsud odejít v těchhle křápech.“

Moje boty že jsou křápy? Chtěla se začít hádat, ale pak si vzpomněla, jak je měla za chvíli plné sněhu. Co bylo praktické v Savannah, nehodilo se do zimy ve Wyomingu.

„Tak dobře,“ přikývla, protože jí nic jiného nezbývalo, ale vůbec jí to nebylo příjemné. Nelíbila se jí představa, že bude nosit Joeovy věci, i když jen dočasně. Nikdy nenosila cizí oblečení, nedělala svetry a šaty, ani jako dítě. Teta Ardith to považovala za nevhodné.

„Než se převlečete, podívám se na vaše auto,“ oznámil Wolf, vzal si kabát a klobouk a vyšel ze dveří.

„Tudy,“ řekl Joe a naznačil jí, aby šla za ním. „Co máte s autem?“

„Prasklá hadička.“

„A kde ho máte?“

„Na silnici. Neviděl jsi ho cestou domů?“ Snad nespadlo do propasti? zděsila se.

„Přijel jsem vrchem. Cesta tam není tak příkrá.“ Znovu se zatvářil pobaveně. „Vy jste se pokusila přijet spodní cestou, když nejste zvyklá jezdit ve sněhu?“

„Nevěděla jsem, že můžu jet jinudy, ani jsem netušila, že je ta cesta tak strmá. A došla bych. Mám zimní gumy.“

„Možná.“

Věděla, že jejím řidičským schopnostem moc nevěří, ale neprotestovala, protože si jimi sama nebyla moc jistá. Prošli prostým, ale pohodlným obývacím pokojem a pak krátkou chodbou k otevřeným dveřím.

„Staré věci jsou uklizené na půdě. Hned je přinesu. Převléknout se můžete tady.“

„Děkuju,“ špitla a vstoupila do pokoje. Stejně jako obývací pokoj byl i tenhle zařízen prostě. Měl stěny z hrubých trámů a nic nenasvědčovalo tomu, že je to pokoj dospívajícího chlapce. Nebylo tu žádné sportovní nářadí, žádné plakáty, žádné oblečení poházené na podlaze. Velká postel byla vzorně ustlaná a v rohu místnosti stálo obyčejné křeslo. U zdi vedle postele se tyčily od země až ke stropu police s knihami a Mary neodolala a šla prozkoumat jejich tituly. Brzy zjistila, že se všechny týkají létání, od vynálezů Leonarda da Vinci až po lety do vesmíru. Byly tu knihy o bombardérech, stíhačkách, vrtulnících, tryskových letadlech, hydroplánech, knihy o vzdušných bitvách, o průzkumných letech, bojových taktikách, o konstrukci křídel i vlastnostech motorů.

„Tady jsou šaty.“ Joe tiše vstoupil a položil oblečení na postel. Mary se na něj podívala, ale on se tvářil nevzrušeně.

„Vidím, že máš rád letadla.“

„Mám.“

„Už jsi uvažoval o kurzech létání?“

„Ano.“ Aniž by k tomu něco dodal, odešel z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Pomalů se převlékala a při tom přemýšlela. Při pohledu na tu rozsáhlou sbírku knížek jí bylo jasné, že Joe nemá o létání jen zájem, ale že je jím přímo posedlý. Věděla, že když člověk něčemu nezdravě propadne, může mu to zničit život, ale zdravá posedlost ho může naopak povzbudit k dosažení vysokých cílů, zapálit v něm oheň. Když ale taková touha nedojde naplnění, člověk pak schne a celý život trpí. Mary bylo jasné, že objevila způsob, jak přivést Joea zpátky do školy.

Kalhoty jí seděly – další důkaz, že má postavu desetiletého chlapce. Pak si oblékla příliš velkou flanelovou košili a vyhrnula si rukávy. Zimní boty jí byly taky velké, jak Wolf předpokládal, ale se dvěma páry ponožek jí na noze držely. Byly božsky teplé, a tak se hned rozhodla, že bude dávat stranou každou penny, dokud nenašetří na nové zimní boty.

Když se vrátila do obývacího pokoje, Joe právě přikládal do ohně ve velkém, kamenném krbu. Když ji uviděl, usmál se. „Vůbec nevypadáte jako paní Langdaleová, ani žádná jiná učitelka, co jsem kdy poznal.“

„To ale neříká nic o mých schopnostech. Jsem dobrá učitelka, i když vypadám jako desetiletý kluk.“

„Dvanáctiletý. Ty kalhoty jsem nosil, když mi bylo dvanáct.“

„To se mi ulevilo.“

Hlasitě se zasmál a Mary z toho měla radost. Nevypadalo to, že by se s otcem často smáli.

„Proč jsi odešel ze školy?“

Ze zkušenosti věděla, že když se člověk zeptá víckrát na stejnou věc, často dostane různé odpovědi a

může se dostat blíž k pravdě. Ale Joe odpověděl úplně stejně jako poprvé: „Nebylo to nic pro mě.“

„Už ti nemohla nic dát?“

„Jsem indián, slečno Potterová. Míšenec. To, co umím, jsem se naučil sám.“

„Paní Langdaleová...“ Zarazila se. Nevěděla, jak tu otázku zformulovat.

„Byl jsem pro ni míň než vzduch,“ prohlásil nemilosrdně, „už od první chvíle, kdy jsem přišel do školy. Nikdy mi nic nevysvětlila, na nic se mě neptala a do ničeho mě nezapojovala. Divím se, že tam o mně vůbec měli nějaké záznamy.“

„Ale byl jsi jeden z nejlepších.“

Pokrčil rameny. „Rád čtu.“

„A nestýská se ti po škole a po učení?“

„Číst si můžu i doma, a když nechodím do školy, můžu mnohem víc pomáhat tátovi. Vyznám se v koních, jsem v tom po tátovi možná druhý nejlepší v kraji. A to jsem se ve škole nenaučil. Jednou to tady bude moje, tak proč bych ztrácel čas ve škole?“

Mary se zhluboka nadechla a vytáhla svůj trumf. „Aby ses mohl učit létat.“

Oči mu zazářily, ale rychle ten oheň uhasil. „Na střední škole v Ruth se to stejně nenaučím. Možná se někdy přihlásím do kurzu.“

„Nemluvila jsem o kurzech létání. Myslela jsem Leteckou akademii.“

Zbledl. Tentokrát z jeho pohledu vycítila touhu tak silnou a mučivou, až ji to překvapilo. Pak ale zavrtěl hlavou a hned zase vypadal starší. „Nedělejte si ze mě legraci, to přece není možné.“

„A proč ne? Prospěch máš výborný.“

„Ale odešel jsem.“

„Ještě se můžeš vrátit.“

„Jsem pozadu. Musel bych opakovat ročník a ostatní by se mi smáli, že jsem hloupý indián.“

„Tolik jsi toho nezameškal. Můžu tě doučovat, aby ses dostal na úroveň spolužáků. Jsem dobrá učitelka, Joe, a mám dobré výsledky. Doučím tě všechno, co budeš potřebovat.“

Vzal pohrabáč, posunul poleno v krbu a zadíval se do víru jiskřiček. „Akademie není obyčejná vysoká škola, kde stačí udělat přijímací zkoušky, zaplatit a nastoupit.“

„Ne, to nestačí. Uchazeč musí mít doporučení kongresmana.“

„Tak vidíte. Myslíte si, že nějaký kongresman doporučí indiána? Jsme až úplně na konci seznamu těch, kterým by se mělo pomáhat.“

„Myslím, že to přeháníš,“ řekla Mary. „Buď se můžeš pořád vymlouvat na svůj původ a nedělat nic, nebo se můžeš pokusit se svým životem něco udělat. Přístup ostatních lidí možná nezměníš, ale můžeš změnit sám sebe. Žádného kongresmana neznáš, tak proč to vzdáváš předem? Copak nemáš dost odvahy?“

„Tak to není.“

„V tom případě je načas, abys s tím něco udělal. Chceš o tu možnost bojovat? Nebo chceš umřít, aniž bys poznal, jaké to je řídit nadzvukové letadlo?“

„Jdete na to tvrdě, dámo,“ zašeptal.

„Kdo nic nedělá, nic nezkazí. Máš dost kuráže to zkusit?“

„A co vy? Lidem v Ruth se nebude líbit, když se mnou budete trávit tolik času. A kvůli tátovi to bude ještě dvakrát horší.“

„Když někdo zjistí, že tě doučuju, budu si s ním vědět rady,“ řekla pevně. „Každý musí uznat, že je čest studovat na akademii. Jestli budeš souhlasit s doučováním, napíšu okamžitě všem wyomingským kongresmanům. V tomhle případě by ti tvůj původ mohl dokonce prospět.“

„Nechci tam jenom proto, že jsem indián.“

„Nebud' směšný,“ uzemnila ho. „Samozřejmě že tě nepřijmou jenom proto, že jsi indián. Ale pokud kongresmana zaujmeš, tak je to jen dobře. Lip si tě zapamatuje. Nakonec ale bude stejně záležet jenom na tobě, jaké budeš mít výsledky.“

Zajel si rukou do vlasů, pak došel k oknu a zadíval se na zimní krajinu. „Opravdu si myslíte, že je to možné?“

„Samozřejmě. Nic není jisté, ale možné to je. A ty nebudeš mít klid, když to nezkusíš... když to nezkusíme.“ Nevěděla, jestli to doporučení získá, ale byla kvůli tomu ochotná psát každému wyomingskému zastupiteli aspoň jeden dopis týdně.

„Jestli se rozhodnu k vám chodit, šlo by to jediné po večerech. Mám tady spoustu práce.“

„To mi vyhovuje. Klidně bych tě učila i o půlnoci, kdybys zase začal chodit do školy.“

Nedůvěřivě se zamračil.

„Vy to myslíte vážně? Opravdu vás mrzí, že jsem odešel ze školy?“

„Samozřejmě.“

„To vůbec není samozřejmé. Ostatní učitele jsem nezajímal. Spíš si přáli, abych tam nechodil.“

„No vidíš,“ řekla rázně. „A mně na tobě záleží. Učení je moje povolání a snad i poslání. Kdybych nemohla učit a mít pocit, že dělám něco užitečného,

ztratila bych část sebe. Vlastně je to podobné jako s tím tvým létáním.“

„Chtěl bych létat tak moc, až to bolí,“ připustil neochotně a dál se díval na čisté, chladné nebe. Snad si představoval sám sebe tam nahoře, jak se vznáší výš a výš, nespoutaný, v silném létajícím stroji. Pak ze sebe tu představu setřásl a otočil se k ní. „Tak dobře, kdy začneme?“

„Dneska večer. Už jsi ztratil dost času.“

„Jak dlouho mi potrvá, než to doženu?“

Nadšeně se usmála. „Doženeš? Podle mě brzy necháš spolužáky daleko za sebou. A jak dlouho to bude trvat, to záleží jen na tobě.“

Připadal jí najednou zase o něco mladší. Byl ve všech směrech zralejší než jeho vrstevníci, ale teď z něj očividně spadlo velké břímě.

„Můžeš přijet v šest? Nebo mám radši přijet já?“ Představila si jízdu ve tmě a ve sněhu a zapochybovala, jestli by to vůbec dokázala.

„Radši přijedu já k vám. Kde bydlíte?“

„Když sjedeš z hor, na první odbočce zahneš doleva. Je to první dům nalevo od silnice. Najdeš to?“

„Kolem není pět mil nic jiného. Je to starý Witcherův dům.“

„Tak mi to říkali. Ten dům mi zařídila k bydlení školní rada.“

Joe se netvářil moc nadšeně. „Tak se mi zdá, že chtějí do roka shánět zase další učitelku.“

„Já to vidím jinak.“ Vyhlédla z okna a radši rychle změnila téma. „Neměl by už tvůj otec být zpátky?“

„To záleží na tom, co s tím autem je. Ale podívejte, už jede.“

Černý džíp zastavil před domem a Wolf vystoupil. Vyšel na verandu, oklepal si sních z bot a otevřel dveře. Pohledem našel nejdřív syna a pak sklouzl očima k Mary. Uznale přikývl, když si prohlédl křivky jejího těla v synových starých kalhotách, ale nijak to nekomentoval.

„Sbalte si věci,“ nařídil. „Mám náhradní hadičku, která tam bude pasovat. Vyměníme ji a hodím vás domů.“

„Děkuju vám za ochotu,“ řekla, „ale můžu řídit sama. Kolik může stát taková hadička? Zaplatím vám ji.“

„To nechte být. A odvezeme vás. Budu radši, když si jízdu na sněhu natrénujete někde jinde.“

Tvářil se jako obvykle naprosto nezúčastněně, ale Mary poznala, že odpor by byl marný. Došla si pro šaty a zbytek věcí, a když se vrátila do kuchyně, Wolf jí oblékl tlustý kabát. Sahal jí do půli lýtek a ruce jí v rukávech úplně zmizely, takže si domyslela, že patří jemu.

Joe už byl oblečený „Můžeme?“

Wolf se k němu obrátil.

„Vy dva už jste si promluvili?“

„Ano,“ přikývl chlapec a jejich oči se setkaly „Bude mě doučovat. Chci se přihlásit na Leteckou akademii.“

„To záleží na tobě. Jenom doufám, že víš, do čeho jdeš.“

„Musím to zkusit.“

Wolf pokýval hlavou a tím diskuse skončila. Společně vyšli z domu a do Mary se znovu zakousla tuhá, nemilosrdná zima. Vděčně zalezla do vyhřátého auta s puštěným motorem.

Wolf si sedl za volant a Joe vedle ní z druhé strany. Nejdřív dojeli k ohromné stodole s dlouhými stájem po obou stranách. Wolf vystoupil, šel dovnitř a vrátil se s dlouhou, černou hadicí.

Když dojeli k jejímu autu, oba, otec i syn, vystoupili a šli se podívat pod zdviženou kapotu. Jí Wolf nakázal tónem, který, jak už věděla, nepřipouštěl námitek, aby zůstala v džípu. Byl neuvěřitelně autokratický, ale jeho vztah k synovi se jí líbil. Mezi oběma panoval vzájemný respekt.

Napadlo ji, jestli jsou k nim lidi z města nepřátelští jen proto, že jsou napůl indiáni. A vzpomněla si, jak jí Joe řekl, že jeho situace je kvůli otci dvojnásob špatná. Proč kvůli Wolfovi? divila se. Vždyť mě zachránil, zahrál mě, poskytl mi všechno pohodlí a teď mi opravuje auto.

Taky mě políbil.

Když si vzpomněla na ty vášnivé polibky, znovu ji zaplavil žár a zčervenala. Chovala se tak příšerně, že na to radši nechtěla ani myslet. Nikdy, nikdy nebyla s mužem v takové situaci.

Teta Ardith by dostala infarkt, kdyby se dozvěděla, co její nenápadná a poslušná neteř dovolila cizímu muži. A jak při tom byla vzrušená.

Když Wolf nasedl, byla ještě rudá, ale on se na ni ani nepodíval. „Je to spravené. Joe pojede za námi.“

„A nebude potřebovat vodu ani rozmrazovač?“

Udiveně zvedl obočí. „Vzadu v autě jsem vezl plechovku rozmrazovače. Vy jste neviděla, jak jsem ji vyndával?“

Sklopila oči. Vzpomínky na líbání ji zaměstnaly tak, že si toho vůbec nevšimla.

Když sešlápl spojku, zavadil o ni nohou. Uvědomila si, že pořád sedí uprostřed mezi sedačkami. „Udělám vám místo,“ vyhrkla a posunula se k okénku.

Wolfovi byly ty doteky příjemné, ale nic neřekl. Doma se mu to málem vymklo z rukou a on věděl, že v tom nesmí pokračovat. Ta věc s Joem mu dělala starosti a Joe byl pro něj daleko důležitější než všechny ženské na světě.

„Nechci, aby Joe narazil jen proto, že máte potřebu dělat dobré skutky.“

Mluvil hlubokým, měkkým hlasem, ve kterém zněly obavy. „Letecká akademie! To je moc velké sousto pro indiánského kluka, kterého by hodně lidí rádo kleplo přes prsty.“

Ale Mary se mu zastrašit nepodařilo. Otočila se k němu s blesky v očích. „Pane Mackenzie, neslíbila jsem Joeovi, že ho přijmou, a on to ví. Ale když se nevrátí a nesloží potřebné zkoušky, nemá vůbec žádnou šanci. Nic víc mu nenabízím, jenom šanci.“

„A když se to nepovede?“

„Bude aspoň vědět, že to zkusil. A dostuduje.“

„Ale nakonec bude stejně dělat to, co by dělal i bez školy.“

„Možná. Boj o přijetí na akademii je náročný. Ale já si co nejdřív zjistím podmínky přijímacích zkoušek a hned v pondělí napíšu několika kongresmanům.“

„Lidem ve městě se nebude líbit, že ho doučujete.“

„To mi Joe taky říkal.“ Nasadila odměřený, umíněný výraz. „Ale já si s nimi poradím. Jen to nechte na mně, pane Mackenzie.“

Wolf po zbytek cesty mlčel a Mary taky. Až když přijeli ke starému domu, kde bydlela, sevřel volant a řekl: „Nejde jen o Joea. Pro vaše vlastní dobro o tom

radši nikomu neříkejte. Bude pro vás lepší, když se nikdo nedozví, že jste se mnou třeba jen mluvila.“

„Proboha proč?“

Ústa mu zkřivil mrazivý úsměv. „Jsem bývalý trestanec. Seděl jsem za znásilnění.“

TŘETÍ KAPITOLA

Mary si pak vyčítala, že z auta vystoupila bez jediného slova, ale byla tak šokovaná, že se nezmohla na odpověď. Z násilnění! Zdálo se jí to neuvěřitelné. Vždyť se s ním líbala. Byla tak vyvedená z míry, že mu jen kývla na pozdrav a odešla domů, ani mu nepoděkovala za záchranu a za pomoc. Vzpamatovala se až doma. Stála sama v kuchyni, dívala se, jak Woodrow hltá mléko zisky, a v duchu si pořád dokola opakovala to, co Wolf řekl. Najednou vyhrkla: „To přece není možné! Jestli opravdu někoho znásilnil, tak si tě uvařím k večeři, Woodrowe.“

Kocoura to ani trochu nevyvedlo z míry a Mary to brala jako jasné znamení, že s ní souhlasí. Woodrow vždycky poznal, co je pro něj nejlepší.

Wolf vlastně neřekl, že to doopravdy udělal. Řekl jen, že si odpykal trest za znásilnění. A když se Mary zamyslela nad tím, jak oba Mackenzieové přijímají fakt, že jimi kvůli jejich původu všichni opovrhují, napadlo ji, jestli to nesouvisí právě s Wolfovým pobytem ve vězení. On to rozhodně neudělal, tím si byla jistá. Muž, který jí pomohl v nebezpečí, zahříval ji vlastním tělem a líbal ji, by prostě nedokázal ženě takhle ublížit. Navíc dokázal přestat dřív, než mohli zajít příliš daleko, i když by se mu v té chvíli vůbec nebránila. Ne, nebránila by se. To si pamatovala moc dobře.

Možná pro něj nebylo zas tak těžké přestat, napadlo ji. Nejsem žádná krasavice a nemám žádné zkušenosti. Jenže...

Nezkušená sice byla, ale ne hloupá. Wolf byl vzrušený, ale přemohl se. Nezachoval se jako námořník, který v bouři přivítá jakýkoli přístav. Jak jen bylo to hrozné slovo, které slýchala od spolužáků? Nadržený. Wolf Mackenzie na tom byl nejspíš právě tak a ona v něm nějakým záhadným způsobem zažehla oheň. Faktem ale zůstávalo, že se té příležitosti nechopil.

A kdyby to udělal?

Jen na to pomyslela, srdce se jí rozbušilo a tělem se rozlila taková vlna horka, až měla pocit, že se rozteče. Ze rtů se jí vydralo zasténání. Ten vzdech nebyl hlasitý, ale v tichém domě jasně zarezonoval. Kocour zvedl hlavu od misky a tázavě zamňoukal, ale pak se zase vrátil k večeři.

Dokázala bych ho zastavit? ptala se sama sebe. Pokusila bych se o to vůbec? Vzpomínala bych tu teď na milování, místo abych si jen představovala, jaké to mohlo být? Celá se chvěla, zatím jen sotva probuzenou touhou, spíš než opravdovou rozkoší, ale stačilo to.

Nikdy nepoznala jinou vášeň než vášeň pro studium a učení jiných, a tak ji vědomí, že je schopná mnohem silnějších emocí, skoro děsilo. Ještě před pár hodinami si myslela, že se dokonale zná, a teď jí najednou vlastní tělo, myšlenky i pocity připadaly cizí.

Uvědomila si, že touží poznat muže. A ne jen tak ledajakého. Toužila poznat Wolfa Mackenzieho.

Joe byl bystrý a pilný student, tak, jak Mary předpokládala. Přijel včas a naštěstí sám. Po odpoledni stráveném v myšlenkách na právě uplynulé události se s Wolfem neodvažovala znovu setkat. Joe ale přijel sám. A Mary brzy zjistila, že to bude její nejlepší student. Byl hladový po vědomostech a vstřebával je jako

houba. I když mu nic neslíbila, věděla, že sama nebude mít klid, dokud Joe nenastoupí na akademii. Così v jeho pohledu jí říkalo, že nebude spokojený, dokud nebude létat. Byl jako orel, který touží po nebi a volnosti.

Skončili až v devět hodin. Joe zívá a protáhl se v křesle. „Jak často se budeme učit?“

„Každý večer, jestli můžeš,“ navrhla. „Minimálně než doženeš zbytek třídy.“

Jeho světlé, diamantově modré oči se zaleskly. Znovu ji udivilo, jak vypadá dospěle. „Budu muset příští rok chodit normálně do školy?“

„Bylo by to rozhodně lepší. Udělal bys daleko větší pokroky. A v doučování můžeme pokračovat i potom.“

„Myslel jsem si to. Ale nechci nechat tátu samotného zrovna teď. Rozšiřujeme ranč a to znamená mnohem víc práce. Máme víc koní, než kdykoli předtím.“

„Chováte koně?“

„Vychováváme koně. Koně pro ranč, cvičené na zahánění dobytka. Kromě těch, co vlastníme, nám lidi vodí svoje koně, aby je otec vycvičil. Není v tom jenom dobrý, je nejlepší. A lidem pak najednou vůbec nevadí, že je indián.“

Zase z těch slov vycítila hořkost. Podepřela si hlavu loktem. „A ty?“

„Já jsem taky indián, slečno Potterová. Poloviční indián, a to je pro některé lidi víc než dost. Když jsem byl mladší, nebylo to tak hrozné. Indiánský kluk nikoho nezajímá, dokud nevyroste a nezačne koukat po holkách.“

Mary zvedla obočí. To mohl být důvod, proč odešel ze školy. „Za tebou se děvčata určitě taky ohlížela,“ řekla mírně.

„Jedna z nich se tvářila, že o mě má zájem. Ale když jsem ji pozval na diskotéku, zabouchla mi dveře před nosem. Myslí si, že si se mnou můžou hrát, ale na rande by se mnou nikdy nešly.“

„To mě mrzí. Proto jsi odešel ze školy?“

„Neměl jsem žádný důvod tam chodit. Nemyslete si, že jsem to s ní myslel nějak vážně. Prostě mi připadala zajímavá. Ale stejně z toho nic nebylo a já zjistil, že si nemusím dělat iluze.“

„A co plánuješ dál? Budeš celý život pracovat na ranči, nikdy se neoženíš, ani nepůjdeš na rande?“

„Ženit se rozhodně nechci!“ řekl. „A pak, jsou i jiná, větší města, kde je spousta holek. Na ranči se nám teď docela daří a máme nějaké peníze navíc.“ To, že na jednom výletě do velkého města už přišel o panictví, jí neprozradil. Nechtěl ji pohoršit. Ta nová učitelka nebyla jenom staromódní, ale asi i úplně nevinná, a tak měl nutkání chovat se k ní ohleduplněji než k ostatním. Navíc byla úplně jiná než všichni učitelé, které kdy poznal. Když s ním mluvila, viděla jeho, Joea Mackenzieho, a ne jenom snědé, černovlasého míšence. Znala jeho sny, jeho posedlost letadly a létáním.

Když Joe odešel, Mary zamkla dům a šla spát. Měla za sebou rušný den, ale přesto jí trvalo dlouho, než usnula, a ráno pak dlouho vyspávala. Celou neděli se naschvál udržovala v jednom kole, aby neměla čas na přemýšlení o Wolfovi Mackenzieovi, a na představy toho, k čemu mezi nimi mohlo dojít. Zametala, vytírala a uklízela, dokud se celý dům neleskl jako zrcadlo. Pak

vytáhla krabice s knihami, které si přivezla ze Savannah a chtěla jimi dům trochu zútulnit, ale zjistila, že je nemá kam dát – nebyly tu žádné poličky. A tak se rozhodla, že se po nich podívá v místním obchodě. A pokud tam žádné nebudou mít, vyrobí si je sama.

V pondělí po obědě zavolala ze školy do Státní rady pro vzdělávání, aby zjistila, co všechno je potřeba pro přijetí na akademii. Volala z automatu v malém kabinetu, který nikdo nepoužíval, protože ve škole byly jenom tři učitelky a neměly skoro žádný čas na přestávku. Přesto tu byla tři křesla a stůl, malá lednička, kávovar a telefonní automat. Do kabinetu nikdo nechodil, a tak se Mary trochu lekla, když se dveře najednou otevřely a dovnitř strčila hlavu kolegyně Sharon Wycliffová.

„Mary, nejsi nemocná?“

„Ne, jsem v pořádku.“ Postavila se a otřela si ruce, protože sluchátko bylo zaprášené. „Jen jsem telefonovala.“

„To víš, jsem zvědavá. Jsi tady už dlouho, a tak jsem měla strach, jestli ti něco není. Komu jsi volala?“ zeptala se úplně bezostyšně.

Sharon se narodila v Ruth, chodila tu do školy a vzala si místního chlapce. V Ruth se znal každý s každým, věděli o sobě všechno a neviděli na tom nic zvláštního. Malé město byla prostě jedna veliká rodina. Mary si na to rychle zvykla, a tak ji ta otázka nepřekvapila.

„Do Státní rady pro vzdělávání. Potřebovala jsem nějaké informace o učitelských oprávněních.“

Sharon vypadala poplašeně. „Myslíš, že nemáš v pořádku oprávnění? Jestli máš problémy, školní rada ti určitě pomůže. Neumíš si představit, jak je těžké najít

učitele se správnou kvalifikací, který by chtěl učit v takovém zapadákově, jako je Ruth. Než jsi se sem přestěhovala, byly jsme už opravdu zoufalé. Děti by musely dojíždět do školy přes šedesát mil.“

„Ne, v tom to není. Papíry mám v pořádku. Ale napadlo mě, že bych mohla začít soukromě doučovat, kdyby to některé z dětí potřebovalo.“

O Joeovi se nezmínila. Měla na paměti jeho i Wolfovo varování.

„No, to není špatný nápad,“ pochválila ji Sharon. „Radši se vrátím k dětem, než něco vyvedou.“ Její zvědavosti byla ukojená, a tak jen zamávala a s úsměvem se odporoučela.

Mary sice doufala, že to Sharon nepoví Dottie Lancasterové, třetí učitelce na škole, ale předem věděla, že je to marná naděje. Všechny události v Ruth byly obecním majetkem. Sharon byla při vyučování veselá a srdečná, Mary taky zastávala volnější metody, ale Dottie byla ke studentům přísná a nekompromisní. Mary se to nelíbilo, protože cítila, že Dottie bere svou práci jenom jako práci, a ne jako poslání. Slyšela dokonce, že Dottie, které bylo pětapadesát, uvažuje o předčasném důchodu, a věděla, že to místní školní radu nepotěší. Učitelů v Ruth opravdu nebylo nazbyt. Město bylo moc malé a od jiných, větších měst dost vzdálené.

Při poslední vyučovací hodině se Mary přistihla, že si prohlíží děvčata ve třídě a uvažuje, která z nich mohla Joea vyprovokovat a pak odmítnout. V úvahu připadalo skoro všech osm. Napadlo ji, jestli to nebyla Natalie Ulrichová, vysoká a elegantní brunetka, nebo Pamela Hearstová, blondýnka, která by se dobře vyjímalá na kalifornských plážích. Nebo Jackie Baughová s tmavými uhrančivými očima. Nakonec to

mohla být kterákoli z nich. Všechny byly hezké, všechny se určitě líbily klukům.

Sama se divila, proč ji to tolik zajímá. To děvče sice nezlomilo Joeovi srdce, ale ošklivě ho napálilo a mohlo tím nechtíc změnit celý jeho život. Pro Joea to byla asi poslední kapka, definitivní důkaz, že nepatří do světa bílých. Proto odešel. A pořád ještě hrozí, že se nevrátí, i když s doučováním už souhlasil.

Když výuka skončila, sbalila si papíry pro přípravu na další den a vyrazila k autu. Nejdřív zajela do obchodu pana Hearsta koupit poličky a ten ji ochotně nasměroval k regálům s papírnickým zbožím v rohu obchodu.

Po pár minutách se otevřely dveře a vešel další zákazník. A Mary okamžitě poznala, že to je Wolf, i když k němu byla otočená zády. Jako by v sobě měla zabudovaný poplašný systém signalizující, že je nablízku. Ruce se jí roztřáslly a vlasy na krku naježily. Ohlédla se a... byl to on.

Periferním viděním postřehla, jak pan Hearst ztuhl, a poprvé si tak ověřila to, co Wolf říkal o přístupu lidí z města. Nic neudělal, nic neřekl, ale panu Hearstovi jeho přítomnost stejně vadila.

Rychle se otočila zpátky k regálu. Nemohla se mu podívat do očí. Tváře jí hořely, když si vzpomněla, co se mezi nimi stalo. V tomhle stavu s ním nemohla mluvit. Zaujatě studovala návod na jedné z krabic a dělala, že ho nevidí.

Přečetla si ten text asi třikrát, než si uvědomila, že se vlastně chová přesně tak, jak jí to popisoval – jako by pro ni nebyl dost dobrý. A přepadl ji vztek. Byla naštvaná sama na sebe.

Popadla krabici s policemi a nesla ji před sebou. Pod její nečekanou vahou se docela prohýbala. Přišla k pultu, právě když na něj Wolf položil krabičku s hřebíky a začal hledal peněženku.

Pan Hearst se otočil k ní. „Počkejte, slečno Potterová, podejte mi to.“ Přiběhl k ní a s heknutím popadl krabici. „Netahejte se s tím, slečno. Vždyť je to na vás moc těžké. Ještě si ublížíte.“

Mary pokrčila rameny a následovala ho k pultu. Zhluboka se nadechla, otočila se k Wolfovi a řekla zřetelně: „Dobrý den, pane Mackenzie. Jak se máte?“

Zamrkal na ni, zřejmě údivem. „Dobrý den, slečno Potterová,“ odpověděl a prsty se dotkl okraje klobouku, ale na její zdvořilou otázku neodpověděl.

Pan Hearst se tvářil překvapeně. „Vy ho znáte, slečno Potterová?“

„Ovšem. V sobotu mě zachránil, když jsem uvízla v horách. Rozbilo se mi auto a já zůstala uvězněná ve sněhu.“ Mluvila naschvál co nejvíc nahlas.

Pan Hearst si Wolfa podezřívavě přeměřil, něco zahučel a sáhl po krabici s policemi, aby zjistil cenu.

„Promiňte,“ zarazila ho Mary. „Pan Mackenzie tu byl první.“

Slyšela, jak Wolf tiše zaklel, aspoň jí to tak připadalo. Pan Hearst zrudl.

„Klidně počkám,“ navrhl Wolf bezvýrazně.

„Nechci vás předbíhat.“ Založila ruce v bok a zvedla bradu. „Nechci být nezdvořilá.“

„Dámy mají přednost,“ namítl pan Hearst a pokusil se o úsměv.

Mary po něm střelila očima. „Dámy by neměly zneužívat svého postavení, pane Hearste. Je doba

rovných práv i povinností. Pan Mackenzie byl u pultu první a měl by být první obsloužen.“

Wolf potřásl hlavou a nevěřícně se na ni zahleděl. „Snad nejste feministka?“

Pan Hearst na něj vyjel: „Jak to s ní mluvíš, indiáne?“

„Ale, ale.“ Zvedla prst a výhružně mu s ním zamávala před obličejem. „To bylo velmi nezdvořilé, pane Hearste. Vaše matka by z vás neměla radost.“

Učitelský ukazováček má zvláštní kouzlo, obdivuhodnou, mystickou sílu. I dospělí muži se před ním roztřesou. Mary už si toho dřív všimla. Ukazováček učitelky v nich zřejmě vyvolává představu ženské, mateřské autority. A pan Hearst nebyl výjimka. Vypadal, že by nejradši zalezl pod vlastní pult.

„Určitě byste chtěl, aby na vás mohla být pyšná,“ řekla o něco mírnějším tónem. „Pane Mackenzie, až po vás.“

Wolf něco zabručel, ale pak vytáhl peníze a položil je na stůl. Pan Hearst beze slova zabalil hřebíky a vrátil mu drobné. Wolf si vzal krabičku, otočil se na patě a odešel.

„Děkuju vám.“ Mary se konečně uvolnila a věnovala panu Hearstovi shovívavý úsměv. „Věděla jsem, že pochopíte, jak je pro mě důležité, abyste se mnou jednal stejně jako s ostatními. Nechci zneužívat svého postavení.“ Znělo to, jako by se zdejší učitelky těšily výsadám královen, ale pan Hearst jenom přikývl. Vzal si peníze a ochotně jí donesl krabici ven do auta.

„Děkuju,“ řekla ještě jednou. „Mimochodem, Pamela, to je vaše dcera, že?“

Pan Hearst se zatvářil zděšeně. „Ano.“ Pamela byla jeho nejmladší a nejmilejší dítě.

„Je to krásné děvče a výborná studentka. Jen jsem vám chtěla říct, že se učí moc dobře.“

Usmíval se ještě chvíli po tom, co odjela.

Wolf zastavil za rohem a sledoval ji ve zpětném zrcátku. Čekal, až vyjde z obchodu. Měl sto chutí pořádně s ní zatřást a jeho vztek byl o to větší, že věděl, že to nikdy neudělá.

Varoval ji, ale ona ho neposlechla. Nejen, že dala najevo, že se znají, ale dokonce vylíčila okolnosti jejich seznámení a vychvalovala ho způsobem, který nemůže zůstat bez povšimnutí.

Nešlo mu to do hlavy. Copak ho neslyšela, když jí říkal, že je bývalý vězeň a za co seděl? Nebo si myslí, že si dělal legraci?

Sevřel volant. Vlasy měla zase svázané do drdolu a modravé oči skryté za velikými brýlemi, ale on si ji pamatoval s rozpuštěnými vlasy a v Joeových starých džínách, které jí obepínaly útlé boky a nohy. Pamatoval si vášeň, která jí hořela v očích, když ji líbal.

Věděl, že kdyby měl jenom trochu rozumu, nečeká na nic a ujíždí pryč. Kdyby se jí důsledně vyhýbal, mohli by lidi přetřásat jenom fakt, že doučuje Joea. I to bylo víc než dost.

Jak ale sama dotáhne tu těžkou krabici z auta domů? uvažoval. Vždyť váží skoro tolik, co ona.

Jenom jí pomůžu přenést nákup a při tom jí vynadám, že mě neposlechla.

Ba ne, počkat! Proč si něco nalhávat? Zachutnala mi a chtěl bych víc. Je staromódní, ale kůži má hebkou jako novorozeně a tělo štíhlé, křehké, krásně zaoblené.

Poté, co se s ní líbal a objímal, už nedokázal jet za Julií Oakesovou. Myšlenek na slečnu Potterovou se

prostě nedokázal zbavit. A přitom si ničím nebyl jistější než tím, že Mary Potterová není ženská pro něj.

Nastartovala auto a projela kolem. Taký se rozjel a sledoval ji. Pomalým tempem vyjela z města a pak zahrnula na úzkou silnici vedoucí k jejímu domu. Určitě ho za sebou viděla, ale nedávala to najevo. Před domem opatrně zabrzdila a zaparkovala.

Wolf zaparkoval vedle ní a vystoupil. Byla už venku a usmívala se na něj, zatímco vytanovala z kabelky klíč. Copak si nepamatuje, co jsem jí řekl? žasl v duchu. Nemohl uvěřit, že je klidná, i když jsou tu široko daleko sami dva.

„To jsme si nedomluvili, dámo!“ vyštěkl na ni a několika dlouhými kroky byl u ní. „Neslyšela jste, co jsem vám řekl v sobotu?“

„Slyšela jsem vás dobře, ale to neznamená, že tomu věřím.“ Odemkla kufr a usmála se. „Když už jste tady, mohl byste mi pomoci s tou krabicí?“

„Proto jsem tady,“ utrousil. „Věděl jsem, že ji neunesete.“

Jeho rozčilení ji očividně netrápilo. Když si hodil krabicí na rameno a vyrazil k zadním dveřím, jen se usmívala.

První věc, které si všiml, když vešel dovnitř, byla vůně. Místo zatuchlého vzduchu starého, dlouho opuštěného domu, cítil příjemnou svěží vůni květin. Zvedl hlavu a zhluboka se nadechl. „Co to je?“

„Co cítíte?“

„Nějaké kytky.“

„Kytky? Aha, to budou šeríkové sáčky. Dala jsem je do skříní. Možná jsem jich tam dala trochu moc, ale šerík voní krásně, nemyslíte?“

Neznal šerťky ani jejich vřni, ale kdyř je dala do vřech skřĩnĩ, tak musĩ stejně vonět její prádlo, prostěradla i ona sama. Jeho tělo na tu představu okamřitě zareagovalo. Zaklel, veřel za nĩ do kuchyně a postavil krabici na zem. Na čele mu vyrazil pot, i kdyř bylo v domě chladno.

„Dáte si čaj?“ Znalecky si ho přeměřila a řekla: „Ne, vy nevypadáte na čaj. Udělám kávu.“

To už ho dohřálo. Sundal si rukavice a hodil je na kuchyňský stůl. „Nevíte, že každý v tomhle městě si o vás bude povídat? Dámo, já jsem indián a bývalý trestanec.“

„Mary,“ přerušila ho stručně.

„Cože?“

„Jmenuju se Mary. Mary Elizabeth.“ Ze zvyku přidala i druhé jméno. Teta Ardith ji vřdycky oslovovala oběma. „Určite si nedáte kávu? Já si musím dát něco teplého.“

Sundal si klobouk a netrpělivě si prohrábl vlasy. „Tak dobře, dám si kafe.“

Mary dala vařit vodu a chystala kávu. Tou činností ale především zakrývala rozpaky. Ty jeho vlasy! vzdychala v duchu. Měl je černé, husté a lesklé a padaly mu až na ramena. Dřív si jich ani pořádně nevřimla. Možná byla příliš rozruřená a zmatená, možná ji uhranuly ty jeho tmavé oči. Vypadal nádherně pohansky. Představila si ho polonahého, svalnaté tělo zakryté jenom bederní rouškou, a tep se jí zrychlil.

Neposadil se, jen se opřel o skřĩňku za sebou. Mary skláněla hlavu a doufala, že není vidět, jak se červená. Nechápala, co je na něm tak zvláštního, že jediný pohled na něj v nĩ vyvolává erotické fantazie? Nikdy

dřív takhle nefantazírovala, nikdy se nedívala na muže takovým necudným způsobem.

„Vy mě klidně pozvete dovnitř a ještě mi nabídnete kafe?“ zeptal se hlubokým, chraplavým hlasem.

Podívala se na něj překvapeně. „A proč bych neměla?“

Wolf měl pocit, že vybuchne. „Dámo...“

„Mary.“

Zatnul pěsti. „Mary. To vás nenapadne nic lepšího než pustit si trestance do domu?“

„Aha.“ Odbyla to mávnutím ruky. „Kdybyste byl opravdu zločinec, byla bych opatrnější, ale protože jste to neudělal, jsem klidná. Kdybyste byl násilník, tak byste mě přece takhle nevaroval.“

Nevěřil vlastním uším. „Jak víte, že jsem to neudělal?“

„Prostě jste to neudělal.“

„Máte pro tu dedukci nějaký důvod, nebo se držíte staré dobré ženské intuice?“

„Nevěřím, že by násilník zacházel se ženou tak ohleduplně jako vy – jako vy se mnou.“ Ztišila hlas a do tváře se jí vrátila červen. Zakryla si obličej dlaněmi.

Wolf zatnul zuby. Neměl na ni právo, protože byla bílá a tak zatraceně nevinná, ale přitom ji chtěl tak moc, až to bolelo.

„Nedělejte si mylné iluze kvůli tomu, že jsem vás v sobotu políbil,“ řekl tvrdě. „Už dlouho jsem s žádnou ženou nebyl a tak jsem...“

„Byl nadržžený?“ doplnila.

Zarazilo ho, že použila takový výraz. „Cože?“

„Nadržžený,“ opakovala. „Slyšela jsem, jak to někteří mí studenti říkají. Znamená to...“

„Vím, co to znamená!“

„Aha. A je to tak?“

Málem se rozesmál, ale nakonec si jenom odkašlal.

„Ano, je to tak.“

Tvářila se shovívavě. „Chápu, že to může být problém.“

Touha dotknout se jí byla nakonec silnější než on. Musel se jí dotknout aspoň trošku, a tak ji chytil za ramena. „Nic nechápete. Jestli nechcete přijít o práci, nemůžete se ke mně takhle chovat.“

Mary jen sevřela rty a v očích se jí bojovně zablesklo. „Chtěla bych vidět někoho, kdo by mě vyhodil za to, že se přátelím s občanem, který dodržuje zákony a poctivě platí daně. Odmítám předstírat, že vás neznám.“

„Jsou různé druhy přátelství. Už to, že se známe, je pro vás dost zlé, ale spát se mnou, tím byste se odepsala.“

Cítil, jak ztuhla. „Nevzpomínám si, že bych po vás chtěla, abyste se mnou spal,“ ohradila se a znovu zčervenala. Opravdu to neřekla, ale on věděl, že na to myslela.

„Jste tak zatraceně nezkušená, že ani nevíte, co jste udělala,“ zamumlal. „Dostal bych se s vámi až na vrchol, zlato, udělal bych to, kdybyste opravdu věděla, co chcete. Ale poslední věc, kterou chci, je nechat se znova zavřít za znásilnění bělošky. Věřte mi, indián nemá proti obvinění bílých šanci.“

„To bych nikdy neudělala!“

Hořce se usmál. „Možná. Jsem asi první chlap, který vás políbil, a vy byste nejspíš chtěla víc. Ale sex není nic romantického. Je samý pot a křik a nejspíš se vám napoprve nebude líbit. Udělejte mi, prosím,

laskavost a najděte si jiné pokusné morče. Mám svých problémů dost.“

Mary od něj uskočila tak rychle, jak jen mohla. Ne, umínila si, ani za nic mu nedovolím, aby mě viděl brečet.

„Mrzí mě, že jste získal ten dojem,“ řekla rozechvěle. „Je pravda, že mě před vámi ještě nikdo nelíbal, a chápu, že nejsem žádná Miss Amerika. Jestli moje poznámky byly nemístné, omlouvám se. Už se to nebude opakovat.“ Rychle se otočila ke stolu. „Káva je hotová. Kolik sladíte?“

Když si bral rukavice a nasazoval klobouk, svaly v čelistech mu cukaly.

„Na tu kávu zapomeňte.“

Nepodívala se na něj. „Tak dobře. Na shledanou, pane Mackenzie.“

Wolf vyběhl ze dveří a Mary zůstala stát u stolu s plným hrnkem v ruce.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Mary odmítala propadnout depresi, která se o ni pokoušela, kdykoli si vzpomněla na ten hrozný den. Pilně pracovala, vzdělávala sebe i studenty a večer pak s radostí sledovala, jak Joe vstřebává vědomosti. Jeho žízeň po vědění byla neuhasitelná a brzy spolužáky nejen dohonil, ale v lecčem i předebral.

Rozeslala dopisy kongresmanům a zavolala jednomu příteli, aby jí poslal veškeré informace o akademii. Když přišel balíček, předala ho Joeovi a s potěším sledovala, jak se mu rozzářily oči. Práce s Joem jí dělala radost. Jediný problém byl v tom, že jí tolik připomínal svého otce.

V dubnu se stalo nevyhnutelné. Vyšlo najevo, že Joe Mackenzie tráví večery v domě nové učitelky. Zpočátku to Mary netušila, jenom si všimla, že se na ni děti ve třídách divně dívají. Taky učitelky Sharon Wycliffová a Dottie Lancasterová se za ní ohlížely a něco si šeptaly. Brzy jí došlo, že tajemství už není tajemstvím, ale přecházela to s klidným úsměvem. V té době dostala dopis od jednoho kongresmana, který projevil o Joea zájem, a navzdory všem vlastním pochybnostech začínala být velmi optimistická.

Pravidelná schůzka školní rady byla ohlášená na třetí týden v dubnu. Toho dne odpoledne se jí Sharon se strojeným zájmem zeptala, jestli se schůze zúčastní. Mary překvapeně sraštila obočí. „No jistě. Myslela jsem, že je to samozřejmé.“

„To ano. Já jenom – myslela jsem –“

„Myslela jsi, že se omluvím, protože všichni vědí, že doučuju Joea Mackenzieho?“ zeptala se Mary rovnou.

Sharon otevřela pusu. „Cože?“

„Copak ty to nevíš? Není to žádné velké tajemství. Joe si myslel, že se to lidem nebude líbit, a tak jsem o tom nikde nemluvila, ale zdá se, že už to stejně všichni vědí.“

„Myslím, že se mýlíš,“ poznamenala Sharon nesměle. „Viděli jeho auto v noci u tvého domu a – zkrátka, mají na to svůj názor.“

Mary znejistěla. „Jaký názor?“

„No, Joe je na svůj věk docela vyspělý.“

Až když Sharon zčervenala, pochopila Mary, o co jde, a zaplavila ji hrůza a zlost.

„Oni si myslí, že mám poměr s šestnáctiletým klukem?“

„To auto tam viděli pozdě v noci,“ připomněla jí Sharon.

„Joe odjíždí v devět hodin. To podle mě není zas tak pozdě.“ Vstala, celá bledá a rozčilená, a začala rovnat papíry do skříňky. Zuřila nejen proto, že utrpěla její pověst, ale hlavně kvůli Joeovi. Doufala, že mu pomůže uskutečnit jeho sny, ale ostatní mu to nepřáli. Joe byl sice na svůj věk vyspělý, ale pořád ještě dost zranitelný. Mary se rozhodla, že jim nedovolí, aby mu ublížili.

Bylo jasné, že se něco děje, protože schůzku školní rady tentokrát navštívilo nezvykle mnoho lidí. Přišlo všech šest členů rady – pan Hearst, majitel obchodu, Francie Beechamová, osmdesátiletá bývalá učitelka, ředitel banky Walton Isby, majitel lékárny Harlon Keschel, místní rančer Eli Baugh a Cicely Karrová, která vlastnila autoopravnu. Byli to vážení měšťané a

všichni až na Francie Beechamovou seděli v lavicích s kamennou tváří.

Schůzka se konala v Dottiině třídě a Mary si byla jistá, že od každého z jejích žáků je tu dnes aspoň jeden rodič. Když vstoupila do místnosti, všechny zraky se upřely na ni. Ženy se tvářily pohoršené, muži nepřátelsky nebo zvědavě.

Vysoký muž v uniformě zástupce šerifa stál opřený o zeď a sledoval ji přivřenýma očima. Snad mě nechce zatknout pro sexuální pohoršování, rozčilovala se v duchu. Bylo to kuriózní. Kdyby nevypadala jako nenápadná šedivá myš, jejich podezření by mělo aspoň smysl. Zasunula uvolněný pramínek vlasů zpátky do drdolu, posadila se a složila ruce do klína. Měla v úmyslu nechat první krok na nich.

Walton Isby si odkašlal a zahájil schůzku. Běžné záležitosti se probíraly tak dlouho, až se Mary najednou rozhodla, že už nebude čekat. Nejlepší obranou je útok.

Když vyřešili otázku školních obědů, pan Isby si znovu odkašlal a Mary to vzala jako signál, že je čas přikročit ke hlavnímu bodu jednání. Vstala a řekla nahlas: „Pane Isby, než budete pokračovat, chtěla bych učinit prohlášení.“

Vypadal překvapeně a jeho kulatá, červená tvář o odstín ztmavla.

„To je neobvyklé, slečno Porterova.“

„Ale je to důležité.“ Mluvila hlasitě, jak byla zvyklá z vyučování, a otočila se, aby viděla na celou místnost. Všichni zpozorněli. „Získala jsem oprávnění doučovat žáky soukromě, takže vysvědčení, která získají v soukromých hodinách, jsou rovnocenná s vysvědčením ze školy. Posledních pár měsíců jsem doučovala jednoho žáka, Joea Mackenzieho, u sebe doma...“

„To mohlo být zajímavé učení,“ ozval se někdo.

„Kdo to řekl?“ dožadovala se Mary.

Místnost ztichla.

„Když jsem viděla školní výsledky Joea Mackenzieho, byla jsem ohromená, že tak inteligentní žák odešel ze školy. Nikdo z vás asi neví, že byl jedním z nejlepších žáků ve třídě. Jela jsem za ním a přesvědčila ho, aby si zameškané učivo doplnil. Během jednoho měsíce spolužáky nejen dohnal, ale i předhonal. Taky jsem kontaktovala senátora Allarda a ten projevil o Joea zájem. Uvažuje o tom, že ho doporučí pro přijetí na Leteckou akademii. Byla by to pro celé město velká čest a já věřím, že v tom Joea podpoříte.“

Posadila se s ledovým klidem a pozorovala zaražené výrazy zúčastněných. Jenom lůza se hádá, říkala teta Ardith. Dáma umí vyjádřit názor jiným způsobem.

Místností se šířil šepot, jak se všichni začali dohadovat. Pan Isby přemýšlel, co říct, a všichni členové rady dali hlavy dohromady.

Mary se rozhlížela po třídě, když vtom si všimla pohybu v hale za zavřenými dveřmi. Byl to jen nepatrný pohyb, a kdyby se tam právě v tu chvíli nepodívala, propásla by ho. Chvíli jí trvalo, než rozeznala siluetu vysokého muže, ale i když viděla jen tmavý stín, srdce se jí rozbušilo. Poznala, že to je Wolf. Poslouchal venku na chodbě.

Pan Isby si odkašlal a mumlání ve třídě utichlo.

„To je dobrá zpráva, slečno Potterová,“ začal. „Ale my si myslíme, že nedáváte dobrý příklad mládeži...“

„Mluv za sebe, Waltone,“ přerušila ho podrážděně Francie Beechamová hlasem, který se chvěl stářím.

Mary si znovu stoupla.

„O čem přesně mluvíte?“

„Nevypadá to zrovna dobře, když vás student navštěvuje v nočních hodinách,“ ozval se pan Hearst.

„Joe odchází přesně v devět hodin, po třech vyučovacích hodinách. Ale pokud se radě nelíbí místo doučování, budu jen ráda, když mi umožní vést doučování v budově školy.“

Pan Isby, od přírody dobrák, vypadal bezradně. Členové rady se začali znovu dohadovat.

Po pár minutách vzrušené debaty znovu zvedli hlavy. Harlon Keschel si kapesníkem otíral zpocenou tvář, Francie Beechamová vypadala rozzlobeně. Tentokrát promluvila Cicely Karrová. „Slečno Potterová, je to složitá situace. Pravděpodobnost, že Joea Mackenzieho přijmou na akademii, není velká, to musíte uznat. A nám se nelíbí, že s ním trávíte tolik času.“

Mary zvedla bradu. „Proč?“

„Protože jste tu nová a nevíte, jak to tu chodí. Rodina Wolfa Mackenzieho nemá dobrou pověst a my máme obavy o vaši bezpečnost.“

„Paní Karrová, to je nesmysl,“ odpověděla Mary. Myslela na Wolfa, který stojí na chodbě a poslouchá, jak ho ti lidé očerňují, a skoro cítila jeho zlost.

„Wolf Mackenzie mi pomohl z nebezpečné situace, když se mi rozbilo auto a já zůstala v horách sama. Byl pozorný a milý a odmítl si nechat zaplatit za opravu. Joe Mackenzie je vynikající student, tvrdě pracuje na ranči, nepije ani nekouří a vždycky se choval slušně. Oba jsou moji přátelé.“

Muž stojící na chodbě ve stínu zatnul pěsti. Zatraceně, pomyslel si, copak neví, že ji to může stát místo? Wolf věděl, že kdyby vešel dovnitř, nepřátelství

by se obrátilo proti němu, a už se chystal to udělat, když vtom ji slyšel znovu promluvit. Ona tu pusou snad nezavře, pomyslel si.

„Stejnou starost bych měla o kterékoli z dětí, kdyby opustilo školu. Nedokážu se nečinně dívat na člověka, který rezignuje na svou budoucnost. Dámy a pánové, mým povoláním je učit a chci to dělat co nejlíp. Všichni jste uvážliví lidé. Chtěl by mi kdokoli z vás bránit, kdyby se jednalo o vaše dítě?“

Někteří se dívali stranou a pokašlávali. Cicely Karrová jen zavrtěla hlavou. „Neodvádějte řeč jinak, slečno Potterová. Nejde o naše děti. Jde o Joea Mackenzieho. A on je... on je...“

„Míšenec?“ doplnila Mary a tázavě zvedla obočí.

„Ano, ale to není všechno. Jeho otec...“

„Co je s jeho otcem?“

Wolf spolkl kletbu a znovu sáhl po klice, když vtom se Mary zeptala: „Máte na mysli jeho pobyt ve vězení?“

„Řekla bych, že to je dostatečný důvod!“

„A proč myslíte?“

„Cicely, posad' se a buď' zticha,“ štěkla Francie Beechamová. „To děvče má zájem o studenty a já s ní souhlasím. A ty se přestaň chovat, jako bys byla v přechodu.“

Na vteřinu zavládlo v místnosti hrobové ticho a pak vypukl ohlušující smích. Drsní statkáři a jejich těžce pracující manželky se drželi za břicha a po tváři jim tekly slzy. Pan Isby zrudl téměř do fialová, ale pak se neudržel a rozřehtal se na celé kolo. Cicely Karrová taky zrudla, ale hněvem. Mohutný Eli Baugh málem spadl ze židle, jak se smál, a Cicely popadla jeho

klobouk a začala ho s ním plácát po hlavě. Ale pan Baugh se zaštitil rukama a smál se dál.

„Ode dneška můžeš kupovat benzín jinde,“ křičela Cicely na pana Baughu a dál ho tloukla kloboukem.

„No tak, Cicely.“ Eli se zakuckal, jak se pokoušel uhnout.

„Lidi, uklidněte se,“ vykřikoval Harlon Keschel, i když se zdálo, že se dobře baví, jako ostatně všichni v místnosti. Tedy skoro všichni. Mary si všimla znechuceného výrazu Dottie Lancasterové a najednou měla pocit, že by ji její kolegyně ráda viděla na kolenou. Ale nechápala proč. Vždycky se k Dottie snažila chovat přátelsky, ale ta zůstávala chladná. Že by Joeovo auto viděla Dottie? Že by ty pomluvy rozšířila ona?

Rozruch se pomalu uklidnil a pan Isby se pokusil vrátit schůzce řád. „Přátelé, měli bychom se vrátit k problému.“

Francie Beechamová namítla: „Myslím, že jsme to probrali víc než dost. Slečna Potterová toho chlapce soukromě doučuje, aby se mohl přihlásit na Leteckou akademii, a to je celé. Udělala bych to taky, kdybych ještě učila.“

„Ale jak to vypadá?“ ohradil se pan Hearst.

„Tak ať ho doučuje ve škole. Souhlasí všichni?“ Francie se přísně podívala na členy rady a mrkla na Mary.

„Já souhlasím,“ řekl Eli Baugh a snažil se narovnat klobouk. „Letecká akademie, to je něco. Nepamatuju se, že by tam někdo místní studoval.“

Pan Hearst a paní Karrová byli proti, ale pan Isby a Harlon Keschel se přidali k Francii a Elimu. Mary se pozorně zadívala do stinné chodby, ale nikoho už tam

neviděla. Účastníci schůzky odcházeli s úsměvem na tváři a někteří rodiče Mary dokonce potřásli rukou a řekli jí, že dělá dobrou věc. Až za půl hodiny se konečně dostala ke svému kabátu a mohla odejít. Venku na ni čekal zástupce šerifa.

„Když dovolíte, doprovodím vás k autu,“ řekl přátelsky. „Jsem Clay Armstrong, zdejší představitel zákona.“

„Teší mě. Mary Potterová,“ řekla a podala mu ruku.

Nasadil si klobouk na tmavě hnědé, kudrnaté vlasy, ale oči mu svítily i ve stínu krempy. Líbil se jí na první pohled. Byl jedním z těch mužů, kteří jsou tvrdí jako skála, ale přitom mají smysl pro humor. Události na schůzce ho očividně pobavily.

„Všichni ve městě vás znají. Zřídka se sem někdo přistěhuje, a už vůbec ne mladá svobodná dáma z Jihu. Hned první den, kdy jste přijela, celé město mluvilo o vašem přízvuku. Nevšimla jste si, že děvčata ve škole se vás snaží napodobit?“

„Opravdu?“ divila se.

„Jistě.“ Přizpůsobil krok její pomalejší chůzi. Venku bylo chladno a noční obloha byla posetá tisíci hvězd.

Došli k autu. „Můžu se vás na něco zeptat, pane Armstrongu?“

„Samozřejmě. A říkejte mi Clay.“

„Proč se paní Karrová pustila do pana Baugha místo do paní Beechamové? Ten poprask přece zavinila paní Beechamová.“

„Cicely je Eliho sestřenice. Rodiče jí zemřeli, když byla malá, a Eliho rodiče si ji vzali na výchovu. Cicely a Eli jsou stejně staří, vyrůstali spolu a byli na sebe vždycky jako pes a kočka. A zůstalo jim to. Ale tak to v

některých rodinách chodí. Myslím, že se přes to všechno mají rádi.“

„Takže ho tloukla proto, že se jí smál?“

„A protože byl po ruce. Na paní Beechamovou se nikdo nemůže zlobit. Všechny nás učila a my si jí pořád vážíme.“

„To zní moc hezky,“ usmála se Mary. „Ráda bych se taky dožila takového věku.“

„Abyste mohla dělat pozdvižení na schůzkách školní rady?“

„Přesně tak.“

Otevřel jí dveře auta. „Taky se na to těším. Jed'te opatrně.“ Když nastoupila, zavřel dveře, prsty se dotkl klobouku a odešel.

Hodný chlap, pomyslela si. Většina lidí v Ruth je hodná. Pokud jde o Wolfa Mackenzieho, mají klapky na očích, ale celkově nejsou zlí.

Kam asi zmizel Wolf?

Doufala, že Joe nebude chtít kvůli ní přestat s doučováním. Čím dál víc věřila, že ho na akademii přijmou, a byla pyšná, že na tom bude mít svůj podíl. Teta Ardith by řekla, že pýcha předchází pád, ale Mary odpovídala na tetina slova pořekadlem „kdo nic nedělá, nic nezkazí“. Tetu Ardith vždycky nejvíc rozzlobilo, když proti ní někdo použil její vlastní zbraně. Mary vzdychla. Teta jí opravdu scházela.

Odbočila na silnici vedoucí k domu. Byla unavená, hladová a plná obav o Joea.

„Budu ho učit,“ řekla nahlas, když vystupovala, „kdybych ho měla honit na koni.“

„Koho chcete honit?“ ozval se za ní Wolf a tak ji polekal, že si narazila nohu o dveře auta.

„Kde se tady berete?“ rozčilovala se. „Víte, jak jste mě vyděsil?“

„Asi ne dost.“

Zadívala se na jeho hrdou, ostře řezanou tvář ve světle hvězd, a uvědomila si, jak moc toužila po jeho blízkosti. Už ani necítila zimu, jak se jí rozproudila krev. Trochu ji to lekalo, ale nakonec usoudila, že se jí to vlastně líbí.

„Pojďme dovnitř,“ vyzval ji, když se k tomu sama neměla, a zamířil k zadním dveřím. Nezamkla je, aby nemusela ve tmě hledat klíč, a tak vzala rovnou za kliku a otevřela. Wolf jen svraštil obočí.

Vstoupili, Mary zavřela a rozsvítila. Wolf se díval na její rozpuštěné hedvábné vlasy, cítil známou vůni šeríku a musel zatnout pěsti, aby se na ni nevrhl. „Nenechávejte dveře odemčené.“

„Myslím, že se zlodějů bát nemusím. Nemám tady nic cenného.“

Wolf si předtím přísahal, že se jí nedotkne, ale to netušil, jak to bude těžké. Zatím se ale držel, protože věděl, že jestli se jí dotkne jednou, nebude už moct přestat. Ta její vůně ho doháněla k šílenství. Couvnul od ní. Věděl, že to bude pro oba bezpečnější.

„Nemyslel jsem zloděje.“

„Ne?“ Když jí došlo, jak to myslel, odkašlala si a vešla do kuchyně. Doufala, že si nevšimne jejích rozpaků. „Když vám uvařím kávu, vypijete ji, nebo zase utečete?“

Ta mírná výčitka ho rozesmála. Nechápal, jak mu někdy mohla připadat nenápadná a všední. Měla staromódní šaty, ale její osobnost nebyla vůbec všední. Říkala jen to, co si myslela, a neváhala si kohokoli

podat. Zhruba před hodinou to nandala celému městu. Ta vzpomínka ho ale přinutila vystřízlivět.

„Byl bych radši, kdybyste si sedla a poslouchala mě.“

Mary se otočila, posadila se na židli a vzorně položila ruce na stůl. „Poslouchám.“ Otočil si židli proti ní.

„Viděla jsem vás večer ve škole na chodbě,“ řekla dřív, než mohl začít.

Polekal se. „Zatraceně. Viděl mě ještě někdo?“ Nechápal, jak ho mohla vidět, když si dával takový pozor.

„Myslím, že ne.“ Odmlčela se. „Mrzí mě, co říkali.“

„Je mi jedno, co si o mně myslí lidi v Ruth. Už jsem si na to zvykl a Joe taky. My na nich nejsme závislí, ale vy ano. Máte svoji práci ráda a mohla byste o ni přijít.“

„Přece mě nevyhodí proto, že učím Joea.“

„Možná ne. Joea vám budou možná tolerovat, zvlášť jestli se dostane na tu akademii, ale se mnou to bude horší.“

„Ani kvůli vám mě nevyhodí. Mám smlouvu,“ vysvětlila. „Závaznou smlouvu. Pro tak malé a odlehlé městečko, jako je Ruth, není jednoduché získat učitele, zvlášť uprostřed zimy. Mohli by mě vyhodit, jen kdybych byla nekompetentní, nebo kdybych porušila zákon. A chtěla bych vidět, jak by mi někdo dokazoval neodbornost.“

Kuchyňské světlo jí svítilo přímo na hlavu, stříbřilo jí vlasy a dělalo kolem nich svatozář. Vypadala jako anděl s laskavýma, modrýma očima a bledou pletí. Žaludek se mu sevřel. Toužil po dotyku, chtěl ji mít nahou pod sebou, chtěl ji něžně vést, až bude teplá a vlhká a nehty mu zaryje do zad...

Mary se naklonila a položila mu ruku na ruku. A ten nepatrný dotek ho nečekaně vzrušil. „Řekněte mi, co se stalo,“ vyzvala ho tiše. „Proč jste byl ve vězení? Vím, že jste to neudělal.“

Wolf byl tvrdý chlap, ale její prostá a upřímná důvěra ho dojala. Vždycky stál stranou, indiánská krev ho dělila od bílých a skotská od indiánů. Ani vlastní rodiče mu nebyli blízcí, i když ho milovali a on je taky. Nikdy ho doopravdy neznali, nerozuměli mu. Neznala ho ani jeho manželka, Joeova matka. Spali spolu, líbila se mu, ale i od ní si udržel odstup. Jen Joe ho znal jako nikdo jiný na světě. Byli částí jeden druhého a Wolf ho miloval celým srdcem. Ve vězení ho udrželo při životě jen pomýšlení na syna.

A tak mu připadalo neuvěřitelné, že se tahle drobná křehká slečna dokáže dotknout jeho citů. Dostala se mu pod kůži tak hluboko, až z toho měl strach.

Díval se na její malou ruku, na dotyk jemnou a hebkou. Nešťítla se ho, ani si s ním nezahrávala jako jiné ženy. Jednoduše se ho dotýkala, protože o něj měla starost.

„Stalo se to před deseti lety,“ začal vyprávět skoro šeptem, takže se k němu musela naklonit. „Joe a já jsme se sem zrovna přistěhovali a já pracoval tady na Půlměsíčním ranči. Jedno děvče z okolí někdo znásilnil. Popsala toho chlapa jako vysokého muže s dlouhými, černými vlasy. Prý vypadal jako indián. Byl jsem tady nový a moc vysokých indiánů v okolí není. Okamžitě mě zatkli a postavili mě do řady s šesti černovlasými muži. To děvče na mě ukázalo a na základě toho mě odsoudili. Joe a já jsme byli v době přepadení na ranči, ale nikdo kromě Joea si

nepamatoval, že by mě tam viděl, a slovo šestiletého indiánského kluka nemá velkou váhu.“

Srdce se jí sevřelo, když si představila, jaké to pro něj a pro Joea muselo být. Jak ho muselo trápit, co s Joem bude. Mlčela. Nevěděla, co na tu deset let starou křivdu říct. Jen mu stiskla ruku, aby věděl, že není sám.

„Odsoudili mě a měl jsem štěstí, že mě nepověsili na nejbližším stromě. Každý byl přesvědčený, že jsem to udělal.“

„Co se stalo s Joem?“

„Svěřili ho pěstounům.“

Dokázala si představit, jak to pro Wolfa muselo být kruté. Byl pod zámkem, daleko od hor a slunce. Byl nevinný, a přesto přišel o svobodu a o syna.

V krku jí vyschlo tak, že mohla jenom šeptat. „Jak dlouho jste tam byl?“

„Dva roky“ Tvář měl jako z kamene a oči plné zloby „Pak si spojili sérii znásilnění od Casperu k Cheyenne a chytili pravého viníka. Přiznal se i ke znásilnění v téhle oblasti a uvedl detaily, které mohl znát jenom ten, kdo to udělal.“

„Byl to indián?“

Trpce se usmál. „Ne, byl to Ital.“

„Takže vás pustili?“

„Ano. Vymazali mi záznam v rejstříku a řekli promiňte. Zjistil jsem, kde je Joe, a dojel jsem si pro něj. Chvilí jsem vydělával na rodeu, a když jsem měl dost peněz, vrátil jsem se sem. Vlastník Půlměsíčního ranče zemřel bez dědiců a ranč byl k dostání za babku, tak jsem ho koupil a s Joem jsme se tady usadili. Začal jsem chovat koně a rozšiřovat ranč.“

„Proč jste se vrátil?“ Nechápala, proč šel zpátky tam, kde ho zradili.

„Byl jsem unavený z věčného stěhování, chtěl jsem mít domov pro sebe i pro kluka. A chtěl jsem jim ukázat, že nejsem zločinec.“

Přála si zmírnit jeho zlost a zahořklost, chtěla ho utěšit, pohladit ho. „Všichni nejsou tak zlí. Lidi jsou všude stejní. Dobří i špatní.“

„Tenhle přístup vás přivede do nesnází. Doučujte Joea, udělejte pro něj to nejlepší, ale pro vaše vlastní dobro se držte dál ode mě. Lidi na mě názor nezměnili.“

„Nedovolil jste jim, aby ho změnili. Jen jste jim před nosem mával jejich vinou,“ upozornila ho.

„Mám snad zapomenout na to, co mi udělali?“ zeptal se ostře. „Postavili mě do řady s šesti bělochy a řekli děvčeti, ať jim ukáže indiána. To byla jejich spravedlnost. Strávil jsem dva roky v pekle. Dodnes nevím, co se dělo s Joem, ale když jsem ho přivezl zpátky, trvalo skoro tři měsíce, než zase začal mluvit. Na to mám zapomenout?“

„Dokud vy nezapomenete, oni svůj názor nezmění. Tohle je slepá ulička.“

Tmavé oči mu potemněly zklamáním. Prudce jí odstrčil ruku a vstal.

„My nemůžeme být přátelé.“

Když se ho najednou nedotýkala, cítila se strašně osaměle. Spustila ruce do klína a podívala se na něj. „Proč? Samozřejmě, jestli jsem vám protivná...“ Sklonila hlavu a hlas jí selhal.

Protivná? pomyslel si. Vždyť kvůli ní nemůžu spát. Vzrušila ho, kdykoli na ni pomyslel a myslel na ni až moc často. Mohl se zbláznit touhou, ale nedokázal jít za Julií Oakesovou ani jinou ženou, protože jediné, po čem toužil, byly dětsky jemné, hnědé vlasy, modravé

oči a pleť jako okvětní plátky bílé růže. Ovládl se a neskočil po ní jenom díky vědomí, že by jí tím mohl ublížit. Nebyla připravená na problémy a křivdy, kterým by pak musela čelit.

Vztekl, že nemůže mít ženu, kterou až k zešílení chce, v něm vzkypěl. Chytil ji za zápěstí a zvedl ji na nohy. „Ne, zatraceně. My nemůžeme být přátelé! Chcete vědět, proč? Protože když jsem s vámi v jedné místnosti, nejradši bych z vás strhal šaty. Chci hladit vaše prsa, chci mít vaše nohy kolem pasu, nebo vaše kotníky na ramenou. Chci se s vámi milovat.“ Přitáhl ji tak blízko, že ji na tváři zašimral jeho horký dech. „To je důvod, proč nemůžeme být přátelé.“

Mary se roztrásla. I když ta slova řekl v hněvu a popsal jimi situace, které si uměla představit jen mlhavě, prozradil jí, že má stejné pocity jako ona. Byla příliš nezkušená a upřímná na to, aby to před ním skrývala, a ani se o to nepokoušela. Oči měla plné bolestné touhy.

„Wolfe.“

Řekla jenom to jedno slovo, ale způsob, jakým ho vyslovila, ho přinutil zesílit stisk. „Ne.“

„Chci – chci tě.“

Tím šeptaným, rozechvělým přiznáním se mu vydala napospas. Wolf zavrčel. Copak nemá vůbec žádný pud sebezáchovy? říkal si v duchu. Copak neví, co to s chlapem udělá, když se mu ženská takhle nabídne? Jeho sebeovládání viselo na vlásku, ale úporně se ho držel, protože měl dojem, že Mary neví, co dělá. Věděl, že je panna a že má jen matnou představu o tom, co vlastně chce.

„Nedělej to,“ zamumlal nakonec. „Už jsem říkal...“

„Já vím,“ přerušila ho. „Jsem nezkušená a ty... nechceš být pokusné morče.“ Brečela jen zřídka, ale teď jí oči zvlhly. A on to dobře viděl.

„To jsem lhal. Lhal jsem.“

A pak se přestal ovládat. Musel ji obejmout, sevřít ji v náručí aspoň na chvíli a znovu cítit chuť jejích úst. Sklonil hlavu, objal ji a přitiskl ji k sobě. Přisál se k jejím rtům a její vášnivá odpověď ho vzrušila ještě víc. Už věděla, co má dělat. Pootevřela rty, pustila ho dovnitř, a sama mu vyšla vstříc jazykem. Sám ji to naučil a to vědomí ho zbavovalo rozumu.

Mary se topila v extázi a na řasách se jí třpytily slzy. Jestli je tohle láska, pak si nebyla jistá, že ji snese.

Ústa měl neodbytná, pevná a líbal ji dlouze a vášnivě. Jednou rukou ji pevně držel a druhou ji hladil po zádech, po břicho a potom výš, až jí sevřel řadra. Nezmohla se na nic jiného, než na vzdech rozkoše. Bradavky zareagovaly na dotek. Neznámý a intenzivní pocit slasti ji nutil chtít víc. Chtěla ho, potřebovala ho. Chtěla se stát jeho ženou.

Zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl. „Musím přestat dřív, než bude pozdě.“ Třásl se, roztoužený jako mladík na první schůzce.

Mary porovnála všechny definice tety Ardith se svými pocity a zjistila, že se zřejmě právě zamilovala, protože takhle smíšené pocity – rozkoš, slast a utrpení zároveň – nemohly znamenat nic jiného.

„Nechci přestat,“ řekla rozzlobeně. „Chci se s tebou milovat.“

„Ne, já jsem indián a ty jsi bílá. Zdejší lidi tě zničí. Dneska to byl jen slabý odvar toho, čím bys musela projít.“

„Chci to risknout,“ namítala vzdorovitě.

„Ne. Já bych to snesl, ale co ty se svými ideály? Já ti je nemám čím nahradit.“ Kdyby byla šance, že jim lidé dají pokoj, Wolf by na sebe to riziko vzal, ale v jejich situaci to nepřípadlo v úvahu. Kromě Joea byla Mary jediná bytost na světě, kterou měl potřebu chránit.

Mary zvedla hlavu. „Jsi jediný, koho chci.“

„Jsem jediný, koho nemůžeš mít. Roztrhali by tě na kusy.“ Co nejněžněji ji pustil z objetí a otočil se ke dveřím.

Slyšel za sebou její hlas, hluboký a zastřený, jak bojovala se slzami: „Chci to risknout.“

Zastavil se s rukou na klíče. „Já ne.“

Už podruhé se dívala, jak odchází, a tentokrát to bylo mnohem horší.

PÁTÁ KAPITOLA

Joe byl nezvykle nesoustředěný. Jindy byl plně zaujatý učením, ale dneska večer měl v hlavě něco jiného. Nekomentoval jejich přemístění do školy a nedal ani v nejmenším najevo, že by věděl o průběhu schůzky školní rady. Protože byl začátek května a den byl nezvykle teplý, Mary přičítala jeho nepozornost jarní únavě. Zima byla dlouhá a ona sama se cítila vyčerpaně. Konečně zavřela učebnici.

„Co kdybychom dneska skončili dřív?“ navrhla. „Už toho stejně moc neuděláme.“

Joe taky zavřel knížku a prohrábl si vlasy stejným gestem jako jeho otec. Mary stočila pohled jinam.

Za ty týdny, kdy ho doučovala, spolu občas v přestávkách mezi hodinami probírali i osobní věci. Pokud to nebyla jen jarní únava, chtěla to od něj slyšet.

„Trápí tě něco?“

Zatvářil se kysele. „Dalo by se to tak říct.“

„Aha.“ Úsměv ji neopustil, protože už tušila příčinu jeho nepozornosti. Jaro v tom nakonec přece jen mělo prsty. Teta Ardith ji často varovala před mladými muži, kterým se v tomhle období zapalují lýtka.

Zvedl pero a chvíli s ním šermoval ve vzduchu, než si dodal odvahu promluvit.

„Pamela Hearstová mě pozvala do kina.“

„Pamela?“ Tohle překvapení mohlo způsobit velké potíže. Ralph Hearst byl jedním z lidí, kteří byli proti Mackenzieovým nejvíc zaujatí.

Joe upřel oči kamsi do dálí. „Pamela je to děvče, o kterém jsem vám vyprávěl.“

Tak Pamela Hearstová. Hezká a chytrá, pro mladé muže určitě přitažlivá. Mary napadlo, jestli pan Hearst náhodou netuší, že se jeho dcera o Joea zajímá, a jestli právě to není příčinou jeho nepřátelství.

„A půjdeš?“

„Ne,“ odpověděl.

„Proč?“

„V Ruth není kino.“

„Aha.“

„Museli bychom jet do jiného města. Někam, kde nás nikdo nezná. Chtěla, abych se pro ni stavil večer, až bude tma.“ Opřel se na židli a dal si ruce za hlavu. „Stydí se jít se mnou tancovat, ale na to, abych s ní šel do kina v cizím městě, jsem jí dobrý Nejspíš si myslí, že i kdyby nás náhodou někdo viděl, teď když všichni vědí, že se hlásím na akademii, už by to nebyla taková ostuda. Na lidi to asi udělalo dojem. Když si indián oblékne uniformu, je to hned rozdíl.“

Mary si najednou nebyla jistá, jestli ten její výstup na školní radě nenadělal víc škody než užitku. „Byl bys radši, kdybych to neprozradila?“

„Asi to nešlo jinak,“ odpověděl. „Aspoň se teď musím víc snažit, protože když se tam nedostanu, všichni řeknou, že indián to ani nemohl dokázat. Nutí mě to víc pracovat.“

Mary si osobně myslela, že Joe nepotřebuje žádnou další motivaci, ale vrátila se k Pamele. „Vadí ti, že tě pozvala?“

„Štve mě to. Vadí mi, jak otočila, protože bych se s ní nejradši...“ zarazil se, vyslal k Mary další z těch svých dospělých pohledů a na rtech se mu usadil lehký úsměv. „Promiňte. Jen jsem chtěl říct, že mě fyzicky přitahuje, ale to je všechno. Nemůžu si dovolit dělat ze

sebe blázna. Pamela je hezká holka, ale já mám jiné plány.“

Mary věděla, jak to myslí. V jeho plánech nebylo pro ženy místo. Snad až někdy v daleké budoucnosti, jestli vůbec. Joe měl sklony k samotářství, stejně jako Wolf. Pamela Hearstová se jednou vdá za nějakého místního chlapce, usadí se v Ruth, nebo někde poblíž, a bude mít vlastní rodinu.

„Netušíte, kdo nás pomlouval?“ změnil Joe téma. Nelíbila se mu představa, že by někdo chtěl Mary ublížit.

„Ne, ani jsem to nezjišťovala. Mohl to být kdokoli, kdo jel kolem a viděl tvoje auto. Ale zdá se, že většina lidí, na to už zapomněla, snad kromě...“ zarazila se.

„Kromě koho?“ naléhal Joe.

„To ale neznamená, že mě pomluvila ona,“ dodala Mary rychle. „Jen se v její přítomnosti necítím dobře. Nemá mě ráda a já netuším proč. Možná se tak chová ke každému. Nevíš, jestli Dottie Lancasterová...“

„Dottie Lancasterová?“ Zvedl obočí. „Tak to je jasné. Ta to klidně mohla být. Měla těžký život a bylo mi jí líto, ale když jsem chodil k ní do třídy, dělala, co mohla, aby mi školu znepříjemnila.“

„Jak těžký život?“

„Její manžel byl řidič nákladáku. Zabil se před lety, když jejich syn byl ještě malý. Jel někam do Colorada a opilý řidič v protisměru ho vytlačil ze silnice, z útesu. Ten řidič byl indián. Nikdy se s tím nevyrovnala a myslím, že to má dodnes za zlé všem indiánům.“

„Ale to je nesmysl.“

Mávl rukou.

„Zůstala sama s dítětem a měla málo peněz. Začala učit, ale musela platit hlídání. Syn potřeboval zvláštní péči a to stálo další peníze.“

„Nevěděla jsem, že Dottie má děti,“ divila se Mary.

„Jenom jednoho syna. Jmenuje se Bobby a je mu už asi třiadvacet, ale pořád bydlí doma. Nechodí moc mezi lidi.“

„Co je mu? Má Downův syndrom?“

„Ne, není retardovaný. Bobby je zkrátka svůj. Cizí lidi ho znervózňují, a tak je radši sám. Hodně čte a poslouchá muziku. Jinak je dost nešikovný. Jednou byl na letní brigádě v obchodním skladu a pan Watkins mu nařídil, aby naplnil kolečko pískem. A Bobby, místo aby s kolečkem přijel k hromadě, přenášel písek ke kolečku. Měl taky problémy s oblékáním. Třeba si nejdřív obul boty a pak si natahoval kalhoty.“

Mary už se setkala s několika lidmi, kteří měli s běžnými činnostmi takové problémy, a věděla, že potřebují hodně trpělivé výchovy a zvláštní péče. Bylo jí líto Bobbyho i Dottie. Opravdu neměli v životě štěstí.

Joe se postavil a protáhl si ztuhlé svaly. „Umíte jezdit na koni?“ zeptal se najednou.

„Ne, nikdy jsem to nezkoušela,“ zasmála se Mary. „Nevyhostí mě za to z Wyomingu?“

„Kdo ví. Přijed'te někdy k nám do hor, třeba v sobotu, naučím vás to. Za chvíli začnou prázdniny, takže budete mít spoustu času.“

Joe ani netušil, jak je ta nabídka pro ni lákavá. Zase bych mohla vidět Wolfa, napadlo ji okamžitě. Ale pak si uvědomila, že ať ho uvidí, nebo ne, ta bolest bude stejná. Wolf pro ni bude pořád stejně nedosažitelný

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbila, ale doufala, že Joe tu nabídku nezopakuje.

Joe na ni netlačil, ale neměl v úmyslu nechat to být. Chtěl dostat Mary na ranč jakýmkoli způsobem. Měl v plánu vodit ji otci pod nos tak dlouho, dokud se Wolf nepřestane ovládat. Jen s obtížemi přemohl úsměv. Ještě nezažil, že by nějaká ženská s otcem zamávala tak, jako se to podařilo slečně Mary Elizabeth Potterové.

Když Mary přišla v pátek domů, čekal na ni ve schránce dopis od senátora Allarda. Když trhala obálku, chvěly se jí prsty. Nechtěla si ani připustit, že by mohla obsahovat špatnou zprávu. Senátor Allard nebyl její jediná možnost, ale zdál se Joeovi nejvíc nakloněný a jeho odmítnutí by bylo zdrcující.

Senátorův dopis byl stručný. Děkoval jí za snahu a pomoc Joeovi a přislíbil, že ho doporučí pro přijetí na akademii do ročníku, který začne hned poté, co Joe ukončí studium na střední škole. Zbytek už bude záležet na něm, protože musí úspěšně absolvovat náročné přijímací zkoušky.

V obálce byl přiložený i dopis pro Joea osobně.

Mary si přitiskla dopis k hrudi a do očí jí vyhrkly slzy. Dokázali to a nakonec to nebylo ani tak složité.

S tak dobrou zprávou by nevydržela čekat do večera, a tak se vrátila k autu a vyrazila do hor. Cesta vypadala úplně jinak než poprvé. Sníh roztál a okolo silnice rozkvetly pestré barevné květy. Po třeskuté zimě hřál teplý jarní vánek na těle i na duši, i když ve srovnání s teplem, na které byla Mary zvyklá ze Savannah, tu byla vlastně pořád ještě docela zima.

Byla tak vzrušená a šťastná, že jí vůbec nevadily strmé srázy podél silnice. Naopak, kochala se divokou krásou hor sahajících až k tmavě modrému nebi.

Zhluboka se nadechla a ze vzduchu poznala, že jaro se už plně ujalo vlády. Cítila se tu jako doma.

Prudce zastavila přede dveřmi Wolfova domu. Během pár vteřin stála u dveří, bušila do nich a volala: „Wolfe! Joe!“ Věděla, že takový křik se k ní nehodí, ale nedokázala tu ohromnou radost ovládnout. Věděla, že v některých situacích je dobré zapomenout na bonton.

„Mary!“ ozvalo se za ní.

Prudce se otočila a uviděla Wolfa vycházet ze stodoly. Vykřikla a utíkala mu ze schodů naproti. „Joe vyhrál!“ křičela a mávala dopisem. „Vyhrál!“

Wolf se zastavil a sledoval slečnu učitelku, jak doslova skáče radostí, běží k němu a sukně jí vlaje při každém kroku. Měl sotva čas rozeznat, že se směje a že se tedy nestalo nic hrozného, když mu padla do náručí.

„Vyhrál!“ opakovala a objala ho kolem krku.

Wolf netušil, co se stalo. „Co vyhrál?“

Zamávala mu dopisem před obličejem. „Tohle. Senátor Allard – dopis jsem měla ve schránce – nemohla jsem se dočkat – kde je Joe?“ Věděla, že se chová jako šílená, a chtěla se uklidnit, ale nedokázala se přestat smát.

„Jel nakoupit do města. Ale já to nechápu, vždyť má ještě rok chodit do školy.“

„S vědomostmi, které má, by mohl nastoupit hned, ale musí mu být sedmnáct. Senátor ho doporučil do příštího ročníku, který začíná až za rok a půl.“

Wolf se nadmul vášnivou pýchou zděděnou po keltských i indiánských předcích a oči mu zahořely černým ohněm. Zdvihl ji do výšky a roztočil se s ní. Se smíchem zaklonila hlavu a Wolf v té chvíli znovu ucítil nával touhy.

Držel ji v rukou, hebkou a horkou, veselou a svěží jako jaro, a toužil ji vidět bez těch šedivých šatů, které měla na sobě. Jeho výraz se pomalu měnil. Mary se pořád ještě smála, když ji zvedal a pomalu tiskl k sobě, ale když jí pak zabořil tvář mezi ňadra a začal se s nimi laskat přes látku šatů a podprsenky, ztichla. Bylo to tak nečekané a vzrušující, že se její zrychlený dech rázem změnil ve sténání.

Prohnula se v zádech a zajela mu prsty do vlasů, aby ho k sobě přitlačila ještě víc. Ale pořád jí to bylo málo. Vrstvy oblečení, které je dělily, ji přiváděly k šílenství. Svíjela se a šeptala.

„Prosím, Wolfe!“

Oči měl zastřené touhou, krev mu vřela v žilách a těžce oddechoval. „Chceš víc?“

Přivinula se k němu. „Ano.“

Pomaloučku ji nechal sklouznout na zem. Zapomněl na všechny důvody, které mu říkaly, že by ji měl nechat být, a myslel už jen na to, že ji chce. Ať si lidi říkají, co chtějí. Rozhlédl se a změřil očima vzdálenost k domu a ke stodole. Stodola byla blíž, a tak chytil Mary kolem pasu a nesl ji k velkým, otevřeným vratům.

Mary sotva popadala dech. Byla zmatená a chtěla se ho zeptat, co dělá, ale neměla dost vzduchu v plicích. Než se zmohla na slovo, ocitli se ve stodole, v záplavě tlumeného světla, zvířecího tepla a vůně sena. Slyšela tiché klapání kopyt a frkání koní. Wolf ji dovedl do prázdné stáje, tam ji strhl na čerstvé seno a lehl si na ni. Svou váhou ji zatlačil hlouběji do sena.

„Líbej mě,“ šeptala, rukou mu zajela do vlasů a přitáhla ho k sobě.

„Jak si přeješ,“ zamumlal a sklonil hlavu. Pod dotykem jeho pevných rtů otevřela ústa, aby do nich

mohl vniknout jazykem. Začal ji líbat v rytmu, který instinktivně poznala a opětovala. Tížil ji, ale ten tlak jenom zvyšoval její vzrušení. Ovinula mu paže kolem svalnatých ramen a přitáhla ho k sobě. Chtěla mu být tak blízko, jak jen to bylo možné. Nevědomky se začala lehce vlnit.

Když ucítil pomalý pohyb jejích boků, měl najednou pocit, že exploduje. Zasténal a rychle hledal zip na zádech jejích šatů. Měl pocit, že umře, jestli se okamžitě nedotkne její hedvábné kůže a jestli se do ní neponoří.

Stáhl jí šaty z ramen, shrnul je až k pasu a zadíval se na její prsa, sotva zakrytá jemnou, lesklou látkou podprsenky. Zasténal, podprsenku rozepnul a sklonil hlavu. Žhavými, vlhkými ústy klouzal po ňadrech, dokud v nich nesevřel napnuté bradavky.

Mary zaplavila slast tak intenzivní, až hraničila s bolestí. Zavřela oči a zasténala. Nedalo se to vydržet. Horká vlna slastné bolesti jí pulzovala od prsou až ke klínu. Prohnula se pod ním a mlčky prosila o vysvobození, které její tělo ještě nepoznalo, ale už odedávna chtělo.

Těmi pohyby ho připravila o poslední zbytek sebeovládání. Vykasal jí sukni k pasu a stáhnul punčochy. Mary mu začala rozepínat košili.

Klekl si a svlékl se do půl těla. Nahá kůže se mu leskla potem a v pološeru plném vznášejících se částic prachu vypadal jako živá socha, mistrovské dílo. Byl dokonalý, silný, mužný. Mary se k němu natáhla a dlaněmi ho pohládila po široké hrudi porostlé tmavými chloupky.

Rozepnul široký kožený pásek a začal si stahovat kalhoty, ale najednou se zarazil. Je panna, proběhlo mu

hlavou. Na to nesmím zapomenout. Musím se, proboha, trochu krotit, nebo ji vystraším a ublížím jí. Radši bych umřel, než abych jí proměnil první milování v noční můru.

„Wolfe.“ Vyslovila jen jeho jméno, jen to jedno slovo, ale hlas měla neuvěřitelně vlahý, hluboký a omámený. A na Wolfa to zapůsobilo tak silně, jako nic před tím.

„Ano.“

Znovu se k ní sklonil, ale vtom uslyšel vzdálený zvuk a ztuhnul. Tiše zaklel a posadil se. Snažil se ze všech sil ovládnout a přemoci zklamání.

„Wolfe?“ Ted' zněl její hlas nejisté, ohromeně a rozpačitě. Ještě před chvílí byla vlhá a plná touhy, ochotná dát se mu beze zbytku, a ted' najednou rozpaky? Wolf měl chuť vraždit.

„Joe tady bude za pár minut,“ řekl co nejklidněji. „Slyším ho. Už jede.“

Byla ještě úplně zmatená. „Joe?“

„Ano, Joe. Vzpomínáš si na něj? Kvůli němu jsi přijela.“

Zrudla a vyskočila. „Panebože, vždyť jsem nahá a ty taky.“

„Nejsme nazí,“ zabručel Wolf a otřel si zpocené čelo. „Bohužel.“

„Skoro.“

„Ne dost.“ V rozpacích zčervenala i na prsou. Okouzleně se na ni díval a vzpomínal na to, jak ji ochutnával ústy. Ale zvuk motoru byl čím dál silnější, a tak s nadávkou na rtech vstal a pomohl na nohy i Mary.

Slzy jí rozmazaly výhled, když otočená zády k němu zápasila se sponkou na podprsence. Teta Ardith by se určitě zhroutila, kdyby věděla, že se její neteř válí

s mužským na seně. A navíc není ani schopná to dokončit.

„Počkej, pomůžu ti,“ řekl Wolf tiše. Otočil ji a zručně zapnul sponku.

Mary sklonila hlavu. Nedokázala se mu podívat do očí, ale pohled na jeho velké opálené ruce proti její bílé šíji ji znovu vzrušil. Polkla a podívala se na jeho opasek. Kalhoty už si zapnul, ale bylo znát, že mu to vyrušení není vhod. Potěšilo ji, že v tom není sama. Když jí pomáhal zpátky do šatů a zapínal zip, rychle mrkala, aby se zbavila slz.

„Máš ve vlasech seno,“ řekl. Vyndal jí z vlasů pár stébel a oprášil jí šaty.

Mary zvedla ruce, aby si vlasy upravila, a zjistila, že je má rozpuštěné.

„Nech si je tak,“ řekl Wolf. „Líbí se mi to víc. Vypadají jako hedvábí.“

Nervózně si je pročísla rukou a dívala se, jak sbírá ze země košili.

„Co si Joe pomyslí?“ zeptala se, když auto zastavilo u stodoly.

„Že má štěstí, že je můj syn, jinak bych mu mohl ublížit,“ bručel Wolf hrozivě a Mary si nebyla jistá, jestli žertuje, nebo ne. Oblékl si košili, ale zapínáním se nezdržoval a rovnou vyšel z vrat. Mary se zhluboka nadechla a vykročila za ním. Joe právě vystoupil z auta. Těkal očima z otce na Mary a zpátky a všiml si Wolfovy rozepnuté košile a Mariiných rozcuchaných vlasů.

„Sakra,“ zaklel. „Kdyby mi to trvalo aspoň o patnáct minut déle...“

„Moje řeč,“ souhlasil Wolf.

„Tak já zase jedu.“

Wolf vzdychl: „Ne, stejně přišla za tebou.“

„Tak to už jsi jednou říkal,“ potouchle se ušklíbl Joe.

„A říkám to znova.“ Wolf se otočil k Mary a do očí se mu vrátila radost z té šťastné noviny. „Řekni mu to.“

Najednou si nemohla vzpomenout. „Co mu mám říct?“

Když si konečně uvědomila, o čem je řeč, podívala se bezradně na prázdné ruce. Co se stalo s dopisy? Ztratili jsme je ve stodole? Budeme je muset hledat v seně? Nevěděla, co má dělat, a tak jen rozpráhla ruce a řekla: „Máš to v kapse, Joe. Dneska jsem dostala dopis.“

Joe zbledl a chytil se auta, jako by potřeboval oporu. „Od senátora? Dostanu se na akademii?“ ptal se nevěřícně.

„Dostal jsi doporučení. Ale ještě musíš složit zkoušky.“

Zaklonil hlavu a zahalekal. Pak skočil k Wolfovi. Popadli se do náručí, smáli se a výskali. Mary se na ně dívala a smála se s nimi. Byla tak šťastná, až ji bolelo srdce. A pak se ocitla v objetí mezi otcem a synem, div že ji radostí neumačkali.

„Vždyť mě udusíte,“ protestovala chabě.

Když ji konečně pustili, uhladila si vlasy a urovnala šaty. „Dopisy musí být někde tady. Musíme je najít.“

Wolf na ni mrkl. „To musíme.“

Usmála se na něj. Byl to úsměv, kterým ženy odměňují milence za vášnivé objetí, a Wolf, aby zakryl vzrušení, začal rychle hledat. Jeden dopis našel na cestě, druhý jim vypadl poblíž vrat od stodoly. Oba je přinesl a podal Joeovi.

Chlapci se třásla ruka, i když věděl, co obsahují. Přišlo to tak rychle, že tomu nemohl uvěřit. Hned si umínil, že bude potit krev, aby to dokázal dotáhnout do konce, a že to dokáže, protože bez křídel by žil jen napůl.

Mary ho pyšně sledovala, když vtom ucítla, jak Wolf vedle ní strnul. Tázavě se na něj podívala. Zvedl hlavu, jako by věřil nebezpečí, a tvář měl najednou jako z kamene. Pak zaslechla zvuk motoru a otočila se právě ve chvíli, kdy auto šerifova zástupce zastavovalo vedle Joeova nákladáku.

Joe se ohlédl a ztuhl stejně jako Wolf.

Clay Armstrong vystoupil. „Dobrý den, madam,“ oslovil nejdřív Mary.

„Dobrý den,“ odpověděla zdvořile, ale měla strach o Wolfa a musela se ovládat, aby se mezi něj a Claye nepostavila. Clayovy jindy tak kamarádké, modré oči teď vůbec nevypadaly přátelsky. „Co děláte tady v horách, slečno Potterová?“

„Proč se ptáte?“ odsekla a dala ruce v bok.

„Radši přejděte rovnou k věci, Armstrongu,“ řekl Wolf.

„Dobrá. Mám vás předvést k výsledku. Buď se mnou půjdete dobrovolně, nebo si seženu zatykač.“ Joe zůstat stát jako zkamenělý. Tohle už se jednou stalo a on pak přišel o otce na dva dlouhé roky. Teď, když se tak radovali a když se konečně začínalo zdát, že život se mění k lepšímu, to připadalo snad ještě krutější.

Wolf si zapnul košili. „Co se stalo tentokrát?“ zeptal se stroze.

„Povíme si to u šerifa v kanceláři.“

„Povíme si to teď.“

Jejich oči se setkaly a Clay pochopil, že se Wolf nepohne, dokud nedostane odpověď. „Dneska ráno bylo přepadeno jedno děvče. Někdo se ho pokusil znásilnit.“

„A vy jste si samozřejmě vzpomněli na indiána,“ cedil Wolf mezi zaťatými zuby. To je snad zlý sen, říkal si v duchu. Tohle se přece nemůže stát dvakrát za život. Už poprvé ho to málem zabilo, nechtěl to prožít ještě jednou.

„Vyslýchali jsme víc lidí. Jestli máte alibi, není co řešit a pustíme vás domů.“

„Předpokládám, že jste zadrželi všechny majitele rančů v oblasti. Vyslýchali jste taky Eliho Baugha?“

Clay zrudnul. „Ne.“

„Jenom indiány?“

„Vy máte záznam,“ řekl Clay, ale ani jemu samotnému to neznělo přesvědčivě.

„Nemám ani ten nejmenší záznam,“ rozčiloval se Wolf. „Vymazali mi ho.“

„Sakra, já to vím!“ křikl najednou Clay. „Dostal jsem rozkaz vás přivést. Dělán jenom svou práci.“

„Tak proč to neřeknete rovnou? Bránit v práci vám rozhodně nehodlám,“ neodpustil si Wolf ironickou poznámku a nastoupil do nákladáku. „Pojeďte za vámi.“

„Můžu vás vzít autem. Přivezu vás potom zpátky.“

„Ne, díky. Radši pojeďte svým.“

Clay něco zavrčel a nastoupil do auta. Od pneumatik odlétl prach a kamení, jak rychle vystartoval zpátky do údolí s Wolfem v zádech.

Mary se roztrásla, zatímco Joe stál jako socha se zaťatými pěstmi. Pak se otočil a bouchnul pěstí do kapoty auta. „Panebože, přece mu to nemůžou udělat znova.“

„Ne, určitě ne,“ uklidňovala Mary jeho i sebe. „Kdybych do toho měla zatáhnout každého právníka a každý soud v zemi, udělám to. Napíšu do novin, zavolám televizi, zavolám – nemají ani tušení, komu všemu zavolám.“

„Proč radši nejdete domů?“ zeptal se Joe chladně.

„Chci tu zůstat.“

Myslel si, že hned odjede a že s Wolfem zůstanou zase sami, jako vždycky, ale Mary zůstala stát na místě, oči plné ohně a bradu zdviženou.

Joe ji objal a držel se jí. Chtěl od ní načerpat trochu síly, protože tušil, že ji bude potřebovat. A Mary držela jeho. Wolfova syna by chránila proti všem.

ŠESTÁ KAPITOLA

Bylo po deváté hodině, když uslyšeli přijíždět Wolfovo auto. Ulevilo se jim, že je doma, a ne ve vězení, a s napětím čekali, až jim řekne, co se dělo. Mary si nedovedla Wolfa ve vězení představit, i když věděla, že tam už dva roky strávil. Byl příliš divoký a nespoutaný, byl jako vlk, který se nedá ochočit.

Zůstal stát ve dveřích a díval se na ni. Mary a Joe seděli u kuchyňského stolu a pili kafe. „Ty jsi ještě tady? Proč jsi nejela domů?“

Rozhodla se na to nereagovat. Byl rozzuřený, ale Mary věděla, že ten hněv není namířený proti ní. Vstala a nalila mu čerstvou kávu.

„Posaď se, napij se a řekni nám, co se stalo,“ pobídla ho hlasem zkušené učitelky.

Natáhl se po hrnku, ale nesedl si. Na to byl příliš rozčilený. Než aby šel podruhé do vězení za něco, co neudělal, to by radši umřel.

„Pustili tě,“ řekl Joe povzbudivě.

„Museli. K přepadení došlo okolo poledne a já byl v té době s koněm na ranči Wallyho Rasca. Šerif uznal, že jsem nemohl být najednou na dvou místech vzdálených šedesát mil od sebe, a nechal mě jít.“

„Co se přesně stalo?“

Wolf si otřel čelo. „Nějaký chlap tu holku přepadl, když nastoupila před domem do auta. Přinutil ji jet asi hodinu, pak jí řekl, ať zastaví u krajnice, a chtěl ji znásilnit. Ale když kolem projelo auto, lekl se a utekl. Neviděla mu do obličeje, protože měl na hlavě lyžařskou kuklu, ale prý byl vysoký. A to stačilo, aby mě šerif začal podezřívat.“

„U krajnice?“ divila se Mary. „To je divné, nedává to smysl. Provoz tady není moc velký, ale stejně hodně riskoval.“

„Ano, celé je to podezřelé.“

Joe bubnoval prsty do stolu. „Mohl to být někdo cizí, kdo tudy jenom projížděl.“

„Kolik cizích lidí tudy projíždí?“ zeptal se Wolf. „Cizí člověk by navíc nevěděl, komu to auto patří a kdy ta holka odchází z domu. Co kdyby do něj nasedl chlap. A on ji chtěl znásilnit, ne okrást, protože jí nic nevzal, i když u sebe měla peníze.“

„Řekli ti, co to bylo za holku?“ zeptala se Mary.

„To ani nemuseli. Její otec byl u šerifa, mával pistolí a vyhrožoval, že mi udělá do břicha díru.“

Nezměnil výraz, ale Mary z něj cítila hořkost a vztek. Jeho hrdost znovu vláčeli bahnem, urazili ho už tím, že ho předvedli k výslechu. Vydržel to, ovládal se, ale uvnitř to vřelo.

„A jak to dopadlo?“

„Armstrong ho uklidnil. Pak tam přišel Wally Rasco, potvrdil mi alibi a šerif mě propustil s přátelským varováním.“

„S varováním?“ Mary vyskočila. „Jakým varováním?“

Wolf jí věnoval ledově chladný úsměv. „Varoval mě, abych se vyhýbal bílým ženám, zlato. A to je přesně to, co udělám. Takže jed' domů a zůstaň tam. Už tě tady nechci vidět.“

„Ve stodole ses tvářil jinak,“ odsekla mu. Pak se odvážíla podívat na Joea, a když zdvihl obočí a usmál se na ni, zčervenala. Pak se otočila zpátky k Wolfovi. „Nechce si mi věřit, že necháš toho hloupého šerifa, aby ti nařizoval, co můžeš a co ne.“

Přimhouřil oči. „Možná ti to ještě nedošlo, ale všechno to začíná znovu. Nezáleží na tom, že mi Wally Rasco potvrdil alibi. Jestli nikoho nechytí, vytáhnou na mě tu deset let starou historii a bude zle.“

„Vždyť tě tehdy osvobodili, nebo to se nepočítá?“

„Pár lidí o tom ví,“ připustil, „ale většina o tom ani nechce vědět. Pořád se mě bojí, pořád mi nevěří a nemají mě rádi. Dokud toho mizeru nechytí, asi si ve městě nic nekoupím. Ani benzín, ani jídlo. A jakákoli bílá ženská, kterou se mnou uvidí, na tom bude stejně.“

Tak takhle to je, uvědomila si. On se mě snaží chránit. Zírala na něj s údivem.

„Wolfe, odmítám se řídit cizími předsudky. Jsem ti vděčná, že máš o mě starost, ale...“

„Opravdu?“ zeptal se ironicky. „Tak jed' domů, zalez tam a nevystřekuj nos.“

„Jak dlouho?“

Místo aby jí odpověděl, zvolil svoje oblíbené konstatování: „Míšenec budu až do smrti.“

„Nechci po tobě, abys zapíral svůj původ,“ řekla s bolestí v hlase a touhou v očích a Wolfa popadl strašný vztek, že ji nemůže chytit do náruče a prohlásit před celým světem, že je jeho. Šerifovo varování bylo naprosto jednoznačné a Wolf dobře věděl, že nenávist proti němu by jenom vzrostla a snadno by se přenesla na Mary. Pak už by nebyla ohrožená jenom její práce.

„Já vím,“ řekl nakonec a pohladil ji po vlasech. „Jdi domů, Mary. Až bude po všem...“ zarazil se, protože nechtěl slíbit něco, co nebude moci splnit. Ale to, co řekl, stačilo, aby jí zazářily oči.

„Tak dobře,“ přikývla a stiskla mu ruce. „Mimochodem, byla bych ráda, kdyby ses dal ostříhat.“

Překvapeně zvedl obočí. „Ostříhat?“

„Ano. Ty chceš, abych nosila rozpuštěné vlasy, a já chci, aby ses nechal ostříhat.“

„Proč?“

„Nenosíš je proto, že jsi indián, ale proto, abys svoji indiánskou krev připomínal ostatním lidem.“

„Krátké vlasy ze mě neudělají bělocha.“

„To ani nechci.“

Wolf měl strach, že by se s ním o tom byla schopná dohadovat až do rána, a tak to vzdal a zabručel: „Dobře, nechám se ostříhat.“

„To jsem ráda,“ usmála se a stoupla si na špičky, aby ho mohla políbit. „Dobrou noc. Dobrou noc, Joe.“

„Dobrou noc, Mary.“

Když odešla, Wolf si zamyšleně prohrábl vlasy, a když mu došlo, co právě slíbil, zamračil se. Zvedl oči k Joeovi.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Joe.

„To, co musíme,“ odpověděl Wolf prostě.

Když Mary druhý den ráno nakupovala, v obchodě stály skupinky lidí a všichni se bavili o přepadení. Totožnost přepadeného děvčete se brzy provalila. Byla to Cathy Teeleová, starší sestra Christy z Mariiny třídy.

Vedle regálu s moukou a kukuřicí stála Dottie Lancasterová s nějakým mladým mužem, zřejmě synem.

„Ahoj, Dottie,“ pozdravila Mary zdvořile.

„Ahoj.“ Dottie nasadila šokovaný výraz. „Slyšela jsi už o tom ubohém děvčeti?“

„Neslyším o ničem jiném od chvíle, kdy jsem vešla do krámu.“

„Prý zavřeli toho indiána, ale šerif ho zase musel pustit. Doufám, že si příště dáš větší pozor, koho se zastáváš.“

„Wolfa nezavřeli.“ Mary se snažila mluvit klidně. „Jenom ho vyslýchali. Když se to stalo, byl zrovna na ranči pana Rasca. Wolf Mackenzie nikoho nepřepadl.“

„Porota ho už jednou odsoudila a zavřeli ho do vězení.“

„Ale zase ho pustili, když chytili pravého viníka.“

Dottie zbledla rozčilením. „To říká ten indián, ale pokud já vím, pustili ho na podmínku. Je mi jasné, na čí jsi straně, ale ty se s těmi indiány taháš od chvíle, kdy jsi přijela. Jedno staré přísloví říká, kdo chce s vlky býti, musí s nimi výti. A ti Mackenzieové jsou špinavá indiánská pakáž...“

„Už radši nic neříkej,“ varovala ji Mary, celá rudá, a udělala krok směrem k ní. Ruka ji pálila, ale pak si vzpomněla na tetu Ardith, která říkala, že dáma se nikdy nepere. „Wolf je slušný chlap, který tvrdě pracuje, a já nedovolím, aby ho někdo takhle nestydatě pomlouval.“

Dottie se taky dostávala do varu, ale proti Wolfovi už se nic říct neodvážila. Naklonila se k Mary a zasyčela: „Radši si dávej pozor, nebo budeš mít velké potíže.“

Mary se taky naklonila. „Vyhrožuješ mi?“

„Mami, prosím tě,“ zašeptal mladý muž za Dottiinými zády a chytil matku za ruku.

Dottie se ohlédla a okamžitě se uklidnila. „Pamatuj si, co jsem ti řekla,“ zahrozila na rozloučenou a odešla.

Bobby spěchal za matkou a byl tak rozrušený, že lomil rukama. Mary bylo najednou líto, že se nechala zatáhnout do tak hrozného výstupu.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, ale dech se jí znovu zadrhl, když se otočila a uviděla, jak na ni lidé v obchodu zírají. Slyšeli každé slovo a tvářili se

pohoršené. Bylo jasné, že se ta senzace brzy roznese po celém městě. Dvě učitelky se málem porvaly kvůli Wolfovi Mackenzieovi. Zamračila se a sáhla pro balíček mouky. Další skandál je to poslední, co Wolf potřebuje.

Ve vedlejší uličce potkala Cicely Karrovou. Vzpomněla si na její výstup na schůzce školní rady a neudržela se, aby se nepochlubila: „Dostala jsem dopis od senátora Allarda, paní Karrová. Doporučuje Joea pro přijetí na akademii.“

K jejímu překvapení vypadala paní Karrová potěšené. „Opravdu? To je k neuvěření. Eli mi vysvětlil, jaká je to čest.“ Pak ale vystřízlivěla. „Ale teď, potom, co se stalo... Je to hrůza. Slečno Potterová, neumíte si představit, jaké to bylo před deseti lety a jak jsme se všichni báli. A teď ta noční můra začíná nanovo.“

„Pro Wolfa je to taky noční můra,“ řekla Mary trpce. „Byl ve vězení za znásilnění, které nespáchal. Teď má rejstřík čistý, ale přesto byl první, koho šerif vyslýchal. Jak myslíte, že se cítil? Ty dva roky za mřížemi mu nikdo nevrátí a teď to vypadá, že ho tam chtějí dostat zpátky.“

Paní Karrová se tvářila ustaraně. „Všichni jsme se mýlili. Soud se taky zmýlil. Ale víte, proč ho šerif vyslýchal?“

„Ne, to nevím.“

„Protože Mackenzie měl důvod k pomstě.“

Mary byla ohromená. „Snad si nemyslíte, že by se mstil útokem na děvče, které bylo ještě dítě, když ho zavřeli? Jak vás to mohlo napadnout?“

Přitom ale věděla, že většina lidí z Ruth by s paní Karrovou klidně souhlasila. Po zádech jí přeběhl mráz.

„Ten chlap nás nenávidí,“ poznamenala paní Karrová stroze. A bylo jí vidět na očích, že opravdu věří, že by byl Wolf takové ohavné pomsty schopný.

Mary se udělalo špatně. „Ne, ne! Wolf je zatrpklý, ale necítí nenávist. A nikdy by ženě takhle neublížil.“ Věděla dobře, co říká. V jeho dotycích cítila touhu a chtíč, ale nikdy agresivitu.

Paní Karrová zavrtěla hlavou. „Neříkejte mi, že nás má rád. Vidím mu to v těch černých očích pokaždé, když se na nás podívá. Šerif zjistil, že byl ve Vietnamu v nějaké zvláštní záchranné skupině nebo co. Jen bůh ví, jak ho to mohlo poznamenat. Cathy Teeleovou možná nepřepadl, ale byla by to pro něj příležitost, jak se pomstít.“

„Nikdy by to neudělal, i kdyby myslel na pomstu,“ bránila ho Mary. „Vůbec ho neznáte. Žije tady roky a nikdo z vás ho nezná.“

Paní Karrová zrudla. „Zato vy ho znáte možná až moc dobře. Možná je na těch pomluvách trochu pravdy. Možná se nezajímáte ani tak o Joea, jako spíš o Wolfa Mackenzieho.“

Pohrdání v jejím hlase dodalo Mary odvahu. „Ano, zajímám.“ vykřikla. „Ale bohužel mi nedovolil poznat ho tak dobře, jak bych chtěla.“

Ozval se vzrušený šum, Mary se otočila a střetla se s pohledy lidí, kteří stáli v uličce a poslouchali. Tak jsem to konečně udělala, došlo jí. Wolf chtěl, abych se k němu nehlásila, a já jsem naopak rozhlásila, že o něj mám zájem. To jsem si mohla klidně stoupnout doprostřed náměstí, nebo to oznámit místním rozhlasem.

Ale výčitky ani stud necítila. Byla na sebe pyšná. S Wolfem Mackenziem se cítila jako žena, ne jako stará

panna. Když byla s ním, nepřipadala si všední a nezajímavá, ale vášnivá a žádoucí. Jestli něčeho litovala, tak toho, že se včera Joe nevrátil o patnáct minut později. Jestli ji zdejší lidé kvůli lásce k němu odsoudí, tak ať.

Paní Karrová pronesla chladně: „Myslím, že bychom měli svolat další schůzi školní rady.“

„Než to uděláte, upozorňuju vás, že mám závaznou smlouvu,“ odsekla Mary a otočila se na patě. Neměla ještě v košíku všechno, co chtěla, ale na další nakupování byla příliš rozčilená. Rychle zaplatila a odešla z obchodu.

Počasí venku odpovídalo její náladě. Na obloze se kupily těžké, tmavé mraky. První, co udělala, když přijela domů, bylo, že nakrmila kocoura. Poslední dobou měl pořád hlad a choval se nějak divně, až Mary napadlo, jestli ho náhodou někdo neotrávil. Ale když se Woodrow na rohožce spokojeně protáhl, s úlevou tu hroznou myšlenku zavrhl.

Až bude po všem...

Ta věta jí pořád zněla v mysli. Toužila po Wolfovi a cítila se bez něj neúplná. Věděla, proč chtěl, aby odjela, ale nesouhlasila s tím. Po tom, co zažila dnes ráno v obchodě s Dottie Lancasterovou a Cicely Karrovou, nebyl důvod držet jejich vztah v tajnosti.

Dala by mu všechno, co by od ní chtěl. Teta Ardith ji vychovala ve víře, že milování patří jenom k manželství, a že žena, která se z nějakého důvodu nemůže bez muže obejít, se má provdat. Teta Ardith dávala zároveň jasně najevo, že nezná žádný důvod, který by rozumnou ženskou k takovému kroku přiměl. Mary věděla, že spolu lidé spí i mimo manželství, a neodsuzovala to, ale od sebe by to nikdy nečekala –

dokud nepotkala Wolfa. I kdyby ji chtěl jen na chvíli, zdálo se jí to lepší než nic. I jeden jediný den s ním by uchovávala v paměti jako poklad. Snila o tom, že s ním stráví celý život, ale neodvažovala se v to doufat. Byl příliš zahořklý a příliš opatrný. Nebylo pravděpodobné, že by si k sobě pustil bílou ženskou tak blízko. Mohl jí nabídnout svoje tělo a trochu něžnosti, ale ne srdce ani věrnost.

A protože ho milovala, byla rozhodnutá se s tím spokojit. Nechtěla v něm probouzet žádné výčitky. Chtěla, aby spolu byli šťastní tak dlouho, jak to půjde.

Přál si, aby nosila rozpuštěné vlasy, a tak mu vyhověla. A když se ráno podívala do zrcadla, překvapilo ji, jak jí ten nový účes sluší. Díky Wolfovi vypadala a cítila se mnohem víc žensky.

Po tom, co řekla dnes v obchodě, už nemusela dál předstírat, že je nestranná. A když už se prozradila, zdálo se jí zbytečné snažit se tu „ostudu“ zmírnit. Ulevilo se jí.

Začala se soukat do jednoho ze svých beztvarých domácích úborů, když vtom zachytila svůj odraz v zrcadle. Zarazila se a v mysli se vrátila k okamžiku, kdy poprvé potkala Wolfa. Když si tenkrát oblékla Joeovy džíny, díval se na ni tak lačně, že to cítila ještě teď. Chtěla, aby se na ni tak díval znovu, ale to se zřejmě nestane, pokud bude nosit tyhle hrozné hadry.

Najednou nebyla vůbec spokojená se svým šatníkem. Měla v něm samé skromné a poctivé, ale nemoderní a neslušivé oblečení. K její štíhlé postavě by se líp hodila jemná bavlna a světlé, veselé barvy. Nebo dokonce přiléhavé džíny. Prohlédla se v zrcadle od hlavy k patě. Vždyť se nemám za co stydět, pomyslela si a sáhla po peněženke. V Ruth moc obchodů s oděvy

není, ale nějaké džíny, trička, nějakou sukni a pár halenek určitě seženu.

Šedivé mraky splnily, co slibovaly. Když vyrazila do města, začal z nebe padat chladný déšť, takový, který mají farmáři a rančeři radši než prudký liják, protože se stihne vsáknout do země. Teta Ardith by za deště nevytáhla paty z domu, ale Mary to bylo jedno. Nejdřív zašla do obchodu s dámskými oděvy. Koupila troje kalhoty, dva lehounké bavlněné svetříky, modrou košili a kvalitní vlněnou sukni, která se hodila k červenému svetru. Líbila se jí tak moc, že se s ní zatočila radostí jako malé dítě.

Navrch si koupila jedny bílé sandálky a jedny sportovní boty. Když to všechno prodavačka sečetla a řekla výslednou cifru, Mary nehnula ani brvou. Věděla, že to měla udělat už dávno.

Ale ještě neskončila. Zamkla balíky do auta a vypravila se v dešti do Hearstová obchodu pro zimní boty. Protože plánovala trávit hodně času v horách, potřebovala pořádnou obuv.

Pan Hearst nebyl moc ochotný, ale Mary si toho nevšímal a zkoušela si boty, dokud nenašla jedny, ve kterých se cítila opravdu pohodlně.

Nemohla se dočkat, až se vrátí domů a oblékne si nové kalhoty a svetr. Woodrow mě určitě nepozná, pomyslela si s úsměvem. Ale nejvíc se těšila na to, jak překvapí Wolfa.

Auto měla zaparkované o blok dál, a nadávala si, že nezastavila přímo před obchodem, protože se mezitím hustě rozpršelo. V Ruth nebyly chodníky a na cestě se během pár chvil vytvořily velké kaluže.

Rozeběhla se, sklonila hlavu a zdvihla nad sebe krabici s botami, aby se aspoň částečně kryla před

deštěm. Než přeběhla proluku mezi obchodem a vedlejší opuštěnou budovou, kde bylo kdysi kadeřnictví, byla promočená skrz naskrz a ještě šlápla do kaluže.

Nic neslyšela, neviděla žádný podezřelý pohyb, nic ji nevarovalo před tím, co se mělo stát. Najednou jí někdo zezadu rukou, mokrou od deště, zakryl ústa, druhou ji objal tak, aby nemohla hýbat rukama, a táhl ji uličkou pryč z ulice. Mary se bránila, svíjela se a kopala, snažila se ječet, ale její křik tlumila mužova dlaň. Ruku jí tiskl k obličeji tak pevně, až to bolelo.

Vysoký mokrý plevel v uličce se jí otíral o nohy a déšť jí padal do očí. Kopala ještě usilovněji, ale bylo to marné. To přece není možné, sténala v duchu. Nemůže mě unést z ulice za bílého dne. Jenže s Cathy Teeleovou se mu to taky podařilo.

Vykroutila mu jednu ruku a chmátla dozadu, k jeho obličeji, ale nahmatala jen mokrou látku. Sprostě zaklel a uhodil ji pěstí do hlavy.

Hlava se jí zatočila bolestí. Na chvíli byla skoro bezvládná, a tak ji mohl snadno dotáhnout za opuštěnou budovu.

Tam ji hodil na břicho do bláta a špíny. Volnou ruku dala před sebe, aby zmírnila pád, a odřela si ji o kamení. Ale sotva to cítila. Ústa jí pořád zakrýval tak silně, že se dusila. Držel jí hlavu na zemi a celou vahou si na ni lehl.

Druhou rukou jí vyhrnul sukni. Divoce se bránila, ale svíral ji tak pevně, že se sotva mohla pohnout. Snažila se odsunout jeho ruku z obličeje, aby mohla volat o pomoc, kousala a škrábala, ale znovu ji uhodil. Cítila a slyšela, jak z ní trhá šaty. Panebože, ne!

Pak uslyšela nějaký křik a hluk. Muž ztuhnul, pustil ji, a když vstával, vzepřel se rukou o zem vedle její hlavy. Měla oči plné deště a bláta, ale než zmizel, viděla jeho modrý rukáv a bledou, pihami posetou ruku. Zezadu uslyšela ohlušující ránu.

Kolem ní někdo běžel, na zemi zvučely těžké kroky, ale Mary ležela tiše a bezvládně, se zavřenýma očima.

Za chvíli se kroky vrátily. „Mary,“ řekl někdo. „Jste v pořádku?“

Přinutila se otevřít oči a uviděla Claye Armstronga. Byl promoklý a rozzuřený. Opatrně ji otočil a zvedl.

„Jste v pořádku?“ Slyšela ho teď zřetelněji.

Děšť jí omýval obličej.

„Ano,“ vypravila ze sebe.

„Dostanu ho,“ zavrčel Clay. „Přísahám, že ho dostanu.“

Ve městě nebyl žádný doktor, ale Clay donesl Mary do domu Bessie Pylantové, která byla povoláním zdravotní sestra. Bessie zavolala soukromému lékaři ze sousedního města, a než přijel, opatrně vyčistila Mary škrábance, dala jí led na modřiny a uvařila jí horký, přeslazený čaj.

Clay zmizel a Bessiin dům byl najednou plný žen. Přišla Sharon Wycliffová a ujistila Mary, že ona a Dottie ji mohou v pondělí ve škole zastoupit, jestli jí nebude dobře. Francie Beechamová jí vyprávěla příhody z vlastní učitelské praxe a spousta dalších žen přišla jen ze zvědavosti. Dokonce i Cicely Karrová se na ni přišla zeptat. Mary jen tiše seděla, zabalená do deky, kterou jí přinesla Bess, a poslouchala. Věděla, že se ji ženy snaží rozptýlit, a byla jim za to vděčná, ale na to banální tlachání se dokázala soustředit jen s velikým přemáháním.

Když přijel doktor, Bessie ho s ní nechala o samotě. Mary mu tiše a klidně odpověděla na všechny otázky, doktor ji prohlédl, změřil jí tlak a naordinoval slabá sedativa.

„Budete v pořádku,“ řekl nakonec. „Naštěstí nemáte otřes mozku, takže vás hlava brzy přestane bolet. Pořádný spánek vám pomůže víc, než cokoli, co bych vám mohl předepsat.“

„Děkuju, že jste přijel,“ řekla Mary zdvořile.

Zmocňovala se jí úzkost. Všichni k ní byli moc milí, ale ona byla unavená, připadala si špinavá a cítila se jako svázaná. Potřebovala soukromí a sprchu a ze všeho nejvíc Wolfa.

Vyšla z ložnice a uviděla Claye, který se mezitím vrátil. Tvářil se starostlivě. „Jak se cítíte?“

„Jsem v pořádku.“ Věděla, že jestli to bude muset říct ještě jednou, nejspíš se rozbere.

„Potřebuju se vás zeptat na pár věcí, jestli můžu.“

„Ano, jistě.“ Sedativa začala zabírat a Mary přepadla zvláštní malátnost. Clay ji dovedl ke křeslu. „Už se nemusíte bát,“ uklidňoval ji. „Chytili jsme ho. Už je ve vězení.“

Probrala se z otupělosti a překvapeně na něho zírala. „Chytili jste ho? Vy víte, kdo to byl?“

„Viděl jsem ho.“

„Vždyť měl kuklu.“ Jasně si vzpomínala na dotyk té mokré látky.

„Ano. A zpod ní vyčuhovaly dlouhé, černé vlasy.“

Malátnost se proměnila v hrůzu. Dlouhé, černé vlasy? Snad si nemyslí, že – to snad ne! Udělalo se jí špatně. „Wolf?“

„Nebojte se. Jak jsem řekl, už je ve vězení.“

Sevřela pěsti tak silně, až se jí nehty zaryly do dlaně. „Tak ho zase pusťte.“

„Máme ho pustit? Vždyť vás přepadl!“

Pomalů zavrtěla hlavou. „Ne, on to nebyl.“

„Viděl jsem ho,“ trval Clay na svém. „Byl vysoký a měl dlouhé, černé vlasy. Zatraceně, kdo jiný by to mohl být?“

„To nevím, ale Wolf to nebyl.“

Ženy ztichly a seděly jako zkamenělé. Mary se rozhlédla po místnosti a pak se otočila zpátky na Claye. „Viděla jsem jeho ruce. Byl to běloch a měl pihovaté ruce. Nebyl to Wolf Mackenzie!“

Clay sraštil obočí. „Jste si tím jistá?“

„Naprosto. Položil ruku na zem těsně před můj obličej.“ Chytila Claye za rukáv. „Pusťte Wolfa z vězení. Okamžitě, slyšíte mě?“

Clay vyskočil a běžel k telefonu. Mary se znovu rozhlédla po ženách. Všechny byly bledé a plné obav a Mary si snadno domyslela proč. Dokud podezřívaly Wolfa, cítily se relativně v bezpečí. Teď budou žít ve strachu a v nejistotě. Spousta mužů v okolí má pihovaté ruce, ale Wolf ne.

Chtělo se jí křičet, že Wolf by ani neměl důvod ji přepadnout, že ji může mít, kdykoli se mu zachce, ale radši zůstala zticha. Byla unavená. Měla už sílu jen čekat na Wolfa, pokud vůbec přijde.

O hodinu později vešel do domu, bez klepání, jako by mu patřil, a když se objevil ve dveřích, nastal v místnosti rozruch. Na ostatní se ani nepodíval a zamířil rovnou k Mary.

Prohlédl si ji od hlavy k patě, zvedl jí bradu a otočil jí obličej na světlo, aby viděl škrábance a modřiny.

Vzal ji za ruce a zkoumal poraněné dlaně. Tvář měl jako z kamene.

Mary měla chuť brečet, ale místo toho se přinutila usmát. „Ty ses nechal ostříhat.“

„To bylo první, co jsem ráno udělal. Jsi v pořádku?“

„Ano, on – nepovedlo se mu to.“

Narovnal se. „Já vím. Za chvíli budu zpátky. Dostanu ho, to ti slibuju.“

„To je věc zákona,“ namítl Clay ostře.

Wolf ho probodl očima. „Na zákon radši nebudu spoléhat.“

Odešel bez jediného slova a Mary se znovu sevřelo srdce. Řekl, že se vrátí, ale ona chtěla domů. Všichni tu k ní byli laskaví, možná až moc laskaví, ale ona cítila, že už to dlouho nevydrží.

SEDMÁ KAPITOLA

Clay vyrazil z domu jen chvíli za Wolfem. Jak předpokládal, Wolf zastavil v uličce, kde byla Mary přepadena. Tam si klekl a důkladně zkoumal blátivou zem. Když k němu Clay přišel, ani se neotočil.

„Kdy jste se nechal ostříhat?“ zeptal se. „Dneska ráno, u holiče v Harpstonu.“

„Proč?“

„Protože mě o to požádala Mary,“ řekl Wolf a dál zkoumal stopy. Pomalu se sunul uličkou až k místu, kde útočník srazil Mary na zem. Tam se chvíli zdržel a pak sledoval stopu jeho útěku. Ve vedlejší ulici si klekl vedle zřetelného otisku boty a spokojeně pokýval hlavou.

Clay už to místo předtím prohlížel, a tak řekl: „Z toho otisku moc nevyčtete. Může patřit komukoli.“

„Ne, je to otisk boty z jemné kůže. Ten chlap má nohy trochu do O a váží asi devadesát kilo. Není moc silný, protože tady už byl dost unavený.“

Nezasvěcený člověk by si mohl myslet, že Wolf zdědil stopařské schopnosti po předcích, ale Clay věděl, že pravda je složitější. Indiáni byli výborní pozorovatelé přírody a uměli sledovat stopu člověka v divočině tak snadno, jako kdyby četli z knihy, ale detaily, které Wolf popisoval, mohl postřehnout jen někdo, kdo měl speciální výcvik.

Wolf se zvedl a prohlásil: „Udělal velkou chybu.“

„Jakou?“

„Ublížil mojí ženě.“

„Ale chytit ho je věc zákona,“ upozornil ho Clay.

„Pak ať mi zákon stojí nablízku,“ řekl Wolf a odešel.

Clay se za ním díval a studený déšť mu padal na záda. Zachvěl se. Lidé v Ruth se mýlili, když Wolfa odsuzovali, ale ten násilník udělal větší chybu, možná osudovou.

Mary se přes všechny protesty rozloučila a odjela domů. Řídila v dešti úplně automaticky a později si tu cestu vůbec nedokázala vybavit. Když dorazila do starého, tichého domu, cítila jenom úlevu, nic víc. Přinutila se nakrmit Woodrowa, který hladově mňoukal, i když byl tlustý jako balon. Ale i tak jednoduchá věc ji vyčerpala. Posadila se ke stolu, složila ruce do klína a čekala.

Přesně tak ji o půl hodiny později našel Wolf. „Proč jsi na mě nepočkala?“ zeptal se ve dveřích.

„Musela jsem jet domů.“

„Odvezl bych tě.“

„Já vím.“

Posadil se ke stolu vedle ní a vzal ji za ruce. Podívala se na něj nevzrušeně, rezignovaně a jemu se sevřelo srdce. Dal by cokoli za to, aby už v jejích očích takový výraz nikdy neviděl.

Byla vždycky tak odvážná, statečná a plná energie. Nepřipouštěla si, že by mohla narazit, a tak šla vždycky svou cestou. Žila si po svém a považovala za samozřejmé, že se majitel obchodu roztřepe před jejím ukazováčkem. Tenhle přístup ho někdy rozčiloval, ale většinou ho okouzloval. Chovala se jako kotě, které si myslí, že je tygr.

Ted' ale vypadala zranitelně. Ten parchant ji pokořil a ponížil, srazil ji do bláta doslova i obrazně.

„Víš, z čeho jsem měla největší strach?“ zeptala se ho po dlouhém tichu.

„Z čeho?“

„Chtěla jsem, aby to bylo poprvé s tebou, a on...“ nedokázala to dopovědět. „Ale neudělal to.“

„Ne. Povalil mě na zem a roztrhal mi šaty, ale pak Clay – myslím, že to byl Clay – zakřičel. Možná vystřelil. Pamatuju se, že jsem slyšela ránu, ale myslela jsem si, že to byl hrom.“

Z jejího prázdného, monotónního hlasu ho bolelo u srdce. Pochopil, že je ještě pořád v šoku. „Už se k tobě nepřiblíží. To ti slibuju.“

Přikývla a zavřela oči.

„Měla by sis dát sprchu,“ řekl a pomohl jí vstát. „Dlouhou, teplou sprchu a já ti zatím uchystám něco k jídlu. Co by sis dala?“

Zkoušela si něco představit, ale jen při pomyšlení na jídlo se jí zvedal žaludek. „Jenom čaj.“

Došel s ní po schodech do koupelny. Byla klidná, ale ten klid se zdál být křehký, jako by byla na pokraji zhroutení. Byl by radši, kdyby brečela nebo nadávala. Aspoň by uvolnila stres, který ji tížil.

„Vezmu si župan. Nebude ti vadit, když si vezmu župan?“ Tvářila se úzkostlivě, jako by se bála, že ho s tím otravuje.

„Ne.“ Zvedl ruku a chtěl ji obejmout v pase, ale pak si to rozmyslel. Napadlo ho, že teď možná nechce, aby se jí nějaký muž dotýkal.

Mary si vzala župan a poslušně stála a čekala, až Wolf nastaví vodu. „Budu dole, nezamykej dveře,“ upozornil ji.

„Proč?“

„Kdybys třeba omdlela, nebo kdybys mě potřebovala.“

„Neomdlím.“

Usmál se. Ne, slečna Mary Elizabeth Potterová neomdlí. Nedovolí si být tak slabá. Možná to není napětí, co ji drží na nohou, možná je to spíš páteř, kterou nic neohne.

Věděl, že asi nebude moc jíst, ale stejně jí uvařil polévku. Načasoval to perfektně. Když Mary přišla do kuchyně, polévka i čaj byly hotové.

Nenamáhala se s oblékáním. Měla na sobě jenom jednoduchý, bílý bavlněný župan a Wolf se začal potit, protože přes něj byla jasně vidět silueta její postavy. Sedla si ke stolu jako poslušné dítě a on tiše zaklel. Věděl, že na takové pocity není vhodná doba, ale nemohl si pomoci. Chtěl ji i teď.

Mechanicky, bez protestů snědla polévku, vypila čaj a Wolf pak sklidil ze stolu a umyl nádobí. Když se otočil zpátky k ní, pořád ještě seděla u stolu, ruce složené v klíně a pohled upřený do prázdna. Zamračil se. Nemohl to už vydržet ani minutu. Něžně ji zvedl ze židle a posadil si ji na klín.

Chvíli byla strnulá, ale pak vzdychla, opřela se o něj a uvolnila se.

„Hrozně jsem se bála,“ zašeptala.

„Já vím, drahoušku.“

„Jak to můžeš vědět? Jsi chlap,“ řekla trochu vzdorovitě.

Ale pak mu položila hlavu na rameno a rozplakala se. Wolf ji tiše držel a hladil ji po vlasech. Nic víc neřekla a on také mlčel, ale slova nebyla potřeba.

Hladil ji tak dlouho, dokud se neuklidnila. Pak omámeně zavrtěla hlavou. „Musím se vysmrkat.“

Podal jí kapesník, Mary se vysmrkala a pak jen tiše seděla a snažila se vymyslet nějaký způsob, jak se vypořádat s tím, co se stalo. Věděla, že to mohlo dopadnout daleko hůř, ale i tak to s ní hodně otrásl. Jenom jedno jí bylo jasné: že nechce být dnes v noci sama. Ženy, které ji dnes u Bessie obletovaly, nemohla vystát, ale kdyby s ní zůstal Wolf, byla by ráda.

Vzhledla k němu.

„Zůstaneš tu dneska se mnou?“

Každý sval v jeho těle se napnul. Nemohl odmítnout. „To víš, že ano. Budu spát na gauči.“

„Ne, myslela jsem, že bys dneska spal se mnou a držel mě, abych nebyla sama. Jenom dneska, zítra už budu v pořádku.“

Wolf pochyboval, že to pro ni bude tak snadné. Vzpomínky vydrží dlouho a vynořují se z tmavých koutů paměti, když to člověk nejmíň čeká. Umínil si, že musí toho lumpa najít a zakroutit mu krkem. Doslova.

„Zavolám Joeovi, aby věděl, kde jsem,“ řekl a zvedl ji z klína.

Bylo ještě brzy, ale Mary už se zavírala víčka, a tak se Wolf rozhodl že nebudou odpočinek odkládat. Věděl, že se Mary potřebuje především pořádně vyspat.

Zavolal Joeovi, pak se pro ni vrátil a pomohl jí vyjít po schodech nahoru. Cítil pod županem její vláčné tělo a znovu se mu rozbušilo srdce. Tušil, že ho čeká příšerná noc.

Ložnice vypadala jako z minulého století, ale to ho nepřekvapovalo. Jemná vůně šeríku, která k Mary patřila, tady byla ještě výraznější, až se mu sevřel žaludek.

„Snad pro nás bude dost velká,“ řekla, když došli k manželské posteli.

„To bude stačit.“ Nebyla moc velká, ale co se dalo dělat. Představil si, jak stráví noc obtočený kolem ní, jak k němu bude přitisknutá zády, a najednou zapochyboval, jestli to vůbec dokáže. Jeho tělo nebralo ohled na rozum a vědělo přesně, co chce.

„Na které straně chceš ležet?“

Copak na tom záleží? V každém případě to budou muka. „Nalevo.“

Mary přikývla a odhrnula pokrývku. Wolf se chtěl dívat jinam, když se nakláněla nad postelí, ale oči ho zradily. Viděl, jak se jí pod županem rýsuje zadeček. Viděl štíhlé, dlouhé nohy a hned si představil, jak ho jimi drží kolem pasu. Viděl i obrysy jejích prsou s růžovými bradavkami.

Rychle se sehnul a přehodil přes ni přikrývku. „Musím si dát sprchu.“

Zorničky se jí stáhly obavou, strachem ze samoty, ale hned se ovládla a řekla: „Ručníky jsou ve skřínce vedle dveří.“

Stál v koupelně, svlékal se a doufal, že mu studená sprcha pomůže. Potřeboval Mary. Byl bez ženy už moc dlouho.

Dneska od ní nemůžu odejít, připomínal si. Ale musím se udržet. Ona teď potřebuje klid, ne vášeň. Celé tělo ho bolelo. Studená voda mu sice trochu ulevila, ale i tak věděl, že ho to přemáhání bude stát hodně sil.

Když přišel, ležela klidně a nepohnula se, ani když zhasnul světlo. Až když svou tíhou prohnul matraci, přesunula se na stranu. Lehl si vedle ní a dal jí ruku kolem pasu. Vzdychna a posunula se k němu tak, aby do sebe jejich těla zapadla.

„Takhle je mi příjemně,“ zašeptala.

„Nebojíš se?“

„Tebe? Ne, tebe se nebojím.“ Hlas měla plný něhy.
„Ráno budu v pořádku, uvidíš. Přes noc ze mě ta únava
spadne. Budeš mě držet celou noc?“

„Jestli si to přeješ?“

„Prosím.“

Odhrnul jí vlasy z krku a políbil ji tak něžně, až jí
tělem proběhla vlna vzrušení. „Bude mi potěšením,“
zašeptal. „Dobrou noc, miláčku.“

Probudila ji bouřka. Bylo skoro ráno a rozednívalo
se, i když slunce zakrývaly těžké, černé mraky. Ta
průtrž jí připomínala letní bouře na jihu. Blesk rozčísł
oblohu a hrom rozvibroval vzduch. Líně počítala
vteřiny mezi bleskem a zahřměním, aby zjistila, jak je
bouře daleko. Hustě pršelo a déšť tůkal do staré
plechové střechy. Bylo to nádherné.

Cítila se svěží a podivně klidná, jako by na něco
čekala. Včerejšek byl minulostí, už se jím nechtěla
trápit. Dnešek je přítomnost a přítomnost znamená
Wolf.

Nebyl v posteli, ale Mary věděla, že vedle ní byl
celou noc. Dokonce i ve spánku ho cítila. To společné
spaní v sobě skrývalo příslib, kterému se skoro bála
uvěřit.

Kde je? Zdálo se jí, že cítí vůni kávy, a vyskočila z
postele. Šla nejdřív do koupelny, vyčistila si zuby,
učesala si vlasy a vrátila se do ložnice pro oblečení. To
zvláštní vzrušení a napětí v ní celou dobu rostlo. Na
nahé tělo si oblékla dlouhé bavlněné tričko a bosá sešla
dolů.

Kuchyně byl prázdná. Jen prázdný hrnek ve dřezu
prozrazoval, že tu Wolf nedávno byl. Dveře z kuchyně
byly otevřené a dovnitř pronikal chladný, vlhký vzduch

a čerstvá vůně deště. Jeho auto bylo pořád ještě zaparkované u zadních schodů.

Během pár minut uvařila čaj a u kuchyňského stolu pak sledovala kapky deště na okně. Bylo dost chladno a ona měla jen slabé tričko, ale nebyla jí zima. Myslela na Wolfa.

Právě odkládala prázdný hrnek do dřezu, když ho uviděla. Stál venku za francouzským oknem a sledoval ji přes sklo. Dešťová voda mu stékala po tváři a mokrá košile se lepila na tělo. Mary od něj nemohla odtrhnout oči.

Viděla jeho vášnivý pohled, viděla, jak se mu s každým nádechem zvedá hrud'. I když stál klidně, cítila, jak je napjatý. V tom okamžiku pochopila, že si ji chce vzít a že i ona sama celou dobu čekala jen na to.

„Zůstanu míšenec až do smrti,“ řekl tichým hlasem, sotva slyšitelným v bubnování deště. „Vždycky na mě kvůli tomu budou lidi koukat svrchu. Rozmysli si pořádně, jestli chceš být moje žena, protože pak už nebudeš moct couvnout.“

„Nebudu chtít couvnout.“

Otevřel okno a pomalu vstoupil do kuchyně. Mary položila hrnek do dřezu a otočila se k němu.

Vzal ji kolem pasu, zdvihl ji a přitiskl k sobě. Měl mokrou košili a její tričko bylo hned taky mokré. Objala ho a nastavila mu ústa. Políbil ji tak pomalu a vášnivě, až vzrušením zkroutila prsty na nohou. Líbat už uměla, a tak mu vyšla vstříc. Zhluboka se nadechl a sevřel ji pevněji. Polibek změnil tempo, nebyl už pomalý, ale lačný a naléhavý.

Rukama jí zajel pod tričko a příjemně ho překvapilo, že je po něm nahý. Pak ji začal hladit po zadečku. Bylo to neskutečně příjemné.

Nedokázal už čekat. „Tentokrát nepřestanu, ani kdyby hořelo,“ řekl tiše. „Kašlu na telefon i na zvonek. Dneska to dokončíme.“

Neodpověděla, ale usmála se tak, že si ji málem vzal rovnou na schodech. Odnesl ji po úzkém schodišti do ložnice a tam ji opatrně položil na postel.

Chvíli stál a díval se na ni, pak došel k oknu a otevřel ho. „Ať bouřka může dovnitř.“ Setmělý pokoj se naplnil zvukem a energií. Čerstvý, chladný vzduch ovanul Maryinu rozpálenou kůži. Vzdychla, ale ten tichý zvuk zanikl v burácení hromu.

Wolf si svlékl mokrou košili. Mary ležela klidně na posteli a prohlížela si jeho široká ramena a pevné břicho. Sklonil se, zul si boty a ponožky, pak se narovnal a rozepnul si opasek. V hluku bouřky vypadaly jeho pohyby jako pantomima a Mary ho sledovala se zatajeným dechem. Rychle si stáhl kalhoty a stanul před ní úplně nahý.

Prohlížela si ho a srdce jí divoce tlouklo. Najednou si vedle něj připadala nepatrná a bezmocná. Byl tak velký, silný a neuvěřitelně mužný, až měla skoro strach sdílet s ním lože. Viděl jí to na očích.

„Neboj se, miláčku,“ zašeptal a odhrnul jí vlasy z čela. Něžně ji hladil a pomalu jí svlékal tričko.

„Vím, co se bude dít,“ zamumlala a sklopila oči. „Teoreticky to znám, ale v praxi si to neumím představit.“

„Neboj se,“ opakoval tiše. „Budu dávat pozor, abych ti neublížil.“

„Dobře,“ zašeptala a nechala se svléknout. Cítila, jak jí nahá prsa tuhnou a napínají se. Sklonil se k nim, políbil je, navlhčil bradavky jazykem a Mary se

prohnula rozkoší. Rychle jí stáhnul tričko přes boky. Už nechtěl čekat, chtěl ji vidět úplně nahou.

Mary se chvěla, ale nebránila se. Bylo to od dětství poprvé, kdy ji někdo viděl tak, jak ji pánbůh stvořil. V rozpacích zavřela oči. Věděla, že nepatří mezi urostlé krasavice, a měla trochu obavy, jak se mu bude líbit. Dotkl se jejích prsou, polaskal se s nimi a pak se jeho drsná dlaň sunula přes břicho dolů, dokud se prsty nedotkl hedvábného trojúhelníku jejího klína. Vydechla, otevřela oči, a když viděla, jak dychtivě se na ni dívá, zapomněla na rozpaky. Byla na sebe pyšná. Dal jí nohy od sebe a pronikl do ní prstem. Lehce se dotýkal těch nejcitlivějších míst, až se Mary celá napnula a zmučeně zasténala. Podobné pocity ještě nikdy nezažila a nebyla si jistá, jestli to přežije. Ta slast byla příliš intenzivní.

„Líbí se ti to?“ zašeptal Wolf.

Přikývla a začala se na prostěradle pomalu vlnit v rytmu starém jako lidstvo samo. Sklonil se k ní a lačně ji políbil. Mary pootočila hlavu a zaryla mu nehty do ramen, aby se ho přidržela. Wolf před ní otevíral nový svět, svět smyslnosti, a pořád posouval jeho hranice. Probouzel v ní pocity, které vůbec nechápala, ale přestat nechtěla ani za nic. Zaplavoval ji žár a pořád rostl, dokud se kolem ní vše nerozplynulo, a ona dokázala vnímat jen své vlastní tělo. Pohyby prstů ji přiváděl do extáze a ústy tlumil její sténání.

Odtrhla se od něj a zakňourala: „Wolfe, prosím.“

„Ještě chvíli, zlato. Podívej se na mě. Chci ti vidět do tváře.“

Znovu zakňourala a oba se křečovitě zachvěli.

Wolf cítil, že už to dlouho nevydrží. Bolelo ho celé tělo. Mary byla hebká a vlhká a neuvěřitelně napjatá, na pokraji extáze. Byl uhranutý barvou její kůže, celé její tělo ho neuvěřitelně vzrušovalo. Všechno na ní bylo hebké a hedvábné, vlasy měla jemné jako dítě, kůži sametovou. Cítil, že ji musí mít hned teď.

Když se nad ní vzepřel na loktech, prudce se nadechla a zadívala se mu do očí. Pak do ní začal pomalu vstupovat.

Bouře byla právě někde nad nimi. Zablesklo se a vzápětí zaburácel hrom, až se celý dům zachvěl. Záclony vlály v prudkém větru, déšť padal oknem na podlahu a na jejich těla se snášela jemná mlha. Mary vykřikla. Slzy se jí na tváři mísily s deštěm.

Ležel na ní a tvář měl jen pár centimetrů od ní. Slíbal jí slzy a pak ji políbil na ústa, která taky chutnala slaneč. Ucítla prudkou bolest a veliký tlak, ale prohnula se ještě víc, aby ho přijala. Z očí jí tekly slzy. Prohloubil polibek, tiskl se k ní víc a víc, dokud tu bariéru v ní neprolomil.

Bolelo to, ale Mary vnímala i jiné pocity. Říkal jí, že milování je upocené a že se jí napoprvé nebude líbit, ale neměl pravdu. Bylo upocené, surové a primitivní, ale Mary se tou vášní a vzrušením cítila povznesená. Objala ho rukama i nohama. Věděla jen, že ho miluje a že on ji potřebuje. Až do dneška ve skutečnosti nežila, jen přežívala a čekala na ten okamžik, kdy se bude moct dát muži, kterého miluje.

A on to na ní určitě poznal, nikdy to neskrývala. Rukama ho hladila po mokrých ramenou.

„Miluju tě,“ zašeptala, ale další zahřmění ta slova přehlušilo.

Jestli odpověděl, neslyšela ho. Znovu se začal pohybovat a v Mary se rozlila další žhavá vlna rozkoše. Bolest se vytrácela. Prohnula se, zvedla boky, aby do ní mohl hlouběji, a znovu mu šeptala slova lásky. Wolf se snažil ovládat, až se mu na čele perlil pot, ale v místnosti i v nich se všechno bouřilo. Pohyb jejích boků ho doháněl k šílenství. I Mary si to všechno uvědomovala, cítila to, slyšela – hluboké sténání, tlumené výkřiky, zrychlený dech, křečovitě sevřené ruce a rytmické pohyby.

„Wolfe?“ vykřikla udiveně a zaryla mu nehty do zad.

„Nebojuj s tím, miláčku, uvolni se.“ Cítil, že i on se blíží k vyvrcholení a poslední zbytky jeho sebeovládání vzaly za své. Chytil ji za boky, nadzdvihl ji a přirazil ji k sobě.

Mary cítila tlak a žár, které se skoro nedaly snést. Smysly jí explodovaly a vykřikla, zkroucená křečí. Bylo to sladké šílenství, nepopsatelná rozkoš, která trvala tak dlouho, až měla pocit, že umře. Wolfovy výkřiky jí splývaly s hřměním.

Dlouho pak leželi tiše, jako by je slova mohla jen rušit. To milování bylo tak úžasné, tak dokonalé, že všechno ostatní jako by přestalo existovat. Dokonce i bouřka tvořila jen kulisu, zvukový doprovod. Mary se do skutečnosti vracela jen pomalu a neochotně. Ležela pod ním a hladila ho po vlasech.

Objímal ji dlouho, ale za chvíli je začalo studit vlhké povlečení. Když viděl, že se Mary chvěje, vyskočil z postele a zavřel okno. Mary sledovala, jak se mu při každém pohybu napínají svaly. Chtěla ho hladit a dotýkat se ho, chtěla prozkoumat všechny neprobádané krajiny jeho těla.

„Líbím se ti?“ zeptal se hlubokým hlasem plným pobavení.

Usmála se. „Líbíš. Jednou jsem si tě představovala s bederní rouškou, ale takhle je to lepší.“

Sehnul se a zvedl ji z postele jako peříčko. „Musíme se obléct, než nastydneš a já zapomenu na svoje předsevzetí.“

„Jaké předsevzetí?“

„Pustit tě dřív, než budeš tak bolavá, že nebudeš moct chodit.“

Vrhla na něj vděčný pohled. „Bylo to nádherné. Děkuju.“

„Mně se to taky moc líbilo. Jsi báječná.“ Pohládl ji po vlasech. „Nebála ses?“

Opřela se mu hlavou o hrud'. „Ne. Tohle bylo něco úplně jiného.“

Na to včerejší přepadení nezapomněla a on to věděl. Pořád se ještě uvnitř chvěla a byla zranitelná, i když držela bradu hrdě vzhůru.

Wolf žil spoustu let v ústraní a udržoval s lidmi z Ruth napjaté příměří, ale s tím byl teď konec. Rozhodl se, že toho parchanta, který Mary napadl, najde, a nezajímalo ho, jestli se to někomu líbí, nebo ne.

OSMÁ KAPITOLA

Mary dala sušit Wolfovo mokré oblečení a připravila pozdní snídani. Ani jeden z nich moc nemluvil. I když se zařekla, že na včerejšek nebude myslet, nedokázala ty hrozné vzpomínky úplně zapudit. Ať dělala cokoli, nečekaně se vracely a děsily ji.

Wolf poznal, co se v ní odehrává. Všiml si, že se občas na pár vteřin zarazí, pak rychle zavrtí hlavou a dělá zase jakoby nic. On sám žil s děsivými vzpomínkami na Vietnam a na vězení a věděl, jakou mají sílu. Nejradši by ji vzal znovu do postele a zahnal všechny stíny milováním, ale bál se, že by toho na ni bylo moc. Sex pro ni byl ještě úplně nová věc. Ale až si na mě zvykne... usmál se, když si představil ty nekonečné hodiny rozkoše a všechny možné způsoby milování.

Ale nejdřív musím najít toho parchanta, slíbil si.

Když mu šaty uschly, oblékl se a odvedl Mary na verandu. Déšť mezitím přešel v mrholení. „Pojď se mnou do stodoly,“ řekl a chytil ji za ruku.

„Proč?“

„Chci ti něco ukázat.“

„Už jsem tam byla, není tam nic zajímavého.“

„Dneska ano. Bude se ti to líbit.“

„Tak dobře.“ Přeběhli do staré stodoly, kde bylo šero a chlad a v nose šimral prach. „Nic nevidím.“

„Světla je tu dost, jen pojď.“ Vedl ji do stáje, kde ve zdi chybělo prkno a otvorem dovnitř proudilo trochu denního světla.

„Co je to?“

„Podívej se pod žebřík.“

Sklonila se a přimhouřila oči. V hnízdě ze slámy a sena uviděla kocoura a u jeho břicha čtyři malá, chlupatá stvoření.

Prudce se napřímila. „Woodrow je táta!“

„Nesmysl. Woodrow je máma.“

„Máma!“ Kočka na ni úkosem zamžourala a začala olizovat mláďata. „Řekli mi, že Woodrow je kocour.“

„Tak to se spletli, protože Woodrow je kočka. Ty to nepoznáš?“

„Nemám ve zvyku prohlížet zvířatům tyhle části těla,“ ohradila se.

„Jenom mně, vid’?“

Zčervenala, ale pak se rozesmála.

„Jenom tobě.“

Chytil ji kolem pasu a vtiskl jí na rty pomalý, vlahý polibek. Vzdechla a objala ho kolem krku. Jeho síla ji uklidňovala a dávala jí pocit bezpečí. Když ji objímal, nic jí nemohlo ublížit.

„Musím jet domů,“ zamumlal, když se od ní konečně odtrhl. „Joe dělá, co může, ale nemůže stihnout všechno.“

Myslela si, že to zvládne, ale teď ji při pomýšlení, že zůstane sama, přepadla panika. Rychle se ovládla a nechala ruce spadnout podél těla. „Jistě.“ Málem už se ho zeptala, kdy se zase uvidí, ale pak si to rozmyslela. Bylo to zvláštní, ale teď, když se z nich stali milenci, byla si sama sebou jistá daleko míň než předtím. Čím blíž mu byla, tím se cítila zranitelnější. „Vezmi si bundu,“ řekl, když vyšli ze stodoly.

„Ale já mám bundu.“

„Myslím teplou bundu. Pojedeš se mnou.“

Překvapeně se na něj podívala, ale když se střetla s jeho uhrančivým pohledem, sklopila oči. „Někdy bych byla radši sama,“ namítla tiše a ne moc přesvědčivě.

„Ale ne dneska. Jdi se sbalit.“

Vzala si pár věcí a nasedla do auta. Připadala si jako odsouzenec, který dostal milost těsně před popravou.

Když přijeli k Wolfovu domu, Joe vyšel ze stodoly a šel jim naproti. Mary otevřela dveře a on jí pomohl vystoupit a objal ji na přivítanou. „Jste v pořádku?“

„Nic mi neudělal, jenom mě vyděsil.“

Joe se podíval na otce a uviděl v jeho černých očích chladný, sotva ovládaný vztek. Někdo se jí pokusil ublížit, a ať je to kdokoli, zaplatí za to. Joe měl taky zlost, ale věděl, že je to jen část toho, co cítí jeho otec. Setkali se pohledem a Wolf lehce kývl hlavou na znamení, že bude lepší změnit téma. Mary si potřebuje odpočinout, ne vzpomínat.

Wolf jí vzal kolem ramen a otočil ji směrem ke stáji. „Chceš nám pomoci?“

Oči se jí rozzářily. „Jasně. Vždycky jsem chtěla vědět, co obnáší práce na ranči.“

Když kráčeli ke stájím, oba muži automaticky zkrátili krok, aby se přizpůsobili její chůzi. „Vlastně to není opravdový ranč. Máme jen malé vlastní stádo. Hlavně tu máme zvířata na výchovu.“

„Jakou výchovu?“

„Učíme koně shánět stáda. To je moje práce. Většinou cvičím koně pro majitele okolních rančů, ale někdy trénuju i na přehlídky a rodea, nebo krotím moc divoké koně.“

„Copak majitelé rodea nemají vlastní trenéry?“

„Některé koně je těžké něco naučit. I drahý kůň je k ničemu, když k sobě nikoho nepustí.“ Nerozváděl to,

nevychloubal se, ale Mary pochopila, že dokáže zvládnout i koně, se kterými si ostatní nevědí rady.

Dlouhá stáj sousedila se stodolou. Když vešli dovnitř, Mary nasála zemitou vůni koní, kůže, hnoje a sena. Koně zvědavě natahovali dlouhé sametové krky ze svých kójí. Ještě nikdy u nich nebyla tak blízko, ale nebála se jich. Procházela uličkou, hladila je a mluvila k nim.

Byla to ještě hříbata, hravá jako děti, a Wolf se k nim podle toho choval – mluvil k nim konejšivě a mazlil se s nimi jako s přerostlými děcký. Strávili ve stájích celé odpoledne a Mary sledovala nekonečné čištění, krmení a zametání. Pozdě odpoledne, když bylo všechno hotové, začal Wolf cvičit dva mladé hřebce na volném prostranství před stájemi. Pomalu je zvykal na udidlo a sedlo. Nerozčiloval se, ani když mu hřebec před sedlem utíkal. Vždycky ho uklidnil a zkusil to znovu. Do večera chodila obě hříbata, jako by sedlo nosila odjakživa.

Mary okouzleně poslouchala Wolfův hluboký, konejšivý hlas a dívala se, jak koně silnými rukama hladí a vede. Vzrušovalo ji pomyšlení, že s ní to dělal podobně.

„Neznám nikoho, kdo by to s koňmi uměl jako on,“ řekl Joe, který stál vedle ní. „Taky je cvičím, ale s tátou se nemůžu srovnávat. Ještě jsem neviděl koně, který by ho neposlechl. Před pár lety k nám přivedli jednoho hřebce. Koupili ho na chov, ale byl tak divoký, že ho nikdo nezvládl. Táta si s ním dal práci a věnoval se mu víc než ostatním. Ten hřebec, jmenoval se Ringer, ze začátku řádil tak, že málem zboural stáj, ale nakonec to vzdal. Dopadlo to tak, že tátovi olizoval košili jako dítě, když hledá bonbon. Táta ho hladil a hřebelcoval –

Ringer zbožňoval hřebelcování – postupně ho zvykal na sedlo a jezdil na něm. Taky jsem se o něj staral, když ho táta ochočil.

Měli jsme jednu klisnu k připuštění a táta zavolal Ringerovu majiteli, jestli chce, aby to s ní Ringer zkusil. Majitel souhlasil a Ringer se choval jako opravdový džentlmen a všichni byli spokojení. Majitel dostal zpátky zkroceného drahého hřebce, my jsme dostali dobře zapláceno a ještě jsme měli pěkné hříbě od klisny, se kterou si Ringer užil.“

Při slovech „připuštění“ a „užil si“ Mary pokaždé jen překvapeně zamrkala a odkašlala si.

A celou tu dobu nemohla spustit oči z Wolfa. Žasla, jak je vysoký a ohebný, líbila se jí jeho široká ramena a vlasy, které se na slunci třpytily.

„Dneska bychom se mohli učit, když jsem zmeškal páteční hodinu,“ přerušil Joe tok jejích myšlenek.

Mary si připomněla, proč v pátek doučování nestihli, vzpomněla si na ty dlouhé hodiny, kdy čekali, jestli Wolfa zatknou, nebo ne. Dnešek jí proti tomu připadal jako oáza klidu, i když věděla, že potrvá ještě dlouho, než se věci ve městě vrátí do starých kolejí. Bylo to už druhé přepadení, takže se lidi budou bát. Běda každému cizinci, který se sem zatoulá, aspoň do té doby, než chytanou viníka.

Na cestě zaskřípaly pneumatiky a Joe se šel podívat, kdo se odváží přijet na Mackenzieovu horu. Za chvíli byl zpátky a přivedl s sebou Claye Armstronga. Mary se sevřelo srdce. Zdálo se jí, že se páteční odpoledne opakuje, a měla strach, jestli snad Clay nejde Wolfa zatknout.

„Dobrý den, Mary,“ kývl na ni Clay. „Už se cítíte líp?“

„Ano,“ odpověděla stručně.

„Myslel jsem si, že vás najdu tady. Mohl bych to s vámi celé znovu probrat?“

Wolf si sundal rukavice a zůstat stát u nich. Byl ve střehu. „Probírali jste to už včera.“

„Když pomine počáteční šok, lidi si někdy vzpomenu na důležité detaily.“

Mary vycítila, že Wolf by Claye nejradši vyhodil, a tak mu položila ruku na rameno. „To je v pořádku, Wolfe. Nic se neděje.“

Lhala a on to věděl, ale výrazem tváře mu dávala najevo, že to chce podstoupit. Pobaveně se usmál. Jeho kotě získalo zpátky něco ze své sebedůvěry. Ale v žádném případě ji nechtěl nechat s Clayem samotnou. Podíval se na Joea. „Odved' koně, já půjdu s Mary.“

„To není nutné,“ namítl Clay.

„Pro mě ano.“

Oba mohutní muži zamířili s drobnou slečnou učitelkou do domu. Takovou tělesnou stráž bych si nechala líbit, pomyslela si s úsměvem. Clay měl zřejmě snahu chránit ji před Wolfem, zatímco Wolf ji chránil proti všem. Napadlo ji, co by si Clay asi pomyslel, kdyby věděl, že o ochranu před Wolfem nestojí. Teta Ardith by řekla, že ji Wolf zneuctil, a Mary jen upřímně doufala, že to brzy udělá znovu.

Wolf zachytil její pohled a vycítil z něj vzrušení. Zatraceně, zaklel v duchu, copak neví, co to se mnou dělá? Vždyť se kvůli ní úplně znemožním. Ne, nevěděla to. I přes to božské ranní milování byla v otázkách sexu ještě hodně nezkušená. Tlak ve slabinách ho přinutil zrychlil krok. Potřeboval se posadit.

Když vešli do kuchyně, Mary šla automaticky dát vařit vodu na kávu, jako by byla u sebe doma, a Clay se okamžitě dověděl, že ti dva už spolu něco mají.

„Projdeme si to od začátku,“ navrhl.

Mary se zarazila, ale pak pokračovala v přípravě kávy. „Koupila jsem si zimní boty u Hearsta a vracela jsem se k autu – počkat, moje boty! Nechala jsem je tam! Neviděl jste je? Nevzal je někdo?“

„Viděl jsem je, ale nevím, co se s nimi stalo. Poptám se po nich.“

„Nejspíš stál za rohem obchodu, protože jinak bych ho viděla. Popadl mě a zakryl mi pusou rukou. Zaklonil mi hlavu, takže jsem se nemohla pohnout, a táhl mě do uličky. Jednu ruku jsem mu vytrhla a sahala jsem mu po obličeji, po očích, ale nahmatala jsem jen lyžařskou kuklu. Praštil mě pěstí do hlavy a – opravdu si toho moc nepamatuju. Povalil mě na zem. Škrábala jsem ho a asi jsem ho drápla do ruky, protože mě znovu uhodil.“

Někdo zakřičel a on vstal a utekl. Když vstával, opřel se rukou o zem přímo přede mnou. Měl modré rukáv a pihy na ruce. A pak... pak jste přišel vy.“

Zmlkla a otočila se k oknu, zády k mužům u stolu, aby neviděla Wolfův vražedný pohled a sevřené pěstě. Clay to viděl a vůbec se mu to nelíbilo.

„To já jsem křičel. Viděl jsem na ulici ležet balíček a šel jsem se podívat, co to je. Tam jsem uslyšel hluk, který vycházel z uličky. Když jsem vás uviděl, vykřikl jsem, vytáhl revolver a vystřelil jednu ránu do vzduchu, aby ten chlap přestal. A on utekl.“

Wolf zuřil. „Neměl jste ho nechat utéct.“

Claye mrzelo, že ho nechytil. Kdyby se mu to podařilo, nemusel by teď po něm pátrat a lidi ve městě by byli klidnější. Ženy teď s sebou nosily zbraně,

dokonce i když šly ven všet prádlo. Nálada ve městě byla vyhrocená a jemu to dělalo starosti. „Nevím, jak by to vypadalo, kdyby sem teď přišel někdo cizí. Ruth je malé město a lidi tady jeden druhého znají. Cizinec by byl hned v podezření, zvlášť kdyby měl dlouhé, černé vlasy.“

Wolf se trpce zasmál. „Stejně si všichni myslí, že jsem to byl já.“

Mary u okna sebou trhla. Snažila se neposlouchat a vytěsnit celou tu událost z paměti, ale tahle věta ji přinutila znovu dávat pozor. To, co řekl Wolf, byla pravda. Jen kvůli těm vlasům ho Clay přijel okamžitě zadržet.

Ale člověk s pihovatýma rukama by přece neměl mít dlouhé, černé vlasy? Pihi mívají světlou vlasy lidé. Možná to byla jenom paruka, možná chtěl někdo svalit vinu na Wolfa.

Po zádech jí přeběhl mráz. Ať už to udělal kdokoli, nemohl vědět, že se Wolf nechal ostříhat. Ale výběr obětí je nelogický, nedává to smysl. Proč zaútočil právě na mě? uvažovala. Wolf by přece nepřepadl jediného člověka, který se ho zastával.

A spojitost mezi mnou a Cathy Teeleovou taky neexistuje. Nejspíš to byla jenom náhoda.

„Wolfe, znáš Cathy Teeleovou?“ zeptala se, pořád ještě otočená zády k nim. „Mluvil jsi s ní někdy?“

„Znám ji jen od vidění. Nebavím se s bílými děvčaty,“ odpověděl ironicky. „Jejich rodičům by se to nelíbilo.“

„To je pravda,“ přisvědčil Clay. „Před pár měsíci Cathy řekla matce, že jste hezký chlap a že by klidně šla na rande s Joem, kdyby nebyl mladší než ona, a

druhý den si o tom povídalo celé město. Paní Teeleová z toho měla málem infarkt.“

Mary znovu přeběhl mráz po zádech. Takže spojitost tu je. Wolf.

Zhluboka se nadechla a otočila se k nim. „A co když se někdo snaží Wolfa zničit?“

Wolf zbledl, ale Clay jen nesouhlasně zabručel: „Proč si to myslíte?“

„Ty dlouhé, černé vlasy mohla být paruka. Ten chlap měl světlé, pihovaté ruce.“

Wolf vstal s takovým výrazem ve tváři, až Mary bezděčně couvla. Věděla, že se ho nemusí bát, ale takhle rozzlobeného ho ještě neviděla. Z očí mu čísel chladný, dokonale ovládaný vztek, který ji děsil. Nic neříkal, ani nemusel.

„Promiňte,“ namítl Clay, „ale to se mi nezdá. Proč by přepadával právě vás? Od začátku jste se Wolfa zastávala, zatímco ostatní...“

„Na mě nenechali suchou nit,“ dokončil za něj Wolf.

„Tak nějak,“ připustil neochotně Clay.

Voda na kávu se začala vařit a Mary zalila tři hrnky. Mlčeli a přemýšleli, probírali v duchu všechny indicie a snažili se najít logické vysvětlení.

Pokud to všechno nebyla jen náhoda, a o tom byla Mary přesvědčená, pak by to znamenalo, že někdo chtěl ublížit Wolfovi. Ale proč by si vybral za oběť právě ji?

Aby ublížil Wolfovi tím, že ublíží lidem, kteří ho mají rádi?

Bylo to jen podezření bez jediného důkazu. Wolf tu žil už spoustu let a za celou tu dobu se nic nestalo, i když byl lidem z města solí v očích. Neměli ho rádi a

on je nenechal zapomenout. Žili vedle sebe v tichém nepřátelství.

Tak co mohlo vyprovokovat to násilí?

Mnula si spánky, už ji z toho všeho začínala bolet hlava.

Clay vzdychl a položil prázdný hrnek na stůl. „Děkuju za kafe. Zprávu dopíšu zítra a protokol vám přinesu do školy, abyste ho podepsala... pokud zítra půjdete do práce. Nebo radši zůstanete doma?“

„Proč? Samozřejmě, že půjdu do práce.“

„Samozřejmě,“ zabručel Wolf a zamračil se. Ale Mary zvedla bradu. Neviděla důvod, proč se chovat jako nemocná.

Když Clay odešel, Joe se vrátil ze stájí a začal s nimi připravovat večeři. Bylo jim spolu dobře a práce jim šla od ruky, jako by to dělali odjakživa.

Když po večeři vstali od stolu, chytil Wolf Mary kolem pasu. Překvapeně k němu zvedla oči, ale hned je zase sklopila, aby nebylo vidět, že po něm touží stejně jako on po ní.

Joe se spokojeně usmíval. „Myslím, že pojedu do kina.“

Mary zavrtěla hlavou.

„Zapomněl jsi na doučování?“

„Pro jednou se svět nezboří.“

„Ale mohl by,“ trvala na svém. „Na akademii se nedostaneš jen proto, že tě doporučí senátor. Nemůžeš si dovolit ztratit ani chvilku.“

Wolf se k ní přidal: „Mary má pravdu. Nemůžeš to nechat plavat.“ Já můžu počkat, dodal v duchu, i když to bude těžké.

Krátce po deváté Mary zaklapla učebnici a protáhla se. „Hodíš mě domů?“ poprosila Wolfa a přemohla zívnutí. Měla za sebou náročný den.

„Proč nezůstaneš tady?“ zeptal se, ale znělo to spíš jako příkaz než návrh.

„Nemůžu.“

„Proč ne?“

„Není to správné.“

„Já jsem byl taky včera v noci u tebe.“

„To bylo jiné.“

„Jak jiné?“

„Byla jsem na dně.“

„Máš moc malou postel, moje je větší.“

„Půjdu už spát,“ vmísil se do hovoru Joe a bez dlouhého otálení vstal a odešel.

Mary se zlobila. „Musel jsi to říkat před ním?“

„Stejně to ví. Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že není cesty zpátky?“

„Ano.“ Pohled měla hned plný něhy. „Neboj, nechci vycouvat. Ale dneska v noci tady nemůžu zůstat, ráno musím jít do práce.“

„Nikdo by ti nezazlíval, kdybys tam zítra nešla.“

„Ale já sobě ano.“

Wolf chvíli mlčel a pak vyhrkl: „Dobře, odvezu tě domů.“ Odběhl do ložnice a za pár minut se vrátil s holením v ruce a čistým oblečením přes rameno. Zatukal na dveře Joeova pokoje a křikl: „Vrátím se ráno.“

Dveře se otevřely a objevil se Joe už v pyžamu.

„Jasně. Odvezeš ji ráno do školy, nebo to mám udělat já?“

„Nepotřebuju, aby mě někdo vozil do práce,“ vložila se do věci Mary.

„To je mi jasné,“ odtušil Wolf a otočil se zpátky k synovi. „Baugh ráno přivede pár koní, u toho musím být. Vezmeš ji do školy a já ji odpoledne vyzvednu.“

„Můžu jet vlastním autem.“

„To můžeš. Ale budeš mít doprovod.“ Došel k ní a vzal ji za ruku. „Jdeme?“

Viděla, že už se rozhodl a že se s tím nedá nic dělat.

Noční vzduch byl chladný, ale z Wolfa sálalo teplo, a tak se k němu Mary přitiskla. Když byli v autě, chytil ji za ruce a sklonil se k ní. Otevřela ústa a zajela mu prsty do hustých vlasů. Kdyby ji povalil na sedačku a vzal si ji rovnou v autě, nebránila by se.

Když ji pustil, celé tělo jí hořelo. Seděla tiše celou cestu z hor, vzpomínala na ranní milování a toužila si ho zopakovat. Tak tohle znamená být ženou, znělo jí v mysli.

Přede dveřmi trpělivě čekal... čekala Woodrow. Mary ji nakrmila a Wolf se zatím osprchoval a oholil, aby ji strništěm neškrabal při líbání. Po schodech do ložnice stoupala plná očekávání.

Vešel za ní dovnitř tak tiše, že ho vůbec neslyšela, a chvíli jen stál a díval se na ni. Když se konečně otočila, řekl: „Koupelna je tvoje.“

Byl nahý a vlhký ze sprchy. Černé vlasy se mu leskly a na chloupkách na hrudi se třpytily kapky vody. Byl vzrušený. Napětí v jejím těle zesílilo.

Vysprchovala se a poprvé v životě použila parfém. Sama by si ho nikdy nekoupila, ale naštěstí jeden dostala k Vánocům od přítelkyně v Savannah. Voněl sladce a exoticky.

Otevřela dveře na chodbu a lekla se tak, že málem omdlela. Wolf čekal za dveřmi a nenasytně si ji prohlížel. Zasmála se, odvážně odhodila župan a on jí

položil ruce na prsa. Bradavky se jí napřímily ještě dřív, než je začal dráždit palcem. Tiše stála se zavřenýma očima, rychle oddechovala a vychutnávala tu slast.

„Chtěl jsem tě hned první den, kdy jsem tě potkal,“ zašeptal. „Takové krásné tělo v tak příšerných šatech. Chtěl jsem je z tebe svléknout.“

Žár v jeho očích a hlasu ji rozechvěl. Vtáhl ji ze dveří do tmavé chodby, chytil ji v pase a nadzdvihl. Vzpomněla si, že už to jednou udělal, a zasténala ještě dřív, než ji políbil na prsa. Sál jí bradavky tak, že se prohnula a vykřikla. Roztáhla nohy a obtočila mu je kolem boků, aby udržela rovnováhu. Nedokázal by čekat už ani minutu. Věděl, že se s ní musí pomilovat, nebo zešílí. Nadzdvihl ji a vstoupil do ní.

Mary se zachvěla. Bylo to ještě lepší než minule. Když ho do sebe přijímala, cítila, jak se v ní svaly stahují a uvolňují a vysílají vlny slasti do celého těla. Pevně se ho držela, přerývaně dýchala a kůži měla v jednom ohni. Cítila každý z prstů, které jí zarýval do hýždí. Chmýří na jeho hrudi ji lechtalo na prsou, cítila i jeho bradavky a pevné břicho. Cítila ho hluboko v sobě.

Prohnula se v křeči a Wolf musel bojovat sám se sebou, aby neskončil příliš brzy. Chvíli se nehýbal a čekal, až se zklidní. Pak ji odnesl do ložnice a položil ji na postel.

Ztěžka polkla a uvolnila sevření nohou. „Ty jsi ještě ne –?“

„Ještě ne,“ zamumlal a začal se v ní rychle pohybovat.

Brzy se celý napnul a ochraptěle zasténal rozkoší. Pak na ni padl, Mary ho sevřela v náručí a přitulila se k němu. Dlouho jen tiše leželi, a když se Wolf konečně

probral a chtěl se z ní odvalit, sevřela ho nohama. „Pust' mě, miláčku,“ zabručel. „Jsem na tebe moc těžký“

„Ne, nejsi,“ zašeptala a políbila ho na krk.

„Vážím dvakrát víc než ty. Jestli na tobě usnu, budeš ráno placatá,“ mumlal ospale.

Hladila ho po svalnatých zádech. „Chci takhle zůstat.“

Jemně přitlačil. „Takhle?“

„Ano,“ vydechla.

Přenesl část váhy na bok. „Takhle to bude ještě lepší.“

Bylo to nádherné. Mohla volně dýchat, a při tom byl pořád u ní, pořád v ní. Brzy usnul. Mary ho políbila a dál se tiše usmívala do tmy.

Za chvíli ji ale přepadly skličující myšlenky. Někdo se ho pokusil dostat zpátky do vězení, a ona si nedokázala představit Wolfa zbaveného svobody. Zнала ho dost dobře na to, aby věděla, že by se nenechal znovu zavřít.

Chtěla, aby byl v bezpečí, chtěla ho držet v náručí a chránit před nenávisť. Panebože, kdo to všechno začal? pomyslela si. Vždyť tady byl tak dlouho klid. Co bylo tou jiskrou, která způsobila požár?

Najednou jí to došlo a hrůzou skoro přestala dýchat. Já za to můžu, pomyslela si.

V duchu si všechno znovu promítla. Dokud Wolf a Joe žili stranou, izolovaní kvůli svému původu a Wolfově minulosti, měli klid. Pak ale přišla do města ona, a místo aby se přizpůsobila místním poměrům, spřátelila se s Mackenzieovými. Pomohla Joeovi získat doporučení na akademii a hodně lidí si ho kvůli tomu začalo vážit, vidět ho v jiném světle. Hranice mezi

městem a Mackenzieovými se začínala hroutit a někomu to zřejmě vadilo.

A příčinou toho všeho jsem já, pomyslela si. Jestli se Wolfovi něco stane, bude to moje vina.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Nevěděla, co dělat. Trápila ji myšlenka, že to násilí vlastně zavinila sama. Neklidně se převalovala a budila Wolfa, který cítil její neklid, ale připisoval ho jiné příčině. Šeptem ji utišil, přitiskl ji k sobě a znovu se s ní pomiloval, tentokrát velmi něžně, a Mary potom spala jako nemluvně. Těsně před svítáním si to ale zopakovali ještě jednou.

Joe přijel, právě když připravovali snídani. Wolf beze slov přidal do misky další vajíčka, Mary se na něj usmála a přidala na pánev slaninu. „Jak víš, že má hlad?“

„Před chvílí vstával. Můj syn jí jako kůň.“

Joe vešel dovnitř a nasál vůni kávy. „Dobré ráno,“ pozdravil.

„Dobré ráno. Snídaně bude za deset minut.“

Mary se na Joea usmála, ale Wolf ji pozorně sledoval a viděl, že je zesláblá. Pleť měla ještě bledší než obvykle a pod očima tmavé kruhy. Smála se, ale vypadala unaveně. Je vyčerpaná z milování? uvažoval. Nebo ji trápí vzpomínky na přepadení? A protože na jeho dotyky odpovídala ochotně a ráda, věděl, že za tím bude spíš ten druhý důvod. A ještě víc se utvrdil v přesvědčení, že musí toho útočníka najít.

Do školy dorazili brzy. Joe šel s Mary do prázdné budovy a zkontroloval prázdné třídy, pak se opřel o dveře a čekal. Mary vzdychla: „Tady jsem v bezpečí.“

„Počkám, dokud se někdo neukáže.“

„To ti nařídil Wolf?“

„Nesmysl. Ví, že mi to nemusí nařizovat.“

Napadlo ji, jestli spolu ti dva náhodou nekomunikují telepaticky. Zdálo se, že si navzájem čtou myšlenky, a tak jen doufala, že jí do hlavy nevidí, protože v poslední době ji měla plnou erotických představ.

Co si lidi pomyslí, až uvidí Joea? napadlo ji. Bylo jasné, že plní funkci hlídacího psa. Jen abych tím zase nevyprovokovala nějaké násilí, pomyslela si a sevřel se jí žaludek, protože věděla, že ta možnost je reálná. Někdo si nepřál, aby je zdejší společnost přijala, a uchýlil se ke krajnímu řešení.

Sharon a Dottie vešly do školy, a když uviděly Joea, překvapeně se zastavily.

„Dobrý den, paní Wycliffeová, dobrý den, paní Lancasterová,“ pozdravil Joe a lehce se dotkl prstem klobouku.

„Ahoj, Joe,“ odpověděla Sharon. „Jak se máš?“

Dottie mu věnovala jen krátký, skoro ustrašený pohled a pospíchala do třídy.

„Zase trochu studuju,“ pochlubil se Joe.

„Jenom trochu?“ zasmála se Sharon. Přivítala se s Mary a řekla jí: „Jestli se necítíš dobře, rády za tebe s Dottie zaskočíme. Ani jsme nečekaly, že přijdeš.“

„Byla jsem jen trochu vystrašená,“ odpověděla Mary.

Sharon ji hned informovala: „Celé město je vzhůru nohama. Každý, kdo má pihovaté ruce, je podezřelý.“

Mary o tom nechtěla mluvit. Vzpomínka na pihovatou ruku jí nebyla příjemná. Joe se zamračil, ale vtom vešlo do třídy několik žáků, obklopili ho a dali se s ním do hovoru. Zajímaly je jeho plány a ptali se ho, co všechno musí udělat pro to, aby se dostal na akademii.

Sharon odešla do svojí třídy a Mary se dívala na Joea mezi ostatními dětmi. Bylo mu jenom šestnáct, ale vypadal starší než jeho vrstevníci. Byl mladý, ale nebyl už dítě, v tom byl ten rozdíl. Všimla si, že v té skupince je i Pamela Hearstová. Nic neříkala, ale nespustila z Joea oči, a i když se to snažila zakrýt, bylo vidět, že ji Joe přitahuje. Joe se na ni taky několikrát podíval a vždycky ji tím uvedl do rozpaků.

Za chvíli se s dětmi rozloučil a vrátil se k Mary. „Táta pro vás odpoledne přijde. Nechoďte nikam sama.“

Chtěla něco namítnout, ale pak si vzpomněla na toho muže někde venku, který je tolik nenávidí, a uvědomila si, že není jediná, kdo je v nebezpečí. Chytila ho za ruku.

„Ty i Wolf musíte být opatrní. Příště může zaútočit na vás.“

Zamračil se, jako by se ho to netýkalo. Násilník přepadl jenom ženy, takže muži se mohli cítit v bezpečí. Mary by to taky nenapadlo, kdyby nebyla přesvědčená, že důvodem přepadení bylo ublížit Mackenzieovým.

Clay přijel až v poledne. Mary si přečetla protokol a podepsala ho. „Mám strach,“ přiznala tiše, když ho vyprovázela k autu.

„Byla byste blázen, kdybyste neměla strach.“

„Nebojím se o sebe. Myslím, že ve skutečnosti chce ublížit Wolfovi s Joem.“

Vrhl na ni překvapený pohled. „Jak jste na to přišla?“

Mary potěšilo, že se jí rovnou nevysmál, a tak mu vysvětlila celou svoji teorii. „A myslíte, že zaútočí znovu?“ zeptal se.

„Jsem si tím jistá, ale bojím se, že tentokrát už si vybere přímo jednoho z nich. Pochybuju, že se s nimi bude chtít prát, ale co když použije zbraň? Pak by neměli moc velkou šanci. Kolik lidí tady má pistoli?“

„Skoro každý,“ ušklíbl se Clay. „Ale co ho mohlo tak popudit?“

Po krátké odmlce odpověděla: „Já.“

„Cože?“

„Já. Než jsem přijela do města, Wolf byl úplně izolovaný a každému to tak vyhovovalo. Pak jsem se s ním spřátelila a přesvědčila Joea, aby se pokusil dostat na akademii. Spoustě lidí to zaimponovalo a přestali být tak nepřátelští. Udělala jsem v té bariéře trhlinu a někomu to vadí.“

„Že by je někdo tak moc nenáviděl? To se mi nechce věřit. Lidi nemají Wolfa rádi, ale spíš se ho bojí. Bojí se a mají špatně svědomí. Poslali ho do vězení za něco, co neudělal, a on jim to pořád připomíná. Asi jim to ani nikdy neodpustí.“

„Něco takového se těžko odpouští,“ podotkla Mary.

S tím musel souhlasit. „Stejně si nedovedu představit někoho, kdo by ho nenáviděl tolik, že by přepadl dvě ženy jen proto, že se s ním přátelí. A Cathy se s ním ani nepřátelí. Jenom se o něm zmínila.“

„Ale souhlasíte se mnou, že je to namířené proti Wolfovi?“

„Říkám to nerad, ale asi ano. Nic jiného nedává smysl. V životě jsou náhody časté, ale ne ve světě zločinu. Tam má všechno svůj motiv.“

„A co budeme dělat?“

„Vy nebudete dělat nic,“ řekl důrazně. „Já si o tom promluvím se šerifem, ale bohužel, nikoho nemůžeme

zavřít bez důkazů. A my máme jenom teorii, nemáme dokonce ani podezřelého.“

Zhluboka se nadechla. „Pak vám nabízím jinou možnost.“

Podíval se na ni podezřívavě.

„Jakou možnost?“

„Nalíčíme past.“

„To se mi nelíbí. Nevím, co tím přesně myslíte, ale nelíbí se mi to.“

„Bylo by to jednoduché. Už jednou mě přepadl, takže bych mohla...“

„Ne, už nic neříkejte. Pamatujte na Wolfa, co by tomu asi řekl. Nedovolil by vám to.“

To byla pravda, ale Mary věděla, jak se tomu vyhnout. „Tak mu to neřekneme.“

„Stejně nevím, jakou past byste chtěla nalíčit. A i kdyby se vám to povedlo, nechtěl bych být poblíž, až to Wolf zjistí. Takovou věc neutajíte.“

Mary si představila všechny Wolfovy možné reakce a nezamlouvala se jí žádná z nich. Na druhou stranu ale měla strach, že by se mu mohlo něco stát. „Ještě si to rozmyslím.“

„S mojí pomocí nepočítejte.“

Zvedla bradu. „Tak to se budu muset obejít bez vás.“

„Jestli se nám budete plést do vyšetřování, jednoduše vás strčím do vězení,“ pohrozil jí, a když se netvářila ani trochu polekaně, tiše zaklel. „Sakra, radši to řeknu Wolfovi, ať si vás pohlídá.“

Zamračila se a zamávala mu před obličejem ukazovákem.

„Poslouchejte mě, pane Armstrongu. Nabízím vám příležitost chytit zločince. Nemáte důkazy, ani

podezřelý. Co chcete dělat? Budete čekat, až přepadne další ženu? Takhle si to představujete?“

„Ne. Tak si to nepředstavuju. Chci po vás a všech ostatních ženách ve městě, abyste si dávaly pozor a nechodily nikam samy. Nebudu riskovat váš život, ani život kohokoli jiného. Neuvědomujete si, že past nemusí sklapnout, že dravec může sežrat návnadu a zmizet? Tohle chcete riskovat?“

Při té představě se jí udělalo mdlo. „Ne, ale stejně bych to udělala,“ řekla.

„Naposledy vám říkám ne. Chápu, že nám chcete pomoci, ale tohle není dobrý nápad. Ten chlap je nevypočitatelný. Cathy přepadl před domem, vás unesl přímo z hlavní ulice. Vybírá si šílené příležitosti a sám je nejspíš taky šílený.“

Když Mary viděla, že Clay s jejím plánem opravdu nesouhlasí, vzdychla a přemýšlela, co dál. Jeho souhlas nepotřebovala. Potřebovala jenom někoho, kdo by hrál roli hlídače. Neměla žádný přesný plán, ale bylo zřejmé, že k nastražení pasti jsou potřeba dva, návnada a někdo, kdo by ji sledoval. Clay nasedl do auta, zabouchl dveře, ale ještě se vyklonil z otevřeného okénka. „Už o tom nechci slyšet ani slovo,“ uzavřel.

„To vám můžu slíbit,“ řekla na rozloučenou. Ale to ještě neznamená, že to nezkusím, dodala v duchu.

Podezřívavě se zamračil, ale pak nastartoval a odjel a Mary se vrátila do školy.

Wolf přijel deset minut před koncem vyučování. Opřel se ramenem o zeď před třídou a poslouchal. Mary vyprávěla žákům historické souvislosti, které vedly ke vzniku konfliktů na Blízkém východě. Wolf tušil, že v učebnici tohle není a že Mary sama dodává do učiva aktuální informace, aby bylo vyučování

zajímavější a srozumitelnější. Slyšel ji už při hodinách s Joem.

Ukončila hodinu ve stejné chvíli, kdy se otevřely dveře ostatních dvou tříd. Wolf se narovnal a vešel do třídy. Děti ztichly, Mary zvedla oči a rty jí zvlínil úsměv určeným jen pro něj. Potěšilo ho, jak otevřeně dává najevo svoje city.

Sundal si klobouk z hlavy. „Vaše eskortní služba dorazila, madam.“

Pak se pomalu otočil ke třídě. „Děvčata, nechod'te domů samy. Chod'te po dvou, nebo ať vás doprovodí kluci.“

Christa Teeleová, mladší sestra Cathy, řekla, že jde domů s Pamelou Hearstovou, další čtyři děvčata mlčela. Wolf se podíval na chlapce. „Jděte s nimi.“ Byl to příkaz a chlapci poslechli. Děti opustily školu ve skupinkách a každé děvče mělo aspoň jeden pánský doprovod.

Mary kývla. „Moc hezké.“

„Všimla sis? Na rozdíl od tebe měly všechny rozum a doprovodu se nebránily?“

„Cestou domů v autě jsem přece v bezpečí. Jak by se mi mohlo něco stát, když nikde nezastavím?“

„A co když píchneš, nebo ti zase praskne hadička?“

Bylo jasné, že každý odpor je marný.

Wolf jí vzal kabelku a klíče a vystrčil ji na chodbu. Dottie právě zamykala svoji třídu, a když si jich všimla, strnula. Wolf zamkl dveře a vzal Mary kolem pasu. Uviděl Dottie a dotkl se klobouku na pozdrav. „Dobrý den, paní Lancasterová.“

Dottie sklonila hlavu a předstírala, že něco hledá v tašce. Tvář měla brunátnou a chvěly se jí ruce. Bylo to

poprvé, kdy ji Wolf Mackenzie oslovil, a ona nevěděla, co má dělat.

Šli k autu zavěšení do sebe. Stačilo, aby se jí dotýkal, a její tělo hned zareagovalo. Zrychlil se jí tep a zalilo ji horko. Byla připravená se milovat.

Wolf cítil podobné napětí. Když jí otvíral dveře auta, podíval se na ni a zatajil se mu dech. Dívala se na něj tak roztouženě, až se mu sevřel žaludek.

„Pojedu hned za tebou.“

Domů jela klidně, i když byla tak vzrušená. Ten opuštěný, starý dům se jí nikdy nezdál hezčí. Woodrow se vyhřívala přede dveřmi a Mary ji musela překročit, když chtěla odemknout. Wolf už taky dorazil a vcházel hned za ní, jak slíbil.

Beze slova si sundala svetr, odložila kabelku na židli a šla po schodech nahoru, do ložnice. Za sebou slyšela Wolfovy těžké kroky. Svlékl ji dřív, než mohla cokoli namítnout, ale i kdyby jí ten čas dal, stejně by se nebránila. Položil ji na postel a hladil ji opálenýma rukama. Chloupky na jeho hrudi jí zašimraly na prsou, až zasténala a prohnula se. Hlubokým hlasem jí zašeptal do ucha, že se s ní chce milovat.

Líbilo se jí, jak se na ni při milování dívá. V očích měl žádost a touhu, kterou chtěla a mohla uspokojit.

Jejich první milování bylo vášnivé a bouřlivé, ale od té doby už ji naučil, jak je krásné, když se rozkoš oddaluje, když polibky a objetí trvají a slast se v nich jen pomalu stupňuje, dokud není tak žhavá a silná, až se vymkne kontrole a exploduje. Toužil po ní tak intenzivně, že se snažil vyvrcholení oddálit, jak jen to bylo možné, aby s ní mohl být co nejdéle. Nechtěl se jenom milovat, chtěl – potřeboval – se milovat s ní, s Mary Elizabeth Potterovou. Chtěl cítit její hedvábnou,

křehkou kůži, její útlé tělo, cítit její sladkou, ženskou vůni. S jinými ženami mu šlo o sex, ale s Mary sdílel život.

Pevně ji objal a otočil se i s ní na záda. Mary se překvapeně posadila a bezděky zaujala přesně tu pozici, v jaké ji chtěl mít. Zalapala po dechu. „Co to děláš?“

„Nic,“ vydechl a rukama jí hladil prsa. „Tentokrát to nechám na tobě.“

Díval se na ni a viděl ten okamžik, kdy vzrušení převážilo nad nepohodlím z nezvyklé pozice. Přivřela víčka, kousla se do spodního rtu a jemně se zavrtěla. „Třeba tohle?“

Málem nahlas zavyl. Ten pomalý pohyb byl skoro mučivý. Mary rychle zachytila rytmus. Byla sice vychovaná přísně, ale citlivost a smyslnost jí nescházela. Wolf si myslel, že změnou pozice milování prodlouží, ale teď měl pocit, že se přepočítal. Po několika minutách ji uchopil a převalil zpátky pod sebe.

Mary protestovala. „Bavilo mě to.“

„Mě taky.“ Letmo ji políbil a dodal: „Až moc.“

Usmála se na něj jako malá uličnice a to mu dodalo. Zapomněl na sebeovládání, zapomněl na všechno kromě vytoužené rozkoše.

Po milování dlouho spokojeně dřímali jeden druhému v náručí, dokud Wolfa neprobudil hluk auta. Vyskočil z postele a Mary se ospale zeptala: „Co se děje?“

„Máš návštěvu.“

„Návštěvu?“ Posadila se a odhrnula si vlasy z obličeje. „Kolik je hodin?“

„Bude šest. Usnuli jsme.“

„Šest! Joeova lekce!“

Wolf zaklel a začal sbírat oblečení. „Nějak se nám to vymyká z rukou. Pokaždé, když se milujeme, vyruší nás syn. Začíná z toho být tradice.“

Mary se soukala do šatů a už teď se červenala. Nebude lehké doučovat Joea, když je jasné, že byla právě v posteli s jeho otcem. Teta Ardith by se vyděsila, kdyby viděla, jak zapomíná na slušné chování. Pak se podívala na Wolfa, jak se obouvá, a srdce jí vzkypělo láskou, věděla, že neexistuje nic správnějšího než to, co spolu dělali. Zásadám slušného chování dala pro tentokrát v duchu sbohem, člověk nemůže mít všechno.

Když přišli do kuchyně, Joe si rovnal knížky na stůl. „Podívej, tati. Narušuješ mi studijní plány.“ Jenom veselé jiskřičky v jeho očích zabránily Wolfovi se rozzlobit. Místo toho pocuchal synovi vlasy.

„Synu, už jsem ti někdy řekl, že zásadně přicházíš nevhod?“

Vyučování ale ještě trochu odložili, protože se museli najíst. Všichni měli hlad, a tak si udělali sendviče. Když byly hotové, přijelo další auto.

„Tady se dveře netrhnou,“ řekla Mary a šla otevřít.

Clay vešel dovnitř a sundal si klobouk. Zastavil se a zavěšil. „Cítím čerstvou kávu.“

Wolf se natáhl pro konvici a Mary šla do skříňky pro další hrnek.

Clay se posadil na jednu z židlí a vděčně zamručel, když mu Wolf podal kafe. „Díky. Myslel jsem si, že vás tu najdu.“

„Děje se něco?“ vysoukal ze sebe Wolf.

„Skoro nic, jenom pár stížností. Pár lidí je z vás trochu nervózní.“

„Proč?“ divila se Mary.

„Jenom jsem se trochu rozhlížel po městě,“ pronesl Wolf jakoby mimochodem, čímž ovšem nemohl Mary ani Claye oklamat.

„Musíte s tím přestat. Nejste žádný samozvaný strážce zákona. Naposledy vás varuju.“

„Mám dojem, že jsem nedělal nic nezákonného. Jenom jsem chodil a díval se. Neohrožoval jsem vyšetřování, nikoho jsem se nevyptával, nezničil jsem ani neschoval žádný důkaz. Jenom jsem se díval.“ Wolfovi se blýskalo v očích. „Jestli máte rozum, tak moji pomoc využijete. Jsem nejlepší stopař, jakého můžete sehnat.“

„A jestli vy máte rozum, budete si hledět svého.“ Clay se podíval na Mary a ta jen sevřela rty. Snad mu to neřekne, doufala.

„To právě dělám,“ odsekl Wolf.

„Možná ne tak dobře, jak si myslíte. Mary mi řekla, že chce dělat volavku, aby toho lumpa vylákala.“

Wolf se otočil a probodl ji pohledem tak zuřivým, že měla co dělat, aby zůstala klidná. „To nemyslíš vážně,“ zasyčel výhružně.

„Slyšel jsem, že ji s Joem budete doprovázet do školy a ze školy, ale co mezi tím? Škola navíc za pár týdnů skončí. Co potom?“

Mary narovnala ramena. „Nemluvte o mně, jako bych byla neviditelná. Měl byste si uvědomit, že už mi bylo jedenadvacet. Můžu chodit, kam chci a kdy chci.“ Nezapřela výchovu tety Ardith. Teta by radši umřela, než by dovolila nějakému muži, aby jí přikazoval, co má dělat.

Wolf z ní nespustil oči. „Uděláš, co ti řekneme.“

Clay se přidal s vlastním návrhem: „Kdybych byl na vašem místě, vzal bych ji nahoru do hor a hlídal ji tam.“

Jak jsem řekl, za chvíli budou prázdniny a tenhle dům je na samotě. V horách bude bezpečnější.“

Mary mu rozhořčeně vytrhla hrnek z ruky a jeho obsah vylila do dřezu. „A já vám ještě vařím kávu, vy donašeči!“

Tvářil se ukřivděně.

„Já se vás jen snažím chránit.“

„A já se snažím chránit jeho,“ vykřikla.

„Koho?“ divil se Wolf.

„Tebe!“

„Copak já potřebuju ochranu?“

„Někdo se ti snaží ublížit. Nejdřív na tebe chtěl svalit vinu za přepadení a pak začal útočit na lidi, kteří tě mají rádi.“

Wolf stál jako přimražený. Když Mary včera večer poprvé vyrukovala s tou svojí teorií, on ani Clay jí nevěřili. Z přepadení Mary by přece Wolfa nemohl nikdo podezřívat. Ale když to podala takhle, začínalo to dávat smysl. Ten násilník musel mít úplně zvrhlou logiku.

Uvědomil si, že Mary byla vlastně přepadená kvůli němu. Jen proto, že ho přitahovala tak, že se nedokázal ovládnout, ji nějaký šílenec přepadl, vyděsil, ponížil a pokusil se ji znásilnit.

Tázavě se podíval na Claye. „Souhlasím s ní,“ řekl Clay. „Je to jediné vysvětlení, které aspoň trochu dává smysl. Když se s vámi spřátelila a začala Joeovi pomáhat dostat se na akademii, lidi se na vás začali dívat jinak. A někomu je to asi proti srsti.“ Mary se připojila.

„A protože je to moje vina, to nejmenší, co můžu udělat, je...“

„Ne!“ vykřikl Wolf a vyskočil, až převrhl židli. S viditelným úsilím ztišil hlas. „Jdi nahoru a sbal si věci. Pojedeš s náma.“

„No konečně,“ řekl Joe, vstal a začal sklízet ze stolu. „Uklidím to, než se sbalíte.“

Mary sevřela rty. Bojovala mezi touhou po svobodě a pokušením, které pro ni představovalo bydlení s Wolfem. Není to správné, uvažovala. Bude to špatný příklad pro studenty a lidi budou pohoršení. Na druhou stranu, když si dupnu a zůstanu doma, Wolf tu zůstane se mnou a bude to ještě horší, protože budeme všem na očích.

To rozhodlo. Mary nechtěla vzbuzovat proti Wolfovi ještě větší zášť. Mohla by tím toho násilníka vyprovokovat k dalšímu útoku, tentokrát namířenému proti Wolfovi nebo Joeovi.

Když byla Mary z doslechu, Clay vrhl na Wolfa ustaraný pohled. „Myslí si, že jste s Joem v nebezpečí, že proti vám ten maniak může použít zbraň. A já s ní docela souhlasím.“

„Jen ať to zkusí,“ řekl Wolf výhružně. „Nemyslím si, že jen trpělivě vyčkává. Zaútočil dva dny po sobě, ale teď se bojí, protože jste ho málem dostal. Bude chvíli trvat, než se uklidní a odhodlá k další akci. Zatím po něm budeme pátrat.“

Clay se na to původně nechtěl ptát, ale ta otázka mu teď sama přišla na jazyk. „Zjistil jste dneska něco?“

„Pár lidí jsem vyškrtl ze seznamu.“

„A pár jste jich vystrašil.“

Wolf pokrčil rameny. „Měli by si na to zvyknout. Jestli se jim to nelíbí, je to jejich problém.“

„Taky jsem slyšel, že jste nařídil klukům doprovodit spolužačky domů. Rodiče těch děvčat byli rádi.“

„Měli by si je hlídat sami.“

„Tohle je malé město, nejsou zvyklí tak uvažovat.“

„To je neomlouvá.“ Je hloupost podceňovat takové nebezpečí, říkal si v duchu. Kdybych já byl v minulosti tak neopatrný, už bych byl dávno mrtvý.

Clay přikývl. „Ještě vám chci něco říct. Souhlasím s Mary, že tomu lumpovi jde o vás. Dávejte na ni pozor, ale sami buďte taky opatrní. Byl bych rád, kdybyste vy tři zůstali v horách, dokud ho nechytíme.“

Wolf neměl ve zvyku schovávat se před nepřítelem. Zbabělost neměl v povaze díky genům zděděným po předcích.

„Budeme Mary hlídat.“ Víc neslíbil a Clay pochopil, že se svým návrhem neuspěl.

Joe stál opřený o stůl a pozorně poslouchal. „Lidi ve městě budou určitě vyvádět, až zjistí, že Mary bydlí s námi,“ připomněl.

„To asi ano.“ Clay vstal a nasadil si klobouk.

„Tak ať,“ řekl Wolf klidně. Dal Mary šanci, aby si ho držela od těla, ale ona ji nevyužila. Teď už mu bylo jedno, co si lidi pomyslí, zvlášť když by tady dole byla Mary v nebezpečí. Jen ať si křičí, jak chtějí.

Clay zamířil ke dveřím. „Když se mě někdo bude ptát, řeknu, že jsem ji ukryl na nějakém bezpečném místě, než se to vyřeší. Nikdo nemusí vědět, kde to místo je. Ale jak znám Mary, nejspíš to rozhlásí sama, jako to udělala v sobotu u Hearsta.“

Wolf zpozorněl. „Co zase udělala? Nic jsem neslyšel.“

„Po tom, co se za ten den stalo, jsem si na to ani nevzpomněl. Prý se pohádala s Dottie a paní Karrovou a oběma řekla, že kdybyste chtěl, mohl jste ji mít.“

Usmál se. „Podle toho, co jsem slyšel, to byla docela ostrá hádka.“

Když Clay odešel, Wolf a Joe se na sebe podívali. „To mohlo být zajímavé,“ procedil Wolf mezi zuby.

„To mohlo,“ souhlasil Joe.

„Měj oči otevřené, chlapče. Jestli mají Mary a Clay pravdu, jde ten bastard po nás. Nechod' nikam beze zbraně a buď ve střehu.“

Kdyby měl jistotu, že je ten chlap neozbrojený, Wolf by se o syna tolik nebál. Naučil ho několik způsobů boje, které znal z armády. Nešlo v nich o čistotu techniky, ale o to zvítězit jakýmkoli možným způsobem, jakoukoli zbraní, která byla po ruce. Díky nim přežil válku i vězení. Ale střelná zbraň je něco jiného.

Mary se vrátila se dvěma kufry. „Musím s sebou vzít ještě knížky,“ oznámila. „A někdo musí vzít Woodrow a kořata.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Mary si namlouvala, že nemůže spát, protože je v cizí posteli, nebo protože je příliš rozrušená, ale nebylo to nic platné. I když byla příjemně unavená po milování s Wolfem, nemohla usnout a dobře věděla proč. Zavrtěla se a pohladila ho po tváři. Milovala dotyk jeho brady s rašícími vousy. „Spíš?“ zašeptala.

„Spal jsem,“ zabručel.

Omluvila se a dál tiše ležela, ale pak ji Wolf objal a odhrnul jí vlasy z čela. „Nemůžeš usnout?“

„Ne. Připadám si... divně.“

„Proč?“

„Musím myslet na tvoji ženu, Joeovu matku.“

„Nikdy tady nespala.“

„Já vím. Ale Joe spí ve vedlejším pokoji a tak to muselo být, i když byl malý, před tím, než umřela.“

„Nebyli jsme spolu moc často. Umřela, když mu byly dva roky.“

„Vyprávěj mi o tom,“ vyzvala ho šeptem. Chtěla o muži, kterého miluje, vědět víc.

„Byl jsem hodně mladý.“ Na chvíli se odmlčel a v myšlenkách se vracel do minulosti. „V sedmnácti jsem nastoupil do armády. I když jsem věděl, že mě pravděpodobně pošlou do Vietnamu, byla to jediná možnost úniku. Rodiče už nežili a můj děda, matčin otec, mě nikdy nepřijal za vlastního, protože jsem napůl běloch. Věděl jsem, že musím z rezervace vypadnout. Bylo to tam skoro jako vězení. Nesměli jsme nic dělat, neměli jsme v co doufat.“

Billie jsem potkal, když mi bylo osmnáct. Byla to míšenka z kmene Vran a myslím, že si mě vzala,

protože věděla, že se nikdy nevrátím do rezervace. Chtěla do světa, chtěla žít ve světlech velkoměsta a asi si myslela, že s vojákem to půjde samo. Ale na rozdíl od ostatních mnou nepohrdala za to, že jsem míšenec, a tak jsme se vzali. Neviděli jsme se moc často. Jezdila za mnou, když jsem měl volno. Joe se narodil, když mi bylo devatenáct. Přijel jsem se na něj podívat hned při prvním opuštění. Bože, to byla nádhera. Úplně mi zamotal hlavu. Když mi ho dali pochovat, sevřelo se mi srdce. Dal bych za něj život.“

Na chvíli se odmlčel a pak se zasmál. „Tak jsem tam stál se synem v náruči a manželkou, která z toho nebyla bůhvíjak nadšená, a služba mi pomalu končila. Neměl jsem představu, co budu dělat, jak uživím rodinu, a tak jsem se zapsal znovu. V té době to už mezi mnou a Billie začínalo skřípat. Umřela dřív, než jsem se vrátil. Hned jsem pak z armády odešel a začal se starat o Joea.“

„Co jsi dělal?“

„Pracoval jsem na rančích a jezdil na rodeu. Nic jiného jsem neuměl. Kromě doby strávené v armádě, jsem nikdy nedělal jinde než u koní. Byl jsem do nich blázen už jako dítě a myslím, že mě to pořád ještě nepustilo. Cestovali jsme s Joem, dokud nebylo na čase, aby začal chodit do školy. Pak jsme se usadili v Ruth a zbytek už znáš.“

Ležela mu tiše v náruči a přemýšlela o tom, co jí vyprávěl. Neměl to lehké, ale život ho utvářel a ze všech těch útrap vyšel nezlomený a silný. Myšlenka, že mu někdo chce ublížit, ji přiváděla do varu. Musím najít způsob, jak ho ochránit, opakovala si v duchu.

Příští ráno ji odvezl do školy a Mary dobře viděla, jak si ho všichni prohlížejí. Ale v očích dětí neviděla

strach ani nenávist, sledovaly ho spíš se zvědavostí a některé dokonce s obdivem. Jejich otcové s ním obchodovali, takže ho občas vídali při práci s koňmi a obdivovali jeho umění. Říkalo se, že stačí, aby na koně promluvil, a i ten nejdivočejší zkrotne a poslechne.

O tom, že začal pátrat na vlastní pěst, mluvilo celé město.

Dottie na Mary za celý den ani nepromluvila, a kdykoli se k ní Mary přiblížila, odešla. Dokonce i obědvala o samotě. „Nevšímej si jí,“ povzdychla si Sharon. „Vždycky měla na Mackenzieovy spadeno.“

Mary pokrčila rameny. Nezbývalo jí než se s tím smířit.

Když pro ni Joe odpoledne přijel, řekla mu: „Potřebuju se zastavit u Hearstových a něco nakoupit.“

„Půjdu s tebou.“

S Joem v patách vešla do obchodu a všichni zákazníci hned zbystřili. Joe se usmál a několik lidí rozpačitě sklopilo oči. Mary vzdychla a vedla svého osobního strážce mezi regály.

Tam se Joe málem srazil s Pamelou Hearstovou. Krátce ji pozdravil a pospíchal za Mary.

O chvíli později ucítil lehký dotek na rameni, a když se otočil, uviděl za sebou Pamelu.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptala se. „Já – je to důležité. Prosím.“

Mary se vzdálila a Joe se postavil tak, aby ji měl pořád na očích. „Co se děje?“

Pamela se zhluboka nadechla. „Myslela jsem... napadlo mě... nešel bys se mnou v sobotu tancovat?“

Joe nevěřil svým uším. „Cože?“

„Ptám se, jestli se mnou nepůjdeš tancovat?“

Posunul si klobouk do týla a tiše hvízdal. „Víš, že si koleduješ o malér. Táta tě za trest zavře do sklepa.“

„Nemáme sklep,“ usmála se. „A stejně je mi jedno, co si myslí. Nemá pravdu, mýlí se v tobě i ve tvém tátovi. Stydím se za to, jak jsem se chovala dřív. Líbíš se mi, Joe, a chci s tebou jít tancovat.“

Joe řekl cynicky: „Ano. Hodně lidí na mě změnilo názor, když se dozvěděli, že půjdu na akademii. Zvláštní, jak to zabralo, vid’?“

Tváře jí zrudly. „Kvůli tomu jsem za tebou nepřišla.“

„Víš to určitě? Ještě nedávno se mi zdálo, že ti nejsem dost dobrý, aby ses se mnou ukazovala na veřejnosti. Nechtěla jsi, aby o tobě lidi říkali, že chodíš s indiánem. Když ale řeknou, že chodíš s budoucím studentem Letecké akademie, zní to jinak.“

„To není pravda!“ Pamela zvýšila hlas a několik lidí v obchodě se ohlédlo.

„Mně to tak připadá.“

„Tak to se pleteš! Jsi stejný jako můj táta!“

V tu chvíli k nim přistoupil pan Hearst, jako by slyšel, že o něm mluví.

„Co se to tu děje? Pamelu, snad tě ten in... ten kluk neobtěžuje?“

Joe zvedl obočí a podíval se na Pamelu. Zrudla ještě víc a vykřikla na otce: „Ne, neobtěžuje... i když vlastně... ano, protože jsem ho pozvala na rande a on mě odmítl!“

Všichni v obchodě zvedli hlavu a Joe si povzdechl.

Ralph Hearst zrudl a zůstal stát jako solný sloup. „Co to povídáš?“

„Řekla jsem, že mě odmítl. Poprosila jsem ho, aby šel se mnou v sobotu tancovat.“

Na pana Hearsta šly mdloby. „Utíkej domů. Promluvíme si o tom později!“

„Nechci o tom mluvit později, chci si promluvit teď.“

„Říkám ti, upaluj domů!“ zakřičel pan Hearst a otočil se na Joea. „A ty se od moje dcery drž hodně daleko, ty...“

„Ale on za mnou nepřišel!“ ječela Pamela. „Bylo to naopak. A já se ho nevzdám! Ty a všichni ostatní se k Mackenzieům chováte hrozně a mě už to štve. Jediná slečna Potterová se vám odváží říct, co si myslí, a má pravdu!“

„Je to všechno její vina...“

„To by stačilo.“ Joe promluvil tiše, ale cosi v jeho hlase a v ocelově modrých očích pana Hearsta zarazilo. Joeovi bylo teprve šestnáct, ale byl vysoký a silný a jeho postoj vzbuzoval autoritu.

Pamela sebou trhla. Byla stejně tvrdohlavá jako její otec. „Na slečnu Potterovou si nedovoluj,“ varovala otce. „Je to nejlepší učitelka, jakou jsme v Ruth měli, a jestli se pokusíš ji odsud vyhnat, přísahám, že odejdu ze školy.“

„To bys neudělala.“

„Přísahám, že ano. Mám tě ráda, tati, ale někdy jsi úplně vedle. Dneska jsme o tom mluvili ve škole, jak špatně se učitelé k Joeovi chovali, i když je z nás nejchytřejší. A mluvili jsme i o tom, jak pan Mackenzie včera řekl klukům, aby nás doprovodili ze školy domů. Nikoho jiného to nenapadlo. Vám je to asi jedno.“

„Samozřejmě, že jim to není jedno,“ vložila se do hádky Mary, která k nim přistoupila, aniž by si jí někdo kromě Joea všiml. „Ale Wolf má zkušenosti z armády a ví, co má dělat.“ Položila panu Hearstovi ruku na

rameno a vedla ho pryč. „Radši se vraťte k zákazníkům a nechte je, ať si to vyřeší sami. Vždyť víte, jaké jsou děti v tomhle věku.“

Ralph Hearst se ocitl zpátky u kasy, ani nevěděl jak. Zamračil se na Mary. „Nechci, aby moje dcera šla na rande s indiánem,“ řekl.

„Rozhodně s ním bude víc v bezpečí, než s kýmkoli jiným,“ odpověděla Mary. „Je rozumný, nepije ani nejezdí rychle v autě a s děvčetem z města si stejně nic nezačne. Ví, že tady už dlouho nebude.“

„Nechci, aby s ním Pamela chodila!“

„Chcete říct, že vám nezáleží na tom, jaký je? Že radši uvidíte Pamelu s nějakým opilcem, který ji může zabít v autě, než se střízlivým indiánem, který by za ni dal život?“

Pan Hearst zmateně vrtěl hlavou. „Ne, sakra, tak jsem to nemyslel.“

„Tak co vám vadí?“ chtěla vědět Mary.

„Víte... některé věci se těžko zapomínají? Joe nic neudělal, ale... jeho otec...“

„Je stejně pyšný jako vy,“ skočila mu do řeči. „A nejde mu o nic jiného, než aby mohl v klidu vychovávat svého syna.“ Říkala to tak procítěně, že chyběl jen doprovod smyčců. Ale bylo už na čase, aby se lidi o Wolfovi něco dověděli. „Měli byste si o tom promluvit s manželkou,“ řekla nakonec a rozhodla se nechat pana Hearsta konečně vydechnout.

Zdálo se, že s ní souhlasí. „To udělám.“

Joe přišel k pokladně a Pamela dál rovnala v polici pastelky, jako by se nic nestalo. Mary zaplatila nákup, Joe jí vzal tašku a společně v tichosti odešli.

„Tak co?“ zeptala se, jakmile byli venku.

„Co tak co?“

„Půjdeš s ní tancovat?“

„Vypadá to tak. Nenechá si to vymluvit. Je stejně tvrdohlavá jako... někdo jiný.“

Zpražila ho pohledem, ale nechala tu narážku bez odpovědi. Když jí otvíral dveře auta, najednou se zarazila a vytřeštila oči.

„Joe, ten chlap přepadá lidi, kteří vám dvěma projeví sympatie.“

Joe sevřel rty. „To snad ne.“ Chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Zítřka jí řeknu, že nikam nepůjdu.“

„To nebude k ničemu. Slyšela ji spousta lidí. Zítřka o tom bude vědět celé město, ať s ní půjdeš, nebo ne.“

Neodpověděl, ale tvářil se ustaraně.

Pak dostal nápad. Rozhodl se, že Pamele předem řekne, aby byla co nejopatrnější, a celý večer pak bude s ní, aby toho násilníka případně nalákal přímo na sebe. Chtěl použít Maryin plán, ale návnadu dělat sám.

Když přijeli domů, Mary se rozhlížela po Wolfovi, ale nemohla ho najít. Převlékla se do kalhot a šla za Joem, který už ve stájích hřebelcoval koně.

„Je tady někde Wolf?“

Zavrtěl hlavou a pokračoval v práci. „Jeho kůň je pryč. Nejspíš kontroluje oplocení.“ Nebo hledá nějaké stopy, napadlo ho, ale to nahlas neřekl.

Řekla mu, aby jí ukázal, jak se hřebelcuje, a pustila se do toho s takovou vervou, až ji za chvíli rozbolela ruka. Když přestala, kůň si našťavaně odfrkl, a tak radši zase pokračovala.

„Je to těžší, než se zdá,“ zasupěla.

Joe se na ni usmál přes hřbet vedlejšího koně. „Budete mít svaly. Ale tohohle už nechte, abyste ho nerozmazlila. Nechal by se hřebelcovat klidně celý den.“

Joe dovedl koně do jeho kóje a Mary se vrátila zpátky do domu. Byla skoro u verandy, když vtom uslyšela dusot koňských kopyt. Otočila se a zatajila dech, když uviděla příjíždět Wolfa. I když se v koních nevyznala, byla si jistá, že málokomu to na koni sluší tak jako Wolfovi. Seděl v sedle tak přirozeně a pohyboval se tak elegantně, v naprostém souladu se zvířetem, že se zdál skoro nehybný. Když se k ní přiblížil, kůň přešel do kroku. „Měli jste dneska nějaké problémy?“

Rozhodla se, že mu o Pamele Hearstové nepoví. Byla to Joeova věc a záleželo na něm, jestli se otci svěří. Věděla, že mu to nakonec poví, ale až sám bude chtít.

„Ne, neviděli jsme nic podezřelého a nikdo nás nesledoval.“

Naklonil se k ní ze sedla.

„Umíš jezdit na koni?“

„Nikdy jsem to nezkoušela.“

„Tak to napravíme.“

Vyndal nohu ze třmenu a podal jí ruku. „Dej levou nohu do třmenu a zapři se. Vytáhnu tě.“ Snažila se, ale kůň byl moc vysoký a ona na třmen nedosáhla. Měla z toho takový vztek, až se Wolf rozesmál. Pak si poposedl dozadu. „Pojď sem. Zvednu tě sám.“

Sehnul se, chytil ji a posadil do sedla před sebe. Narovнала se, přidržela se rohu sedla, Wolf popadl opratě a rozjel se.

„Tohle je na mě moc vysoko,“ řekla a zuby jí drkotaly.

Objal ji levou rukou a přitiskl si ji k sobě. „Uvolni se a zkus zachytit rytmus koně. Cítíš, jak se pohupuju? Dělej to jako já.“

Udělala, co jí poradil, a jakmile se uvolnila, nebylo těžké se tomu pohybu přizpůsobit. Zapadla hlouběji do sedla a sladila se s Wolfem. Drkotání přestalo. To už ale bohužel přijížděli zpátky ke stodole a její první jízda byla u konce. Wolf ji sundal na zem a seskočil.

„Líbilo se mi to,“ oznámila radostně.

„Opravdu? To je dobře. Zítra začneme s lekcemi.“

Ze stáje k nim dolehl Joeův hlas. „My jsme dneska začali s výukou hřebelcování.“

„Naučíš se zacházet s koňmi, jako kdybys s nimi vyrůstala,“ smál se Wolf a sklonil se, aby ji políbil. Stoupla si na špičky a pootevřela ústa. Trvalo dlouho, než zase zvedl hlavu, celý udýchaný.

Mary odešla do domu a Joe se otce zeptal: „Přišel jsi dneska na něco?“

Wolf začal odstrojovat koně. „Ne. Porožhlédl jsem se kolem rančů, ale žádnou podobnou stopu jsem tam nenašel. Musel to být někdo z města.“

Joe se zamračil. „To by odpovídalo. K oběma přepadením došlo ve městě. Ale nenapadá mě nikdo, kdo by to mohl být. Nikdy jsem si nevšiml, kdo má pihovaté ruce.“

„Nekoukám po rukách, sleduju otisk bot. Víím, jak chodí. Našlapuje spíš na špičky a váhu přenáší do stran.“

„A co když ho najdeš? Myslíš, že ho šerif zatkne jen proto, že má pihovaté ruce a zvláštní chůzi?“

Wolf se usmál, ale oči měl chladné. „Až ho najdu, tak se přizná, jestli má jen trochu rozumu. Jenom ve vězení bude přede mnou v bezpečí, to mu dám jasně najevo.“

Joe měl ještě práci venku, ale Wolf už šel dovnitř. Mary pilně vařila. Pobrukovala si, míchala ve velkém

hrnci dušené hovězí, a tak ho vůbec neslyšela. Wolf došel až k ní a položil jí ruce na ramena.

Trhla sebou, vykřikla a uskočila stranou, bledší než stěna, o kterou se opřela zády. V ruce držela vařečku jako zbraň.

Chvíli se na sebe tiše dívali a pak Mary hodila vařečku na stůl.

„Panebože, moc se omlouvám,“ řekla tiše a přikryla si obličej dlaněmi.

Přítáhl si ji k sobě, hladil ji po vlasech a tišil ji. „Myslela sis, že je to zase on, vid’?“

Přitiskla se k němu. Přišlo to tak nečekaně, překvapilo ji to tak, že se přestala ovládat. Když se jí Wolf dotkl, na krátký, hrůzný okamžik to prožila celé znova. Byla jí zima, chtěla se schovat v jeho náručí a nechat ho, aby tu hroznou vzpomínku zahnal svými doteky.

„Nemusíš se bát,“ zašeptal jí do vlasů. „Tady jsi v bezpečí.“ A předsevzal si, že najde způsob, jak ji toho strachu zbavit.

Ovládla se, pustila ho a po večeři a doučování s Joem už vypadala zase jako dřív. Jen chvílemi se ještě zadívala do prázdna, jako by se jí ty vzpomínky nedařilo úplně zahnat.

V posteli se k němu pak přitulila stejně vášnivě jako jindy. Při milování na strach úplně zapomněla a spala pak nerušeně až do šedavého svítání.

Mary si uvědomovala, že její vztah s Wolfem je pořád ještě dost nezávazný. Často jí říkal, že ji chce, ale nikdy nemluvil o lásce. Dokonce ani při milování. Zatímco ona si nemohla pomoci a pořád mu opakovala, že ho miluje. Počítala s tím, že až opadne vášeň a Wolf ji přestane potřebovat, nechá ji být. Věděla taky, jaké

riziko hrozí její kariéře, ale dny a noci strávené s Wolfem jí za to stály.

Větší starosti si dělala o jejich bezpečnost.

Když se Joe otci svěřil s tím, že chce jít s Pamelou tancovat, Wolf se ho jen zeptal: „Určitě víš, co děláš?“

„Doufám, že ano,“ odpověděl Joe.

„Tak měj oči otevřené.“

Joe věděl, že si bude muset dávat zatraceně dobrý pozor, ale to pokušení bylo silnější. Chtěl držet Pamelu v náručí a kroužit s ní po setmělém parketu. Přitahovala ho, i když věděl, že z města brzy odjede a že mezi nimi nemůže být nic trvalého.

Pamela byla taky nervózní, když pro ni přijel. Aby to na sobě nedala znát, pořád něco drmolila, dokud jí nezakryl ústa rukou.

„Já vím,“ řekl. „Taky mám strach.“

Zvedla hlavu a našpulila rty. „Já se nebojím. Všechno bude v pořádku, uvidíš. Se všemi jsem o tom mluvila.“

„Tak proč jsi tak nervózní?“

Uhnula očima a odkašlala si. „Je to naše první rande. A proto jsem – já nevím – nervózní a vyplašená.“

Chvilí přemýšlel a pak se zeptal: „Chápu, že jsi nervózní, ale bát se nemusíš.“

Ted' byla pro změnu chvilí zticha Pamela, a když konečně odpověděla, tváře jí hořely. „Protože jsi jiný než ostatní.“

„Ano, jsem indián.“

„Ne, tak to nemyslím,“ řekla. „Jsi dospělejší než ostatní. Víím, že jsme stejně staří, ale připadáš mi starší. My zůstaneme tady a budeme žít stejně jako naši rodiče. Budeme mít rodiny, děti, zůstaneme ve městě

nebo se přestěhujeme o pár kilometrů dál a budeme spokojení. Ale ty půjdeš na akademii a už se nevrátíš. Aspoň ne natrvalo.“

Divil se, jak ho má přečteného. Opravdu se cítil starší a věděl, že na ranči nezůstane. Mířil výš, až na oblohu, kam se chtěl zapsat bílou stopou.

Po zbytek cesty mlčeli. Joe zaparkoval auto před diskotékou a snažil se připravit na všechno, co se může stát.

S tím, co se nakonec doopravdy stalo, ale nepočítal. Když s Pamelou vešli do starého sálu, kde byl taneční parket, na okamžik zavládlo zvláštní ticho. Zábava se znovu rozběhla až po chvíli. Pamela ho chytila za ruku a stiskla ji.

O pár minut později spustila kapela první kus a na taneční parket se začaly trousit páry. Pamela se usmála a vedla ho doprostřed parketu.

Taky se usmál, překvapený její odvahou, objal ji a přizpůsobil se pomalému rytmu tance.

Nemluvili. Tak dlouho se jí toužil dotknout a teď ji konečně držel v náruči. Cítil její parfém, její jemné vlasy, její ňadra a nohy, kterými se ho dotýkala. Vlnili se spolu ve svém vlastním světě, daleko od reality.

Ale skutečnost se nedala jen tak odbýt. Joe zaslechl vzteklou poznámku o špinavém indiánovi, zarazil se a rozhlédl se, aby zjistil, kdo to řekl.

„Joe, prosím,“ uklidňovala ho Pamela a táhla ho zpátky na parket. Když písnička skončila, někdo na ně zavolal: „Ahoj, Pamela, ahoj Joe! Tady jsme.“

Otočili se a Joe se neubráníl úsměvu. U stolu seděli všichni spolužáci a mávali na ně. Byly tam dvě volné židle i pro ně.

Děti je obklopily kruhem smíchu a tance a večer se, díkybohu, podařilo zachránit. Joe si zatancoval se všemi spolužačkami a s kluky poklábosil o koních a o rodeu.

Protože chtěl Pamelu dovézt domů včas, odešli ještě před koncem zábavy. Když kráčeli k autu, zavrtěl hlavou.

„Nikdy bych tomu nevěřil. Ty jsi věděla, že tady všichni budou?“

„Ne, ale oni věděli, že jsem tě pozvala. Myslím, že to vědělo celé město. Byla to legrace, ne?“

„To rozhodně,“ souhlasil. „Ale mohlo se to zvrtnout. Víš, co myslím? Nebýt kluků...“

„A holek,“ doplnila.

„A holek,“ přikývl, „vyhodili by mě.“

„Ale neudělali to. A příště to bude ještě lepší.“

„Bude nějaké příště?“

Zatvářila se nejisté. „Můžeš chodit tancovat, i když nebudeš chtít jít se mnou.“

Joe se rozesmál, otočil se a objal ji kolem pasu. „Jsem rád, že jsem s tebou.“

V půli cesty do Ruth se Pamela dotkla jeho ruky. „Joe?“

„Copak?“

„Nechceš... neznáš nějaké místo, kde bychom mohli zastavit?“ Věděl, že by tomu pokušení měl odolat, ale nedokázal to. Odbočil na polní cestu a zastavil pod skupinkou stromů.

Kolem nich byla vlahá květnová noc, měsíční světlo jen stěží pronikalo příkrovem stromů.

Když ji líbal, doslova mu tála pod rukama. Její pevné, mladé tělo ho přivádělo do varu. Sotva si uvědomoval, co dělá, a brzy už leželi na sklopené

sedačce. Odhalil jí ňadra, začal je hladit a líbat a slyšel, jak Pamela tají dech.

Přestával se ovládat. Ani nevěděl, jak se zbavili šatů, ale za chvíli byli oba úplně nazí. Když jí svlékal kalhotky, zašeptala: „Ještě jsem to nikdy nedělala. Nebude to bolet?“

Joe nahlas zasténal. Stálo ho to spoustu sil, ale nakonec se přemohl, zvedl se a posadil si Pamelu na klín.

„Joe, co se děje?“

Opřel se o ni čelem. „To nemůžeme,“ zašeptal lítostivě.

„Ale proč?“ Zavrtěla se na něm, tělo plné touhy, které nerozuměla.

„Protože by to bylo poprvé.“

„Ale já tě chci!“

„Já tebe taky.“ Trpce se usmál. „Myslím, že je to na mně znát. Ale poprvé bys měla být s někým, koho miluješ. A mě nemiluješ.“

„Ale mohla bych,“ zašeptala. „Joe, věř mi.“

Byl tak vyvedený z míry, že mu selhával hlas. „Doufám, že ne,“ vypravil ze sebe. „Protože brzy odejdu. Mám před sebou takovou příležitost, že bych radši umřel, než bych se jí vzdal.“

„A žádná holka tě tu neudrží?“

Joe věděl, že se to Pamele nebude líbit, ale chtěl k ní být upřímný. „Nikdo to nemůže změnit. Chci jít na akademii.“

Vzala ho za ruku a položila si ji na prsa. „Stejně můžeme být spolu. Nikdo se to nedoví.“

„Ty bys to věděla, a až se zamiluješ, litovala bys toho. Proboha, Pamelu, dej mi radši facku nebo mi vynadej.“

Sklonila se a položila mu hlavu na rameno. Z jejích pohybů poznal, že pláče, a objal ji.

„Vždycky jsi byl jiný než ostatní,“ zavzlykala. „Proč musíš být tak zásadový?“

„Chceš snad otěhotnět v šestnácti?“

Přestala plakat.

„Myslela jsem, že máš... copak je s sebou žádný kluk nenosí?“

„Asi ne. Ale i kdyby, nemůžu si teď nic začít s tebou ani s žádnou jinou. Navíc jsi moc mladá.“

Proti své vůli se zasmála. „Jsem stejně stará jako ty.“

„V tom případě jsme oba moc mladí.“

„Ty ne. Ty už nejsi kluk, a proto jsi taky nejspíš přestal. Všichni ostatní, co znám, by stáhli kalhoty a na nic by nečekali. Víš co, uzavřeme dohodu, ano?“

„Jakou dohodu?“

„Zůstaneme kamarádi.“

„To víš, že ano.“

„Zapomeneme na to, co se stalo a nebudeme o tom mluvit. Ty odejdeš, jak máš v plánu, a já budu brát život tak, jak přijde. Možná se vdám. Ale když zůstanu sama a ty sem pak někdy přijedeš, chtěl bys být můj první?“

„Ale to mě v Ruth neudrží,“ řekl pevně.

„To ani nečekám. Tak dohodnuto?“

Věděl, že se všechno s léty mění a že se Pamela nejspíš vdá. A jestli ne...

„Jestli to i potom budeš chtít, tak platí, dohodnuto.“

Potřásli si rukama, Pamela mu dala pusku a začala se oblékat.

Když se vrátil domů, Mary na něj ještě čekala. „Je všechno v pořádku?“ zeptala se. „Nestalo se nic?“

„Všechno šlo dobře.“

Poznal na ní, že měla strach.

„Neviděl jsi nikoho, kdo by...“ Odmlčela se a začala znovu: „Nikdo na vás nevystřelil, ani se vás nepokusil zastavit?“

„Ne, byl klid.“ Chvíli se dívali jeden na druhého a Joe si uvědomil, že se obávala stejných věcí jako on a že věděla o jeho rozhodnutí přilákat toho chlapa na sebe.

Odkáslal si. „Táta spí?“

„Ne,“ ozval se Wolf ze dveří. „Chtěl jsem mít jistotu, že jsi v pořádku.“

„Zvládli jsme to a byla to docela legrace. Potkali jsme tam celou třídu.“

Mary se usmála. Děti věděly, že by to nemuselo dopadnout dobře, kdyby byl Joe sám, a vzaly ho mezi sebe, aby daly všem najevo, že k nim patří.

Wolf natáhl ruku, Mary se zvedla a šla k němu. Věděla, že teď může jít klidně spát. Oba muži, které miluje a o které má strach, byli v bezpečí.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Začaly prázdniny.

Mary byla na svoje žáky pyšná. V posledním ročníku všichni úspěšně složili zkoušky, mladší žáci bez problémů postoupili do dalších ročníků a několik dětí se dostalo na vysokou školu. Takový výsledek potěší srdce každého učitele.

Joe pokračoval bez přestávky. Mary usoudila, že bude potřebovat další lekce matematiky, na které už neměla kvalifikaci, a začala hledat vhodného učitele. Jednoho našla ve městě vzdáleném sedmdesát mil a Joe tam začal jezdit třikrát týdně na dvouhodinové lekce. S Mary ale v doučování pokračovali dál.

Byla tak šťastná, jako nikdy v životě. Zřídka opouštěla hory, zřídka viděla někoho jiného než Wolfa a Joea, ale i když byli oba pryč, cítila se v bezpečí. Od přepadení uplynulo jen asi čtrnáct dní, ale jí to připadalo strašně dávno. Kdykoli se jí v paměti vynořily ty neblahé vzpomínky, vyčítala si, že se tím zbytečně trápí, a radši se soustředila na přítomnost. A přítomnost pro ni byl Wolf.

Kraloval jejímu životu, spaní i bdění. Pomáhala mu starat se o koně a začala se na nich učit jezdit. Měla možnost srovnat, jak se chová k ní a jak ke hříbatům, která mu přivedli na vychování. Byl náročný, ale dával jim jasné povely. Když ho kůň poslechl, odměnil ho pochvalou, a když neposlouchal, měl s ním neuvěřitelnou trpělivost, zatímco jí dal nesouhlas vždycky jasně najevo.

Ale pořád překypoval láskou a smyslností. Miloval se s ní každou noc, někdy i dvakrát. Milovali se v

prázdné stáji, milovali se ve sprše. Mary si o sobě nikdy nemyslela, že je přitažlivá, ale jemu, jak se zdálo, učarovala. Když v noci leželi v posteli, rozsvítil někdy lampičku, podepřel si hlavu loktem a druhou rukou ji hladil od ramen až po kotníky, fascinovaný rozdílem mezi svou tmavou, mozolnatou rukou a její světlou pletí.

Léto ve Wyomingu bylo celkově chladnější než v Savannah, ale když začaly prázdniny, rtuť občas vyšplhala až ke třiceti stupňům. Poprvé v životě Mary zalitovala, že nemá žádné šortky. Teta Ardith by jí je nikdy nedovolila nosit. Brzy taky zjistila, že je jí líp v bavlněné sukni než v džínách, na které byla tak pyšná.

Jednou ráno, když Joe odjel na hodinu matematiky, šla Mary do stodoly za Wolfem. Slyšela frkání a podupávání v malé ohradě za stodolou, a tak zamířila rovnou tam, i když Wolf obvykle používal pro cvičení velkou ohradu.

Když obešla stodolu, zůstala překvapeně stát. Wolfův velký hřebec se právě dobýval na klisnu, na které se Mary učila jezdit. Klisna měla přední nohy zajištěné zábranou, na zadních kopytech měla návleky a byla nervózní, i když ji Wolf uklidňoval, jak mohl. Trásla se pod hřebcovou vahou, ale držela a za pár minut byl konec. Hřebec zafrkal a seskočil.

Wolf sundával klisně zábrany a při tom na ni dál mluvil. Mary vykřikla: „Ty jsi ji svázal!“

Wolf se otočil a čelo mu zkrabatily vrásky. Slečna Mary Elizabeth Potterová stála před ním se zdviženou bradou. „Nesvázal jsem ji,“ bránil se. „Dal jsem jí zábrany.“

„Aby nemohla utéct.“

„Nechtěla mu utéct.“

„Jak to víš?“

„Protože by ho kopla, kdyby na něj nebyla připravená,“ vysvětloval a šel s klisnou do stáje. Mary šla za nimi a rozhořčeně se mračila.

„A dobře by udělala, kdyby ho kopla. Stejně měla na kopytech návleky, takže by mu neublížila.“

„Byl bych nerad, kdyby mi pokopala hřebce. Ale kdyby se bránila, odvedl bych ji. Když se klisna brání, znamená to, že jsem vybral špatný čas, nebo že s ní není něco v pořádku. Ale přijala ho pěkně. Vid', holka?“ řekl a poplácal kobyly po krku.

Mary nervózně sledovala, jak ji čistí. Nelíbilo se jí, že klisna nemohla hřebci utéct, i když teď už stála klidně, jako by se nic nestalo.

Wolf klisnu nakrmil a dal jí čistou vodu. Pak se šel omýt. Když se ohlédl, Mary tam pořád ještě stála s ustaraným, skoro polekaným výrazem v očích.

„Co se děje?“

Snažila se toho nepříjemného pocitu zbavit, ale marně. Bylo jí to vidět v obličeji a znát na hlase. „Bylo to jako... jako...“ Hlas jí selhal a Wolf najednou pochopil.

Pomalů šel k ní a nepřekvapilo ho, když před ním ustoupila. „Koně nejsou jako lidi,“ řekl tiše. „Jsou daleko větší a frkají a řehtají. Vypadá to drsně, ale ve volné přírodě by to bylo ještě divočejší, protože by se při tom kopali a kousali.“

Podívala se na klisnu. „Já vím. Ale...“ Zarazila se. Nedokázala to říct.

Wolf ji chytil kolem pasu, ale jen lehce, aby se nepolekala a neměla pocit, že ji omezuje. „Připomnělo ti to to přepadení?“ dokončil za ni.

Rychle uhnula pohledem.

„Já vím, že tě to pořád ještě trápí, zlato,“ řekl a pomalu ji k sobě přitáhl. Objal ji, až když se uvolnila a sama mu položila hlavu na prsa. „Chci tě políbit,“ zašeptal.

Zvedla hlavu a usmála se. „Proto jsem přišla, abych tě sváděla. Jsem strašně nevychovaná. Teta Ardith by mě vydělala.“

„Teta Ardith musela být pěkně krutá.“

„Byla skvělá. Jen hodně staromódní a měla svoje představy o tom, co je správné a co ne. Podle ní například sukni bez spodničky nosí jenom nevychované holky.“ Nazdvihla sukni, aby mu to předvedla.

„V tom případě mám nevychované holky rád.“ Sklonil hlavu, políbil ji a znovu ho zaplavilo to známé, žhavé vzrušení. Rychle se ovládl. Ted' si nemohl dovolit nechat se strhnout. Měl něco v plánu a potřeboval k tomu mít jasnou hlavu. Chtěl konečně zaplašit ten strach, který se jí usadil hluboko v mysli.

Pustil ji na zem, vzal ji za ruce a tiše se zeptal: „Chceš zkusit něco, co by tě mohlo zbavit strachu?“

Zpozorněla. „Co?“

„Můžeme si přehrát část toho přepadení.“ Mary se na něj překvapeně podívala. Byla zvědavá, ale bála se. „Kterou část?“

„Budu tě honit.“

„On mě nehonil, přepadl mě zezadu.“

„To taky udělám, až tě chytím.“ Přemýšlela. „To nebude fungovat, protože budu vědět, že jsi to ty.“

„Můžeme to zkusit.“

Dlouho mlčela, a pak se zamračila. „Povalil mě na zem na břicho,“ špitla. „Ležel na mně.“

„Chceš, abych to taky udělal?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, nechci, ale už se taky nechci bát. Budeme se pak milovat?“

„A co když budeš vyděšená?“

„Tak...“ Ztěžka polkla. „Stejně nepřestávej.“

Prohlížel si ji, jako kdyby měřil její odhodlání, a pak ji vybídl: „Tak dobře. Utíkej.“

Zírala na něj. „Co?“

„Utíkej. Nemůžu tě honit, když nebudeš utíkat.“

Připadalo jí hloupé, že by měla běhat po dvoře jako malé dítě. „Takhle?“

„Přesně tak. Až tě chytnu, strhnu z tebe šaty a budu se s tebou milovat. Tak na co čekáš?“

Mary o krok ustoupila a bez ohledu na svoji důstojnost se otočila a rozeběhla. Slyšela, jak za ní dupe, a proti své vůli se rozesmála vzrušením. Věděla, že nestihne doběhnout do domu, protože měl mnohem delší nohy, a tak vsadila na hbitost a uskočila.

„Mám tě,“ křikl a už už ji chytal za ramena, když vtom znovu uskočila stranou, k autu.

Honili se kolem auta, ale byla to patová situace a Mary se Wolfovi posmívala, zrůžovělá vzrušením a radostí. „Nechytíš mě, nechytíš.“

Podíval se na ni a rty mu zvlnil záludný úsměv. Byla rozjařená úspěchem, hedvábné vlasy jí vlály kolem hlavy a oči jí zářily. Chtěl ji tak moc, až to bolelo. Chtěl ji chytit a milovat se s ní, ale věděl, že nemůže. Věděl, že to musí dohrát až do konce.

Dívali se na sebe a najednou jí došlo, že Wolf je vzrušený. Zнала dobře ten výraz v jeho tváři. Zatajila dech a poprvé pocítila strach, když si uvědomila, že ji honí doopravdy. Pokusila se ten pocit zahnat, protože věděla, že Wolf by jí nikdy neublížil, ale nedařilo se jí

to. Hravost ji přešla a vystřídala ji nesmyslná panika. „Wolfe, prosím tě, necháme toho.“

Zhluboka oddychoval. Věděl, že se ho bojí, ale přinutil se být tvrdý. „Ne, chytím tě.“

Slepě se rozběhla a opustila bezpečný úkryt vozu. Jeho rychlé kroky za ní zněly jako burácení hromů a přehlušovaly všechno ostatní, dokonce i její zrychlený dech. Připadala si, jako by znovu byla v té uličce, i když věděla, že ji honí Wolf, a že si to tak sama přála. Tenkrát neměla šanci utíkat, ale stejně jako teď slyšela za sebou jeho dech. Vykřikla strachy, ale to už ji Wolf chytil, povalil ji na břicho a zalehl.

Vzepřel se na loktech, aby ji neumačkal a začal ji líbat na ucho. „Ha, ha, chytíl jsem tě.“ Snažil se, aby to znělo vesele, ale srdce se mu svíralo nad tím, čím musí Mary projít. Cítil hrůzu, která ji svírala, a pokoušel se ji zmírnit. Tiše na ni mluvil a připomínal jí chvíle slasti, které spolu prožili. Třásla se jako vyděšené zvíře v pasti. Nevěděl, jestli to vůbec dotáhne do konce. Chtíč v něm pohasnul s jejím prvním výkřikem.

Nejdřív se bránila jako divoké zvíře, kopala a vyhazovala, pokoušela se mu vytrhnout, ale on ji tiskl pevně k zemi. Byla šílená strachy, a i když byla mnohem menší, věděl, že by ho klidně mohla zranit. Snažil se ji udržet a zaplašit strach, který ji pohlcoval.

„Uklidni se, miláčku. Víš, že ti neublížím a nedovolím nikomu, aby ti ublížil. To jsem já.“ Opakoval to pořád dokola, dokud se neunavila. Teprve pak ho začala vnímat, teprve potom začala slova pronikat bariérou strachu. Zůstala nehybně ležet na trávě a rozplakala se.

Wolf pořád ležel na ní, bezpečně ji objímal a tišil ji. Laskal ji a líbal ji do vlasů, na ramena a na krk, dokud se úplně neutišila.

„Ještě se bojíš?“ zašeptal.

Těžká víčka měla zavřená. „Ne. Mrzí mě, že jsem tak vyváděla. Miluju tě.“

„Já vím. Pamatuj na to.“ Pak si kleknul a vyhrnul jí sukni k pasu.

Mary vytřeštila oči a vykřikla: „Wolfe! Ne!“

Roztřásla se. Bylo to stejné jako předtím, při přepadení. Ležela na zemi, na břiše, a on jí ležel na zádech. Pokusila se popolézt dopředu, ale Wolf ji přidržel rukou kolem pasu, zatímco druhou si rozepínal kalhoty. Dal jí nohy od sebe a znovu si na ni lehl.

„Něco ti to připomíná, vid’?“ zeptal se tichým, hlubokým hlasem. „Jsi na zemi a já na tobě. Ale víš, že ti neublížím, že se mě nemusíš bát.“

„To je jedno. Nelíbí se mi to! Pusť mě, chci vstát!“

„Já vím, zlato. Jen se uvolni. Vzpomeň si, kolikrát jsme se milovali, a jak se ti to líbilo. Věř mi.“

„Nechci se s tebou milovat,“ vypravila ze sebe. „Takhle ne.“

„Neboj se, miláčku. Nebudu pokračovat, když si to nebudeš přát. Jen odpočívej. Nechci, aby ses bála, když jsem s tebou. Ale musím říct, že mě ten tvůj zadeček vzrušuje. Líbí se mi, když se ke mně takhle přitulíš v posteli. Asi sis toho už všimla, nebo ne?“

Pokusila se vzít rozum do hrsti. Nikdy mi neublížil, pomyslela si. A nikdy by to ani neudělal. Je to Wolf, muž, kterého miluju, žádný násilník, a v jeho náručí jsem v bezpečí. A závoj strachu z ní začal opadávat.

Uvolnila se, povolila unavené svaly. Ano, říkal sice, že se s ní milovat nebude, ale vzrušený byl, to cítila.

Odsunul se ke straně a políbil ji na krk. „Už je to lepší?“

Sotva slyšitelně vydechla. „Ano.“

Znovu si klekl a posadil se na paty. Než mohla uhodnout, co má v plánu, zvedl ji a posadil ji na sebe tak, že seděla obkročmo zády k němu.

Zaplavila ji vlna vzrušení. Celé to bylo neuvěřitelně erotické. Byli venku a seděli na trávě zalití jasným, horkým sluncem. Kdyby náhodou někdo přijel, přistihl by je. A ten pocit nebezpečí ji vzrušil ještě víc.

Pak jí přetáhl sukni přes hlavu a odhodil ji stranou. Jednou rukou ji přidržel kolem pasu a druhou sjel dolů. Když se jí dotkl, vykřikla.

„Líbí se ti to?“ zašeptal jí do ucha a něžně ji kousnul do lalůčku.

Nedokázala ani odpovědět. Wolf už věděl, jak to má nejradši, a dokázal ji dovést k extázi během pár chvil. Prohnula se a hlasitě zasténala.

„Wolfe, prosím.“

Taky zasténal a procedil mezi zuby: „Udělám ti to, jak si budeš přát, zlato. Řekni, jak to chceš.“ Mary vydechla jenom: „Chci tě.“

„Ted?“

„Ano.“

„Takhle?“

„Ano.“

Pomalů ji položil zpátky na břicho a lehl si na ni. Miloval se s ní pomalu a něžně a ona se pod ním prohýbala a svíjela rozkoší. Žilami jako by jí proudila žhavá láva. Ne, tohle nebyla noční můra, tohle to byla jen další milostná lekce. Když rozkoš opadla, zůstala klidně schoulená v jeho objetí.

Dlouho spolu leželi v trávě, příliš omámení a vyčerpání na to, aby se zvedli. Teprve když Mary na prudkém slunci začaly pálit nohy, sebrala zbytky sil a natáhla si sukni. Wolf jen zabručel na protest.

Obloha byla jasně modrá, bez mraků a sladká vůně čerstvé trávy ji šimrala v nose a rozlévala se celým tělem. Pod sebou cítila horkou zem a vedle sebe milovaného muže. Vzpomínky na milování byly ještě neuvěřitelně živé a Mary si uvědomila si, že Wolfův plán vyšel. Uvedl ji do situace, ze které měla strach, ale místo strachu, bolesti a ponížení v ní vyvolal touhu a vzrušení. Nahradil traumatickou vzpomínku nádherným zážitkem.

Ruku měl položenou na jejím břiše a prostá důvěrnost toho dotyku ji udivovala. Napadlo ji, že by mohla mít jeho dítě. Milovali se bez ochrany a Mary dobře věděla, jaké to může mít následky, ale nevadilo jí to a on se o tom nikdy nezmínil. I kdyby jejich vztah nevydržel, přála si dítě, které by zdědilo jeho sílu a žár.

Pohnula se a tlak jeho ruky zesílil. „Je tady moc teplo, spálím se.“

Wolf tedy vstal, oblékl si kalhoty a pak ji zvedl do náručí.

„Můžu jít sama,“ upozornila ho, ale zároveň se ho chytila kolem krku.

„Bude romantičtější, když si tě donesu domů sám. A pak se budeme milovat.“

„Ale vždyť jsme se právě milovali.“

V černých očích mu planul oheň. „Opravdu?“

Wolf právě vcházel do obchodu, když vtom ucítil na zátylku chladný závan.

Nezastavil se, ale nenápadně se ohlédl. Pocit nebezpečí byl skoro hmatatelný. Šestý smysl vycvičený tréninkem a roky praxe mu říkal, že ho někdo sleduje.

A nejen to. Wolf cítil i nenávist namířenou proti němu. Jen co vešel do obchodu, uskočil stranou a opřel se o zeď. Hovor mezi zákazníky ustal, jako by slova narazila na kamennou zeď, ale on si toho nevšímal.

Beze slova si sundal klobouk a boty a v ponožkách přeběhl kolem strnulých a ztichlých mužů. Jenom jeden se váhavě zeptal: „Co se děje?“

Wolf se nezdržoval s odpovědí a vyšel z obchodu zadními dveřmi. Pohyboval se tiše a opatrně přebíhal od budovy k budově, aby se dostal špehovi do zad.

Vykouknul za roh lékárny. V zádech cítil žár sluncem rozpálené stěny.

Nikoho neviděl, ale slyšel, jak někdo v panice utíká pryč. Skočil před obchod a v prachu našel známý otisk boty, po kterém tak dlouho pátral. Vyzrazil po nijako vlk. Nestaral se o hluk, utíkal ulicí a nahlížel do postranních uliček vlevo i vpravo.

Nikde ani noha, ulice byla prázdná, a tak se zastavil a poslouchal. Slyšel ptáky, vítr ve větvích stromů a vzdálený hukot aut ze severní části města, ale nic víc. Žádný zrychlený dech, žádné kroky.

Zaklel. Ten chlap je úplný amatér, je nešikovný a nadělá spoustu hluku. Kdyby byl někde blízko, slyšel by ho. Kořist mu záhadně unikla.

Wolf zkoumal domy ve ztichlé ulici. Ten chlap se určitě schoval v některém z nich, jiné vysvětlení nebylo. A potvrzovalo to Wolfův předpoklad, že násilník žije v Ruth.

Vzpomínal, kdo bydlí v okolních domech, a snažil se přijít na někoho, kdo by odpovídal Maryině popisu.

Vyškrťával z pomyslného seznamu jednoho člověka za druhým.

V jednom domě se pohnula záclona. Muž za oknem poslouchal svůj vlastní zrychlený dech a sledoval Wolfa, který si pořád ještě prohlížel okolní domy. Když přešel pohledem i okno, za kterým muž stál, ustoupil neznámý zpátky do místnosti.

Měl čím dál větší strach, ale taky vztek. Nechtěl se toho indiána bát, ale bál se ho.

„Zatracenej špinavej indián!“ zasyčel a poslouchal ozvěnu vlastních slov.

Prý je to zabiják, pomyslel si. Prý zná spoustu způsobů, jak připravit člověka o život. Já přece dobře vím, jak indiáni zabíjejí.

Nejradši by ho zastřelil, ale neměl zbraň a nechtěl na sebe upoutávat pozornost tím, že by si ji koupil. Dělal mu dobře, že mu mohl uškodit aspoň tím, že ublížil ženám, které stály na jeho straně. Té hloupé Cathy i té nové učitelce. Potterovou nenáviděl skoro stejně jako Mackenzieovy, možná i víc. Dělal všechno pro to, aby si lidi mysleli, že Joe je lepší než všichni ostatní, a aby se s nimi přátelili.

Kdyby mohl, dal by jí s chutí další lekci, ale jsou prázdniny a nikdo neví, kde je. Zástupce šerifa říkal, že je na nějakém bezpečném místě, takže nezbývá než počkat, až zase začne škola.

A Pamela Hearstová by taky zasloužila potrestat. Šla s tím mladým indiánem tancovat a bůhví, co mu všechno dovolila.

Znovu se podíval z okna. Indián už byl pryč a on se hned cítil bezpečněji a mohl začít vymýšlet nový plán.

Když se Wolf vrátil do obchodu, jeden z mužů na něj spustil: „Nelíbí se nám, když stopujete lidi jako zločince.“

Wolf se zamračil a posadil se, aby si obul boty. Bylo mu jedno, jestli se jim to líbí, nebo ne.

„Slyšel jste, co jsem řekl?“

Wolf vzhlédl. „Slyšel.“

„No a?“

„A nic.“

Muž uhnul před jeho pohledem. „Ženské jsou z toho nervózní.“

„To je jen dobře. Měly by si dávat pozor, aby nebyly příští obětí.“

„Určitě to byl nějaký cizinec, který jen přijel a hned zase odjel, jinak by ho šerif už našel.“

„Není to cizinec a je pořád ve městě. Právě jsem našel jeho stopu.“

Muži ztichli a dívali se jeden na druhého. Stu Kilgore, předák na ranči Eliho Baugha, si odkašlal. „Chcete říct, že to byl ten samý muž?“

„Přesně tak. Je to on. Bydlí tady a schoval se v jednom z těch domů.“

„To se mi nechce věřit. Žijeme tady celý život. Proč by někdo zčista jasna začal přepadat ženy?“

„Někdo to udělal a já ho dostanu. Nic víc mě nezajímá.“

Nechal muže, aby se dohadovali mezi sebou, sebral nákup a odjel.

Pamela se nudila. Ze začátku byla dost vystrašená a z domu by nikdy sama nešla, ale jak šel čas a dny plynuly bez dalších znepokojivých událostí, obavy ji opouštěly.

Chystala se na další schůzku s Joem a chtěla si koupit nové šaty. Odmítala si připustit, že má Joea ráda, ale věděla, že ho jen těžko nahradí někdo jiný. Nehodlala držet smutek, až odejde, ale do té doby si chtěla vychutnat každou chvíli s ním.

Ty nové šaty potřebovala, ale slíbila Joeovi, že nebude nikam chodit sama, a nechtěla ten slib porušit. Rozhodla se, že až se matka vrátí z nákupu se sousedkou, přemluví ji, aby jela s ní. Už se těšila, jak budou ve velkém městě procházet módní obchody.

Nakonec si vzala knížku a šla si sednout do stínu zahradní verandy. Po obou stranách zahrady bydleli sousedi, a tak se tu cítila v bezpečí. Chvíli si četla a pak si zdřímla na lavičce.

Probudilo ji žuchnutí, jak někdo seskočil na zem. Otevřela oči a první, co uviděla, byla lyžařská kukla s úzkými otvory pro oči. Ani nestačila vykřiknout a už ji držel. Rozehnal se pěstí, ale Pamela uhnula hlavou, takže rána skončila na rameni. Vyskočila, vykřikla a kopla ho do břicha, až bolestí vyjel. Křičela dál a couvala, dokud nenarazila na stěnu verandy.

Byla vyděšená jako nikdy v životě, ale zároveň si připadala podivně nad věcí, jako by tu scénu pozorovala z bezpečné vzdálenosti.

Skočil po ní, ale klopýtl a upadl, takže ho mohla znovu kopnout. Chytil ji za kotník, ale Pamela nepřestávala, kopala ho oběma nohama, pokud možno do hlavy, a ječela.

Ve vedlejším domě se někdo ozval. Muž trhnul hlavou a pustil ji. Zřejmě se jí podařilo kopnout ho do úst, protože kuklou začala prosakovat krev.

„Ty špinavá indiánská děvko,“ zasyčel nenávislně, vyskočil oknem z verandy a utíkal pryč.

Pamela padla na lavičku, zhluboka se nadechla a zakřičela: „Pomoc!“ A pak se rozbřečela jako malé dítě.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Wolf nebyl překvapený, když přijelo auto a vystoupil z něj Clay Armstrong. Myslel si, že mu jde vynadat, jaký udělal ve městě rozruch.

Když Mary návštěvníka uviděla, hned postavila vodu na kafe. Clay si sundal klobouk a posadil se.

„Tak co to bude tentokrát?“ zeptal se Wolf.

„Pamela Hearstová.“

Joe zbledl.

„Ubránila se mu. Není ani zraněná, jen pořádně vyděšená. Překvapil ji na zahradní verandě u Hearstů, paní Winstonová slyšela křik a on utekl. Pamela tvrdí, že ho kopla do obličeje. Viděla prý na masce krev.“

„Bydlí ve městě,“ řekl Wolf. „Našel jsem další stopu, ale ztratil se mi. Myslím, že se schoval v jednom z domů na Bay Road, ale to neznamená, že tam bydlí.“

„Bay Road.“ Clay se zamračil, když v duchu probíral lidi, kteří tam žijí. „Tentokrát už ho dostaneme. Každý, kdo bude mít zraněný obličej, bude muset prokázat alibi.“

„Byla na verandě nějaká krev?“ zeptal se Wolf.

„Ne.“

„Pak mu moc neublížila. Kdyby mu třeba vykopla zub, bylo by krve víc.“

Clay si prohrábl rukou vlasy. „Nerad dělám rozruch, ale budu si muset promluvit se šeríkem o domovních prohlídkách. Ztraceně, nemám ponětí, kdo by to mohl být.“

Joe odešel. Wolf věděl, že by šel nejradši za Pamelou, ale že nemůže.

Clay pokračoval: „Ten parchant jí řekl, že je indiánská děvka. Měla jste pravdu.“ Otočil se k Mary, která je celou dobu tiše poslouchala.

Neodpověděla. Věděla to celou dobu, a z toho, že došlo na její slova, neměla žádnou radost.

„Předpokládám, že všechny stopy u Hearstů jsou zničené,“ odušil Wolf.

„Je to tak,“ musel přiznat Clay. Před ním se tam vystřídali snad všichni obyvatelé města.

Wolf si pro sebe zamumlal pár nelichotivých slov. „Myslíte, že šerif bude prohledávat dům od domu?“

„Uvidíme. Pár lidí bude určitě pěkně vyvádět. Vezmou si to osobně. A letos mají být volby.“

Mary poslouchala, ale do rozhovoru se nezapojila. Teď to postihlo Pamelu, pomyslela si. Kdo bude další? Má ten chlap dost odvahy na to, aby napadl Wolfa nebo Joea? Toho se bála nejvíc, protože nevěděla, jestli by něco takového dokázala unést. Milovala je celým srdcem. Klidně by se sama postavila mezi ně a nebezpečí, které jim hrozilo.

Zvedal se jí žaludek, když si představila, že by se jí ten chlap měl znovu dotknout, a přitom věděla, že mu k tomu sama musí dát příležitost. Musí ho vlákat do pasti. Nemůže se tady, na Mackenzieově hoře, schovávat donekonečna.

Rozhodla se, že pojede do města, ale nejdřív se musela zbavit Wolfa. Kdyby tušil, co má za lubem, určitě by se jí v tom pokusil zabránit, porouchal by jí auto, nebo by ji dokonce zamkl v jednom z pokojů. Wolfa nebylo radno podceňovat.

Od té doby, co ji přestěhoval sem nahoru, radši koně jen rozvážel a vyzvedával, než aby zval vlastníky na ranč, kde by ji mohli vidět. O jejím úkrytu věděl jen

on, Joe a Clay, což ovšem znamenalo, že několikrát týdně, když Wolf s Joem rozvázeli koně, zůstávala sama.

Joe navíc odjížděl na hodiny matematiky. Mary měla opravdu dost příležitostí k tomu, aby se tiše vypařila.

Omluvila se a šla hledat Joea. Nakoukla do jeho pokoje, ale tam nebyl, a tak vyšla na verandu. Stál tam opřený o jeden ze sloupků s rukama v kapsách.

„Není to tvoje vina.“

Ani se nepohnul. „Věděl jsem, že se to může stát.“

„Za cizí nenávisť přece nejsi zodpovědný.“

„To ne, ale jsem zodpovědný za Pamela. Věděl jsem, že se to může stát, takže jsem měl zůstat s ní.“

„Mně se zdá, že to bylo právě naopak,“ oponovala mu Mary. „Po té scéně, kterou ztropila v obchodě, ti nemůže nikdo nic vyčítat.“

„Chtěla si jenom zatancovat. Tohle si nezasloužila.“

„Samozřejmě že ne, ale tvoje chyba to není. Přece jsi s ní nemohl pořád být a hlídat ji. Její rodiče by ti to ani nedovolili.“

„No dobře, možná si to vyčítám víc, než bych měl,“ řekl po chvíli. „Ale věděl jsem, že s ní nemám nikam chodit. Není to fér. Až dodělám školu, odjedu odsud a už se nevrátím. Pam by si měla najít někoho, kdo ji dokáže ochránit.“

„Jsi na sebe moc přísný. Ať se Pamela sama rozhodne, s kým chce chodit. Přece se nechceš navždycky zřeknout žen.“

„To zas ne,“ odpověděl tónem, který jí připomněl Wolfa tak, až ji to překvapilo. „Ale už nechci nikdy s nikým mít nic vážného.“

„Někdy se to člověku vymkne z rukou.“

Joe vzdychl a opřel se čelem o sloupek. „Já ji nemiluju. Mám ji rád, záleží mi na ní, ale ne dost na to, abych tu zůstal a vzdal se Akademii.“ Zadíval se na noční nebe plné oslnivě jasných hvězd a představil si, jak touhle krajinou prolétává v F-15, pod sebou temný horský masiv a nad sebou jen třpyt hvězd. Ne, toho se nechtěl vzdát.

„Už jsi jí to řekl?“

„Ano.“

„V tom případě to bylo její rozhodnutí.“

Pak už jen tiše stáli a dívali se na hvězdy. Když Clay o chvíli později odjel, Wolf vyšel na verandu, objal Mary kolem pasu a přitiskl ji bokem k sobě. Druhou ruku dal kolem ramen synovi. „Jsi v pořádku?“

„Ujde to,“ zamručel Joe nepřesvědčivě. Už chápal zuřivost, kterou viděl v otcových očích, když byla Mary přepadená, a cítil v něm ten vztek i teď, i když dokonale ovládaný. Bůh tomu chlapovi pomáhej, jestli se mu dostane do rukou.

Wolf, který věděl, že bude nejlepší nechat Joea o samotě, stiskl Mary pevněji a odvedl ji dovnitř.

Druhý den ráno Mary pozorně poslouchala, když plánovali denní rozvrh práce. Nebylo třeba odvézt ani vyzvednout žádné koně, ale Joe měl odpoledne hodinu matematiky, a tak se dopoledne rozhodli využít k očkování stáda. Mary si nebyla jistá, jak dlouho jim to může trvat, ale odhadovala, že budou mít dost práce až do oběda, zvláště když pojedou na mladých koních, které budou teprve učit shánět dobytek.

Joe se přes noc změnil. Byla to jen nepatrná změna, ale Mary ji vycítila a srdce se jí sevřelo. I v klidu měla jeho tvář zvláštní, zasmušilý výraz, jako by z ní přes noc vyprchaly poslední stopy chlapecké bezstarostnosti.

I předtím vypadal na svůj věk starší, ale teď, i když měl rysy pořád stejně jemné, už vůbec nevypadal mladý.

Když Joe a Wolf odešli, Mary pro jistotu ještě chvíli počkala, aby neslyšeli, jak startuje auto, a pak vyrazila do města. Jak to vlastně udělám? uvažovala. Mohla bych se produčirovat po ulicích Ruth tak dlouho, dokud si mě ten chlap nevšimne. Ale co pak? Musím na něj být připravená. Měla bych někomu říct, aby mě sledoval a pak ho pomohl chytit. To by snad mohlo vyjít, ten chlap je hrozně neopatrný, když přepadává venku a za bílého dne. A chová se divně, jako by útočil z náhlého popudu, úplně nepromyšleně. Nesnaží se ani trochu skrýt.

Ruce na volantu se jí třásly. Jasně si uvědomovala, že je to poprvé od toho přepadení, kdy je venku sama, bez doprovodu.

Musím sehnat někoho, kdo by na mě dával pozor, uvažovala. Někoho, komu bych mohla důvěřovat. Ale koho? Sharon? Sharon je sice kamarádka, ale nemá v sobě na takový úkol dost agresivity. Francie Beechamová je moc stará a Cicely Karrová by umřela strachy. S chlapy počítat nemůžu, ti by o mě měli jen strach a snažili by se mi to překazít.

Vtom si vzpomněla na Pamelu Hearstovou. Pam by mohla mít na chycení toho chlapa velký zájem. Je mladá, ale odvahy má dost, když se dokázala postavit otci a začít chodit s Joem.

Když Mary vešla do Hearstová obchodu, všichni lidé uvnitř ztichli – viděli ji poprvé od konce školního roku – a Mary se hned dovtípila, o čem se asi hovořilo. Prošla tichem, které by se dalo krájet, k pultu, kde stál pan Hearst.

„Je Pamela doma?“ zeptala se tiše, tak aby ji slyšel jen on.

Vypadal, jako by přes noc zestárl o deset let, ale netvářil se nepřátelsky.

Přikývl. Slečně Potterová se přihodilo to samé, pomyslel si. Mohla by s ní promluvit a zbavit ji toho vyděšeného výrazu v očích. Pan Hearst sice se slečnou Potterovou v mnoha věcech nesouhlasil, ale naučil se ji respektovat. A věděl, že Pam ji zbožňuje.

„Byl bych vám vděčný, kdybyste s ní promluvila,“ řekl.

„To ráda udělám,“ přikývla a obrátila se k východu. Málem při tom vrazila do Dottie a když si uvědomila, že Dottie stála celou dobu za ní, zalapala po dechu.

„Dobrý den,“ pozdravila Mary zdvořile. Ne nadarmo do ní teta Ardith vtloukala zásady slušného chování.

Dottie, světe div se, jako by taky zestárla. Rysy v obličeji měla ztrhané. „Jak se daří, Mary?“

V jejím hlase nebyla ani stopa po nepřátelství, na jaké od ní byla Mary zvyklá. Copak se celý svět změnil? Že by ta noční můra přivedla celé městečko k rozumu a změnila jejich mínění o Mackenzieových? „Mám se dobře, děkuju. Užíváš si prázdniny?“

Dottie se přinutila nasadit úsměv. „To víš, konečně si trochu odpočinu.“

Ale moc odpočatě nevypadala, zdála se spíš k smrti vyděšená. A nebylo divu, celé město se mělo čeho bát.

„Jak se vede synovi?“ Mary si nemohla vzpomenout na jeho jméno a bylo jí to trapné. Na jména měla dobrou paměť.

Dottie k jejímu údivu zbledla jako stěna. Dokonce i rty jí zbělely.

„P-proč se ptáš?“ vykoktala.

„Když jsem ho viděla naposledy, vypadal trochu rozrušeně,“ odpověděla Mary. Tu otázku položila jen ze slušnosti a Dottiina reakce ji překvapila.

„No, má se... má se dobře. Je pořád doma. Neraď chodí ven,“ zadrmolila Dottie a pak vyhrkla: „Omluvte mě.“ A odešla dřív, než mohla Mary říct cokoli dalšího.

Podívala se na pana Hearsta a ten jen pokrčil rameny Dottie mu dnes taky připadala zvláštní.

„Půjdu se podívat za Pamelou,“ řekla Mary, vyšla na ulici a vydala se pěšky k Hearstovu domu. Když si ale vzpomněla na to, co se jí stalo minule cestou přes město, přeběhl jí mráz po zádech a radši se vrátila k autu. Než nastoupila, zkontrolovala zadní sedadla. Když nastartovala motor, uviděla Dottie, jak spěchá po chodníku s hlavou skloněnou, jako by se nechtěla s nikým bavit. Proč byla u Hearstů v obchodě, když si nic nekoupila? dumala Mary. Určitě si nešla jen tak prohlížet zboží. A proč tak najednou odešla?

Dottie odbočila vlevo, do ulice, kde bydlela. Kde bere odvahu chodit po městě úplně sama? napadlo Mary. Pomalu se rozjela, a když pak nahlédla z auta do postranní ulice, stihla ještě uvidět Dottie, jak vybíhá po schodech ke dveřím svého domu. A pak jí padl zrak na oprýskanou ceduli se jménem ulice: Bay Road.

V Bay Road přece Wolfovi zmizel ten násilník.

Dottie se rozhodně chovala divně. Když se jí Mary zeptala na syna, tvářila se, jako by dostala žihadlo. Bobby, tak se jmenuje. Mary měla radost, že si přece jen vzpomněla.

Bobby nebyl úplně normální a dělal vždycky všechno svým vlastním, pokřiveným způsobem. Nebyl

schopný myslet logicky ani při těch nejjednodušších činnostech, neuměl si nic předem naplánovat.

Najednou se začala potit a musela zastavit u chodníku. Viděla Bobbyho jen jednou, ale dokázala si ho vybavit. Mohutný mladík se světlými vlasy a nepříliš inteligentním výrazem v bledé tváři plné pih.

Že by to udělal Bobby? Jediný nesvéprávný mezi zdejšími dospělými? Neškodný blázen, kterého by nikdo nepodezíval?

Až na jeho matku.

Musím to říct Wolfovi.

Jen ji ta myšlenka napadla, hned nad ní zavrtěla hlavou. Wolfovi to říct nemůžu, zatím ještě ne. Nechtěla na něj klást takové břemeno. Měl by nutkání jít se pomstít, i když by mu svědomí namítalo, že Bobby není svéprávný. Ať už by se rozhodl, jak by chtěl, určitě by ho to pak mrzelo. A tak se Mary rozhodla vzít všechnu zodpovědnost na sebe.

Ale Clayovi zavolám, řekla si. Koneckonců je to jeho práce. Měl by vědět, co v takové situaci dělat.

Uběhlo jen pár vteřin a Mary pořád ještě sledovala Dottiin dům, když vtom ze dveří na verandu vyšel Bobby. Chvíli mu to trvalo, ale když si konečně všiml Maryina auta, upřel pohled přímo na ni. Byli od sebe asi dvacet metrů, takže mu do obličeje moc neviděla, ale stačilo to, aby jí proběhla vlna čiré hrůzy. Dupla na plyn, až pneumatiky zakvůliely, a bleskově ujela.

K Hearstům to nebylo daleko. Mary doběhla ke dveřím a zabušila na ně pěstí. Ten krátký okamžik, kdy mu stanula tvář v tvář, bylo skoro víc, než dokázala snést. Bože můj, sténala v duchu, musím zavolat Clayovi.

Paní Hearstová dveře nejdřív jen pootevřela, ale když poznala Mary, otevřela je dokořán.

„Slečno Potterová! Stalo se něco?“

Mary si uvědomila, že asi vypadá dost zoufale. „Mohla bych si od vás zavolat? Je to moc důležité.“

„No... samozřejmě.“ Paní Hearstová ustoupila a pustila Mary dovnitř.

V hale se objevila Pamela.

„Slečno Potterová?“

„Telefon je v kuchyni.“ Paní Hearstová tam Mary dovedla a ta se hned chopila sluchátka a rychle vytočila číslo. Telefon vyzváněl celou věčnost, než se konečně ozvalo: „Haló, kancelář šerifa.“

„Prosila bych zástupce šerifa, Claye Armstronga.“

„Moment.“

Trvalo to víc než jeden moment a všechny tři ženy celou tu dobu ani nedutaly. I když Pamela ani její matka netušily, co se děje, Maryino vzrušení je rychle nakazilo. Obě měly pod očima temné kruhy. Minulou noc toho asi moc nenaspaly.

Konečně se ozval Clayův hlas: „Armstrong.“

„Tady Mary. Jsem ve městě.“

„Co tam, sakra, děláte?“

Mary se nervozitou rozcvakaly zuby. „Je to Bobby, Bobby Lancaster. Viděla jsem ho –“

„Polož to sluchátko!“

Když Mary uslyšela ten výkřik, vyskočila, pustila sluchátko z ruky a přitiskla se zády ke zdi. Uprostřed místnosti stál Bobby s obrovským kuchyňským nožem v ruce.

„Tys mu to řekla!“ zaječel jako rozzuřeně děcko.

„Co – co jsem řekla?“

„Řekla jsi mu to! Já to slyšel!“

Paní Hearstová couvla ke kredenci a chytila se za hrdlo, Pamela stála jako zkamenělá a zírala na mladíka, kterého znala od malička, a na jeho mírně oteklý spodní ret.

Bobby přešlapoval z nohy na nohu, jako by nevěděl, co dál. Byl rudý v obličeji a vypadal vyděšeně.

Mary se ho pokusila odehnat.

„To je pravda, řekla jsem to. Měl bys utéct, dokud je čas.“ Možná to nebyla nejlepší rada, ale Mary ho chtěla dostat ven z domu dřív, než někomu ublíží.

„Je to všechno tvoje chyba! Přijela jsi a všechno se změnilo. Máma říká, že se taháš s tím špinavým indiánem.“

„To si vyprošuju. Nemám ráda lidi, kteří zanedbávají hygienu.“

„Je to tvoje chyba,“ opakoval trochu zmateně a pak k ní přiskočil a chytil ji za ruku. Mary vykřikla.

„Budeš moje rukojmí, jako v televizi,“ řekl a táhl ji zadními dveřmi ven.

Paní Hearstová se nemohla ani pohnout. Pamela zvedla sluchátko, ale uslyšela v něm už jen přerušovaný tón. Vytočila číslo k Mackenzieovým, ale tam to dlouho nikdo nebral. Už chtěla zavěsit, když vtom se ozval hluboký, rozzlobený hlas: „Mary?“

„Tady Pamela. On Mary unesl. Je to Bobby Lancaster a právě ji odvedl z našeho domu...“

„Hned jsem tam.“

Wolf přijel v rekordním čase. On i Joe popadli zbraně a vystoupili z auta. Wolf si nesl pušku značky Remington. Za domem postávali zvědaví a vyděšení lidé, takže si museli prorážet cestu davem. Pamela se k nim rozběhla celá ubrečená.

„Odvedl ji tamhle za ty stromy,“ vzlykala a ukazovala přes louku za domem.

Sirény ohlásily Clayův příjezd, ale Wolf na něj nečekal a vydal se dlouhými kroky po stopách na louce.

Dottie Lancasterová byla vyděšená, málem hysterická. Milovala svého syna bez ohledu na to, co udělal. Málem se zhroutila, když zjistila, že on je ten násilník, ale nebylo to nic proti hrůze, která se jí zmocnila, když ho nenašla doma. Vyběhla ho hledat a zjistila, že se její nejhorší obavy naplnily. Dozvěděla se, že Bobby unesl Mary a ohrožuje ji nožem a že se Mackenzieové vydali za nimi.

Když kolem ní procházel Clay, chytila ho za rukáv. „Zastavte je. Ať ho nezabijou,“ prosila zoufale.

Clay se na ni sotva podíval a hnal se dál. Dottie za ním.

Wolfovi se zklidnil tep, strach z něj spadl jako mávnutím kouzelného proutku. Smysly se mu zostřily stejně, jako když byl kdysi v akci. Slyšel všechny zvuky, viděl každé stéblo trávy, každou zlomenou větvíčku, převrácený kamínek. Cítil vůni přírody a pach strachu. Byl jako stroj a pohyboval se rychle a tiše. Joe a Clay ho následovali.

Proběhl úzkým pruhem lesa na další louku a najednou je uviděl v dálce před sebou, jak stoupají do strmého kopce, který končil prudkým srázem. Aspoň, že je pořád na živu, oddychl si.

Prozkoumal terén a zjistil, že musí změnit úhel. Rozběhl se podél lesa na východ.

„Stůjte!“ křikl Bobby v dálce a postavil Mary před sebe. „Stůjte, nebo ji zabiju!“

Wolf pomalu poklekl, zvedl pušku a dalekohledem zkontroloval situaci. Bobby vypadal zoufale a držel Mary pod krkem nůž.

„Bobbie!“ zaječela Dottie, která právě přiběhla.

„Mami?“

„Bobby, pusť ji!“

„Nemůžu! Ona to na mě řekla!“

Kolem Mackenzieových a Dottie se brzy shromáždilo několik mužů s puškami. Odhadovali vzdálenost a kroutili hlavami. Na takovou dálku může Wolf trefit Mary, pokud se vůbec trefí.

Clay se k němu sklonil. „Dokážeš to?“

Wolf se jen usmál a z výrazu v jeho očích přeběhl Clayovi mráz po zádech. „Zvládnou to.“

„Ne!“ zavzlykala Dottie. „Bobby! Vrat’ se!“ zakřičela.

„Nemůžu! Musím ji zabít! Ona má ráda toho indiána, co mi zabil tátu!“

Dottie zalapala po dechu. „Ne! To nebyl on!“

Wolf s Mary se setkali v půli kopce a padli si do náručí. Přitiskl ji k sobě, zavřel oči a vychutnával si ten zázrak, že jsou zase spolu. Nestaral se o to, jestli je někdo uvidí.

Ted’, když bylo po všem, se rozplakala.

Wolf ji zvedl a odnášel ji pryč. Ostatní je sledovali,

„Ale byl! Říkala jsi, že – indián –“ Bobby zmlkl a táhl Mary dál.

„Do toho,“ zašeptal Clay.

Wolf zapřel hlaveň o větev mladého stromku.

„Počkejte,“ vykřikla Dottie zoufale. „Nezabíjejte ho. On je všechno, co mám.“

„Pokusím se,“ řekl Wolf a zacítil.

Úplně se odřízl od okolního světa, jako to dělával kdysi ve Vietnamu. Vzdálenost mezi ním a cílem byla skoro tři sta metrů, ale naštěstí nefoukal vítr. Obraz v hledáčku byl velký a jasný, i když trochu zploštělý. Viděl, jak Mary rozzlobeně lomcuje rukou, která jí drží pod krkem nůž.

Jestli to dobře dopadne, pomyslel si, dám jí co proto.

Bobby ji o dost převyšoval, ale Wolf musel dodržet slib, a tak mu nemohl mířit na hlavu. Věděl, že to bude obtížná rána.

Ruce se mu ani nepohnuly a křížek zaměřovače se usadil na Bobbyho pravém rameni. Pak jemně stiskl spoušť. Uslyšel výstřel a v hledáčku uviděl, jak Bobby padá dozadu, pouští nůž a chytá se za zkrvavené rameno. Mary zavravorala a spadla na zem, ale hned zase vstala a rozeběhla se dolů z kopce.

Dottie klesla na kolena a zakryla si obličej dlaněmi, zatímco muži se rozeběhli do kopce, ale nikdo se ani nepohnul, aby je zastavil. Od téhle chvíle se lidi z Ruth dívali na Mackenzieovy úplně jinýma očima.

Donesl ji do auta, bez jediného slova nastartoval a rozjel se. Teprve na silnici vedoucí do hor promluvil. „Co jsi, proboha, dělala ve městě?“ I když mluvil klidně, Mary poznala, že začíná být nebezpečně rozzlobený.

Věděla, že k tomu má důvod, ale nebála se ho. Nemohla se bát muže, kterého miluje. Odpověděla stejně klidně: „Chtěla jsem ho vyprovokovat, aby udělal nějakou hloupost a prozradil se.“

„Tak to se ti povedlo. Ale ty jsi udělala daleko větší hloupost,“ procedil skrz zuby.

„Udělala jsem to, co jsem musela udělat. Je mi líto, jestli se ti to nelíbí, ale nemohla jsem mu dovolit, aby zranil někoho dalšího, třeba tebe nebo Joea.“

„Uvědomuješ si, co se mohlo stát? Jenom náhodou jsem přišel domů, právě když volala Pamela.“ Svíral volant tak pevně, až ho bolely prsty.

„Ano,“ odpověděla trpělivě. „Vím, co se mohlo stát.“

„A netrápí tě, že ti držel nůž pod krkem?“

Vzteky sotva viděl na cestu, a tak radši dupl na brzdu. Chytil ji za ramena a nejradši by ji přehnul přes koleno, ale Mary jako by z něj vůbec neměla strach. Přitiskla se k němu a vzdychla.

Wolf ji držel a cítil, jak se chvěje. Udělala jako vždycky to, co považovala za správné. Chtěla se s tím vypořádat, aniž by ho znepokojovala.

Ale nic ho nemohlo znepokojit víc, než když ji šílenec ohrožoval nožem.

Rychle se rozjel domů. Nebyli už daleko, ale on nevěděl, jestli vůbec dojede. Chtěl se s ní co nejdřív pomilovat, aby se zbavil strachu z toho, že ji mohl ztratit.

Mary přemýšlela. Od těch dramatických událostí už uplynuly čtyři dny, které strávili sepsáním protokolů na policii a poskytováním rozhovorů novinám. V televizi Wolf vystoupit odmítl. Šerif nebyl hloupý. Rozhodl se z Wolfa udělat hrdinu a profitoval z nečekané publicity.

Bobbyho odvezli a Dottie jela za ním. Věděla, že už nikdy nebudou moct žít v Ruth, ani až Bobbyho propustí, a rozhodla se být synovi nablízku, ať je kdekoli.

Noční můra skončila, město bylo v bezpečí a Mary věděla, že Wolf už nebude jeho černou ovčí.

Nebyl důvod, aby dál zůstávala u něj na ranči, a tak se rozhodla vrátit domů.

Za ty čtyři dny Wolf neřekl ani slovo o jejich společné budoucnosti, při milování ani jednou neřekl, že ji miluje, a nepřemlouval ji, aby zůstala.

Byl čas odejít. Věděla, že jejich vztah bude ještě pokračovat, aspoň nějaký čas, ale trápilo ji, že se musí odstěhovat. Milovala každou minutu strávenou na Mackenzieově hoře.

Tiše balila a přemáhala slzy. Nechtěla dělat scény. Naložila kufry do auta a čekala, až se Wolf vrátí. Bylo by dětinské odjet bez rozloučení a bez poděkování.

Vrátil se až pozdě odpoledne, zpocený, zaprášený a unavený. Mary se na něj usmála. „Tak se mě konečně zbavíte, teď už se nemám čeho bát. Sbalila jsem si věci a chci se rozloučit a poděkovat za všechno, co jste pro mě udělali.“

Wolf se zastavil uprostřed pohybu a otevřel pusou. Joe pohotově zacouval zpátky do domu. Nechtěl je rušit, protože nevěřil, že ji Wolf nechá odejít.

Wolf na ni jen nevěřičně zíral. Znovu se usmála, ale teď už to pro ni bylo těžší. Ani slovem, ani gestem nenaznačil, aby zůstala.

„Tak nashle. Někdy se uvidíme. Připomeň Joeovi, ať nezapomene na doučování.“

Byla na půli cesty k autu, když vtom ji chytil za rameno a otočil k sobě. „Ať se propadnu, jestli odsud odejdeš.“

Tyčil se nad ní jako hora. „Nemůžu tady být napořád. Jsem maloměstská učitelka. Nemůžu se kompromitovat...“

„Mlč,“ přerušil ji.

„Nemůžeš mě přece...“

„Řekl jsem, abys mlčela. Nikam nepůjdeš a já tě budu kompromitovat až do konce života. Dneska už je pozdě, ale hned zítra ráno pojedeme do města vyřídit všechno potřebné a do týdne se vezmeme. Tak se uklidni a zůstaň tady. Odnesu ti ty kufry zpátky.“

Před jeho pohledem by couvnul nejeden chlap, ale Mary jen zkřížila ruce na prsou. „Nevezmu si někoho, kdo mě nemiluje.“

„Panebože,“ vykřikl. „Vždyť sis mě obtočila kolem prstu, jen co jsem tě poznal. Kvůli tobě jsem chtěl zabít Bobbyho Lancastera, kvůli tobě žiju a dýchám, a ty mi řekneš, že tě nemiluju!“

Nebylo to právě nejromantičtější vyznání, ale Mary stačilo. Usmála se, stoupla si na špičky a objala ho. „Já tě taky miluju.“

Zadíval se na ni a na plamínky v jejích očích. „Miluju tě, miluju tě, miluju tě,“ šeptal. Nikdy by si nepomyslel, že se takhle zamiluje, natož do bělošky, dokud si tohle křehké, jemné stvoření neprorazilo cestu do jeho života a neobrátilo mu ho vzhůru nohama. Teď už bez ní nemohl žít.

„Chtěla bych děti,“ dodala.

Usmál se. „Budu se snažit.“

„Stačily by asi tak čtyři.“

„Uvidíme.“ Podle jeho názoru by stačily dvě, na tolik těhotenství se mu zdála moc křehká. Zvedl ji v náručí a nesl do domu, kam patřila.

Joe se na ně díval z okna a usmíval se.

EPILOG

Letecká akademie, Colorado Springs, Colorado Joe otevřel dopis od Mary a usmál se. „Dobré zprávy z domova?“ zeptal se ho spolubydlící. „Ano. Nevlastní máma je zase těhotná.“

„Zase?“

„Už potřetí.“

Bill Stolsky sledoval, jak Joe čte. Měl před tím tichým, uzavřeným hochem respekt. I když to byl nováček, prvním rokem na škole, starší spolužáci si na něj nedovolovali. A od začátku byl jedním z nejlepších v ročníku. Mackenzie mířil ke hvězdám a věděli to i instruktoři.

„Kolik je jí let?“ vyzvídál Stolsky. Věděl, že Joeovi je dvacet jedna, že je o rok mladší než on.

Joe mu podal fotku. „Je ještě mladá, stejně jako táta.“

Stolsky se podíval na rodinu na obrázku. Žena byla drobná, křehká a smála se. Vysoký, tmavý muž s orlím nosem držel na ruce dítě. Všiml si podoby mezi ním a Joem.

Batole se smálo, protože ho Joe lechtal za krkem. Byl to nezvyklý pohled do soukromí rodiny Mackenzieových.

Stolsky si odkašlal. „To je nejmladší dítě?“

„Ne. Ta fotka je z doby, kdy jsem končil střední školu. Tohle je Michael a teď mu jsou už čtyři. Joshuovi jsou dva.“

Joe měl při čtení dopisu radost, ale i obavy. Oba mladší bratři se narodili císařským řezem, protože Mary byla moc slabá, a Wolf řekl, že už další dítě mít

nebudou, protože o ni má strach. Jenže Mary si prosadila svou, jako obvykle.

„Máš ji rád?“

Joe se usmál.

„Miluju ji. Bez její pomoci bych tady nebyl.“ Vstal a šel k oknu. Po šesti letech tvrdé práce byl u cíle. Věděl, že bude létat. Čekala ho ještě spousta dřiny, ale on se na ni těšil.

Když spolužáci vymýšleli přezdívky, které mají všichni piloti, bylo u toho hodně legrace. Joe se držel jako vždycky stranou, dokud na něj Richards neukázal a neřekl: „Ty budeš Šéf.“

„Já nejsem šéf,“ odpověděl Joe klidně.

„Dobře, tak jak ti teda máme říkat?“

Joe pokrčil rameny. „Třeba Mezek. To je taky míšenec jako já.“

Mezek Mackenzie – na tu přezdívku si všichni brzy zvykli, i když ještě nebyli piloti. Jednou ji Joe bude nosit na helmě a spousta lidí ani nebude znát jeho skutečné jméno.

A to všechno díky Mary. Ona ho přesvědčila, ona ho učila a bojovala za něj. Ona mu umožnila vzlétnout až do oblak.

Wolf hladil Mary po břiše, i když na ní těhotenství ještě nemohlo být znát. Věděla, že si dělá starosti, a uklidňovala ho. „Nikdy jsem se necítila líp. Těhotenství mi prospívá.“

Pohládl jí prsa, plná a citlivá. „Ale tohle už je naposled.“

„A co když to bude zase kluk? Nechtěl bys aspoň jednu holčičku?“

Wolf jenom zavrčel, protože takhle argumentovala pokaždé.

„Uděláme dohodu. Když to bude holka, je poslední, a když to bude kluk, můžeme to ještě jednou zkusit, ale už naposledy, ať to dopadne jakkoli.“

„Platí,“ souhlasila a pak dodala: „Možná holčičky vůbec neumíš. Podívej se na svoje děti, tři kluci za sebou...“

Zakryl jí ústa dlaní. „To nepřichází v úvahu. Čtyři jsou maximum.“

Rozesmála se a přitulila se k němu. A on byl během pár chvil zase vzrušený, i po pěti letech manželství.

Později, když už spal, Mary ležela tiše vedle něj a usmívala se. Cítila, že tohle dítě je taky kluk. Ale to další, to další už bude určitě holka, tím si byla jistá.

UTAJOVANÉ SKUTEČNOSTI

Linda Howardová

Mackenzie's Mission

(Joe „Breed“ Mackenzie)

ANOTACE:

Plukovník Joe Mackenzie je tělem i duší oddán létání a svému přísně utajovanému projektu. O jeho pověstnou chladnokrevnost ho ale připraví nová členka týmu Caroline, která se pro něj stane neodolatelnou výzvou...

Harlequin Special 2004/4

Rodinné štěstí 67 G B

Název originálu: Mackenzie's Mission

První vydání: Silhouette Books, 1992

Překlad: Dita Kelbelová

Odpovědný redaktor: Bohdana Hyťhová

ISBN 83-238-2443-6

© 1992 by Linda Howington

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2004

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin

Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

ISSN 1212-852X

PROLOG

Byl legendou ještě před tím, než ukončil akademii, alespoň mezi spolužáky a lidmi z nižších ročníků. V posledním ročníku si jako první mohl vybrat umístění a nikoho nepřekvapilo, když si vybral stíhací letouny. Bylo všeobecně známo, že u letectva je to nejrychlejší cesta k povýšení, navíc pověstné frčky stíhací eskadry se nedaly jen tak přehlédnout. Ale Joea Mackenzieho povýšení nijak nevzrušovalo, jediné, co ho zajímalo, bylo létání, a to bylo jasné každému, kdo ho znal.

Jeho nadřízení měli pochybnosti o tom, jestli se hodí na stíhacího pilota, ale byla to jeho volba, tak se rozhodli dát mu příležitost. Měřil bez deseti centimetrů dva metry, skoro moc na to, aby mohl být pilotem stíhačky. Kokpity ve stíhačkách nebyly tak velké jako v bombardérech, a obecné požadavky splňovali lépe drobnější piloti pod sto osmdesát centimetrů. Samozřejmě, že ke každému pravidlu se najde výjimka, a statistiky o nejlepších pilotech byly pouze obecné charakteristiky, ne pevně daná pravidla.

Během krátké doby rozptýlil všechny pochybnosti o svých schopnostech. Byl vynikající. Byl to pilot, na kterého čeká každý instruktor. Vybral si práci, na kterou se perfektně hodil, jak fyzicky, tak psychicky. Navíc se velmi rychle učil a často trávil dlouhé hodiny navíc v leteckých simulátorech. Ale hlavně měl „kontrolu nad situací“, schopnost vnímat ve vzduchu všechno, co se kolem něj děje a zachovat se podle potřeby. Byla to jedna z vlastností, které se nedají naučit, a která musela být u každého pilota vyvinutá

alespoň v určité míře. U Joea Mackenzieho byla vyvinutá abnormálně.

Když sloužil jako kapitán ve válce v Zálivu, podařilo se mu během jediného dne sestřelit tři nepřátelské letouny. Podle měřítek letectva to byl nesporný úspěch, ale Joe byl rád, že zprávu nezveřejnili. Byl to taktický manévr, který měl zlepšit vztahy se spojenci. Jednoduše nechali někoho jiného, aby slízl smetanu.

Výsledkem bylo téměř okamžité povýšení na majora a Joe Mackenzie, který nesl taktickou přezdívku „Mezek“, si získal pověst pilota s nejrychlejším postupem a na nejlepší cestě ke generálské hvězdě.

Během druhé války v Zálivu major Mackenzie do svého spisu přidal další dvě oficiální zničení nepřátelských cílů a definitivně potvrdil svou reputaci. Tentokrát už se nemohl vyhnout pozornosti médií. Pentagon v něm objevil zlatý důl – přitažlivý Američan, kterému v žilách zčásti kolovala indiánská krev, měl všechny vlastnosti, které chtěli před veřejností nejvíc předvést. Ve svých dvaatřiceti dostal hodnost podplukovníka a mohl si sám vybrat umístění. Všichni věděli, že Mezek Mackenzie míří vysoko.

PRVNÍ KAPITOLA

Byla ten nejkrásnější kus, jaký kdy viděl. Rychlá, hladká a smrtící. Už jen pohled na ni ho vzrušoval. Naplňovala jeho představu číré rychlosti, i teď, když byla v hangáru s vypnutými motory a s klíny pod koly.

Plukovník Joe Mackenzie zvedl ruku a dotkl se jejího trupu, jeho dlouhé prsty ji laskaly lehkými dotyky milence. Tmavý kovový povrch její kostry byl na omak zvláště hladký, jiný než u jakéhokoli jiného letadla, které kdy viděl. Ten rozdíl ho okouznil. Věděl, že to způsobuje nová revoluční slitina z termoplastu, grafitu a průmyslového pavoučího hedvábí, která byla o hodně silnější a poddajnější než ocel. To všechno mu napovídal rozum, cítil však, že ve skutečnosti je to proto, že je živá. Ani mu nepřipadalo, že se dotýká kovu. Možná to bylo tím pavoučím hedvábím, každopádně nebyla na dotek tak studená, jako jiná letadla.

Vývojovým programům se obvykle dávala nahodilá nic neříkající jména, díky tomuto opatření byl také dřívějšímu SR-71 Blackbird přidělen kód „Býk“. Tohle nové letadlo, vylepšený taktický stíhací letoun druhé generace, neslo trochu neobvyklý kód „Netopýr“ a ve výrobě mělo obdržet nějaké dostatečně mužné označení jako třeba F-15 Eagle nebo F-16 Fighting Falcon. Ale pro plukovníka Mackenzieho to byla prostě „Bejby“. Celkem jich bylo pět a všem říkal stejně. Zkušební piloti, kteří byli do programu přiděleni pod jeho velením, si stěžovali, že je letadla nechtějí poslouchat, protože je rozmazluje. Plukovník Mackenzie jim odpověděl slovy: „To říkají všechny mé ženy“, která

doprovodil svým proslulým ledově modrým pohledem a podpořil absolutně vážným výrazem ve tváři, takže si nemohli být jistí, jestli to myslí vážně, nebo ne. Podezřívali ho ale, že mluví vážně.

Joe Mackenzie už pilotoval hodně letadel, ale Bejby byla jiná, nejen konstrukcí a silou, ale také systémem zbraní. Byla opravdu revoluční, ba co víc, byla jeho – protože vedl celý program, bylo právě jeho úkolem zbavit ji všech nedostatků, než se její výroba rozeběhne naplno. To předpokládalo finanční zajištění ze strany Kongresu, ale generál Ramey sebevědomě prohlašoval, že žádné problémy nenastanou.

Bejby byla tak složitá, že v této fázi vývoje k ní mohli jen ti nejlepší z nejlepších, navíc byla velmi dobře zabezpečená, takže se do hangáru nemohl dostat nikdo bez řádného pověření.

„Potřebujete něco, pane?“

Joe se otočil. Stál před ním rotný Dennise Whitesidea, přezdívaný Whitey, poddůstojník s ohnivě rudými vlasy, neuvěřitelným množstvím pih a hlavně zázračným technickým nadáním, které hraničilo s genialitou, jakmile došlo na letadla. Whitey považoval Bejby za svou a dotyky pilotů snášel jen proto, že prostě nevěděl, jak by jim mohl zabránit.

„Jen ji ještě kontroluju, než to tu zabalím,“ odpověděl Joe. „Nemáte náhodou mít už dávno po službě?“

Whitey sáhl do zadní kapsy, vytáhl kus látky a jemně s ním vyleštil místo, kde se předtím letadla dotýkaly Joeovy prsty.

„Chtěl jsem se ujistit, že všechno probíhá, tak jak má,“ odpověděl. „Vy s ní zítra jdete do vzduchu, že, pane?“

„Ano.“

„Aspoň, že s ní nezacházíte tak jako většina ostatních,“ poznamenal nedůtklivě.

„Kdyby s letadly někdo zacházel špatně, tak mi dejte vědět.“

„Ne že by se k nim chovali špatně, pane. Oni jen prostě nemají váš cit.“

„To nic nemění na tom, co jsem řekl.“

„Ano, pane.“

Joe poklepal Whiteymu na rameno a vydal se směrem k ubikacím. Seržant se za ním dlouho díval. Nepochyboval o tom, že každý pilot by šel radši do pekla, než aby se musel zodpovídat plukovníkovi, kdyby se jeho vinou cokoli stalo některému z Netopýrů. Plukovník Mackenzie byl perfekcionista a totéž očekával od pilotů, ale všichni stejně tak dobře věděli, že na první místo staví životy svých mužů, a ty závisely na dobrém stavu letounů. To byl také důvod, proč byl Whitey v hangáru v době, kdy už měl dávno po službě. Mackenzie vyžadoval ode všech v tomto programu jen to nejlepší, a to bez výjimky. Spatná údržba mohla vést ke zničení stíhačky za osmdesát milionů dolarů nebo dokonce připravit nějakého pilota o život. Tuhle práci nebylo možné brát na lehkou váhu.

Noc byla teplá a jasná. Joe pomalu směřoval k ubikacím, když vtom si všiml, že v jedné z kanceláří se ještě svítí, a zamířil k plechové budově. Nevadilo mu, když někdo pracoval pozdě do večera, ale také chtěl, aby ráno byli všichni čerství. V projektu Netopýr bylo

pár workholiků, kteří by byli schopni pracovat osmnáct hodin denně, kdyby na ně nedohlížel. Jeho kroky nebylo skoro slyšet. Neměl v úmyslu nikoho špehovat, ale takhle se učil chodit od svých prvních krůčků, bylo to pro něj úplně přirozené. Nikdo z kanceláří by ho stejně neslyšel přicházet – v budově hučela klimatizace, která se marně snažila zmírnit horko pozdního července. Všechna světla byla pozhasínaná, až na jedno v buňce po levé straně. Byla to jedna z kanceláří civilního týmu laserového zaměřování, který pomáhal odstraňovat chyby nově zaváděných systémů. Joe si vzpomněl, že ten den měl dorazit nový technik, který měl nahradit jednoho z původního týmu, co před týdnem utrpěl lehký infarkt. Tomu se dařilo dobře, ale doktor ho nechtěl nechat pracovat v takových vedrech, proto společnost zařídila přeložení. Joe byl na náhradníka zvědavý. Nebo spíš na náhradnici, byla to totiž žena, Carolina Evansová. Slyšel, jak si o ní povídají zbylí členové týmu, mluvili o ní jako o „královně krásy“ a nedalo se říct, že by jejich tón byl zrovna obdivný. Ať už byl tento tým civilní nebo ne, Joe nemohl dopustit žádné neshody, které by měly vliv na výsledky práce. Kdyby k nim přece jen došlo, musel by požádat o nové nahrazení. Chtěl si proto promluvit s někým z týmu a zjistit, jestli slečna Evansová dorazila v pořádku a v čem přesně je příčina jejich neochoty s ní pracovat. Vstoupil do otevřených dveří a chvíli jen tak stál a díval se. Královna krásy, napadlo ho. Musí to být ona, ještě jsem ji tu neviděl. Setkání s někým takovým bych si určitě zapamatoval. Pohled na ni rozhodně nebyl nepříjemný, to bylo jisté. Všechny svaly v těle se mu napjaly. I když byl unavený, najednou cítil, jak mu tělem proudí adrenalin a všechny smysly zbystřily.

Měla na sobě úzkou sukni střiženou hodně vysoko nad koleny. Boty měla sundané, seděla na židli a bosýma nohama se opírala o stůl. Joe se opřel ramenem o rám dveří a s potěšením se zadíval na odhalené nohy, vychutnával každou jejich křivku. Neměla silonky, v tomhle vedru nosit nešly. Hezké nohy. Víc než hezké. Skoro dokonalé. Na klíně měla štos materiálů vytištěných z počítače, brala z něj list po listu a všechny položky kontrolovala, občas nahlédla do příručky, kterou měla položenou vedle sebe. Několikrát rukou naslepo zapátrala po hrnku jemné kouřícího zeleného čaje. Světlé vlasy měla sestřižené na mikádo. Viděl jen část jejího obličeje, ale i ta stačila, aby si všiml jejích výrazných lícních kostí a plných rtů. Najednou zatoužil stát ji tváří v tvář. Chtěl vidět její oči, slyšet její hlas. „Je čas zavřít to tu na noc,“ řekl. S přidušeným výkřikem vyletěla ze židle, převrhla při tom hrnek s čajem a upustila vytištěné papíry. Židle, na které seděla, se prudkým pohybem roztočila a přejela po celé délce místnosti, až narazila do skříně na druhé straně. Otočila se k němu čelem, s jednou rukou přitisknutou k hrudi, jako by si chtěla zklidnit bušící srdce. Pěkný prsa, pomyslel si.

Přes obličej jí přeletěl záblesk zlosti, pak se jí oči rozšířily předstíraným úžasem a jakýkoliv náznak vzteku byl tentam.

„Můj bože,“ hlesla. „Rambo!“

Překvapeně zvedl obočí, když v jejím hlase zachytil sarkasmus. „*Plukovník* Rambo.“

„Podívejme se,“ řekla obdivně. „Pravý plukovník. Nejste na tak vysokou hodnot trochu mladý? Nejspíš jste někomu ukradl frčky, nebo máte nějakého

dobrotivého anděla strážného, který vás protlačil až sem.“

Joe zůstával klidný. „Třeba jen dělám dobře svou práci.“

„Povýšení za zásluhy?“ zeptala se, jako by to bylo něco zhola nemožného, o čem nemělo význam ani uvažovat. „Ani náhodou.“

Byl zvyklý na různé reakce žen, od okouzlení až po určitou ostýchavost hraničící se strachem, záleželo na tom, jak která vnímala jeho vzhled. Byl zvyklý i na to, že se nějaké ženě nelíbil, ale v tom případě jí zůstával alespoň respekt. Nic z toho nenalezl ve výrazu Caroline Evansové. Neuhnula před jeho očima ani na vteřinu, měla pevný a pronikavý pohled pistolníka. Ano, to bylo ono, postavila se mu jako rovnocennému.

Rozhodl se situaci uvést na pravou míru a říct jí, s kým má tu čest, odlepil se proto od rámu dveří a podal jí ruku. „Plukovník Joe Mackenzie, vedoucí programu.“

Pevně a bez váhání stiskla jeho ruku.

„Caroline Evansová, náhrada za Boyce Waltonovou v laserovém týmu.“ Dvě krátká potřesení a pak se rychle stáhla.

Byla bosá, takže mohl celkem přesně odhadnout její výšku. Měřila asi sto sedmdesát centimetrů, takže byla víc jak o hlavu menší než on. Ten výškový rozdíl jí, jak se zdálo, nijak nevadil, i když musela zvednout hlavu, když se mu chtěla podívat do obličeje. Oči měla tmavě zelené, orámované tmavými řasami a obočím, podle kterých usoudil, že barva jejích vlasů není přirozená.

Kývl směrem k papírům rozházeným po zemi. „Proč pracujete tak dlouho, zvláště když jste tu teprve první den? Děje se něco o čem bych měl vědět?“

„Nic zvláštního,“ odpověděla a sehnula se, aby posbírala papíry. „Jen jsem si chtěla ověřit některé položky.“

„Proč? Co vás k tomu vedlo?“

Netrpělivě se na něj zamračila. „Vždycky všechno několikrát kontroluju. Pokaždé se musím ujistit, že trouba je vypnutá, žehlička odpojená, dveře zamčené. Než přejdu přes silnici, tak se vždycky podívám dvakrát na obě strany.“

„Našla jste nějakou chybu?“

„Ne, samozřejmě že ne. Ale to už jsem řekla.“

Uklidnilo ho, že se zaměřovacím zařízením je všechno v pořádku, takže mohl pokračovat v nenuceném a příjemném pozorování Caroline Evansové. Ta zatím ze zásuvky u stolu vyndala balení papírových kapesníků a pár jich použila na vysušení rozlitého čaje. Shýbala se a otáčela se se zvláštní lehkostí, která mu připadala neuvěřitelně sexy. Sexy mu připadalo vlastně všechno, co zatím udělala, i ten její nepokrytě vyzývavý pohled. Kalhoty ho začaly nepříjemně svírat.

Vyhodila mokré kapesníky do koše a vklouzla do bot.

„Ráda jsem vás poznala, plukovníku,“ řekla, aniž by se na něj podívala. „Uvidíme se zítra.“

„Doprovodím vás k vašemu bytu.“

„Ne, díky.“

Naštvalo ho, jak rychle a s jakou samozřejmostí ho odmítla.

„Je pozdě a jste sama. Doprovodím vás.“

Ted' už se na něj podívala, otočila se k němu s rukama v bok. „Oceňuju vaši nabídku, plukovníku, ale tenhle druh laskavosti opravdu nepotřebuju.“

„*Tenhle druh* laskavosti? Jaký druh máte přesně na mysli?“

„Ten, který způsobuje víc škody než užitku. Podívejte se, vy tomu tady velíte. Když vás někdo uvidí, jak mě doprovázíte do bytu, během pár dní budu muset poslouchat zlomyslné poznámky o tom, že jsem se do týmu dostala přes vaši postel. Bez toho se ráda obejdu.“

„Chápu. Už se vám to stalo předtím, nemám pravdu? Lidi si myslí, že když někdo vypadá jako vy, nemůže být navíc ještě inteligentní.“

Nevěřicně na něj zírала. „Co tím myslíte, *vypadá jako vy!* Jak vypadám?“

Měla povahu jako dikobraz, přesto musel odolávat pokušení vzít ji do náruče a ujistit ji, že ode dneška bude ve všech bitvách bojovat za ni. Určitě by se jí to nezamlouvalo a ani si vlastně nebyl jistý, proč to chce udělat – vypadala, že se o sebe dokáže docela dobře postarat sama. Kdyby byl opatrný, zahrál by to do autu nějakou nevinnou poznámkou a už by ji dál nedráždil. Ale byl stíhací pilot a s opatrností by to daleko nedotáhl.

„Svůdně.“

Překvapeně zamrkala a s tichým zmateným „Ach“ o krok ustoupila.

„Měla byste vědět, že jste přitažlivá,“ poznamenal.

Znovu zamrkala. „Vzhled s tím nemá co dělat. Vy vypadáte jako z reklamy na americkou armádu a taky to nijak nepoškodilo vaši kariéru, nebo snad ano?“

„Nemám rád diskriminaci,“ řekl. „Jen jsem odpověděl na vaši otázku. Vypadáte svůdně.“

„Aha.“ Opatrně se kolem něho protáhla a ani na okamžik ho nespouštěla z očí.

Položil jí ruku na předloktí a zastavil ji. Pod dlaní cítil hebkou, teplou kůži, stěží odolal pokušení pohladit ji. „Kdyby vás někdo obtěžoval, Caroline, tak mi o tom řekněte.“

Střelila pohledem po jeho ruce.

„A... ano, jistě.“

„I kdyby to byl někdo z vašeho týmu. Jste sice civilisti, ale tohle je můj projekt. Když někdo bude dělat potíže, můžu ho kdykoliv nechat přeložit.“

Jeho dotyk ji očividně znervózňoval. Zamračil se a chvíli ji pozoroval. Po chvíli ji pustil.

„Myslím to vážně,“ dodal už o něco příjemnějším tónem. „Když budete mít potíže, tak za mnou přijďte. Víím, že nechcete, abych vás doprovodil, ale jdu už taky spát, takže máme stejnou cestu. Dám vám půl minuty náskok, takže nepůjdeme spolu. Souhlasíte?“

„Třicet vteřin není moc.“

Pokrčil rameny. „Půjdu asi třicet metrů za vámi. Berte to nebo nechte být.“ Podíval se na hodinky. „Začínám počítat.“

Okamžitě se otočila a utekla. Joe udiveně zdvihl obočí. Po půl minutě vyšel z budovy a v dálce zachytil pohledem její štíhlou postavu, v té tmě téměř nerozpoznatelnou. Zdálo se, že nezpomalila krok od chvíle, kdy zmizela z kanceláře. Celou cestu k sobě do bytu si lámal hlavu nad tím, co jen mohlo způsobit proměnu Amazonky ve vyplašené kuře.

Caroline zabouchla a zamkla dveře svého skromně zařízeného bytu, opřela se o ně a hlasitě si oddechla.

Měl by být zamčený někde v Pentagonu, nechat se fotit na jejich plakáty a neohrožovat citlivé americké ženy.

Možná to byly jeho oči, bledé a pronikavé jako laser, na kterém pracovala. Možná to bylo tím, jak se nad ní tyčil, možná to způsobila impozantní síla jeho svalnatého těla. Možná, že to byl jeho hluboký hlas a ten zvláštní způsob, jakým pronášel slovo „přitažlivá“, nebo teplo jeho štíhlé, mozolnaté ruky, když se jí dotkl. Možná, že to bylo všechno dohromady, ale co ji vyděsilo nejvíc, byl ten hladový, dravý pohled, když se na ni podíval.

Až do té chvíle si vedla docela dobře. Byla zároveň arogantní i lhostejná, tahle taktika se zatím nikdy neminula účinkem a udržovala muže v bezpečné vzdálenosti. Bylo to něco za něco. V práci neměla žádné přátele, ale nikdo ji neobtěžoval sexuálními návrhy. Na škole a ve své první práci se probojovala tolika neshodami, že se naučila na nic nečekat a preventivně ihned zaútočit. Přese všechny její zkušenosti ale stačil jediný pohled plukovníka Mackenzieho, jediná lehká lichotka, a její klid a zdravý rozum vzaly za své. Utrpěla potupnou porážku.

Takhle to dopadá, když má člověk rodiče vysokoškolské profesory, pomyslela si. Když u ní tatínek s maminkou rozeznali známky nadprůměrné inteligence, rozhodli se, že Caroline poskytnou nejlepší možné vzdělání. Na střední i vysoké škole byla nejmladší ve třídě, protože postupovala rychleji než ostatní. Na střední neměla jediné rande, byla podivínka, nespolečenská a nemotorná. V šestnácti nastoupila na vysokou školu, kde se vyjímalala úplně stejně. Nikdo neměl zájem o nezletilou žábu, když kolem byla spousta starších krás.

Caroline se tedy soustředila na studium a do posledního ročníku se dostala už v osmnácti. V té době si její spolužáci začali uvědomovat, že i když je možná podivínská intelektuálka, rozhodně není ošklivá. Věkový rozdíl ji už neochránil. Bez jakýchkoli zkušeností musela najednou čelit těm... těm *chobotnicím* s nenechavýma rukama. Zmatená a vystrašená se ponořila ještě hlouběji do studia a začala si vytvářet ochranný štít. Postupem času ho neustále zesilovala, až ho nakonec kolem sebe nepropustně uzavřela a začala od sebe všechny muže bez rozdílu nemilosrdně odhánět.

A teď tu stála a ve svých osmadvaceti, s inteligencí génia a doktorátem z fyziky, si musela přiznat, že naprosto zpanikařila, když jí plukovník řekl, že je „svůdná“.

Prostě hrůza!

Taky ji to trochu děsilo, protože cítila, že plukovníka Mackenzieho ani v nejmenším neodradila. Naopak, vypadal jako někdo, kdo se nezastaví naprosto před ničím.

Chytila se za hlavu. Jsem já to ale husa! Plukovník je přece stíhací pilot. Patří k jinému druhu, celý život je pro něj výzva. Odradila bych ho, kdybych vypadala mírně a slabě a ještě k tomu se na něj přihloupale usmívala. To bych ale nedokázala.

Možná ještě není pozdě, uvažovala. Možná se mi ještě podaří přesvědčit ho, že jsem jedna z těch nanicovatých husiček, které chlapi uhánějí sladkými řečmi. Ne – tím bych k sobě přitáhla pozornost mužů, kterým se takové chování líbí. Jsem v pasti, ať už udělám cokoli.

Zbývala jí jediná možnost: vyzvat ho k otevřenému boji.

Když Joe přišel do svého bytu, shodil ze sebe uniformu, šel do sprchy a nechal na sebe téct studenou vodu tak dlouho, dokud se zase nezačal cítit jako člověk. Poušť v červenci byla nemilosrdná, vysávala všechnu vlhkost z těla, ale Bejby vyžadovala přísná bezpečnostní opatření a musel přiznat, že v tomhle směru je letecká základna v Nellis v Nevadě tou nejlepším volbou. I přes značné nepohodlí a ubytování ve spartánských podmínkách byl za zajištěnou bezpečnost vděčný a netěšil se na okamžik, kdy Kongres odhlasuje dotace a Bejby bude odtajněna. Okamžitě se na ni vrhnou média, to ho ale ani neznepokojovalo, její revoluční povaha nebyla viditelná na první pohled. Design se skoro nelišil od F-22, což jim umožnilo, aby zkušební lety uskutečnily v Nellis a ne v Edwardsu v Kalifornii, jak bylo běžné. Čmuchalové by něco zvláštního hledali právě v Edwardsu, ale tady bylo příliš mnoho letounů na to, aby vzbudila něčí pozornost.

Ostatním pilotům na základně určitě neušlo, že letadlo, se kterým provádějí zkušební lety, není přesně F-22, ale k prototypům Netopýra se stejně nemohli dostat blíž, pokud neměli pověření a bezpečnost tu byla samozřejmostí, takže přísná opatření nikoho nepřekvapovala.

Převratnost nového letounu byla v jeho plášti a v systému zbraní. Až ji vystaví na odiv, přiláká snad všechny nepřátelské špionážní agentury a bezpečnostní opatření se budou muset ještě zpřísnit, i když si nedokázal představit, jestli je něco takového ještě možné.

Přemýšlel o Bejby, ale najednou se mu před očima objevil obraz Caroline Evansové. Ušklíbl se a napadlo ho, jak těžké by asi bylo zkrotit tu malou dračici. Najednou mu bylo horko i pod studenou sprchou, a tak vypnul vodu a vylezl ven. Kdyby se mu podařilo dostat ji do sprchy, určitě by spolu přivedli vodu do varu.

Stoupl si před ventilátor a nechal kolem sebe proudit studený vzduch. Ale ani to nijak nepomáhalo ulehčit pocitu napětí. Vztekem vypudil myšlenky na slečnu Evansovou z hlavy. Když byl natolik suchý, že z něj nekapala voda, pořád nahý šel do mrňavé kuchyňky a udělal si sendvič. Bez oblečení se cítil volněji, dokázal se uvolnit. Strávil skoro polovinu života v uniformě a nevadilo mu to ani doma, ale čas od času se v něm ozvala krev předků a musel se alespoň na chvíli zbavit oblečení.

Vyrostl na koňském ranči ve Wyomingu, kam se vracel kdykoliv to bylo možné. Týden nebo dva strávený jízdou na nejdivočejších koních vždycky zmírnil jeho neklid. Ale teď měl spoustu práce s projektem Netopýr a neměl šanci získat volno, a tohle byl jediný způsob, jak se uvolnit. Jediný kus oblečení, ze kterého se mu nikdy nechtělo, byl letecký oblek. Kdyby mohl strávit celý život ve vzduchu, byl by spokojený.

Jenže čím vyšší měl hodnost, tím méně mohl létat. Povinnosti a papírování mu zabíraly čím dál víc času. Místo vedoucího projektu přijal jen kvůli slibu, že bude moci létat s Netopýry. Letectvo chtělo v kokpitech nových letadel jen ty nejlepší a přidělení piloti byli opravdovou elitou, ale nejen to – letectvo chtělo posudek toho nejlepšího z nejlepších a plukovník

Mackenzie byl pořád ještě o třídu lepší, než všichni ostatní piloti.

Joe nebyl domýšlivý na své schopnosti, protože k nim dospěl tvrdou prací. Byl inteligentní, měl výborný zrak a rychlé reflexy, ale zbytek byl výsledkem nekonečných hodin studia a praxe. I ve svých pětatřiceti měl lepší reakce a zrak než většina nováčků, kteří se zapisovali do letecké školy. Zbývala mu spousta letových hodin. Postupoval v armádě tak rychle, že z něj možná za rok by mohl být generál. To by ale znamenalo ještě méně letů a pochyboval, že by se pak ještě dokázal udržet ve formě.

Jednou z možností bylo vzdát se hodnosti a pracovat jako zkušební pilot, ale tím by zahodil všechny roky strávené v armádě. Nechtěl opustit letectvo, ale nesnesl by pomýšlení, že nebude moci létat. Výzva, kterou mu létání předkládalo, byla pro něj životně důležitá, stejně jako vědomí, že jeho život závisí na správném rozhodnutí.

Do myšlenek mu znovu vklouzla Caroline, výzva jiného druhu, jasně vepsaná v jejím pohledu. Lehce si dokázal vybavit její oči, zelené, s lehkým odstínem modré a zlatými skvrnkami. Představil si, jak ho jimi sleduje, když se nad ní naklání v posteli, a srdce se mu rozbušilo. Chtěl tu malou ještěrku donutit, aby předla jako kotě.

DRUHÁ KAPITOLA

Caroline měla vysoké požadavky na své pohodlí, takže jí občas nějakou chvíli trvalo, než se oblékla. Když se v něčem necítila dobře, musela se převléknout. Každé ráno, než odešla z bytu, se ujišťovala, že ji oblečení nebude během dne obtěžovat. Pokaždé si nejdříve sedla, pak se protáhla, otočila, zakývala rukama a nakonec je zvedla nad hlavu. Nesnesla nepohodlné švy nebo nepadnoucí střih.

Dámská móda byla pro Caroline choulostivá otázka. Proč byli téměř všichni návrháři muži? Podle jejího názoru by mělo být protizákonné, aby muži navrhovali dámské oblečení. Ještě v pubertě dospěla k závěru, že muži nemají nejmenší ponětí o tom, jak je dámská móda obvykle nepohodlná, a je jim to jedno, protože po nich nikdo nechce, aby trávili dlouhé hodiny na vysokých podpatcích, které zkracují šlachy, nebo byli navlečení do neprodyšných punčocháčů a svírajících podprsenek.

Nechápala, proč byly dámské šaty vyráběny z tenounkých materiálů, když kanceláře a restaurace byly vždycky klimatizované, takže jedině muži ve svých oblecích se tam cítili příjemně. Přišlo jí to hloupé hned ze dvou důvodů: zaprvé netušila, proč by se muži nemohli obejít bez saka – neznala nic směšnějšího než kravatu, kterou si vážou okolo krku jako oprátku, a která jim brání v tak důležitých věcech jako dýchání nebo polykání. Zadruhé jí nebylo jasné, proč by sako nemohly nosit i ženy, když se ho muži nebyli sami schopni vzdát. Móda, jak ji viděla Caroline, se skládala

z hlouposti na jedné straně a ze šílenství na straně druhé.

Nemohla změnit celý svět, ale tím, že trvala na svém pohodlí, mohla mít pod kontrolou alespoň tu jeho malou část, která patřila jí. Ten den si vybrala širokou nabíranou sukni bílé barvy v délce do půli lýtek s pružným pasem. Přes ni si přetáhla bílé triko a ze dvou dohromady smotaných šátků oranžové a zelenomodré barvy vytvořila pásek, který si uvázala okolo pasu. K tomu si vzala bílé boty bez podpatku. Vypadala bezvadně – byla vkusně a pohodlně oblečená, přesně podle svých představ.

V noci se snažila vyzkoumat, co vlastně způsobilo, že ji plukovník Mackenzie tak vyvedl z míry. S ostatními muži se vždycky dokázala vypořádat, tak proč zpanikařila z jedné vcelku nevinné poznámky, doprovázené pohledem, který jakoukoliv nevinnost postrádal? Určitě za to může ten pohled, uvažovala. Nikdy neviděla takové oči, světle modré diamanty, které zářily v bronzově opáleném obličejí, a cítila, že se nikdy předtím nesetkala ani s takovým mužem, jako byl ten, který se za nimi skrýval.

Přišla na několik možných důvodů, ale ani jeden z nich nemohla označit jako hlavního původce své reakce. Nakonec se rozhodla, že se jednoduše bude snažit ovládat tak dobře, jak jen to dokáže, bude se mít na pozoru a kdykoliv bude jednat s plukovníkem, napřed se ujistí, že je nablízku ještě někdo další. Proč jen se nemohl objevit dřív, když ještě pracoval i zbytek týmu? pomyslela si. Mohla jsem se v klidu vyspat.

Rozhlédla se kolem sebe ve snaze zjistit, jestli je všude ještě tma a poklepala si na kapsu, aby se ujistila, že má klíče od kanceláře. Kapsy pro ni byly

nezbytností. Ať už na sobě měla cokoliv, její oblečení kapsy nesmělo postrádat, protože kabelka byla další věc, která ji dopalovala. Nebylo jí jasné, proč by se s ní ženy měly vláčet celý život. Proč nemůžou mít jednoduše kapsy jako muži? Protože móda říká, že kapsy ničí linie dámských šatů. Protože ženy jsou marnivé. Protože muži jim neustále něco podávají se slovy: „Mohla bys to dát k sobě do kabelky?“, která znamenají: „Abych se s tím nemusel tahat já.“ Napadlo ji, že jestli se ženy mají skutečně osamostatnit, měly by namísto svých podprsenek spálit kabelky a s nimi hodit na hranici i boty s vysokými podpatky.

Den předem si do zásuvek svého stolu uložila všechna svá líčidla, aby je tak měla po ruce kdykoliv je bude potřebovat a nemusela se tahat s kabelkou. Skutečnost, že kabelky neměla ráda, nebyla důvodem, aby byla bez rtěnky. I ona měla určitá kritéria, kterých se držela.

Obyčejně byla v práci jako první a dnešní ráno nebylo výjimkou. Úsvit v poušti byl jedinečným zážitkem, jako by načrtnutý v přesných tazích ostré ořezané tužky. S přibývajícím dnem se ostré kontury krajiny ztrácely, jak přes ně přecházely vlny horkého vzduchu, ale teď se jí naskýtal dokonalý pohled. Potichu si pro sebe pobrukovala, zatímco si vařila kafe. Vedro v kanceláři mohlo být sebevětší, ale kafe bylo nutností. Ještě nepracovala nikde, kde by chybělo.

Sundala papírový obal z koblihy a rozbalené pečivo strčila do mikrovlnky, kterou nastavila na deset vteřin. Snídaně byla hotová. Usadila se do své židle a začala pročitat zprávu o posledních výsledcích testů zaměřovacího systému, bezmyšlenkovitě při tom z koblihy uždibovala malé kousky.

Po půl hodině přišel Cal Gilchrist a na tváři se mu objevil překvapený výraz, když ji uviděl za stolem.

„Přišla jsi brzo,“ řekl a zamířil ke konvici s kávou. „Neviděl jsem tě u snídaně.“

„Nasnídala jsem se tady,“ odpověděla a odložila stranou dočtenou zprávu. Z jejích kolegů byl Cal asi nejpříjemnější. Musela přiznat, že byl možná příjemnější než ona sama. Byl veselý, přátelský a schopný, mohlo mu být okolo třiceti, stále byl svobodný a rád se bavil. Už ho potkala předtím, ale teď s ním poprvé dělala na stejném projektu. Ve skutečnosti pracoval každý pro jinou společnost, ona byla zaměstnaná u Boling-Wahl Optics, tvůrce zaměřovacího systému, a Cal patřil pod Data Tech, který pro projekt Netopýr vytvořil počítačový program.

„V osm hodin proběhne nový test,“ řekl Cal a usrkával při tom horké kafe. „Až dorazí Adrian a Yates, půjdeme do kontrolní místnosti, abychom si lety mohli poslechnout. Dnes jde do vzduchu plukovník Mackenzie. Po každém letu se vrací do kontrolní místnosti, takže vás budu moct seznámit.“

„Už jsme se potkali,“ odpověděla. „Stavil se tu včera večer.“

„Co si o něm myslíš?“

Chvilí hledala výstižnou odpověď a nakonec se rozhodla pro stručné: „Je děsivý.“

Cal se zasmál. „Jo, nechtěl bych se s ním chytnout. Přísahal bych, že piloti nerespektují nic a nikoho, ale před ním mají ztracený respekt, ve vzduchu i na zemi. Jeden z nich prohlásil, že Mackenzie je vůbec nejlepší pilot u letectva. A to už je co říct, nikdo z téhle party není budižkničemu.“

Dorazili zbylí dva členové týmu. Yates Korleski, malý, robustní muž s prořídými vlasy, byl nejstarším členem týmu a jeho vedoucí. Adrian Pendley byl vysoký a pohledný, rozvedený a hlavně jednoznačně proti tomu, aby Caroline byla v týmu. Když poprvé pracovala pro Boling-Wahl, Pendley po ní vyjel a nedokázal jí odpustit způsob, jakým ho odmítla. Ale svou práci dělal dobře, takže se rozhodla, že s ním bude spolupracovat, i když to znamenalo, že bude muset snášet jeho neustálé narážky.

Prošel okolo ní, aniž by na ni promluvil, ale Yates se na chvíli zastavil u jejího stolu. „Už jste se tady se vším trochu seznámila?“

„Ano, díky. Včera večer jsem měla tu čest i s šéfem.“

Yates se zašklebil. „Co na něj říkáte?“

„Už jsem říkala Calovi, že mi připadá trochu děsivý.“

„Jestli nechcete zjistit jak moc děsivý ve skutečnosti je, snažte se nikdy neudělat žádnou chybu.“

„Lidskou chybu asi neomlouvá, že?“

„Ne, pokud se jedná o jeho letadla nebo o jeho muže.“

Yates zamířil směrem ke konvici s kávou. Caroline usoudila, že její panika minulý večer byla možná oprávněná. Yates pracoval v civilních týmech už dvacet let, takže jestli i na něj udělal plukovník dojem, nebude to asi žádný obyčejný pilot.

V určeném čase se všichni společně přemístili na letištní plochu, kde byly monitorovány lety Netopýrů. Ověřování dokladů u vstupu do kontrolní místnosti jí připomnělo přísná bezpečnostní opatření. Místo se hemžilo strážemi. Všichni civilisti, kteří na projektu

pracovali, prošli důkladnou bezpečnostní kontrolou. Caroline nebyla výjimkou, její spis pravděpodobně o ní obsahoval vše i poznámku o tom, co si ráda dávala k snídani.

Kontrolní místnost byla rušné místo, plné počítačů a lidí, kteří je obsluhovali. Prakticky žádná část nového letounu se nevyhnula změnám a inovacím oproti starším modelům, takže tu bylo mnoho různých společností a pracovníků, kteří zajišťovali, že všechno bude fungovat, jak má. Shromáždila se tu i skupina pilotů, někteří v leteckých oblecích, ostatní v běžných služebních uniformách. Když zahlédli Caroline, ozvalo se několik hvízdnutí a jeden z pilotů se chytil za srdce.

„Právě jsem se zamiloval,“ hlasitě oznámil skupině.

„Nevšímejte si ho, madam,“ ozval se jiný pilot, „to už je tenhle týden potřetí, a to je teprve úterý. Je trochu přelétavý.“

„Ale fešák,“ obhajoval se první pilot. „Tak co, krásko? Nechcete se vdát, bydlet v domě porostlém popínavými růžemi a mít roztomilé děti?“

„Jsem alergická na růže,“ odpověděla.

„A na muže,“ zamumlal za ní Adrian tak, aby ho slyšela jen ona. Ignorovala ho.

„Zapomeňte na růže,“ řekl pilot velkoryse. Jmenovka na jeho triku říkala, že se jmenuje major Austin Deale.

„Dokážu se přizpůsobit. A je se mnou zábava. Už jsem říkal, že si užijeme spoustu legrace?“

Z reproduktoru se ozval hluboký hlas a všichni piloti naráz zmlkli a obrátili se k monitoru. Caroline chvíli trvalo, než si uvědomila, že to je kamera

nainstalovaná v kokpitu, která jim umožňovala vidět, co pilot dělá a vidí.

„Dnes jsou nahoře čtyři letadla,“ řekl podplukovník Eric Picollo, aby je uvedl do situace. „Dva Netopýři a dvě F-22. F-22 je v současné době jediné letadlo, které je dostatečně rychlé, aby mohlo dobře otestovat nové prototypy. Teď Netopýři provádějí zátěžové manévry a potom budou testovat zaměřovači systém.“

Z reproduktoru se znova ozval hluboký hlas, úsečný a faktický, jako kdyby jeho majitel seděl za stolem v kanceláři a ne v kokpitu nadzvukové stíhačky. Caroline se zachvěla a na rukou jí naskočila husí kůže.

„Jděte na MIL.“

„Jdu na MIL,“ ozvala se odpověď.

„Vojenské seřízení škrticí klapky,“ zašeptal Cal, který stál po její pravici.

Přikývla, že rozumí, s očima stále upřenýma na monitor. Z plukovníka Mackenzieho viděla jen ruce a dlouhé nohy s plynovou pákou mezi nimi, ale věděla, že se dívá právě na něj a ne na nějakého jiného pilota. Na jeho pohybech bylo něco zvláštního, i když nedokázala přesně říct, co to vlastně bylo.

Piloti provedli s letounem sérii manévru a senzory zapuštěné v plášti letadla zaznamenávaly údaje o stupni zátěže kostry letadla.

„Dvacet stupňů alfa,“ řekl hluboký hlas a potvrdil údaje číselné indikace, které se objevily na monitoru. „Třicet... čtyřicet... padesát... šedesát.“

Jeden z pilotů za ní nervózně zamumlal: „Sakra.“

„Alfa je útočný úhel,“ zašeptal major Deale, když si všiml jejího zmateného pohledu. Jeho výraz byl napjatý. „Většina velmi výkonných letounů se dostane

nejvýš tak na dvacet stupňů. Už jsme vytáhli Bejby na padesát stupňů, protože kontrolovatelný tlak umožňuje lepší ovládání, ale ani X-29 nešla zvládnout nad sedmdesát stupňů.“

„Sedmdesát,“ ozval se klidný hlas. „Sedmdesát pět.“

Major zbledl. Zíral na měnící se čísla na monitoru, jako kdyby je mohl ovládat pouhou silou vůle.

„Sedmdesát sedm... sedmdesát devět... osmdesát... řízení se trochu škube. To by pro dnešek stačilo, vyrovnávám.“

„Co Zuřivec?“ zeptal se někdo.

„Šedesát pět,“ odpověděl někdo jiný a ze skupinky se ozvalo pochechtávání.

„To byla jeho alfa anebo ukazatel strachu?“

„Já se začal potit při padesáti.“

„Budeme ho z kokpitu muset vyvléct. Nebude se moct udržet na nohou.“

„Vsadím se, že Mezkovi se ani nezrychlil pulz. Místo krve má ledovou vodu, čirou ledovou vodu.“

Pak proběhla řada dalších testů, hlasitě komentovaných piloty v kontrolní místnosti. Letadla se bez problémů dostala na šest G, ale když se přiblížila k devíti G, všichni ztichli.

Plukovník se blížil k deseti G.

„Vyrovnajte, vyrovnajte,“ řekl bez dechu kapitán.

Major Deale se potil. „Tohle mi nedělej,“ zabručel. „No tak, Mezku. Nech to plavat.“

„Vyrovnávám,“ z rádia zazněl klidný hlas a v kontrolní místnosti se ozvalo několik ulehčených vydechnutí.

„Ten pacholek je genetická abnormalita,“ řekl kapitán a nevěřicně při tom kroutil hlavou. „*Nikdo* by tohle teoreticky neměl vydržet. Jak dlouho?“

„Ne moc dlouho,“ odpověděl druhý nadporučík u monitoru. „Vlastně se dostal na deset tak na čtyři desetiny sekundy. To už dokázal předtím.“

„Zatraceně, představte si, jaký musel být před deseti lety.“

„Stejný jako teď,“ odtušil major Deale.

Další série testů se týkala laserového zaměřování. Caroline se protlačila blíž k monitoru a snažila se uspořádat své myšlenky. Když ji vybrali jako náhradu za Waltonovou, zjistila si základní informace o stíhacích letounech, takže měla přesnou představu o tom, jak nebezpečné tyto manévry jsou. Při takovém náporu mohl omdlít a nemusel se probrat včas na to, aby se nezavrtal do země. Ostatní piloti o tom věděli své.

Adrian si stoupnul před ni a zakryl jí výhled. Caroline nepochybovala, že to udělal naschvál. Tak tohle ne, řekla si v duchu.

„Promiň, Adriane,“ řekla zdvořile. „Jsi dost vysoký, takže přes tebe vůbec nevidím. Mohl bys mě pustit před sebe?“

Yates se usmál. Adrianův kyselý obličej buď neviděl, nebo ho prostě ignoroval. „Dobrý nápad, Caroline. Stoupněte si dopředu.“

Testy zaměřovacího systému probíhaly dobře.

Zkoušeli lasery na nepohyblivých cílech a všechny součásti fungovaly v mezích normy. Všechna data viděli před sebou na monitorech a mohli je tak okamžitě kontrolovat se svými poznámkami.

Když letadla bezpečně přistála, atmosféra v kontrolní místnosti se znatelně uvolnila a předešlé ticho se během pár minut proměnilo v čilý ruch. Laserový tým se shlukl okolo podplukovníka Picolloa, a když společně znovu prošli testy, řekl: „Plukovník se možná ještě bude chtít zeptat na pár dalších věcí, ale myslím, že v nejbližší době můžeme začít s pohyblivými terči.“

Caroline se chystala odejít, ale zastavila ji ruka, která se jí ovinula kolem pasu. Vyděšeně se ohlédla. Major Deale se na ni zazubil a ještě ji k sobě přitáhnul. Ostatní piloti se na ni dívali a stejně přihloupě se usmívali. Vypadají jako reklama na zubní pastu, pomyslela si znechuceně. Sakra, už to zase začíná.

„Takže, krásko, kam byste chtěla jít dnes na večeri?“ zeptal se major.

„Ruce pryč, Daffy,“ ozval se za nimi zdánlivě mírný hlas. „Doktorka Evansová bude dnes večer se mnou.“

Nemohlo být pochyb o tom, komu hlas patřil. I kdyby v něm nerozpoznala ten měkký, hluboký tón, mohla si být jistá podle toho, jak jí začalo bušit srdce a jak se jí stáhly plíce, takže mohla jen stěží dýchat.

Otočili se všichni najednou. Mackenzie byl stále ještě v leteckém obleku, s helmou v ruce. Jeho černé vlasy byly promočené potem a lepily se mu na hlavu, jeho výraz byl klidný a nepřítomný.

„Já ji viděl první,“ zaprotestoval major Deale, ale stáhl ruku z jejího pasu. „Sakra, Mezku, nemůžeš se prostě jen tak podívat a rozhodnout –“

„Ale můžu,“ řekl Mackenzie a pak se otočil na Picolloa a začal na něj chrlit jednu otázku za druhou.

Major se otočil a zkoumavě se na Caroline podíval, jako by ji viděl poprvé v životě, což byla možná

pravda. Do té chvíle pro něj byla jen vcelku pěkná tvářička, kočka, ale teď se na ni musel podívat jako na člověka. „Nikdy jsem neviděl Mezka udělat něco takového, a to ho znám už patnáct let,“ řekl zamyšleně.

„Já ho neznám vůbec,“ odpověděla Caroline ostře. „Totiž, potkala jsem ho minulou noc. Je vždycky tak svéhlavý?“

„Mezek? Svéhlavý?“ Major našpulil rty.

„Despotický,“ snažila se mu Caroline napovědět. „Diktátorský. Kategorický.“

„Á, *tenhle* druh svéhlavosti. Máte na mysli, jestli má ve zvyku zjednávat si tímhle způsobem dámskou společnost na večeři?“

„Tak by se to taky dalo říct.“

„Ne. Tohle je poprvé. Obvykle musí ženy odhánět tyčí. Milují ho k smrti. To dělá ten lesk jeho povolání, víte, to tušení něčeho divokého. Ženy zbožňují uniformy. No, ale pod ní je vlastně hrozně nudný.“

„Daffy...“ v klidném hlase se mísila trpělivost s varováním.

Major se podíval Caroline přes rameno a obličej se mu roztáhl do úsměvu.

„Jen jsem tady na tebe pěl chválu.“

„Slyšel jsem.“

Mackenzie stál těsně vedle ní, ale neodvážila se na něj podívat. Předešlou noc ho vysloveně požádala, aby ji nechal na pokoji, a teď si připadala, jako by jí právě na krk zavěsil cedulku s nápisem – „Ženská plukovníka Mackenzieho“. Stěží potlačila náhlý popud vrazit mu pěst do břicha. Ale násilí obvykle nic nevyřešilo. Navíc byl vedoucím projektu, a tohle by nebyl nejlepší krok v budování kariéry. Ať tak nebo onak, stejně se zdálo, že

má tělo z temperované oceli a asi by si o něj zlomila ruku. Snažila se nedát na sobě nic znát.

„Mohla byste za půl hodiny přijít do mé kanceláře, doktorko Evansová?“ zeptal se plukovník. Nenáviděla způsob, jakým se na něco ptal a přitom to znělo jako rozkaz.

Obrátila se na něj se zářivým úsměvem. „Pokud na tom trváte, plukovníku.“

Jeho oči se zablýskly pochopením jejího záměru, ale bez zaváhání odpověděl.

„Trvám.“

„Tak tedy za půl hodiny.“

Když šla společně s ostatními zpátky do kanceláří civilního týmu, zastavil se u ní Adrian.

„Chytrý tah,“ pronesl, teď už s nepokrytým nepřátelstvím. „Vetřeš se do přízně šéfovi a už se nemusíš bát, když něco zpackáš v práci.“

Dívala se přímo před sebe.

„Já práci nezpackám.“ Nemělo smysl přesvědčovat ho, že mezi ní a plukovníkem nic není, tak se o to ani nepokoušela.

Cal se ohlédl, a když viděl Adriana vedle ní, zpomalil krok a nechal je k němu dojít.

„Problémy začnou až přijdou na řadu pohyblivé cíle, ale zatím s programem nebyly žádné problémy. Skoro mě děsí, jak jde všechno hladce.“

Adrian zrychlil, aniž by něco dalšího řekl a Cal tiše zahvízdal mezi zuby.

„Asi není předsedou tvého fanklubu, co? Když jsme se dozvěděli, že k nám přeloží tebe, měl nějaké zlomyslné poznámky, ale nenapadlo mě, že je to otevřená válka. V čem je problém?“

„Konflikt osobností,“ odpověděla Caroline prostě.

Cal vypadal ustaraně. „Jako tým musíme dobře fungovat, nebo nás plukovník Mackenzie nechá přemístit a to by v našich záznamech nevypadalo dobře. Na testy už nezbývá moc času. Až dojde na hlasování o dotacích, chtějí Kongresu a médiím předvést jen to nejlepší. A to už je, myslím, za pár týdnů.“

„Můžu Adriana ignorovat,“ ujistila ho.

„V to jsem doufal. Když budu moct, tak budu mezi vámi, ale stejně spolu někdy budete muset pracovat.“

„Pokud jde o práci, myslím, že jsme oba profesionálové, takže své osobní spory necháme stranou. Ale díky, že tě to napadlo.“

Cal přikývl a pak se na ni usmál. „Takže, vypadá to, že jsi plukovníka zaujala. Dal to jasně najevo, nebo ne?“

„Zcela bezdůvodně,“ řekla vztekle.

„Možná z tvého pohledu, ale ne z jeho.“

Bylo to od ní hloupé, ale začala se na setkání s plukovníkem v jeho kanceláři těšit. Vedoucí projektu nebo ne, řeknu mu něco hodně nepříjemného, slibovala si.

V dohodnutý čas se doptala na směr a odhodlaně zamířila přes rozjezdovou plochu, poháněna zlostí.

Za stolem před kanceláří seděl seržant Vrska, tělnatý mladý muž, jehož oblečení připomínalo spíš fotbalového fanouška než vojáka, ale mile

Caroline pozdravil a uvedl ji do plukovníkovy soukromé kanceláře.

Mackenzie se osprchoval a převlékl do letní uniformy. Modrá barva jeho košile dávala ještě víc

vyniknout jeho bleděmodrým očím. Opíral se o židli a klidně ji pozoroval, jako by čekal, až vybuchne.

To také Caroline zvažovala, ale pak ji napadlo, že přesně tohle očekává. Místo toho se tedy posadila na židli před jeho stolem, pohodlně se opřela a čekala, až plukovník začne.

„Četl jsem váš spis,“ začal. „Působivá hodnocení. Ve škole jste vždy byla dál než vaši vrstevníci, na univerzitu jste se dostala v šestnácti, bakalářské studium jste ukončila v osmnácti, magisterské v devatenácti, doktorát jste získala v jedenadvaceti. Boling-Wahl vás považuje za jednoho z nejlepších fyziků v zemi, ne-li na světě.“

Nevěděla, co má očekávat, ale výčet jejích dosavadních úspěchů to určitě nebyl. Ostražitě se na něj podívala.

„Nikdy jste s nikým nechodila,“ pokračoval. Sevřel se jí žaludek, narovнала se na židli a snažila se vytušit, kam plukovník míří. „Ani na střední škole, což je částečně pochopitelné, když vezmeme v úvahu váš věk a množství učiva, ale ani na univerzitě. Zkrátka, doktorko Evansová, nemáte nejmenší tušení, jak zvládnout takovou divokou tlupu, jako jsou mí muži. Naštvalo vás, když vám major Deale dal ruku okolo pasu.“

Nepromluvila, jenom ho dál pozorovala.

„Musíme pracovat všichni společně, protože máme spoustu práce a málo času. Nechci tu žádné nepřátelství, které by ničilo morálku, ale také nechci, abyste se tu cítila nepříjemně kvůli chování pilotů. Jsou to jen muži a neustále nasazují své životy. Jsou divocí a domýšliví a potřebují se uvolnit, ať už u alkoholu, se ženami nebo nějakými hloupými žerty. Jeden ze

způsobů, jak je přimět, aby vás nechali být, je proměnit základnu ve válečnou zónu, s tím, že vás nikdo nebude mít rád a nikdo s vámi nebude chtít spolupracovat, ale to zpomalí práci. Druhý způsob je nechat je v domnění, že jste má.“

Jeho formulace se jí ani trochu nelíbila. „To je tak primitivní, chybí vám už jen kyj.“

„Už vás nebudou otravovat,“ pokračoval, její poznámku nechal bez povšimnutí. „Právě naopak, budou vás ochraňovat.“

Postavila se a začala přecházet po kanceláři. „Jen chci trochu klidu, abych mohla dělat svou práci. Chci toho po vás tolik? Proč bych se měla schovávat za smyšleným vztahem?“

„Tak předně, všichni předpokládají, že máte zkušenosti jako každá jiná žena ve vašem věku.“

Zamračila se na něj, nelíbilo se jí, jak větu formuloval. V mém věku, jistě! Řekl to, jako kdybych měla těsně před důchodem.

„Nenapadne je, že by vás svým chováním mohli vyděsit,“ pokračoval. „Také je možné, že nezůstanou jen u nevinných žertů, některý z nich to může vzít vážně a naštvě ho, když ho odmítnete. Nemůžu si dovolit disciplinární řízení s některým z mých mužů, potřebuju je, stejně jako potřebuju vás. Nepomohlo by ani, kdyby věděli, že jste nezkušená, stejně by se pořád snažili dostat se vám pod sukni. A kdyby se dozvěděli, že jste panna, všechno by se jenom zhoršilo. Nejlepší bude, když si budou myslet, že chodíte s někým jiným, a já jsem jediný na celé základně, komu by se neodvážili lézt do zelí. Takže od nynějška, pokud jde o mé muže, patříte mně. Všechno, co po vás chci, je, abyste se před nimi ke mně chovala alespoň trochu

přátelsky a nedávala tak najevo, že byste nejraději viděla mou hlavu na podnose.“

„S jablkem nacpaným v puse,“ zamumlala. Sakra, proč jsem se mu nevysmála do očí? vynadala si. Teď už jí těžko uvěří, že není panna.

Joe byl klidný, ale pozorně ji sledoval.

Nemohla se na něj podívat. Nakonec sebrala zbytky rozvahy a řekla: „Tak dobře.“ Pak se otočila k odchodu, chtěla už být od něj co nejdál, ale jeho hlas ji zastavil.

„Ještě něco. Jelikož pro ostatní budeme pár, bylo by zvláštní, kdybyste mi vykala a oslovovala mě plukovníku. Navrhuju tykání, doufám, že nebudete proti.“

Chtěla něco říct, ale nedostala ze sebe ani slovo. Namísto toho jen přikývla a pak, podruhé za posledních dvacet čtyři hodin, se poddala nepřemožitelnému nutkání utéct z jeho dosahu.

TŘETÍ KAPITOLA

Ještě několik minut po tom, co doslova utekla z jeho kanceláře, seděl Joe ve své židli s rukama za hlavou a s nepatrným, spokojeným úsměvem v koutcích svých pevných rtů.

Takže je panna. Nebyl si tím jistý, ale ukázalo se, že jeho odhad byl správný. Zkušenou ženu by nemohl dostat do takových rozpaků, nemohl by ji tak znejistit. Ubohý drahoušek. Přes všechnu svou inteligenci byla úplně ztracená, když došlo na muže a sex, a svou nejistotu nahrazovala útočností. Očividně to až doteď fungovalo.

Dorazil do kanceláře před úsvitem a místo toho, aby se soustředil na nadcházející let, myslel na ni. Napadlo ho vyžádat si její spis. Bylo to zajímavé čtení. Od chvíle, kdy začala chodit do školy, byla stranou od svých vrstevníků a na nevyhnutelné společenské odcizení reagovala tak, že se soustředila na studium, takže pomyslná mezera se stále zvětšovala. Mnoho věcí si musel domýšlet, její spis obsahoval jen neosobní výčet čísel a úspěchů. Výjimku tvořila pouze detailní bezpečnostní kontrola, která poukazovala na nedostatek jakýchkoli osobních vztahů s muži, ale ani její psychologický profil, ani důkladné vyšetřování neodhalilo žádný náznak homosexuality.

V pracovním záznamu doktorky Evansové se objevilo několik případů, kdy se nepohodla s některým ze spolupracovníků, vždy s mužem, ale jelikož v jejím oboru bylo daleko více mužů než žen, sama o sobě tato skutečnost nic nedokazovala.

Vzpomněl si, jak na něj reagovala předešlý večer. Byla tak naježená, protože byla vždycky ta, co se nějakým způsobem lišila od ostatních? Její vrstevníci se jí vyhýbali a její spolužáci se nezajímali o někoho, kdo byl proti nim ještě dítě. Vytvořila si neproniknutelnou obranu, které se v pozdějších letech už nedokázala zbavit.

Neúspěšně si lámal hlavu nad tím, jak se k ní dostat blíž. Ale pak viděl, jak ztuhla, když jí Daffy objal okolo pasu a okamžitě ho napadlo řešení. O chvíli později začal svůj plán realizovat.

Její práce pro ni byla důležitá. Kvůli ní byla ochotna předstírat, že s ním chodí, i když předtím dala jasně najevo, že nechce být předmětem klepů. Věděl, že se o ní bude mluvit tak j ako tak, protože prostě nebyla typ ženy, která by se ztratila v davu. Raději byla ochotna předstírat, že s ním něco má, než aby se musela vzdát práce na projektu Netopýr. Na tomto předpokladu postavil celý svůj plán.

Ted' měl jistotu, že ji ostatní muži nechají na pokoji a on bude mít volné ruce. Hodlal této výhody využít do posledního zbytku. Bude s ním muset trávit čas, bude ho muset poznat, naučit se v jeho přítomnosti uvolnit.

Její svedení bude tou nejsladší misí, jakou kdy podstoupil. Zkrocení té malé ještěrky ho vzrušovalo více, než překročení Machu 3.

Caroline se neodvážila vrátit do práce. Nechtěla, aby ji někdo viděl tak rozrušenou, zvláště ne Adrian, který by si neodpustil zlomyslné poznámky o tom, aby svůj milostný život řešila po pracovní době. Zamířila na nejbližší dámskou toaletu a zavřela se v jedné z kabiněk.

Třásla se po celém těle a cítila, že má velmi blízko k slzám. Plakala zřídka, věděla, že jediné, čeho dosáhne, bude ucpaný nos. A co víc, znovu byla potupně poražena a bylo načase, aby čelila faktům.

Nevyděsil ji plukovník Mackenzie – lekla se své reakce na něj. Inteligence jí byla k ničemu, když schovávala hlavu do písku a nebyla schopná přiznat si pravdu. Příliš si věřila, že si dokáže udržet muže od těla díky svému ostrému jazyku. Zdálo se, že plukovníka nezastrašila – zatracený mužský, jemu se to dokonce líbilo – ale možná se s ostatními muži dokázala vypořádat jenom proto, že ji žádný z nich nepřitahoval. Zkrácený dech, záchvaty paniky, bušení srdce a zbabělé chování, to všechno mohlo znamenat jen jedinou věc: sexuální přitažlivost.

Nezlobila se na sebe, že to nerozpoznala okamžitě, protože to bylo koneckonců poprvé, kdy něco takového zažila. Bylo to jako s řízením, také nevěděla, co dělat, když poprvé sedla za volant. Vždycky se divila chování lidí, kteří chtěli upoutat pozornost opačného pohlaví, ale teď už věděla, co za tím vším vězí. Hormony. Bylo zneklidňující zjistit, že ji zradilo její vlastní tělo.

A teď ještě ten problém s piloty, pomyslela si rozmrzele. Věděla, že kdyby se nad ním zamyslela, určitě by vymyslela jiné řešení, ale zdálo se, že její mozek odmítá pracovat. Pokusila se uspořádat své myšlenky.

V dané situaci byla ochotná předstírat vztah s plukovníkem Mackenziem. Muži ji nechají na pokoji, takže bude moci pracovat a také nebude piloty rozptylovat. Předstíral plukovník, že má vztah s každou ženou na základně? napadlo ji. Proč si vybral zrovna

mě? Co je na mně tak nebezpečného, že mě musí *neutralizovat*? Věděla o sobě, že je vcelku přitažlivá, ale rozhodně nebyla žádná *femme fatale*.

A co přesně tohle předstírání zahrnovalo? Čas od času s ním promluvit a usmát se na něj? Byla přesvědčená o tom, že tohle zvládne. Nikdy se nevyžívala v cukrování, které viděla u jiných žen, ale na tom přeci nemohlo být nic těžkého. Ale jestli si myslel, že součástí tohohle falešného vztahu bude i objímání, líbání a bůhví co ještě, okamžitě vycouvá. Nesnesla bych to napětí, pomyslela si. Takový nápor adrenalinu určitě není zdravý.

Ale situace nebyla nezvládnutelná. Doufala, že pokud si udrží chladnou hlavu a nebude mu důvěřovat bez ohledu na to, jak rozumný se zdál, určitě to vyjde.

S touto myšlenkou nasadila odhodlaný výraz a opustila své útočiště. Když přecházela po rozletové dráze, slunce jí pražilo do vlasů a páliło do rukou. Vzduch se chvěl horkem a bylo slyšet neustálé hučení motorů. Plocha se hemžila piloty, kteří plnili různé úkoly na obrovské základně. Líbil se jí všechn ten ruch a ještě více ji vzrušovala myšlenka, že mohla pracovat na nejlepším stíhacím letounu, který byl kdy vyroben.

Práce pro ni odjakživa byla všelékem. Užívala si ji, milovala ji, protože to byla ta část jejího života, ve které vynikala, ve které se cítila dobře.

Uklidňovala ji a byla pro ni důvěrně známá, i když Adrian Pendley dělal všechno pro to, aby ji začala nenávidět. Když mohla ignorovat Mackenzieho, stejně tak může ignorovat i Adriana.

Obraz plukovníkova opáleného jestřábiho obličeje se jí vznášel před očima, zformoval se z horkého vzduchu jako fata morgana. Ignorovat Mackenzieho jí zatím moc nešlo, ale určitě jí to brzo půjde líp. Musí to jít, jinak budu ztracená, prolétlo jí hlavou.

Když se vrátila do kanceláře, s šaty promočenými potem a s pramínky vlasů přilepenými na obličej, Adrian se na ni podíval a ušklíbl se.

„Nenapadlo tě, že na rychlovku je moc horko? Měla by sis to šetřit na víkend ve Vegas.“

Yates zvedl hlavu a zamračil se. Caroline zachytila jeho pohled a pokrčila rameny na znamení, že je jí to jedno.

Laserový program byl v plném proudu. Jejich úkolem bylo odstraňovat chyby, a protože ten den šly testy dobře, zbývalo jim jen zrekapitulovat, co viděli. Potom prošli test, který měl následovat, první s pohyblivým terčem. Letouny, které na něj měly být použity, byly už zkontrolovány v rámci pravidelné údržby a to ještě předtím, než Caroline dorazila na základnu. Protože museli zkontrolovat systémy letadel, která byla ve vzduchu ten den, Yates, Adrian i Caroline se převlékli do pracovních obleků. Cal zůstal v kanceláři a kontroloval údaje na počítači.

„Všichni lidé, co pracují na projektu Netopýr, spolu vycházejí dobře,“ ozval se Yates, když šli do hangáru.

„Tak to nepokaz tím, že někoho našťveš,“ řekl Adrian a s úšklebkem se na ni podíval.

Yates se zastavil a obrátil Adriana čelem k sobě. „To by stačilo.“

„Je to pravda. Víte stejně dobře jako já, že s ní nikdo nechce pracovat.“

„Mám uši a není to Caroline, kdo se tu chová jako pitomec. Snad vám nemusím připomínat, že plukovník Mackenzie může nechat kohokoliv z nás přeložit. A udělá to ve vteřině, když si bude myslet, že se nedokážeme dohodnout a spolupracovat. Jestli k tomu dojde, vaše kariéra u Boling-Wahl je u konce, a to platí pro vás oba.“

Caroline nacpala ruce hluboko do kapes své kombinézy. I když Yatesova zlost byla namířená na Adriana, věděla, že její postavení u Boling-Wahl je díky jejím předchozím potížím poněkud nejisté. Jeden z incidentů měla právě s Adrianem. Možná je přidělili ke stejnému projektu, aby je vyzkoušeli, a její další kariéra závisela na tom, jestli tímto testem projde.

Adrian se k ní obrátil s ostrým pohledem. „Budu se jí vyhýbat,“ zavrčel nakonec, „když se ona bude vyhýbat mně.“ Pak od nich odešel.

Yates si povzdychl a spolu s Caroline se vydal směrem k hangáru, teď o něco pomaleji. „Ignorujte ho, pokud to bude možné,“ poradil jí. „Neuvědomil jsem si, že je mezi vámi takové nepřátelství.“

„Nejsem nepřátelská,“ řekla Caroline překvapeně.

Zamyšleně se na ni podíval. „Nemyslím si, že jste nepřátelská. Ale *on* je. Je to jen v tom, že si lezete na nervy, nebo se mezi vámi stalo něco, o čem bych měl vědět?“

Pokrčila rameny. „Není to žádné tajemství. Vyjel po mně, když jsem poprvé pracovala pro Boling-Wahl, a já ho odmítla.“

„Aha. Takže poraněná ješitnost.“

„Dávalo by to smysl, kdybychom spolu chodili a pak se rozešli, ale tak daleko to nikdy nezašlo. Asi nedokáže snést odmítnutí.“

„A to je všechno? Odmítla jste dát si s ním rande?“ zeptal se Yates nedůvěřivě.

„Ne tak docela. Pokusil se mě políbit.“

„A vy...?“

Dívala se před sebe, ale cítila, jak jí rudnou tváře. „Byl... no, byl docela dotěrný, jestli mi rozumíte, a nechtěl pochopit, že nemám zájem. Snažila jsem se mu to slušně vysvětlit, ale to nezabralo. Tak jsem mu řekla, že bych šla do zoo, kdybych chtěla, aby na mě sahala opice.“

Yates se zasmál. „Trochu hrubé, leč účinné.“

Zdaleka Adrianovi neřekla jen tohle, ale zdálo se jí, že už přiznala dost.

„Vzal si to osobně.“

„Budete spolu muset vyjít, pokud tu pracujete.“

„Chápu. Nebudu si ho všímat. Ale jestli na mě ještě jednou sáhne,“ varovala ho, „budu nepříjemná.“

Yates jí poklepal na rameno. „Jestli na vás sáhne, praštěte ho něčím po hlavě.“

Přesně to mám v úmyslu, napadlo ji.

Po zbytek dne pracovali na kontrole zaměřovačích systémů testovaných letounů, aniž by se objevily nějaké problémy. Letadlo obklopené údržbáři po všech stranách Caroline připomínalo Gulliverovu návštěvu v zemi Liliputů. Všude byla spousta kabelů, křižujících plochu hangáru.

Adrian s ní nemluvil, pokud nemusel, což jí úplně vyhovovalo. Dělal svou práci dobře a pokud se jí držel, neměla s ním žádné problémy. Možná na něj zapůsobilo Yatesovo kázání.

S důkladnou kontrolou obou systémů skončili pozdě odpoledne a Caroline byla ráda, že je to pro ten den všechno. Těšila se na dlouhou, studenou sprchu. Vrátila se do kanceláře, ani se nepřevlékala, jen sebrala své věci a ujistila se, že má pozamykané zásuvky. Kvůli bezpečnosti nesměli nechávat nic na stole.

Když dorazila do svého bytu, zapnula ventilátor a s úlevným vzdychnutím nechala studený vzduch proudit kolem svého těla. Malé místnosti měly jednu výhodu: daly se rychle ochladit.

Byla ráda, že má dvě místnosti. Jedna z nich byla kombinací obývacího pokoje, jídelny a kuchyně. Byla vybavená pohovkou se starým křeslem a poškrábaným konferenčním stolem z imitace dřeva. Převládající barvou se zdála být nepříjemná zelená, kterou znala z kanceláří. Druhou její část tvořila malá kuchyně a umakartový stůl s otlučenými rohy. Ložnice společně s koupelnou byla stejně velká jako přední místnost. Její postel měla být dvojitá, i když na to vůbec nevypadala, ale protože v ní spala sama, nijak ji to netrápilo. K dalšímu vybavení patřil prastarý prádelník, úzká šatní skříň a malinký sprchový kout. Dalo se tu žít, ale nedokázala si představit, že by si byt někdy mohla oblíbit.

Dala si dlouhou, studenou sprchu, kterou si slíbila, postupně ubírala teplé, jak si zvykala na chlad, až byla voda dostatečně studená. Cítila, jak se jí spolu s chladem vrací do těla síla. Sprchu vypnula, teprve když se třásla, rychle se osušila a oblékla do volných, bavlněných kalhot a velkého trika, které naplňovaly její představu pohodlí.

Pak se začala věnovat jídlu. Hned na začátku se rozhodla, že pokud to bude možné, tak bude jíst ve

svém bytě, proto si kuchyňku naplnila zásobami. Stála před otevřenou skříní a rozhodovala se, co si dá k večeři, když uslyšela zaklepání na dveře.

„Kdo je to?“ zavolala.

„Mackenzie.“

Ani se nemusel ohlašovat jménem, napadlo ji podrážděně, když šla otevřít. Úplně by stačilo, kdyby něco zahučel tím svým hlubokým hlasem.

Zhluboka se nadechla a otevřela dveře, cítila při tom, jak se jí po těle rozlévá horko a dusí ji.

„Co chcete? – chceš?“ zeptala se.

Neměl na sobě uniformu. Měkké džíny, ošoupané boty a bílé triko ji nějak znervózňovaly. Na očích měl tmavé brýle, nepostradatelné pro každého pilota. Nelíbilo se jí to. Nechtěla vědět, jaký je mimo službu.

Joe si všiml jejího vyzývavého postoje a zlosti v jejích očích. Pravděpodobně se rozhodla, že nejlepší bude chovat se jako obyčejně. Potěšilo ho to, její přítomnost nemusela být příjemná, ale byla zatraceně vzrušující a nechtěl, aby se na tom něco měnilo.

„Večeři,“ řekl.

Založila si ruce. „Nebudu tě krmit.“

„Ne, já budu krmit tebe,“ řekl mírně. „Vzpomínáš? Řekl jsem Daffymu, že dnes večer budeš se mnou. Když nebudeš, zítra o tom všichni budou vědět.“ Dalo mu zabrat, aby jeho hlas zůstal klidný a aby se jí díval do očí, protože evidentně neměla podprsenku. Tenké triko zřetelně odhalovalo tvar jejích pevných prsou a tmavá kolečka jejích bradavek. Každý sval v jeho těle se napnul s rostoucím vzrušením.

„Zvu tě jen na cheeseburger,“ řekl měkkým hlasem, který často používal k uklidnění klisen. „Ani se

nemusíš převlékat. Jen se obuj a zajedeme mimo základnu do nějakého bufetu.“

Caroline zaváhala. Myšlenka na hamburger byla lákavá, rozhodně lákavější než vložky, které si chtěla původně dát.

„Tak dobře,“ rozhodla se rychle. „Jen minutku.“ Odběhla do ložnice a obula si sandály, pak si projela vlasy hřebenem. Ze zrcadla na ni zíral její čerstvě opláchnutý obličej, chvíli zvažovala make-up, ale rozhodla se, že nebude riskovat.

Nevešel do jejího bytu, ale pořád stál těsně u otevřených dveří. Caroline vyšla ven a zamkla za sebou, pak ještě zkusila vzít za kliku, aby se ujistila, že jsou dveře dobře zavřené. Spokojeně zastrčila klíče do kapsy.

Řídil silné černé nákladní auto. Caroline se na něj překvapeně dívala, když jí otevíral dveře, aby mohla vylézt na sedadlo.

„Nikdy by mě nenapadlo, že jezdíš dodávkou,“ řekla, zatímco natahoval své dlouhé nohy pod volant.

„Vyrosl jsem na koňském ranči ve Wyomingu,“ odpověděl. „Jezdím dodávkou celý život. Co sis myslela, že mám?“

„Něco červeného a nablýskaného na nízkém podvozku.“

„Rychlost si šetřím do vzduchu.“ Šlehl po ní svýma ledově modrýma očima. „V čem jezdíš ty? Víím, že teď máš pronajaté auto, protože nejsi odtud, ale to se nepočítá.“

Caroline se uvelebila v sedadle. Rozhodla se, že raději sedí výš, aby viděla, a teď už se cítila o něco pohodlněji. Možná za to mohla dodávka, takové nanicované auto.

„Tipni si.“

„Něco bezpečného a spolehlivého.“

„Hm.“

I ta jedna slabika zněla nevrle. Joe ovládl úsměv.

„Pletu se?“

„Trochu.“

„Tak čím jezdíš?“

Otočila hlavou a zadívala se z okna. „Něčím červeným a nablýskaným na nízkém podvozku.“ Nikdy by si nekoupila nic usedlého a konzervativního. Chtěla sílu a rychlost a byla ochotná za to zaplatit.

„Jak moc nablýskaným?“ zeptal se.

„Korvetou,“ odpověděla a zasmála se.

Joe se na ni znovu podíval. Nemohl si pomoci. Žila jako nějaký intelektuál, uzavřená a nespolečenská, ale nemohla skrýt oheň, který v sobě měla. Prozrazoval ho neuvědomělý sex-appeal, se kterým se pohybovala a oblékala, zrazovala ho její výbušná povaha a silné auto, kterým jezdila. Způsobně seděla na sedadle spolujezdce, ale tvář vystavovala horkému vzduchu, který do auta proudil skrz otevřené okénko. Záblesk divokosti v jejích očích ho mátl, neklidně se zavrtěl, džíny ho najednou škrtily.

Projeli bránou a Joe otočil auto proti červeno-žluté kouli zapadajícího slunce. Nezdálo se, že by chtěla dál pokračovat v rozhovoru a jemu ticho nevadilo, a tak ho nepřerušoval.

Caroline si nemohla pomoci, aby se na něj každých pár minut nepodívala, i když svůj pohled rychle vracela k zapadajícímu slunci. Triko odhalovalo jeho silné paže, opálené dohněda pouštním sluncem. Měl tolik svalů, znervózňovalo ji to. Věděla, že piloti pravidelně posilují, protože pevná svalová hmota jim umožňovala

lépe zvládat nápor při létání, ale jeho síla byla tak nějak jiná. Byl silný – podobně jako panter nebo vlk – protože celý život fyzicky pracoval. Slunce zlatě vykreslovalo jeho profil a nemilosrdně odhalovalo ostrost jeho rysů, připomínal jí tvář válečníka z dávných dob vyraženou na minci.

Upřeně se dívala na jeho tenký orlí nos, široké čelo a výrazné lícní kosti. Jeho rty byly téměř nepřírozně pravidelně vykrojené. Horký vítr si pohrával s jeho hustými černými vlasy a čuchal jeho krátký vojenský sestřih. Pohled se jí rozostřil, když jí před očima vyvstal jeho obraz s dlouhými vlasy, vlajícími kolem širokých odhalených ramen. Srdce jí začalo panicky bít, a i když od něj hned odtrhla oči, nijak to nepomáhalo. Pořád ho před sebou viděla. Jestli sejde z očí neznamená i sejde z mysli, proč bych se tomu bránila, řekla si nakonec, a nechala své oči pást se na jeho těle.

Otočila k němu hlavu a její hladové oči sklouzly přes široký hrudník k jeho plochému břichu. Nemohla si pomoci, i když neměla tolik odvahy, aby se pohledem zastavila u poklopce jeho džínsů, a urychleně sklouzla k jeho dlouhým svalnatým nohám.

„Nejsi trochu velký na to, aby ses vešel do kokpitu?“ vyhrkla.

Odtrhl oči od silnice a podíval se na ni, přes tmavé brýle nebylo vidět jeho výraz. Taky by si je mohl sundat, napadlo ji.

„Je mi trochu těsný,“ odpověděl tichým pomalým hlasem. „Ale vždycky se tam nějak vmáčknu.“

Dvojsmyslnost jeho slov ji zasáhla jako kladivo. Byla žalostně nezkušená, ale ne naivní, a nemohlo být pochyb o tom, jak to myslel. Teď byla ráda, že si brýle nesundal, rozhodně netoužila vidět jeho výraz. Chtěla si

schovat obličej do dlaní. Chtěla vyskočit z dodávky a běžet celou cestu na základnu až do bezpečí svého bytu. Asi mi přeskočilo, pomyslela si. Nastoupila jsem do auta s mužem, kterého skoro neznám, za chvíli bude tma a my jsme někde prostřed nevadské pouště.

Pak si vzpomněla, že ji vyděsila její vlastní reakce, ne jeho chování. Podle toho, jak se na něj dívala, si určitě myslí, že by ho nejraději svlékla ještě tady v autě, i když libido pilotů bylo tak nechvalně proslulé, že by se možná ani příliš nebránil. Možná vůbec nic netuší, zadoufala.

Joe byl vděčný za tmavé brýle, které chránily jeho oči před sluncem, protože mu ji umožňovaly pozorovat, aniž by to tušila. Sakra, vzala si podprsenku, projelo mu hlavou. Ale tenký materiál nedokázal úplně zakrýt její ztvrdlé bradavky. Ta malá dračice je vzrušená, napadlo ho – a šťve ji to. Cítil její napětí, viděl, jak se slabě chvěje a nedokáže se uklidnit. Jeho pohled se vrátil k jejím bradavkám a jeho ruce se pevněji sevřely na volantu, nedokázal se zbavit myšlenky na ty tvrdé pupeny ve svých ústech. Když ji dokázala vzrušit dvojsmyslná poznámka, co by dělala, kdybych ji dostal do postele? pomyslel si.

Nebyla sama, kdo byl vzrušený. Kdyby se ještě jednou podíval na její bradavky, pravděpodobně by musel sjet ze silnice a zastavit a na to nebyla ani zdaleka připravená. Nechtěl udělat takovou chybu, a tak se na ni už nepodíval, dokud nedorazili k jeho oblíbenému drive-in bufetu, který vypadal dostatečně zašle. Zajel k jednomu z mikrofونů, vypnul motor a pak si sundal brýle a položil je na palubní desku. „Co chceš?“

Přála si, aby to řekl jinak. Naklonila se, aby si mohla přečíst menu vyvěšené nad mikrofonom a zamračila se, jak se snažila soustředit na jídlo. Neodolatelná vůně smažených hamburgerů, cibule a hranolek naplnila vzduch – proč nejnezdравější jídlo voní vždycky nejlíp? „Cheeseburger a džus do půllitru.“

Zmáčkl tlačítko na mikrofonu a když se ozval kovový hlas, objednal dvakrát cheeseburger menu. Potom se napolo otočil k Caroline, širokými rameny se opřel o okénko a jen tak mimochodem pronesl: „Až se dostaneme zpátky na základnu, tak tě políbím.“

Caroline se oči rozšířily úžasem, její srdce se znovu divoce rozbušilo. „Chci ve svém cheeseburgeru cibuli. Hodně cibule.“

„Nemusíš se bát, že bych se na tebe vrhl,“ pokračoval, jako kdyby nic neřekla. „Bude to jen pusa, před tvými dveřmi, aby nás viděl každý, kdo půjde okolo. Ani tě neobejmu, jestli nebudeš chtít.“

„Nechci, abys mě líbal,“ řekla a stáhla se na svou stranu dodávky, jak nejdál to šlo.

„Stejně tě políbím. Všichni to čekají.“

„Je mi jedno, co všichni čekají. Souhlasila jsem, že s tebou půjdu na večeři, protože se to zdál být dobrý nápad, jak ostatní udržet v klidu. Nikdy jsem nesouhlasila s líbáním.“

„Nerada se líbáš?“

Vzdorovitě se na něj podívala. Měla odpovědět, že ano, samozřejmě, že se ráda líbá, ale *jeho* líbat nechce. To by ale byla nepokrytá lež a její srdce, které se jí při myšlence na jeho polibek chvělo jako viktoriánské panně, jí napovídalo, že by to nesnesla. Zjistila, že lhát se dá jen s alespoň lehkým nadhledem.

Na druhou stranu, pravda byla tou nejhorší odpovědí, kterou by mu mohla dát. Ne, neměla ráda ty uslintané pusy, které většinou minuly cíl, protože se bránila jako divoká kočka, ale představa jeho polibku ji opíjela a bála se, že by se jí líbil až moc.

Když neodpovídala, klidně řekl: „Až se dostaneme k tvému bytu, odemkni dveře, pak se otoč a podej mi ruku. Vezmu ji do své, nakloním se a políbím tě. Nebude to dlouhý polibek. Jen tři vteřiny. Pak pustím tvou ruku a popřeju ti dobrou noc. Na základně bude ještě pořád rušno, takže nás určitě někdo uvidí a rychle se rozšíří, že je mezi námi asi něco vážnějšího.“

Ztěžka polkla. „Tři vteřiny?“ To neznělo jako moc dlouho. To zvládnou, dodávala si odvahu.

„Jen tři sekundy,“ ujistil ji.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Cheeseburger s hranolky (a bez cibule) byl výborný, připomněl jí těch několik vzácných okamžiků jejího dětství, které strávila se strýcem, matčíným bratrem, a s jeho ženou, kteří byli oba dobře o deset let mladší než její rodiče. Strýček Lee jí dával ty největší a nejšťavnatější hamburgery, které kdy měla, a také zmrzlinu, další zakázané jídlo. Rodiče jí čas od času povolili šerbet nebo mražený jogurt, ale nikdy zmrzlinu. Kdyby nebylo strýčka Leeho, Caroline by pravděpodobně dospěla, aniž by poznala radosti rychlého občerstvení. Stejně vždycky měla pocit, že se děje něco zvláštního, když si mohla dát hamburger.

Když dojedli, lenivě se na ni usmál a zeptal se: „Už jsi někdy hrála na automatech?“

„Ne. Nikdy jsem nebyla v kasinu.“

„Je nejvyšší čas to změnit.“ Nastartoval auto a brzy už projížděli po lasvegaské ulici, věnčené nekonečnou řadou neonů všech barev a uspořádaných v nejrůznější tvary. Oslňující světla zvala každého na nejrůznější atrakce a za zábavou. Nejvíc lidí se samozřejmě hrnulo do obrovských kasin, ale řada lidí jen tak bloumala po ulici, turisté toužili poznat vše, co jim město nabízelo.

Lidí byli oblečení ve všem možném, od kraťasů až po obleky.

„Hazarduješ rád?“ zeptala se.

„Nikdy nehazarduju.“

Odfrkla. „Jen se svým životem. Byla jsem dnes v kontrolní místnosti, vzpomínáš? Osmdesát stupňů alfa a 10 G bych nenazvala bezpečným způsobem života.“

„To není hazardování. Bejby byla konstruována tak, aby nám poskytla neomezený útočný úhel, ale její možnosti jsou nám k ničemu, pokud nebudeme vědět, jak ji použít. Mým úkolem je ujistit se, že funguje, jak má, otestovat ji a zjistit, čeho všeho je schopná. To se mi nepodaří, pokud nepůjdu dál, než u F-22.“

„Nikdo z ostatních pilotů tak neriskuje.“

Jeho oči byly úplně klidné, když se na ni podíval.

„Teď riskovat budou, když vědí, že Bejby vydrží tolik.“

„Udělal jsi to jen abys jim ukázal, že je to možné?“

„Ne. Udělal jsem to proto, že je to má práce.“

A taky proto, že to miluje, znělo jí v hlavě jako ozvěna. Poznala to, když po svém letu přišel do kontrolní místnosti, unavený a zpocený, s očima podlitýma krví, s nepřítomným výrazem. Jeho oči ho prozradily. Byly pronikavé a... vzrušené, prozrazovaly jeho vášnivost skrývanou za maskou lhostejnosti.

Zaparkoval auto a vydali se po chodníku lemovaném jedním zábavním podnikem za druhým.

„Myslíš, že máš dneska šťastný den?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. „Jak to zjistím?“

„Chceš to vyzkoušet?“

Zastavila se před vchodem do jednoho kasina, z otevřených dveří zavanul studený vzduch. Měla před sebou dlouhé řady hracích automatů, které sahaly až na chodník. U většiny z nich stáli lidé, automaticky do nich vhazovali mince a tahali za páčky. Občas se ozvaly nadšené výkřiky, doprovázené zvukem padajících mincí, který odměnil jejich trpělivost, ale automaty spíš braly než dávaly.

„Není to výhodné,“ řekla poté, co proces několik minut pozorovala.

Potichu se zasmál. „O to nejde. Nikdy nehraj, pokud si nemůžeš dovolit prohrát, to je pravidlo číslo jedna. Druhé pravidlo říká, že automaty jsou pro zábavu.“

„Nevypadají, že by se bavili,“ řekla pochybovačně.

„Protože zapomněli druhé pravidlo, a možná i to první. Pojd', založím tě.“

Čekala několik dalších minut, dokud se neuvolnil automat, který už dlouho nevyhrál. Bylo pravděpodobnější, že vyhraje právě u něj, spíš než u nějakého jiného, který před chvílí ze svých útrob vydal pár mincí. Posadila se a vhodila čtvrtáky, připadala si při tom jako hlupák. Joe stál za ní a lehce se zasmál, když ji automatický lupič odmítl cokoli vrátit. Když Caroline prohrála asi pět dolarů, začala si to brát osobně. Nejdříve stroj varovala, pak mu začala vyhrožovat – a znovu prohrála.

„Pamatuj na pravidlo číslo dvě,“ připomenul jí Joe pobaveným hlasem.

Zasmál se, když mu řekla, co se svým pravidlem může udělat.

Přitáhla si stoličku blíž k automatu a vhodila další čtvrták. Zatáhla za páčku, obrázky se začaly protáčet a nakonec jeden po druhém zapadly na své místo. Ozvalo se zazvonění a z automatu se začaly valit mince. Caroline vyskočila a zírala na proud stříbrných mincí, obklopená hloučkem dalších hráčů, ze kterého se ozývaly gratulace. Objevil se zaměstnanec kasina s širokým úsměvem na tváři. Zděšeně se podívala na Joea. „Nemám tak velké kapsy.“

Joe zvrátil hlavu dozadu a začal se smát. Dívala se na jeho silný hnědý krk a najednou se jí zatočila hlava, když ji znovu zaplavil ten zatracený pocit omámení.

Zaměstnanec kasina, který se ještě stále usmíval, řekl: „Rádi vám mince směníme za bankovky.“

To také udělali a ke své úlevě Caroline zjistila, že nevyhrála tak moc, její výhra čítala něco přes sedmdesát dolarů. Vrátila Joeovi půjčené peníze a zbytek si dala do kapes.

„Bavila ses?“ zeptal se, když opouštěli kasino.

Chvíli se nad jeho otázkou zamyslela.

„Myslím, že ano, ale ten automat ve mně vzbuzoval pomstychtivost. Asi nemám hráčskou povahu.“

„Asi ne,“ souhlasil a jemně ji rukou odtáhl, aby do ní nevrátil kolemjdoucí muž, který nedával pozor na cestu. Očekávala, že ji hned pustí, ale jeho ruka ji držela dál.

Podívala se na jejich sepnuté ruce. Jeho ruka byla velká a tvrdá, se štíhlými prsty a mozolnatou dlaní, ale jeho stisk byl opatrný, jako kdyby si byl plně vědom své síly. Nikdy se s nikým nedržela za ruce a dotek dlaní jí připadal překvapivě důvěrný. Začínala si uvědomovat, že strach jí zabraňoval v mnoha příjemných činnostech, i když nikdy předtím je vlastně netoužila poznat. Její chování k mužům, kteří se pokusili o fyzický kontakt, sahalo od nezájmu až po naprostý odpor.

Mohla svou ruku snadno uvolnit. To by bylo nejbezpečnější, ale nedokázala to udělat. Jednoduše to ignorovala, jako kdyby její ruka ani nebyla schovaná v jeho, o mnoho silnější, jako skrývajícím se ptáče, a tajně si užívala každou vteřinu.

Konečně došli zpátky k autu a Caroline si uvědomila, že nechce, aby tahle noc skončila. Vlastně to bylo její první rande a bylo skoro u konce.

Při zpáteční cestě téměř nepromluvili a její myšlenky se nevyhnutelně obracely k blížícímu se polibku. Byla zároveň vystrašená a vzrušená. Její další poprvé, první polibek, se kterým souhlasila a který chtěla. Bylo ve hvězdách, jestli vyděšeně uteče, nebo se mu vrhne do náruče.

Chvilé pravdy se přiblížila nečekaně rychle. Zaparkoval před jejím bytem, obešel dodávku a otevřel jí dveře. Okolo prošlo pár zaměstnanců, nezúčastněně se na ně podívali a Caroline napadlo, jak dobře celou věc naplánoval.

Vyndala klíče, odemkla a pak se k němu otočila v nevýrazném světle lampy, která svítila nad jejich hlavami. V jejím pohledu byla vážnost a bezbrannost, jeho oči se třpytily jako led.

„Podej mi ruku,“ jemně jí poručil a ona ho poslechla.

Jeho tvrdá, teplá dlaň sevřela její prsty, přitáhl si ji blíž k sobě. Jeho rty se lehce dotkly jejích, trochu se odtáhly a pak znovu přiblížily. Lehce pootočil hlavu a pohyb nějakým způsobem oddělil její rty, takže se přizpůsobily tvaru jeho úst.

Chutnal teple, příjemně a... mužsky. Jeho vůně ji pohltila, trochu se zachvěla. Jeho ústa byla stále na jejích rtech a jemně se pohybovala. Cítila škádlivé dotyky špičky jeho jazyka a ztuhla při nejasné vzpomínce na jeden z těch nechtěných, dotěrných polibků, ale teď to bylo úplně něco jiného. Připadalo jí, že je spíš sváděna než nucena, a jeho chuť prostupovala všemi jejími smysly. Zachvěla se hřejivým pocitem rozkoše. S lehkým vzdychnutím otevřela ústa a on do nich pomalu vnikl svým jazykem. Smyslnost jeho polibku ji překvapila, stejně jako její vlastní reakce.

Slyšela se ještě jednou vzdychnout a pak byla najednou v jeho náruči, s hlavou zakloněnou dozadu, aby jeho jazyk mohl proniknout co nejhlouběji, a on si ji bral s prudkou mužskou převahou, která ji ohromovala. Cítila se slabá a bylo jí horko, její prsa se napjala bolestí, kterou kontakt s jeho pevným hrudníkem mírnil i stupňoval zároveň. Zamrazilo ji, i když cítila, jak se jí po celém těle rozlévá horko. Držela jeho ruky jako záchranného lana. Pomalu odtáhl svá ústa, ničeho jiného nebyl schopen. Poddal se pokušení a ukradl ještě několik rychlých polibků z jejích měkkých, nevinných rtů. Pak se donutil pustit její ruku a ustoupit. Slíbil jsem jí to, připomněl si. Netoužil po ničem jiném, než vtáhnout ji do temnoty jejího bytu, položit ji na podlahu a vzít si ji, rychle a tvrdě, ale věděl, že trpělivost mu přinese něco daleko sladšího než růže. Ovládl proto svůj přerývaný, rychlý dech a pokusil se zklidnit prudce pulzující krev. „Tři vteřiny,“ řekl.

Podívala se na něj lesknoucíma se očima. „Ano,“ zašeptala. „Tři sekundy.“

Nehýbala se. Položil jí ruce na ramena a otočil ji. „Jdi dovnitř, Caroline.“ Jeho hlas byl hluboký a mírný. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“ S trhavými pohyby ho uposlechla, na prahu se na chvíli zastavila a přes rameno se na něj podívala. Její oči byly obrovské a ztmavlé nějakým neurčitelným pocitem. „Tohle nebyly jen tři vteřiny.“

Rozsvítila světlo a pak zavřela dveře a pečlivě je zamkla. Ještě ani nenasadila řetízek, když zaslechla jeho odjíždějící auto. Nezůstal před jejím bytem ani o pár vteřin déle, nenapadlo ho zaklepat na dveře. Splnil svůj úkol – oznámil všem jejich „vztah“, takže pokud

šlo o něj, neměl nejmenší důvod, aby se ještě potloukal kolem.

Posadila se na pohovku a dlouho na ní bez hnutí zůstala. Potřebovala promyslet spoustu věcí a takhle se dokázala soustředit nejlíp. Plně se pohroužila do svých myšlenek.

Nebylo třeba, aby nad tím vším dlouho přemýšlela. Byla podivín. Mohla za to její výchova a rychlý postup ve škole. Nijak jí to ale nevadilo. Nakonec proč by si měla dělat starosti s tím, že se nikdy nedokázala společensky ani emocionálně sblížit s žádným mužem, když ještě nepotkala nikoho, s kým by se sblížit chtěla. Nikdy jí nebylo líto, že nedokáže vyjít se zbytkem světa – až teď.

Poprvé v životě ji někdo velmi silně přitahoval a toužila po tom, aby i ona přitahovala jeho, ale neměla nejmenší tušení, jak něčeho takového dosáhnout. Zatímco ostatní dívky prožívaly své první lásky, ona seděla ve studovně obklopená učebnicemi fyziky. Byla expert na laserovou optiku, ale nevěděla zhora nic o flirtování.

Proč se mi proboha nemůže líbit někdo dostupnější? Třeba někdo z civilního týmu, který stejně jako ona strávil víc času s knihami než s lidmi a byl také tak trochu společensky neohrabaný. Namísto toho se zbláznila do špičkového stíhacího pilota, který mohl mít každou ženu, stačilo, když se na ni podíval těma svýma ledově modrýma očima. Nemusela být expert přes líbání, aby mohla říct, že on rozhodně expert je, a měla nepříjemný pocit, že ze sebe udělala hlupáka. On jen držel její ruku, přesně jak slíbil, a ona se na něj podstatě vrhla. Jasně si vzpomínala, jak se k němu

tiskla a otírala se o něj jako kočka s pocitem, že se každou vteřinu sesune k jeho nohám.

Celý večer k ní byl milý. Choval se k ní jako k příteli, cítila se s ním dobře a musela přiznat, že se opravdu bavila. Nevzpomínala si, kdy naposledy dělala něco tak neužitečného a tak si to užila. Zábava neměla v jejím dětství místo. Její rodiče pečlivě sledovali každý její krok a zaváděli ji čím dál hlouběji do bludiště vědomostí. Neměla školní pomůcky jako ostatní děti, velmi rychle se učila a věci jako slabikář vlastně ani nepotřebovala. Byla velmi netrpělivé dítě a vztekala se, když učení nepostupovalo dostatečně rychle. Její dětství nebylo nešťastné, i když bylo úplně jiné než u ostatních dětí. Hodně věcí ve svém životě si rozhodla sama.

Caroline se pohybovala na neprobádaném území, ale byla zvyklá nevyhýbat se problémům. Nebyla si jistá, jak použít zbraně, kterými ji obdařila příroda, ale Joe Mackenzie ji měl brzy poznat v plné polní.

Prvním krokem při řešení problému bylo shromažďování informací. Bylo ještě brzy, takže většina osazenstva základny byla vzhůru a spousta žen jí ochotně půjčila časopisy s články, které se týkaly jejího problému. Dokonce zjistila i něco o stíhacích pilotech obecně. Strávila několik hodin nad časopisy s tak zajímavými články jako: „Jak ho dostat na kolena“ nebo „Jak rozlišit zrno od plev – Kdy stojí za to bojovat“. Časopisy se hemžily velkými nadpisy a fotografiemi dokonalých modelek, vysokých sto sedmdesát pět centimetrů a vážících padesát dva kilo. Dozvěděla se, jak zjistit, že ji podvádí, a jak se pomstít. Dozvěděla se, jak obchodovat s nemovitostmi nebo založit vlastní společnost, jak vyhrát v kartách a kam jet

na dovolenou v Evropě. Zajímavé čtení. Skoro začala uvažovat, že si některý časopis předplatí.

Informace o stíhacích pilotech byly ještě zajímavější.

Do kanceláře dorazila před úsvitem, oblečená ve volném, lehkém overalu. Když se ráno oblékala, chvíli váhala mezi pohodlnými kalhotami a svůdnou sukni. Pohodlí na plné čáře zvítězilo. Během dne se rtuť na teploměru vyšplhala na 42 °C.

Vyndala materiály s podrobnými údaji o testech, které měly ten den proběhnout, a začala je kontrolovat. Poznamenala si, že se chce zeptat Cala na pár věcí ohledně testovacího počítačového programu. Počítačové programování měla na škole jako druhý předmět a během své praxe své znalosti už mnohokrát využila. Pustila počítač a začala na něm kontrolovat testy, aby se ještě jednou ujistila, že je všechno v pořádku.

„Jak dlouho už jsi...“ ozvalo se těsně za ní.

Vykřikla a rychle se postavila, takže převrhla židli. Joeova paže vystřelila a zachytila její pravou ruku dřív, než stačila s plesknutím dopadnout na jeho tvář. O vteřinu později, v téměř nepostřehnutelném pohybu, zachytil i její levou ruku.

„Tohle už nikdy nedělej!“ vyjela na něj a při tom se postavila na špičky, aby se mu mohla pojívat přímo do očí. Zorničky měla ještě stále rozšířené strachem. „O co se tu snažíš? Přivodit mi srdeční záchvat? Příště zapískej, než dojdeš ke dveřím!“

Obratným pohybem jí stočil ruce za záda, stále je držel ve svých dlaních.

„Nechtěl jsem tě vyděsit,“ řekl měkce. „Ale pokud se chceš bránit útokem, měla by ses naučit, jak na to, jinak se znovu dostaneš do tak nepříjemné situace, v jaké jsi teď.“ V jejích zelenomodrých očích zahlédl záblesk zájmu a věděl, že se mu podařilo odpoutat její pozornost od skutečnosti, že je jeho zajatkyní. Caroline zvažovala situaci. Zkusila trhnout rukama, ale držel ji pevně. Neexistoval způsob, jak by se mohla osvobodit z jeho železného sevření. Také byl moc vysoký na to, aby ho hlavou udeřila do obličeje.

„Pořád ti ještě můžu dupnout na nohu a taky tě kopnout do kotníku nebo do kolene.“

„To ano, ale jsi moc blízko na to, abys do toho mohla dát sílu. Můžeš mě zranit, ale ne dost na to, abych tě nechal jít. Kdybych byl útočník, miláčku, měla bys právě teď velmi závažný problém.“

Znovu se zavrtěla, aby zjistila, nakolik se může hýbat. Pevně ji svíral a tiskl na své svalnaté tělo. Trochu se zachvěla neočekávaným potěšením ze situace, obklopena jeho teplem a vůní. Voněl nádherně, nikdy předtím jí žádný muž nevoněl tak příjemně. Nebylo to jen lehkou vůní mýdla, která zůstávala na jeho kůži. Najednou k němu chtěla být ještě blíž, cítit ho ještě intenzivněji. Její tělo reagovalo okamžitě, prsa ji začala brnět a bolet, jak jí ztuhly bradavky, ochromilo ji napětí.

Naprázdno polkla a pokusila se odpoutat svou pozornost od reakce svého těla. Sice změnila názor a chtěla prožít něco víc z těch záležitostí mezi mužem a ženou, ale to neznamenalo, že je chtěla prožívat právě tady. „Takže, co mám dělat, když chci na někoho zaútočit?“

„Nejdřív by ses měla naučit bojovat,“ odpověděl, a když ji pouštěl, vtiskl jí rychlý, tvrdý polibek.

Olízla si rty, které ji od polibku brněly. Jeho pohled sjel k jejím ústům a potemněl. Třásla se po celém těle a neúspěšně se to snažila zakrýt nenuceností. „Tak, co mi radíš?“ zeptala se, když narovnávala převrhlou židli a rychle se odhlašovala z počítačového programu. „Bojová umění?“

„Pouliční boj by byl lepší. Naučí tě, jak vyhrát, jakýmkoliv způsobem, čestný boj může jít k čertu. To je jediný způsob, jakým bys kdy měla bojovat.“

„Myslíš třeba hlínu do očí a podobné věci?“

„Cokoliv co zabere. Účelem je vyhrát, zůstat naživu.“

„Takhle bojuješ?“ zeptala se. Zoufale se potřebovala posadit, nohy se jí neovladatelně třásly, ale pak by byla moc nízko pod ním, a to ji znervózňovalo úplně stejně. Nakonec se opřela o okraj stolu. „To vás učí u letectva?“

„Ne, to jsem se naučil jako malý kluk.“

„Kdo tě učil?“

„Můj otec.“

Považovala to za čistě mužskou záležitost. Její otec ji učil počítat, ale to bylo něco úplně jiného. „Udělal jsem si takový malý průzkum o tom, jak vypadá typický stíhací pilot,“ řekla. „V některých ohledech jsi perfektní příklad.“

„Skutečně?“ Ukázal zuby v oslnivě bílém úsměvu, i když to možná vůbec úsměv nebyl.

„Pravda, v něčem jsi atypický. Jsi neobvykle vysoký, víc by ses hodil na bombardéra než na stíhacího pilota. Ale stíhací piloti jsou většinou inteligentní, agresivní, arogantní a odhodlaní – nebo

spíš tvrdohlaví – jako berani. Za každou cenu chtějí mít navrch.“

Zkřížil si ruce na prsou a pozoroval ji lesknoucíma se očima zpod přivřených víček rámovaných tmavými řasami.

„Stíhací piloti mají výborný zrak a dobrý postřeh. Většina z vás má modré nebo světlé oči, takže to na tebe sedí. A ještě jedna lahůdka na konec... stíhacím pilotům se rodí víc děvčat než chlapců.“

„Už se těším, až to budu zjišťovat,“ řekl pomalu. Nasucho polkla. „Vlastně, myslela jsem, že už to víš.“

Povytláhl obočí. „Proč?“

„Zaslechla jsem pár historek, co o tobě kolují na základně. O tobě a o ženách.“

„Piloti si v takových historkách libují. A hodně přehánějí,“ odpověděl Joe s úsměvem. „Nejsem tak nezodpovědný. V tomhle mě táta vychovával docela přísně.“ Najednou zvažněl a Caroline připadalo, že nad něčím přemýšlí. Po chvíli řekl: „Asi proto, že je indián.“

Caroline byla tak zaskočená, že na něj dokázala jen překvapeně zírat. Nakonec ze sebe dostala: „Indián?“

Podívala se na něj, jako by ho viděla poprvé. Jeho pleť měla bronzový nádech, který až do té chvíle považovala za opálení. Měl černé rovné vlasy, výrazné lícní kosti, orlí nos a pravidelně vykrojené rty. To všechno sedí, uvažovala. Až na oči. Zamračila se a skoro vyčítavě se ho zeptala: „Tak jak můžeš mít modré oči? Modrá je recesivní gen. Měl bys je mít tmavé.“

Bál se, jak přijme jeho původ, ale její odpověď ho uklidnila. Napadlo ho, že její reakci mohl očekávat. Ať už šlo o cokoli, vždycky chtěla vědět co nejvíc.

Nebyla šokovaná, nedívala se na něj s odporem, s kterým se někdy setkával u jiných lidí. Ne, uvažovala nad tím jako nad každým jiným problémem a dožadovala se logického vysvětlení.

„Oba mí rodiče byli míšenci,“ vysvětlil jí. „Po genetické stránce jsem pořád napůl indián a napůl běloch, ale po obou rodičích jsem zdědil recesivní geny. Jsem ze čtvrtiny Komanč, ze čtvrtiny Kiowa a z poloviny běloch.“

Spokojeně přikývla, záhada byla vyřešena. Se zájmem se ho zeptala: „Máš nějaké sourozence? Jaké mají oči?“

„Mám tři bratry a sestru. Nevlastní bratry a sestru, moje matka zemřela, když jsem byl ještě nemluvně. Moje nevlastní matka je bílá a má modré oči. Stejně jako mí bratři. Táta si nás vždycky dobíral, že už chce konečně tmavooké dítě, dokud se nenarodila má sestra.“

Caroline ho fascinovaně poslouchala, sama takový rodinný život nikdy nepoznala. „Já jsem jedináček,“ řekla. „Když jsem byla malá, vždycky jsem si přála sourozence. Byla s nimi zábava?“

Zasmál se, otočil si k sobě židli a posadil se do ní.

„Když se táta s Mary vzali, bylo mi už šestnáct, takže jsem s nimi nevyrůstal. Ale užil jsem si to jinak. Už jsem byl dost starý na to, abych se o ně dokázal starat. Vždycky jsem se těšil na to, až pojedu domů na dovolenou. Pokaždé se na mě vrhli a navěřeli se na mě jako opičky. Teď už odrostli, ale je to vlastně pořád stejné.“

Pokusila se představit si toho velkého, nebezpečně vypadajícího muže obklopeného dětmi. Výraz v jeho obličeji změkkl už jen když o nich mluvil. Až do této

chvíle si neuvědomila, jak velký odstup si drží od ostatních lidí. Mezi ním a jeho rodinou žádný odstup nebyl, mezi blízkými lidmi se uvolnil a z jeho pohledu se vytratila odtážitost. Jeho vztah k pilotům byl jiný. Bylo to přátelství ve skupině lidí, kteří spolu pracují a závisí na sobě. Nebylo osobní, určitým způsobem od něj vyžadovalo, aby si držel odstup. Najednou se cítila ztracená, protože nepatřila do toho malého, důvěrného kruhu, který okolo sebe měl. Spolu s tím, jak si uvědomovala svou ženskost, uvědomila si něco, co ji zraňovalo ještě mnohem víc: chtěla, aby ho přitahovala natolik, že by před ní ztratil to děsivé sebeovládání. Bolelo ji, že ho tak nepřitahuje. Věděla to. Také věděla, že jí to začne vadit tehdy, až už nebude moct couvnout, a to ji děsilo.

Uvědomila si, že na něj už několik minut tiše zírá, a že on pozoruje ji, s jedním okem lehce přivřeným a v očekávání, že něco řekne. Pružně se zvedl ze židle a stoupl si k ní tak blízko, že se o sebe opírali nohama. „O čem přemýšlíš, miláčku?“

„O tobě,“ vyhrkla. Proč stojí tak blízko? napadlo ji. Cítila, jak se jí zrychluje tep.

„O mně?“

Snažila se vymyslet něco chytrého a nenuceného, ale neuměla se vytáčet ani zakrývat své pocity. „Nevím o mužích vůbec nic. Nevím, jak se chovat, ani jak je upoutat.“

Měl v obličeji kyselý výraz. „Vedeš si dobře.“

Co tím myslel? Chovala se jako obvykle, což většinou způsobovalo, že muži brali nohy na ramena. Tentokrát to bylo těžší, než si představovala. Uvědomila si, že má ruce pevně sevřené v pěst.

„Opravdu? Dobře. Nikdy jsem nepotkala někoho, komu bych se chtěla líbit, takže jsem ztracená. Říkal jsi, že budeme jen předstírat, že spolu chodíme, aby mě tví muži nechali být. Vadilo by ti moc, kdybych chtěla, aby to bylo trochu skutečnější?“

„O kolik *skutečnější* máš na mysli?“ zeptal se pobaveně.

Znovu zrozpačitěla. „Jak to mám vědět? Vím jen, že mě přitahuješ, a chtěla bych, abych i já přitahovala tebe, ale nikdy předtím jsem nic takového nedělala. Chceš po mně, abych hrála hru, aniž bych znala pravidla.“

Vnímal svíravý tón v jejím hlase, ale odpověděl klidně a vážně: „Chápu.“

„Takže?“ tázvě rozpřáhla ruce. „Jaká jsou pravidla? Tedy, jestli chceš hrát.“

„Rád si čas od času zahraju.“

Zase ten jeho protahovaný tón. Nejistě se na něj podívala, nevěděla, jestli si z ní neutahuje.

Dal jí ruce na boky a posunul ji trochu dál na stole. Caroline se ho chytla, s nehty zarytými do jeho bicepsů. Nikdo jí ještě na boky nesahal, až na jednoho horlivce a ten skončil v rozsypaném smetí, když ho odstrčila přes odpadkový koš. Pochybovala, že by Joea mohla jen tak odstrčit.

Ještě se k ní přiblížil a svými pevnými stehny jí roztáhl nohy. Polekaně se podívala dolů. Byl mezi jejíma nohama. Její hlava vylétla nahoru, ale než stačila cokoliv říct, lehce jí políbil. Rozpor mezi mírností polibku a hrozivostí jeho boků mezi jejíma nohama ji mátl.

Do jedné ruky vzal její obličej a pomalu hladil její tvář, prsty jemně přejížděl po její sametové pokožce.

Jeho druhá ruka sklouzla po pásku jejích kalhot. Pevně ji k sobě přitáhl a vtiskl se mezi její stehna. Caroline cítila, jak jí buší srdce, téměř nemohla dýchat a dělalo jí problémy sedět vzpřímeně. Zdálo se jí, že se její kosti proměnily ve vodu, trochu se sesunula a bezděčně tak prohloubila objetí. Mezi svými stehny cítila velikost jeho vzrušení, které probudilo stejně silnou odezvu někde hluboko v ní. Znovu ji políbil, tentokrát se stoupající žádostivostí. Bezmocně otevřela ústa a nechala do nich vklouznout jeho jazyk. Jeho boky se pohybovaly proti jejím ve stejném rytmu jako jeho jazyk v jejích ústech.

Točila se jí hlava, stejně jako noc předtím. Jeho jazyk jí pronikal hlouběji do úst, dorážel na její a dožadoval se odezvy. Chutnal opojně, jeho pokožka voněla mýdlem a mužem. Chvěla se jí prsa a zdálo se jí, že jedinou úlevou je dotek jeho pevné, svalnaté hrudi. Bylo to skoro nesnesitelné. Ale jedinou možností bylo vymanit se z jeho paží, a k tomu se nedokázala donutit.

Když to nedokázala ona, udělal to za ni. Cítila, že ji jemně pustil a odtáhl od sebe. Zapotácela se, nebýt jeho pevných rukou, nejspíš by se svezla k zemi. Naštvaně se na něj podívala. K čertu s tím jeho sebeovládáním! Copak nemůže alespoň na chvíli cítit to co já? Byl vzrušený, o tom nemohlo být pochyb, ale ovládal se tak jako vždycky, zatímco ona téměř vzplanula jako troud.

„Pravidla jsou jednoduchá,“ řekl klidně. „Musíš si zvyknout na dotyky a zjistit, co se ti líbí. Nebudeme nikam spěchat, pokaždé zajdeme jen o krok dál. Vyzvednu tě dnes večer v sedm.“

Políbil ji a odešel z místnosti stejně tiše, jako do ní vstoupil. Caroline seděla na stole a pokoušela se získat

vládu nad svým srdcem a plícemi, pokoušela se vypořádat s tou tupou bolestí v celém svém těle. Měla problém. Velký problém. Začala s něčím, co nedokázala zvládnout, ale nedokázala by přestat, ani kdyby si myslela, že je toho schopná.

Nebylo pochyb o tom, že Joe Mackenzie s ní chce mít milostný poměr. Opravdový poměr, s milováním a vším, co k tomu patří. A ona k tomu byla svolná. Nic si nenamlouvala, dobře věděla, že pro něj to pravděpodobně bude jenom krátkodobá záležitost, zatímco pro ni to bude daleko víc. On se dokázal kontrolovat za každé situace, nikdy neztrácel hlavu. Ona byla na nejlepší cestě ztratit své srdce.

PÁTÁ KAPITOLA

Caroline byla ráda, že ten den probíhaly testy dobře. Připadala si jako v mlze, jako ve zpomaleném němém filmu. Když Adrian pronesl jednu ze svých potouchlých poznámek, ke svému překvapení se dočkal jejího úsměvu. Vyděsil ji vlastní nedostatek soustředěnosti. To se jí ještě nikdy nestalo, dokázala se soustředit za jakýchkoli okolností. Jeden z jejích profesorů o ní prohlásil, že by dokázala číst během zemětřesení, a nebyl daleko od pravdy.

Nikdy by ji nenapadlo, že ji muž dokáže tak rozrušit, navíc když jí nevěnoval žádnou zvláštní pozornost. Uvědomila si, že to ani nebylo třeba.

Své úmysly dal jasně najevo předešlý večer, pro veškeré osazenstvo základny byla milenkou plukovníka Mackenzieho. Měl nejvyšší postavení, žádný z jeho mužů by si nedovolil nic k ženě, kterou si vybral. Trochu ji děsilo, jak málo se změnilo od pravěku, ale ona s tím koneckonců souhlasila. Nebo to bylo jinak? napadlo ji. Souhlasila s tím proto, že jeho návrh dával smysl, nebo proto, že měl nejvyšší postavení a ona podvědomě cítila potřebu poslouchat ho?

Ne. Nikdy necítila potřebu nikoho poslouchat, ať už podvědomě nebo s plným vědomím. Přiznala si, že s tím souhlasila jednoduše proto, že její tep se dával na zběsilý úprk, kdykoli ho jen zahlédla, nemělo smysl vymýšlet si výmluvy, kterými by omluvila své chování.

Když byli zpět v kanceláři, aby zkontrolovali výsledky testů a připravili se na další den, Cal se k ní přitočil na kolečkové židli. „Tak co tvé včerejší rande s šéfem?“

Ruce se jí začaly nekontrolovatelně třást, rychle odložila papír, který se snažila číst. „Normální. Proč se ptáš?“

Starostlivě se na ni podíval. „No, nepamatuju se, že bys kdy s někým chodila, tak jsem se jen chtěl ujistit, že tě k ničemu nenutil. Je šéfem v tomhle projektu a má velký vliv, nejen tady na základně, ale i na vyšších místech, nevyjímaje Pentagon.“

Naštvalo ji to. „A ty sis myslel, že jsem s ním šla na večeri, abych si zajistila místo v týmu.“

„Tak nějak.“

S úsměvem ho poklepala po ruce. „Díky, ale všechno je v pořádku.“

„To jsem rád,“ usmál se Cal a odsunul se zpátky ke svému stolu.

Caroline se podívala na hodinky. Do sedmi scházelo tři a půl hodiny. Práce ji vždycky zcela pohlcovala, ale spolu se ztrátou koncentrace se jí čas začal neuvěřitelně vléct. Snad poprvé v životě skončila s prací ve stejnou dobu, jako všichni ostatní. Pospíšila si do svého bytu, zapnula ventilátor a skočila do sprchy. Když vypínala vodu a sahala po ručníku, uvědomila si, že nemá nejmenší tušení, kam večer půjdou a jak se má obléct. Stála nad telefonem a skoro ho hypnotizovala.

Můžu mu zavolat, uvažovala. Neznala jeho číslo, ale mohla ho zjistit od operátora na základně. Byla to asi nejrozumnější věc, kterou mohla udělat. Věřila v rozumné chování, a tak se posadila na postel a dokud měla dost odvahy, zvedla sluchátko. Zvedl to hned po prvním zazvonění. „Mackenzie.“

Bože, jeho hlas se po telefonu zdál ještě hlubší. Zhluboka se nadechla. „Tady Caroline. Kam půjdeme

dnes večer?“ Jenom klid, nabádala se, vedeš si dobře. Rovnou k věci, žádné hlouposti, jen jednoduchý praktický dotaz.

„Vezmi si sukni,“ odpověděl a po chvíli dodal: „Nebo něco, pod co se budu moct dostat rukama.“

Ve sluchátku se ozvalo klapnutí, nevěřicně na něj zírala. Zavěsil! Znovu se jí rozbušilo srdce. Sakra, sakra, *sakra*. To není fér, rozčilovala se. Málem šlela očekáváním, strachem a touhou a jeho tep se nejspíš ani nehnul.

Sukni? Měl štěstí, že po jeho komentáři nevzala nohy na ramena. Kdyby mlčel, pravděpodobně by si ji vzala, protože je vzdušnější než kalhoty, ale teď by mu sukni dala automatické povolení, aby na ni sahal. Ne že by byla proti, ale řekl, že nebudou spěchat a tohle jí přišlo uspěchané až dost, navíc chtěla mít situaci alespoň trochu pod kontrolou. Ještě víc toužila zničit *jeho* sebekontrolu, způsobit, aby byl napnutý, ztrápený a na pokraji šílenství jako ona.

Posadila se na postel a několikrát se zhluboka nadechla. Možná mají jeptišky přeci jen pravdu. Muži očividně mají zhoubný vliv na ženské duševní zdraví.

Vzala si na sebe vojenské khaki kalhoty a bílou košili. K sukni se nechtěla přiblížit ani o trochu víc.

Zaklepal na dveře přesně v sedm hodin, a když otevřela, vybuchl smích.

„Co sis myslela?“ zeptal se se smíchem. „Že jsem velký zlý vlk, který se tě chystá spolknout?“

„Napadlo mě to.“

Sledoval ji, jak kontroluje zařízení svého malého bytu, zamyká a kontroluje dveře. Když šli k jeho autu, dal jí ruku okolo pasu. „Nechystám se tě sníst.“ Chvilí bylo ticho. „Ještě ne.“

Cítil, jak sebou škubla. Mísila se v ní nezkušenost s nepotlačitelnou sexualitou, které ho přiváděly k šílenství. Na jeho polibky odpovídala s vášní a intenzitou, které v něm probouzely téměř zuřivost. Připomínala mu mladou klisnu, ke které prvně připustí hřebce, nervózní a hrozící kopáním a kousáním, ale přitom připravenou hřebce přijmout. No, zkontroloval jsem už hodně klisen, pomyslel si. Vím docela dobře, jak na to.

Než se stačila rozmyslet, zvedl ji a posadil do auta, sám pak obešel auto a posadil se za volant.

Celý den nedokázal své myšlenky odpoutat od návrhu, který pronesla ráno, tak nevybíravě a bez vytáček. Caroline neuměla koketovat nebo se sladce vemlouvát, neměla ve zvyku kličkovat. Chtěl ji vzít do náruče a obejmout ji, říct jí, že se musí naučit lépe se bránit. Nedokázala se bránit a ani si to neuvědomovala. Byla přímá, žádné kličky a výmluvy. Nikdy předtím se k němu žádná žena takhle nezachovala, nepřišla a nepožádala ho, aby ji naučil vše o mužích a sexu. Byl vzrušený téměř celý den a tiše proklínal těsnou uniformu.

Ted' měl na sobě civil, ale džíny ho svíraly snad ještě víc. Zavrtěl se na sedadle ve snaze natáhnout nohu a získat tak o trochu víc místa. Nijak to nepomáhalo, nejradši by ze sebe kalhoty stáhl.

„Kam jedeme tentokrát?“ zeptala se a odhrnula si vlasy z obličeje.

„Máš ráda mexickou kuchyni?“

Rozzářily se jí oči. „Tacos,“ usmála se. „Enchillada. Sopapilla.“

Zasmál se. „Máš je mít.“ Když si znovu začala urovnávat vlasy, řekl: „Nemám radši zavřít okýnka a zapnout klimatizaci?“

„Ne, takhle se mi to líbí.“ Chvilí zaváhala. „Moje korveta je kabriolet.“

S úsměvem obrátil svou pozornost zpět k silnici. Když ji poslouchal, napadalo ho jediné slovo: paradox. Každá nová věc, kterou se o ní dozvěděl jako by popírala všechno předchozí.

Jeli do jeho nejoblíbenější mexické restaurace ve Vegas. U obrovské porce nejlepších tacos, která kdy jedla, úplně zapomněla na svou nervozitu a dokonale se uvolnila. Joe si dal ke svému jídlu čistou vodu, což ji překvapilo. „Myslela jsem, že piloti hodně pijí,“ řekla.

„Většina pilotů se napije, když může,“ odpověděl líně.

„Ty ne?“

„Ne. Když jdeš do vzduchu, nesmíš po určitou dobu pít, ale myslím, že určený časový limit je příliš krátký. Chci mít pod kontrolou sebe i letadlo. Při Machu 2 si nemůžeš zahrávat.“ Zvedl sklenici v malém přípitku. „A nejen to, jsem míšenec. Nepiju.“

Souhlasně přikývla. „A co ostatní?“

„Potřebují se uvolnit. Ve vzduchu jsi pořád v napětí tak dlouho, že ho nemůžeš prostě odložit s leteckým oblekem. Každou minutu riskuješ život, i při rutinních letech. Kčertu, žádný let není rutinní.“

Chtěla se zeptat ne něco ohledně projektu Netopýr, ale pak si uvědomila, kde jsou a rozhodla se nechat svou otázku na později. Bezpečnost nebrala na lehkou váhu.

Po večeri se zeptala: „A co teď?“ a okamžitě toho litovala. „Teď, miláčku, si budeme hrát.“

Když řekl hrát, myslel tím hrát. O deset minut později stáli na minigolfovém hřišti.

Zkusmo potěžkala golfovou hůl. „Nikdy jsem to nehrála.“

„Vypadá to, že se mnou zažiješ spoustu věcí poprvé,“ odpověděl s tím ledovým klidem, který ji rozpaloval doběla.

Zamračila se a vzala hůl do ruky jako paličku. „Možná ne.“

Políbil ji a ve stejném okamžiku jí sebral golfovou hůl rychleji, než se dokázala vzpamatovat. Otráveně si pomyslela, že na Divokém západě by z něj byl dobrý pistolník.

„Tvá první lekce,“ řekl, otočil ji k sobě zády a objal ji rukama. Ukázal jí, jak má hůl správně držet a co má dělat při odpalování. Síla očividně nebyla v minigolfu rozhodující, hra vyžadovala dobrý úsudek a koordinaci.

První jamku dal na jeden úder. „Ty už jsi to dělal,“ obvinila ho.

„A nejen tohle.“

„Nové pravidlo. Při každé dvojsmyslné narážce přidám jeden úder navíc k tvému výsledku.“

„Dobře. Údery navíc znamenají, že to bude trvat delší dobu.“

Měla chuť hodit po něm svůj míček a rozdupat green. Místo toho se rozesmála a nekompromisně připočítala úder navíc k jeho výsledku. Pravidla jsou pravidla.

Ke svému překvapení zjistila, že jí neschází potřebný odhad vzdálenosti, síly a směru a ačkoliv hrála minigolf poprvé v životě, nezůstávala za ním pozadu. Joe byl od přírody příliš agresivní, než aby nechal Caroline vyhrát, místo toho se rozhodl, že ji

porazí, a tomuto úkolu věnoval veškerou svou pozornost spolu s výbornou koordinací svých očí a rukou. Caroline byla stejně odhodlaná a převážná část hry se odehrávala v tichosti, až do remízy. Joe poznamenal, že hra skončila nerozhodně jen díky penaltám, které přidávala k jeho skóre.

„Tak si zahrajeme ještě jednou,“ vyzvala ho. „Tuhle hru nebudeme počítat a vyhrává ten, kdo vyhraje dvě ze tří her.“

„Dohodnuto.“

Museli hrát dalších pět her, protože dvě skončily remízou. Joe vyhrál první hru, Caroline druhou a další dvě byly nerozhodné. Joe nakonec vyhrál pátou hru o jeden úder.

Mračila se, když vraceli golfové hole a Joe si vzpomněl na její výraz z předešlé noci, kdy hrací automat polykal její čtvrtáky a nic nevracel. Skoro se bál, že automat rozebere. Nebylo pochyb, Caroline nerada prohrávala a nijak to neskrývala. Chápal ji, byl na tom stejně.

Při zpáteční cestě zpomalil, sjel z cesty a po půl kilometru zastavil uprostřed pouště. Zhasnul světla a vypnul motor. Do auta se vlilo ticho noci.

„Jsi připravena na další poprvé?“

Caroline ztuhla. „Jaké poprvé?“

„Parkování.“

„Díky, ale to jsem zvládla už v autoškole.“ Zasmál se její nevrle poznámce, ale neunikla mu nervozita, která se za ní skrývala.

„Tady jsou další pravidla. Zaprvé, nebudu se s tebou milovat. Tvoje poprvé se odehraje na posteli, ne na předním sedadle auta. Zadruhé, necháme si na sobě

většinu oblečení, protože jinak tvoje poprvé *bude* na předním sedadle auta.“

Polkla. „Nezní to moc vesele.“

„To ne. Nic jiného na muchlování v autě není.“ Zasmál se, vysunul se zpoza volantů a vzal si ji na klín. Za chvíli už seděl opřený o dveře na straně spolujezdce s nohama nataženýma na sedadle, Caroline ležela opřená o jeho pravé rameno, s hlavou zakloněnou dozadu, a on ji jemně líbal.

Kdyby byla okýnka vytažená, zamlžila by se. Jeho polibky byly dlouhé, žhavé a žádostivé, zapomínala při nich na okolní svět. Po těle se jí v pomalých vlnách začala rozlévat rozkoš, její paže se mu ovinuly kolem krku.

Trhla sebou, když sjel rukou k jejímu nadru, a odtrhla své rty od jeho. Nelítostně se k nim znovu přitiskl a umlčel tak její bezděčný protest. Prvotní šok rychle odezněl a namísto něj ji pohltila rozkoš, cítila, jak jí pod vrstvou látky tuhne bradavka.

„Líbí se ti to?“ zeptal se zastřeným hlasem. „Nebo s tím mám přestat?“

Ne! projelo jí hlavou. Nepřestávej. Prsa ji pálila a chvěla se, vzrušení se jí přelévalo do klína. Masíroval ji svými silnými prsty, ale dával si pozor, aby jí neublížil. Pak vyhledal ztuhlou bradavku a přes triko ji jemně mnul. Zasténala a prohnula se.

„Caroline?“ zeptal se naléhavě. „Chceš, abych s tím přestal? Nebo mám pokračovat?“

„Nepřestávej,“ odpověděla hlasem ochraptělým napětím. „Prosím, jen nepřestávej.“

Políbil ji. „Nepřestanu. Rozepnu ti košili a dám pod ni svou ruku, dobře?“

Jak to měla snést, když už teď se jí zdálo, že se každou chvílí roztrhne na tisíc kousků? Ale jakmile to řekl, věděla, že chce cítit jeho ruku na své kůži, že se chce zbavit překážejících kusů oblečení.

„Dobře,“ zašeptala a najednou zjistila, že zápasí s knoflíky na jeho košili, stejně jako on s jejími.

Jeho dlouhé prsty vklouzly pod její košili a pomalu pátraly po okrajích podprsenky. Zastavily se u předního zapínání. „Hmm, dobré,“ řekl a obratně podprsenku rozepnul. Najednou se cítila neuvěřitelně zranitelná, a když svou rukou zajel dovnitř, každý nerv v jejím těle se napnul. Horkou, drsnou dlaní přejížděl po její kůži a jemně jí mnul a tiskl bradavky. Znovu zasténala.

Trochu se na sedadle přetočil, takže se ocitl víc na své straně a Caroline se víc položila. Připadala si jako panenka, bezmocná a neschopná zabránit mu, aby si s ní dělal, co se mu zachce. Odhrnul její košili a vystavil její ňadra měsíčnímu svitu. Podobné věci viděla ve filmech, ale stejně nebyla připravená, když se sehnul, vzal do úst její bradavku a obkroužil ji špičkou jazyka. Caroline se prudce prohnula, celé tělo se jí třáslo. Ovládal ji svými neuvěřitelně silnými rukama a svalnatými nohama, zatlačil ji do sedadla a octl se na ní.

Srdce jí tlouklo tak prudce, že ji až bolelo, krev se jí v žilách téměř vařila. Přitiskla se k němu, stěží schopna popadnout dech, jak se snažila přizpůsobit jeho váze a vzrušení. Všechny pocity pro ni byly úplně nové, ale instinktivně tušila, že přesně takhle to má být. Cítila, jak jí svými silnými stehny roztahuje nohy a lehá si na ni. „Takhle se budeme milovat,“ zašeptal. Dlouze ji líbal na krk a pak svými rty sjel po hedvábné pokožce jejího dekoltu až k ňadrům. Jemně jí sál bradavky, a

když znovu zvedl hlavu k jejímu obličejí, zanechal je bolestivě citlivé a vystavené chladnému nočnímu vzduchu.

Políbil ji na ucho a tiše řekl: „Pomalu se budu pohybovat, dokud nebudeme oba připravení na vyvrcholení.“ Rytmicky se pohyboval a tiskl se k ní svým mužstvím. Caroline k němu v žádostivém gestu vyzdvihla své boky. Chtěla promluvit, říct mu, aby ji zbavil toho nesnesitelného napětí, které ji ochromovalo. Dokázala ale jen zalapat po dechu a zaťala mu prsty do ramen, aby mu tak sdělila svou prosbu.

„A pak, až už to ani jeden z nás nebude moct snést, se začnu pohybovat rychleji.“

Z hrdla se jí vydral hlasitý výkřik, roztáhla stehna a sevřela mu je kolem boků. Praštila se při tom kotníkem o volant a vděčně přivítala slabou bolest, která na chvíli upoutala její pozornost a zmírnila napětí. Ale to nestačilo. Skoro šlela vzrušením, touhou a rostoucí tupou bolestí kdesi uvnitř.

Joe zatajil dech nad její divokou krásou. Byla vzrušená a nezkrotná, její tělo volalo po uspokojení, které ještě neznalo. Chtěl jí rozepnout kalhoty a stáhnout je z ní, pak to samé udělat se svými a vniknout do ní jedním prudkým pohybem. Chtěl ji mít před sebou nahou. Chtěl si ji vzít rychle a zezadu a dát volný průchod své vášni. V žilách ho pálila krev předků, prostých a silných jako nebe a země. Viděl ji pod sebou, nahou a zalitou krvavým světlem západu slunce. Viděl, jak se k němu tiskne, žena válečníka, stejně vášnivá a nezkrotná jako on. Tu divokost v ní poznal okamžitě, potlačenou a kontrolovanou, ale připravenou propuknout plnou silou.

Nechtěl zajít tak daleko, ale strhla ho svou okamžitou, spontánní reakcí, které nedokázal odolat. Věděl, že by si ji mohl vzít, že by nic nenamítala. Ale nechtěl ji o panenství připravit na předním sedadle auta, už jen kvůli svému slibu, že se s ní ještě nebude milovat. Chtěl, aby mu důvěřovala. Ovládnout se mu připadalo jako nadlidský úkol, ale jeho železná vůle pomalu zvítězila. Opatrně se vyprostil z jejího objetí.

„Musíme přestat,“ řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. Stálo ho to víc úsilí, než se mu zamlouvalo. „Jestli nepřestaneme, přijdeš o svou nevinnost právě tady.“

„Ano,“ zašeptala a znovu se po něm natáhla. Bylo jí jedno, jestli její poprvé bude v autě.

Chytil ji za ruce a rozhodně je od sebe odtáhl. „Ne. Ne tady a ne teď.“

Nevěřící na něj zírala, pak dala průchod své zlosti. Strčila do něj, když se pokoušela posadit ve změti rukou a nohou propletených do sebe, a odtáhla se od něj.

„Tak proč jsi to nechal zajít tak daleko, když nemáš v úmyslu to dokončit?“ vykřikla.

Zklamání přemohlo i jeho. Sakra, copak si myslí, že pro mě bylo jednoduché to zastavit? rozčiloval se v duchu. „Protože jsem se taky nechal unést!“ vyštěkl.

„To určitě,“ ušklíbla se. „Máš pravdu. V jednu chvíli se ti trochu zrychlil tep.“

Vztekle ji popadl za ruku a přitiskl její dlaň ke svým džínům. „Tohle tě možná nepřesvědčí, ale byla jsi zatraceně blízko ke zjištění, jak moc jsem zaujatý.“ V jeho hlase byl nepotlačitelný vztek a to ho štválo ještě víc, protože to prozrazovalo, že se přestal kontrolovat.

Vyškubla mu svou ruku a našťvaně se na něj podívala. „Neřekla jsem ne, nebo snad ano? Tak co je špatného na tady a teď?“

Stiskl čelisti a snažil se ovládnout svou zlost a touhu. To s její rukou si radši měl odpustit.

„*Tady* není postel a *ted'* nemáme dost času. Až si tě vezmu, bude to na delší dobu než na pár minut. Takováhle rychlovka není nic, co bys potřebovala, nebo po čem bych já toužil.“

Zkřížila ruce na prsou a našťvaně se dívala před sebe.

Joe se v tichosti pokoušel ovládnout svůj vztek, snažil se obnovit svůj klid, kterým byl tak známý. Udivovalo ho, jak lehce se jí podařilo vyvést ho z míry, nepamatoval se, že by se to někomu podařilo od doby, kdy byl malý kluk. Občas se našťval, ale nikdy se nepřestal ovládat. Zdálo se, že Caroline se podařilo proniknout k jeho primitivním instinktům. Ještě víc ho znervózňovalo, že to udělala nevědomě. Ve všech vztazích si vždycky dokázal udržet chladnou hlavu, nikdy nezašel dál, než sám chtěl, vždycky dokázal skončit, když chtěl on sám. Když viděl Caroline poprvé, s klidnou hlavou se rozhodl něco si s ní začít, ale podle svých pravidel. Zneklidňovalo ho, jak ho dokázala přimět, aby svá vlastní pravidla měnil, jak ho naprosto vyvedla z míry.

„Nemůžu tě vzít do svého bytu,“ řekl nakonec klidně. „Bylo by to stejně nevhodné, jako kdybychom šli k tobě. Zítra je pátek, tenhle víkend mám volno. Ubytuji se v nějakém hotelu ve Vegas a přes víkend tam zůstaneme.“

Počítá s tím, že ještě pořád chci, napadlo ji, a znechuceně si přiznala, že je to pravda. Dal jí jasně

najevo, že buď bude vše podle jeho pravidel, nebo nebude nic. On byl ten, kdo tu rozhodoval.

„Dobře,“ dostala ze sebe skrz zaťaté zuby.

Při zpáteční cestě ani jeden z nich nepromluvil, vypadaly spíš jako nepřátelé než jako milenci. Když dojeli k jejímu bytu, nečekala, až obejde auto, sama si otevřela a vyskočila ven.

Nechal běžet motor a zastavil ji před jejími dveřmi, chytil ji za ruku a otočil ji k sobě.

„Zapomněla jsi na polibek na dobrou noc,“ připomněl jí a stáhnul ji k sobě do náruče.

Pokud je někdo viděl, nemohl si myslet, že šlo o přátelský polibek. Pevně ji k sobě tiskl, líbal ji prudce a vztekle, nutil ji přiznat jeho dominanci. Několik vteřin se pokoušela odtáhnout. Pak se mu najednou poddala a ještě těsněji se k němu přitiskla.

Rychle ji pustil a s jiskřícíma očima o krok ustoupil. „Nemusíš si balit noční košili,“ řekl.

Beze slova ho pozorovala, jak jde k autu a nastupuje. „To jsem ani neměla v úmyslu,“ zamumlala si pro sebe, když odjel.

ŠESTÁ KAPITOLA

Caroline nemohla ráno najít svou identifikační kartu. Prohledala prádelník, na který ji obvyčně dávala, obrátila naruby kuchyň, skříně, hledala i pod nábytkem a v koši se špinavým prádlem, ale bezúspěšně. Posadila se a snažila si vzpomenout, kdy měla kartu naposledy v ruce. Věděla, že ji měla předešlý den, ale vůbec ji nenapadlo, kam by ji mohla odložit. Joe ji tak rozrušil, že ji docela dobře mohla sníst a ani by si toho nevšimla.

Bez karty se nemohla dostat do kanceláře, potřebovala ji u vchodu, který byl elektronicky zabezpečený. Neoprávněný vstup do budovy by spustil alarm a přivolal celý houf po zuby ozbrojených vojáků. Vyděsilo ji, že mohla být tak neopatrná. Bezpečnostní opatření byla tak přísná, že se karty nedaly zfalšovat – pokud se nějaká ztratila nebo byla poškozena, musela být okamžitě vymazaná z počítače a nahrazena novou, s jiným kódem. Kvůli bezpečnosti se také musely ve čtyřech kopiích vyplnit miliony formulářů, které schvalovaly a potvrzovaly změnu.

Měla kartu u sebe předešlý den, jinak by se nedostala do kanceláře. Měla ji připnutou na kapse, mohla se tedy jednoduše uvolnit, aniž by si toho všimla. To se zdálo pravděpodobné. Joeovy polibky jí v hlavě způsobily naprostý zmatek, nebyla schopná myslet na nic jiného než na večerní setkání s ním.

Pokud karta ležela někde v kanceláři, jak to, že se nespustil alarm, když odešla z budovy bez řádné identifikace? Napadlo ji, že systém načítá jen karty příchozích, protože pokud se do budovy nemohl dostat nikdo bez oprávnění, nebylo třeba hlídat, kdo z budovy

odchází. To bylo logické vysvětlení, takže se s ním už dál nezabývala a soustředila se na jiný problém. Potřebovala zjistit, jestli je její karta v kanceláři.

Caroline zvažovala možnosti. Kdyby zavolala bezpečnostní policii, musela by podat zprávu a všechno sáhodlouze vysvětlovat a to bylo něco, do čeho se jí ani trochu nechtělo. Nakonec se rozhodla, že zavolá Calovi. Když kartu nenajde, nezbude jí než nahlásit její ztrátu.

Zvedl sluchátko až po několika zazvoněních a ohlásil se ospalým hlasem. „Haló?“

„Cale, tady Caroline. Omlouvám se, že tě budím, ale asi jsem včera v kanceláři ztratila svou identifikační kartu a potřebuju, aby ses po ní podíval, dřív než nahlásím, že se ztratila.“

„Co?“ zeptal se zmateně. Zdálo se, že se ještě úplně neprobudil. „Caroline?“

„Ano, tady Caroline. Jsi vzhůru? Rozuměl jsi tomu, co jsem ti říkala?“

„Jo. Jo. Jsem vzhůru. Slyšel jsem tě.“ Zazíval do sluchátka. „Mám se podívat po tvé kartě. Proboha, Caroline, jak se ti něco takového mohlo stát?“

„Asi jsem s ní o něco zavadila.“

„Tak si ji příště dej na řetízek okolo krku.“

Dělala, že tuhle poznámku přeslechla, koneckonců ho vzbudila. Nevěděla proč, ale řetízky ani náhrdelníky neměla ráda. Radši svou identifikační kartu přidá na seznam věcí, které několikrát kontrolovala.

„Jak dlouho ti bude trvat, než se oblékneš?“ zeptala se ho.

„Dej mi pět minut.“ Znovu zívá. „Kolik je hodin?“

Podívala se na hodinky. „Pět čtyřicet tři.“

Hlasitě vzdychl. „Už jsem na cestě. Tedy skoro, snažím se probrat. Tohle mám u tebe schované. Neudělal bych to jen tak pro někoho.“

„Díky,“ řekla vděčně.

O pět minut později se s ním setkala před plechovou budovou. Byl neoholený, měl přežezané vlasy a byl ještě rozespálý, ale byl oblečený a okolo krku mu visel řetízek s jeho vlastní kartou. Zůstala venku a dívala se, jak se zíváním prochází hlavními dveřmi. Vrátil se během tří minut s její kartou v ruce. Byla mu tak vděčná, že dokázala jen pořád dokola děkovat.

„Byla pod tvým stolem,“ řekl a ospale na ni zamrkal. „Co děláš v práci tak brzo?“

„Vždycky chodím brzo, jsem na to zvyklá,“ odpověděla překvapeně. Měla zato, že o jejím zvyku už ví celá základna.

Na tváři se mu najednou objevil jeho obvyklý, bezstarostný výraz.

„Asi budu muset přehodnotit svůj názor na plukovníka Mackenzieho. Vidím, že s tebou není dlouho do noci. Zklamal mě.“

Povytáhla obočí v předstíraném úžasu.

„Myslíš, že by dal něčemu přednost před prací? To nemůžeš myslet vážně.“

„Asi ne. No, zatím se měj. Já jdu do sprchy, oholit se a uvařit si kafe. Máme před sebou další testy s pohyblivými cíli. Musíme mít oči na stopkách a já je teprve sotva otevřel.“

Vtiskla mu rychlý polibek na zarostlou tvář. „Díky, Cale. Trvalo by věky, než bych dostala novou kartu a to ani nemluvím o všech těch zprávách.“

„Kdykoli, kdykoli.“ Pak se ušklíbl. „Nebo jsi mohla říct Adrianovi, aby se po té kartě podíval.“

„To bych se radši dohadovala s bezpečnostní policií.“

„To jsem si myslel.“ S mávnutím se obrátil a loudavým krokem se vydal ke svému bytu. Caroline si s ulehčením připnula kartu ke košili.

V půl šesté, když už byla plně zabraná do kontroly testů, zaslechla tiché, melodické zahvízdání. Se smíchem vzhledla od papírů a o chvíli později ve dveřích uviděla Joea.

„Další poprvé,“ poznamenal. „Žádné létající hrnky, papíry nebo pěsti.“

Měl na sobě letecký oblek, i když mu ještě chyběl padák. Srdce jí stouplo až do krku. Z žádného z předchozích letů nebyla nervózní, ale teď jí najednou bylo úzko. Její objektivita se z ničeho nic vypařila.

Vojenským pilotem nemohl být každý a obzvlášť to platilo o stíhacích pilotech. Většinou to byli muži, i když do tréninkových programů už byly přijímány i ženy. Psychologové zjistili, že ženy mají některé vlastnosti stejné jako mužští piloti, jako například rozvahu v zátěžových situacích a schopnost kontrolovat situaci. Ale v ostatních důležitých ohledech se od mužů zřetelně odlišovaly. Muži byli od přírody arogantní a sebevědomí. Pilotem se mohl stát jen někdo, kdo měl dostatek odvahy nejen k tomu, aby vlezl do letadla a proháněl se v něm ve vzduchu rychlostí třikrát přesahující rychlost zvuku, ale také neuvěřitelné sebevědomí k tomu, aby zvládl letadlo a cokoli, co se ve vzduchu mohlo stát.

Pozorovala ho a v jeho očích viděla nejen to chladné sebevědomí, ale i touhu po té smrtící krásce, které říkal Bejby. Miloval rychlost a sílu, nebezpečí a jeho neodolatelnou výzvu. O svých schopnostech

neměl pochybnosti, věděl, že má letadlo pod kontrolou a dokáže se s ním bezpečně vrátit na zem.

Ale i přes všechny své schopnosti a nadřazenost byl jenom člověk. A člověk může umřít.

„Vidím, že dneska jdeš do vzduchu,“ podařilo se jí dostat přes stažené hrdlo. „Neřekl jsi mi o tom.“

„Jdu do vzduchu,“ odpověděl mírně. „Děje se něco?“

Co mu na to mám říct? Pomyslela si našťavaně. Že jsem mrtvá strachy, protože jeho práce je jedna z nejnebezpečnějších na světě? Nemám právo zatěžovat ho svými obavami. Nemáme žádné závazky, jen dohodu o předstíraném vztahu, který vlastně ještě ani nezačal, přiznala si. Nemohl za to, že ho začínala milovat, a i kdyby cítil to samé, neřekla by mu, že se bojí. Potlačila svůj strach a snažila se uklidnit.

„V leteckém obleku jsi úplně... neodolatelný, to je to správné slovo. Co pod ním máš?“

Lest zabrala. Tázavě zvedl obočí. „Triko a krat'asy. Čekala jsi, že budu úplně nahý?“

„Nevím. Nikdy předtím jsem o tom nepřemýšlela.“

Mávla rukou. „No tak, ať už jsi pryč. Takhle se nemůžu soustředit. Po tom, co jsi včera udělal, jsem nemohla pracovat celý den, takže dnes tě k sobě nepustím.“

Jakmile dořekla poslední slovo, uvědomila si, že udělala chybu. Když se k ní blížil, jeho oči se leskly bojovností. Nevědomky ho postavila před výzvu a on ji nemohl nepřijmout.

Naklonil se nad ní, položil ruce na opěradla židle a uvěznil ji dřív, než mu stačila vyklouznout. Přitiskl své pevné rty k jejím ústům a vnikl do nich svým jazykem. Zamrazilo ji v zádech. Vzдалa se bez nejmenšího

náznaku boje a přijala ho s nekontrolovanou dychtivostí.

Zachvěl se a okamžitě se narovnal. Jeho obličej byl napnutý touhou.

„Co budeš mít dnes večer na sobě?“

S vypětím všech sil ovládla své smysly. „Nevím. Záleží na tom?“

Jeho oči ještě nikdy nebyly tak modré a pronikavé. „Ne. Budeš nahá do pěti minut po tom, co projdeme recepcí.“

Ta představa jí téměř podrazila nohy. Bezmocně zavřela oči, v ústech jí vyschlo. Když je znovu otevřela, byl pryč.

Po chvíli se v ní znovu ozval strach, v žaludku ucítila nevolnost. Veškerou svou vůlí nepříjemný pocit potlačila. Podařilo se jí to, protože věděla, že když bylo potřeba, dokázal ze své hlavy vyhnat všechny myšlenky, které se netýkaly létání, jeho opravdové lásky. Pravda ji bolela, ale jakkoliv byla nesnesitelná, mohla ho udržet v bezpečí, a to bylo jediné, na čem jí záleželo.

Cal chtěl ráno dorazit dřív než Adrian, ale Caroline narušila jeho program, takže byla sama, když se Adrian objevil. Podíval se na ni se skoro automatickou nechutí, nalil si kafe a beze slova se posadil. Nijak zvlášť se Adrianem nezabývala, ale tentokrát byla tak nervózní, že si stěží všimla, když přišel. Seděla u svého stolu a nevěděla, jestli je víc vystrašená nebo zvědavá. Zatímco jedna část její mysli se nemohla odtrhnout od nebezpečí spojeného s létáním, druhá se nevyhnutelně obracela k nadcházející noci. Nemohla uvěřit, že se na ni těší bez ohledu na všechny rozumné důvody, ze

kterých by vyvodila pravý opak. Chtěla Joea, zoufale ho potřebovala.

Ale nejdřív musela přečkat lety, které byly ten den na programu.

„Sníš o milenci?“ zeptal se Adrian oplzle.

Trhla sebou. „Co? Hm – ano. Zamyslela jsem se. Promiň. Ptal ses na něco?“

„Jen na tvůj milostný život. Trochu jsi mě zaskočila. Myslel jsem, že muže nemáš ráda. Nebo ses rozhodla, že to s nimi přeci jen zkusíš?“

Nezkušenost zdaleka neznamenalala neznalost a Caroline přesně věděla, na co Adrian naráží. Chladně se na něj podívala a najednou se jí zalíbila myšlenka dobré, otevřené bitvy, zproštěné překážejících emocí.

„Věděl jsi, že jsem vždycky byla o hodně mladší než kluci v mém ročníku? Skončila jsem školu skoro dřív, než jsem byla dost velká na to, aby si mě některý z nich všiml.“

Její otevřenost ho překvapila, viditelně zrozpačitěl. „Takže?“

„Takže za mnou běhali, horliví a nadržení, a očekávali, že se vyznám, ve skutečnosti jsem ale o mužích nevěděla vůbec nic. Nikdy jsem nebyla s kluky v mém věku. Nikdy jsem se s nikým nelíbala, nebyla na plese, nikdy jsem nepoznala věci, které byly pro ostatní děvčata běžnou záležitostí. Když se na mě ti kluci tak vrhali, hrozně mě vyděsili, takže jsem se jich snažila za každou cenu zbavit. Už tomu začínáš rozumět?“

Nerozuměl, aspoň ze začátku ne. Ve své nechápavosti byl upřímný. Když nakonec všechno pochopil, byl tak šokovaný, že na chvíli úplně zapomněl na své nepřátelství.

„Chceš tím říct, že ses mě *bála*!“

„Jak jinak si myslíš, že mi mohlo být?“ vyjela na něj. „Pořád jsi mě otravoval a nenechal ses přesvědčit, že to nemá cenu.“

„Proboha, nejsem přeci žádný násilník!“ vyštěkl.

„Jak jsem to měla vědět?“ Caroline se postavila, dělalo jí problémy klidně sedět. „Kdyby sis sebou nebyl tak zatraceně jistý a nemyslel si, že ti žádná žena neodolá, možná by sis všiml, že mám strach!“

„Nevypadala jsi vystrašeně, ale agresivně!“

„Chovám se tak, když se cítím ohrožená.“ Stála teď nad ním, s očima zářícíma zlostí. „Pro tvou informaci, plukovník Mackenzie je první muž, který si všiml, jak jsem nejistá, a nevrhá se na mě jako hladová chobotnice.“ Ne, jen ji sváděl s tou svou nervy drásající sebekontrolou a rozpouštěl ji pod svýma rukama, zatímco sám zůstával dokonale klidný. To ale nemuselo Adriana zajímat. „Jsem unavená tvými poznámkami, chápeš? Nech si je pro sebe.“

Šok se pomalu vytratil z jeho tváře a znovu se na něm usadilo nepřátelství.

„Můžu snad za to, že neumíš jednat s muži? Nejsi jediná, kdo má problémy. Právě jsem prošel příšerným rozvodem. Moje žena mě nechala kvůli chlápku, který vydělává dvakrát tolik co já, sám jsem potřeboval trochu pozdvihnout sebevědomí. Tak mě neobviňuj z toho, že jsem si nevšiml problémů tvé křehké dušičky, protože taky nejsi dvakrát všímavá!“

„Vypadá to, že jsme vyrovnání,“ usoudila. „Takže mi už dej pokoj!“

„S radostí!“

Odkráčela zpátky ke své židli a posadila se. Chvilí zírала do pracovních materiálů a pak zamumlala: „To s tvojí manželkou mi je líto.“

„Ex-manželkou.“

„Nejspíš není šťastná.“

Adrian se v židli zaklonil a zamračeně se na ni podíval.

„Mrzí mě, že jsem tě vyděsil. To jsem nechtěl.“

S nemalým úsilím se jí podařilo ze sebe dostat: „To je v pořádku.“

Něco si pro sebe zamumlal a pak se vrátil ke své práci. Zlostí se snažila přebít napětí a chvíli se jí to i dařilo, ale jakmile hádka skončila, nervozita se znovu vrátila. Ale zdálo se, že její vztah s Adrianem se přece jen trochu zlepšil, nebo alespoň ustálil, takže to přeci jen k něčemu bylo dobré.

Dorazili Yates s Calem. Cal pořád ještě vypadal trochu rozcuchaně a ospale, ale když uviděl Caroline, zasmál se na ni a zamrkal. Pak se všichni společně přemístili do kontrolní místnosti. Setkali se tam s piloty, čtyři z nich byli v oblecích a s kompletním vybavením, s popruhy a kyslíkovými maskami. Joe a kapitán Bowie Wade měli letět v Netopýrech, Daffy Deale a Zuřivec Myrick v F-22.

Joe se plně soustředil na práci, přesně podle jejího očekávání. Nepříjemný pocit v jejím žaludku se pomalu vytrácel.

Snažila se na něj nezárat, ale nedokázala si pomoci. Přitahoval její pohled, fascinoval ji. Nebylo to jen jeho vysokou, svalnatou postavou a skoro dokonalým obličejem. Obklopovala ho zvláštní aura.

Joe Mackenzie byl válečník – chladnokrevný a ledově klidný. V jeho žilách kolovala krev mnoha pokolení bojovníků, jeho instinkty se zformovaly v dávných válkách, v bezpočtu krvavých bitev. Ostatní

piloti měli podobné instinkty, ale v něm jako by se všechny vlastnosti setkaly v koncentrované a čisté podobě, dokonale propojené s tělem, intelektem a schopnostmi.

Ostatní to věděli, mohla to číst v jejich pohledech a automatickém respektu, se kterým se k němu chovali. Jeho hodnost, jakkoliv důležitá, nehrála v tomhle ohledu největší roli, chovali by se k němu stejně, i kdyby měli všichni vyšší postavení než on. Někteří lidé byli jedineční a Joe Mackenzie byl rozhodně jedním z nich. Nikdy by z něj nemohl být obchodník, právník nebo doktor. Byl tím čím byl, vybral si práci, která mu umožnila dělat to, k čemu se hodil nejvíc.

Byl válečník.

Byl to muž, kterého milovala.

Najednou nemohla dýchat a ani jí to nevadilo. Byla omámená, jako by uvržená do neskutečného snu. Už si dál nemohla nic nalhávat. Přiznala mu svou zranitelnost, ale svou bezprostřednost zatím držela pevně na uzdě.

Věděla, že by se do něj mohla zamilovat, děsila se toho, že by mohla ztratit své srdce, ale vlastně si tak jen vytvářela clonu, aby si nemusela přiznat, že na jakákoliv varování je už pozdě. Nemohla to nijak ovládnout, stejně jako nemohla ovládnout své tělo, kdykoliv se jí dotkl. Omlouvala se jedině tím, že nikdy předtím nebyla zamilovaná a jednoduše to nepoznala.

Nemohla se za ním dívat, když s ostatními třemi piloty opouštěl kontrolní místnost. Kdyby ji tak uviděl, všechny pocity by jí mohl vyčíst z tváře a to Caroline nechtěla. Cítila se směšně nahá, zranitelná, vystavená i jen sebemenšímu závanu vzduchu.

Všechna čtyři letadla odstartovala a terminály se ztratily v houfu techniků, kteří sledovali informace přicházející z cenzorů umístěných v kostře Netopýrů.

O půl hodiny později už se nacházeli nad testovací lokalitou. Jako pohyblivé cíle, na které mohli zaměřovat lasery, jim posloužily bezpilotní letouny. Caroline vždycky očekávala potíže, protože ze zkušenosti věděla, že žádný nový systém v praxi nefunguje tak, jak by teoreticky měl, ale testy zatím probíhaly dobře, takže doufala, že se neobjeví žádné závažné problémy.

Ale ten den se její skepticismus ukázal jako oprávněný a její naděje, že nepůjde o vážný problém, jako lichá. Zaměřovači systémy se odmítly zavěsit na bezpilotní letadla, přestože den předtím fungovaly výborně. Znechucený vedoucí projektu zrušil testy, které byly na programu, a nařídil důkladnou kontrolu všech zaměřovačích systémů.

Joe neztratil trpělivost, ale jeho rozmrzelost byla očividná, když se vrátil do kontrolní místnosti, s vlasy promočenými potem.

„Letadla jsou v hangáru,“ řekl ledově klidným hlasem. K Caroline se choval jako ke komukoliv jinému z týmu. „V pondělí ráno půjdou zpátky do vzduchu.“

Pořád ještě máte skoro celý den, abyste zjistili, v čem je problém.“ Pak se otočil se a odešel. Cal tiše zahvízdal.

Yates si povzdychl. „Tak dobře, lidi, měli bychom se převléknout a vyrazit do hangáru. Máme tam práci.“

Caroline si už napřed v duchu probírala možnosti. Laserové zaměřování nebylo nové, nový byl jen způsob jeho použití. Problémem mohly být senzory v helmách

pilotů, přesněji v optice, nebo se spínačem, který aktivoval zaměřování. Zneklidňovalo ji, že se problém objevil u obou letadel současně, to mohlo znamenat nedostatek ve výrobě nebo dokonce v konstrukci.

Celý den nestál za nic. Jestli bude noc s Joem pokračovat stejně, napadlo ji, pravděpodobně zjistím, že jsem frigidní. Pracovali bez obědové pauzy, kontrolovali senzory a snažili se určit, kde se stala chyba, ale nezjistili vůbec nic. Zdálo se, že všechno funguje naprosto perfektně. Otestovali i zbylé tři letouny, u kterých se neobjevily žádné problémy, ale nedostali se o nic dál. Nenašli nejmenší stopu, nic čeho by se mohli chytit. Podle počítačů neexistoval důvod, proč by lasery neměly zaměřit pohyblivé cíle.

Bylo pozdní odpoledne a přes veškerou snahu obrovských ventilátorů se v hangáru téměř nedalo dýchat. Cal znovu testoval palebné zařízení jednoho z nefunkčních zařízení spolu s jedním bezchybným. Možná to způsobili šotci, kteří nevyhnutelně zařadili v každém projektu, každopádně tentokrát počítač nahlásil narušení elektrického obvodu odpalovacího mechanismu. Všichni byli naštvaní, protože u letadel strávili téměř celý den, donekonečna opakující se testy je přiváděly k šílenství, a nakonec zjistili, že problém je tak jednoduchý, že ho můžou opravit ani ne za hodinu.

Nemohla být v lepší náladě: byla unavená, hladová a bylo jí horko. Už se nemohla dočkat romantického víkendu. Když odcházela z budovy, zamračeně se podívala na identifikační kartu, připnutou na své kapse.

Dlouhá, studená sprcha ji osvěžila, i když se pořád mračila a oblečení, které si s sebou chtěla vzít, do tašky doslova naházela. Kdyby nebyl takový pragmatik, pracovalo by se jí daleko lépe. Mohla by si dát oběd.

Necítila by se tak vyčerpaná a rozmrzelá. Zasloužil by si, aby s ním odmítla odjet.

Ale takový blázen nebyla. Potřebovala ho, víc než jídlo, víc než cokoli jiného.

V šest hodin se ozvalo zaklepání na dveře. Byla už oblečená, ale měla ještě mokré vlasy a nestačila se ani najíst. Popuzeně otevřela dveře.

„Pracovali jsme bez přestávky celý den,“ pronesla zlostně. „Skončili jsme –“ podívala se na hodiny „– před pětatřiceti minutami. Byla to maličkost – jen přerušovaný obvod – ale zabralo nám celé věky, než jsem na to přišli, protože jsme měli hlad a nemohli jsme se soustředit.“

Joe se zasmál. „Jsi mrzutá vždycky, když máš hlad?“

„Jistě. A kdo není?“

„No, většina lidí, řekl bych.“

„Hm.“

Natáhl k ní ruku. „Tak pojď, najíme se někde venku.“

„Mám mokré vlasy.“

„V tomhle vedru ti rychle uschnou. Máš sbaleno?“

Popadla svou tašku a rychle zkontrolovala, jestli je všechno vypnuté. Joe od ní zavazadlo vzal a popohnal ji ven. Významně se zadívala na dveře, Joe nakonec vzdychl a vzal za kliku, aby ji ujistil, že je zavřeno. Spokojeně odešla k autu. Uložil její tašku do kufru a pak Caroline vyzdvihl na sedadlo.

Caroline se rozhodla pro ramínkové šaty s širokou sukní, protože usoudila, že už mu povolila daleko víc, než ruku na svém stehně, ale stejně se jí málem zastavilo srdce, když jeho teplá, pevná ruka vklouzla pod lehký materiál a stiskla její odhalené stehno.

Myšlenky se jí točily kolem jídla. Upřeně se na něj dívala a pomalu ji zaplavoval úplně jiný druh hladu, oči jí najednou potemněly a zrychlil se jí dech. Joe ji lehce pohladil po vnitřní straně stehna a pak svou ruku stáhnul.

„Možná bude lepší, když se nejdřív najíme,“ zamumlal.

SEDMÁ KAPITOLA

Caroline nebyla schopná soustředit se na jídlo a asi by si ani nevšimla, kdyby jim naservírovali piliny. Později si byla schopná vybavit jenom chladný vzduch a šero v restauraci a výbornou chuť suchého vína. Joe seděl naproti ní a pozoroval ji pronikavým pohledem svých diamantově modrých očí. Také myslel na nadcházející noc a dával jí to jasně najevo. Chtěl, aby viděla, na co myslí, majetnický se na ni díval a pohledem se zastavoval na jejích prsou, sváděl ji svým tichým hlubokým hlasem.

Čas strávený v restauraci se jí nekonečně vlekl, dráсал jí nervy jako hrubě tkaná vlna. Nakonec vyhrkla: „Na co čekáme?“

Jeho pohled se pomalu odpoutal od jejích ztuhlých bradavek a zvedl se k jejímu obličejí. „Až se uklidníš a uvolníš,“ odušil. „Až se setmí a bude úplná tma, jestli ti to pomůže.“

„Je mi to jedno.“ Postavila se, divoká a hrdá jako Valkýra, panenská bojovnice se světlými vlasy. „Budeš muset najít jiný způsob, jak mě uvolnit.“

Pomalů se postavil, obličej měl napnutý touhou. Ve stejné napjaté atmosféře zaplatili účet a odešli k autu. Vzduch byl horký a dusivý, slunce se jako obrovská rudá koule pomalu blížilo k obzoru a barvilo poušť do ruda. Světlo zapadajícího slunce ještě zdůrazňovalo dědictví předků ostře vepsané do jeho tváře a zrazovalo lživou fasádu civilizace, kterou vytvářela bílá košile a černé kalhoty. Napadlo ji, že by měl nosit jen jelenicové kalhoty a mokašiny a nechat své vlasy volně dopadat na široká ramena.

Vzpomněla si na hrůzu, kterou prožila ráno, když si uvědomila, že by se mu během letu mohlo něco stát. Věděla, že mu o tom nikdy nesmí říct.

Zapsali se v hotelu a spolu s hotelovým sluhou nastoupili do výtahu.

Sluha jim odnesl tašky do ložnice, ukázal jim, jak zacházet s věcmi, se kterými zacházeli denně, a horlivě roztáhl závěsy, aby dovnitř vpustil ostré světlo západu slunce. Když mu Joe do dlaně vtiskl pětidolarovou bankovku, rychle se odporoučel.

Ještě pořád nehybně stála v ložnici a snažila se nezírat na obrovskou postel, když Joe zamkl dveře a dal na ně řetízek. Vešel do ložnice a pomalu závěsy znovu zatahl, pokoj se ponořil do šera prosvětleného jen pruhem světla přicházejícího z vedlejší místnosti. Otevřel svou velkou, koženou tašku a vytáhl z ní krabičku kondomů.

„Celá krabička?“ zeptala se přiškrceným hlasem.

Postavil se vedle ní a obratně jí rozepnul šaty. Nechal je spadnout na zem a pak řekl: „Až nám dojdou, skočím dolů do dárkového obchodu pro další.“

Najednou se začala nezvladatelně třást, měla na sobě už jenom kalhotky. Šaty se jí ovinuly okolo kotníků, stála před ním téměř nahá. Zvedl ji do náruče a její boty zůstaly uvězněné v záhybech látky.

Když ji pokládal na barevný přehoz, jedním kolenem se opřel o postel a rychle jí stáhl kalhotky. Až do té chvíle si neuvědomila, jak zoufale potřebuje ten malý kousek ochrany a jak odhalená a zranitelná si bez něj připadá. Pokusila se zaprotestovat a posadit, nelíbilo se jí, že je nahá, zatímco on je úplně oblečený. Ale Joeův pohled ji zastavil a bez dalších protestů se nechala položit na postel.

Joe dlouze pozoroval její nahé tělo a vychutnával prvotní uspokojení ze chvíle, kdy před ním poprvé takhle ležela, odhalená a jenom jeho. Viděl, že už je vzrušená, bradavky jí ztmavly a stáhly se do tvrdých pupenů, stehna, instinktivně přitlačená k sobě, se jí lehce třásla. Pohledem se zastavil u světlých chloupků mezi jejími stehny a po tváři mu přejel lehký úsměv. Vzpomněl si, jak si myslel, že barva jejích vlasů není přirozená. Světlé chloupky byly tak lákavé, že mu najednou nestačilo jen se na ně dívat.

Položil jí ruku na ňadro, jemně ho mnul a palcem kroužil okolo bradavky. Prohnula se a ještě víc se tak přitiskla k jeho dlani. Druhou rukou jí přejel po břiše a jeho prsty se zastavily u jemných záhybů jejího ženskosti. Tělem jako by jí projel blesk, toužebně k němu vyzdvihla boky. Pod intenzitou dotyků jeho prstů na nejcitlivějším místě svého těla se prudce zachvěla.

Bylo to téměř nesnesitelné a Caroline se od něj najednou odtáhla a posadila se na posteli. Joe se postavil a začal si rozepínat košili.

Odhodil košili jako nepotřebný kus oblečení stranou a odhalil tak svůj široký hrudník, pokrytý jemnými černými chloupky, které se sbíhaly v tenkém proužku na jeho břiše. Dlouhými prsty rozepnul pásek, pak poklopec a sundal kalhoty i se spodním prádlem. Když se z nich vysvlékal, ani na vteřinu nespustil oči z jejího štíhlého, nahého těla. O chvíli později byl nahý jako ona.

Síla sálající z jeho těla byla skoro děsivá. Kdyby chtěl, mohl ji bez obtíží přemoci. Pod jeho kůží se vlnily pevné svaly, rýsovaly se mu na břiše a vytvářely dlouhé provazce na jeho stehnech. Přejela očima po jeho postavě a pohledem se zastavila na jeho mužství.

I přes své vlastní vzrušení, které jí přivádělo krev téměř do varu, začala vážně pochybovat, že něco takového bude možné. Poplašeně vydechla.

„Ššš, miláčku,“ zašeptal. „Neboj se.“ Jemně ji chytil za ramena a o chvíli později zjistila, že znovu leží na zádech a Joe je vedle ní. Přitáhl ji k sobě a žár jeho těla ji obklopil a zcela pohltit. Nerozuměla, co říká, ale jeho tichý hlas ji uklidňoval.

Nejistě se k němu přitiskla. Myslela si, že už jí všechno ukázal, ale teď zjišťovala, že jí zatím nabídl jenom předkrm. Tělem se jí pomalu šířila rozkoš, nejdřív skoro neznatelně a pak s rostoucí, omračující silou, která uvolňovala její napnuté svaly. Všechn strach a zábrany se roztráštěly v přívalu vášně.

Joe se sklonil k jejímu řadru a nasál do úst ztuhlou bradavku. Svíjela se mu v rukách a zdvihala k němu boky v pradávnm rytmu, kterým ho k sobě volala. Jeho prsty znovu vyhledaly květ jejího žensství. Aniž by nad tím uvažovala, roztáhla nohy, aby ho k sobě pustila ještě blíž. Když do ní opatrně pronikl jedním prstem, z krku se jí vydralo krátké zasténání.

Opíjel se vůní jejího hebkého těla, vychutnával její vzrušení. Ale i když byl skoro šílený touhou, nechtěl jí ublížit. Chtěl, aby byla připravená, aby byla natolik vzrušená, že její touha přehluší strach z bolesti.

Skoro už to napětí nemohla snést, rostoucí vzrušení ji trýznilo. Hlasitě zasténala a zabořila nehty do jeho hrudi. „Ted‘,“ vydechla zastřeným hlasem. „Ted‘ teď ted‘ ted‘!“

Roztáhl jí stehna, dostal se nad ni a svou vahou ji zatlačil do matrace. Pak ho poslední zbytky rozumu vrátily do reality. Natáhl se po krabičce, která ležela na nočním stolku, vytáhl jeden balíček a zuby ho roztrhl.

„Ne,“ zastavila ho Caroline. „Ne teď, ne poprvé. Chci cítit *tebe*, jenom tebe.“

Sledovala ho očima ztmavlýma vášní, její štíhlé, vzrušené tělo ho k sobě vábilo primitivním voláním. Byla divoká a nespoutaná, připravená, až si ji vezme. Nepoddávala se jeho dominanci, Joe se vzepřel na rukách a znovu se jí vtiskl mezi nohy. Věděl, co riskují, ale i on ji poprvé chtěl bez jakýchkoliv zábran, bez čehokoliv, co by bránilo jejich úplnému splynutí.

Caroline znehybněla, když do ní vstoupil.

Jejich oči se potkaly. Svaly v jeho obličeji se napnuly, jak do ní pronikl hlouběji. Bolest jí vyšlehla do celého těla, ale nesnažila se ho odstrčit. Chtěla ho, hlad po jeho těle obracel sebevětší bolest v pouhé nic. Nijak jí to neulehčil, pronikal do ní tvrdě a neúprosně celou délkou svého mužství. Zdálo se jí, že už víc nesnese, a prudce se prohnula, aby zjistila, že je schopná přijmout ještě daleko víc.

„Ano,“ vydechl těžce. „To je ono, miláčku. Vezmi si mě. No tak. Ještě.“

Poslechla ho, poháněná nezvladatelnou touhou. Intenzita a hloubka jejich spojení jí vehnala horké slzy do očí, ale nemohla přestat. Ovládalo ji něco tak silného, že opatrnost a strach šly stranou. Když ji chytil za boky a prudce ji na sebe přirazil, rozkoš v ní explodovala, nečekaně a s dusivou silou. Přitiskla se k němu a nahlas vykřikla.

Postupně se přestala třást a napětí v jejích svalech pomalu odeznělo. Podívala se na něj přivřenýma očima a tichým, vrnivým tónem zašeptala: „Joe.“ Líná rozkoš v jejím hlase rozmetala poslední zbytek sebekontroly, který v sobě ještě měl.

„Ted’“ vyrazil ze sebe a zvedl se na kolena. Byl tak vzrušený, že se už skoro nedokázal ovládat. Zahákl jí ruce pod kolena a naklonil se dopředu. Byla proti němu naprosto bezbranná a on to věděl. Přirážel tvrdě, uvolňoval při tom veškerou sílu svého obrovského těla. Vyvrcholení ho smetlo stejně jako předtím ji, zaplavilo ho jako příbojová vlna. Křečovitě sebou trhnul a z úst se mu vydral hlasitý výkřik. Když to skončilo, těžce na ni padl, snažil se popadnout dech a zklidnit divoce bušící srdce. Byl tak zesláblý, že se z ní nedokázal odvalit. Ve vzduchu nikdy takový pocit nezažil, a při sexu teprve ne.

Joe usnul. Jeho váha ji dusila, ale místo toho, aby ho odstrčila, ještě pevněji ho k sobě přitiskla. Nemohla se hýbat, nemohla skoro dýchat, ale nedovedla si představit, že by jí mohlo být někdy líp. Bolel ji snad každý kousek těla, ale fyzickou bolest přehlušoval daleko silnější pocit uspokojení. Slastně přivřela oči. Přesně takhle si své první milování představovala – vášnivé a bez zábran. Kdyby se jen ještě přestal tak ovládat, napadlo ji už v polospánku.

„Caroline,“ zašeptal Joe v polibku.

Po chvíli se odtrhl od jejích rtů, odtáhl se od ní a vstal z postele. Ospale sledovala, jak jde do koupelny a vrací se s mokrým ručníkem. Sklonil se nad ní a jemně ji omyl. Jindy by ji intimita té chvíle uvedla do rozpaků, ale teď nad tím nedokázala přemýšlet. Zívla jako ospalá kočka a otočila se na bok. Pak se nepřítomně zeptala: „Krvácela jsem?“

„Jen trochu,“ odpověděl a majetnický ji poplácal po zadečku. Projela jí vlna zadostiučinění, když si vzpomněl, jak úplně se mu oddala. Nic před ním

neskrývala, nenechala se zastrašit a po hlavě se vrhla do něčeho, co pro ni až do té chvíle bylo velkou neznámou. Nikdy po nikom tolik netoužil, nikdy nikoho nechtěl tak jako ji. Jiná žena by couvla před jeho primitivní divokostí, ale Caroline se po ní sama natáhla. Vždycky své pudry držel na uzdě, ale teď se jim poddal, a co víc, udělal to bez ochrany.

Cítil, že by na sebe měl být naštvaný, ale nějak se k tomu nedokázal přinutit. Rozkoš, která s tím byla spojená, byla příliš velká na to, aby něčeho litoval. Najednou ji před sebou viděl těhotnou a překvapeně zjistil, že ho ta představa vzrušuje.

Caroline usnula. Odnese ručník zpátky do koupelny, pak se vrátil a přetáhl přes ni chladnou přikrývku. Tiše zavrňela, a když si lehl vedle ní, automaticky se k němu přitulila. Ovinul jí ruku kolem pasu, přitáhl ji k sobě a usnul stejně rychle jako ona.

O dvě hodiny později se probudil vzrušený. Začal Caroline jemně hladit po zádech a než se úplně probudila, byla vzrušená i ona. Tentokrát se přinutit použít ochranu, i když věděl, že tak ubere něco z té naprosté intimity, se kterou se milovali poprvé. Když do ní vstoupil, lehce zasténala, ale ani tentokrát mu nedovolila, aby byl něžný. Oddali se vášni ve tmě pokoje, kde jedinými zvuky byly jejich hlasité vzdechy.

Znovu usnuli. Za tu noc se probudil ještě třikrát a třikrát si ji vzal.

Bylo po osmé ráno, když otevřel oči. Do silných závěsů se opíralo jasné sluneční světlo a neúspěšně se snažilo proniknout dovnitř. Pokoj se utápěl v šeru, do kterého se ozývalo tiché hučení ventilátoru. Když se pohnul, zjistil, že ho bolí celé tělo.

Caroline ležela otočená zády k němu a stočená do klubíčka. Přejel očima po jemné křivce její páteře. Je tak křehká, pomyslel si. Jak může něco takového snést?

Postel vypadala jako po boji. Přikrývky se v pomačkaných chumlech válely po zemi – Caroline si namísto nich přes sebe přetáhla prostěradlo. Jeden polštář byl nacpaný v čele postele, zbylé dva nikde neviděl. Se zívnutím zauvažoval, jestli Caroline bude chtít postel ustlat, než přijdou uklízečky. Jemu samotnému to přišlo jako naprostá ztráta času.

Uvědomil si, že má hlad, a tak ji jemně vzbudil. „Co si dáš k snídani, miláčku? Zavolám pokojovou službu a pak se můžeme vykoupat.“

Otevřela na něj jedno oko a zamumlala: „Kafe.“

„Ještě něco?“

„Jídlo.“

Zasmál se. „Můžeš to trochu upřesnit?“

Zamračila se a nakonec skoro nesrozumitelně řekla: „Žádnou zeleninu. Ráno zeleninu nesnesu.“

Objednal dvojitou porci pekanového chleba se slaninou a k tomu džus a kafe. Neosobní hlas mu oznámil, že jim jídlo doručí do pětáctyřiceti minut. Joe zavěsil a znovu zatřásl s Caroline.

„Chceš se osprchovat, nebo se vykoupat?“

„Vykoupat. Ve sprše si nemůžu sednout.“

Šel do koupelny a otočil kohoutkem u vany, která mu svou velikostí připomínala spíš dětské hřiště. Plnila se ale kupodivu rychle. Vrátil se do ložnice a vzal Caroline do náruče. Ovinula mu ruce kolem ramen. „Bolí tě něco?“ zeptal se starostlivě.

„Ani ne, jestli tě zajímá tohle,“ odpověděla a otřela se mu tváří o rameno. „Jenom nemůžu chodit.“

Opatrně s ní vlezl do horké vody, posadil si ji před sebe a zády se opřel o vanu. Caroline se pohodlně usadila mezi jeho nohama.

Čekala, že bude v rozpacích z intimity, která mezi nimi během minulé noci vznikla, že jí bude nepříjemně, až před ním bude nahý. Ale nic z toho nepřišlo, místo toho ji naplňovalo uspokojení, o kterém se jí ani nesnilo. Je to můj chlap, pomyslela si, a já jeho žena. Proč bych se před ním měla stydět?

Vzal do ruky voňavé mýdlo a celou ji vykoupal, opatrně se přitom dotýkal jejího rozbolavělého těla. Ještě než skončil, připadala si zahřátá víc než dost, a zdálo se, že on je na tom stejně. Kdyby nevěděli, že každou chvíli dorazí pokojová služba, těžko by zůstalo jen u koupání.

Na dveřích do koupelny visely dva silné froté župany s kapuci, které přes sebe stačili přehodit sotva dvě minuty předtím, než se ozvalo zaklepání na dveře. Joe podepsal objednávku a nechal tác se snídaní odnést do ložnice.

Caroline se objevila o chvíli později ve dveřích z koupelny, přilákaná neodolatelnou vůní kávy. Když ji Joe uviděl, stěží se udržel, aby ji nestrhl na postel snídaně nesnídané. I nenamalovaná, s mokkými vlasy a zabalená v tlustém županu mu připadala přitažlivější než všechny ženy, které kdy viděl. Říkali jí královna krásy, protože o sebe dbala, ale její přitažlivost vycházela úplně z něčeho jiného.

Bez rozpaků se vrhla na jídlo. Uvědomil si, že ho vzrušuje i to, jak jí. Když dojedla, se spokojeným zavrnutím si podepřela hlavu a líně se na něj usmála.

„Takže, co budeme dneska dělat?“

Povytáhl obočí, šibalsky se na ni podíval a odpověděl: „Nemám v plánu z tohoto pokoje vyjít celý víkend. Pokud nám nedojdou kondomy.“

„O to se může postarat pokojová služba,“ řekla a s roztouženými očima se k němu přitiskla.

OSMÁ KAPITOLA

Celý víkend se utápěla v rozkoši. Obě místnosti neosobního hotelového pokoje se zaplnily intimitou, vzpomínkami na jejich milování. Vůbec pokoj neopouštěli, oblékali se jen do županů a jídlo jim zajišťovala pokojová služba.

Oba byli stejně vášniví. Caroline nedělala nic napůl. Stála si za svým panenstvím a teď se mu oddala se stejnou divokostí. Joe nikdy tak nepopustil uzdu své touze, ale s Caroline se nemusel ovládat. Úplně ho uspokojovala, ale nikdy se jí nemohl nasýtit. Chtěl ji pořád stejně silně, znovu a znovu.

Neměl žádné zábrany, uvolnil všechny své emoce a Caroline strhával s sebou, zasvěcoval ji do všeho co znal, ukázal jí techniky a polohy, o kterých neměla nejmenší tušení. Někdy byl nahoře a někdy byla nahoře ona, někdy si ji vzal zezadu. Někdy ji rozmazloval svými ústy a naučil ji, jak může ona uspokojit jeho. Miloval se s ní ve sprše, na pohovce, na zemi, kdekoliv, kde zrovna byli.

Měl s sebou operátora, ale ten se ani jednou neozval, ani jednou jim nepřipomněl svět, od kterého se na chvíli vzdálili. Nikdy nebyla k nikomu tak blízko, že by zapomněla na všechno ostatní.

Nemyslela na práci, nenapadlo ji vzít do ruky knížku. Jednoduše vstřebávala všechno, co se dělo kolem ní a v ní.

Do nedělního rána ukojili tu první, šílenou touhu a jejich milování se zklidnilo, obohatilo se trpělivostí a snahou prodloužit rozkoš. Objednali si pozdní snídani a

zbytek dopoledne prolonošili v pokoji, sledovali televizi a zachycovali nejnovější zprávy. Caroline se přitiskla k Joeovi, oči jí ztěžkly spokojeností.

Zvedl světlý pramen jejích vlasů a nechal ho spadnout. Vlasy se na chvíli zatřpytily, když se ocitly ve slunečním světle. „Kde jsou tví rodiče?“ zeptal se nepřítomně, zdálo se, že ho víc zajímá hra světla na jejích vlasech, než jeho otázka.

„Obvykle nebo zrovna teď?“ Její hlas zněl stejně ospale jako jeho.

„Obojí.“

„Obyčejně jsou v Severní Karolíně, kde učí. Teď ale odjeli na celé léto do Řecka. Měli by se vrátit někdy v září.“

„Byla jsi osamělá, když jsi byla malá?“

„Ani ne. Chtěla jsem se učit,“ dodala. „Nikdy mi to nešlo tak rychle, abych byla spokojená. Asi jsem nebyla zrovna příjemné dítě. Kdyby nebylo mých rodičů, asi bych se zbláznila. Pomohli mi vypořádat se s osamělostí a nesnažili se omezovat mě v učení.“

„Vypadá to, že byla pěkný postrach,“ řekl vážně.

„Možná.“ Nevadilo jí to. „A co ty?“

Neodpověděl okamžitě, lehký náznak neklidu narušil její spokojenost. Klidně mluvil o své práci, ale svůj soukromý život si přísně střežil. Trochu ustoupil, když jí řekl, že je míšenec, a že má tři bratry a sestru, ale nic víc. Nedovolil, aby rozhovor sklouzl k něčemu osobnímu. Připomněla si, jak krátce ho zná, vlastně ani ne týden. Rychlost a intenzita, s jakou se jejich vztah vyvíjel, ji zaskočily, připadalo jí, že čas plyne neuvěřitelně pomalu.

„Ne, nebyl jsem postrach,“ řekl nakonec odtažitě.

„A tví sourozenci?“

Byla k němu tak blízko, že cítila, jak se mu uvolnily svaly. „Jen má sestra. Ne že by byla zlá nebo náladová, jen chce, aby bylo za každou cenu po jejím. Je jako parní válec.“

Miluje svou rodinu, uvědomila si. Přitiskla se k němu ještě pevněji a doufala, že ho přiměje, aby jí řekl víc. „Kolik je tvým sourozencům? Jak se vlastně jmenují?“

„Michaelovi je osmnáct. Skončil na střední škole a za měsíc jde na vysokou. Zajímá ho dobytčářství, chce založit svůj vlastní chov, jen co dokončí školu. Joshuovi je šestnáct, je z nás asi nejveselejší. Je blázen do letadel, jako já v jeho věku. Chce k námořnímu letectvu. Zaneovi je třináct a je... divoký. Nemluvný a nebezpečný, jako táta. A Maris? Je jí jedenáct, ale chová se na sto. Na svůj věk je malá a drobná, vypadá, že se vznese při nejmenším závanu větru. Je tvrdohlavá jako mula. Všichni umíme dobře zacházet s koňmi, zatraceně dobře, ale táta je úplný kouzelník, a Maris taky.“

„A co tvá nevlastní matka?“ Zeptala by se na cokoliv, jen aby nepřestal mluvit.

Tiše se zasmál. „Mary. Je ještě menší než ty.“

Posadila se. „Nejsem malá.“ Bojovně vystrčila bradu.

„Ale nejsi ani vysoká. Jsem o hlavu větší než ty.“ Stáhl ji zpět k sobě a položil si její hlavu na rameno. „Chceš slyšet o Mary nebo ne?“

„Pokračuj,“ zabručela.

Políbil ji na čelo.

„Mary je srdečná a otevřená. Když se pro něco rozhodne, nikdo ji nezastaví. Je učitelka. Bez ní bych se na akademii nedostal.“

„Nevadilo ti, když si vzala tvého otce?“

„Jestli mi to vadilo?“ Znovu se tiše zasmál. „Dělal jsem všechno možné, abych je dal dohromady. Ne že by to bylo tak těžké. Táta byl jako polapený hřebec. Chtěl ji za každou cenu.“

Usmála se nenucenosti a pochopení, s jakými mluvil o svém otci. Nedokázala si představit, že by její rodiče prožívali svůj vztah tak intenzivně. Byla důkazem, že spolu spali, ale oba byli klidní a zajímali se víc o intelektuální problémy než o sex. Jejich milostný život byl nejspíš vřelý a láskyplný a měl hodně daleko k syrovému, drsnému a intenzivnímu sexu, který prožívala s Joem.

„Co tvůj táta? Jaký je?“

„Přísný. Nebezpečný. A nejlepší otec na světě. Už odmala jsem věděl, že by za mě bojoval na život a na smrt.“

Byl to zvláštní způsob, jak popsat svého otce, ale když se dívala na Joea, lehce uvěřila, že jeho otec je nebezpečný. Byli si asi hodně podobní.

„Už jsem toho o sobě navykládal dost,“ řekl najednou, i když pravdou bylo, že o sobě neřekl téměř nic. Znovu z něj cítila ostražitost a skoro zaslechla hlasité bouchnutí, se kterým se zavřely ocelové dveře chránící jeho soukromí. Posadil si ji na klín, uvolnil pásek jejího županu, a položil své ruce na její řadra.

Zachvěla se a podívala se na jeho ruce, zakrývající bledé, jemné pahorky jejích prsou. „To už pro tebe není neprobádané území.“

„To není.“ Modrá barva jeho očí potemněla. Jednou rukou sjel po jejím břiše až ke světlým chloupkům mezi jejími stehny. „Tohle taky ne, ale teď je to ještě víc vzrušující. Předtím jsem se jen dohadoval, co cítíš, ale

ted' už vím, jak jsi napjatá a vzrušená a jak zvlhneš jen co se tě dotknu.“ S mimořádnou opatrností se jí dotýkal špičkou svého prstu. Zachvěla se pod horkou vlnou vzrušení, která jí proběhla celým tělem, svaly se jí napnuly. Její tělo se připravovalo ho přijmout. Jeho prst pronikl hlouběji, zrychlil se jí dech a celé její tělo ovládla neodolatelná touha.

Joe rozhalil svůj župan. Byl připravený jako hřebec, tenkými nozdrami nasával její ženskou vůni. Pomalu se na něj s tichým zasténáním posadila a pohltila ho. Pohnul rukou a přitáhl si ji ještě blíž.

„Ted' už vím, jak jsi hebká,“ zašeptal, „a jak se chvěješ, jak se mě všechny ty jemné svaly snaží sevřít a... *sakra!*“ Poslední slovo neřekl nahlas, tiše ho ze sebe vyrazil. Caroline ho stěží zaslechla. *Začala* se na něm pohybovat, lačně a zoufale, touha ji téměř stravovala.

Zaryl ruce do jejích boků, jako by ji chtěl zastavit, ale pak ji na sebe s další tlumenou kletbou tvrdě a rychle přirazil. Nebyl to jeden z těch klidných okamžiků, bylo to rychlé a tvrdé. Chytla se ho za ramena, aby vyrovnala rovnováhu, když se blížila k vyvrcholení. Připojil se k ní jen o vteřinu později, s hlavou zakloněnou a s naběhlými žilami na krku.

Dlouho se nemohli vzpamatovat. Předklonila se a beze slova se o něj vyčerpaně opřela. Jemně jí odhrnul vlasy z obličeje a pevně ji objal.

„Nestarám se o tebe moc dobře,“ řekl tiše. „To už bylo podruhé.“

Nemohla přijít na lepší způsob, jakým by se o ni mohl starat. „Co bylo podruhé?“ zamumlala.

„Podruhé, co jsem se s tebou miloval bez ochrany.“

„Ale já to tak chtěla.“ Zavřela oči a vychutnávala důvěrnost jeho blízkosti. „Chtěla jsem o tobě vědět všechno, chtěla jsem tě cítit co nejblíž.“

„Poprvé snad. Stejně jsem ale měl mít víc rozumu. A teď to byla vyložená hloupost.“

Narovnala se a podívala se mu přímo do očí. „Nejsem ani dítě, ani idiot, Joe. Víím, co riskujeme, víím, jaké jsou důsledky a zodpovědnost je zčásti i na mně. Mohla jsem říct ne, ale neudělala jsem to. A neriskujeme zas tak moc. Jednou z výhod zvědavosti je, že mě zajímá skoro všechno, a tohle není výjimkou. Víím všechno o cyklu a načasování a myslím, že se nemůže nic stát. Určitě nebudu nervózně sledovat kalendář.“

„Na to se nemůžeme spolehnout.“

„Vadilo by ti to tak moc?“ zeptala se klidně.

„Tobě by to nevadilo?“

Zavrtěla hlavou a tiše, ale rozhodně odpověděla: „Ne.“

Zkoumavě se na ni podíval. Čekala, že se zeptá proč, ale neudělal to. Místo toho řekl: „Dáš mi vědět, i kdyby se ti menstruace zpozdlila jen o jediný den.“

Velitelský tón v jeho hlase byl tak zjevný, že mu zasalutovala a vyštěkla: „Ano, pane!“ Někdy byl plukovníkem víc než čímkoliv jiným.

Zasmál se a lehce ji poplácal po zadečku, když ji zvedl ze svého klína. Vstala a zabalila se do županu. „Kdy musíme odjet?“

„Dohodl jsem, že můžeme odejít později,“ odpověděl. „Do šesti dnes večer.“

Zbývalo jim pár hodin, pak se budou muset vrátit do reálného světa. Udivovalo ji, jak rychle si zvykla na

hotelový pokoj, na pocit, že ho má jen pro sebe, na opojnost tělesné rozkoše. I tahle izolace by ji omrzela, kdyby trvala týden, ale ráda by ten týden získala. To jí ale, bohužel, nebylo přáno. Zítra se oba vrátí do práce, ona na zemi a on ve vzduchu. Zítra se bude muset znovu potýkat se svým strachem, protože muž, kterého milovala, měl nebezpečnou práci, a ona mu v ní nemohla zabránit. Ani nechtěla, bylo by to od ní sprosté. Joe byl jestřáb, k zemi ho mohla upoutat jen smrt nebo stárí. Ráda by snášela roky tiché hrůzy, jen kdyby si jimi mohla být jistá.

Zatím ale nechtěla ztrácet drahocenné minuty. Brzy budou muset znovu čelit reálnému životu.

Nevěděla, co uplynulý víkend znamenal pro Joea, snad jen prodloužený, intenzivní nezávazný sex, ale pro ni těch pár společných hodin bylo výbuchem, který probudil její vášnivost. Cítila se zvláště... změněná, volnější, spokojenější. Jako by život dosud jen pozorovala zpoza šedého závoje, který teď najednou někdo odhrnul a ukázal jí svět v oslnivých barvách.

Už si nepřipadala odstrčená a izolovaná. Už nebyla osamělá jako celý svůj život od doby, kdy si uvědomila, že její inteligence ji od ostatních vzdaluje. Tím, že se mu zcela oddala, spíš získala, než ztratila, protože nyní měla něco, co jí nikdo nemohl vzít. Joe jí dal vzpomínky, zkušenosti... extázi.

Díky němu vnitřně dozrála, prozkoumala bezpočetné zákruty své povahy.

Navzdory svému rozumu a s plným vědomým všech důsledků najednou začala doufat, že se ve svém počítání spletla, a že bude mít jeho dítě.

„Co se děje?“ zeptal se a Caroline si uvědomila, že na něj už bůhví jak dlouho upřeně zírá.

Po tváři jí přelétl lehký úsměv. „Jen mě napadlo,“ odpověděla s předstíranou vážností, „že by se k letectvu hlásilo daleko víc žen, kdybys pózoval nahý na náborových plakátech.“

Vypadal trochu zmateně a pak se s výbuchem smíchu postavil. Chytil cíp jejího županu a přitáhl si ji k sobě. „Ty by ses o mě dělila s jinými ženami?“

„Ani za nic.“

„Ani kdyby země potřebovala mé služby? Kam se podělo tvé vlastenectví?“

Zajela rukou pod jeho župan a pevně ho vzala do ruky. „Jsem si jistá,“ odpověděla líbezně, „že tady není.“

I přes nedávné milování cítil, jak zaplňuje její dlaň. „Máš dva dny na to, abys s tím přestala. Pak zavolám policii.“

„Nemáme dva dny,“ připomněla mu. Pak se podívala na hodiny. „Zbývá nám necelých osm hodin.“

„Tak to je nesmíme promrhat,“ odpověděl a hbitě ji zvedl do náruče. Při dlouhém milování dával přednost posteli. Když ji odnášel do ložnice, pevně se k němu přitiskla a přála si, aby se zastavil čas.

Nezastavil se. Nemohl, ani proto, že si to tak moc přála. Nějak se jim z jejich intimního úkrytu v hotelovém pokoji nechtělo, ale v půl sedmé už mířili na základnu. Caroline seděla tiše a snažila se vyrovnat s náhlým koncem intimity, kterou sdíleli minulé dva dny. V noci bude spát sama a všechny další noci, než se přivleče další víkend. A možná i pak. Nemluvil ani o zítřejší noci, natož o příštím víkendu.

Podívala se na něj. Určitý rozdíl na něm byl znát, ale čím víc se blížili k základně, tím víc v něm viděla plukovníka, obraz milence se ztrácel. Myšlenkami už

byl u Netopýrů, u těch nádherných, hladkých, smrtících letounů. Možná se tak změnil proto, že byl spíš jejich milenec než její. Léтали pro něj. Vynášeli ho výš a rychleji než by kdy dokázala ona. Jenom doufala, že ho ochrání a přinesou jí ho zpátky.

Stál s ní u jejích dveří dřív, než se na to stačila připravit. Pozoroval ji svýma jasnýma, bezednýma očima, zastavoval se u každého detailu její tváře. „Nebudu tě líbat na dobrou noc,“ řekl. „Nemohl bych přestat. Moc jsem si zvykl, že tě můžu mít.“

„Takže... dobrou noc.“ Chtěla mu podat ruku, ale pak ji rychle stáhla. Neodvážila se ho ani dotknout. Po intenzivní intimitě končícího víkendu to bylo příliš velké pokušení, příliš ostrá připomínka skutečnosti, že dnes nebudou spát spolu.

„Dobrou noc.“ Rychle se otočil a seběhl ke svému autu. Caroline roztřeseně odemkla dveře a vešla do bytu, jak nejrychleji mohla, nechtěla ho vidět odjíždět. V mrňavém bytě, i když byl na poměry základny luxusně vybavený, se dusila a působil na ni stísněně a cize. Naplno zapnula ventilátor, ale nic nemohlo ulehčit jejímu pocitu prázdnoty. Nic, kromě Joea.

V noci se jí nespalo vůbec dobře. Neustále se po něm natahovala, po jeho velkém, pevném svalnatém těle, ke kterému se tiskla dvě předešlé noci. Její vlastní tělo, zbavené citových orgií, na které si zvyklo, ji nesnesitelně bolelo.

Byla vzhůru dávno před úsvitem a konečně rezignovala na spánek. Vždycky jí pomáhala práce, doufala, že ji nezlame ani tentokrát. Nakonec, k projektu byla přidělena kvůli práci, ne aby snila o jeho vedoucím.

Práce jí opravdu pomohla. Dařilo se jí soustředit se na přípravu naplánovaných testů. Joe se v kanceláři neukázal a Caroline mu za to byla vděčná. Už se vcelku vzpamatovala, kdyby ji ale políbil, byla by znovu ztracená. Taky by asi ležela na jednom ze stolů s nohama okolo jeho pasu. Určitě to předvídal, napadlo ji. A proto sem asi radši nepřišel. Nebyla si jistá, jestli by sama dokázala tomu pokušení odolat.

Cal dorazil do kanceláře jako druhý. „Kde jsi byla o víkendu?“ zeptal se nedbale. „Několikrát jsem ti volal, jestli bys nezašla do kina.“

„Ve Vegas,“ odpověděla trochu zdráhavě. „Byla jsem tam celý víkend.“

„Mělo mě to napadnout. Zábavné město, vid’? Byla jsi v kasinu?“

„Nejsem příliš dobrý hráč, na hazard si nepotrpím. Víc se mi líbí minigolf.“

Zasmál se a nalil si velký hrnek kafe. „Měla bys žít trochu klidněji,“ poradil jí s potutelným úsměvem. „Vzrušení urychluje stárnutí.“

To bych za tenhle víkend musela zestárnout nejmíň o sto let, pomyslela si. Namísto toho se cítila svěží jako nikdy předtím.

Když se zbytkem týmu dorazila do kontrolní místnosti, Joe tam nebyl. Piloti byli už v letadlech, motory byly zapnuté. Obsazení kokpitů bylo stejné jako v pátek: Joe a Bowie Wade v Netopýrech, Daffy Deale a Zuřivec Myrick v F-22. Všechny týmy se shromáždily okolo terminálů, aby mohly kontrolovat údaje přicházející z senzorů. Letadla odstartovala.

Ze začátku bylo všechno v pořádku, lasery bezchybně zaměřovaly bezpilotní letadla. Caroline vydechla úlevou. Nedoufala, že by se neobjevily další

problémy, ale zdálo se, že vyřešili alespoň jeden z nich. Několikrát test zopakovali, pokaždé změnili rychlost a akční rádius. Yates se usmíval.

Při návratu na základnu byl Zuřivec těsně za Joem a Daffy stínil Bowie Wadea, aby tak během letů zajistili vizuální verifikaci. Caroline ještě stále nečinně sledovala monitory, když se najednou rozsvítil indikátor ozvěny cíle u letadla, které pilotoval Bowie.

„Spustil odpalovací zařízení?“ zeptala se nahlas.

Yates a Adrian se obrátili k monitoru se zmateným výrazem. Cal vzhlédl od svého počítače. Na monitoru se rozblikal červený signál odpalování a téměř současně v rádiu a v kontrolní místnosti propuklo hotové peklo.

„Dostal jsem to, dostal jsem to!“ křičel Daffy a Bowie zaječel: „Ta zatracená věc se prostě spustila! Co se sakra stalo?“

„Kam jsi to dostal?“ ozval se Joeův hlas, hluboký a klidný, přebíjející všechny ostatní zvuky.

„Nemůžu letadlo ovládat, hydraulika je v háji. Neudržím ho.“ Daffyho hlas byl napjatý.

„Katapultuj se!“ ječel Bowie. „Neblbni, Daffy. To nezvládneš!“

Hlasy se navzájem překřikovaly, kontrolní místnost byla vzhůru nohama. Piloti, kteří let sledovali, jako by se proměnili v kamenné sochy a se strachem očekávali, jestli se Daffymu podaří vrátit se na základnu, nebo jestli umře před jejich očima.

V rádiu zaburácel Joeův hlas. „Katapultuj se – katapultuj se – *katapultuj se! Okamžitě!*“

Autoritativní hlas probral Daffyho ze strnulosti, počítače zaznamenaly katapult.

„Vidím padák!“ hlásil Zuřivec. „Je moc nízko, je moc nízko –“

Pak se z rádia ozval hluk exploze, letadlo se zavrtilo do země a rozlétlo se na kusy.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Joe byl vzteky bez sebe, když se vrátil do kontrolní místnosti.

„Co se *sakra* stalo?“ vyštěkl. „Laserové dělo nemělo být ani zapnuté, natož aby se samo spustilo.“

Zavládlo rozpačité ticho. V pátek systém fungoval perfektně.

„Takže?“ Otázka se ozvala do ticha jako výstřel z pušky. „Skoro jsem ztratil jednoho muže. Letadlo za osmdesát milionů dolarů je rozmetané na prach. Má někdo z vás představu, *co sakra vlastně děláte?*“

Nikdo se neozval, ale všichni zoufale čekali na odpověď, na jakoukoliv odpověď. Nakonec se ozval Yates.

„Nevíme, co se stalo. Ale zjistíme to.“

„To si pište, že to zjistíte. Do šestatřiceti hodin od vás chci zprávu s podrobnou analýzou. Všechny lety se ruší do té doby, než zjistím, co se stalo a dokud nebudu mít jistotu, že se to nebude opakovat.“ Na Caroline se ani nepodíval, otočil se a odešel z kontrolní místnosti.

Ozvalo se tiché zahvízdání. Yates se tvářil sklesle. „No, měli bychom se pustit do práce,“ řekl jednoduše.

Ztráta letadla byla nepříjemná, ale daleko víc Joea trápil Daffy. Když se katapultoval, byl už moc nízko a dopadl moc rychle a tvrdě. Teď ležel v nemocnici s otřesem mozku a se zlomenou nohou.

Otřesený Bowie přísahal, že se odpalovacího zařízení ani nedotkl, a Joe mu věřil. Ale přeci se to zatracené dělo nespustilo samo od sebe, uvažoval. Počítače jim ukázali docela přesně, co se stalo, ale

nedokázali vyjasnit, *proč* k nehodě došlo. Kdyby střela zasáhla letadlo naplno, Daffy by neměl žádnou šanci.

Joe zuřil, protože nehoda pravděpodobně souvisela s pátečním problémem. Caroline mu řekla, že šlo jen o chybu v elektrickém obvodu, kterou snadno odstranili. Ale porucha byla očividně daleko horší. Málem zabila člověka. Jeho vztek zahrnoval i Caroline. Patřila k laserovému týmu a nemohla počítat s žádnými výhodami jen proto, že ses ní vyspal.

Ztráta stíhacího letounu a vážné zranění jednoho z pilotů se neobešly bez pozornosti na vyšších místech. Musel podat zprávu veliteli základny a generálu Rameymu do Pentagonu. Nemohli si dovolit, aby se něco podobného stalo některému z Netopýrů. Ne teď, když se blížilo hlasování Kongresu o dotacích. Kdyby přesáhli rozpočet nebo měli nějaké vážné problémy, ohrozilo by to celý projekt. Musel Kongresu dokázat, že dotace nebudou jen zbytečně vyhozené peníze.

Hovor s generálem Rameym ho v jeho názoru jenom utvrdil. „Zjistěte, co se s tím laserovým dělem stalo a ujistěte se, že se to nebude opakovat,“ generál mluvil potichu, ale Joe věděl, že každé slovo myslí zatraceně vážně. „Hlasování se blíží, chybu si nemůžeme dovolit. K čemu je nám laserové dělo, když ho nedokážeme ovládat? Nesmíme o ty dotace přijít, Joe. Na to je tenhle projekt moc důležitý.“

„Ano, pane,“ odpověděl Joe. Věděl naprosto přesně, o čem generál mluví. Pro americké letectvo by stíhačky Netopýr byly obrovskou výhodou, protože byly o hodně bezpečnější a technicky vyspělejší než ostatní letadla. Sám už prošel dvěma válkami a věděl, že situace ve světě je teď ještě nestálější než během studené války, když vstupoval do akademie.

Věda se řítíla dopředu sedmimílovými kroky. F-22, ve své době revoluční letouny, se už jen stěží vyrovnaly nejnovějším stíhačkám ostatních států. Netopýři by Ameriku znovu postavily na čelní místo.

„Mohlo by jít o sabotáž?“ zeptal se generál.

„K letadlům se nedostal nikdo bez pověření, ale požádal jsem bezpečnostní policii, aby celou věc prošetřila.“

„A co si myslíte vy?“

Joe se zamyslel. „V podstatě jsou jen dvě možnosti. Buď se jedná o zásadní chybu v systému, nebo někdo zařízení spustil úmyslně. Je to padesát na padesát, takže sabotáž se nedá vyloučit. Budu chytřejší, až se mi do ruky dostane počítačová analýza.“

„Zavolejte mi, jakmile se dozvíte něco nového.“

„Ano, pane.“

Joe se zamyšleně podíval z okna. Sabotáž. Vždycky doufal, že se něčím takovým nikdy nebude muset zabývat. Zdálo se, že u projektu Netopýr ani nebude muset. Bezpečnostní policie udělala všechno proto, aby tajný program uchránila před špiony a sabotéry. U všech vstupů byly nainstalovány senzory zaznamenávající příchody a odchody, takže ochranka vždycky přesně věděla, kdo se v které budově nachází. U hangárů byly v noci hlídky a ani ve dne se k letadlům nemohl dostat nikdo bez řádného pověření. Jestli měli co dělat se sabotérem, musel to být někdo ze základny.

Pokud bude mít štěstí, půjde jen o mechanickou závadu. Jestli ne, znamenalo by to důkladnou bezpečnostní kontrolu.

Taková smůla! pomyslel si Jestli co nejdřív nepřijde celé věci na kloub, bude to znamenat další noc bez Caroline. Nebyl si jistý, jestli by to snesl. Udivovalo

ho, jak rychle si zvykl na její přítomnost a na skutečnost, že ji kdykoliv mohl mít. Nikdy ho žádná žena tak nevzrušovala. Nikdy se s žádnou necítil tak volně. Byla nezkrotná a plná života a milovala se stejnou přímostí, kterou obdivoval v jejím chování.

Neklidně se zavrtěl na židli. Uklidni se, kamaráde. Teď na to není ani správná doba, ani správné místo.

Strávili nad testy několik nekonečně dlouhých hodin, ale pořád neměli nejmenší tušení, co mohlo laser aktivovat. Spouštěcí zařízení měl na starosti Adrian a právě teď nevypadal moc nadšeně. Jestli se ukáže, že je za chybu zodpovědný, nejspíš ho z projektu odvolají. A to by byla ještě ta lepší možnost. Jako obvykle si svou zlost vybíjel na Caroline.

„Nosíš jenom smůlu,“ utrl se na ni, když zamračeně kontroloval každý detail odpalovacího zařízení. „Všechno šlo jako po másle, dokud ses tu neobjevila.“

„S odpalovacím mechanismem jsem neměla nic společného,“ připomněla mu. Nechtěla se nechat vyprovokovat, ale nelíbilo se jí, že ji tak otevřeně obviňuje. Adrian si její poznámku vyložil osobně a chystal se jí něco říct, ale naštěstí se objevil Yates.

„Přestaňte se dohadovat. Cale, co ukazuje počítač?“

Cal se na něj podíval unavenýma očima, červenýma od nepřetržitého zírání do monitoru. Zakroutil hlavou. „Všechno perfektně sedí.“

Stáli pod laserovým zařízením umístěným na břichu letadla. Caroline se snažila uspořádat myšlenky. Laser vypadal v pořádku, stejně jako odpalovací mechanismus. Všechno fungovalo bezchybně, ale to už koneckonců věděli. Tak co se mohlo stát? Podle

počítače střelu neodpálil Bowie, takže palebné zařízení se muselo aktivovat samočinně. Jak k tomu mohlo dojít, když laser neměl být ani zapojený, bylo nad její chápání. Měla před sebou velkou záhadu: aktivovaný laser, který se sám zaměřil na Daffyho letadlo a automaticky se odpálil. Nic z toho se vůbec nemělo stát, natož aby všechny tři věci proběhly současně.

Nevěřila, že za to mohla čirá náhoda. Potom ale zbývalo jediné vysvětlení – někdo musel laser aktivovat úmyslně. K zařízení se ale díky přísným opatřením nemohl dostat nikdo jiný než členové laserového týmu.

Logika ji nevyhnutelně vedla k závěru, že dělo musel aktivovat někdo z nich.

Caroline nechtěla dělat ukvapené závěry. Nejdřív chtěla mít jistotu, že to neudělal někdo jiný. Tuhle možnost nemohla vyloučit, ať už se bezpečnostní opatření zdála sebelepší. Někdo se mohl napojit na počítač, který testy řídil, a přeprogramovat ho. Pro člověka, který se v počítačích vyznal, to nebyl nejmenší problém. Letadlo řízené zvnějšku by pak bylo jako časovaná bomba, stačilo jen ji odpálit. Daffy měl smůlu, že letěl před Bowiem, ale stejně tak na jeho místě mohl být Zuřivec nebo dokonce Joe.

Yates ji už několik minut zamyšleně sledoval.

„Co se děje?“ zeptal se nakonec. „Napadlo vás něco?“

Zamrkala a odtrhla oči od letadla. „Možná bychom měli zkontrolovat počítačový program,“ řekla nakonec. „Nic jiného mě už nenapadá.“

Cal se na ni vyjeveně podíval. „Víš jak dlouho by trvala kontrola celého tohoto programu? Roky! Je to ten nejsložitější program, se kterým jsem kdy dělal.“

„A co Crayův počítač?“ zeptala se Caroline nejistě.

„Moc drahé,“ ozval se Yates. „Navíc není moc velká šance, že se k němu vůbec dostaneme. Leda že by nás podpořil Pentagon.“

„Jo, to je výborný nápad,“ ušklíbl se Adrian. „Ale zapomínáte na to, že nám zbývá už jen šestadvacet hodin. Kdo z vás půjde za plukovníkem a oznámí mu, že jsme *možná* na něco přišli?“

„Na nic lepšího jsme nepřišli. Máš lepší nápad?“ Caroline začínala být nervózní.

Zlostně se na ni podíval, ale neodpověděl. Pravdou bylo, že nikdo z nich nevěděl, kudy dál.

Caroline už nic neřekla, ale dál v duchu rozvíjela svou myšlenku. I kdyby chyba opravdu byla v naprogramování, zbývalo by jim ještě zjistit, jestli ho někdo nezměnil úmyslně. Na to jim mohl odpovědět Crayův počítač. Kdyby se její podezření nepotvrdilo a chyba byla v původním programu, byla by to záležitost pro DataTech. V horším případě by museli najít člověka, který byl za změny zodpovědný.

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Cal a promnul si oči. „Můžeme tu jen tak stát a spoléhat na Crayův počítač. Nebo před sebou máme dlouhou noc, protože budeme hledat něco, co *možná* ani neexistuje.“

Caroline se nemohla ubránit úsměvu. „Podle toho, jak utahaně vypadáš, pochybuju, že se tě ta druhá možnost týká.“

Naoko se na ni zamračil a pak se rozesmál. „Jde to se mnou z kopce. Dřív jsem mohl propít celou noc a ráno jít rovnou do práce.“

„Evidentně se dobře bavíte,“ vyjel na ně Adrian.

„Tak dost!“ přerušil je Yates nakvašeně. „Zdá se, že už toho máme všichni dost. Pro dnešek končíme. Vyloučili jsme všechno kromě chyby programu a s tou

tady nic neuděláme. Jdu se najíst a pak si promluvíím s plukovníkem Mackenziem. A vy si běžte odpočinout.“

„Našli jsme něco velmi podezřelého, pane,“ ohlásil Joeovi kapitán Ivan Hodge, šéf bezpečnostního oddílu.

Joe se ani nehnul. Doufal, že uslyší lepší zprávy.

V kanceláři byl i brigádní generál Tuell. Ani jemu se kapitánovo hlášení nezamlouvalo. Jako velící základny byl zodpovědný za všechny problémy a havárie jednoho z letadel ho zneklidnila.

„Pokračujte.“

Kapitán vytáhl tlusté desky, položil je na stůl a otevřel na založené stránce. „Tady.“ Ukázal na zvýrazněný záznam. „Tohle je kódové číslo Caroline Evansové. Od minulého úterý pracuje v laserovém týmu.“

Joeovi se sevřel žaludek a před očima se mu zatmělo.

„Vždycky je v práci první a obyčejně odchází jako poslední,“ řekl kapitán a Joeovi se trochu ulevilo. Caroline byla workholik, sám u ní v kanceláři několikrát byl a nikdy se nechovala podezřele... i když jednou rychle vypnula monitor, když jsem k ní přišel, uvědomil si. Rychle na to zapomněl, ale teď se mu scéna znovu vybavila.

„Samo o sobě to nic neznamená, takových lidí je na základně víc,“ řekl kapitán a otočil ve spisu několik dalších stránek. „Ale tady je něco zvláštního, podívejte se. Ve čtvrtek krátce před půlnocí senzory zaznamenaly vstup Caroline Evansové do pracovní oblasti. Zůstala tam skoro do čtyř. V šest do budovy vešla znovu. Ten den došlo poprvé k potížím s lasery, nemám pravdu?“

Joe otázku skoro přeslechl. „Ano.“

„Odpoledne odešla z práce spolu s ostatními a nevrátila se až do nedělní noci, znovu krátce před dvanáctou. Byla tam úplně sama. Odešla v půl páté a vrátila se jako obvykle v šest hodin. Tentokrát bylo sestřeleno letadlo majora Deala. Když tyhle noční výlety do pracovní oblasti spojíte s potížemi, které se objevily po jejím příjezdu, nevypadá to nijak dobře.“ Kapitán se na Joea váhavě podíval. Nebyly to příjemné zprávy, ale plukovník je musel slyšet. „Jestli to dobře chápu, vy a slečna Evansová... ehm –“

„Několikrát jsme spolu byli na večeri.“ Dělali jsme toho daleko víc, pomyslel si našťvaně. Dala mu všechno co měla a během několika dní smazala vzpomínky na všechny ostatní ženy. A pak, když se vrátili z Vegas, vkradla se v noci do pracovní oblasti a udělala... co? Tajně aktivovala laser na Bowieho letadle? A co ostatní stíhačky? Třeba jsem ho mohl sestřelit i já, napadlo ho.

Kapitán Hodge nervózně přešlápl. „Nezmínila se před vámi o něčem? Nechtěla od vás informace o Netopýrech?“

„Ne.“ Alespoň tímhle si byl jistý. O práci se spolu skoro nebavili. Proč by se mě vlastně na něco ptala? napadlo ho. „Měla přístup ke všem tajným informacím.“

„To je pravda. Ale nenaznačila nebo neřekla něco podezřelého? Cokoliv?“

„Ne.“ Na to byla Caroline moc chytrá. Mohla docela dobře aktivovat laser sama, nemluvě o tom, že měla přístup k tajným kódům. Slyšel se, jak říká: „Má potřebné znalosti. A měla i příležitost. Máte ještě něco? Motiv, něco z její minulosti?“

„Její minulost je čistá jako čerstvě padlý sníh,“ přiznal kapitán. „Projdeme její spis ještě jednou, ale

nepředpokládám, že bychom zjistili něco nového, je to jen opatření.“

„Proveďte to,“ vložil se do hovoru brigádní generál Tuell.

„Je možné, že lasery aktivovala z pracovní oblasti? Letouny jsou pod dohledem ve dne v noci.“

„Ano, pane,“ odpověděl kapitán. „Mohla je aktivovat přes jiný počítač. S její kvalifikací to pro ni nebylo nic těžkého.“

„Chápu. Co navrhuje?“

„Ještě ji nemůžeme obvinít, pane. Zatím nemáme dost důkazů a nemůžeme vyloučit ani omyl.“

„Omyl?“

„Ano, pane. I když to není moc pravděpodobné. Problémy začaly, když tu začala pracovat, a pokaždé se objevily po její půlnoční návštěvě v pracovní oblasti. Měli bychom upozornit FBI a zakázat jí opuštění základny. Na soudní vazbu je ještě brzy. Stejná opatření bych zavedl u celého týmu laserového zaměřování.“

„Proč to, kapitáne?“

„Jak už jsem řekl, pane, je to jen opatření. Možná v tom není sama.“

„Nikdo jiný v noci do pracovní oblasti nevstoupil.“

„To neznamená, že o tom nikdo jiný nevěděl. A myslím, že pozastavení testů nás bude stát míň než další nehoda. Tentokrát by to mohl odnést některý z Netopýrů.“

„Kapitán má pravdu.“ Joe si odkašlal. „Budete vyslýchat slečnu Evansovou?“

„Ano, pane.“

„Rád bych u toho byl.“

„Jistě, pane,“ odpověděl kapitán a spolkl kyselou poznámku o tom, že přece žádné povolení nepotřebuje. Pokud se týkalo projektu Netopýr, plukovník Mackenzie měl na základně neomezenou pravomoc.

„Kdy?“

„Můžu ji sem nechat dopravit okamžitě, pokud budete chtít.“

„Dobře.“

Brigádní generál Tuell se postavil a řekl: „Pánové, nechávám záležitost ve vašich rukou. Věřím, že se postaráte, aby se nestalo nic, čeho bychom později mohli litovat. Ale udělejte všechno, co je ve vašich silách, aby se celá věc co nejdřív vyřešila. Nemůžeme si dovolit žádnou další chybu.“

Když odešel, kapitán Hodge ukázal na Joeův telefon se slovy: „Když dovolíte, pane.“

Joe krátce přikývl. Kapitán zvedl sluchátko a vytočil číslo. „Eskortujte Caroline Evansovou do kanceláře plukovníka Mackenzieho.“ Když nahlásil Carolinino kódové číslo a počkal na jeho potvrzení, zavěsil a otočil se k Joeovi. „Bude tu během deseti minut.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Caroline si nikdy nepřipadala tak malá, bezmocná a vyděšená. Seděla v Joeově kanceláři a snažila se zachytit jeho pohled. Věř mi, prosím, opakovala si pro sebe donekonečna. Ale Joe se na ni nedíval, alespoň ne tak jako předtím. Sledoval ji jako nepřítele. To ji dělalo snad nejvíc.

„Ne, v tu dobu jsem do pracovní oblasti nevstoupila,“ opakovala snad už posté.

„Senzory zaznamenaly jak váš vstup, tak váš odchod z budovy, slečno Evansová.“ Kapitán Hodge si nejspíš přečetl příručku o asertivním chování, napadlo ji. Škoda, že mu není nic platná.

„Tak se ty senzory asi spletly.“

„Ne, senzory se splést nemohly. Jsou naprosto přesné.“

„Ty senzory se *spletly*.“ Zhluboka se nadechla a zkoušela se uklidnit. Strach ji skoro dusil. „Identifikační karta se mi uvolnila z oblečení a zůstala v kanceláři. Zjistila jsem to v pátek ráno, když jsem se oblékala.“

„To už jste nám říkala. Proč jste ale v tom případě nenahlásila ztrátu karty? Nemusím vám snad vysvětlovat, jak důležité je to u přísně tajného projektu jako je tenhle. Možná byste se nad svou výpověď měla znovu zamyslet.“

„Pamatuju se, že jsem s ní zavadila o pořadač, tím se nejspíš uvolnila. Nenahlásila jsem to, protože jsem si byla jistá, že se karta neztratila.“

„Ale senzory udávají, že jste to odpoledne odešla z budovy se zbytkem týmu. V té době jste tedy musela mít kartu u sebe, slečno Evansová. Alarm se spustí, ať už se někdo snaží do budovy neoprávněně vejít, nebo se z ní dostat.“

„Proto vám taky říkám, že se senzory musely porouchat. Když jsem zjistila, že kartu nemám, zavolala jsem Calu Gilchristovi a požádala ho, aby se po ní v kanceláři podíval. Našel ji na podlaze pod mým stolem. Přinesl mi ji a vrátil se do svého bytu. Já jsem šla do práce. Můžete se ho na všechno zeptat.“

„To také uděláme. Ale teď bych ještě rád slyšel něco od vás. Záznamy ukazují, že jste do budovy vešla společně s panem Gilchristem a znovu vyšla o dvě minuty později. Pak jste se dovnitř vrátila sama.“

„To není pravda. Nevešla jsem do budovy dřív, než po tom, co mi pan Gilchrist přinesl mou kartu. Co vám ty vaše úžasné senzory ohlásí, když dveřmi projde jen jeden člověk, ale má u sebe dvě karty?“

Kapitán její otázku ignoroval a místo toho si něco poznamenal do svého bloku. „Ztratila jste kartu i v neděli v noci?“

„Ne. Ale ani jsem ji nepoužila.“ Znovu se úpěnlivě podívala na Joea. Co si asi myslí? uvažovala. Přece nemůže věřit, že bych něco takového mohla udělat.

„Senzory říkají něco jiného. A sama jste řekla, že jste kartu měla u sebe.“

„Na kartu jsem nesáhla od pátečního odpoledne až do pondělního rána, když jsem šla do kanceláře.“

„Skutečně?“

„Celý víkend jsem strávila ve Vegas.“

„A kartu jste nechala ve svém bytě.“

„Vy snad svou kartu nosíte i mimo základnu?“ zeptala se ho Caroline bojovně.

„O mě tady nejde, slečno Evansová,“ připomněl jí mírně.

„A o co tady jde? Nějak mi to pořád není jasné.“

Kapitán se nenechal vyvést z míry. „Říkáte, že jste celý víkend strávila ve Vegas. Nevrátila jste se v pátek nebo v sobotu večer?“

„Ne.“

„Kde jste ve Vegas bydlela?“

„V Hiltonu.“

„Těch je tam víc. Ale to se dá jednoduše ověřit.“

„Slečna Evansová strávila víkend se mnou,“ ozval se Joe. „Byl jsem s ní od pátečního odpoledne až do sedmi v neděli večer.“

„Aha.“ Caroline cítila jak rudne, tentokrát se na Joea neodvážila podívat. „Takže vaše identifikační karta byla celý víkend zamčená ve vašem bytě.“

„Ano.“

„Nemohl se do něj někdo dostat?“

„Ne. Všechno vždycky dvakrát kontroluju.“

Kapitán nevypadal přesvědčeně. „Vždycky je velmi nebezpečné slovo. Jste si jistá, že jste nikdy nezapomněla zamknout?“

„I kdybych nebyla, v pátek kontroloval dveře plukovník Mackenzie.“

Kapitán se otočil na Joea a ten přikývl. Jinak na sobě ale nedal nic znát.

„Takže si to projdeme ještě jednou. Potvrdila jste, že se vaše karta nedostala do rukou nikomu jinému. Ze záznamu víme, že jste vstoupila do budovy v neděli večer, přesně –“ prohrabal se ve štosu papírů „– přesně ve 23.47.“

„V tu dobu jsem už dávno byla v posteli.“

„Sama?“ zeptal se kapitán lhostejně.

„Ano.“

„To ale bohužel nemůže nikdo potvrdit. Máme tu vaše tvrzení proti záznamu z počítačů.“

„Tak proč se nezeptáte Cala Gilchrista? Potvrdí všechno, co jsem vám řekla.“ Caroline se stěží držela, aby na něj nezačala křičet.

Pak znovu promluvil Joe. „Když jsem k tobě ve čtvrtek přišel, rychle jsi vypnula monitor. Bylo na něm něco, co jsem neměl vidět?“

Nevěřicně na něj zírala. Řekl to, jako by si její vinou byl stejně jistý jako kapitán Hodge. Ne, to není možné, přeci ví, že... Pokusila se soustředit. Čtvrteční ráno. Pořádně mě vyděsil, vzpomněla si a na chvíli se znovu ocitla ve své kanceláři, sama s Joem. Když se ho pokusila praštit, strhnul ji do náruče. Počítač byl jen záminkou, potřebovala se nějak zabavit. Ani při nejlepší vůli si nedokázala vzpomenout, na čem zrovna pracovala.

„Nevzpomínám si,“ špitla.

„To těžko,“ ušklíbl se. „Máš paměť jako slon.“

„Nevzpomínám si,“ zopakovala a znovu se na něj překvapeně podívala. Nemohla uvěřit tomu, co viděla v jeho tváři. Pohrdání... znechucení... zlost. V tu chvíli by byl schopen bez milosti ji zabít. *Nevěří mi!* Ta dvě slova se jí rozezněla v hlavě a přehlušila všechno ostatní.

Jejích hrůznost na ni dopadla jako kladivo. Sesula se v židli, najednou neměla potřebu dál dýchat, před očima měla prázdno. Kdyby byl na jejím místě, bezmezná by mu věřila, i kdyby proti němu stálo sto kapitánů Hodgeů s tisícem nevyvratitelných důkazů.

Jemu evidentně stačil jeden pitomý záznam z počítače. Najednou jí došlo něco, co od začátku tušila, ale nebyla schopná si to přiznat. Milovala ho, fascinoval ji na něm každíčký detail, chtěla o něm vědět úplně všechno. Jeho ale zajímalo jen její tělo, nechtěl o ní vědět nic víc, bylo mu to jedno.

Caroline se vzdala. Do té chvíle se k němu obracela o pomoc, směřovala k němu všechny své tiché prosby, protože věřila, že jí pomůže. Teď se uzavřela a obrnila, zvítězil v ní pud sebezáchovy. Postavila si okolo sebe neproniknutelnou barikádu, přes kterou se na něj bezvýrazně podívala.

„Na čem jsi pracovala?“ zeptal se znovu.

„Nevzpomínám si,“ řekla monotónním hlasem a pak dodala: „Chápu to tak, že jsem podezřelá ze sabotáže.“

„To nikdo neřekl,“ odpověděl kapitán Hodge.

„Ne přímo. A tohle mi trochu moc připomíná výslech.“ Upřeně se zadívala na kapitána, pohled na Joea by asi nesnesla. Nevěděla jestli se na něj někdy ještě bude moct podívat. Ale teď si nemohla dovolit lítost a jediný pohled na Joea by rozmetal její obranu na kusy.

„Na laseru se nám nepodařilo najít žádnou chybu.“ Caroline se do svého hlasu pokusila dostat alespoň trochu hrdosti. „Probrali jsme všechny možnosti. Yates Korleski se chystal zajít za plukovníkem Mackenziem a říct mu, že chyba je pravděpodobně v počítačovém programu.“

Kapitán Hodge znatelně pookřál. „Jakou chybu máte na mysli, slečno Evansová?“

„Ještě nevíme. Chceme program porovnat s původním, abychom zjistili, jestli nebyl nějak upravený“

„A jestli byl?“

„Pak musíme změny najít.“

„Čí to byl nápad?“

„Můj.“

„Jak jste k tomu došla?“

„Vylučovací metodou. Kromě chyby programu mě nenapadala už žádná jiná možnost.“

„Ale program fungoval bezchybně, dokud jste nepřišla. Kdybyste vyřešila tak složitý problém, určitě by to velmi pomohlo vaší kariéře, nemám pravdu, slečno Evansová?“

Nespouštěla z něj oči. „Nesabotovala jsem program. Kdybych zjistila, v čem je problém, nebylo by to proto, že bych už předem znala řešení.“

„To ani netvrdím. Jen jsem konstatoval, že by vám takový úspěch pomohl.“

„Nebyla bych v týmu, kdybych něco takového potřebovala.“

„Ale v originální sestavě jste nebyla.“

„Dělala jsem v té době na něčem jiném. Projekt Netopýr už byl v plném proudu, když jsem dokončila svůj vlastní výzkum. To bylo před měsícem. Můžete si to ověřit,“ poslední poznámkou kapitána evidentně předběhla.

„Hmm.“ Znovu zalovil v deskách, pak od nich vzhlédl a křečovitě se na ni usmál. „Pro tuhle chvíli už nemám další otázky, slečno Evansová. Můžete odejít. Vlastně, ne tak docela – nesmíte opustit základnu.“

„Můžu si zavolat?“

„Potřebujete s někým mluvit?“ zeptal se, aniž by jí odpověděl. „Třeba s právníkem?“

„Budu ho potřebovat?“

Znovu jí ukázal zuby v náznaku čehosi, co vzdáleně připomínalo úsměv. „Ještě jsme nevznesli žádná obvinění.“

Ale brzy to uděláte, pomyslela si Caroline rezignovaně. „Zapomínáte na to, že jsem civilista, kapitáne. Nejsem voják.“

„A vy zapomínáte, že jste na vojenské základně a celá záležitost je věcí armády. I bez jakýchkoliv obvinění vás tu můžeme držet poměrně dlouho. Všechno se ještě může vysvětlit a pak vás propustíme, ale teď to není možné. Neměla byste se pokoušet základnu opustit, jinak vás budeme muset dát za mříže a to by se vám určitě moc nezamlouvalo.“

„Myslím, že jste to řekl dost jasně.“

„To jsem rád.“

Caroline se vrávoravě postavila. Když si byla jistá, že se jí nepodlomí nohy, vyšla z kanceláře. Na Joea se při tom ani nepodívala, ani na seržanta Vrsku, který seděl před kanceláří.

Až si kapitán Hodge promluví s Calem, nezbude mu než přiznat, že ty jejich drahé bezpečnostní senzory jsou jim úplně nanic, protože nefungují jak by měly. Možná někdo vyrobil duplikát její karty, a tak se mohl dostat do pracovní oblasti, aniž by ho někdo podezříval. Až vyslechnou Cala, bude jim jasné, že to nemohla být ona.

Z obvinění ze sabotáže strach neměla, i když kapitánovy nepříjemné dotazy jí na odvaze nepřidaly. Z čeho se ale nemohla vzpamatovat, bylo zjištění, že jí Joe nevěří.

Jak jsem mohla být tak naivní? pomyslela si. Udělala základní chybu, když si myslela, že muž bere milování jako něco závazného. Ne, ne milování, ale

sex. Pro muže je to věc uspokojování základních potřeb, asi jako jídlo. Není potřeba zatahovat do toho city. Ona je do toho ale zatáhla, úplně se mu otevřela, protože věřila, že mu na ní záleží.

Nemyslela si, že se do ní zamiloval. Všechno, co chtěla, byla trocha pozornosti, ale teď už jí bylo jasné, že celou dobu zaměňovala dva neskutečně vzdálené pojmy – sex a city. To druhé Joe evidentně zcela postrádal, nebo aspoň dobře skrýval. Kontroloval se za každých okolností a pustil k sobě jen svou rodinu. Dobře věděl proč, blesklo jí hlavou. Teď by dala cokoli za to, aby dokázala své city uchránit. Místo toho se jí zdálo, že každou chvíli zkolabuje, dělalo se jí mdlo skoro neviděla na cestu.

Kdyby znal pravdu, možná by chtěl pokračovat jako by se nic nestalo. Nedokázala si představit, co by pak udělala.

Stejně tak si nedokázala představit, že by mohla dál pracovat na základně a denně ho vídat. Neměla jsem si s ním nic začínat, měla jsem se držet svých pravidel, napadlo ji. Její první vztah se ukázal jako naprostá katastrofa. Musela se s tím buď vyrovnat, nebo zničit svou kariéru žádostí o přeložení.

To ne! Nezničím přece všechno, co mám, jen kvůli jednomu mužskému! V Caroline se znovu ozvala bojovnost. Dokážu projekt dotáhnout do konce. I když to bude znamenat, že ho budu mít pořád na očích, že s ním budu muset mluvit. Dokážu se obrnit, tak jako to dokáže on.

Bylo okolo půlnoci, když kapitán Hodge znovu vešel do Joeovy kanceláře.

„Cal Gilchrist popřel všechno, co řekla,“ oznámil mu.

„Řekl nám, že mu Caroline zavolala v pátek brzo ráno a požádala ho, aby ji doprovodil k budově. Prý ji den předtím někdo sledoval. Šel s ní dovnitř, a když budovu zběžně zkontroloval, vrátil se do svého bytu.“

Joea to nijak nepřekvapilo. Nečekal, že by Cal potvrdil její výpověď bezezbytku.

„Ale proč nás za ním posílala? Musela vědět, že ji nebude krýt.“

„Možná ne. Jsou docela dobří přátelé. Možná spolu něco kdysi měli a ona na to spoléhala.“

„Ne.“ Aspoň tímhle si byl jistý. Caroline nikdy nespala s nikým jiným než s ním. Než se Ivan stačil na cokoli zeptat, Joe pokračoval: „A co Korleski? Mluvili o tom počítačovém programu?“

„Ano. V tom mluvila pravdu. Potvrdil, že kontrolu programu navrhla ona. Taky nás ujišťoval, že by projekt nikdy nesabotovala.“

„Myslí si, že by to mohl být někdo jiný z týmu?“

Ivan zavrtěl hlavou.

„A co jejich spisy?“

„Zatím jsme nic neobjevili a myslím, že ani neobjevíme. Všichni jsou jako lilie. Nikdy bych ji nepodezříval, nebýt těch záznamů z počítače.“

Joe na tom byl stejně. Nikdy by ji nepodezříval, ale to bylo něco jiného, protože pokud šlo o Caroline, jeho objektivita brala za své. Nedokázal z hlavy vyhnat obraz jejího nahého těla na bílém prostěradle hotelového pokoje. Nebyla to všechno jen součást jejího plánu? Vypala se se mnou proto, že ji přitahuju, nebo...? Joe se nemohl donutit tuhle myšlenku dokončit. Znovu se mu vybavil celý víkend, každý její pohyb, každé její zasténání, když se s ní miloval. Ne, nesnažila se mu přiblížit proto, že by potřebovala

nějaké tajné informace o Netopýrech, ty si koneckonců mohla opatřit sama. Nemohla se ani spoléhat na to, že ji bude krýt. Chtěla jeho.

A jestli má pravdu, co bude dál? Nikdy ho nic tak nerozzuřilo... a nezranilo. Nikdo se mu nedokázal přiblížit tak jako Caroline. Byla přímá a někdy až otravně upřímná, neměla v povaze kličkovat a za něco se schovávat. Chtěl se na situaci podívat nezaujatýma očima, ale nedokázal to.

Netopýři byli nejlepší letouny jaké kdy viděl. Byli jedineční. Byl ochotný dát za ně svůj život, protože mohli ochránit jeho zemi. Byli *jeho*.

Jeho byla i *Caroline*.

Kdyby se musel rozhodnout jen mezi Caroline a letadly, vybral by si Caroline. Mohl si za to sebevíc nadávat, ale nedokázal stát bez hnutí, když jí někdo ubližoval. Ale kdyby musel vybírat mezi Caroline a svou zemí... pak by nebylo o čem uvažovat. Bez ohledu na to, jak byla bojovná a odvážná, bez ohledu na to, jak se mu zaryla pod kůži jako žádná jiná žena před ní. Necouvla před jeho silou ani před jeho uzavřeností. Žila naplno a do všeho se vrhala po hlavě, bez zaváhání.

Joe se zastavil. Musím ji vidět. Musím s ní mluvit mezi čtyřma očima. Dostanu z ní pravdu, ať se děje, co se děje.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Původně chtěl jít hned k ní, ale na půli cesty se otočil a zamířil do svého bytu. Byl ještě pořád moc našťvaný na to, aby s ní mohl mluvit. Navíc v civilních ubytovnách teď bude moc lidí a tohle je vůbec nemusí zajímat.

Nevzpomínal si, kdy byl naposledy tak našťvaný, ale pravda byla, že ho nikdy nikdo takhle nezradil. Sakra, proč by něco takového dělala? Muselo to být kvůli penězům, i když nedokázal dost dobře pochopit, jak by si takový důvod někdo mohl ospravedlnit.

Zrada. Nebyl schopný myslet na nic jiného. Jestli ji obviní a odsoudí, pravděpodobně stráví zbytek života ve vězení.

Nikdy se s ní už nebudu milovat, projelo mu hlavou. Chtělo se mu do něčeho praštit, nervózně začal přecházet po místnosti. Jeden víkend není dost. Nestačilo by mi ani tisíc takových víkendů. Joe si vzpomněl, že se s ní dvakrát miloval bez ochrany. Možná je těhotná.

Sakra, co se ještě stane? Jestli je těhotná... Ale tím nemělo cenu se teď zabývat, stejně se to brzy dozví. Ale co když bude mít jeho dítě? Z vězení ji dostat nedokáže.

Taky by mi to ale nemusela říct, napadlo ho a vzpomněl si na její výraz, když odcházela z kanceláře. Celou dobu se snažil vyčíst něco z jejího chování, ale v jednu chvíli se úplně uzavřela. Z ničeho nic, přímo před jeho očima. Všechna její životní síla a energie se vypařily a nahradila je naprostá odevzdanost.

Málem vyletěl z kůže, když ji tak viděl. Chtěl s ní zatřást a vyburcovat ji, chtěl, aby nějak zareagovala. Neudělal to, protože pak by ztratil poslední zbytky sebeovládání a to nechtěl dovolit. Nikdy.

Ze všeho nejvíc ale chtěl vtrhnout do jejího bytu a milovat se s ní tak dlouho a tak tvrdě, že by už napořád věděla, že je jen jeho. Možná by to nic nevyřešilo, ale určitě by se pak cítil líp. Jenže ani tohle udělat nemohl. Jen co by ji uviděl, pečlivě vystavěná hráz, která chránila jeho city, by se definitivně prolomila a smetla by ho povodeň všeho, co v sobě tak dlouho zadržoval.

Caroline bez hnutí ležela na své úzké posteli. Osprchovala se a převlékla do pyžama, ale věděla, že usnout se jí nepodaří. Nebyla schopná se ani přikrýt, i tak jednoduchá a běžná věc byla nad její síly. Ležela ve ztemnělém tichu pokoje a zírala na strop. Cítila tlukot svého srdce, který jí v pravidelných úderech říkal, že ještě žije, ale necítila se naživu. Něco v ní umřelo a zbyla jen prázdnota.

Určitě už mluvili s Calem a ten potvrdil, že jsem jim řekla pravdu, uvažovala. Joe už tedy věděl, že se pletl, ale to ji nijak neuklidňovalo. Stejně ale čekala, že každou chvíli zazvoní telefon a buď Joe nebo kapitán Hodge jí řeknou: „Je nám to líto, udělali jsme chybu.“ Nebyli přece tak zabeďnění, aby s tím čekali až do rána.

Nebo mohl lhát Cal.

Ani tuhle možnost nemohla vyloučit. Kdyby nebyla tak rozčilená, možná by ji to napadlo už dřív. Jednoduše by navázala na to, co už ji napadlo dřív v hangáru. Když věděla co se stalo, mohla se stejným způsobem dobrat k tomu proč se to stalo.

Cal byl expert na počítače. Byl to on, kdo v pátek zjistil, v čem je problém, ale teprve když se Caroline začala motat kolem jeho počítače. Kdyby program opravdu poškodil, snažil by se ji od počítače držet co nejdál. Věděl, že se v počítačích vyzná, párkrát se spolu o nich bavili. V pátek i dneska – vlastně včera, už je po půlnoci, uvědomila si – doopravdy vypadal vyčerpaně.

A Cal byl jediný, kdo měl v ruce její identifikační kartu. Možná ji sebral ve čtvrtek, když ji ztratila, a odešel z budovy společně s ní, aby počet lidí souhlasil s počtem karet. Možná věděl, že počítače monitorují i odchody, koneckonců tu pracoval mnohem déle než ona a mohl si takových věcí všimnout.

Ve čtvrtek její kartu mohl použít, jenže co v neděli? Byla si jistá, že kartu měla u sebe.

Pro Cala ale nebyl problém nechat si vytvořit duplikát. Senzory zaznamenaly, že do pracovní oblasti vstoupila znovu o půlnoci, což mu dávalo dost času na to, aby mohl opustit základnu, nechat si vytvořit kopii a vrátit se.

A v pátek mu dala skvělou příležitost, aby jí kartu vrátil, aniž by ho kdokoli mohl podezřívát.

Dává to vůbec smysl? napadlo Caroline. Kdyby její volání o pomoc byla čirá náhoda, nemusel by si kartu nechat kopírovat. Naplánoval to tak, abych zavolala *jemu?* blesklo jí hlavou. Dobrá náhoda, to se musí nechat. Určitě věděl, že by nezavolala Yatesovi a rozhodně by se nezdržovala přesvědčováním Adriana. Taký se mohl celkem spolehnout, že nezavolá bezpečnostní policii.

Co bylo dál? Senzory zaznamenaly, že s Calem vstoupila do budovy a pak s ním i odešla. Tím si Cal pojistil, že ho nikdo nebude podezřívát, protože v

budově nebyl sám. Ale proč senzory neukázaly, že se dvěma kartami se dovnitř dostal jen jeden člověk?

Možná senzory nefungovaly tak bezchybně, jak tvrdil kapitán Hodge. Možná byly naprogramovány tak, že zachytily vstup člověka bez karty, ale nezajímaly se o karty bez člověka. Možná Cal přišel na to, jak je oblafnout. Těch „možná“ bylo trochu moc a ani jedna z možností se nedala vyloučit.

Co teď Cal udělá, jestli to byl opravdu on? uvažovala Caroline. Jestli se hrabal v programu, musí vědět, že na to přijdeme. Pokusí se program opravit, aby zahladil stopy? Nebo proti mně vytvoří ještě víc důkazů?

Musela počítat s tou horší možností, protože byla daleko pravděpodobnější. A pro Cala jednodušší. Dokud všechno ukazovalo na ni, byl by hlupák, kdyby od ní odpoutával pozornost.

Najednou se jí rozbušilo srdce. Jestli to byl Cal, jestli se chystá něco udělat, musel by to udělat co nejdřív, nejlíp ještě dnes v noci, dokud je všude zmatek. Pak už nebude příležitost, bezpečnostní opatření se zpřísní natolik, že jim neunikne ani myš.

Věděla, že nikdo z laserového týmu nemohl do pracovní oblasti. Ale jejich kódy byly možná ještě pořád v počítačích. Pochybovala, že by kapitán

Hodge ještě v noci zavolal někoho, kdo by je smazal, spíš to nechal až na ráno.

Se sílící předtuchou vstala z postele a tiše přešla po místnosti k malému vyklápěcímu okénku, zasazeném vysoko ve zdi v kuchyňském koutě. Přistavila si pod něj židli a podívala se ven. No jasně, ušklíbla se. Auto bezpečnostní policie bylo zaparkované na druhé straně

silnice. Na předním sedadle mohla rozeznat tmavý obrys postavy. Moc se s tím nepářou, i když, proč by vlastně měli? Nešlo o žádnou tajnou operaci, jen o obyčejnou hlídku.

Z bytu vedly jediné dveře.

Bylo tam ale ještě jedno úzké okénko v ložnici. Protápala se zpátky do ložnice a postavila se pod obdélníkový otvor, kterým dovnitř pronikal pruh světla. Postavila se na postel a vykukla ven. Nikde nikdo.

No, jestli Cal pokojně spí, koleduju si o pěkný malér, povzdechla si Caroline. Možná je úplně nevinný a potvrdil mou výpověď. Nevinný až do prokázání viny, tak to alespoň stojí v zákoníku. Kapitán Hodge ho už asi dlouho nečetl.

Nechtěla rozsvěcet, a tak popaměti nahmatala telefon a vytočila Calovo číslo. Takhle si mohla ověřit, jestli je ve svém bytě.

Po pátém zazvonění začala vážně pochybovat, že by to mohl ještě zvednout. Po dvacátém zazvonění sluchátko položila. To by vzbudilo i zimního spáče. Cal ve svém bytě nebyl.

Zlostí zaskřípala zuby. Ať jde k čertu! Myslela jsem, že je přítel. Měla jsem ho ráda, věřila jsem mu. Nejdřív Joe, a teď i Cal.

Znovu vzhlédla k okénku nad postelí. Byly v něm zasazené dvě okenní tabule, které teď byly vyklopené ven. Musela by celý mechanismus potmě rozebrat a ani pak si nemohla být jistá, že by se otvorem protáhla.

No, rozhodně to nezjistím, dokud to nezkusím, řekla si nakonec.

Ze skříně v obýváku vytáhla sadu nářadí, kterou vozila všude s sebou, a rozložila ji na posteli. Uměla s nářadím zacházet docela obstojně, ale teď ve tmě

nedokázala mezi tolika šroubováky a klíči najít ten správný.

Vylezla na postel a s pomocí malé baterky, kterou v krátkých intervalech rozsvěcela, se jí během několika minut podařilo obě tabule vyndat. Tu snadnější část měla za sebou. Teď se musela dostat úzkým okýnkem ven.

Stála pod okýnkem a uvažovala, jak se jím co nejlíp protáhnout. Největším problémem se zdála být hlava a potom boky. Rozhodla se, že poleze hlavou napřed, aby rovnou zjistila, jestli to vůbec půjde. Kdyby lezla pozadu, mohlo by se stát, že část jejího těla bude venku, zatímco hlava uvízne uvnitř. Pěkně ponižující, zamračila se Caroline nad nepříjemnou představou.

Převlékla se a obula. Když se s baterkou v ruce probírala svým šatníkem, dávala si neustále pozor, aby světlo bylo co nejmín vidět. Zalitovala, že si s sebou nepřivezla žádné tmavé oblečení. Ale kdo mohl počítat s tím, že ho bude potřebovat v nevadské poušti uprostřed srpna.

Nakonec se oblékla do tenkých bavlněných kalhot a trička. Do kapsy si zastrčila svou identifikační kartu. Kdyby ji chytili, nemohli by říct, že se nemůže řádně prokázat. Dodatečně ještě do kapsy přidala klíče. Zpátky by se okýnkem už nedostala a jestli Cala chytí v pracovní oblasti, stráží přede dveřmi se už nebude muset bát.

Postel nebyla nijak vysoká, proto na ni Caroline postavila ještě kuchyňskou židli, kterou se jí na měkkém povrchu podařilo po chvíli jakžtakž vyrovnat. Chytila se okraje okýnka a postavila se na ni.

Nejdřív prostrčila jednu ruku a rameno, pak sklonila hlavu ke straně a bez většího zranění ji protáhla otvorem. Dostala ven i druhou ruku a dlaněmi se opřela o zeď pod okýnkem. Věděla, že jakmile otvorem protáhne boky, těžiště se jí přenesení dopředu a po hlavě dopadne na zem. Nebyla vysoko, ale páteř si zlomit rozhodně nechtěla. Aby pád alespoň trochu zpomalila, zapřela se nohama o stěnu.

Okraj okna se jí bolestivě zařezával do kůže, ale po chvíli se jí podařilo dostat ven. Kdyby se nepojistila nohama, bylo by to asi poslední, co udělala. Vyděšeně se rukama odstrčila od zdi a podívala se směrem k místu, kde byly strážě. Ke své úlevě zjistila, že auto je zaparkované ještě dál, takže ji nemohly vidět.

Tak tady musí elegance stranou, došlo jí po chvíli uvažování. Bude poškrábaná a asi si pěkně natluče. Ale zpátky už nemohla. Nohy se jí začaly třást námahou. Napnula je a ve stejném okamžiku se rukama odrazila od zdi. Pokusila se ve vzduchu obrátit, aby si co nejmíň ublížila. I tak se jí dopad zdál o hodně tvrdší, než by čekala u tak malé vzdálenosti. O hrubý šterk si rozedřela levou stranu obličeje, po celé délce levé ruky a na kotníku měla hluboké škrábance. Kolena měla otlučená a jedna velká modřina se jí začala vybarvovat i na rameni.

Ale nemohla tam jen tak sedět a prohlížet si svá zranění. Nejistě se postavila, podívala se směrem ke strážím a pak se rychle vydala podél zdi v opačném směru. Teprve po sto metrech, když na ni nikdo nezakřičel, trochu zpomalila a zhluboka se nadechla. Uvolnila napjaté svaly a celé tělo ji okamžitě rozbolelo. Zastavila se, předklonila se a rukama přejela potlučená

kolena. Pak zakroutila rameny a opatrně se dotkla levé tváře. Netekla jí krev, ale rána nesnesitelně pálila.

Tohle Calovi spočítám, slibovala si.

Usoudila, že si jí někdo všimne spíš, když se bude snažit být nenápadná, než když se bude chovat naprosto normálně, a tak se vydala přímo přes otevřenou plochu mezi budovami.

Joe se posadil na posteli, pak s tichým klením vstal a začal se oblékat do džínů. Tak dlouho se převaloval v posteli, která mu připadala neuvěřitelně prázdná, až mu konečně došla trpělivost. Podíval se na hodinky a s překvapením zjistil, že jsou teprve dvě ráno. Byl v posteli necelé dvě hodiny, ale připadalo mu to jako pět. Ale ať už to bylo jakkoliv dlouho, stejně věděl, že se mu nepodaří klidně usnout, dokud si to s Caroline nevyříká. Chtěl od ní slyšet, proč to udělala, a chtěl, aby mu to řekla do očí.

Rozhodl se, že půjde pěšky. Potřeboval si trochu vyčistit hlavu, než k ní dojde. Neměl daleko k vybuchnutí. Naposledy se přestal ovládat, když mu bylo šest a tehdy si přísahal, že se mu to už nikdy nestane. Ale Caroline vystavovala jeho trpělivost zatěžkávací zkoušce.

Neušel ani půl kilometru, když ve tmě zahlédl její štíhlou postavu. Zastavil se a klekl si vedle kontejneru na odpadky, aby ho neviděla. Byla to opravdu Caroline, okamžitě poznal její světlé mikádo a sebejistou chůzi.

Šla za ním? Ale jak se dostala přes strážce? Věděl, že ji hlídají, protože to sám Hodgeovi navrhl a kapitán souhlasil. Dokonce byl u toho, když Hodge dával rozkazy. Ale to Caroline očividně nemohlo zabránit v

tom, aby se ve dvě ráno neprocházela po základně, jako kdyby byla na nedělním výletě.

Počkal, až kolem něho projde, a pak vyklouznul ze svého úkrytu. Šel asi padesát metrů za ní, ale ani na chvíli ji neztratil z dohledu. Kdyby zahrnula k důstojnickým ubytovnám, mohl ji snadno dohonit. Ale Caroline se u nich ani nezastavila. Šla rovnou do pracovní oblasti. Ta malá zrádkyně! ulevil si Joe. Chtělo se mu popadnout ji za ten její krček, přehnout si ji přes koleno a pořádně jí nařezat. Jeho by to určitě uklidnilo a Caroline by konečně pochopila, jak moc je rozružený. Sakra, má vůbec ponětí, co se kolem ní děje?

Jasně, že má. Udala se sama, když použila svou kartu. Ted' chce nejspíš jen dokončit rozdělanou práci.

Napadlo ho, že upozorní bezpečnostní policii, ale pak se rozhodl, že půjde za ní. Kdyby se pokusila budovu zapálit, mohl by jí v tom zabránit.

Viděl, jak se zastavila, vyndala něco z kapsy a připnula si to na tričko. Identifikační karta. Proč jí Hodge kartu nevzal? Protože to nepovažoval za nutné. Byla pod neustálým dozorem a hned ráno chtěli vymazat její kód z počítače. Joe zuřil. Jak mohli být s kapitánem tak neopatrní? A zvlášť když šlo o Netopýry? Mohla ještě pořád nadělat dost škody.

V budově už někdo byl, z jednoho okna vycházelo tlumené, stěží viditelné světlo. Caroline si toho také všimla, viděl, jak se po něm podívala. Pak došla ke dveřím a vklouzla dovnitř tiše jako přízrak.

Po dvaceti vteřinách vyrazil za ní. Neměl u sebe identifikační kartu, takže věděl, že spustí alarm.

Caroline zatím došla ke kanceláři. Viděl, jak rozsvítila světlo. „Jak ses sem dostal? Zase s mojí

kartou?“ vyjela na kohosi. „To bude pro policii lahůdka, až se podívají na záznam z počítače. Ty hajzle, skoro jsi zničil můj projekt!“

Najednou mu to všechno došlo, všechno do sebe zapadlo jako skládanka. Ale na radost bylo ještě příliš brzy. Caroline vešla do místnosti. Ztracená ženská! Copak ztratila všechn rozum? Klidně si nakráčí přímo ke zrádci a obviní ho ze sabotáže. Joe se tiše rozběhl po chodbě a v duchu se modlil, aby něco navždycky neumlčelo tu její slepou odvahu.

Zaslechl zvuky krátkého zápasu a pak ránu, ze které se mu zvedl žaludek. Vtrhnul do dveří ve chvíli, kdy se Caroline bezvládně sesula k zemi. Cal Gilchrist stál před zapnutým monitorem, bílý jako stěna. Nedíval se na Joea, ale za něj. Když Joeovi došlo, co za ním vidí, bylo už moc pozdě. Pokusil se uhnout, ale byl ochromený strachem. Než stačil zareagovat, něco ho tvrdě zasáhlo do spánku. Měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Pak se mu zatmělo před očima a ztratil vědomí.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Vědomí se jí vracelo pomalu.

K tupé, pulzující bolesti v hlavě, která zpočátku přehlušovala všechny ostatní vjemy, se postupně přidala bolest v rameni a v pažích. Pak si uvědomila, že slyší hlasy, že není sama, ale kde a s kým je, to netušila.

Pak jeden z hlasů poznala a najednou jí všechno došlo, na všechno si vzpomněla. Byl to Calův hlas. A hned potom si uvědomila, že se veze v nějakém autě, nejspíš v dodávce, a že je svázaná. A že má v puse roubík.

Pomalou otevřela oči, ale hned je zase zavřela, oslepená paprsky reflektorů protijedoucího vozidla, které dovnitř pronikaly okénky. Občas zaslechla hukot a šum, jak je předjelo nějaké jiné auto, ale nic víc. Zkusila to znovu, tentokrát víčka jen opatrně pootevřela, aby přizpůsobila oči bodavému světlu. Takhle nějak se asi člověk cítí, když má kocovinu, napadlo ji. Ale na rozdíl ode mě si před tím aspoň něco užije.

Někdo leží vedle mě, uvědomila si.

A znovu rychle zavřela oči, tentokrát hrůzou, když si uvědomila, že ten někdo je muž a že ona je proti němu úplně bezbranná. Proboha, zděsila se, snad mě nechtějí znásilnit!

Ale ten muž se nehýbal. Znovu opatrně zvedla víčka a střetla se s rozrušeným pohledem Joea Mackenzieho.

I kdyby neměla roubík, údivem by ze sebe nevypravila ani slovo. Jak se sem dostal? Sama u sebe to ještě jakžtakž chápala. Vrazila ke Calovi do

kanceláře, aniž by se přesvědčila, že je tam sám. Ale co Joe? Jak ten se do toho zapletl? Má vůbec ponětí, v jakém je nebezpečí? Hrdlo se jí sevřelo strachem.

„Hele, vykašlem se na to a zmizíme ze státu,“ rozčiloval se Cal. „Je konec. Vzdávám to. Oni teď určitě celý systém prověří a na všechno přijdou.“

„Já to říkal, že ti rupnou nervy,“ odvětil kdosi pohrdavě. Caroline odtrhla oči od Joa a opatrně zvedla hlavu. Vedle Cala, který řídil, seděl nějaký muž. Nepoznávala ho, ale byl jí něčím povědomý.

„Vraždu jsme v plánu rozhodně neměli,“ odsekl Cal.

„A co kdyby ten pilot umřel při tom, když ho sestřelili? Za to bys nebyl zodpovědný?“

„To je něco jiného.“ Calův hlas pozbýval na jistotě.

„No jasně.“

„To by byla... prostě smůla, ale tohle je chladnokrevná vražda a s tím já nechci nic mít.“

„Nikdo po tobě nechce, abys to udělal ty,“ řekl ten druhý podrážděně. „Ani na to nemáš. Postaráme se o to my, neboj, ani to neuvidíš.“

Kdyby neměla ruce svázané za zády, asi by se neudržela a skočila by po něm, takový měla vztek. Mluvil a tom, jak je zabije, jako by plánoval domácí úklid! Joe ji šťouchl špičkou boty do kotníku – vlastně ji spíš kopl, a právě do toho kotníku, který ji tak bolel. Střelila po něm očima, a než stihl varovně zavrtět hlavou, kopl ho taky, na oplátku, až zamrkal bolestí.

Vezli je v dodávce, která rozhodně nebyla určená na převoz lidí. Leželi na holém železe, s rukama svázanýma za zády, a auto s nimi v zatáčkách nemilosrdně házelo. Caroline ke všemu ležela na pohmožděném rameni.

Ústa jí škodolibě zavázali jejím vlastním šátkem, ale na ruce použili cosi, co na omak připomínalo nylonové lanko. Napadlo ji, že by ho mohla přepilovat klíčky, které jí zůstaly v kapse, kdyby se jí je ovšem podařilo vyndat a kdyby měla dost času. Ty klíče sice nebyly moc ostré, ale zoubky měly malé a špičaté. Joea nejspíš prohledali, jestli u sebe nemá nůž, ale podívat se do kapes jí, to je ani nenapadlo. Zřejmě ji nebrali příliš na vědomí.

„Nemá smysl je zabíjet,“ skřehotal Cal. „Je konec. Jen tak tak že nás nedostali ti bezpečáci, co se tam vyrojili. Teď už vědí, že jsem ze základny pryč, a mají značku tohoto auta. Až budou hledat Caroline s plukovníkem a zjistí, že ze základny sami neodešli, dají si dvě a dvě dohromady a pošlou na nás zásahovou jednotku. Říkám ti, jestli je zabijem, tak se dožijem přinejlepším trestu smrti.“

Tenhle argument připadal Caroline velmi přesvědčivý, ale na Calova spolujezdce zřejmě nezapůsobil. Ani se neobtěžoval odpovédět.

Caroline občas litovala toho, že to svoje logické uvažování nedokáže na chvíli vypnout, ani když jí říká něco, co by radši nevěděla. Jestli ten chlap nad touhle námitkou mávl rukou, znamená to, že si věří a že se odhalení nebojí, přestože po Calovi půjdou... právě on by ho mohl prozradit. Ano, Cala zřejmě čeká podobný osud, jako ji s Joem.

Zoufale se přitiskla tváří k podlaze, zatlačila na roubík jazykem a pokusila se ho třením o zem stáhnout z úst.

Joe se na ni znovu varovně zamračil, ale ona si ho nevšímala a cukala sebou tak dlouho, dokud prudkými pohyby neupoutala pozornost Calova spolujezdce.

Otočil se a zahlaholil: „Dobré ráno přeji, slečno Evansová. Doufám, že vás moc nebolí hlava.“

Joe zavřel oči a zůstal ležet bez hnutí, zatímco Caroline tlumeně zavrčela a pokračovala ve svém úsilí. Kopala svázanýma nohama, škubala celým tělem a při tom dál uvolňovala roubík.

„Přestaňte se zbytečně namáhat,“ řekl muž mírným, lehce znuděným tónem. „Takhle si to lanko ještě víc utáhnete.“

Ale Caroline o lanko nešlo. Hlavní bylo zbavit se roubíku a vyndat klíče z kapsy. To druhé by se jí snad taky mohlo podařit – kalhoty měla dost volné. Jediný problém bude hloubka kapes. Zamumlala pár nesrozumitelných kleteb a bojovala dál.

Když se jí po chvíli podařilo stáhnout z úst šátek, převalila se k Joeovi a třením o hrubou látku jeho trička si vytáhla z úst roubík. Joe se ani nehnul a oči měl pořád zavřené. Caroline kroutila čelistí tak dlouho, dokud jí roubík nezůstal volně viset kolem krku. Muž na předním sedadle ji sledoval a pak se začal otáčet, aby si klekl čelem k ní.

„Ty hajzle, tys ho zabil!“ zaskřehotala Caroline bolavými ústy co možná nejzuřivěji.

Cal se prudce ohlédl a trhl při tom volantem. Dodávka se opovážlivě zakymácela a ten druhý muž měl co dělat, aby udržel rovnováhu.

„Čum na cestu!“ vyštěkl na Cala.

„Říkal jsi, že je jen v bezvědomí!“

„Není mrtvý, krucinál. Jenom jsem ho praštil trochu víc, aby se náhodou neprobral, dokud ho nenaložíme a nesvážeme.“

Caroline zaječela: „Cale, on tě taky zabije. Proč myslíš, že je tak klidný? Chce to všechno hodit na tebe!“

Ten druhý se po ní natáhl a chtěl ji chytit pod krkem, ale Caroline mrštně uhnula a zakousla se mu do předloktí. Zařval a chtěl se jí vytrhnout, ale Caroline na něm visela jako bulteriér a dávala si záležet, aby mu tím kousnutím nadělala co největší škodu.

Auto sebou smýkalo po celé šířce silnice. Cal řídil jen jednou rukou, druhou se snažil stáhnout svého komplice zpátky a oba při tom křičeli a kleli. Pak ji ten neznámý uhodil pěstí do pravého spánku, až se jí zatmělo před očima. Povolila sevření a bezmocně se svalila zpátky na podlahu. Vědomí neztratila, ale ta rána jí pořádně otřásla.

Muži na předních sedadlech spolu začali zápasit a dodávka se v jedné chvíli naklonila tak, že jela jen na dvou kolech. Pak Cal dupl na brzdy a autem to smýklo k pravé krajnici. Caroline ucítla, jak sjeli z asfaltu na nepevný povrch. Auto se naklonilo ke straně a s prudkým šubnutím zastavilo, zřejmě v mělkém příkopu.

Setrvačnost jí mrštila proti Joeovi, narazila do něj a ucítla jak napnul svaly, aby ji udržel. Jinak se ale ani nepohnul, ani nezahekal, jenom jí skoro neslyšně zašeptal do ucha: „V pravé botě mám nůž.“

No jistě. Všichni plukovníci přece nosí v botě nůž. Nejradši by ho taky kousla, jaký měla vztek, že se mu podařilo skrýt zbraň, zatímco ona ani nedokázala vytáhnout z kapsy klíče.

Cal a ten druhý muž se dál rvali. V ruce toho neznámého se něco kovově zalesklo a Caroline vytušila, že je to pistole.

Calovi se nakonec podařilo otevřít dveře a vyskočit, zřejmě se dověděl, že proti pistoli nemá moc šancí. Druhý muž zuřivě zaklel, rozrazil dveře na své straně a vydal se ho pronásledovat.

Caroline se převalila tak, že ležela zády u Joeových nohou. Nahmatala jeho pravou botu a začala mu vyhrnovat nohavici, aby mohla nůž vytáhnout. Odkrvenými prsty konečně nahmatala rukojeť. Času měli málo, nanejvýš minutu.

Joe se hned překulil na druhý bok a nastavil jí svázané ruce. Leželi zády k sobě a Caroline, která vůbec neviděla, co řeže, musela spoléhat na to, že se Joe ozve, pokud řízne vedle. Nůž byl opravdu ostrý a lanko povolilo během pár vteřin. Joe vyprostil ruce, posadil se a vzal jí nůž ze ztuhlých prstů. Natočila hlavu a dívala se, jak se sklání a přeřezává jí pouta. Brzy měla ruce volné, a zatímco se jí do nich vracela krev, Joe jí přidřepkl k nohám a přeřezal pouta i tam. Až pak si sundal povolený roubík.

Někde před autem se ozval výstřel.

„Zůstaň tady,“ přikázal jí a hbitě se přehoupl za volant. Motor pořád běžel. Joe zalomcoval řadicí pákou a dupnul na plyn, ale kola se začala protáčet. Zaklel, povolil plyn, zařadil zpátečku a znovu se zkusil rozjet, tentokrát opatrněji. Byl zvyklý na svoje auto a to mělo o poznání víc koní. Pneumatiky chvíli hledaly oporu v měkké půdě, než zabraly a vyjely z brázdy, kterou samy vyhloubily.

Ve světle reflektorů uviděl Joe muže s pistolí, jak běží směrem k nim. Po Calovi nebylo nikde ani stopy.

Caroline se mu vynořila za zády právě ve chvíli, kdy se ten chlap zastavil a zamířil.

Joe ji odstrčil zpátky a sám se přikrčil. Zazněl výstřel a čelní sklo se rozprsklo po celém vnitřku auta. Joe nechal hlavu dole, přeřadil a dupnul na plyn. Dodávka vyskočila z příkopu zpátky na silnici, ale na asfaltu znovu dostala smyk, takže měl Joe co dělat, aby ji udržel pod kontrolou.

Následovala salva výstřelů, jeden za druhým, a Joe cítil, jak se do auta zarávají kulky. Jeden reflektor zhasl a ve světle toho druhého si Joe stihl všimnout, jak muž s pistolí uskakuje stranou, aby ho nepřejeli.

„Caroline!“ vykřikl, aby zjistil, jestli se jí něco nestalo. Ruce při tom nespouštěl z volantů a oči, do kterých mu fičel vítr, ze silnice.

„Co je?“ ozvala se.

„Zůstaň dole, mohl by po nás ještě –“

Než stihl dokončit větu, na zadní dveře dodávky se snesla další salva kulek a okénka v nich se roztříštila. Krev mu ztuhla v žilách.

„Caroline!“

„Co je!“ křikla rozzlobeně a Joe se úlevou rozesmál. Byla našťvaná, což znamenalo, že je v pořádku.

Ta úleva mu ale dlouho nevydržela. Stačil letmý pohled na teploměr, aby zjistil, že motor se přehřívá. Jedna z kulek zřejmě zasáhla chladič. Byli uprostřed pouště, kolem dokola ani světélko. Jediným zdrojem světla jim byly hvězdy a jeden zbylý reflektor. Bylo jasné, že daleko nedojedou, ale každý metr, který je dělil od toho šílence, byl cenný.

Ručička teploměru stoupala, ale Joe nespouštěl nohu z plynu.

Za pár minut se ozval hrubý, skřípavý zvuk a motor se zadřel. Když zastavili, Caroline se naklonila dopředu a zeptala se: „Co se děje?“

„Prostřelil nám chladič. Motor se zadřel. Rychle, musíme ven.“

Poslechla ho. Odsunula boční dveře a vyšla ven, do chladné pouštní noci. „Sem,“ pokynul jí a Caroline se k němu mátožně dovedla.

„Co teď?“

„Teď půjdeme pěšky. Doufám, že sis vzala dobré boty.“

Caroline pokrčila rameny. Měla na sobě mokašiny, což sice nebyla žádná sláva, ale pořád lepší než, kdyby měla sandály.

Na túru rozhodně oblečená nebyla, ale s tím se nedalo nic dělat. Jít by musela, i kdyby byla bosá.

„Kterým směrem?“

„Tam, odkud jsme přišli.“

„Ale tam je *on*.“

„To ano, jenže my nevíme, kde jsme, ani jak daleko je nejbližší benzínka. Víme jen to, že někde tímhle směrem je základna.“

Znělo to logicky, ale... „Když se teď chceš vracet, proč jsi nejel rovnou tam?“

„Protože pak by věděl, kam jdeme,“ řekl Joe. „Takhle, až najde dodávku, bude si nejspíš myslet, že jsem šli dál.“

„Ale cestou zpátky ho můžeme potkat.“

„To je možné, ale není to jisté. Možná radši utekl, než aby nás pronásledoval. Každopádně budeme radši počítat s tou horší variantou.“

Mlčky se za ním plahočila do pouště. Vydali se podél silnice v takové vzdálenosti, aby ji neztratili z očí, ale zároveň aby byli sami co nejmíň vidět. Caroline bolelo tělo na tolika místech, že se rozhodla nevšímat si ani jednoho z nich. Museli jít, a tak šla.

„Máš hodinky?“ zeptala se. „Kolik je? Ještě se nerozednívá, takže jsme nemohli dojet moc daleko.“

Joe se podíval na fosforeskující ručičky svých hodinek. „Je tři čtvrtě na pět. Jestli s námi odjeli hned, dřív než uzavřeli základnu, vezli jsme s nimi nejmíň hodinu, takže jsme od základny asi tak osmdesát kilometrů.“

Osmdesát kilometrů chůze pouští, to nebyla zrovna lákavá vyhlídka, ale pořád lepší než chlap s pistolí. „Ti dva v tom určitě nejedou sami,“ řekla. „A ostatní možná nejsou daleko. Brzy bude ráno, ale auta zastavovat nemůžeme, protože by to mohli být oni.“

„Přesně tak,“ kývl Joe.

„Takže musíme jít celou cestu pěšky.“

„Leda že bychom potkali státní policii. Až vyjde slunce, aspoň zjistíme, kde přibližně jsme.“

Caroline se odmlčela, částečně proto, že v poušti se zvuk nese na velkou vzdálenost, ale hlavně proto, že jí mluvení bralo energii k chůzi. Byla vzhůru celou noc – pokud nepočítala to bezvědomí, které ji rozhodně neposílilo – a tak byla opravdu vyčerpaná. V hlavě jí hučelo. Joea taky praštili, ale na rozdíl od ní utržil jen jednu ránu. Ona nejdřív vypadla z okna, pak ji omráčili, nejspíš rukojetí pistole, v autě pak dostala pěstí do spánku a nakonec se srazila se stěnou dodávky, když ji Joe odstrčil. Byla ráda, že je vůbec při smyslech. Bolel ji snad každý sval v těle a byla posetá modřinami. Pár z nich měl na svědomí i Joe. To kopnutí mu oplatila, ale

kousnutí si bohužel rozmyslela, a tak mu teď přála, aby měl hlavu jako střep.

Dvakrát ji strhl k zemi, když uslyšel nějaký podezřelý zvuk. Nikdy nic neviděla, ale Joe měl lepší zrak, a tak se nebránila. Aspoň si mohla na chvíli odpočinout. Když usoudil, že můžou bezpečně pokračovat, zvedl ji vždycky beze slova za loket a vydali se dál.

Nebe se začalo prosvětlovat odleva, což znamenalo, že jsou na sever od základny. Ted' už měli alespoň přehled o světových stranách pro případ, že by ztratili kontakt se silnicí.

„Za chvíli budeme muset zastavit,“ zamumlal Joe. „Ze silnice bychom byli vidět a navíc začne být horko. Musíme si najít nějaký úkryt.“

Caroline tím moc nepotěšil. Chodit jen v noci bylo sice bezpečnější, ale o to déle jim bude trvat cesta. Kdyby nebyla tak unavená, možná by něco namítla, ale nohy už jí stejně vypovídaly poslušnost, a tak jen rezignovaně přikývla.

Joe zamířil kolmo od silnice, hlouběji do pouště, která už pomalu začínala šednout a odhalovat svou tvář, zatím jen v obrysech, ne v barvách. V dálce se z šera vynořil skalnatý pahorek a Caroline se na něj zamračila. Právě tam měl Joe namířeno, ale ona si nebyla jistá, jestli tam vůbec dojde. Zatnula zuby a neprotestovala. Buď to dokážu, řekla si, nebo zůstanu ležet na slunci a uvařím se. Taky měla žízeň, ale protože neměli ani kapku vody, radši mlčela. Věděla, že Joe je na tom stejně jako ona.

Když konečně došli ke skalám, vděčně se opřela o nejbližší z nich. „Co teď?“ vydechla.

„Zůstaň tady,“ řekl a zmizel ve skalách.

„Jasně,“ špitla a svezla se k zemi. Ve spáncích jí bušilo. Zavřela oči a opřela se hlavou o kámen.

Připadalo jí, že se vrátil, jen co zavřela oči. „Pojď,“ řekl, zvedl ji nemilosrdně zpátky na nohy a vlekl ji výš do skal. Až v jejich stínu si Caroline uvědomila, jak rychle se poušť ohřívá. Dovedl ji k výklenku, který byl dost velký pro ně oba, a složil ji do něj.

„Hady jsem tu žádné nenašel,“ řekl a podal jí klacek, „ale jestli se tu nějaký ukáže, zaplaš ho tímhle. Já jdu zamést stopy a sehnat něco k pití.“

Sevřela klacek v prstech. Ale i když se hadů jindy bála, dokázala teď myslet jen na jedno – na spaní. Otočila se na pravý bok, který ji bolel míň, a okamžitě usnula.

Joe se na ni díval a zatínal zuby. Levou tvář měla do krve sedřenou, stejně jako levé rameno. Na spánku jí vyrostla pořádná boule, ve tváři byla bledá únavou a bolestí, šaty měla špinavé a na pár místech potřhané. Vždycky ji viděl bezvadně upravenou, a teď mu spala na zemi u nohou, úplně zničená. Ten pohled ho přiváděl k zuřivosti. Cal Gilchrist už byl nejspíš mrtvý, ale Joe přál smrt i tomu druhému za to, co Caroline způsobil. A sám sobě vyčítal, že Caroline nedokázal před tímhle nebezpečím ochránit.

Takhle schoulená vypadala malinká a bezbranná, ale Joe věděl, že v jejím případě zdání klame. Vzpomněl si, jak zuřivě bojovala s roubíkem, aby mohla vykřiknout na Cala. Povedlo se jí ty dva rozeštvat a díky tomu se jim podařilo utéct. Teď bylo na něm, aby se o ni postaral, aby se jí už nemohlo nic stát.

I na něj brzy padla únava, když pracně zahlazoval stopy, ale snažil se ji nevnímat. Potřebovali ještě vodu,

zatím nijak zoufale, ale s trochou tekutin by vydrželi déle. Přinejhorším to budou muset risknout a zkusit zastavit nějaké auto. Zkušeným zrakem přejel řídký pouštní porost a našel pár dužnatých rostlin. Ty budou stačit, řekl si v duchu a vrátil se k výklenku ve skalách.

Caroline se ani nepohnula, dýchala pomalu a těžce, v rytmu velmi hlubokého spánku. Najednou se mu zdálo, že uplynula věčnost od chvíle, kdy ji naposledy držel v náručí. Lehl si vedle ní, objal ji a ona se k němu ve spánku přitulila. Na tváři ho zašimral její dech.

Zatracená ženská, pomyslel si. Proč mi nezavolala, proč mi neřekla, že má podezření na Cala Gilchrista? Když ho našla v pracovní oblasti, nebyla vůbec překvapená, šla tam na jisto. Místo aby zavolala jemu, nebo aspoň Hodgeovi, vrhla se rovnou do nebezpečí. Nic z toho, co následovalo, se nemuselo stát, kdyby nechtěla vždycky všechno dělat sama.

Tohle bude první věc, kterou si vyjasníme, až se probudí, rozhodl se. Kdybych ji měl přivazovat k posteli, aby se nevrhala po hlavě do průšvihů pokaždé, když s ní nejsem, udělám to. Vzpomněl si na tu hrůzu, která ho zaplavila, když viděl, jak Caroline vchází do kanceláře vyřídit si to se sabotérem, a najednou měl chuť s ní zatřást tak, až by jí drkotaly zuby.

Ale místo toho ji jen pevněji objal a odhrnul jí vlasy z tváře. Cítil, jak jí bije srdce, a to mu v téhle chvíli úplně stačilo. Zavřel oči, nechal tělo napospas únavě a usnul stejně rychle jako ona.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Probudilo ji horko. Caroline se cítila docela odpočínutá a bolest v hlavě ustoupila natolik, že se dala snést. Pomalu se posadila a trochu dezorientované mžourala do pouště, která se tetelila žářem a hrála všemi odstíny červené, žluté a hnědé. Příroda tu ukazovala svou prapůvodní, krutou ale krásnou tvář.

Tam někde v poušti teď nejspíš ležel Cal a Caroline ho bylo líto i přes to všechno, co měl na svědomí. Nechtěl je zabít, dokonce se kvůli nim s tím druhým chlapíkem hádal. Chudák Cal. Byl to zrádce, slaboch, ale ne vrah, i když to, co dělal, mohlo stát životy lidí. Chudák Cal. Ale na druhou stranu, kdyby se kvůli němu stalo něco Joeovi, klidně by ho zabila sama.

Pot ji štípal v očích, a tak si osušila tvář o tričko. Kdyby Joe nenašel tenhle úkryt, asi by to vedro nepřežili. Opatrně natáhla ruku a dotkla se skály. Ve stínu byla příjemně chladná, ale tam, kde se do ní opíralo slunce, by se daly smažit vajíčka.

Joe tu nebyl, ale Caroline se o něj nebála. Matně si pamatovala, že vedle ní ležel, a otisk jeho mohutného těla v písku to potvrzoval. Nejspíš ji vyrušil, když odcházel, a vedro ji pak probudilo úplně.

Připadala si neuvěřitelně špinavá, a když se na sebe podívala, se značným znechucením zjistila, že ve skutečnosti je to snad ještě horší. Takhle špinavá nejspíš nikdy... ne, určitě nikdy v životě nebyla. Už jako malá, zatímco ostatní děti řádily venku, sedávala radši doma u počítače nebo si četla.

Ztěžka se vyškrábala na nohy a tiše sykla, když se znovu ozvaly bolavé údy. Ale bolest nebolest, příroda si žádala své.

Když se vrátila do výklenku, našla u něj Joea. Stál opřený o skálu a tvářil se tak energicky, až ji to štvalo. Jeho oblečení – džíny a khaki košile – bylo vyrobené s tím, že se ušpiní, na rozdíl od jejích bavlněných kalhot a volného bílého trička. A v kanadách se mu rozhodně chodilo líp než jí v mokašínách, hlavně proto, že mu do nich nepadal jemný pouštní písek a nerozdíral mu chodidla.

Přelétla ho pohledem od hlavy k patě, jen očím se vyhnula, a posadila se do stínu blízké skály.

Joe zaskřípal zuby. Právě si začínal myslet, že už má všechno pod kontrolou, a najednou v tom byl zase až po uši. Viděl, jak se před ním Caroline uzavírá, a nedokázal to snést.

Přinutil se dýchat pomaleji, povolil pěsti a zaťaté zuby. Věděl, že je po včerejšku ještě otřesená, a rozhodl se, že s ní promluví až později. Při první vhodné příležitosti.

„Měli bychom se oba něčeho napít,“ řekl do napjatého ticha. „Pojď za mnou.“

Vstala okamžitě, bez jakýchkoli námitek, což znamenalo, že musí mít opravdu velkou žízeň.

Naštěstí nemuseli chodit daleko. Joe už okolí prohledal, a tak teď zamířili přímo ke korytu vyschlého potůčku, hustě porostlému trnitými keři.

Joe si kleknul na jeho písčité dno a holýma rukama začal dolovat díru. Čím hlouběji hrabal, tím byl písek vlhčí, až se na dně jámy konečně začala hromadit bahnitá voda.

Joe si sundal z krku roubík udělaný z kapesníku, rozprostřel ho na hladinu toho malého jezírka a pomalu ponořil, aby vodu profiltroval. Pak kývl na Caroline.

„Napij se.“

Jeho úsečný tón Caroline vůbec nevadil. Hlavní bylo, že sehnal vodu. Nestěžovala si ani na to, že ji musí chlemtat na všech čtyřech jako pes. Klidně by se i postavila na hlavu. Srkala tu vlažnou tekutinu a cítila, jak jí vyprahlá ústa a hrdlo pookřívají. Byla to krása.

Přesto se přinutit vstát dřív, než žízeň uhasila úplně, aby zbylo i na Joea.

„Ted' ty,“ řekla.

Lehl si rovnou na břicho, což byla očividně mnohem pohodlnější poloha. Caroline zalitovala, že ji to samotnou nenapadlo, ale na druhou stranu, vodu z kaluže dnes pila poprvé. Bezděčně si prohlížela jeho velké tělo a napadlo ji, že tak velký chlap asi potřebuje víc vody než ona.

Ale to už Joe vstal, oprášil se a zeptal se jí: „Chceš se ještě napít?“

„Ano, děkuju.“

Tentokrát si lehla na břicho a srkala vodu tak dlouho, dokud neměla dost. Pak vstala a zeptala se Joea, jestli se taky ještě napije, ale on jen zavrtěl hlavou.

Namočila kapesník, jak jen to šlo, a rychle si umyla obličej a ruce. Pak ho podala Joeovi, který si s ním otřel tvář, ruce a zátylek. Voda příjemně chladila a on zchladit opravdu potřeboval.

„Počkáme ve skalách do západu slunce,“ řekl a Caroline jen přikývla, otočila se a bez jediného slova zamířila zpátky k výklenku.

Zatraceně, zaklel v duchu. Chová se ke mně hůř než k cizímu. Za celou tu dobu se mnou nepromluvila víc než deset slov a ani jednou se mi nepodívala do očí. Rozhodl se tomu učinit přítrž. Zhluboka se nadechl, sevřel ruce v pěst a šel za ní. Byl čas promluvit si s ní.

Když přišel k výklenku, už v něm seděla a rukama si objímala pokrčená kolena. Naschvál si k ní stoupnul tak blízko, aby musela buď vstát, nebo hodně zaklonit hlavu, pokud by se mu chtěla podívat do očí. Ale ona se ani nepohnula.

„Proč jsi mi včera večer nezavolala? Co tě to napadlo jít za Gilchristem úplně sama?“ zeptal se tiše, aby nebylo slyšet, jak je rozčilený.

Caroline to slyšela dobře, ale bylo jí to jedno. Pokrčila rameny. „Nenapadlo mě to. A i kdyby, stejně bych ti nezavolala. Proč taky?“

„Abych se o to postaral. Vždyť tě mohli zabít!“

„Tebe taky,“ odtušila. „Kde ses tam vlastně vzal?“

„Sledoval jsem tě.“

„Aha.“ Hořce se na něj usmála. „Myslel sis, že mě chytíš při činu, vid’? To jsi byl asi hodně překvapený, když jsi zjistil, že v tom má prsty někdo jiný.“

„A ty jsi věděla, kdo to je, a stejně jsi tam šla. Na to, jak jsi chytrá, jsi udělala pěknou pitomost. Měla jsi mi zavolat.“

„S tebou bych jenom ztrácela čas,“ odsekla Caroline. „Věděla jsem, že mi nevěříš. To bych radši zavolala Adrianovi, a ten mě nesnáší.“

Rychle se k ní sehnul, popadl ji za ruce a postavil ji na nohy.

„Až budeš příště něco potřebovat,“ vyřázel ze sebe a dával důraz na každé slovo, „tak zavoláš *mně*. Moje

ženská nebude chodit za nikým jiným.“ Prudce sebou trhla a pokusila se vyprostit z jeho sevření. „Tak jí to řekni, až ji potkáš. *Mě to nezajímá.*“

Joe vzteky viděl rudě. „Nestrkej do mě,“ řekl chraptivě. „Jsi moje, sakra. Tak už to přiznej.“

Znovu se mu pokusila vyškubnout a zlostně se na něj při tom dívala. Jestli si myslí, že můžeme jen tak pokračovat tam, kde jsme skončili, tak se hrozně plete, napadlo ji. Chtělo se jí křičet, ale nakonec jenom pohrdavě řekla: „To, že jsme se spolu vyspali, ti na mě nedává žádné právo. Věděla jsem, že ses do mě šíleně nezamíloval, ale když si o někom dokážeš myslet, že zradil svojí zemi, asi ho nemůžeš moc znát. No, aspoň jsem se poučila –“

„Buď zticha.“

„Neříkej mi, abych byla zticha,“ odsekla. „Než se příště s někým vyspím, nejdřív se ujistím, že –“

„*Ty už nikdy nebudeš spát s nikým jiným než se mnou!*“

Začal s ní třást, až jí hlava poskakovala sem a tam. Když si představil, že by si Caroline mohla najít někoho jiného, tenounká nitka, na které viselo jeho sebeovládání, praskla a vztek se z něj vyvalil jako láva.

Najednou ji líbal, rukou si ji přidržel a prsty jí zajel do vlasů. Nasládlá chuť krve – jeho nebo její? – v něm vyvolávala primitivní instinkty, chtěl, aby věděla, že je jen jeho, jeho družka.

Caroline bez hnutí sledovala výraz na jeho tváři. Jeho sebekontrola, kterou tak nesnášela, se najednou roztránila a odhalila ho v podobě, která ji skoro děsila. Ale jenom skoro, protože v hloubi duše mu věřila a nějak věděla, že jí neublíží. V jeho očích viděla nespoutanou divokost, cítila, jak ovládá sílu svých

rukou, když z ní strhával šaty, a nechala se tou vášní nakazit.

Ze rtů se jí vydral výkřik, rukama mu zajela do vlasů a přitiskla ho k sobě.

Rozepnul si džíny, zasténal úlevou a pak do ní jedním prudkým pohybem vstoupil, až znovu vykřikla. Zvedla nohy, zaklínala mu je kolem pasu a přijala ho do sebe. V té chvíli měl pocit, že mu praskne hlava.

Přirážel tvrdě, přibíjel ji do písku pod nimi. Nikdy v životě si ještě nepřipadal tak dominantní. Zahodil rozum za hlavu a nechal se vést pudy, instinkty samce, který se chce pářit se svou družkou.

Caroline nadzdvihla boky, aby do ní mohl hlouběji. Nechala se pohltit tím orkánem vášně a chtěla jí ještě víc. Rozkoš v ní vybuchla jako ohňostroj. Sevřela mu prsty ve vlasech, zaryla se mu patami do zad, celá se prohnula a znovu nahlas vykřikla.

Její orgasmus ho vzrušil tak, že sám vyvrcholil, a když ta dlouhá série slastných křečí konečně pominula, byl sotva při vědomí. Neměl ani sílu k tomu, aby se z ní odvalil, nebo se podepřel rukama. Padl na ni a přál si, aby tak mohl ležet až do konce života.

Chtěl ji až do konce života. Láska k létání pro něj byla zatím vždycky silnější než citová pouta k ženám, ale myšlenek na Caroline se nemohl zbavit, ani když seděl v kokpitu. Věděl, že život s ní nikdy nebude oáza klidu, ale stíhacím pilotem se taky nestal proto, že by hledal klid a pohodlí. Caroline pro něj byla výzvou. Byla to bojovnice a uměla se bít stejně zarputile jako on. Měla víc odvahy a rozumu než kterákoli žena, jež dosud poznal. Kdyby žili ve středověku, stála by mu po boku s mečem. Jeho Valkýra.

„Miluju tě,“ řekl. Sebral zbytky sil, zvedl se na loktech a zadíval se jí do očí. „Jsi moje. Nezapomínej na to.“

Caroline překvapeně zamrkala.

„Co jsi to řekl?“

Přitiskl se k ní, až tlumeně zasténala. Byl k smrti unavený, ale touha v něm pořád ještě hořela a vzrušení ne a ne opadnout. „Miluju tě, Caroline. A jsi jenom moje. Na věky věkův. Dokud nás smrt nerozdělí.“

„V nemoci i ve zdraví,“ doplnila ho a z očí jí vyhrkly slzy. Vzal jí hlavu do dlaní a slíbal slzy, které jí stékaly po spáncích. I jemu se svíralo srdce. Ještě nikdy neviděl svou malou amazonku plakat a ten pohled se skoro nedal vydržet. „Proč pláčeš?“ zamumlal a políbil ji na víčka. „Ublížil jsem ti?“

„Málem jsi mě zabil,“ zavzlykala. „Tím, žes mi nevěřil.“ Sevřela ruku v pěst, a protože jinak nedosáhla, uhodila ho ze strany do hlavy. Byla to chabá rána, protože byli moc blízko u sebe, ale Joe přesto docela uspokojivě zasténal. „To už mi nikdy nedělej,“ dodala.

Zvedl hlavu a probodl ji pohledem. „Proč jsi to udělala?“

„Protože sis to zasloužil,“ řekla a mrkáním zahnala další příval slz.

Joe sevřel rty a jeho pohled roztál. „Odpusť mi to,“ zaprosil rozechvěle a políbil ji na koutek úst. „Je mi to líto. Choval jsem se jako pitomec. Zabedněný tvrdohlavý osel. Stačil jen náznak podezření, že bys to mohla být ty, a už jsem v tom lítal. Právě jsem šel za tebou, když vtom jsem tě uviděl, jak si vykračuješ po základně, jako by ti patřila, i když jsi správně měla být

pod zámkem.“ Najednou se zarazil, odtáhl se od ní a zeptal se: „Jak ses vlastně dostala ven?“

„Vymontovala jsem okénko a prolezla ven.“

Zatvářil se udiveně. „Tamtudy bys přece neprolezla. To okénko je moc malé.“

„Jenom jsem se trochu poškrábala, a protože jsem lezla hlavou napřed, vypadla jsem a narazila si rameno.“ Po chvíli dodala: „Ty by ses tam ovšem nevešel, ani kdyby ses naolejoval od hlavy k patě.“

„Já, ani žádný jiný muž ze základny,“ doplnil ji.

„Ano, časy se mění,“ řekla. „Lidi z bezpečnostního by si měli uvědomit, že u letectva je čím dál víc žen, dokonce i pilotek.“

Tahle poznámka byla pro Caroline typická, ale Joe se rozhodl, že o tom určitě promluví s Hodgesem.

Caroline zívla jako kotě a ospale zamrkala. Joe věděl, že se jí na holé zemi nemůže ležet moc dobře, ale ještě se mu nechtělo přerušit spojení jejich těl, a tak ji vzal kolem pasu a převálil se i s ní na záda. Spokojeně zavrňela a přitulila se k němu jako kočka.

Chvíli ji hladil po zádech, ale pak najednou přestal, nadzdvihl ji a přísně si ji přeměřil. „A co ty, Caroline?“ zeptal se. „Miluješ mě?“

„Ano, pane plukovníku,“ zamumlala. „Miluju tě. Zamilovala jsem se do tebe jako blázen, i když jsem věděla, že ti jde jenom o sex a že srdce budeš držet na uzdě.“

Joe cítil, jak se mu svírá žaludek.

Najednou pochopil, že Caroline se s jeho povahou, která projevy citů spíš šetří než plýtvá, nikdy nesmíří, i Chtěla ho celého. Připadal si jako člověk stojící na okraji propasti – když couvne, ztratí ji, pokud udělá ten jediný krůček, jeho život už nikdy nebude stejný jako

dřív. Ta představa byla tak silná, že ji cítil i fyzicky. Dýchalo se mu těžce, jako by dostal ránu do prsou, a hlava se mu točila. Ale nakonec přece jen zvítězil ten instinkt, který mu říkal, že Caroline je jeho opravdová družka. Jen ona a žádná jiná.

Konečně se mu podařilo pohnout rty. „Ale... já se musím ovládat.“

Caroline ho pohladila po vlasech a pak mu prstem přejela po tváři až k ústům.

„To jsem si všimla.“

Joe horečně přemýšlel, jak jí to vysvětlit, a neměl to jednoduché, zvláště když byla tak blízko, že viděl každé zachvění jejích řas. Zvedl ji, přerušil jejich spojení, i když věděl, že se pak bude cítit neúplný, a posadil ji vedle sebe. Ta náhlá změna ji zaskočila. Bezděčně si rukou zakryla ňadra, jako by se styděla, a to gesto bylo tak neodolatelně ženské, že ji Joe rychle sevřel v náručí. Oprášil jí záda, svlékl si košili a oblékl ji. Její šaty ležely opodál na jedné hromadě a jemu se teď nechtělo je rozmotávat.

Rychle ji políbil, ale pak ho nervozita donutila vstát. Otočil se k ní zády a zadíval se na nádherné panoráma pouště.

„Když mi bylo šest,“ začal rozechvěle, „tátu zavřeli za něco, co neudělal. Toho pravého pak chytili při nějakém jiném zločinu a on se přiznal ke všemu, co kdy spáchal. Takže tátu po dvou letech zase pustili. A ty dva roky jsem žil u pěstounů.“

Caroline nevydala ani hlásek, ale Joe věděl, že napjatě poslouchá. „Mému prvnímu pěstounovi se na mně asi něco nelíbilo. Nejspíš to, že jsem míšenec. Ostatních schovanců si moc nevšímal, ale na mě si

zasedl. Byl jsem malý kluk, sem tam jsem něco rozbil, občas jsem se porval s ostatními dětmi. Byl jsem na svůj věk dost velký a silný a neuměl jsem tu sílu krotit. A když někdo začal nadával mému tátovi do špinavých indiánů a kriminálníků, dal jsem mu co proto.

Ale ten chlap mě mlátil za každou hloupost, třeba když jsem zakopl o popelník, který nechal na zemi. Ze začátku na mě bral řemen, ale brzy mě začal bít pěstmi. Rval jsem se s ním a to ho vždycky rozzuřilo ještě víc. Do školy jsem tehdy moc nechodil, protože mě s modřinami v obličeji nikam nepustil.“

Jak se Joe ve vzpomínkách vracel zpátky do toho domu, mluvilo se mu čím dál hůř, ale přinutil se pokračovat. „Jednou mě skopl ze schodů tak, že jsem si při pádu zlomil pár žeber. Ale stejně jsem se s ním rval dál, jako bych neměl vůbec žádný pud sebezáchovy. Nedokázal jsem ten vztek ovládnout. Začal mě pálit cigaretami, kdykoli se mu zdálo že jsem drzý, nebo mi kroutil prsty, aby vyzkoušel, jestli se rozbrechím.

Byla to noční můra a já z ní nemohl utéct,“ pokračoval tiše. „Nikomu nevadilo, co se se mnou děje. Malý míšenec pro ně byl míň než toulavý pes u cesty. Když mě pak jednoho dne pro změnu zfackoval, definitivně mi ruply nervy. Rozkopnul jsem mu televizi a všechno, čím měl vyzdobený obývací, jsem roztřískal o zed. Pak jsem šel do kuchyně a pustil se do nádobí, ale to už přiběhl a začal mě kopat a bušit do mě pěstmi. Bránil jsem se, ale v šesti letech jsem proti němu neměl šanci. Odtáhl mě do sklepa, tam mě svlékl a zmlátil mě skoro do bezvědomí.“

Na chvíli se odmlčel. Od toho dne uplynulo bezmála třicet let, ale to, co se jí teď chystal říct, za tu dobu ještě nikomu neřekl.

„A pak mě znásilnil.“

Slyšel, jak Caroline za ním vstala, ale neotočil se.

„Když na to s odstupem času vzpomínám,“ řekl Joe zvláště nezúčastněným tónem, „myslím, že i jeho samotného vyděsilo, co udělal. Od té doby se mě ani nedotkl. A já už nikdy neztratil nervy. Asi zavolał lidem ze sociálky, nebo to za něj udělala jeho žena, každopádně si pro mě za čtrnáct dní přijeli. Ty dva týdny jsem strávil ve sklepe, úplně sám, úplně zticha. Přestal jsem mluvit. Další pěstouni už na mě byli hodní, aspoň myslím, nebo jsem si spíš dával dobrý pozor, abych jim nedal žádnou záminku k zlosti. Poslouchal jsem na slovo, nezlobil jsem a mlčel jsem jako ryba. A pak jednoho dne přijel táta. Jen co ho pustili z vězení, šel si hned pro mě. Ani nevím, jestli to měl od úřadů povolené, možná se mu spíš báli postavit do cesty. Přišel tehdy ke mně, vzal mě do náručí a stiskl mě tak pevně, až to bolelo, ale byla to ta nejkrásnější bolest na světě. Byl jsem zase v bezpečí.“

„Řekl jsi mu to?“ zeptala se a její strohý tón ho trochu překvapil.

„Ne. Ty jsi první, komu to říkám. A kdybys znala tátu, věděla bys, proč jsem mlčel. Kdybych mu to řekl, šel by za tím chlapem a zabil by ho holýma rukama.“ Zhluboka se nadechl, obrnil se proti její lítosti a soucitu a otočil se k ní. Ale to, co uviděl, mělo k lítosti daleko. Stála se zaťatými pěstmi, obličej měla zkřivený vztekem a z očí barvy moře jí sršely blesky. Kdyby tu ten chlap teď stál, zabila by ho taky. V žilách jí sice nekolovala krev komančských bojovníků, ale duchem jim byla příbuzná. Joe byl tak překvapený, že se začal smát.

„Nesměj se, neopovažuj se smát!“ zařvala. „Já ho zabiju –“

„To nebude potřeba, miláčku,“ uklidňoval ji, a když viděl, že uhýbá před jeho doteky, skočil po ní a sevřel ji v náručí. „Ten chlap už nežije. Umřel dva roky po tom, co mě od něj odvezli. Když jsem vyšel z akademie, zkusil jsem ho najít, jen tak pro zajímavost – no, vlastně – vlastně měl zatracené štěstí, že umřel dřív, než jsem ho našel.“

Odhrnul jí vlasy z tváře a políbil ji. „Neboj se, nezanechal na mně žádné trvalé následky, kromě toho, že se pořád tak ovládám. Ani sex mi nezošklivil. Práce s tátou na ranči byla v tomhle směru ideální terapie. Co se týče sexu, byl táta vždycky hodně otevřený. A navíc jsme chovali koně, takže jsem všechny základní vědomosti získal opravdu brzy. Během půl roku jsem byl úplně v pořádku, hlavně díky tátovi a té spouště lásky, kterou mi dával.“

„Ale to sebeovládání už ti zůstalo,“ vzdychla Caroline.

„Nemůžeš to vysvětlovat jen tím, co se tehdy stalo,“ namítl Joe. „Létám se stíhačkou. Na tom, jak se ovládám, jak reaguju, závisí můj život. Je to součást mého tréninku.“

Opřela se mu tváří o zpocenou hrud'. „No dobře, máš k tomu svoje důvody, ale to neznamená, že se mi to musí líbit.“

„To ani nečekám,“ řekl pobaveně. „Proto mě taky pořád provokuješ a vyvádíš z rovnováhy. A daří se ti to, jak je vidět. Jsi spokojená?“ Najednou zvažněl. „Mohl jsem ti ublížit, miláčku.“

Zatvářila se jako kočka, která právě slízala celý hrnec smetany.

„Bylo to *úžasné*“ zavrňela. „A vůbec jsem se nebála. Nemůžeš mi přece ublížit tím, že mě budeš milovat. Ublížíš mi jedině, když mě milovat přestaneš.“

„V tom případě můžeš být do smrti klidná,“ řekl a pak ji jen tiše držel a cítil, jak kdesi hluboko v něm něco povoluje, jak se rozmotává ten zašmodrchaný uzel. Caroline prolomila jeho obranu, takže už bylo zbytečné být pořád na stráži. Porážka tentokrát chutnala opravdu sladce a on, i když prohrál, získal první cenu.

Ta první cena teď byla sice trochu potlučená a ušpiněná, ale pro něj měla pořád stejnou, nevyčíslitelnou hodnotu. Lehce ji plácl po holých zádech.

„Oblékni se, ženo má. Slunce už zapadá a my musíme zpátky na základnu.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Jejich pouštní dobrodružství skončilo docela prozaicky. Krátce po setmění dorazili k silnici a během čtvrt hodiny uviděli auto. Jelo pomalu a z jeho okénka někdo světlometem pročesával poušť. Caroline se chtěla dát na útěk, ale Joe ji chytil za ruku. Orlím zrakem totiž zpozoroval něco, co Caroline uniklo: řadu reflektorů na střeše auta. Rozběhl se k silnici a Caroline při tom táhl za sebou.

Auto zastavilo a kužel světlometu zamířil na ně. „Jsem plukovník Mackenzie ze základny Nellis,“ oznámil Joe autoritativně. „Potřebuju nutně odvézt zpátky na základnu.“

Příslušník státní hlídky vypnul světlomet. „Právě vás hledáme, pane,“ řekl uctivě. Na Joea tak reagovala většina lidí, bez ohledu na jeho hodnost. „Jste v pořádku, nejste zraněný? Našli jsme dodávku –“

„O té dodávce víme. Byli jsme v ní,“ odtušil Joe.

„Dnes ráno bylo vyhlášeno celostátní pátrání. Guvernér vydal rozkaz, abychom vojákům ze základny pomohli hledat.“

Joe vzal Caroline kolem ramen a usadil ji na zadní sedadlo, pak obešel auto a posadil se do předu. Caroline se dívala na jeho zátylek přes ocelové pletivo.

„Joe!“ ozvala se rozhořčeně.

Joe se ohlédl a rozesmál. „Tak se mi to líbí. Konečně tě mám pod kontrolou.“

„Poplašný systém se mohl zbláznit,“ vyprávěl kapitán Hodge, „když slečna Evansová vešla do pracovní oblasti, přestože její příchod už byl zaznamenán. A pak znovu, když jste se dovnitř dostal

vy, plukovníku, bez použití identifikačního štítku. První skupina stráží tam byla během dvou minut, ale budova už byla prázdná. Zřejmě vás odtamtud okamžitě odtáhli, pak zpanikařili, naložili vás do auta a ujeli.

Když jsme slečnu Evansovou nenašli v jejím bytě, prohlásili jsme ji za pohřešovanou. Vůbec mě nenapadlo, že se někdo dokáže protáhnout tím okénkem,“ dodal s pohledem upřeným na Caroline.

„Jsem štíhlá,“ odvětila neskromně.

Kapitán si nervózně odkašlal. „Chtěl jsem vás o tom hned uvědomit, plukovníku, ale zjistil jsem, že jste taky pryč, i když podle záznamů jste základnu neopustil. Naopak, odchod pana Gilchrista těsně po spuštění poplachu byl zaznamenán.“

„Ten druhý chlap byl asi schovaný vzadu s námi.“

„Kdo to byl?“ zeptala se Caroline. „Připadal mi povědomý.“

Hodge se podíval do zápisníku, který s sebou pořád nosil. „Jmenoval se Carl Malbry. Nejspíš jste ho viděla v bezpečnostním centru. Byl to civilista a pracoval u radaru.“

„Jak se s ním Gilchrist spojil?“ zeptal se Joe. „A co ostatní jejich komplicové. Zjistili jste o nich něco.“

Seděli v Joeově kanceláři. Jeho i Caroline už prohlédli vojenští doktoři a žádné vážné zranění nezjistili. Zato se jim během všech nutných procedur podařilo někam zašantročit Carolininy šaty, takže tu teď seděla v zeleném, pytlovitém nemocničním úboru, který na ni navlékly dobromyslné sestry. Její vytríbený vkus tím poněkud trpěl, Joeovi naopak připadala neodolatelná.

„Gilchrist už tu nějakou dobu pracoval, než vystoupil z armády,“ řekl Hodge. „Mabry byl členem radikální skupiny, která bojovala proti financování obrany. Znáte tyhle lidi, kvůli penězům na humanitární účely jsou schopní i zabíjet.“

„Jak je tedy možné, že měl přístup k bezpečnostním systémům,“ zeptala se Caroline jedovatě.

Hodge zamrkal. „No... to ještě prověřujeme. Ale do laserové sekce bez karty přístup neměl.“

„Tak jak se tam dostal, aniž by spustil poplach?“

Caroline se přidala. „Ten systém má jednu zásadní slabinu. Alarm se spustí, kdykoli někdo projde nebo odejde bez štítu, ale ne když někdo štítek použije, a přitom neprojde.“

Hodge si zoufale přejel po vlasech ostříhaných na ježka. „Co prosím?“

„To je přece jasné. Když šel Cal údajně hledat můj štítek, nebyla jsem s ním, ale počítač zaznamenal, že jsem prošla, což znamená, že Cal měl můj štítek s sebou a naschvál ho snímačům nastavil. Tím za sebou zahladil stopy a zpochybnil moje tvrzení, že jsem štítek ztratila. Cal se v počítačích vyznal a tohle určitě věděl už dávno. Možná si to i vyzkoušel, třeba tak, že ten štítek prohodil dveřmi přivázaný na provázku. Kdyby ho při tom chytili, určitě by ho nezavřeli. Vypadal by jako neškodný hacker, který si jen tak hraje. Když našel můj štítek, schoval ho a pak naschvál odešel zároveň se mnou, takže snímače nezaznamenaly nic podezřelého. Pronesl ho ven, udělal si duplikát a originál mi vrátil hned druhý den ráno, abych nenahlásila ztrátu. Té noci, když jsme je přistihli –“ najednou se zarazila. „Počkat, kdy to bylo? Včera?“

„Zdá se to dávno, vid’?“ usmál se Joe.

„Takže, Cal prošel s duplikátem a hodil ho skrz dveře zpátky Malbrymu, aby mohl taky projít. Zkontrolujte záznamy a řeknou vám, že jsem tehdy během pár vteřin vešla dovnitř, ven a zase zpátky. Kdybyste byl opravdu ve střehu, kapitáne, okamžitě byste nechal vymazat můj kód a nečekal byste do rána v domnění, že stačí, když budu pod zámkem.“

„Rozumím, slečno,“ zamumlal Hodge, celý rudý studem.

„Místo, abyste považoval případ za vyřešený, měl jste stáhnout laserový tým a celou sekci uzavřít, dokud si nebudete jistý.“

„Ano, slečno.“

„Snímače se musí přeprogramovat. Je to ostuda, že je dokázali přelstít tak primitivním způsobem.“

„Ano, slečno.“

Joe si zakryl ústa rukou, aby nebylo vidět, jak se směje, ale oči ho prozradily. Chudák Hodge si se svou úctou k předpisům musel připadat jako na mučidlech, a tak se Joe rozhodl zasáhnout dřív, než ho Caroline úplně poníží. „Mluvil jste o Malbrym v minulém čase. Je mrtvý?“

„Sebevražda. Mimochodem, Gilchrist to dělal pro peníze, zatímco Malbry byl posedlý myšlenkou zničit projekt Perutě noci. Chtěli tu nadělat co nejvíc problémů, aby vláda projekt odmítla financovat, což byl za daných ekonomických a politických podmínek docela chytrý plán. Washington teď všechny neefektivní projekty nemilosrdně ruší. Malbry byl napojený na skupinu s názvem První pomoc Američanům. Bez jeho svědectví jim bude těžší něco dokázat, ale nějaké dokumenty se nám už podařilo najít. Víme například, že vás opravdu chtěli zabít.“

„Musíme je dostat, Hodgi,“ řekl Joe tiše.

„Ano, pane. FBI už na tom pracuje.“

Caroline zívla. I když přes den spala, byla teď k smrti unavená. Měla za sebou opravdu krušných čtyřadvacet hodin. Joe se opřel na židli, složil ruce za hlavu a zadíval se na ni.

„Hodgesi, budete první, kdo se to dozví,“ řekl jakoby mimochodem. „Slečna Evansová a já se budeme brát.“

Kapitán nevěřícně vytřeštil oči. Díval se na Caroline jako na divokou šelmu, která se utrhla ze řetězu, a tvářil se, jako by nevěděl, jestli utéct, nebo zůstat stát.

„Tak... hodně štěstí, plukovníku,“ vypadlo z něj. „Totiž, gratuluju.“

„Děkuju,“ řekl Joe. „A to štěstí budu určitě potřebovat.“

O čtrnáct dní později kroužila Caroline se svým novopečeným manželem na parketu v rytmu valčíku, oslněná leskem washingtonského společenského života. V obrovském tanečním sále šustil satén a hedvábí, blýskaly se falešné i pravé šperky, ze všech stran se ozýval šum drbů i vážných jednání.

Mezi černými, šedými a tmavomodrými smokingy občas hrdě probleskla uniforma některého z armádních sborů. Joe v uniformě letectva vypadal úžasně a Caroline musela zpražít pohledem několik žen, které po něm příliš nápadně pokukovaly.

„Měli jsme s tím počkat,“ řekla.

„S čím?“ Objal ji pevněji kolem pasu a zakroužil s ní tak, až se jí zatočila hlava.

„S tou svatbou.“

„Proč proboha?“

„Kvůli tvé rodině.“

Nahlas se zasmál. „Táta se určitě nezlobí. Když se on rozhodl oženit s Mary, byli svoji za dva dny. Mně to trvalo o den déle.“

„Generál Ramey vypadal, že má radost,“ poznamenala.

„To ano. U letectva jsou rádi, když se pilot ožení. Je pak mnohem klidnější, vyrovnanější.“

„No jistě,“ odvětila pochybovačně. „S klidem pak zvládne létat v rychlosti tři, čtyři machy.“

Předchozího dne schválil kongres financování Perutí noci. Joea pozvala do Washingtonu vládní komise, a protože odmítl přijet bez manželky, pozvali i Caroline.

Vyšetřování ohledně První pomoci Američanům pokračovalo dál, stejně jako závěrečné testy projektu. Letecké a laserové systémy fungovaly bezchybně a škody, které nadělal Cal v počítači, byly opraveny. Caroline si pomalu začínala uvědomovat, co to znamená být vdaná za profesionálního vojáka. Až skončí závěrečné testování, měl se Joe stát velitelem První taktické stíhací perutě v Langley ve Virginii. Za tu dobu, co byli svoji, pochytila ze světa armády dost na to, aby věděla, že s touhle hodností bude Joe na nejlepší cestě k první hvězdičce. Bylo mu pětatřicet a v sedmatřiceti už by mohl být generálem. Z jeho kariéry jí někdy šel mráz po zádech, ale nikdy to před ním nepřiznala, protože cítila, že v ní potřebuje mít někoho, kdo nebere každé jeho slovo jako rozkaz.

Zavířil s ní po parketu o něco rychleji a valčík je k sobě přitiskl. Podívala se mu do očí a uviděla v nich vzrušení.

„V bílém ti to sluší,“ zamumlal.

„To je dobře. Bílou nosím ráda.“ Šaty, které měla na sobě teď, byly bílé jako sníh.

„A na bílých prostěradlech jsi nejkrásnější ze všech.“

„Hmm. Taky jsem se rozhodla přihlásit do kurzu létání. To abych si nechala ušít bílou parašutistickou kombinézu.“

Cítila, jak ztuhl.

„Do kurzu létání? Proč? Jestli chceš létat, budu tě učit já.“

Klidně se na něj usmála. „Ne. Kdybys mě učil ty, byl by z tebe za chvíli roztřesený stařec. Chci si jenom vyzkoušet, jaké to tam nahoře je. Jak se při tom cítíš.“ Doufala, že se tímhle způsobem zbaví strachu, který cítila, kdykoli Joe vzlétl. Nechtěla mu přistřihávat křídla, a tak se rozhodla nechat si narůst vlastní.

Joe se netvářil moc nadšeně. „Ale Caroline...“

„Joe,“ přerušila ho. „Když se do něčeho opravdu pustím, jsem v tom dobrá. Ve fyzice, v počítačích i v sexu. Budu dobrá i v létání. A ve výchově dětí.“

Zastavil se s ní přímo uprostřed parketu. „Caroline!“

Zvedla obočí. Pohledů, které na ně vrhali ostatní, si nevšíkala. „Co je?“

„Ty jsi těhotná?“

„Je to možné,“ řekla vážně. „Pamatuješ si, že bys někdy použil ochranu? Já tedy ne. Jestli nejsem těhotná už teď, tímhle způsobem to do konce roku určitě stihnu.“

Joe na chvíli zapomněl dýchat. Když už se Caroline do něčeho pustila, byla v tom opravdu dobrá, ale to samé platilo i pro něj.

„Vlastně jsem docela zvědavá,“ pokračovala, „jestli mi uděláš kluka nebo holku. Kdy pojedeme do Wyomingu?“

Joe tu bleskovou změnu tématu přijal s mírnou úlevou a pokračoval v tanci.

„Příští měsíc,“ odpověděl. „Můžu tam být jenom týden, ale na Vánoce tam určitě pojedeme znovu.“

„Dobře. Mluvila jsem s lidmi z Boling-Wahl a prý se mě pokusí zařadit do takového projektu, abych byla blízko tebe. Nejspíš budu pracovat v Baltimoru a to není od Langlow zas tak daleko.“

„Daleko to není,“ zamračil se, „ale je tam velký provoz. Nebude se ti jezdit moc dobře.“

Odtáhla se od něj a zdvihla obočí.

„Jak to mně?“

Joe se musel přemáhat, aby se nerozesmál. „Musím to mít k základně blízko,“ vysvětlil jí.

„Aha.“ Chvilí nad tím uvažovala a pak řekla: „Tak dobře, pro tentokrát se obětuju. Ale budeš mi to muset nějak vynahradit. Až vymyslím jak, dám ti vědět.“

Usmál se a znovu ji přitiskl k sobě. „Mary se budeš líbit,“ zašeptal jí do ucha.

A nemýlil se. Mary si ji přímo zamilovala.

A Caroline si zamilovala nejen všechny členy Joeovy rodiny, ale i jejich vzkvétající koňský ranč na Mackenziově hoře, městečko Ruth a celý stát Wyoming. Byl to nádherný kraj a dům Mackenziů jí v něm připomínal drahokam zasazený do šperku.

Mary Mackenziová byla drobná, křehká žena s laskavými modrošedými očima a nejdokonalejší pletí na světě. Na první pohled se zdála Caroline trochu nevýrazná, ale během pár hodin, když si na její čisté,

jemné rysy zvykla, usoudila, že má tu nejkrásnější tchyni na světě. A když viděla Wolfa, vůbec se Joeovi nedivila, že měl strach, aby jeho otec nezabil toho chlapa, který ho zneužil. Ale na členy své rodiny, tedy i na ni, se Wolf díval s láskou, která se nedala přehlédnout. A když se díval na Mary, třpytila se v jeho černých očích navíc i vášeň.

Nikdy v životě neviděla dva muže, kteří by se sobě podobali tak jako Joe a jeho otec. Lišili se snad jen očima – Wolf je měl černé jako noc a Joe jasně modré.

Proti svým synům se Mary zdála malinká, dokonce i třináctiletý Zane ji už začínal přerůstat. Šestnáctiletý Joshua byl už skoro stejně velký jako Wolf s Joem a planul v něm stejný nezkrotný oheň. Byl stejně hlučný a bezstarostný, jako Zane vážný a mlčenlivý. Michael byl na univerzitě, s tím se měla Caroline seznámit až na Vánoce.

A pak tu byla ještě Maris. Na to, že jí bylo jedenáct, byla drobounká, a po mamince zdělila nejen postavu, ale i nádhernou, skoro průsvitnou pokožku. Vlasy měla světlé, ale oči černé po otci. Chodila za Wolfem pořád jako stín a drobnýma rukama uměla tišit koně stejně dobře jako on svými medvědími tlapami.

Když Caroline poprvé uviděla Joea u koní, v duchu si k obrazu jeho povahy přiřadila další dílek. Měl s nimi neuvěřitelnou trpělivost a jezdil na nich, jako by se v sedle už narodil, což nebylo daleko od pravdy.

Dívala se na něj z okna kuchyně, jak v ohradě spolu s Wolfem a Maris cvičí velkou černou klisnu, Marisinu oblíbenkyni. Mary, která dobře věděla, na koho se Caroline dívá, si stoupla vedle ní.

„Je krásný, vid’?“ vzdychla. „Zamilovala jsem si ho na první pohled. Tehdy mu bylo teprve šestnáct.

Takových mužů, jako je Joe, je na světě málo. Už tehdy to byl chlap se vším všudy. Možná jsem trochu zaujatá, ale to ty určitě taky.“

„Stačí se na něj chvíli dívat a začne mi běhat mráz po zádech,“ přiznala Caroline zasněně a pak se zasmála. „Ne, abyste mu to řekla. Přece jen je to pan plukovník, takže je zvyklý poroučet. A já ten zvyk musím udržovat v mezích.“

„On to ví sám. Ale myslím, že je na tom stejně jako ty. V manželství musí být rovnováha, o tom já něco vím. Z jeho otce mi běhá mráz po zádech už skoro dvacet let. Možná to po něm Joe zdědil.“

„Určitě. A Joshua a Zane jakbysmet.“

„Já vím,“ vzdychla Mary, „a je mi líto jejich spolužáček. A co teprve Michaelovy spolužačky na vysoké, které ho pořádně neznají, protože s ním nevyrůstaly.“

Caroline viděla, jak Joe svižně přeskočil ohradu a zamířil k domu. Wolf pohladil dceru po vlasech a šel za synem, zatímco Maris zůstala s klisnou.

Muži se přihnali do kuchyně a přinesli s sebou dovnitř vůni země, koní, sena, čerstvého vzduchu a vlastního potu.

„Tváříte se, jako byste neměly čisté svědomí,“ všiml si Joe. „O čem jste si tu povídaly?“

„O genetice,“ odpověděla Caroline.

Když Joe jen tázavě zvedl obočí, pokrčila rameny. „Nedá se nic dělat. Dalších osm a půl měsíce se budu o genetiku asi dost zajímat. Co myslíš, bude to spíš kluk, nebo holka?“

„Rozhodně kluk,“ prohlásila Mary a celá se rozzářila. Joeovi se podlomila kolena a Wolf mu se smíchem pomohl na židli. „Joe je Mackenzie a u těch je

holka vzácností," řekla Mary. „Na holce budete muset ještě tvrdě pracovat.“

EPILOG

Mary měla naprostou pravdu. Novorozený John Mackenzie vážil tři kilogramy a sedm set padesát gramů a geny, které zdědil po indiánských předcích, na něm byly znát na první pohled. Měl husté černé vlasy, modré oči a rovné černé obočí po otci. Caroline po porodu dlouho spala. Joe podřimoval na židli vedle její postele a syn, kterého držel v náručí, si tiše kvíkal a pobrukoval. Caroline se probudila a bloudila ospalýma očima po pokoji, dokud jí zrak nepadl na tu šťastnou dvojici. Naklonila se z postele a pohládila po ruce nejdřív manžela a pak miminko.

Joe otevřel oči. „Ahoj,“ řekl tiše.

„Ahoj.“ Joe byl rozcuchaný a rozespalý, ale jí se zdálo, že mu to tak sluší víc než kdy jindy. Přijel do porodnice rovnou ze základny a uniforma, kterou měl pořád ještě na sobě, byla úplně pomačkaná. Chytla ho za kravatu a přitáhla k sobě. „Dej mi pusu.“

Políbil ji vášnivě a dlouze. „Počkáme pár týdnů a pak ti předvedu ještě víc,“ usmál se.

„Už se těším,“ zavrňela a srdce se jí rozbušilo touhou. Vzala mu spící miminko z náručí a zasmála se. „Neměl bys před ním takhle mluvit. Je na to ještě moc malý.“

„Není to pro něj nic nového, miláčku. Už teď je celý táta.“

Podívala se na tu malou vážnou tvářičku a srdce jí v té chvíli málem puklo dojetím a štěstím. Bylo to neuvěřitelné. To malé stvoření bylo k neuvěření krásné. Carolinini rodiče, kteří se nakonec rozhodli v Řecku pár let zůstat, už byli na cestě, ale let měl zpoždění,

takže to vypadalo, že přijedou až za několik hodin. Druzí prarodiče přijeli do nemocnice ještě před porodem, a tak si už stihli miminko i pochovat.

„Kde jsou Wolf a Mary?“ zeptala se ospale.

„Dole v bufetu. Říkali, že mají hlad, ale myslím, že nás spíš chtěli nechat chvíli o samotě.“

„Škoda, že s sebou nevzali Maris a kluky.“

„Píšou zrovna ve škole pololetní písemky. Ale neboj, brzy se taky přijdou podívat.“

Caroline se znovu podívala na syna a pohladila ho prstem po tvářičce porostlé hebkým chmýřím. K jejímu překvapení hned otočil hlavu a otevřenou pusinkou hledal, kam se přisát.

Joe se zasmál a řekl: „Chyba, synku. Musíš ještě vyladit zaměřovací systém.“

Chlapeček začal pofňukávat, a tak si Caroline rozhalila župan a nastavila jeho lačným rtíkům prs. Okamžitě se k němu přisál a hlasitě při tom zamlaskal.

„Je to typický Mackenzie,“ zamumlala. „Což znamená, že je naprosto jedinečný.“

Podívala se Joeovi do očí, zvlhlých dojetím, a uviděla v nich takovou lásku, o jaké se dřív neodvažovala ani snít. I on byl jedinečný. Jenom on dokázal vzlétnout až ke hvězdám. A vzít ji s sebou.

VÝJIMEČNÉ OKOLNOSTI

Linda Howardová

Mackenzie's Pleasure

(Zane Mackenzie)

ANOTACE:

Barrie Lovejoyová a Zane Mackenzie se setkali za výjimečných okolností. Oběma hrozilo smrtelné nebezpečí, nejen jí jako oběti únosu, ale i jemu jako jejímu zachránci. A přesto se stalo, že mezi nimi přeskočila jiskra a něžná rudovláska si podmanila srdce bojovníka.

Harlequin Special 2004/7

Rodinná pouta 70 G A

Název originálu: Mackenzie's Pleasure

První vydání: Silhouette Books, 1996

Překlad: Kamil C. Pinta

Odpovědný redaktor: Bohdana Hyťhová

ISBN 83-238-2516-5

© 1996 by Linda Howington

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. Z o.o., Warszawa 2004

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin

Enterprises Sp. Z o.o., Warszawa

ISSN 1212-852X

PROLOG

Wolf Mackenzie vstal z postele, přistoupil k oknu a přelétl pohledem své pozemky – pole, louky a pastviny zalité měsíčním světlem. Mary spala dál, ale Wolf věděl, že brzy vycítí jeho nepřítomnost a začne se vrtět. Když ho vedle sebe nenahmatá, posadí se na posteli, ospale si odhrne vlasy z tváře, a až ho uvidí stát u okna, vstane, postaví se vedle něj a opře se mu hlavou o rameno.

Rty mu zvlnil nepatrný úsměv. Věděl, že se pak oba vrátí do postele, ale ne aby spali. Při podobné příležitosti byla počata Maris. Tehdy byl Wolf nervózní, protože Joeovu stíhací peruť právě odveleli kamsi za moře. Byla to Joeova první opravdová akce a Wolf byl tehdy stejně napjatý, jako by se sám vrátil do Vietnamu.

Ted' už s Mary děti mít nemohli, a o to víc toužili po vnoučatech. Měli jich už deset, ale pořád jim to bylo málo.

Dnes byl Wolf znovu celý nesvůj. Vždycky se mu spalo líp, když měl všechny své děti nablízku.

I když u byly všechny dospělé a dokázaly se o sebe postarat samy, byly to jeho děti a mohly se na něj vždycky spolehnout. A on byl klidnější, když měl přehled o tom, kde se právě nacházejí – aspoň ve kterém státě.

Tentokrát neměl starost o Joea. Ten už měl na výložkách čtyři hvězdičky a seděl za psacím stolem v Pentagonu.

Joe sám by nejraději létal dál, ale ty dny už měl za sebou. A navíc, jak jednou sám prohlásil, manželství s

Caroline pro něj byla větší výzva než vzdušný souboj s čtyřnásobnou přesilou.

Když si Wolf vybavil svoji snachu s doktorátem z fyziky a informatiky, usmál se. Jen co se jí narodil první syn, pořídila si pilotní licenci – žena stíhacího pilota prý musí o létání něco vědět – a než se jí narodil třetí syn, uměla už pilotovat malý tryskáč. Po pátém synovi řekla Joeovi dost a smířila se s tím, že dceru prostě mít nebudou.

Joeovi nadřízení mu po pár letech taktně naznačili, že by Caroline měla dát výpověď. Společnost, ve které pracovala, dostávala většinu zakázek od vlády, a podezření z protekce by prý mohlo ohrozit jeho kariéru.

Joe na ně upřel svoje pronikavé modré oči a řekl: „Pánové, jestli chcete, abych si vybral mezi manželkou a kariérou, jsem připravený okamžitě podat rezignaci.“ Takovou odpověď nikdo nečekal a o Caroline už do té doby nepadlo ani slovo.

Wolf neměl strach ani o Michaela. Mike byl ze všech nejvíc usedlý. Už od malička chtěl být rančerem a taky se jím stal. Patřilo mu několik desítek hektarů půdy poblíž Laramie a s manželkou a dvěma syny na nich chovali dobytek.

Mike způsobil jediný rozruch tím, že si vybral ze manželku Shea Covinovou. Wolf a Mary jim svoje požehnání dali, ale problém byl v tom, že Shea byla dcera Joeovy dávné přítelkyně Pam Hearstové-Covinové. A Pamin otec, Ralph Hearst byl zásadně proti tomu, aby si jeho vnučka vzala Mackenzieho, stejně jako byl kdysi proti tomu, aby jeho dcera chodila s Joem.

Michael si šel tvrdohlavě za svýma pozdvižení, které vyvolal, ho nezajímalo. Křehká, citlivá Shea to na

rozdíl od něj nesla dost těžce, ale chtěla si ho vzít, a tak, když po ní dědeček chtěl, aby zasnoubení zrušila, neposlechla ho. Tečku za těmi spory udělala až Pam, když si s otcem promluvila z očí do očí v jeho obchodě přímo před zákazníky.

„Shea si Michaela vezme,“ zahromovala, když Ralph vyhrožoval, že Shea vydědí, jestli si vezme toho zatraceného míšence. „Nechtěl jsi, abych chodila s Joem, i když je to jeden z nejhodnějších lidí, jaké znám. Ale Shea v té svatbě nezabráníš. Klidně ji vyděd', jestli chceš, a hýčkej si tu svoji nenávist, protože kromě ní nebudeš mít nic – ani vnučku, ani pravnoučata.“

A tak se Michael s Shea vzali a starý Hearst se nakonec mohl zbláznit radostí nad dvěma pravnoučkami. Druhé těhotenství měla Shea komplikované a při porodu málem umřela, takže jí doktoři další dítě zakázali. Ona ani Michael už ale stejně víc dětí nechtěli. Hoši vyrůstali na ranči a pomáhali rodičům chovat koně a dobytek. Wolf se v duchu usmíval nad tím, že vnuci Ralpha Hearsta nesou jeho jméno. Kdo by si to kdy pomyslel?

Josh, jeho třetí syn, žil v Seattlu se svojí ženou Loren. Byl stejný blázen do stíhaček jako Joe, ale přihlásil se radši k námořnictvu než k letectvu, asi proto, že chtěl uspět svým vlastní přičiněním, ne proto, že jeho bratr je generál.

Josh byl otevřená duše, nejveselejší ze všech bratrů, ale i on se dokázal zapřít, když chtěl. Při jedné nehodě, kterou málem nepřežil, si poranil koleno a od té doby ho měl ztuhlé. Jeho kariéra u námořnictva tím skončila, ale to by nebyl Josh, aby nezačal od začátku. Loren Patrová byla tehdy jeho doktorka. Josh se té vysoké

krasavici začal dvořit, když byl ještě upoutaný na lůžko, a když se brali, chodil ještě o berlích.

Ted', když už spolu měli tři syny, pracoval pro leteckou firmu, která vyvíjela nové stíhačky, zatímco Loren vedla ortopedické oddělení v seattleské nemocnici.

Wolf věděl i o Maris. Jeho jediná dcera pracovala na ranči v Montaně jako cvičitelka koní a uvažovala o tom, že přijme práci v Kentucky, kde by mohla cvičit plnokrevníky. Práce s koňmi jí učarovala už jako malé holčičce, když ještě sotva udržela v sedle. A to, co s nimi dokázala, bylo neuvěřitelné. Po otci zdělila cit, díky němuž uměla zkrotit i toho nevzpuřnějšího, nejdivočejšího hřebce.

Maris si Wolfa omotala kolem prstu už tehdy, když ji poprvé držel v náručí, a to jí ještě nebylo ani deset minut. Jako jediná z jeho dětí měla černé oči. Jeho synové vypadali jako on, jen oči měli modré po matce. Maris měla naopak oči po něm, ale jinak byla ve všem jako Mary – zdělila po ní hebké, světle hnědé vlasy, kůži tak jemnou, že byla skoro průsvitná a neuvěřitelnou tvrdohlavost. I postavu měla po ní – měřila sto šedesát centimetrů a nevážila víc než padesát kilo – ale na sebevědomí jí to vůbec neubíralo, a když si něco umanula, držela se toho s buldočí vytrvalostí tak dlouho, dokud toho nedosáhla. Se staršími, většími a agresivnějšími bratry si vždycky uměla poradit.

Kariéru neměla jednoduchou. Lidi si o ní většinou mysleli, že za první těží z otcova jména, a za druhé, že je na takovou práci moc malá. Maris je musela pořád přesvědčovat o tom, že se mýlí, a postupem času si přece jen získala zasloužený respekt.

Wolf zabloudil v myšlenkách dál, k Chanceovi. Dokonce i o něm věděl, kde je. Chance se toulal po celém světě, ale vždycky si našel čas, aby se vrátil do Wyomingu, do hor, které byly jeho domovem. Včera dopoledne volal z Neloze a řekl Mary, že si tam pár dní odpočine, než pojedje dál. Wolf pak s telefonem odešel do kuchyně, aby ho Mary neslyšela, a zeptal se syna, jak je to zranění vážně.

„Nic hrozného,“ odpověděl Chance lakonicky. „Pár stehů a polámaných žeber. Trochu se mi to vymklo z rukou.“

Wolf se neptal, co to byly za práci, protože Chance pracoval v tajné službě a do detailu zabíhat ani nemohl. Před Mary o nebezpečích, která mu hrozila, oba mlčeli, ne proto, že by o syna mohla mít strach, ale proto, že by nasedla na nejbližší letadlo a letěla si pro něj.

Když Wolf zavěsil, otočil se a zjistil, že Mary stála celou dobu za ním s rukama v bok. „Jak moc je zraněný?“ zeptala se.

Wolf by jí nedokázal lhát. Místo toho ji sevřel v náručí a pohladil po vlasech. Láska k ní ho i po tolika letech dokázala srazit do kolen. „Říkal, že to není nic hrozného,“ zopakoval synova slova.

„Chci, aby byl tady, doma,“ řekla Mary.

„Já vím, miláčku. Ale znáš ho.“

Mary přikývala, povzdychla si a položila mu hlavu na prsa. Chance byl jako divoká kočka, nevydržel dlouho na jednom místě. Adoptovali ho, přijali do rodiny a připoutali k sobě láskou – ničím jiným by se spoutat nedal – a podařilo se jím ho trochu zkrotit. Ne, že by se přestal toulat, ale aspoň se pravidelně vracel tam, kde se cítil doma.

Proti Mary neměl šanci. Té spoustě mateřského citu, kterou ho zahrnula, nedokázal odolat, i když se mu v očích zračil údiv a rozpaky. Kdyby se rozhodla dojet si pro něj, poslechl by a vrátil by se, nechal by se ošetřovat a hýčkat, ale cítil by se doma jako v kleci.

Wolf se vždycky rád díval, jak Mary Chance obletuje. I pro ostatní děti dělala, co jim na očích viděla, ale ti na to byli zvyklí.

Chanceovi bylo čtrnáct a půl, když ho Mary našla, a jestli měl někdy nějaký domov, nepamatoval si na něj. Nevěděl ani, jak se jmenuje. Sociálním pracovníkům unikal, protože nikdy nezůstával na jednom místě. Když potřeboval jídlo, oblečení nebo peníze, ukradl si je. Byl tak inteligentní, že se sám naučil číst z novin a časopisů, které našel. Rád trávil čas v knihovnách, dokonce v nich i přespával, když to šlo. Z novin a knížek měl jakés takés ponětí o tom, co je rodina, ale byl to pro něj jen prázdný pojem. Nevěřil nikomu jinému než sobě.

A byl by tak prožil celé dětství, kdyby ho jednou nepřepadla strašlivá chřipka. Mary ho našla ležet u silnice, byl celý v jednom ohni a blábolil nesmysly, a i když byl už tehdy o hlavu vyšší a o deset kilo těžší než ona, podařilo se jí ho odtáhnout do auta a odvézt k místnímu doktorovi. Doktor Nowacki zjistil, že má chřipku hrozící zápallem plic, a nechal ho převézt do nejbližší nemocnice, která byla osmdesát mil daleko.

Mary se vrátila domů a požádala Wolfa, aby ji odvezl za chlapcem, a to okamžitě.

V nemocnici zjistili, že je na jednotce intenzivní péče. Sestřičky je za ním nechtěli pustit, protože nebyli jeho příbuzní a nic o něm nevěděli. Chovaly se zdvořile a mluvily rozumně, ale Mary se nedala odbýt. Chtěla

chlapce vidět a víc ji nezajímalo. Přepřacované sestřičky nakonec rezignovaly a pustily je oba do místnůstky s jedním lůžkem a spoustou přístrojů.

Jakmile Wolf chlapce uviděl, pochopil, proč na něm Mary tak záleží. Nebylo to jen tím, že byl na smrt nemocný, ale i tím, že byl z části indián. Připomínal Mary vlastní děti tak, že na něj od první chvíle myslela, jako by byl její.

Wolf přelétl spícího hochu zkušeným zrakem. Dýchal ztěžka a tváře měl zarudlé horečkou. Do pravé paže, kterou měl připoutanou k lůžku, měl zavedené čtyři kapačky.

Tohle není poloviční míšenec, usoudil v duchu, spíš čtvrtinový. Tak či tak, o jeho předcích nebylo pochyb. Nehty mu na snědé ruce bílé zářily, rovné tmavé vlasy mu sahaly až po ramena. Měl výrazné lícní kosti, jasně vykrojené rty a nádherný nos. Byl to ten nejkrásnější kluk, jakého kdy Wolf viděl.

Mary se postavila k posteli, položila chlapci ruku na rozpálené čelo a pak ho pohládila po tváři. „Neboj, uzdravíš se,“ zamumlala. „Dohlédnu na to.“

S nadlidským úsilím zvedl víčka a Wolf poprvé uviděl jeho oči, zářivé hnědé, skoro dozlatova. Nejdřív je upřel na Mary, pak na Wolfa a zorničky se mu stáhly strachem. Pokusil se zvednout, ale byl příliš slabý.

Wolf přešel na druhou stranu postele. „Neboj se,“ řekl tiše. „Máš zápal plic a jsi v nemocnici.“ A pak, když mu došlo, čeho se chlapec bojí nejvíc, dodal

„Neměj strach, my je nenecháme, aby si tě odvezli.“

Wolfova slova ho trochu uklidnila, ale uvolňoval se jen pomalu, než konečně usnul jako k smrti unavené štvané zvíře.

Během týden se jeho stav zlepšil a Mary se rozhodla jednat. Nechtěla, aby ten chlapec, který jim ještě ani neřekl, jak se jmenuje, strávil v dětském domově byt' jen jeden den. Začala tahat za nitky, přesvědčovat, poprosila o pomoc dokonce i Joea a její úsilí nevyšlo nadarmo. Chlapec jel z nemocnice rovnou k Mackenzieům.

Postupem času si na ně zvykl, i když se zpočátku nechoval vůbec přátelsky, natož aby jim důvěřoval. Na otázky sice odpovídal, ale pokud možno jednoslovně, a jinak se s nikým nebavil. Jenže Mary tím nemohl odradit. Od první chvíle k němu přistupovala, jako by byl její vlastní.

Hoch, který žil od malička sám, se stal ze dne na den členem velké, hlučné rodiny. Každou noc usínal se střešou nad hlavou a plným žaludkem, měl vlastní skříň s vlastním oblečením a na nohách nové boty. Na to, by se zapojil do práce na ranči, byl ještě slabý a tak ho Mary začala aspoň doučovat. Řídila se při tom podle Zanea, protože byl, alespoň odhadem, stejně starý. Chlapec se po knihách doslova sápal, jako hladovějící mládě po matčině prsu, ale jinak si ve všem udržoval odstup. Jeho bystrým očím neunikl jediný detail z rodinného života Mackenzieů a všechno, co viděl, samozřejmě hned srovnával s tím, co dosud zažil.

Až po delší době z něj vypadlo, že mu lidi vždycky říkali Sooner. Opravdové jméno neměl, jen přezdívku.

„Jsi z části indián,“ řekl Wolf, „a jsi nejspíš Čerokí.“

Chlapec se na něj sotva podíval, ale jeho výrazu bylo znát, že se mu ulevilo. Měl radost, že se dozvěděl alespoň něco o svém původu.

Jeho vztahy se všemi členy rodiny byly komplikované. Marryina péče, které chtěl, ale nedokázal vzorovat ho těšila i děsila zároveň. Wolfa se bál, jako by čekal, že od něj každou chvíli dostane výprask. Ale Wolf k němu přistupoval ohleduplně, jako k divokému hříběti – nechal ho zvyknout, uvědomit si, že nemusí mít strach, pak mu nabídl vzájemnou úctu, přátelství a nakonec lásku.

Michael byl v té době už na vysoké, ale když přijel domů, proti novému členovi rodiny nic nenamítal. Sooner z něj vycítil klid a důvěru a neměl s ním žádné problémy.

S Joshem a jeho veselou povahou nemohl vycházet jinak než dobře. Josh na sebe vzal úlohu učitele a zasvětil Soonera do práce na farmě. Dokonce ho naučil jezdit na koni, i když to uměl z celé rodiny nejhůř. Ne, že by mu to nešlo, ale ostatní byli lepší, zvláště Maris. Joshe to táhlo spíš k letadlům, stejně jako Joea, a tak byl možná k Soonerovým chybám shovívavější než ostatní.

S Maris to bylo stejné jako s Mary. Stačil jí jeden pohled a hned vzala Soonera pod svoji ochranu, a nevadilo jí, že je dvakrát větší než ona. Bylo jí tehdy teprve dvanáct a Sooner brala prostě jako dalšího staršího bráchu. Povídala si s ním, škádlila ho, dělala si z něj legraci, zkrátka doháněla ho k šílenství tak, jak to mladší sestry dělají. Sooner nevěděl, jak na to reagovat. Maris mu připomínala tikající časovou bombu, ale zároveň to byla ona, kdo jako první dokázal vyloudit na jeho tváři úsměv a komu se podařilo zapojit ho do rodinných rozhovorů. Maris ho dokázala rozzuřit, uchlácholit a rozesmát, to všechno během několika minut. Wolf měl dojem, že by se ti dva do sebe mohli i

zamilovat, ale k tomu nedošlo. A potvrzovalo se tím, že Sooner do rodiny opravdu zapadl – on a Maris byli opravdu jako bratr a sestra.

Se Zaneem to bylo komplikovanější.

Zane byl od malička podobně ostražitý jako Sooner. Tichý, soustředěný a pozorný. Chodil tiše a elegantně jako kočka a Wolf v něm cítil ducha indiánských válečníků. Všechny svoji děti učil sebeobraně, ale se Zaneem to bylo něco jiného. I nejtěžší chaty zvládal tak rychle, jako by je už někdy před tím dělal.

Zane měl i další instinkt bojovníka: chránit svoje území. Když do jeho domova pronikl cizí člověk, byl okamžitě na stráži.

Nebyl na Sooneru zlý, nedělal si z něj legraci, ani mu neprojevoval zášť, to neměl v povaze, ale držel si ho od těla. Neodmítal ho, ale ani nevítal. Ale protože byli stejně staří, právě Zaneova důvěra byla pro Sooneru nejdůležitější. Na jeho odměřenost reagoval stejně, a tak se dlouhou dobu navzájem ignorovali.

Zatímco si děti řešily svoje vztahy, Wolf a Mary se rozhodli Sooneru oficiálně adoptovat. Nejdřív se ho zeptali, jestli to chce sám. Odpověděl pokrčením ramen a bezvýrazným „jasně“. Mary si to správně vyložila jako nadšený souhlas a svoje úsilí o adopci ještě zdvojnásobila.

Jak úřední proces a návštěvy lidí ze sociálky pokračovaly, bylo čím dál jasnější, že povolení k adopci závisí na tom, jak se vyvine vztah mezi Soonerem a Zaneem.

A pak jednoho dne uviděl Wolf ten oblak prachu.

Nejdřív mu nepřikládal žádný zvláštní význam. Viděl Maris, jak sedí na ohradě a sleduje ten pohyb, a myslel si, že se jen nějaký kůň vyvaluje v prachu. Už

byl na odchodu, když vtom k němu dolehly zvuky, které připomínaly sténání a rány pěstí.

Otočil se a přes dvůr došel k ohradě z druhé strany. Zane a Sooner se totiž prali v rohu, kam nebylo od domu vidět. Přestože dávali do ran všechnu sílu, bojovali jen pěstmi a jiné, rychlejší a zákeřnější techniky, které je naučil, nepoužívali. Wolf se opřel lokty o ohradu vedle Maris. „Co to má znamenat?“

„Vyřizují si to mezi sebou,“ odtušila věcně, aniž by z nich spustila oči.

Brzy se k ní a Wolfovi připojil i Josh. Zane a Sooner byli vysocí, svalnatí a na svůj věk hodně silní. Stáli proti sobě a střídavě si uštědřovali rány pěstí. Když jeden z nich spadl, hned zase vstal a pokračoval v boji. Byli při tom úplně zticha až na občasné heknutí při obzvlášť podařeném úderu. Mary si všimla obecenstva u plotu a šla se podívat, co se děje. Stoupla si vedle Wolfa a chytla se ho za ruku, takže jasně cítil, jak sebou při pohledu na ty rány cuká. Nasadila výraz přísné paní učitelky a Wolf poznal, e se chystá zjednat pořádek.

Dala chlapcům pět minut. Pak ale usoudila, že s jejich tvrdohlavostí by ten souboj mohl trvat hodiny, a rozhodla se zasáhnout. „Tak to by stačilo, kluci,“ zavolala. „Večeře bude na stole za deset minut“. Pak klidně odkráčela zpátky do domu.

Byl to geniální tah. Těmi dvěma větami se jí podařilo celý souboj zesměšnit a dát hochům důvod k jeho ukončení.

Chvíli za ní udiveně hleděli, pak se Zane otočil k Soonerovi a řekl: „Ještě jednou.“ A zasadil mu pravý hák.

Sooner se zvedl ze země, otřepal se a vrátil mu to.

Zane vstal, oprášil si kalhoty a napřáhl ruku. Sooner ji pevně stisk a oba hoši sykli bolestí, jak je zabořely klouby. Pak se vrátili do domu aby se umyli a očistili. Jídlo už bylo skoro na stole.

U večeře Mary řekla Soonerovi, že dostali povolení k adopci. Nic na to neřekl, ale oči se mu zatřpytily.

„Ode dneška jsi Mackenzie,“ řekla Maris slavnostně. „Musíš mít opravdové jméno. Tak si nějaké vyber.“

Sooner se rozhlédl kolem stolu po rodině, do které ho zanesl čirá náhoda, napuchlé ryty mu zvlínil úsměv.

„Chance,“ řekl. A z bezejmenného chlapce se stal Chance Mackenzie.

Zane a Chance se nespřátelili hned, ale začali si jeden druhého vážit. Přátelství mezi nimi klíčilo pomalu, ale o to více v nich zakořenilo. Za pár let se spolu šžili tak, jako by byli dvojčata. Sem tam se samozřejmě porvali, ale kdyby se do jednoho z nich pustil někdo cizí, měl by co dělat s oběma.

I k námořnictvu se přihlásili najednou. Ze Zanea se stal SEAL a po nějaké době se vypracoval až na velitele týmu, zatímco Chance nastoupil k tajné službě námořnictva, aby z ní po pár letech odešel a začal pracovat na vlastní pěst.

A to byl důvod, proč se Wolfovi dnes v noci spalo špatně.

Zane.

Stávalo se totiž, že o něm s Mary několik týdnů vůbec nic nevěděli. Zvlášť Wolf měl důvod k obavám, protože dobře věděl, co práce SEALů obnáší. Viděl je při akci ve Vietnamu. A mohl potvrdit, že to jsou nejlépe vycvičení muži v celé armádě. Zane byl pro takou práci jako stvořený, ale ať už byl, jaký chtěl,

pořád to byl jen člověk. Nebyl nesmrtelný. A jako SEAL se v ohrožení života ocital často.

Tvrďý výcvik jen zesílil jeho vrozené rysy. Stal se z něho dokonalý bojovník v nejlepší kondici, který ovšem používá víc mozek než svaly. Při tom všem se ale uměl i bavit, takže v něm většina lidí na první pohled nepoznala člověka, který dokáže na deset různých způsobů zabít holým rukama.

Ze všech Wolfových dětí se o sebe uměl nejlíp postarat, ale taky nejvíc riskoval.

Kde, sakra, může být? Povzdechl si v duchu Wolf.

Přikrývky na posteli zašustily. Wolf se ohlédl a uviděl Mary, jak vstává z postele. Stoupla si za něj, objala ho oběma rukama kolem pasu a opřela se mu hlavou o záda.

„Zane?“ zeptala se tiše do tmy.

„Ano.“ Víc jí nemusel vysvětlovat.

„Je v pořádku, neboj,“ řekla s jistotou matky. „Poznala bych, kdyby se mu něco stalo.“

Wolf se k ní otočil, sklonil se a políbil ji, nejdřív jen lehce, ale pak čím dál naléhavěji. Přitiskl ji k sobě a ucítil, že se chvěje. Vášně, která mezi nimi vzplanula už prvního dne, kdy se setkali, za ta léta ani v nejmenším nepohasla.

Zvedl ji, odnesl zpátky do postele a vnořil se do žárů jejího objetí.

Když pak po dlouhém milovní ležel vedle ní a pomalu se propadal do spánku, znovu se k němu vrátila ta trýznivá myšlenka: Kde je Zane?

PRVNÍ KAPITOLA

Zane Mackenzie neměl radost.

Na palubě letadlové lodi USS *Montgomery* neměl radost nikdo, leda snad kuchaři, ale ani to není jisté, protože muži, kterým podávali jídlo, byli nabručení a podráždění. Radisti neměli radost, mariňáci neměli radost, dělostřelci neměli radost, velitel letky neměl radost, piloti neměli radost, natož aby ji měl sám kapitán Udaka.

Ale nespokojenost pěti tisíc vojáků na palubě nebyla ničím ve srovnání s tím, co cítil korvetní kapitán Mackenzie.

I když měli kapitán lodi i jeho výkonný důstojník vyšší hodnost a Zane Mackenzie se k nim choval s úctou odpovídající jejich postavení, oba dobře věděli, že po dnešku to s jejich kariérami půjde z kopce. Vojenského soudu se bát nemusejí, ale nečeká je ani žádné další povýšení a až do důchodu budou dostávat samé podřadné a neoblíbené úkoly.

Kapitán Udaka byl z těch, kteří přijímají svoji zodpovědnost s lehkým srdcem, ale když se setkal s ledovým pohledem korvetního kapitána Mackenzieho, jeho široká, laskavá tvář ztuhla. Ze SEALů byl kapitán vždycky nervózní, nelíbilo se mu jejich výjimečné postavení v rámci armády, ale při pohledu na tohohle by nejraději utekl.

Mackenzie už je s Boydem, kapitánovým výkonným důstojníkem, jednou navštívil, aby jim oznámil datum bezpečnostního cvičení. Tým šest SEAL se měl pod Mackenzieovým velením pokusit prolomit bezpečnostní systém lodi a odhalit tak jeho

slabiny, kterých by příště mohli využít opravdoví teroristé. Cvičení mělo být obměnou akcí tzv. Červené jednotky SEALu, což byla skupina tak proslulá svým balancováním na hraně zaběhaných armádních norem, že ji po sedmi letech vláda radši zrušila. Systém bezpečnostních prověrek ale fungoval dál v poněkud upravené podobě. Tým šest SEAL byla tajná, protiteroristická jednotka, a protože nejúčinnějším způsobem boje proti terorismu je prevence, testoval hlavně bezpečnost vojenských objektů a námořních pravidel a upozorňoval na slabá místa. A těch bylo vždycky dost. Akci SEALů se ještě nikdy nikomu nepodařilo úplně odrazit, i když o ní byl velitel základny nebo kapitán lodi vždycky předem informován.

Při první poradě se choval korvetní kapitán Mackenzie odtažitě, až chladně, ale přitom velmi zdvořile. Dokonale se ovládal. A na rozdíl od většiny ostatních SEALů, kteří v sobě měli cosi divokého, vypadal v dokonale upravené, oslnivě bílé uniformě jako voják z náborového plakátu. Kapitán Udaka si s ním popovídal a dospěl k názoru, že tenhle korvetní kapitán určitě radši sedí za psacím stolem, místo aby vyváděl jako ostatní SEALové.

To se ovšem mýlil.

Zdvořilost, sebeovládání i dokonalá bílá uniforma se nezměnily, ale v hlase korvetního kapitána teď zazníval tón, ze kterého běhal mráz po zádech. A oči se mu leskly jako odraz měsíčních paprsků na ostří nože. Aura nebezpečí, kterou kolem sebe šířil, byla skoro hmatatelná a kapitán Udaka pochopil, že se ve svém odhadu velice zmýlil. Tohle nebyl žádný úředníček, ale

chlap, kolem kterého se chodí po špičkách. Kapitán si nikdy nepřipadal blíž smrti než v té chvíli, kdy Mackenzie otevřel dveře jeho kanceláře.

„Kapitáne, o tom cvičení jsem vás informoval,“ řekl Zane chladně. „Každý na téhle lodi o něm věděl, každý věděl i to, že moji muži nebudou ozbrojení. Tak jak je možné, že jsou dva z nich postřelení?!“

Výkonný důstojník Boyd se zadíval na svoje ruce a kapitán Udaka, který si už před chvíli musel rozepnout límeček, měl znovu pocit, že se dusí.

„Je to neomluvitelné,! Prohlásil sípavě. „Ti strážní stříleli bez rozmyslu. Možná se polekali, možná chtěli ukázat velkým zlým SEALům, že tentokrát přes ně neprojdou. Každopádně, je to neomluvitelné.“ Za všechno, co se dělo na lodi, byl zodpovědný on. Strážé, které si chtěly zahrát na vojáky, budou pykat – a on taky.

„Moji muži už přes ně prošli, když se začalo střílet,“ poznamenal Zane tak tiše, až se kapitánovi zježily chloupky za krkem.

„Já vím.“ Kapitán se tvářil, jako by mu Zane Mackenzie přisypával do rány sůl. Příliš ho netěšil ani fakt, že poté co byli dva ze SEALů postřeleni, zbytek týmu, zcela beze zbraní, strážé zneškodnil. Ti dva, kteří začali střílet, teď leželi na marodce spolu s postřelenými.

Nejvážněji zraněný byl poručík Higgins. Dostal kulku do prsou a měl být převezen vrtulníkem do Německa, jakmile bude jeho stav stabilizovaný. Spolu s ním poletí i Odessa, který dostal kulku do stehna a měl zlomenou stehenní kost. Odessa na tom nebyl ani tak špatně fyzicky, jako spíš psychicky. Lodní doktor mu

musel dát sedativa, aby si nešel zchladit žáhu na potlučených strážných, kteří byli ještě v bezvědomí.

Pět zbývajících členů týmu přecházelo po plánovacím oddělení, kam je Zane Mackenzie vykázal, jako smečka tygrů v kleci. Kapitán Udaka mohl jen litovat, že se podobným způsobem nemůže zbavit korvetního kapitána Mackenzieho. Pod tou jeho chladnou, tvrdou slupkou cítil něco divošského, smrtícího. A tušil, že za svoje dnešní selhání tvrdě zaplatí.

Telefon na stole chraptivě zadrnčel. I když byl kapitán za to vyrušení vděčný, do sluchátka vyštěkl: „Říkal jsem, aby mě nikdo –“ Zarazil se, chvíli poslouchal, výraz jeho tváře se změnil a pak zvedl oči zpátky k Mackenzieovi. „Hned tam, budeme,“ řekl a zavěsil.

„Dostali jsme kódovanou zprávu určenou vám,“ oznámil a vstal. „je to naléhavé.“ Ať už ta zpráva obsahovala cokoli, kapitán Udaka za ni děkoval Bohu.

Zane pozorně poslouchal hlasu nadřízeného přenášenému bezpečnou satelitní linkou a mysl mu pracovala na plné obrátky, jak promýšlel logistiku akce. „Přišli jsme o dva muže, pane,“ ohlásil. „Higgins a Odessa byli zraněni při bezpečnostním cvičení,“ Neřekl, jak k tomu došlo, protože věděl, že tahle stránka věci bude zajímat jiné lidi.

„Sakra,“ zamručel admirál Lindley ve svém kanceláři na americkém velvyslanectví v Aténách. Podíval se na ostatní přítomné – velvyslance Lovejoye, vysokého, hubeného muže zjemnělého životem plným privilegií, v jehož zelených očích teď probleskoval

panický strach, šéfa místní pobočky CIA, Artu Sandefera, nepopsatelného člověka s Krátkými šedivými vlasy a unavenýma, inteligentníma očima, a konečně Macka Prewetta, jeho zástupce a asistenta. Mackovi se v jistých kruzích přezdívalo Mackie Messer a admirál Lindley o něm věděl jen to, že je to člověk, který „umí řešit problémy“ a kterému není radno plést se do cesty. Taky ale věděl, že to není žádný bláznivý kovboj, který by mohl nějakou hloupostí ohrozit životy ostatních. Právě díky je kontaktům získali tak rychle tolik informací o problému, který před nimi stál.

Admirál přepnul Zanea na reproduktor, aby zprávu o dvou zraněných slyšeli i ostatní. Velvyslanec Lovejoy div že nahlas nezasténal.

„Budeme muset povolat jiný tým,“ řekl Art Sandefer.

„Tolik času nemáme!“ vyhrkl velvyslanec. „Bože můj, už teď je možná –“ Zakryl si ústa a tvář se mu zkřivila zoufalstvím bezmocí.

„My do toho půjdeme,“ zarezonoval Zaneův hlas v reproduktoru. „Jsme nejblíže a během hodiny můžeme vyrazit.“

„Počkej, Zanee,“ namítl admirál, „ten tvůj tým nebyl v opravdové akci už od –“

„Od mého posledního povýšení,“ dokončil Zane suše. Nelíbilo se mu, že ho přestali nasazovat do skutečných akcí, a dokonce uvažoval o tom, že rezignuje na svoji hodnost. Bylo mu jedenatřicet, a když viděl, jak ho úspěšná kariéra tlačí pomalu ale jistě za psací stůl, měl chuť s tím vším seknout a začít dělat třeba to, co Chance. A tak se téhle mise, která mu spadla do klína, nehodlal vzdát. „Se svými hochy

poctivě cvičím, admirále," dodal. „Do starého železa nepatříme.“

„To netvrdím," odvětil admirál Lindley a vzdychl. Z velvyslancova pohledu vyčetl tichou, zoufalou prosbu. „Myslíte, že to dokážete se šesti muži?" zeptal se Zanea.

„Kdybych si to nemyslel, nenabízel bych se.“

Admirál pohlédla na Artu Sandefera a Macka Prewetta. Art se tvářil jako sfinga, nechtěl se do ničeho plést, ale Mack nepatrně přikývl, Admirál Lindley rychle zvážil všechny možnosti a dospěl k názoru, že Zane Mackenzie je jediný člověk, který by tuhle misi mohl dovést do úspěšného konce. Zane byl nejlepší a nejspolehlivější voják, jakého kdy admirál poznal, a nikdy by neřekl, že něco dokáže, pokud by to nebyla pravda. „Tak dobře. Přivezte ji živou a zdravou.“

Když admirál zavěsil, velvyslanec Lovejoy vyhrkl: „Neměl byste tam poslat někoho jiného? V sázce je život mojí dcery! Ten chlap už dávno vyšel ze cviku a –“

„Než by sem dorazil jiný tým, šance na úspěch by byla mnohem menší," přerušil ho admirál. Velvyslance v duchu považoval za nesnesitelného hlupáka a snoba, ale pro jeho dceru měl slabost. „A Zane Mackenzie je nejschopnější voják, jakého znám.“

„Admirál má pravdu," řekl Mack Prewett svým přirozeně autoritativním tónem. „Mackenzie je tak dobrý, až z něj jde strach. Jestli chcete dceru zpátky živou, neházejte mu klacky pod nohy.“

Velvyslanec Lovejoy si prohrábl rukou vlasy, což bylo na tak upjatého muže až nezvykle vášnivé gesto. „Jestli se jí něco stane..."

Uprostřed větu mu selhal hlas, takže nebylo jasné, jestli to měla být výhrůžka, nebo jen vyjádření obav. Mack prewett se usmál. „Žádná akce se neobejde bez komplikací, ale nikdo je nedokáže zvládnout líp než Zane Mackenzie.“

Zane kráčet spletí chodeb směrem k plánovacímu oddělení a už teď cítil, jak mu v žilách začíná proudit adrenalin. Začínal se psychicky i fyzicky připravovat na to, co ho čeká. Když vešel do místnosti plné map, tabulek a počítačů, s několika pohodlnými křesílky kolem stolu uprostřed, otočilo se k němu pět nevraživým pohledů. Cítil, jak je celý jeho tým naštvaný a napružený.

Jen jeden z nich, Santos, seděl u stolu, ale to byl týmový medik a rozený klid'as. Praporečník Peter „Rocky“ Greengerg, vedoucí týmu, proslulý svým sebeovládáním a chladnokrevností, se opíral s rukama zkříženýma na prsou o skříňku a z očí mu sršely blesky. Antonio Withrock, který měl přezdívku „Fretka“, protože pořád překypoval energií, chodil křížem krážem po místnosti a snědá kůže se mu na výrazných lících kostech nezvykle napínala. Paul Drexler, ostřelovač, seděl v tureckém sedu na stole a pečlivě čistil a olejoval rozebrané části svojí pušky Remington 7.62. Zane při pohledu na něj ani nehnul brvou. Jeho muži sice měli být neozbrojení a během dnešního nešťastného cvičení taky byli, ale sebrat Drexlerovi jeho milovanou zbraň, to bylo něco jiného.

„Chceš převzít vládu nad lodí?“ zeptal se ho.

Drexler pokýval hlavou, jako by o tom opravdu uvažoval. „Ještě nevím, jestli se mi chce,“

Winstead „strašák“ Jones seděl na zemi opřený zády o přepážku, ale když Zane vešel, okamžitě vstal. Neřekl nic, jen se veliteli zadíval do tváře a hněv v jeho očích hned vystřídala zvědavost.

Strašákovi nikdy nic podstatného neuniklo a ostatní členové týmu si zvykl sledovat ho a číst z řeči jeho těla. A tak na Zanea během pár vteřin tázavě hledělo všech pět mužů.

Nakonec to byl Greenberg, kdo promluvil: „Jak je na tom Rys, šéfe?“ Mysleli si že jim Zane přišel oznámit, že Higgins podlehl svým zraněním. Draxler začal strojovými pohyby skládat pušku. „Jeho stav je stabilizovaný,“ uklidnil je Zane. Znal je a věděl, jak moc drží při sobě. Členové SEALu se řídili heslem „jeden za všechny a všichni za jednoho“, a tak, když se jednomu z nich něco stalo, pocítili to všichni ostatní. „Právě ho převážejí. Není na tom moc dobře, ale určitě se z toho vylíže. Cvok bude taky v pohodě.“ Opřel se bokem o hranu stolu a řekl: „Poslyšte, hoši. Před pár hodinami unesli dceru velvyslance, takže si pro ni zaletíme do Libye.“

Tichou, liduprázdnou uličkou v libyjském městě Benghází neslyšně proběhlo šest postav v černém. Domlouvali se znameními rukou a šepem přes mikrofon a sluchátka, skrytá pod černými kuklami. Opatrně vešli do čtyřpatrové budovy, v jejímž nejvyšším patře, pokud byly informace tajné služby pravdivé, drželi únosci Barrie Lovejoyovou.

Zane byl při akci vždy naprosto klidný, přestože se mu zároveň zbystřily smysly. Každá buňka v jeho těle jako by najednou měla svoji jasnou úlohu. Tenhle pocit

mu už dlouho chyběl, hlavně proto zvažoval odchodu z námořnictva. Čím nebezpečnější akce, tím byl klidnější. Čas jako by se zpomalil. Zane vnímal i ty nejmenší detaily, bleskově je analyzoval, všechno ve zlomku vteřiny. Cítil, jak mu v žilách proudí krev – a v ní adrenalin – ale mysl měl klidnou a nezúčastněnou. Od ostatních věděl, že v takových chvílích vypadá hrůzostrašně, právě proto, že se netváří vůbec nijak.

Tým postupoval kupředu v dobře sladěném a neslyšném tempu. Každý z nich věděl, co má dělat a co udělají ostatní. Proto si museli důvěřovat a proto si prožili takové peklo při půlročním výcviku známém pod zkratkou BUD/S. Jako tým dokázali mnohem víc, než kdyby jednali každý na vlastní pěst. Pro SEALy nebyla týmová práce pouhým slovem, ale životně důležitým základem.

Strašák Jones fungoval jako předvoj. Zane ho tím úkolem pověřoval, protože měl nervy z oceli a pohyboval se tiše jako rys. Fretka Whitrock, který div že nesyčel přetlakem energie, jistil skupině záda. Jeho zraku nedokázal nikdo uniknout, s výjimkou Strašáka. Mezi Fretkou a Strašákem ostatní postupovali většinou v pořadí Zane, Drexler, Greenberg a Santos. Greenberg byl mlčenlivý a naprosto spolehlivý, Drexler se svou puškou vypadal zlověstně a Santos, kromě toho že byl skvělý v boji, dokázal udržet tým pohromadě, když hrozilo, že se jeden druhému ztratí. Zane v životě nepracoval s lepší skupinou.

Věděl, že tahle mise je dílem náhody, a mohl jen doufat, že dopadne dobře pro ně i pro slečnu Lovejoyovou a špatně pro teroristy, kteří se jí před patnácti hodinami zmocnili v Aténách. Kdyby se

Montgomery právě neplavil jižně od Kréty a neměl na palubě SEALy, uběhla by spousta drahocenného času, než by se sem dostal nějaký jiný tým. A výsadek na nepřátelské území byl po dlouhých měsících výcviku a bezpečnostních prověrek právě tím, co SEAL potřeboval.

Slečna Lovejoyová nebyly jen dcerou velvyslance, ale i zaměstnankyní velvyslanectví. Pan velvyslanec ji střežil jako oko v hlavě. Jeho manželka a syn totiž před patnácti lety – slečně Lovejoyové bylo tehdy deset – zahynuli při teroristickém útoku v Římě. Otec pak dceru okamžitě přihlásil na elitní soukromou školu ve Švýcarsku, a když dokončila vysokou, „zaměstnal“ ji na svém velvyslanectví jako hostitelku. Zane měl podezření, že její práce spočívá hlavně v předvádění šatů. Tušil, že v životě nesáhla na pořádnou práci a až do dneška neopustila bezpečí otcovy péče.

Krátce poté, co se svou kamarádkou odešla z velvyslanectví nakupovat, chytili ji tři muži, strčili ji do auta a odvezli. Kamarádka okamžitě běžela oznámit únos. Ale přes všechnu snahu o zajištění letišť a hraničních přechodů se ji únosům nakonec podařilo převézt soukromým letadlem z Atén rovnou do Benghází. Zane se domníval, že lví podíl na tom měli i řecké úřady, které podezřívá z úmyslných průtahů.

Díky tomu, že kamarádka slečny Lovejoyové jednala rychle, mohly tajné služby aspoň včas uvědomit spojkou v Benghází. Ta pak potvrdila přílet dívky odpovídající popisu a zjistila, kam ji únosci odvezli. Omyl byl skoro nemožný, protože v Benghází se moc rusovlásek nevyskytovalo. V celém městě byla dnes nejspíš jen jedna – Barrie Lovejoyová.

HOWARD LINDA

A on se svými hochy byl odhodlaný nasadit život
pro její záchranu.

DRUHÁ KAPITOLA

Barrie ležela ve tmě za těžkými, tlustými závěsy a jen podle toho, jak ztlchl hluk ulice, odhadovala, že je noc. Muži, kteří ji unesli a kteří teprve před chvílí konečně odešli spát, nemuseli mít strach, že jim uteče, protože byla nahá a za zápěstí pevně přivázaná k pelesti postele. Stejně svázané měla i kotníky. Mohla se sotva pohnout, bolel ji každý sval a nejvíc ramena. Chtělo se jí křičet, aby někdo povolil ten provaz, který jí držel ruce za hlavou, ale věděla, že by přišli jen ti samí, kteří ji spoutali. A ty znovu vidět nechtěla.

Byla jí zima. Ani se přes ni neobtěžovali přehodit deku, a tak se teď celá křečovitě třásla. Nevěděla, jestli víc hladem nebo šokem a bylo jí to jedno. Zima jako zima.

Snažila se přemýšlet, nevnímat tu bolest, nepodávat se hrůze a zoufalství. Nevěděla, kde je, nevěděla, jak by se odsud mohla dostat, ale věděla, že musí využít každé sebemenší příležitosti k útěku. Dnes v noci to ale nepůjde, ta pouta jsou příliš pevná, ale zítra – bože můj, zítra.

Hrůza jí sevřela hrdlo, div že ji neudusila. Zítra se vrátí oni a s nimi ještě jeden další, ten, na kterého čekají. Když si vzpomněla, jak se jí dotýkali, jak ji štípali, šťouchali a poplácávali, znovu se celá roztřásla a zvedl se jí žaludek. Zvracela by, kdyby měla co, ale oni jí za celou dobu nedali ani sousto.

Tohle už dlouho nevydržím, pomyslela si. Musím se odsud nějak dostat.

Zoufale od sebe odháněla záchvaty paniky. Snažila se přemýšlet, vymyslet nějaký plán, cokoli, co by jí mohlo pomoci, ale myšlenky jí vířily hlavou v šílených, nepřehledných kruzích. Co můžu dělat, sténala v duchu, když tu ležím jako husa na pekáči?

Stejně jako ta zmučená ramena, ne-li hůř, ji bolelo a pářilo to, jak ji ponížili. Neznásilnili ji, ale dělali s ní spoustu jiných věcí, jen aby ji vyděsili a zlomili. Ale zítra, až přijede ten poslední z nich, už se ta výhrůžka určitě změní v čin. Znásilní mě, uvažovala, a pak budu poslušná, jen aby se to už neopakovalo. Udělám, co po mně chtějí, a budu se pak do smrti proklínat.

Od chvíle, kdy ji chytili a nacpali do auta, měla smysly zastřené strachem a beznadějí, ale teď, když ležela v mrazivé tmě, ta zvláštní mlha jako by se vypařila. Vystřídal ji vztek. Ti, kdo Barrie znali, byli přesvědčení, že se snad ani neumí naštvat, ale kdyby tu byli teď, museli by uznat svůj omyl. Zuřivost se jí rozlévala tělem jako žhavá láva, která hrozí smést všechno, co jí stojí v cestě.

Na tuhle situaci ji život ani v nejmenším nepřipravil. Po smrti matky a bratra ji otec choval jako v bavlnce. Několik jejích spolužaček, vlastně většina, trpělo tím, že si jich rodiče nevšímají, že je odstrkují a záplatují pak špatné svědomí krátkými rozpačitými návštěvami.

S jejím otcem to bylo právě naopak. Miloval ji, záleželo mu na tom, aby byla v bezpečí, zajímal se o její přátele, o školu. Když slíbil, že jí zavolá, vždycky to dodržel na minutu přesně. Každý týden jí poslal poštou nějaký dárek, ne drahý, ale o to vnímavější. Barrie chápala, proč má o ni takový strach a proč ji

poslal na dívčí školu do Švýcarska, která připomínala spíš klášter.

Byla vším, co mu zbylo.

A on pro ni taky. Po tom hrozném dni, který ji připravil o půl rodiny, na něm byla několik měsíců úplně závislá. Chodila všude s ním, a když ji kvůli práci musel občas nechat samotnou, brečela, dokud se zase nevrátil. Strach, že i on zmizí z jejího života, sice postupně slábl, ale přehnaná otcova starostlivost nikoli.

Ted', v pětadvaceti, už byla dospělá, a i když ji otcova péče v posledních letech začínala vadit, proti nebeskému klidu a pohodlí, které jí zaručoval, neměla dost vůle protestovat. Práce na velvyslanectví ji bavila, a to tak, že dokonce začínala uvažovat o kariéře diplomatky. Bavilo ji dělat hostitelku. Svoje povinnosti a diplomatickou etiku zvládala s přehledem. Velvyslanci byla bohatá a uzavřená společnost, ale Barrie mezi ně jak povahou ta původem skvěle zapadala.

Ted' ovšem ležela bezmocně na lůžku, bledou kůži posetou modřinami, a vztek, který v ní kypěl, byl tak prudký a instinktivní, jako by ji těch pár hodin hrůzy od základu změnilo. Věděla, že to, co pro ni ti bezejmenní „oni“, chystají, nepřežije. To ať ji radši rovnou zabijí.

Těžké záclony se prohnuly.

Zaznamenala ten pohyb a automaticky, bez zájmu, pohlédla směrem k oknu. Byla jí taková zima, že ji nemohl vadit ani vítr profukující oknem.

Ten vítr byl ale černý jako noc a měl tvar lidské postavy.

Na chvíli zapomněla dýchat.

Beze slova sledovala, jak ten mohutný stín tiše proklouzává oknem dovnitř. Ne, nemohl to být člověk, protože lidé vydávají při pohybu zvuk a v téhle holé, tiché místnosti by byl slyšet i upuštěný špendlík. Jestli je to člověk, uvažovala, jak to, že neslyším kroky, dech, šustění šatů, prostě něco?

Mezi záclonami, kterými stín proklouzl, zůstala úzká mezera. Dovnitř jí pronik paprsek světla – měsíce, hvězd, pouličního osvětlení? – a projasnil tíživou temnotu. Barrie zaostřila na temný obrys, který se tiše plížil k ní. Nevykřikla, protože věděla, že ať už to je kdokoli, určitě nebude hroší než ti, kteří ji tu drželi.

Co když spím? napadlo ji. Co když se mi to jen zdá? Ty dlouhé hodiny, které uběhly od únosu, byly jako zlý sen. Ne, na spaní je tu moc zima, pomyslela si. Tohle je určitě skutečnost.

Černý stín se zastavil u její postele a chvíli se na ní jen tyčil, vysoký, mohutný, jako by si zálibně prohlížel svou oběť. Pak se znovu pohnul, zvedl ruku a stáhl si z hlavy černou tvář, jako by loupal banán.

Barrie chvíli trvalo, než našla vysvětlení toho přízračného výjevu. Nebylo to zvíře, ani fantom, ale člověk z masa a kostí s černou kuklou. Překvapeně na něj zamrkala. Viděla obrys jeho hlavy, bledý ovál tváře a třpyt v očích. Přestože byl tak mohutný a svalnatý, pohyboval se tiše a lehce jako duch.

Další chlap, proběhlo jí hlavou.

Ale nepropadala panice. Se strachem už skoncovala a zbyl jí jenom vztek. Rozhodla s počkat na vhodný moment a pak zaútočit, i kdyby ji to mělo stát život. Jedinou zbraní, kterou měla, byly zuby. Až se k ní přiblíží, zakousne se do něj a bude rvát a trhat, aby ho

zranila co nejvíc, než ji zabije on nebo někdo z těch dalších. Se štěstím by se jí mohlo podařit kousnout ho do krku.

Chvíli se na ji jen díval a k ničemu se neměl. Barrie sevřela spoutané ruce v pěst. Ztraceně! Ztracení parchanti!

Pak si dřepel vedle lůžka a naklonil se k ní. Barrie napadlo, že ji chce políbit, a při té představě se celá napnula, připravená chňapnout po něm, a se nakloní ještě blíž.

„Mackenzie, Námořnictvo Spojených států,“ zašeptal tak tiše, že ho sotva slyšela.

Promluvil *anglicky*, se zřetelným americkým přízvukem. Až sebou Barrie trhla. Byla tak překvapená, že jí trvalo pár vteřin, než si to celé srovnala v hlavě. *Námořnictvo Spojených států*. Už několik hodin nevydala ani hlásku, odmítala přes svými únosci promluvit, snažila se dělat, jako by vůbec neexistovali, ale teď se jí ze rtů vydralo slabé zasténání.

„Pšt, buďte zticha,“ nařídil jí šepem a pak přeřízl provaz, kterým byla přivázaná k pelesti. Uvolnění ramenních kloubů doprovázela taková bolest, až Barrie nahlas vykřikla.

Rychle stiskla rty, zatnula zuby a zbytek výkřiku udusila v sobě.

„Promiňte,“ zašeptala po chvíli, když už byla zase schopná mluvit.

Nůž, který držel v ruce, neviděla, ale cítila jeho chladné ostří. Několik cuknutí a měla ruce úplně volné. Pokusila se jimi pohnout, ale nešlo to. Vůbec ji neposlouchaly.

Věděl, jak na tom je, aniž by mu cokoli řekla. Zasunul nůž zpátky do pochvy, položil jí ruce v rukavicích na ramena a chvíli je masíroval. Pak ji chytil za předloktí, pomalu jí dal ruce podél těla a držel je tam. V kloubech jí vzplanul oheň. Připadala si, jako by jí někdo paže utrhl. Žaludek se jí sevřel, na čele jí vyrazil ledový pot, ale přes zaťaté zuby tentokrát nepropustila ani hlásku.

Zaryl jí palce pod ramena a chvíli hnětl bolavé šlachy a vazy. Barrie zatnula každý sval v těle, prohnula se v zádech a z očí jí vyhrkly slzy bolesti, ale on ji dál nemilosrdně tiskl k posteli a pokračoval v masírování. Byla tak prochladlá, že ji jeho horké prsty skoro pálily. Zatmívalo se jí před očima a návaly bolesti jí otřásaly celým tělem, a měla strach, že omdlí, teď, když pro ni bylo životně důležité zůstat při vědomí.

Ne, musím to vydržet, přikázala si v duchu. A po chvíli, která jí připadala neskutečně dlouhá, začala bolest skutečně opadávat. Nakonec se pod rukama svého zachránce úplně uvolnila. Dlouze, zhluboka oddechovala jako sprinter za cílovou čarou.

„Hodná holka,“ zašeptal, když ji pustil, a ta pochvala zapůsobila na její rozjitřené city jako balzám. Pak vytáhl nůž, přesunul se k nohám postele a Barrie znovu ucítila chlad ostří a krátké cuknutí. Jakmile měla volné i nohy, okamžitě se schoulila na bok do klubíčka. Udělala to automaticky, bez přemýšlení, v zoufalé touze po teple a bezpečí. Stehna přitiskla k sobě, ruce zkřížila na prsou a tvář zabořila do zatuchlé matrace. Nedokázala se na něj podívat, nešlo to, slzy ji pálily v očích a v krku měla obrovský knedlík.

„Jste zraněná?“ Ten přízračný šepot byl jako velká ruka, která se jí dotýká. „Můžete chodit?“

Barrie věděla, že se odsud musejí rychle dostat pryč a že na nějakou hysterickou scénu není čas, a tak se svým pocitům postavila stejně jako před chvílí bolesti. Dvakrát ztěžka polkla a oči se jí zalily slzami, ale přesto se přinutila narovnat a posadit. Podívala se na něj. Neudělala jsem nic, za co by se měla stydět, řekla si v duchu. Zvládnou to. „Nic mi není,“ odpověděla byla ráda, že z šepotu není poznat, jak slabý má hlas.

Bez jediného slova si klekl a začal si odepínat výstroj. V místnosti byla tma, takže Barrie z mnoha součástí jeho vybavení, které pokládal jednu po druhé na zem, rozeznala jen samopal. Dlouho nechápala, co to vlastně dělá, ale když si začal svlékat košili, zaplavila ji hrůza. Bylo to jako rána kladivem. *Proboha*, snad mě nechce –

Dal jí košili kolem ramen, pomohl jí do rukávů jako malému dítěti a při zapínání knoflíčků dával pozor, aby se jí nedotkl nader. Látka byla ještě teplá, hřála jako deka a ten nečekaný pocit bezpečí jí znovu vehnal slzy do očí. Srdce se jí sevřelo. Za těch několik hodin zažila tolik mužské krutosti, že ji taková ohleduplnost vyvedla z míry. Čekala od něj to samé co od nich, a tak ji ta prostá, něžná péče úplně odzbrojila.

Po pár vteřinách ticha ji vzal za ruku. Cítila teplo jeho velké dlaně a sílu jeho prstů, sílu člověka, který ví, co dělá. Ještě chvíli ji zahříval, pak ji pustil a vstal.

Dívala se na něj a snažila se ve tmě rozeznat rysy jeho tváře, ale zrak měla rozmlžený slzami. S jistotou viděla, jen to, že má na sobě černé tričko. Začal se znovu opásávat výstrojí, stejně tiše jako ji ze sebe

svlékal. Pak odepnul suchý zip na zápěstí a do my zazářil fosforeskující ciferník hodinek. „Máme přesně dvě a půl minuty, na to, abychom odtud vypadli,“ zamumlal. „Budete dělat, co vám řeknu.“

Ještě před chvílí by ji těmi slovy vyděsil, ale teď, když ji přesvědčil, že mu může důvěřovat, jen přikývla a tiše vstala. Když se jí podařilo uklidnit rozklepaná kolena, odhrnula si vlasy z obličeje a zašeptala: „Můžeme jít.“

Nestačila udělat více než dva kroky, když se odněkud zdola ozvala série výstřelů.

Otočil se a uskočil tak rychle a přitom tiše, až zmateně zamrkala. Dveře před ní se otevřely a ostré světlo, ve kterém se rýsoval obrys jejího hlídače, ji napůl oslepilo. Zpozorovala rychlý pohyb, ozvalo se zachroptění a hlídač bezvládně padl do náručí muže v černém. Ten pak vtáhl tělo dovnitř a položil ho na zem, překročil ho, chytil Barrie pevně za zápěstí a vytáhl ji ven z místnosti.

Chodba před nimi byla úzká, špinavá a plná odpadků. Světlo, které se jí předtím zdálo tak ostré, vycházelo z holé žárovky visící od stropu. Zleva bylo slyšet dusot nohou, napravo byly zavřené dveře a vepředu tonulo ve tmě zaprášené schodiště.

Její zachránce zavřel dveře pokoje, ze kterého právě vyšli, vzal ji pod paží jako pytel mouky a vklouzl s ní do dveří nalevo. Jen co za sebou zavřel, rozlehly se chodbou výkřiky a kletby. Postavil ji zpátky na nohy, schoval za sebe a sundal z ramene samopal. Pak oba dlouho jen stáli jako dvě sochy a poslouchali ruch za dveřmi. Výkřiky a nadávky se ještě přiosťřily, když únosci našli ve vedlejším pokoji místo ní jen tělo

hlídače. Jeden z nich dokonce vztekla bouchnul do zdi. Barrie rozeznala hlasy tří mužů, a přestože nerozuměla ani slovu, zvuk jejich jazyka poznávala až příliš dobře.

„Tady Jednička. Přesuňte se do bodu B.“

Jeho šepot ji zaskočil. Zmateně na něj zírala a snažila se odhalit smysl těch slov. Byla tak unavená, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že mluví ve smluvených šifrách do vysílačky. No jistě, pomyslela si, přece by mě nezachraňoval sám. Určitě je jich celý tým. Teď už stačí jen dostat se ven z tohohle baráku a doběhnout na místo, kde čeká helikoptéra, dodávka nebo loď. I kdyby přijeli třeba na kolech, nevadilo by jí to. Klidně by šla i bosá pěšky.

Ale nejdřív bylo nutné dostat se odsud. Původní plán byl zřejmě utéct oknem, tak aby to únosci zjistili až ráno, ale zbývající členové týmu se asi nějak prozradili. A oni dva se teď ocitli v pasti.

Cítila, jak se její tělo začíná bránit tomu nekonečnému stresu, bolesti a hladu. Se zvláštním nezúčastněným zájmem pozorovala, jak se jí do nohou zmocňuje nekontrolovatelný třas.

Nejradši by se o něj opřela, ale bála se, že by mu tím bránila v pohybu. Na jeho pohotovosti závisely jejich životy, a když už mu nemohla nijak pomoci, nechtěla mu aspoň překážet. Ale oporu potřebovala tak zoufale, že se rozhodla doklopýtat ke zdi a opřít se o ni. Dávala si pozor, aby při tom nevydala žádný zvuk, ale on její pohyb stejně vycítil, pootočil se a levou rukou ji zachytil. Beze slova ji přitáhl zpátky k sobě tak, aby se dotýkala jeho zad a aby měl přehled o její pozici.

V jeho blízkosti cítila zvláštní, přirozené bezpečí. Strach a odpor, který v ní vzbudili její únosci, otřásl

její důvěrou v muže tak, že málem zanevřela na celé mužské plémě. Ženské instinkty v ní během uplynulých hodin stačily skoro vyhasnout. Ale tomuhle muži věřila.

Vděčně se opřela o jeho široká záda. Byla tak unavená a zesláblá, že si o něj musela opřít i hlavu. Teplo jeho těla pronikalo síťovanou látkou trička a hrálo ji do tváře. I jeho vůně, vůně mužského potu, byla horká. *Mackenzie*. Když se k ní poprvé shýbl, představil se jako *Mackenzie*.

Stáli v tom tichu a tmě bez hnutí skoro věčnost a poslouchali slábnoucí ozvěny výstřelů, výkřiků a kleteb tak dlouho, až na Barrie padla dřímota. Jeho trpělivost byla neuvěřitelná. Stál jako skála nezdálo se, že by ho to nějak unavovalo. Jediným jeho pohybem bylo dýchání, takže si Barrie, opřená o jeho záda, připadala, jako by se plavila na voru, který se houpe na vlnách.

Najednou ji chytil za rameno a lehce s ní zatřásl. „Myslí si, že jsme jim utekli,“ zašeptal. „nehýbejte se a buďte úplně zticha. Podívám se, kam jsme to vlezli.“

Poslušně se narovnala, i když při tom málem zasténala, jak se do ní znovu zakousla zima. Zapnul baterku s reflektorem přelepeným černou izolepou, aby bylo světlo tlumené, a prozkoumal místnost. Až na několik starých beden naskládaných v rohu byla úplně prázdná, podlahu pokrývala tlustá vrstva prachu a strop byl ověšený pavučinami. V protější zdi bylo okno a on dával pozor, aby se k němu kuželem světla moc nepřiblížil a neprozradil se někomu, kdo by mohl být venku.

Naklonil se k ní tak blízko, až ji na uchu zašimral jeho horký dech.

„Musíme odsud pryč. Hoši se snažili, aby to vypadalo, že jsme utekli, ale do zítřejšího večera se s nimi nebudeme moct spojit. Musíme si zatím najít nějaký úkryt. Pamatujete si, jak to tu v okolí vypadá?“

Zavrtěla hlavou a stoupla si na špičky, aby mu mohla zašeptat do ucha: „Nevím nic. Přivezli mě sem s páskou přes oči.“

Přikývl a narovnal se a Barrie se znovu cítila oloupená o jeho blízkost, opuštěná. I když věděla, že je to jen chvilková slabost, potřebovala mu být nablízku tak naléhavě až to skoro bolelo. Netoužila po ničem jiném, než moct se k němu zase přitisknout a nasávat to živočišné teplo, které ji ujišťovalo, že není sama. Chtěla mít na dosah tu neochvějnou sílu, která se postavila mezi ni a její únosce.

Ať už byl ten pocit dočasný, nebo ne, vyčítala si ho. Až příliš jí připomínal závislost na otci, kterou si vybudovala po smrti matky a bratra. Byla tehdy ještě dítě, takže to bylo přirozené, ale čím byla starší, tím víc jí to svazovalo ruce, a tak se sama snažila otci opatrně, krůček po krůčku, vzdalovat. Ale teď se stalo tohle, a její nejsilnější instinkt se znovu projevil. Copak si to trauma ponesu s sebou až do smrti? napadlo ji. Nechci být takový slaboch. Tahle noční můra je jasný důkaz, že i otcova péče, jakkoli úzkostlivá se zdá, má svoje slabá místa. Místo abych zůstávala závislá na ostatních, měla bych rozvíjet sama sebe a schopnosti, které nechávám ležet ladem. Ode dneška se musí všechno změnit.

A možná už se to změnilo. Ten do běla rozpálený vztek, který ji přepadl, když ležela nahá, přivázaná k holé posteli, v ní pořád ještě hořel, malým, syčivým

plamínkem, který nedokázala uhasit ani smrtelná únava. Díky tomu plameni nakonec přemohla svoji slabost a rozhodla se, že Mackenziemu nebude překážet. Narovнала ramena, objela se kolem nich a znovu uklidnila třesoucí se kolena.

„Co budeme dělat?“ zeptala se šeptem. „Jak vám můžu pomoci?“

Oknu v téhle místnosti chybělo záclony, a tak si v mdlém světle pronikajícím dovnitř mohla konečně trochu prohlédnout jeho tvář, když se k ní otočil. Měl výrazné, jako do kamene vytesané lícní kosti, ostře řezanou bradu a ústa řecké sochy.

„Budu vás tu teď muset chvíli nechat samotnou,“ řekl. „Zvládnete to?“

Žaludek se jí sevřel hrůzou a ze rtů jen tak tak že nesklouzl zoufalý výkřik. Zatřásla zuby a zdráhavě přikývla.

Váhal a Barrie cítila, jak si ji prohlíží, jako by cítil její nervozitu a rozhodoval se, jestli je bezpečné nechávat ji tu samotnou. Nakonec přikývl.

„Do půl hodiny jsem zpátky,“ řekl. „Slibuju.“

Vytáhl cosi z kapsy vesty a začal to rozbalovat. Až když ji tu tenkou látku hodil kolem ramen, zjistila Barrie s údivem, že je to deka, slaboučká, ale přitom úžasně teplá. Rychle chňapla po jejích cípech a přitáhla je k sobě, aby mezi nimi neprofukovalo. Než se stihla důkladně zabalit, pootevřel dveře, proklouzl jimi stejně tiše jako před tím oknem a zavřel je za sebou.

A Barrie znovu zůstala sama ve tmě. Její rozjitřené nervy křičely na protest, ale ona se je snažila neposlouchat. Místo toho se snažila být co nejvíc zticha a poslouchat zvuky domu, které by jí mohly prozradit,

co se děje. Pořád sem ještě doléhal hluk z ulice vyburcovaný noční přestřelkou, ale i ten slábl. Zevnitř budovy nebylo slyšet nic. Že by se sem únosci už ani nechtěli vracet? Že by pořád ještě pronásledovali zbytek Mackenzieova týmu, který předstíral, že prchá s jejich rukojmím?

Chvíli přešlapovala z nohy na nohu, než ji napadlo, že by si mohla sednout na zem. Udělala to co nejpomaleji a nejopatrněji, aby nepůsobila žádný hluk, a pak se obalila dekou tak, aby ji unikalo co nejmíň tepla. Nohy, které už zimou skoro necítila, přitáhla k sobě a hlavou se opřela o kolena. Deku měla i pod sebou a ta zázračná látka k ní nepropustila dokonce ani chlad podlahy. Barrie se najednou cítila tak pohodlně, že se jí okamžitě začaly klížit oči. Ale tak i usnula – v sedě, na podlaze prázdné špinavé místnost, sama ve tmě.

TŘETÍ KAPITOLA

Zane s pistolí v ruce tiše kličkoval mezi haldami odpadků a rozpadlého zdiva. Z posledního patra mohl postupovat jen dolů. Věděl, kde jsou východy, ale nemohl si být jistý, jestli cestou nenarazí na někoho z únosců. Potřeboval zjistit, jestli je pro ně tenhle dům jen dočasným útočištěm nebo stálou základnou, a pokud tu ještě nějakí jsou, kolik jich může být. Potřeboval to vědět, než se odsud se slečnou Lovejoyovou pokusí uprchnout. Do rozednění zbývala necelá hodina a do té doby musejí být oba pryč.

V místě, kde se chodba lomila doprava, zastavil, přitiskl se zády ke zdi a vyhlédl za roh. Nikde nikdo, a tak pokračoval dál. Pozorně při tom sledoval dveře přilehlých pokojů.

Znovu si nasadil kuklu a holé paže si pomazal prachem, a by v šeru nebyly tolik vidět. I když byl, na rozdíl od ní, která ve tmě přímo zářila, do bronzova opálený, bez černé košile se cítil zranitelnější. Ale jinou možnost neměl. Noc byla teplá, takže věděl, že se třásla spíš šokem než zimou, ale kdyby ji chtěl z domu odvést nahou, nejspíš by dostala hysterický záchvat. Kdyby dělal potíže, byl připravený ji omráčit a odtáhnout v bezvědomí, ale zatím se chovala překvapivě statečně, dokonce ani nevykřikla, když se před ní vynořil ze tmy. Přesto cítil, jak je napjatá, a věděl, že její sebeovládání visí na vlásku.

A bylo to pochopitelné. Nejspíš ji znásilnili, a ne jednou. Až bude mimo nebezpečí, s největší pravděpodobností se zhroutí. Ale zatím se držela a

Zaneova při pohledu na ni překypovalo srdce něhou a touhou chránit ji. Jeho úkolem bylo dostat ji pryč z Libye, ne mstít se její únoscům, ale jestli se mu některý z nich připlete do cesty, sotva to přežije.

Ze tmy před ním se vynořilo schodiště. Tma byla Zaneovým spojencem – byla znamením, že stráže jsou pryč, a mohl se v ní skrýt. Po předcích, kteří žili v jeskyních, zdědili lidé instinkt, který je za bdělého stavu nutí udržovat světlo. Pro mučitele, který chce svou oběť psychicky zdeptat a vyvívaly v ní pocit naprosté bezmoci, je tma ideálním nástrojem. Ale členové SEALu byli s tmou spřízněni.

Opatrně se vydal po schodech dolů, zády pořád u zdi, aby se vyhnul popadaným kamenům a odpadkům, kterými si obyvatelé domu sami bláhově blokovali únikovou cestu. Byl si skoro jistý, že cestou dolů nikoho nepotká, ale nechtěl pokoušet štěstí.

Jak se blížil k přízemí, tma postupně řídla, a tak se v jejím posledním bezpečném cípu ještě na chvíli zastavil a zaposlouchal. A uslyšel přesně to, co čekal – zvuk rozzlobených hlasů, které se překřikovaly a předháněly v nadávkách. Zane arabsky uměl, ale na takovou dálku nemohl poznat, o čem se dohadují. Ani na tom nezáleželo, stačilo, že ví, kde jsou. Měl chuť pomstít se jim za to, co provedli slečně Lovejoyové, ale věděl, že nesmí. Měl za úkol zachránit ji, ne vystavit ji dalšímu nebezpečí.

Dům měl schodiště na obou stranách, a když teď Zane věděl, že únosci jsou na východní straně, nezbývalo než prozkoumat tu západní. Cestou nikoho nepotkal, v celém domě se nejspíš nepohybovala ani

jedna stráž, takže bylo skoro jisté, že lest s předstíraným útekem zabrala.

Ze zkušenosti věděl, že mise bez komplikací jsou vzácnost. Ty z nich, kterých se účastnil, by mohl spočítat na prstech jedné ruky. S technickými závadami, nehodami a přírodními živly si člověk většinou nějak poradí, ale proti selhání lidského faktoru se nedá dělat nic. Zane neměl tušení, jak mohli únosci jejich akci odhalit, ale předem s tou možností počítal a měl v záloze nouzový plán. Kde se stala chyba, zjistí až později. Kromě nejnnutnějších případů, jako byl povel k ústupu a přechodu na plán B, bylo bezpečnější vysílačku nepoužívat.

Nejspíš měl někdo z hochů prostě smůlu a potkal nějakého nočního chodce. Takové věci se stávají. Zane měl navíc cestou sem divný pocit a svojí intuici věřil, takže na poslední chvíli připravil plán B.

Freťka Whitrock mu jednou s úšklebkem řekl: „Šéfe, Strašák je machr, ale vy snad máte opravdu nadpřirozené schopnosti.“ On i ostatní jeho instinktům věřili natolik, že nejspíš sami přešli na plán B dřív, než vstoupili do budovy.

Protože šlo o život slečny Lovejoyové, musel Zane volit co nejopatrnější cestu. A tak, když mu Strašák nahlásil, že v přízemí je hned několik strážů, rozhodl se jít dovnitř sám, oknem, které mu únosci sami označili tím, že v něm zatáhli záclony. Ve čtvrtém patře se nikde nesvítilo, takže se dalo přepokládat, že v místnosti s rukojmím stráž není – hlídač by neseděl ve tmě.

Ted, když si únosci mysleli, že už není koho hlídat, sešli se zřejmě všichni v jedné místnosti. Zane prošel

přízemím k druhému schodišti a vydal se po něm nahoru. Díky Strašákovi věděl o relativně bezpečném místě, kde se budou moci schovat a počkat na další příležitost k přesunu za hranice. Stačilo jen dopravit ji na to místo nepozorovaně, což znamenalo dřív, než se rozední. Zrzavé Evropanky by si v tak výhradně arabském městě každý všiml a Zane byl sice černovlasý a opálený, ale obličej měl pomalovaný maskovací barvou a přes rameno pověšený samopal.

Zpátky do místnosti, kde nechal slečnu Lovejoyovou, vstoupil stejně tiše, jako z ní odešel, a s hrůzou zjistil, že je prázdná. Během zlomku vteřiny se znovu celý napružil a připravil k akci. Ale pak si všiml velkého tmavého hrbolu na podlaze a uvědomil si, že je to ona, schoulená do klubíčka a zabalená do deky. Nehýbala se, ale Zane uslyšel její pravidelné oddechování a pochopil, že usnula.

A znovu se mu sevřelo srdce. Když ji dnes viděl poprvé, měla už za sebou spoustu hodin plných neuvěřitelného strachu a musela být k smrti unavená, a přesto nespala. Pak stačilo, aby jí dal svoji košili, deku a poskytl jí dočasný a nejistý úkryt, a usnula okamžitě. Budil ji nerad, ale museli odsud pryč.

Jemně ji hladil po zádech, aby se nepolekala, a cítil, jak se probouzí zpátky do noční mŕy. Nejdřív se jen rozespale vrtěla, pak najednou leknutím ztuhla a to napětí v ní už zůstalo, i když se ovládla a podařilo se jí nezpánikařit.

Jakmile poznal, že je vzhůru, přestal ji hladit, protože věděl, že po tom, co prožila, by se jí neměl dotýkat déle, než je nutné, a zašeptal: „Jdeme na bezpečnější místo.“

Ženy v jeho rodině, matka, setra a švagrové byly muži obdivovány a střeženy. Měl sto chutí naklonit se k ní a pošeptat jí, že osobně zneškodní každého lumpa, který ji ublížil, ale neudělal to, protože ji nechtěl vyvést z rovnováhy. Stejně se nemohli zdržovat.

Vstala a Zane sáhl po dece. Nejdřív polekaně ucukla a teprve po chvíli deku neochotně pustila. Nemusela mu nic vysvětlovat, chápal, že se nechce vzdát přikrývky, která ji chrání.

„Oblečte si ji takhle,“ zašeptal a ovázal jí deku kolem pasu jako sarong, takže ji sahala až ke kotníkům. Cípy deky pevně svázal na levém boku. Pak se sklonil, aby se ujistil, že vzniklá sukně není dole moc úzká a nebude jí bránit v pohybu, kdyby museli utíkat.

Když se narovnal, dotkla se jeho ruky, ale hned zase ucukla, jako by i ten letmý dotyk byl příliš.

„Děkuji vám,“ řekla tiše.

„Půjdete těsně za mnou a budete sledovat signály, které vám budu dávat rukou,“ řekl a vysvětlil jí několik základních znamení.

Vyšla za ním z místnosti na chodbu a pak dolů po schodišti. Ukázal jí, jak má scházet zády ke zdi, a jak ve tmě nahmatávat chodidlem hranu schodu. Když šli dolů, ucítil, jak na jednom schodu zakopla. Otočil se, aby jí pomohl. V pravé ruce měl pistoli, a tak ji levou chytil kolem pasu. Nazdvihl ji nad podlahu a přitáhl si ji k levému boku. Cítil její hebké tělo, úzké, ale pěkně zaoblené boky a teplou vůni kůže.

Ona se ale nepoddala objetí a rukama se mu vzepřela o ramena. Sklonil se, postavil ji na nohy a ona okamžitě couvla.

„Omlouvám se,“ zašeptala ve tmě.

Zaneův obdiv k ní vzrostl. Nevykřikla, neudělala poplach, přestože málem upadla, zůstala zticha, i když ji chytil. Neztratila hlavu a všemi silami se snažila dosáhnout jediného cíle, dostat se na svobodu.

Byla teď při chůzi opatrnější a udržovala větší rozestup. Na konci schodiště se zastavil a čekal na ni. Věděl, že ho nevidí, a tak, když byla těsně u něj, tiše sykl. V slabém světle jí pomohl sejít poslední schody. Nikdo nebyl v dohledu.

Stáli u velkých dřevěných dveří, které vedly na ulici, ale dobře slyšeli, jak venku narůst hluk. S blížícím se svítáním začínalo být na ulici rušno a bylo by moc riskantní použít tenhle východ. Někdo se blížil a mluvil arabsky.

Zane cítil, jak ztuhla. Rychle ji zavedl do malé místnosti, která kdysi sloužila jako sklad, a byla plná nepořádku. Vysoko ve zdi svítilo malé okénko.

„Vylezeme tudy,“ zašeptal. „Venku je to asi metr nad zemí, není to moc vysoko. Vysadím vás tam. Až budete na zemi, zůstaňte u zdi vedle okna. Skrčte se, aby vás nebylo moc vidět. Je to jasné?“

Přikývla. Prodrali se nepořádkem k oknu, Zane se chytil parapetu a vytáhl se nahoru. Klekl si jedním kolenem na parapet a druhou nohou se opřel o zeď, aby udržel rovnováhu. Okno zřejmě nikdo dlouho nepoužíval, sklo bylo zaprášené, panty rezavé a zatuhlé. Násilím ho otevřel. Když zaskřípalo trhl sebou, i když věděl, že jsou únosci dost daleko. Do zaprášeného pokoje pronikl zvenčí čerstvý vzduch. Zane seskočil na zem jako kočka a otočil se k ní.

„Můžu vám podepřít nohu, nebo mi můžete vylézt po ramenou. Co si vyberete?“

Otevřeným oknem dovnitř vnikalo trochu světla. Když si prohlížela malé okno, viděl jí ve tváři pochyby. A poprvé si všiml, jak je krásná. Tvary jejího těla už znal, ale teď zjistil, že se mu líbí celá.

„Protáhnete se tím?“ zašeptala. V duchu si poměřovala jeho široká ramena a rozměry okna.

Zane si s tím nedělal starosti. „Bude to těsné, ale prolezl jsem menšími.“

Chvíli se na něj dívala a pak přikývla na znamení, že je připravená. Narovnála se, zdvihla bradu, rozvázala příkrývku a přehodila si ji jako dlouhý šátek přes ramena a zavázala u krku.

„Asi vám vylezu na ramena,“ řekla. „Budu mít větší stabilitu.“

Klekl si na zem a přidržoval ji rukama. Obešla ho a stoupla mu pravou nohou na rameno. Pak si stoupla i na druhé a narovnála se. Proti tomu, co byl zvyklý nosit při tréninku, byla jako pírko. Přisunul se ke zdi a ona se rukama chytila parapetu.

„Lezu,“ zašeptala a protáhla se oknem hlavou napřed. Byl to rychlejší způsob, ale náročnější, protože nemohla tlumit pád na druhé straně.

Zane zvedl oči a uviděl její světlé, nahé nohy a oblý zadeček. Pak zmizela v okně a vzápětí uslyšel, jak dopadla na zem.

Zane se rychle přitáhl k oknu. „jste v pořádku?“

Chvíli bylo ticho, pak se ozvala odpověď šeptaná roztřeseným hlasem.

„Myslím, že ano.“

„Podržte mi pistoli.“ Podal jí zbraň, pak prolezl oknem nohama napřed a na šikmo, aby se vešel, a seskočil do podřepu.

Barrie seděla opřená o zeď s pistolí v ruce. Rychle se rozednívalo.

„Musíme si pospíšet,“ pobídl ji, zval si pistoli, chytil ji za ruku a vedl ji do nejbližší uličky. Cítili vůni moře, což znamenalo, že jsou nedaleko přístavu.

Benghází, největší libyjský přístav, bylo moderní město západního typu. Jako ve většině měst patřilo i tady okolí doků k nejdrsnějším čtvrtím. Zdejší přestřelky se nikdo nenamáhal vyšetřovat, a tak tu zločin jen kvetl.

U přístavu bylo hodně polorozpadlých, opuštěných domů. Muži ze Zaneova týmu si vybrali jeden z nich, zatímco on a slečna Lovejoyová se měli ukrýt v jiném, aby nebyli tak nápadní. Všichni se měli sejít až zítra ráno.

Obě místa vybral Strašák a Zane věřil, že jsou bezpečná. Opatrně se plížili úzkými uličkami k určenému úkrytu. Barrie šla celou cestu tiše, jen jednou sykla, když na něco stoupla.

Jinak celou cestu nic nečekaného nestalo a za pár minut došli k cíli. Budova vypadala víc jako ruina než dům, ale podle Strašákova průzkumu měla být uvnitř nedotčená místnost. Museli přelézt zřízenou zeď a projít pod polorozpadlým stropem. Dávali pozor, aby nepoškodili pavučiny, aby nebylo poznat, že uvnitř někdo je. Dveře do místnosti, která jim měla sloužit za úkryt, visely na jednom pantu a dřevo bylo rozeschlé.

„Počkejte tady, než zametu stropy,“ zašeptal, postrčil ji dovnitř a zamířil k rozpadlé vnější zdi. Pak se vracel pozpátku a uhlazoval prach s jejich stopami. Na zemi zůstalo pár tmavých, vlhkých skvrn. Zamračil se, protože věděl, co to znamená. Krvácela.

Opatrně odstranil skvrny. Nedával jí to za vinu. Měl jsem myslet na to, že je bosá, vyčítal si v duchu, a míň si všímat její postavy. Uvědomoval si, že ho přitahuje, a věděl, že takové představy jsou nemístné a nesmyslné, ale nemohl si pomoci. Líbilo se mu její tělo, ale obdivoval i její odvalu.

Když se vrátil, potichu zvedl dveře, narovnal je do rámu a podepřel. Teprve pak se k ní otočil.

„Proč jste mi neřekla, že máte zraněnou nohu? Kdy se to stalo?“

Stála na místě, kde ji nechal, i v pološeru rozeznal v její tváři únavu a napětí. Překvapeně se zamračila a podívala se na nohy.

„Jé,“ vyjekla, když uviděla tmavou skvrnu na levém chodidle. „Ani jsem si nevšimla, že jsem se zranila. Cestou jsem o něco zakopla. Bolelo to, ale myslala jsem si, že to byl jen kámen.“

Aspoň, že se to nestalo dřív, pomyslel si Zane. Takhle ta krvavá stopa vede jen pár set metrů. Zapnul rádio a vyslal jeden krátký signál, kterým skupině ohlašoval, že jsou v bezpečí. Okamžitě obdržel jako odpověď dvě pípnutí, která znamenala, že jeho muži jsou taky v pořádku. S úlevou se zaměřil na jiné věci.

„Posaďte se a ukažte mi nohu,“ přikázal. Bylo by hodně nepříjemné, kdyby nebyla schopná běhu. I když podle toho, jak ji poznal, věděl, že by si nestěžovala, a snažila by se jít co nejrychleji.

V místnosti nebylo nic k sezení, tak si sedla na kameny na podlaze a opatrně si přidržovala příkrývku kolem pasu. Krev jí tekla z rány na vnitřní straně levého chodidla.

Zane si sundal černou kuklu, vestu a rukavice. Pak vydal balíček pro přežití, který obsahoval i malou lékárníčku. Sedl si před ni do tureckého sedu a položil si její nohu na stehno. Roztrhl balíček se sterilním tamponem a zhruba jím očistil ránu a kůži kolem ní. Předstíral, že nevidí, jak sebou cuká bolestí.

Rána byla tak hluboká, že by potřebovala pár stehů. Vyndal další tampon a tiskl ho na ráno, dokud nepřestala krváčet. „Kdy jste byla naposledy očkována proti tetanu?“ zeptal se.

Barrie snad nikdy neslyšela nic, co by ji uklidňovalo víc, než jeho hlas. Poprvé ho viděla v plném světle a byla skoro ráda, že to dřív nešlo. Odkáslala si.

„Nepamatuji se, pár let už to bude.“ V duchu se ale zabývala něčím jiným.

Černé vlasy měl vlhké od potu a tvář zmalovanou černou a zelenou barvou. Černé triko, které měl na sobě, bylo zaprášené a zpocené, podobně jako košile, kterou měla ona. Látka mu zakrývalo široká ramena, lepila se na hrudník a ploché břicho a obepínala vypracované svaly. Paže měl silné a pevné, zapěstí dvakrát silnější než ona. Ruce s dlouhým prsty měl mozolnaté ale neuvěřitelně obratné.

Hlavu měl skloněnou. Viděla husté, černé řady, výrazné obočí, silný, orlí nos a široké lícni kosti. Viděla jeho ústa, ostře řezaná a tvrdá, jako by se smál jen zřídkka. Na tváři se pod maskovacím zabarvením černalo strniště neoholených vousů. Najedou k zdvihl oči, chladné a hodnotící, a Barrie omráčila jejich jasná, bledá krása. Byly světlé, modrošedé a kontrastovaly s jeho snědou kůží.

Když ji zachraňoval, rychle a tiše zabil muže na stráži, a pak ho překročil, jako by neexistoval. Ostrý široký nůž se mu pohupoval v pouzdru připevněném ke stehnu. S pistolí zacházel tak samozřejmě, jako by se s ní narodil. V životě neviděla muže, který by vypadal tak divoce a nebezpečně, a přes to všechno se v jeho přítomnosti cítila naprosto bezpečně.

Dal jí svoji košili, staral se o ni, byl ohleduplný a laskavý, uklidňoval ji, mírnil její šok. A viděl ji nahou. Když byli v jedné budově s únosci, byla schopná na o nemyslet, ale teď, v relativním bezpečí a o samotě, si až příliš uvědomovala, jak je fyzicky přitažlivý. A ona je pod košilí nahá. Kůži měla najednou mnohem citlivější a ostře vnímala každý jeho dotyk.

Mračil se, soustředěný na práci. Vydezinfikoval ránu a pak ji obvázal. Pracoval rychle, jistě a obratně, a když měla nohu ošetřenou, jemně ji zdvihl.

„Tak. Už by vás to nemělo při chůzi bolet, ale jakmile se dostaneme na loď, musíte k doktorovi, aby vám ránu zažil a dal vám injekci.“

„Rozkaz,“ odpověděla.

Vzhlédl k ní s rychlým, letmým úsměvem. „Tady nejsme na vojně. To nebyl rozkaz, jen rada.“

Ten úsměv jí málem vyrazil dech. Kdyby se usmál víc, napadlo ji, mohla bych z toho mít infarkt. Aby ty představy zahnala, podala mu ruku. „Barrie Lovejoyová. Těší mě, že vás poznávám.“

Stiskl nabízenou ruku a jemně jí potřásl. „Korvetní kapitán Zane Mackenzie, člen týmu SEAL námořnictva Spojených států.“

SEAL. Srdce jí poskočil v hrudi. Tím se všechno vysvětluje. SEALové byli známí jako nejnebezpečnější,

nejschopnější vojáci. Ne, on nebezpečně jenom nevypadá, pomyslela si. On nebezpečný je.

„Děkuju,“ špitla.

„Je mi potěšením, madam.“

Zrudla a upřela oči na příkrývku, do které byla zavinutá. „Prosím, říkejte mi Barrie a můžeme si tykat. Koneckonců, mám na sobě jen košili a předtím...“ Kousla se rozpačitě do rtu. „Chci říct, že v téhle situaci se nemusíme chovat tak formálně a...“

„Chápu,“ přerušil ji jemně hlubokým hlasem. „Nechtěl jsem tě přivést do rozpaků. Víím, že jsme se poznali za trochu neobvyklých okolností. Ale doporučoval bych ti, abys v zájmu svého zdraví všechno řekla lodnímu doktorovi nebo svému lékaři.“

Barrie se na něj zmateně dívala. Co má proboha moje zdraví společného s tím, že mě viděl nahou, divila se. Teprve za chvíli ji svitlo.

„Neznásilnili mě,“ zašeptala a zrudla. „Oni... bili mě a ponižovali, ale neznásilnili mě. Šetřili mě na dnešek. Měl přijet někdo důležitý z jejich organizace...“

Zane zůstal klidný a vážný a ona poznala, že jí nevěří. Proč by měl? Uvědomovala si. Našel mě svázanou a nahou a v rukou únosců jsem byla skoro celý den. Rytířskost nepatřila k jejich ctnostem. Před znásilněním mě zachránil asi jen příkaz jejich velitele.

Mlčel a Barrie se zaměstnala použitým tamponem, který byl dost vlhký, aby si s ním otřela zbytek nečistoty z nohy. Ráda by se vykoukala, ale to přání bylo tak nesplnitelné, že ho ani nevyslovila.

Zane zatím prohlížel místnost. Netrvalo mu to dlouho, protože byla úplně prázdná. Zavřel polámané

okenice. Dřevěné lišty byly pootočené, takže propouštěly trochu světla, ale zároveň je chránily před zraky kolemjdoucích.

V místnosti byla zase tma a vypadalo to tam najedou jako v malé, útulné jeskyni. Barrie potlačila zívnutí. Bojovala s únavou, která na ni dolehla jako olovené závaží. Byla tak unavená, že ani necítila hlad.

Samozřejmě si toho všiml, nic mu neuniklo. „Klidně se vyspi,“ navrhl. „Za pár hodin, až bude venku víc lidí, a já nebudu tak nápadný, dojdou nám pro něco k jídlu a tobě pro nějaké oblečení.“

Barrie se na něj podívala. „Takhle zmalovaný.“

Znovu mu po tváři přeběhl slabý úsměv. „Nejdřív si to otřu.“

Ten úsměv jí málem nedovolil usnout. Málem. Cítila, jak ji tělo přestává poslouchat, jako by svolení ke spánku, které jí dal, bylo kouzelným zaklínadlem. Víčka měla tak těžká, že už nedokázala udržet oči otevřené. Propadala se do tmy. Posledními zbytky vědomí vnímala, jak ji něžně pokládá na podlahu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Zane se díval, jak se propadá do spánku a usíná jako malé dítě.

Už se úplně rozednilo, a i když uvnitř bylo šero, viděl jí na tváři, jak je vyčerpaná. Byl div, že vydržela tak dlouho, a že usnula až teď.

Věděl, že by si měl taky odpočinout. Natáhl se vedle ní tak, že se nedotýkali, ale byli blízko, aby ji měl při sobě, kdyby jejich úkryt někdo objevil. Neusnul, ale uvolnil se a zklidnil, a čekal, až se město úplně probudí.

Všiml si ohně v jejích vlasech, tmavě kaštanová barva přecházela do odstínů zlaté a bronzové. Oči měla hluboké, měkce zelené, řasy a obočí jako hnědý kožíšek. Plet' měla čistou a smetanovou, bez jediné pihy, hladkou tvář hyzdil jedna velká modřina. Modřiny měla i na pažích a Zane věděl, že košile zakrývá další známky po krutém zacházení. Trvala na tom, že ji neznásilnili, ale Zane měl za to, že se stydí, že nechce, aby to někdo věděl, možná to chce zatajit kvůli otci. Nepátral po důvodech, jen doufal, že se nechá pořádně ošetřit.

Měl chuť vrátit se zpátky do domu, kde ji věznili, a pomstít se. Ale věděl, že ji má za úkol zachránit a že to nesmí komplikovat. Kdyby se vrátil, mohli by ho zajmout nebo zabít, a ohrozil by tím ji i svoje muže. Dávno už se naučil potlačovat při akci city, aby tím neohrozil její průběh.

Líbilo se mu, jak vypadá. Nebyla to žádná oslňující kráska, ale měla jemné, symetrické rysy, a ve spánku vypadala neodolatelně, jako porcelánová panenka. Proti

němu byla malinká. Ne tak malá jako jeho matka a sestra, ale ty byly křehké jako víly. Barrie Lovejoyová byla houževnatá a dobře stavěná. Většina žen by takovou zátěž, jakou ona musela zvládnout v posledních hodinách, nesla podstatně hůř.

Byl překvapený, že se cítí ospalý. Ležet vedle ní a dívat se, jak spí, ho uklidňovalo. Bylo mu příjemné hlídat její klidný spánek. Připadal si jako pravěký muž, který si lehl mezi vchod do jeskyně a spící ženy a děti, a ospale sledoval jejich dech, zatímco oheň dohořival a na zem se snášela noc. Jestli je tenhle instinkt tak starý, přemýšlel, proč ho dnes cítím poprvé?

Zatoužil se jí dotknout, cítit pod rukama její hebké tělo. Chtěl se k ní přitulit a sevřít ji do náruče. Ale bylo mu jasné, že poslední věc na světě, kterou by si přála, je dotyk cizího muže.

Byla zakrytá košilí, ale on viděl, jak se jí tělo rýsuje v záhybech látky. V šeru viděl dobře. Pamatoval si, jaká měla prsa, pevná, oblá, ne moc velká, ale rozhodně svůdná. Pamatoval si linie její postavy, útlý pás a okrouhlé boky i úhledný malý trojúhelník chloupků v klíně.

Nemohl usnout, na to byl moc vzrušený. Otočil se na záda a uložil se pohodlněji, ale pohodlí bylo jen relativní. Věděl, že se musí ovládat a nechat si zajít chuť.

V místnosti se s přibývajícím časem pomalu oteplovalo. Kamenné zdi nás před žárem ochrání, uvažoval Zane, ale brzo budeme potřebovat vodu. Vodu, jídlo a oblečení pro Barrii. Nejlepší bude tradiční muslimský oděv, protože jí zakryje vlasy, a v Benghází, kde žije hodně muslimů, nebude přitahovat pozornost.

Na ulicích už bylo rušno a z přístavu se ozýval čilý ruch. Zane se rozhodl, že je čas, aby se poohlédl po jídle. Setřel si z obličeje maskovací barvy. Nechtěl jít neozbrojený, a tak pistoli zastrčil za opasek a zakryl trikem. Pokud se na něj někdo podívá pozorně, odhalí ji, ale v téhle zemi není neobvyklé nosit zbraň. Díky indiánským předkům měla Zaneova kůže bronzový odstín a navíc byl opálený z nespočetných hodin strávených při tréninku na slunci, moři a větru, takže na jeho vzhledu nebylo nic nápadného.

Když se za dvě hodiny vrátil, Barrie ještě spala. Podařilo se mu ukrást černý dámský oděv, pokrývku hlavy, nějaké ovoce, sýr a chleba a pár sandálů pro Barrii. Nejtěžší bylo sehnat vodu, protože potřeboval nádobu. Vyřešil to tak, že ukradl zazátkovanou třílitrovou láhev vína. Korán sice víno zakazuje, ale přesto nebyl problém ho sehnat. Vylil laciné kyselé víno a naplnil nádobu vodou. Voda bude cítit vínem, ale hlavně, že budeme mít co pít, myslel si.

Barrie ještě spala. V místnosti bylo o poznání tepleji, a ona si odkopala přikrývku. Košili měla vyhrnutou k pasu.

Sklouzl k ní očima, a jako by dostal ráno do břicha. Vyvedlo ho to z míry. Srdce se mu rozbušilo a čelo orosilo. *Proboha.*

Dobře věděl, že by se měl otočit, nebo ji přikrýt, v každém případě by neměl myslet na milování. Věděl to, ale místo toho jen stál a hladově na ni zíral. Nenasytně bloudil pohledem po jejím těle. Toužil po ní víc, než kdy dřív po jakékoli jiné ženě. Chladná zdrženlivost, která mu vždycky byla vlastní, ho zradila.

Pomalu položil zásoby na zem. Nevěděl, že touha může bolet. Nikdy neměl problém získat ženu, kterou chtěl, ale tahle pro něj byla nedosažitelná, a to pro něj byla nezvyklá situace.

V místnosti bylo tak teplo, že i kdyby ji přikryl, odkopala by se znovu. Opatrně si klekl vedle ní a třesoucíma se rukama jí aspoň stáhl košili dolů, aby ji zakryl. Nevěřicně sledoval, jak se mu třesou prsty. Nikdy se mu nechvěly. I v těch nejvypjatějších a nejnebezpečnějších situacích byl pevný jako skála. Skákal z hořícího letadla, plaval mezi žraloky a zašíval si vlastní rány. Jezdil na divokých koních a párkrát i na býkovi. Zabíjel. Všechno to dělal s klidem, ale z téhle spící rudovlásky se mu najednou třásl ruce.

Přinutil se otočit a zvedl vysílačku. Vyslal signál a okamžitě dostal odpověď. Všechno bylo v pořádku.

Možná mě zchladí trochu vody, napadlo ho. Aspoň se pokusím myslet na něco jiného než na Barrii. Hodil do vody pár desinfekčních tablet. Věděl že tablety chuť vody nezlepší, ale nechtěl riskovat nákazu.

Napil se tolik, aby zahnal žízeň, pak se usadil zády k Barrii. Nezbyvalo mu nic jiného než čekat a dívat se do zdi.

Vzbudily ji hlasy. Někdo mluvil nahlas arabsky a hodně blízko. Barrie se prudce zvedla, oči dokořán. Někdo ji popadl a drsnou dlaní jí přikryl ústa. Zmatená, dezorientovaná začala bojovat ze všech sil. Chtěla kousat, ale silné prsty se jí zaryly do tváře, takže nemohla otevřít pusu. Snažila se třást hlavou, svíjela se, ale nebylo to nic platné.

„Pšš,“ zašeptal někdo a ona i přes panickou hrůzu ten hlas poznala. Zane.

Okamžitě se uklidnila. Cítil, jak její napětí povoluje, a otočil ji hlavou k sobě. Jejich oči se setkaly a on krátce přikývl, když viděl, že už je při smyslech. Uvolnil jí ústa a prsty ji lehce pohladil, jako by se omlouval za pevný stisk. Ta drobná něžnost jí projela jako blesk. Zachvěla se a instinktivně mu přitiskla tvář k rameni.

Hlasy se blížily, bylo slyšet dunění a zvuk padajícího kamení. Poslouchala nesrozumitelnou řeč a snažila se soustředit na barvu a intonaci hlasů. Snažila se poznat, jestli to nejsou hlasy mužů, kteří ji věznili, ale nešlo to.

Nerozuměla jim. Absolvovala vzdělání, jaké se přepokládalo u dcery velvyslance. Mluvila dobře francouzsky a italsky, trochu španělsky. Když otec působil v Aténách, naučila se trochu řecky a dokázala vést jednoduchou konverzaci i v tomto nelehkém jazyce.

Ted' ji mrzelo, že nechodila i na lekce arabštiny. Tím, že únoscům nerozuměla, se cítila ještě víc bezmocná a izolovaná.

A radši by umřela, než by se nechala znova chytit.

Uvědomila si, že se třese a Zane ji uklidňuje lehkým kolíbáním. Vzhledla k němu. Nedíval se na ni, sledoval staré, napůl vylomené dveře, které chránily vchod do jejich útočiště, a poslouchal hlasy za nimi. Tvářil se klidně a soustředěně. Uvědomila si, že on arabsky rozumí, a že to, co slyší, ho neznepokojuje. Byl ve střehu, protože je mohli každou chvíli objevit, ale evidentně si věřil, že to zvládne.

Pochopitelně. Z toho, co viděla, se zdálo, že zvládne každou situaci.

Muži venku mluvili dlouho, někdy se tak přiblížili, že si Zane vzal pistoli a zamířil s ní na dveře. Barrie se dívala na jeho ruku, štíhlou, silnou a jistou. Neviděla sebemenší záchvěv, působilo to skoro nadlidsky.

Seděli tiše v teplé, stinné místnosti a nehýbali se. Barrie si všimla, že deka už ji nezakrývá, ale naštěstí měla na sobě dlouho košili. Stejně bylo moc teplo. Připadala si v jeho náručí úplně spokojená.

Nikdy se nesetkala s mužem, jako byl on. Potkávala jenom vysoké důstojníky, kteří navštívili vyslanectví, plukovníky nebo generály, taky vídala námořní gardu v parádních uniformách. I když věděla, že v gardě bývají jen ti nejlepší vojáci, tomu muži, který ji teď ochránitelsky držel, nesahali ani po paty. Byli to vojáci a on byl bojovník.

Přesto věděla, že ani on není neporazitelný a že nebezpečí ještě úplně nepominulo. Musela si připustit, že je může někdo objevit, jeho můžou zabít a ji zajmout.

Čas se ploužil líným krokem. Teplo a ticho ji ukolébalo do polospánku. Byla hladová a bolely ji nohy z toho, jak byla dlouho v jedné pozici, ale to jí tolik nevadilo. Žízeň byla horší. Ve vzrůstajícím teple ji potřeba vody začala zdolávat. Celé hodiny u nic nepila.

Po dlouhé době se hlasy konečně vzdálily. Zane ji pustil a šel tiše ke dveřím, aby se podíval ven. Nikdy neviděla nikoho pohybovat se s takovou grácií, jako velká šelma na sametových tlapách.

Nepohnula se, dokud se neotočil, a z jeho výrazu poznala, že jsou pryč. „Co se dělo?“ zeptala se a snažila se mluvit klidně a tiše.

„Sbírali stavební materiál, kameny, kusy dřeva. Kdyby měli perlík, nejspíš by se pustili i do těchhle zdí. To, co nasbírali, odvezli na kolečku. Jestli budou potřebovat další, možná ještě přijedou.“

„Co budeme dělat?“

„To, co jsme dělali teď. Sedneme si a budeme zticha.“

„Ale kdyby se dostali dovnitř...“

„Zvládnou to,“ přerušil ji. „Našel jsem pro tebe nějaké šaty, ale je tady takové horko, že si je asi vezmeš až večer.“

Ukázala na černou hromádku na zemi a Barrie se vděčně usmála. Byla ráda, že aspoň před zbytek týmu přestoupí pořádně oblečená. Ale zatím, v horku a soukromí téhle malé místnosti, neviděla důvod potit se v dlouhých šatech.

„Přinesl jsem něco k jídlu a pití. Dáš si?“

Barrie dychtivě vyskočila. „Vodu? Mám hroznou žízeň!“

Vytáhl velkou láhev a odzátkoval ji. „Nebude moc dobrá, přidal jsem tam dezinfekční tablety,“ varoval ji a podal jí pití.

Chutnalo to zvláštně. Voda byla teplá a měla chemickou příchuť. Ale byla báječná. On zatím rozbil jídlo, bochník tvrdého chleba, kus sýra a pár pomerančů, švestky a datle. Vypadalo to jako hostina.

Na podlahu narovnal příkrývku, aby se mohla posadit, vzal nůž, nakrájel chleba a sýr a kousek jí podal. Chtěla protestovat, že jí dává málo, že má větší

hlad, ale uvědomila si, že to, co přinesl, jim musí stačit na celý den.

Sýry neměla moc ráda, ale tenhle jí připadal božská mana. Ukusovala k němu chleba a s požitkem žvýkala. Za chvíli byla sytá. Malá porce, kterou dostala, byla pro ni víc než dost.

Zane se najedl pořádně a oloupal jeden pomeranč. Trval na tom, aby snědla několik dílků a vypila ještě trochu vody. Barrie už ale neměla hlad. Zívla a odmítla další pomeranč.

„Ne, děkuju, už jsem najedená.“

„Nechceš se opláchnout?“

Otočila se k němu tak prudce, až jí rudé vlasy zavlály, a Zane se musel usmát jejím dychtivému výrazu. „To máme tolik vody?“

„Dost na navlhčení šátku.“

Samozřejmě, že žádný šátek neměla, ale on ano. Oparně nalil trochu vody na čtvercovou látku, podal ji Barrii, pak se zdvořile otočil a zabýval se svojí výzbrojí.

Barrie si pomalu položila vlhkou látku na obličej a vydechla. Neuvědomovala si, jak touží po osvěžení a pocitu čistoty. Našla poraněné místo na tváři a několik menších modřin na rukách. Podívala se na Zaneova široká záda a rychle si rozepnula košili, aby se mohla otřít vlhkým kapesníkem. Nakonec si omyla nohy. Vlhká látka byla nádherně chladivá a poskytovala jí skoro smyslné potěšení.

„Hotovo,“ řekla, a když se otočil, podala mu kapesník. „Cítím se skvěle. Děkuju.“

Pak jí zatrnulo, protože on evidentně cítil stejnou potřebu se osvěžit, ale na rozdíl od ní se svlékl. Černé

tričko si přetáhl přes hlavu a odložil stranou, sedl si na paty, vymáchl kapesník a začal se otírat.

Panebože. Bezmocně zírala na svaly na jeho hrudi a břiše. V příšeří se mu bronzová kůže leskla, třpytily se vlhké, silné křivky ramen. Fascinovaným pohledem putovala z ramen na svalnatou hrud' a pevné břicho.

Na levé čelisti měl asi dva centimetry dlouho jizvu. Dřív si toho nevšimla, protože měl obličej pomalovaný a špinavý, ale teď zřetelně viděla stříbrnou linku. Nehyzdila ho, byl to jen rovný, slabý tah, jizva jako od chirurga. Jizva na hrudníku byla naopak minimálně deset centimetrů dlouhá, klikatá a silná. Všimla si ještě dalších dvou kulatých, svraštělých jizev, jednu měl těsně nad pasem, druhou pod pravou lopatkou. Rány po kulce. Nikdy dřív podobné jizvy neviděla, ale domyslela si, co je způsobilo. Zaznamenala ještě šrám na pravém bicepsu a bůhví, kolik dalších jizev nebylo vidět. Válečník nemá snadný život a jeho tělo nese stopy boje, napadlo ji.

Posadila se a opřela se o zeď. Roztržitě zkontrolovala, jestli ji košile řádně zakrývá, ale myšlenkami byla jinde.

Během posledních příšerných dvaceti čtyř hodin netrávila moc času přemýšlením nad motivem únosu. Měla dost starostí, aby se s danou situací vyrovnala, aby překonala hrůzu, bolest a ponížení.

Ale teď ji napadlo, kdo asi může být ten muž, na kterého únosci čekali. Kdo nařídil její únos? A proč?

Byla to náhoda? Když se nad tím zamyslela, došla k závěru, že ne. Ano, můj otec je bohatý, uvažovala. Diplomati bývají z movitějších kruhů, to není nic neobvyklého. Ale existují i bohatší lidi. Na druhou

stranu, táta určitě udělá všechno proto, aby mě zachránil. Ale proč by mě odvezli ze země? Nečekali by poblíž, aby mě mohli snadno vyměnit za peníze? Ne, skutečnost, že mě odvezli, nepodívá, že únos měl jiný motiv. Možná si stejně řekli o peníze, ale ve skutečnosti o ně nejde.

Věděla, že dokud nezjistí, kdo únosům velí, nemá šanci uhodnout, co skutečně chtěl.

Určitě ne ji samotnou. Tu myšlenku zavrhl, protože muž posedlí ženou by nedovolil svým mužům ji trápit. A ani nejsem ten typ, který by v mužích vzbuzoval vášně, pomyslela si ironicky. Aspoň žádný z mužů, které jsem poznala, se tak nechoval.

Tak v tom musí být něco jiného, kostička do skládačky, která mi chybí. Byl za tím někdo, koho znám? Nebo něco, co jsem četla nebo viděla?

Nic ji nenapadlo. Nebyla zapletená do žádných intrik, i když samozřejmě věděla, kteří zaměstnanci ambasády byli zaměstnaní v CIA. To bylo normální, nic neobvyklého. Její otec často soukromě hovořil s Artem Sandeferem a později s Mackem Prewettem. Často ji napadlo, že Art vypadá víc jako úředník než špión, i když jeho inteligentní, unavený pohled vypovídal, že v oboru taky dost prožil. Macka Prewett moc neznala. Bylo v něm něco nepokojného a tvrdého, něco, kvůli čemu se s ním necítila dobře.

Otec říkal, že Mack je dobrý člověk. Nebyla si tím jistá, ale taky nemohla říct, že je ničema. Vzpomněla si, jak před pár týdny vstoupila bez klepání k otci do pracovny. Otec zrovna podával Mackovi tlustou obálku a oba se tvářili překvapeně a rozpačitě. Ale otec, rozený diplomat, se přes ty rozpaky snadno přenesl, Mack je

brzy opustil a obálku vzal s sebou. Barrie se na nic neptala, protože jestli se jednalo o CIA, nebyla to její věc.

Ted' by ji zajímalo, co v té obálce bylo.

Na nic jiného, co by bylo jen trochu neobvyklé, si nevzpomínala. Neměla tušení, co by ta obálka mohla znamenat, jestli vůbec něco.

Připadala si, jako by hledala cestu z pomyslného bludiště. Jistě věděla jen to, že její otec by žádném případě neudělal nic, čím by jí ublížil. Napadlo ji, že únos dává smysl jen v případě, pokud by ji někdo chtěl použít jako zbraň, aby její otec udělal něco, co nechce.

Nechtěla si připustit, že by otec udělal něco protizákonného – aspoň ne dobrovolně. Nebyly slepá k jeho slabostem, věděla, že je trochu snob a že ji až přehnaně chrání, ale byl to čestný člověk a opravdový vlastenec. Je možné, že se ho únosci snaží k něčemu donutit, možná chtějí, aby jim poskytl nějaké informace, ale on omítá.

To vypadalo logicky. Pak by pravděpodobně obálka neměla s únoscem nic společného.

Ale co když ano?

V tom případě by byl otec namočený do opravdu nebezpečné hry. Z té představy se jí dělalo špatně. Jestli mě únosci chtějí použít jako rukojmí, rozváděla úvahy dál, nevzdají se tak lehce. Kdyby mě unesli náhodou, po přepokládaném útěku by jen mávli rukou a přestali by se namáhat. Jejich vůdce tady ještě není. Vždyť já ani nevím, kde jsme. Vůbec mě nenapadlo zeptat se na místo.

„Kde jsme?“ zeptala se.

Zane zvedl obočí. Seděl na zemi opřený o zeď a dokončoval očistu. „U přístavu, v nejdrsnější části města,“ odpověděl.

„Ale kterého města?“ upřesnila otázku.

Teprve teď pochopil. „V Benghází. V Libyi.“

V Libyi. Chvíli tu novou, překvapivou informaci vstřebávala a pak se vrátila ke svým úvahám.

Jejich šéf má přijet dneska. Odkud? Z Atén? Jestli je s nimi v kontaktu, ví, že jsem pryč. Ale jestli má přístup na ambasádu a k otci, ví taky, že jsem se ještě nevrátila. Napadne ho, že jsem ještě v Libyi. Pak po mně budou určitě intenzivně pátrat.

Znova se podívala na Zanea. Protože bylo teplo, zůstal svlečený. Oči měl přivřené, zdálo se, že spí, ale Barrie cítila, že je vzhůru a vnímá všechno, co se děje kolem.

Po bolesti a ponižování, které musela snášet, pro ni byla Zaneova pozornost a účast jako balzám. Uklidňoval ji, léčil jí šrámy na duši dřív, než si mohla všimnout, jak jsou bolestivé. Líbil se jí i jako muž a zdálo se jí to v pořádku.

Je úplně jiný než ostatní, pomyslela si, a pravý opak těch lumpů, kteří se bavili tím, že mě mohli ponížit. Teď mě asi hledají po celém městě, a dokud nebudeme za hranicemi, existuje možnost, že mě znova chytí a uvězní. A když to udělají, už mě nic nezachrání.

Ne. To bych nesnesla. Ale kdyby se to stalo, neposkytnu jim příležitost připravit mě o panenství.

Barrie se na nevinnost nikdy nedívala jinak, než jako na nedostatek zkušenosti. Ve škole ve Švýcarsku bylo málo příležitostí scházet se s kluky a ona se o ně ani nijak zvlášť nezajímala. Když odešla ze školy,

ochranitelské chování otce a povinnosti k ambasádě omezovaly její společenský život. Muži, které potkávala, ji nezajímali víc než spolužáci ve škole. Nechtěla riskovat sex jen proto, aby měla zkušenost.

Ale jako každá dívka měla i ona svoje sny. Snila o sekání s mužem, o zamilovaných schůzkách a milování.

Únosci je málem zničili. Kdyby ji Zane nedovedl, její první sexuální zkušenost by byla znásilnění. Možná by pak už nebyla schopná milovat nebo by jí vadil dotek muže.

Ne. Tisíckrát ne.

I kdyby mě snad chytli znova, rozhodla se, nedovolím jim zničit moje sny.

Vstala a popošla k Zaneova, který se opíral o zeď. Poznala, že zbystřil, i když se ani nepohnul. Postavila se před něj a podívala se na něj planoucímá zelenýma očima. Pohled, který ji věnoval, byl nerozluštitelný.

Nadechla se a řekla: „Chci se s tebou milovat.“

PÁTÁ KAPITOLA

„Barrie...“ začal klidně a ona pochopila, že ji chce odmítnout.

„Ne!“ vykřikla. „Neříkej mi, že si to mám rozmyslet, nebo že to sama nechci. Vím, že mi nevěříš, ale oni mě neznásilnili. Ale dívali se na mě a dotýkali se mě a já jsem jim v tom nemohla zabránit.“ Zarazila se a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Nejsem hloupá. Vím, že nám pořád hrozí nebezpečí, že tebe a tvoje muže můžou zabít a já možná skončím tam, kde jsem byla. Nikdy jsem se nemilovala, s nikým. Nechci, aby to poprvé bylo znásilnění, rozumíš mi? Nechci jim udělat tu radost. *Poprvé se chci milovat s tebou.*“

Bylo vidět, že ho překvapila, a to věděla, že Zane Mackenzie nedává často najevo, co si myslí. Narovнала se a pozorně si ji prohlížel přivřenýma očima.

Tušila, že ji znovu odmítne. „Přísahám, že mě neznásilnili. A nemám žádnou nemoc, jestli z toho máš strach.“

„Nenech mě prosit,“ naléhala.

Pak led v jeho očích roztál. „Nenechám.“ Zvedl se s kočičím půvabem, natáhl se pro přikrývku, klekl si a rozprostřel ji na zem. Pak si lehl na záda a zadíval se na ni.

Když ho viděla, jak leží a vydává se jí napospas, otřáslo jí to. *On to ví*, uvědomila si. Rozumí mým pocitům, chápe, co mě k němu přivedlo s tak překvapivým požadavkem. Ona sama teprve teď pochopila, že nejde jenom o to, že chce, aby to poprvé bylo podle ní, s mužem podle jejího vlastního vývěru. Únosci jí vzali kus sebejistoty a on jí ho vracel. Svázali,

svlékli, ponížili. Zane naopak nechal všechno na ní a při tom ji dovolil aspoň trochu se pomstít na mužském pokolení.

Nechtěla pod ním bezmocně ležet. Chtěla řídit ten proces, chtěla, rozhodovat jak dlouho, jak rychle, jak hluboko.

A on jí to chtěl dovolit.

A přenechal jí moc nad svým tělem.

Se zatajeným dechem si klekla vedle něj. Teplé, nahé, opálené tělo ji přitahovalo a potřeba dotyku převážila nad nervozitou.

Prsty se lehce dotkla jeho břicha a hrudníku. Srdce jí divoce tlouklo. Bylo to jako dotýkat se tygra, smrtelně nebezpečného zvířete s nádhernou kožešinou. Opatrně položila dlaně na jeho hrud' a hladila pružnou kůži na silných pletencích svalů. Cítila rytmický tlukot jeho srdce, cítila, jak se mu s každým dechem zvedají žebra.

Srdce mu tlouklo rychle, i dech měl zrychlený. Podívala se mu do obličeje a zčervenala. Viděla mu v očích žár a touhu a překvapilo ji to tak, že ucukla.

Rty mu zvlnil úsměv, a Barrie se málem zastavilo srdce. Ten úsměv měl větší moc, než očekávala.

„Ano, vzrušuje mě to,“ řekl tiše. „Musí, jinak by to ani nešlo.“

Měl pravdu. Bylo vidět, jak je nezkušená. I když věděla, jak se to dělá, a jednou nebo dvakrát ji muž, který ji večer doprovázel domů, políbil s neočekávanou vášní a tisk ji k sobě tak, že cítila jeho vzrušení, přesto ji to zaskočilo.

„Nemusíme to dělat,“ navrhl ještě jednou a Barrie přestala váhat.

„Udělám to.“

Chytil se za pásek. „Pak bych měl...“

Rychle ho zarazila, dala mu ruce pryč a položila mu je na zem vedle hlavy.

„Udělám to sama,“ řekla důrazněji.

„Dobře,“ zamumlal a Barrie znovu cítila, že jí rozumí. Tohle představení bude plně v její režii. Uvolnil se na přikrývce a zavřel oči, jako by si chtěl zdřímnout.

Bylo to snazší, když věděla, že ji nesleduje. Barrie nechtěla tápat a ještě víc zdůrazňovat svoji nezkušenost, a tak, než sáhla na opasek, studovala chvíli mechanismus přezky. Pak mu rozepnula opasek a zip kalhot. Pod nimi měl černé plavky. Barrie na ně zmateně zírala. Plavky?

Pak jí to došlo. Byl SEAL, což je zkratka pro moře, vzduch a zemi, a byl doma ve všech třech živlech. Protože Benghází je přístav, pravděpodobně se sem dostali z moře. Připluli lodí, ale bylo možné, že kotvili daleko od břehu a zbytek cesty museli doplavat.

Riskoval život, aby mě zachránil, a teď mi nabízí svoje tělo, pomyslela si. Všechno se v ní sevřelo a zachvěla se pod náporom emocí. Panebože. Dozvěděla se o sobě v posledních dvaceti čtyřech hodinách víc, než za celých dvacet pět let života.

Dovolila jsem otci, aby mě zavřel do skleníku a držel mě v něm patnáct let. Ale ty časy jsou pryč. Osud mě hodil po hlavě do života, vytrhl z ochranné kukly a já nemůžu zpátky. Musím vykročit do neznáma.

Vklouzla rukama pod pásek plavek a začala mu je stahovat. Nadzdvihl pánev, aby jí pomohl.

„Nesundávej mi je úplně,“ zamumlal se zavřenýma očima. „Kdyby sem někdo přišel, chci je mít aspoň u kotníků.“

I když byla nervózní, tomuhle se musela usmát.

Stáhla mu kalhoty a plavky jen asi do poloviny lýtek. Uvolnil se, položil se zpátky na zem a Barrie si ho chvíli jen prohlížela. Četla knihy, které popisovaly sexuální vzrušení, ale vidět to na vlastní oči a zblízka bylo daleko působivější.

I jejím tělem protékala touha jako žhavá řeka. *Tak to má být*, pomyslela si s úlevou, chci, aby nám to oběma bylo příjemné. Nemohla už čekat, nechtěla dlouho přemýšlet, aby neztratila nervy.

Opatrně se na něj posadila. Už necítila zlost vůči mužům, už necítila zoufalství, ale touhu, teplou a sladkou. Pomalu si sedala, až se ho dotkla.

První dotyk byl horký, nezvyklý a ona couvla. Zane se zachvěl, ale pak zase ležel nehybně, oči zavřené, a nechal ji pokračovat podle vlastního scénáře.

Byla tak nervózní, že mohla sotva dýchat. Prsa se jí pod černou látkou košile napnula. Bylo to nezvyklé, neznámé... ale velmi vzrušující.

Znovu se na něm usadila, pevně se ho chytla a pomalu sjela dolů.

Bylo to horší, než očekávala. Zarazila se, zalapala po dechu a pokusila se tu bolest ovládnout. Všimla si, že taky zhluboka dýchá, ale jinak se ani nepohnul. Se zatnutými zuby se přitlačila ještě níž. Připadala si, jako by ji napínali na skřípec. Nevydržela to a znovu se zvedla. Tentokrát ovšem bolest nepřestala.

Lepší to asi nebude, řekla si v duchu. Měla bych to dokončit. Ale bolest byla moc silná. Do očí jí vhrkly slzy. Proč jen to nejde?

„Pomoz mi,“ prosila hlasem sotva slyšitelným.

Pomalou otevřel oči a ona se skoro lekla ohně, který v nich plál. Zvedl jen jednu ruku, pravou. Jemně ji

pohládl po tváři drsnými prsty, pak jel dolů po krku a košili k levému nadru. Tam se na chvíli zastavil a pak konečně zamířil k jejímu klínu.

Ty doteky byly něžné jako šepot. Škádľily, provokovaly. Napřímila se a soustředila se na nové pocity. Zavřela oči a vnímala jen jeho ruku a to, co dělal, způsob, jak se jí dotýkal. Bylo to nádherné, ale nebylo to dost. Barrie se mučila příslibem něčeho dalšího, něčeho silnějšího. Zhluboka se nadechla. Čekala, čekala na jemný dotyk, který by ji přivedl do extáze, čekala... a pohybovala boky. Instinktivně mu šla vstříc.

Ted'. Jen na chvíli, ted'. Hluboké zasténání se jí vydralo z hrdla jako radostný výbuch. Čekala, až to zopakuje, ale místo toho ji zase jen škádlil a trestal. Znova ho následovala boky a znovu byla odměněna zábleskem čisté rozkoše.

Začal jemný, citlivý tanec. Vedl jí a ona ho následovala. Přesné doteky byly častější, rozkoš čím dál intenzivnější. Cítila, jak ji napíná, cítila bolest sílící každým pohybem... a přece ji touha hnala dopředu. Toužila po něm tak, že jí bolest přestala vadit. Položila mu ruce na hrudník a změnila směr pohybu, zdvihala se a klesala, už se nepohupovala do stran. Jeho doteky se taky změnily, najednou se jí dotýkal přesně tam, kde potřebovala.

Kousla se do rtu, aby nevykřikla. Přestávala se ovládat, hořela touhou a bolest už jí vůbec nevadila. S hlubokým zasténáním zatlačila dolů, přinutila svoje tělo k tomu, aby ho přijalo. Cítila tlak, a pak byl najednou uvnitř.

Bolelo to. Bolelo to moc. Ztuhla, otevřela oči dokořán. Jejich pohledy se setkaly, její plný bolesti,

jeho hořící neukojenou touhou. Najednou si uvědomila, jak je napjatý, kolik ho to stojí sebeovládání. Ale slíbil jí, že to nechá na ní, a slib dodržel. Pohnul se jen, když ho požádala o pomoc.

Bolest ji nutila přestat, ale hlubší, mocnější instinkt ji přiměl pokračovat. Cítila ho pulzovat v sobě, cítila jak mu její tělo odpovídá, silnější než rozum. Napnul se ještě víc. Kůže se mu leskla potem, jeho srdce jí pod dlaněmi zběsile tlouklo. Vzrušovalo ji pomyšlení, že má na povel tak silného muže, nebezpečného bojovníka. Potkali se sotva před pár hodinami a za několik hodin se možná navždycky rozloučí. Ale teď patřil jí. Rozhodně se nechtěla takové zkušenosti vzdát.

„Co mám dělat dál?“ zašeptala.

„Jen se dál pohybuj,“ odpověděl šeptem a ona ho poslechla.

Nahoru. Dolů. Znova a znova, dokud nezapomněla na bolest a ztratila se v rozkoši. Dál ji poháněl kupředu hlazením, i když už nepotřebovala povzbuzovat. Pohybovala se na něm, rychleji a rychleji, hlouběji a hlouběji. Už se neovládl, prohnul se a potichu zasténal.

Nahoru. Dolů. Blížila se k vyvrcholení, byla v jednom ohni, napětí vzrůstalo, dokud neměla pocit, že se rozpadne na kusy, jestli se ještě pohne. Tuhla a zanaříkala, neschopná dotáhnout to do konce.

Zavrčel, vášnivě ji chytil oběma rukama za boky a přitlačil dolů, prohnul se a ponořil se do ní co nejvíc.

Potlačila výkřik. Zvedal se tak, že měla kolena ve vzduchu. Zaklonil hlavu a zatnul zuby. Barrie cítila jeho vyvrcholení, cítila ho tak hluboko, že se dotýkal úplného středu její bytosti, a to stačilo, aby přepadla přes okraj.

Zasáhl ji blesk. Slyšela se vykřiknout, slyšela výkřik extáze, který nedokázala potlačit.

Konečně bouře odezněla a ona byla najednou slabá a rozechvělá. Nedokázala sedět. Bezmocně se na něj zhroutila jako domeček z karet, a on ji zachytil. Ležela, těžce dýchala a vzlykala. Nechtěla brečet, nechápala, proč se jí po tváři řinou slzy. „Zane,“ zašeptala, ale víc toho říct nedokázala.

Hladil ji po zádech.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše a v jeho hlubokém hlase znělo cosi mužného a intimního, spokojný majetnický tón.

Barrie potlačila slzy a donutila se odpovědět: „Nevěděla jsem, že to bude tak bolest. Ani že to bude tak krásné.“ Cítila se zmatená, vyvedená z rovnováhy.

Milováním mezi sebou vytvořili pouto, pouto těla, daleko silnější a hlubší, než si představovala. I přes svoji zdrženlivost vždycky věřila v moderní, liberální přístup k sexu. Dřív si myslela, že milování nemusí být víc než zábava, jako třeba jízda na horské dráze. Po dnešku ale změnila názor.

Opravdové milování pro ni byl neuvěřitelně hluboké zážitek a najednou pochopila, že už nikdy nebude taková jako dřív. Změnila se už ve chvíli, kdy ji dal svoji košili. Ani mu neviděla do tváře a zamilovala se do něj. Nevadilo by jí ani, kdyby ráno zjistila, že je ošklivý nebo zjizvený. Ve tmě prázdné místnosti a hluboko v srdci ho viděla takového, jaký doopravdy byl. Bylo to zároveň jednoduché i nekonečně složité.

Uvědomila si, že on nemusí cítit to, co ona. Věděla, co je to syndrom bílého rytíře: že člověk si promítá do osoby, která jí pomohla, samé dobré a někdy až nadlidské vlastnosti. Pacienti se často zamilují do

ošetřovatelky. Zane jen dělal svoji práci, zatímco pro ni to mělo životní význam, protože ani na chvíli nepředpokládala, že ji únosci nechají naživu. Vděčím mu za život, pokračovala v úvahách, budu mu vděčná po zbytek života – ale nemilovala bych každého muže, který by pro mě tím oknem vlezl. Miluju Zanea.

Ležela na něm klidně a tiše. Cítila rytmus jeho srdce a jeho horká, mužná vůně ji vzrušovala víc než nejdražší kolínská.

Napadlo ji, že o něm vlastně skoro nic neví. Neví, kolik mu je let, odkud je a jaké jídlo mu nejvíc chutná. Neví, jestli nemá rodinu, jestli není ženatý.

Ženatý, opakovala si v duchu. Proboha, na to jsem vůbec nemyslela. Jestli je ženatý, není tím mužem, za jakého jsem ho měla a udělala jsem největší omyl svého života.

Nebyla by to tak docela jeho chyba. Prosila jsem ho a on mi několikrát dal příležitost přestat. Ale jestli se se mnou miloval jen ze soucitu...

Zhluboka se nadechla, věděla, že se musí zeptat. Nevědomost by mohla být blažená, ale ona si takový přepych nechtěla dovolit. Jestli udělala něco tak špatného, chtěla to vědět.

„Jsi ženatý?“ vyhrkla.

Ani se nepohnul, ležel a odpočíval a Barrie měla jednu ruku položenou na jeho krku. „Ne,“ řekl a pobaveně dodal: „Můžeš mě přestat škrtit?“

Uvědomila si, že ho pevně svírá, a rychle uvolnila sevření. „Promiň, nechtěla jsem ti ublížit,“ omlouvala se rozpačitě.

„Taková bolest neublíží. Kulky a nože bolí jako d'as. Drápky jedné divoké kočky nenadělají velkou škodu.“

„Divoké kočky?“ Barrie nevěděla, jestli má být uražená nebo polichocená. Po krátkém přemýšlení zvítězil úsměv. Nikdo z jejích přátel nebo známých by ji tak nepopsal. Slyšela o sobě, že je dobře vychovaná, rozvázná, svědomitá, rozumná, ale tohle nikdy. „Mmm,“ zavrnila.

Jednou rukou ji hladil po zádech a po zadečku. Jeho dlaně ji pálily na kůži, jako by jí vypaloval cejch. „Nádhera. Jsi jako stvořená k hlazení.“

Nemohla to popřít, rozhodně ne, když ji hladil on. Bylo tak nečekaně vzrušující, že se za chvíli začala pohupovat a přerývaně dýchat. Zalapal po dechu a zaryl ji prsty do hýždí.

„Musím se tě na něco zeptat,“ řekl napjatě.

Barrie zavřela oči a soustředila se na rostoucí touhu. Bože. Chci to znova, uvědomila si, ale nevím, jestli ještě budu mít sílu. „Co?“ zamumlala roztržitě.

„Už ses zbavila těch stínů?“

Pochopila, že tím myslí vzpomínky na ponížení, které musela přestát. Zamyslela se a s překvapením si uvědomila, že už ji netrápí. Pořád zuřila a myslela na pomstu, ale cítila, že šrámy na duši se zahojily tím, že našla rozkoš v milování se Zanem. Rozkoš... to slovo nevystihovalo přesně, co cítila. Ani slovo extáze nevystihovalo tu intenzitu, explozi, pocit, že roztaje, že se rozplyne.

„Ano,“ zašeptala. „Stíny jsou pryč.“

„To je dobře. Teď druhá otázka. Nechceš si tu košili konečně sundat.“

Překvapeně se posadila a zírala na něj. Uvědomila si, že přesto, že se právě milovali, je tu ještě ta košile, která jí pomáhá držet se pohromadě. Když ji poprvé objevil, znamenala pro ni hrozně moc, a když bosá

běžela temnými uličkami, byla pro ni víc než štítem, který ji chránil před cizíma očima. Možná ještě nejsem úplně v pořádku, uvažovala. Nevěděla, jestli se dokáže svléct, jestli mu dovolí dívat se na tělo, které poranili jiní muži.

Díval se na ni klidně a trpělivě. I teď ji chápal a ona to cítila. Dobře ví, proč to dělá, přemítala. Mohl by nechat věci ta, jak jsou, ale on chce víc. Chce moji důvěru, otevřenost, chce, aby mezi námi nestály žádné temné stíny.

Chce, aby se z nás stali milenci.

Skoro zoufale na sobě tu košili přidržela. „Já... poškrábali mě a potloukli.“

„Už jsem pár modřin viděl.“ Zvedl ruku a jemně se dotkl její tváře. „Jednu máš i tady.“

Instinktivně si sáhla na tvář, kde ji hladil, a on toho využil a začal jí sám pomalu rozepínat knoflíky. Barrie se kousla do rtu. Měla chuť tu košili popadnout a nepustit.

Když byla rozepnutá, vklouzl rukama dovnitř a pohladil jí horkými dlaněmi prsa. Bradavky se napnuly a ztuhly.

„Na tobě mi modřiny nevadí,“ zamumlal.

Zavřela oči a sedla si obkročmo na něj, pořád ho ještě cítila uvnitř, ale teď začínal být znovu vzrušený. Když jí sundal košili z ramen, neprotestovala.

Byla nahá. Teplý vzduch ji ovíval a jeho prsty dělaly to samé. Zane ji hladil po ramenou, pažích a prsou, na břicho, tak něžně, že ho sotva cítila. „Skloň se,“ řekl.

Poslechla ho a pomalu klesala níž. Zane zvedl hlavu a jejich rty se setkaly.

Náš první polibek... a přitom jsme se už milovali. Barrie si vyčítala, jak mohla být tak hloupá a vynechat rozkoš z jeho polibků. Rty měl pevné, teplé, lačné. Nadry se dotýkala jeho hrudi a ten dotyk jí dráždil citlivé bradavky.

Bylo to báječné. Když jí začal na rty dorážet jazykem, hned ho pustila dovnitř.

O několik minut později položil hlavu na deku.

„Jakou?“ Nechtěla se vzdát potěšení z jeho úst, nikdy dřív se jí líbání tak nelíbilo. Sklonila se až k němu a začala mu líbat spodní ret.

Zasmál se. Ten hluboký, hučivý zvuk ji okouznil. Tušila, že smích je u něj ještě vzácnější než úsměv a proto dvojnásob cenný.

„Dovolíš mi být tentokrát nahoře?“

Ta otázka ji překvapila a rozesmála. Opřela se mu čelem o hrud' a snažila se ten smích ovládnout, ale nešlo to. Byla sice zticha, ale tělo se jí otřásalo. Vyklouzl z ní, a rozesmál ji tím ještě víc. Smála se, i když ji chytil jednou rukou a otočil. Obratně ji položil pod sebe a uvelebil se jí mezi nohama. Když do ní vnikl, smích se změnil v přerývané oddechování.

Když ležela pod ním, mnohem víc si uvědomovala, o kolik je větší než ona. I když přenášel váhu na zápěstí, aby ji nerozmačkal, stejně cítila jeho tíhu. Ramena měl tak široká, že ji úplně zaclonil. I hloubku milování teď ovládal on, a byl při tom ještě vzrušenější než předtím.

Chvilí počkal, aby viděl, jak tu změnu přijme. Ale Barrie se cítila naprosto bezpečná, chráněná jeho silou. Rozechvěle se na něj usmála, zvedla ruce a objala ho kolem krku.

Vrátil ji úsměv. A pak se s ní pomiloval.

ŠESTÁ KAPITOLA

Po zbytek dne se jen těžko našla chvíle, kdy by se nemilovali, neodpočívali po sexu nebo se na něj nepřipravovali.

Obklopovaly je zvuky z přístavu, hluboké lodní sirény, trubení nákladáků, hřmění řetězů a jeřábů, ale uvnitř jejich malého pokojíku se zdálo, jako by na světě nebyl nikdo kromě jich samotných. Barrie se ztrácela pod tíhou jeho nespoutané smyslnosti a objevovala v sobě vášně, jakou by nikdy nečekala. To, že museli být potichu, jen dodávalo na intenzitě prožitku.

Políbil jí modřiny na prsou a začal sát bradavky, dokud se nechvěla rozkoší. Lehce zarostlou bradou ji škrábal na prsou, ale vždycky dával pozor, aby jí nezpůsobil bolest. Hledal další rány po celém jejím těle a věnoval se jim s neslábnoucí něhou.

„Řekni, jak ti ublížili,“ zašeptal. „Snad se ti uleví.“

Barrie se nejdříve zdráhala pouštět se do detailů, ale když ji celé to žhavé letní odpoledne zahrnoval láskou, zdálo se nesmyslné cokoliv před ním tajit. Zdráhavě začala vyprávět svůj příběh.

„Takhle?“ řekl a pokusil se napodobit to, co ji tak rozrušilo – ale nebylo toto totéž. To, čím jí oni působili bolest, se v jeho podání stávalo nejčistší rozkoší. Hladil ji tak dlouho, dokud její tělo nezapomnělo na cizí doteky a nezačalo vnímat jen ty jeho.

Potichu šeptala další detaily a on jí je postupně vymazával z paměti. Několikrát ji přivedl k vyvrcholení. Nesnažil se skrývat, jaké potěšení mu působí dívat se na ni, dotýkat se jí a milovat se s ní. Vzrušovala ji představa, že ho dokáže tak vzrušit, že ho

tak fascinuje její kůže, křivky jejich prsou. Prozkoumal ji celou, laskal ji, utápěl se v ní. Kolem nich byl takový hluk, že se ani nesnažili spolu mluvit. Komunikovali jen těly.

Když pak leželi, unavení a uspokojení tou skoro nekonečnou slastí, zkontroloval Zane vysílačku. Vždycky ji jen na chvíli zapnul a pak zase odložil.

„Zkoušíš spojení s týmem?“ zeptala se.

Přikývl. „Skrývají se, čekají, dokud nebude čistý vzduch.“

Vtom zvenku uslyšeli nějaké hlasy, jako by někdo přicházel, a zmlkli. Odpoledne začínalo přecházet v podvečer. Barrie neměla žádný velký hlad, ale Zane chtěl, aby se najedla. Natáhl si kalhoty a Barrie si znovu oblékla jeho košili. Seděli vedle sebe a dojídali zbytky chleba a dopíjeli teplou vodu s příchutí chemikálií. Barrie seděla, opírala se o něj a děsila ji představa loučení.

Chtěla zpátky do bezpečí a pohodlí, ale nechtěla ztratit těsný kontakt se Zaneem, tu naprostou důvěru a intimitu, kterou prožívala. Nechtěla ho tlačit do nějakého hlubšího vztahu, ale kdyby nějak naznačil, že by ji chtěl ještě někdy vidět, srdce by jí puklo radostí.

Ale i kdyby ji chtěl, bylo by dost těžké se vídat. Nebyl to jen tak nějaký voják, byl to SEAL, a o většině z toho, co dělá, nesměl s nikým mluvit. Měl svou domovskou základnu, povinnosti, vojenské mise. I kdyby se jim podařilo v pořádku utéct, nebezpečí by tím pro něho neskončilo. Zamrazilo ji při pomyslení, že by občas musel prostě jít a riskovat život jen proto, že je to jeho práce. Jen ve chvílích, jako je tahle, by si pak mohla být jistá, že je v pořádku.

Ten strach a nejistota by ji nejspíš doháněly k šílenství, ale dokázala by je snést, snesla by cokoli, jen aby ho mohla zas vidět a být mu nablízku. Jejich vztah, pokud by vůbec nějaký vznikl, by byl od začátku netypický. Muž a žena se většinou nejdřív seznámí, postupně si začnou důvěřovat a vážit jeden druhého, a až pak se stanou milenci. Oni dva se ale milovali skoro okamžitě, a teprve teď by se museli vzájemně poznávat a učit se tolerovat.

Až se vrátím, promluví si s tátou, rozhodla se. Určitě teď šílí strachy. A až se vrátím domů, bude ještě více paranoidní než dřív. A kdyby mě Zane chtěl, musela bych poprvé v životě ranit tátovy city. Už by nebyl na prvním místě. Většina rodičů přivítá takovou změnu s radostí, pokud partner jejich dítěte za něco stojí. Barrie ale věděla, že ať by se zamilovala do kohokoliv, její otec by byl proti. Žádný mu pro ni nepřípadal dost dobrý. Navíc by těžko snášel, kdyby od něj odešla. Byla to jediné, co mu zbylo z celé rodiny. Jako velvyslanec byl pořád mezi lidmi, ale za celý život miloval jen jednu ženu a tou byla její matka.

Barrie by otci nikdy nedokázala ublížit, opravdu ho milovala, ale kdyby se jí naskytla možnost žít se Zaneem, musela by odjet tak daleko, jak by to jen bylo možné a počkat, dokud ses tím otec sám nevyrovná.

Nakonec se rozhodla, že dá věcem volný průběh, a soustředila se radši na to, jak se dostanou z Benghází.

„V kolik pojedeme?“

„Po půlnoci. Většina lidí už bude tou dobou spát.“ Vyslal k ní pohled, který, jak už věděla, signalizoval vzrušení, a začal jí rozepínat košili.

„Máme ještě spoustu času,“ zašeptal.

Po dalším milování usnuli přitisknutí k sobě. Barrie netušila, jak dlouho spali, ale když se probudila, byla už úplná tma. Na rozdíl od minulé noci, kdy ležela v zimě plná děsu, byla teď schoulená v bezpečí Zaneových silných paží, s hlavou na jeho rameni. Lehce zívla. Několika něžnými doteky jí dal najevo, že už je taky vzhůru. Možná vůbec nespala celou dobu ji tu držel a chránil. Zvuky kolem domu i přístav už utichly, jako by na ně padla únava.

„Jak dlouho ještě?“ zeptala se a natáhla se po láhvi s vodou.

Podíval se na hodinky. „Ještě pár hodin. Za chvíli mám sraz s týmem.“

Dala mu taky napít a pak si zase lehli co nejbliž k sobě. „A co potom?“

„Musíme se dostat z města a kolem úsvitu se máme setkat s lidmi, kteří nás odvezou.“

Znělo to tak jednoduše, tak snadně. Když si vzpomněla na jeho plavky, zamračila se. „a to setkání má být doufám na souši?“

„Ne tak docela.“

„Aha. Doufám, že máš loď.“

„Ne tak docela.“

„Co teda máš?“ Zajela mu prsty mezi chloupky na prsou a zatahala ho za ně.

„Au!“ Chytl ji za ruku a políbil ji do dlaně. „Máme Zodiac, sedmimístné motorové vznášedlo. V jednotce mám o dva muže míň, takže je nás jen šest. Bude tam místo i pro tebe.“

„Tak to jsem ráda.“ Zívla a přitulila se ještě blíž. „Ty jsi tu někoho nechal, aby pro mě bylo místo?“

„Ne,“ odvětil stroze. „Je nás míň kvůli něčemu, co budu muset vyřešit, až se vrátíme. Kdyby byla po ruce

nějaká jiná jednotka, nebyli bychom tady, ale my jsme byli nejbliž. Museli jsme tě dostat pryč dřív, než by tě zase odvezli.“

Barrie počkala, až si Zane vysílačkou vymění pár informací se zbytkem jednotky, a pak se zase začala vyptávat.

„Kde přesedneme?“

„Na moři. Zavoláme vysílačkou a vyzvedne nás vrtulník z letadlové lodi Montgomery. Domů poletíš odtamtud.“

„A co ty?“ zašeptala. „Kam půjdeš ty?“ Na víc se ho nebyla schopná zeptat.

„Nevím. Můj oddíl měl cvičení na Montgomery, ale to už je pasé, když máme dva raněné. Budu to muset nějak vyřešit a netuším, jak dlouho to bude trvat.“

Bud' nevěděl, co bude, nebo o tom nechtěl mluvit. Ani neřekl, jestli jí zavolá, i když věděl, kde bude ona. Barrie zavřela oči. Ta bolest byla horší, než čekala, ale nechala si ji pro sebe. Později asi vypluje na povrch, ale jestli jim teď zbývalo jen pár hodin, nechtěla je promarnit pláčem kvůli něčemu, co by mohlo být. Možnost poznat někoho, jako byl Zane Mackenzie, mělo jen málo žen a ještě méně bylo těch, které ses ním mohly milovat. Nechtěla být nevděčná. Chtěla všechno, ale i to málo bylo mnohem víc, než tolik toho zažije většina žen za celý život.

Ať už se stane cokoliv, uvažovala, nebudu se moct už nikdy vrátit do toho bezpečného hnízdečka, které pro mě vybudoval táta. Nikdy nebudu moct zapomenout na únos a na to, proč k němu došlo. Jistě, táta to ví. Únosci už mu nejspíš řekli svoje požadavky. Ale i já chci znát důvod. Jsem to přece já, koho to zasáhlo nejvíc.

Zane se zlehka dotkl její bradavky a začal kolem ní kroužit drsnými prsty, dokud se nenapnula.

„Vím, že se trápíš,“ řekl a druhou rukou jí zajel do klína. „Ale mohla bys mi to ještě jednou udělat?“ Co nejněžněji do ní pronikl prstem. Cukla sebou, ale nechala si to líbit. Ano, byla zoufalá, trápila se už od začátku. Na to trápení ale rychle zapomněla, když odměna byla tak sladká.

„Přemluvil jsi mě,“ zašeptala a rukou mu sklouzla k rozkroku, aby zjistila, jak vážně to myslí. Myslel to opravdu vážně. Neměla s čím srovnávat, ale z časopisů věděla, že na svůj věk má neuvěřitelnou výdrž. Možná to bylo jeho skvělou fyzickou kondicí. Možná, že měla prostě štěstí, i když ještě včera to tak nevypadalo. Okolnosti se ale změnily a stejně tak i ona.

Osud mi ho seslal aspoň pro tuhle chvíli, pomyslela si, když se nad ní sklonil a jejich rty se setkaly.

Zane ji vedl zapadlými uličkami, tentokrát ale byla teplé oblečená a hlavu měla zakrytou rouškou. Na nohou měla pantofle, sice trochu větší, ale aspoň už nebyla bosá. Bylo zvláštní být zase oblečená, i když pod lněným hábitem byla prakticky nahá.

Zane s celou svojí výzbrojí jako by se stal zase někým jiným, mužem, který ji našel včera v noci. Barrie cítila, jak se soustředí. Tiše šla za ním s hlavou lehce skloněnou tak, jak chodívají tradiční muslimky.

Na rohu budovy se zastavil a přidřep. Barrie udělal totéž a závoj si pro jistotu stáhla ještě víc do tváře.

„Jedničko, tady dvojka. Jak to vypadá?“ Zase mluvil tím bezbarvým hlasem, který skoro nebyl slyšet, přestože stáhla hned za ním. „Uvidíme se v deset,“ řekl

po chvíli a otočil se k Barrie. „Všechno klape. Nemusíme volit plán C.“

„Jaký byl plán C?“

„Utíkat jako o život do Egypta,“ odtušil. „je to tak tři sta kilometrů na východ.“

Barrie věděla, že by toho byl schopen. Někde by ukradl auto a šel by do toho. Nervy měl ze železa, na rozdíl od ní, která se celá třásla nervozitou. Anebo to nebyla nervozita? Možná to bylo spíš vzrušení z nebezpečí a radost z útěku.

Za deset minut stanuli ve stínu chátrající budovy nějakého ochodu. Zane nejspíš znovu zapnul vysílačku, i když si tím v té tmě vůbec nebyla jistá, a najednou se ze tmy vylouplo pět černých stínů.

„Pánové, tohle je slečna Lovejoyová,“ řekl Zane. „A teď už odsud konečně vypadneme.“

Měli v sobě jakýsi zvláštní elán, který ji okouzлил. Šestice vykročila v secvičeném pořadí, Barrie se usmála na muže, který ji oslovil, a stoupla si na své místo v řadě. Zane šel před ní za mužem, který našlapoval tak tiše, že by si ho ani nevšimla, kdyby nevěděla, že jde s nimi. Stejně potichu šli i zbývající čtyři za ní, takže byla slyšet jen ona, i když se snažila dělat co nejmenší hluk.

Prošli uličkou a zastavili se u zrezavělého minibusu. I v té tmě viděla na shnilé karoserii dlouhé šrámy. Zane jí otevřel dveře. „Váš služebník,“ zašeptal.

Barrie se skoro rozesmála, když jí pomáhal dovnitř. Ještě že měla zkušenosti s dlouhými večerními róbami, jinak by si asi teď s tím závojem až po kotníky neporadila. V autě byla jen dvě sedadla, třetí už kdysi dávno uvolnilo prostor pro převoz zboží. Muži vezli za ní, jeden z nich se chopil volantů a Zane si sedl vedle

něho. Ostatní se poskládali vzadu, jak jen to bylo možné.

„Tak jedem, Fretko,“ řekl Zane a mladý černoch nastartoval. I když to auto vypadalo, že se každou chvíli rozpadne, motor okamžitě naskočil.

„Měl jsi tam včera být,“ řekl ten muž černé pleti. „Všechno klaplo na minutu přesně, bylo to fakticky o fous.“ Mluvil tak nadšeně, jako by popisoval nejlepší večírek svého života.

„Co se stalo?“ zeptal se Zane.

„Smůla, šéfe,“ řekl muž vedle Barrie. „Jeden z nich šlápl na Strašáka a všechno bylo v envépěčku.“

Barrie strávila dost času mezi vojáky na to, aby věděla, že N.V.P. znamená „nenapravitelně v p...“

„Šlápl přímo na mě,“ zavrčel muž po její levici. „Začal rvát, jako by ho na nože brali a střílet na všechno, co se hýbalo, a na většinu z toho, co se nehýbalo. Trochu mě naštvál.“ Odmlčel se. „Na pohřeb mu nepůjdu.“

„Když jsme dostali tvůj signál, běželi jsme jako o život,“ pokračoval muž napravo. „Tou dobou jsi ji už určitě dostal ven, protože po nás šli jako psi. Honili nás celou noc.“

„Ne, my jsme byli ještě uvnitř,“ řekl Zane klidně. „Jen jsme se přemístili do vedlejší místnosti. Vůbec je nenapadlo se tam podívat.“ Ostatní SEALové jen stěží dusili smích.

Zane se otočil na Barrie a vlídně se usmál. „Dovolíš, abych vás vzájemně představil, nebo tyhle skunky radši ani nechceš poznat?“

Po tak dlouhé akci páchli opravdu děsivě. „Představ nás, prosím,“ řekla s úsměvem.

Ukázal na řidiče.

„Antonio Withrock. Teď řídí, protože mládí strávil ničením aut na polních cestách kdesi na jihu. Jinými slovy, zvládne jakoukoliv situaci.“

„Těší mě,“ uklonil se Withrock.

„Po pravici máš podporučíka Rockyho Greenberga, zástupce velitele.“

„Těší mě,“ řekl podporučík.

„Ten nalevo je Winstead Jones.“

Jones zamumlal něco nesrozumitelného. „Říkej mu ale Strašák nebo Strašidlo,“ dodal Zane.

„Těší mě,“ řekl Jones.

„Za tebou sedí Eddie Santos, náš doktor, a Paul Drexler, snajpr.“

„Těší mě,“ ozvalo se dvojhlasně zezadu.

„Jsem ráda, že vás všechny poznávám,“ řekla Barrie upřímně. Při nesčetných oficiálních příležitostech na velvyslanectví měla možnost procvičit si paměť, takže si těch pět jmen zapamatovala okamžitě.

Greenberg začal Zaneova popisovat do detailu všechno, co se odehrálo. Barrie poslouchala a ani nedutala. Okolí bylo i v tak pozdních hodinách pořád dost rušné. Dokonce zastavovali i na semaforech obklopeni jinými vozidly. Auto se ale vždycky znovu rozjelo, aniž by si jich kdokoli všiml.

O pár minut později byli z města venku. Barrie občas zahlédla záblesk Středozemního moře, což znamenalo, že jedou na západ ke středu libyjského pobřeží. Po celém tom rušném dni na ni začala padat únava, nedokázala si ale představit, že by se měla opřít o některého ze svých sousedů, takže se snažila sedět zpříma, oči otevřené.

Po chvíli řekl Zane: „Červené brýle.“

Byla dost unavená, takže nevěděla, jestli se přeslechla, nebo to měl být nějaký kód. Každý z týmu vytáhl z brašny brýle a nasadil si je. „Červená zlepšuje noční vidění. Musíme se přizpůsobit tmě, než Fretka vypne světla.“

Přikývla a zavřela oči, aby se taky připravila na tmu. Zavřít oči v jejím stavu ale nebyl nejlepší nápad. Jak sebou minibus házel ze strany na stranu, snažila se udržet při vědomí, ale kdyby ji Strašák nezachytil, spadla by na podlahu přemožná spánkem.

„Díky,“ řekla ospale.

„K službám, madam.“

Když znovu usnula, Fretka zhasnul světla a odbočil po tmě k moři. Dodávka se ztěžka zastavila. „Konečná,“ oznámil zvesela Fretka. „Tady poblíž máme schované vznášedlo. Tyhle mašinky jsou moc nóbl na to, aby se jim říkalo prostě lodě.“

Pokud bylo předtím v autě funkční světlo, SEALové se postarali o to, aby při otevření dveří nesvítilo. Jeden po druhém potichu vyskákali ven s celou svojí výzbrojí. Vypadalo to, jako by byli z gumy – pokaždé, když se otevřely dveře, jeden z nich hbitě vyklouzl ven. Jenom Fretka, řidič, zůstal pozadu s Barrie. Seděl tiše jako pěna se zbraní v ruce a pozoroval noční pobřeží.

Někdo zaklepal na okno a Fretka zašeptal: „Vzduch je čistý. Můžeme jít, slečno Lovejoyová.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Zane, když jí pomáhal vystoupit.

Přikývla, neodvažovala se promluvit, ale Zane ji jako obvykle rozuměl i beze slov. „Vydrž, prosím tě, ještě hodinu. Pak už budeš v bezpečí a můžeš se konečně vyspat.“

Bohužel beze mě. To ani nebylo potřeba říkat. I kdyby chtěl v jejich vztahu pokračovat, a nic takového nenaznačil, na lodi by to nebylo možné. Barrie by klidně odkládala spánek do nekonečna, jen kdyby tím mohla oddálit okamžik, kdy si bude muset konečně přiznat, že jejich vztah byl jen chvilková záležitost.

Nebudu brečet, říkala si v duchu. Ani nebudu nic nenamítat. Měla jsem ho pro sebe aspoň jeden den, jeden neuvěřitelně smyslný den.

Vedl ji k pobřeží k mohutnému obrysu vznášedla. Ostatní už stáli zády ke stroji a s prstem na spoušti pozorovali okolí.

Zane ji usadil do vznášela a společně s ostatními ho odrazil od břehu. Ve chvíli, kdy nejmenšímu z nich, Santosovi, byla voda po prsa, naskákali dovnitř způsobem, který nesčetněkrát nacvičovali. Pak Strašák nastartoval skoro nehluchý motor a zamířil na otevřené moře.

V tom se za nimi rozlehl řev, jako by nastal konec světa.

Uslyšela rachot samopalů. Zane jí skryl hlavu v rukou a přimáčkl ji ke dnu lodi, zatímco vytahoval zbraň. Vznášedlo vyrazilo prudce kupředu. SEALové opětovali palbu a na Barrie schoulenou do klubíčka dopadaly prázdné nábojnice.

„Drexlere!“ zařval Zane. „Pošli těm hajzlům pár granátů!“

„Jasně, šéfe!“

Barrie uslyšela výkřik a pak na ni spadlo něco těžkého. Jeden z mužů dostal zásah. Snažila se zpod něho dostat, aby mu mohla případně pomoci, ale každý její pohyb byl pro něho utrpením.

Poznala ten výkřik.

Celým tělem jí proběhla hrůza, jakou do té doby nepoznala. S chraplavým pláčem se ho snažila obrátit na bok a už se ani nesnažila krýt před žhavými nábojnicemi.

Nocí otřásl výbuch a ozářil moře jako ohňostroj. Otřes ji znovu srazil k podlaze. Klekla si a dotýkala se Zanea.

„Ne,“ zasípala. „Ne!“

Zane se svíjel bolestí s rukama na břiše. Tvář měl bledou, oči zavřené a zuby zaťaté v bolestné grimase. Těžce krvácel.

Barrie chytla cíp svého hábitu a snažila se mu ho přitlačit k ráně. Z hrdla se mu vydral zvířecí řev. „Santosi!“ křikla. „Santosi!“

S tlumenými nadávkami roztrhl plášť, přiložil ho zpátky k ráně a přikázal Barrie, aby ho podržela.

Střelba utichla a noční ticho už narušoval jen chod motoru. Jednotka zachovávala disciplínu a všichni zůstávali na svých pozicích. „Je to vážné?“ zavolal Greenberg.

Santos horečně pracoval. „Potřebuji světlo!“ Greenberg skoro okamžitě zapnul baterku a Barrie se vyděsila, když uviděla všude kolem spoustu krve.

„Ztrácí spoustu krve,“ řekl Santos. „Nejspíš to dostal do ledviny, možná do sleziny. Zavolejte ten zatracený vrtulník. Nemáme čas jet až do mezinárodních vod.“ Vytáhl injekční stříkačku a píchl Zaneova jehlu do žíly. „Vydrž, šéfe. Dostaneme tě odsud vzduchem.“

Zane neodpovídal, jen ztěžka dýchal přes zaťaté zuby, ale když se mu Barrie podívala do očí, uviděla v nich pronikavý záblesk. Pomalu zvedl ruku, dotkl se její paže a zase ji položil.

„Zatraceně, Zane,“ vyhrkla. „Opovaž se –“
Odmělčela se. Nezmohla se už ani na slovo. Nedokázala si připustit, že by mohl umřít.

Santos mu zkontroloval pulz. Když se pak podíval na Barrie, pochopila, že Zaneův tep je příliš slabý. Upadal do bezvědomí i přes injekci, kterou mu Santos dal.

„Je mi úplně u prdele, jak jsme blízko!“ řval Greenberg do vysílačky. „Potřebujeme ten vrtulník teď! Hlavně odsud’ dostaňte velitele, my si počkáme na další let!“

Nehledě na kymácení lodě zavedl Santos Zaneovi do žil plazmu. Barrie nemohla odtrhnout pohled z jeho tváře. Byl pořád při vědomí, pořád se na ni díval. Jestli vydrží aspoň takhle, bude v pořádku. Určitě bude.

Ta příšerná cesta lodí nebrala konce a Santos musel načít další sáček plazmy. Zane ležel v klidu, i když musel určitě strašně trpět. Pokud vrtulník nepřiletí co nejdřív, nepomůže mu ani nadlidské úsilí, s kterým snášel tu obrovskou ztrátu krve.

Zvuk helikoptéry uslyšela jen krátce předtím, než se jim zjevila nad hlavami. Silná vrtule vířila okolní vodu, když se pomalu snášela níž. Opatrně položili Zanea do připraveného koše, Barrie pořád s rukou přimáčknutou na ráně.

Santos na chvíli zaváhal, pak ale naznačil, aby to nechal být a ustoupila stranou. Neochotně ho poslechla. Sedl si obkročmo na koš a zavolal. „Jedeme!“ Greenberg ustoupil, dal zdviženými palci znamení pilotovi vrtulníku a koš se vznesl nahoru. Několik párů rukou ho pak vtáhlo na palubu a vrtulník okamžitě odlétl.

Rozhostilo se děsivé ticho, nikdo nepromluvil ani slovo a Barrie se svalila do sedadla. Strašák nastartoval loď a zamířil za rychle se vzdalujícími světlými helikoptéry.

Trvalo ještě hodinu, než s nimi druhý vrtulník přistál na palubě letadlové lodě. Zbylá čtveřice mužů vyskákala okamžitě ven a rozběhla se dovnitř. Barrie za nimi. Greenberg ji chytl za ruku, aby nezůstávala pozadu.

Cestu jim ale zastoupil kdosi v uniformě. „Slečno Lovejoyová, jste v pořádku?“

Barrie se na toho člověka ani nepodívala a proběhla kolem. Greenberg se zastavil a zasalutoval až před další uniformou. „Kapitáne –“

„Velitel Mackenzie je na chirurgii,“ řekl kapitán. „Doktor se bál, že by to až na základnu s takovou ztrátou krve nezvládl. Pokud se jim nepodaří zastavit krvácení, budou mu muset vzít slezinu.“

Důstojník v uniformě je doběhl a přistoupil k Barrie. „Slečno Lovejoyová,“ řekl stroze a chytl ji za ruku. „Jsem major Hodgson. Odvezu vás domů.“

Armáda se prý řídí rozkazy. Je nutné, aby jela okamžitě domů. Pan velvyslanec chce zpátky svoji dceru.

Barrie sice protestovala, ale nakonec jí nepomohl křik ani pláč. Poslední pohled na loď Montgomery z okénka nákladního letadla jí zaplavil proud slz.

SEDMÁ KAPITOLA

Když transportní letoun přistál v Aténách, měla Barrie oči do krve vyplakané. Major Hodgson se jí cestou snažil všemožně utěšit. Říkal, že jen plní rozkazy, že chápe její obavy, a že ví, čím musela projít, ale doktoři se prý o ni postarají –.

To už Barrie nevydržela, vyskočila z nepohodlného sedadla a vykřikla: „Mě nikdo nepostřelil. Nepotřebuji doktora. Chci, abyste mě odvezl za Zaneem Mackenziem a je mi jedno, jaké máte rozkazy!“

Major Hodgson se zatvářil zoufale a popotáhl si límeček modré košile. „Slečno Lovejoyová, je mi líto, ale to, bohužel, nepůjde. Jakmile přistaneme a váš otec usoudí, že jste v pořádku, můžete si dělat, co budete chtít.“

Z jeho výrazu bylo jasné, že ji má sto chutí poslat k čertu. Barrie se posadila zpátky a otřela si slzy. Nikdy v životě takhle nevyváděla, vždycky se chovala jako dáma a dcera svého otce.

Ted' si ale připadala jako rozzuřená tygřice připravená rozsápat každého, kdo se jí postaví do cesty. Zane je vážně zraněný, možná umírá a ona s ním nemůže být. Otec a armáda ji od něj odtrhli.

I když svého otce milovala, nikdy by mu nedopustila, kdyby Zane umřel bez ní. A bylo jí jedno, že otec o Zaneovi nic neví. *Bože, nenech ho umřít!* modlila se. Radši by sama zahynula v rukou únosců, než aby umřel Zane, který ji zachránil.

Let trval necelou hodinu a půl. Letadlo přistálo nepříliš hladce a pak nekonečně dlouho rolovala po

ranveji. Když konečně zastavilo, major Hodgson vstal očividně rád, že se svojí spolucestující zbaví.

Dveře se otevřely, schody vysunuly, Barrie se zavinula do černého pláště a vykročila do ostrého Aténskeho slunce. Bylo dopoledne, ale vzduch už byl horký a Barrie si musela zastínit oči rukou. Na slunci už nebyla několik dní.

Před schody čekala šedá limuzína s kouřovými skly. Z otevřených dveří vystoupil její otec a rozběhl se k ní.

„Barrie!“ Než ji sevřel v náručí, všimla si, že se mu ty dva dny plného strachu vepsaly hluboko do tváře.

Znovu se rozbřečela, nebo možná brečet vůbec nepřestala, a přitiskla se mu tváří na prsa. „Musím zpátky,“ zavzlykala skoro nesrozumitelně.

Sevřel ji o něco pevněji. „No tak, holčičko,“ vyrazil ze sebe. „Teď už jsi v bezpečí a já už nikdy nikomu nedovolím, aby ti ublížil. Přísahám. Odvezu tě domů –“

Zoufale zavrtěla hlavou a pokusila se od něj odtáhnout. „Ne,“ zasípala. „Musím zpátky na Montgomery. Zanea postřelili. Možná umře. Já se tam musím vrátit!“

„Všechno bude v pořádku,“ utěšoval ji dál. Dal ji ruku kolem ramen a vedl ji ze schodů. „Doktor už čeká –“

„Já nepotřebuju doktora!“ vyhrkla a vytrhla se mu. Něco takového ještě nikdy neudělala, a tak její otec zbledl úlekem. Odhrnula si z tváře dva dny nečesané, zpocené vlasy. „Poslouchej mě! Ten člověk, který mě zachránil, je postřelený a možná umře! Byl ještě na operačním sále, když mě Hodgson nacpal do tohoto letadla. Musím se vrátit na loď, abych věděla, jak na tom je.“

Otec ji znovu zval kolem ramen a zamířil s ní k limuzíně. „Nemusíš se tam vracet, miláčku,“ řekl konejšivě. „Řeknu admirálovi Lindleyovi, aby ti zjistil všechno, co potřebuješ. Ten člověk je, předpokládám, ze SEALu.“

Barrie mlčky přikývla.

„Nemá smysl vracet se na loď,“ pokračoval. „To přece sama víš. Jestli tu operaci přežil, odvezli ho do vojenské nemocnice.“

Jestli přežil. Ta slova ji bodla přímo do srdce. Každá buňka v jejím těle křičela, ať se vykašle na logiku a otcovo utěšování a vydá se za Zanem.

O tři dny později stála v kanceláři svého otce se zdviženou bradou a očima jako led. „Ty jsi řekl admirálovi Lindleyovi, aby mi házel klacky pod nohy,“ vyčetla mu.

Pan velvyslanec vzdychl, sundal si brýle na čtení a položil je na stůl.

„Barrie, víš, že ti jen málokdy odepřu to, co chceš, ale to, o co se snažíš, není rozumné. Už přece víš, že se uzdravuje, tak proč bys za ním jezdila? Ještě se o tom dozví nějaký bulbární plátek a udělá z toho, co se ti stalo, aféru na první stranu.“

„Z toho, co se mi stalo?“ zapakovala. „Mně? A co on? Vždyť málem umřel. Pokud mi ovšem admirál Lindley nelže o jeho stavu.“

„Samozřejmě, že nelže. Ale požádal jsem ho, aby ti nedovolil zjistit víc.“ Zvedl se ze židle, obešel stůl a zval ji za ruku, i když se mu snažila vytrhnout. „Barrie,“ pokračoval, „potřebuješ víc času, aby ses z toho vzpamatovala. Víím, že sis z toho... partyzána

udělala hrdinu a je to úplně normální. Ale až získáš odstup, budeš ráda, že ses za ním nehnala.“

Barrie měla co dělat, aby ovládla vztek, který v ní bublal jako žhavá láva. Nikdo ji neposlouchal, nikdo ji nechtěl poslouchat. Všichni ji pořád jen litovali a slibovali, že se to časem spraví, až měla chuť rvát si vlasy z hlavy. Pořád dokola musela opakovat, že ji nikdo neznásilnil, ale nevěřili jí, protože se zároveň odmítala nechat vyšetřit. Všichni se k ní chovali, jako by byla ze skla, a o únosu s ní radši moc nemluvili. A Barrie už z toho začínala šlet.

Chtěla vidět Zanea, nic víc, jenom ho vidět a přesvědčit se, že je v pořádku. Ale když požádala jednoho námořního důstojníka, který právě pobýval na velvyslanectví, aby jí o něm něco zjistil, vrátil se místo něho sám admirál Lindley.

Uhlazený, distingovaný starší pán za ní přišel do bytu jejího otce asi před půl hodinou a ona ho přijala v nádherně zařízeném salonu.

Po pár zdvořilostních frázích o jejím zdraví a o počasí admirál přešel k věci.

„Chtěla jste se informovat na Zanea Mackenzieho, vidíte,“ řekl. „Jeho stav průběžně sleduju, takže vás můžu ujistit, že se uzdraví. Lodní chirurg zastavil krvácení a slezinu nebylo nutné odstranit. Jakmile byl jeho stav stabilizovaný, převezli ho do nemocnice. Až to bude možné, pošlou ho do Států na rekonvalescenci.“

„Kde je teď?“ vyzvídala Barrie. Tři dny u nespala, oči měla zarudlé a viditelně zhubla.

Admirál vzdychl. „William mě požádal, abych vám tyhle informace neposkytl a já musím říct, že tentokrát s ním naprosto souhlasím. Znáám Zanea už dlouho a vím, že je to skvělý voják. Ale SEALové jsou zvláštní

sorta lidí a k normálnímu životu se příliš nehodí. Jsou to vlastně živé zbraně. A navíc, většina informací o nich je tajná.“

„Já nechci vědět, jak trénuje, ani kam ho pošlou příště,“ namítla. „Chci ho jen vidět.“

Admirál zavrtěl hlavou. „To bohužel nepůjde.“

Barrie pochopila, že z něj víc nedostane. Ale věděla aspoň, že Zane je naživu a že bude v pořádku, a napětí, které ji sužovalo, částečně polevilo.

Otci ale neodpustila.

„Miluju ho,“ vmetla mu teď do tváře, „a ty nemáš právo bránit mi v tom, abych se s ním setkala.“

„Ty ho miluješ?“ žasl její otec a vrhl na ni soucitný pohled. „Ale Barrie, to není láska. Udělala sis z něho hrdinu. Brzy tě to přejde, opravdu.“

„Myslíš, že jsem úplně pitomá?“ odsekla. „Nejsem žádná pubertáčka zamilovaná do rockové hvězdy. Ano, poznala jsem ho v situaci, kdy mi šlo o život, a on mě zachránil – a sám při tom málem umřel. Ale já poznám, co je láska, a i kdyby ne, ty to za mě rozhodovat nebudeš.“

„Aspoň uznej,“ trval na svém, „že jsi zaujatá. Co kdyby sis ho vzala – a on by po takové příležitosti určitě skočil – a po nějaké době by ti došlo, že ho nemiluješ? Víím, že to zní snobsky, ale on není jako my. Je to námořník a cvičený zabiják, a ty jsi večeřela s králi a tančila s princí. Co byste vy dva mohli mít společného?“

„Tak za první, to, co říkáš, je snobské až na půdu, a za druhé o mně asi nemáš moc valné mínění, když si myslíš, že by si mě chtěl vzít jen pro peníze.“

„Víš, že jsem to tak nemyslel,“ řekl užasle. „Jsi skvělý člověk. Ale myslíš, že on by to dokázal ocenit? Jak můžeš vědět, o co by mu šlo?“

„Protože ho znám,“ odpověděla. „Znám ho líp než všechny lidi, které jsem poznala na zdejších večírcích. Podle tebe asi člen SEALu nemůže být laskavý a ohleduplný, ale on takový je. Vlastně byli takoví všichni. Tati, říkám ti pořád dokola, že mě nikdo neznásilnil. Vím, že mi nevěříš a vím, jak se kvůli tomu trápíš, ale přísahám ti – *přísahám* – že říkám pravdu. Chtěli to udělat, ale čekali s tím na druhý den, až přijde někdo jiný, nejspíš jejich šéf. To čekání bylo strašné. Ale když jsem pak viděla Zanea v kaluži krve, bylo to stokrát horší než všechno, co mi dělali! Proč mě, sakra, nikdo nechápe!“

„Barrie!“ Bylo to poprvé, co ji slyšel klít, a Barrie si uvědomila, že vlastně až do toho dne, kdy ji unesli, nikdy neklela. Únosce pak ovšem proklínala s chutí. Stejně jako majora Hodgese.

Přinutila se zmírnit hlas. „Víš, že ta akce ze začátku selhala.“

Přikývl. Myslel si tehdy, že přišel o poslední naději a že už svoji dceru nikdy neuvidí. Admirál Lindley nebyl tak pesimistický. I když měl zprávy o přestřelce v Benghází, SEALové se ještě neozvali. A kdyby byli zabiti, nebo zajatí, libyjská vláda by to s pýchou rozhlásila do celého světa. To, že o nich neměl žádné zprávy, znamenalo, že akce pokračuje.

„Zane zůstal se mnou a zbytek týmu se snažil únosce odlákat. To byl Zaneův plán pro případ nouze, protože s lidskou chybou se musí vždycky počítat.“ Uvědomila si, že opakuje to, co jí Zane říkal v Benghází, když leželi vedle sebe v úkrytu, a srdce se ji

znovu sevřelo steskem. „Celý tým byl tak dobře schovaný, že stráž musela na jednoho z nich doslova šlápnout, aby ho odhalila. Pak se začalo střílet. Hlídač, který stál na chodbě před pokojem, kde mě drželi, vběhl dovnitř a Zane ho zabil. Pak, zatímco únosci pronásledovali zbytek týmu, mě Zane odvedl z domu. Byli jsme odříznuti a museli jsme se schovávat až do příštího dne, ale žádné velké nebezpečí už nám nehrozilo.“

Pan velvyslanec napjatě poslouchal a vstřebával detaily, o kterých se s ní až do té chvíle neodvažoval bavit. Barrie by mu stejně nic neřekla, protože měla plnou hlavu Zanea a strachu o něj. Dokázala o tom vyprávět až teď, když už věděla, že je naživu.

„Zane pak riskoval život, aby nám sehnal jídlo a pití a mně šaty. Celou dobu mě chránil vlastním tělem, takže když říkáš, že není jako my, mluv, prosím tě, za sebe.“

Její otec se tvářil skoro vyděšeně a Barrie si až teď, když už bylo pozdě, uvědomila, že měla argumentovat úplně jinak. Kdyby tvrdila, že chce Zaneova jen slušně poděkovat za záchranu života, nejspíš by otce přesvědčila. Na slušném chování si zakládal. Místo toho ho jen utvrdila v tom, čeho se nejvíc bál, a to že Zane miluje. Nechtěl ji ztratit a Zane teď pro něj představoval ještě větší nebezpečí než dřív.

„Barrie, já...“ Nedokončil větu a ztěžka polkl. Jejímu výřečnému otci se snad poprvé v životě nedostávalo slov. Když už jí někdy něco zakázal, tak jen tehdy, když to pro ni mohlo být nebezpečné – jako třeba když si chtěla koupit motorku. Byl posedlý touhou chránit ji, protože po smrti manželky a syna byla tím jediným, co mu zbylo.

Viděla mu na očích, jak se v něm sváří touha splnit jí každé přání a strach, že odejde z jeho života. Nechtěl, aby se jen občas navštěvovali, toho si oba užili až dost, když byla ve škole ve Švýcarsku. Chtěl ji mít u sebe, chtěl, aby byla součástí jeho každodenního života. O jeho lásce, i když byla někdy trochu sobecká, Barrie nikdy nepochybovala.

„Stejně si myslím, že potřebuješ víc času, aby ses uklidnila. A taky si uvědom, že ty hrůzy, které popisuješ, jsou jeho denní chleba. Jak byste k sobě mohli hodit?“

„Vždyť netvrdím, že s ním chci chodit, nebo si ho dokonce vzít. Chci ho jen vidět. Nechci, aby si myslel, že mi na něm vůbec nezáleží.“

„Jestli mezi vámi nic není, proč by si to měl myslet? Byla to pro něj jenom práce.“

Barrie narovnala ramena, zaťala zuby a podívala se otci přímo do očí. „Je v tom ještě něco jiného,“ přiznala, ale dál už to nerozváděla. Zhluboka se nadechla a podnikla rozhodující útok. „Dlužíš mi to,“ řekla. „neptala jsem se tě na to, co se dělo tady, ale jsem dost chytrá na to, abych si domyslela –“

„To je mi jasné,“ skočil ji do řeči. „Ale nechápu –“

„Chtěli po tobě výkupné?“ oplatila mu přerušení.

Její otec byl zkušený diplomat a málokdy na sobě dal něco znát, ale teď bylo vidět, že ho zaskočila.

„Výkupné?“ zopakoval.

Barrie zamrazilo v zádech. „Ano, výkupné,“ řekla tiše. „Žádné nechtěli, že? Protože *jemu* o peníze nejde. On od tebe chce informace. Buď se tě snaží přinutit, abys mu je dal, nebo už jsi v tom až po uši a on tě trestá za to, že chceš vycouvat.“

Je tvář se na zlomek vteřiny zkřivila výčitkami svědomí, než se znovu ovládl, ale Barrie to dobře viděla a málem vykřikl zděšením. „Takové absurdní obvinění,“ ohradil se svým obvyklým diplomatickým tónem.

Barrie, ochromená tím, co zahlédla, vykoktala: „D-dlužíš mi to. A Zaneovi taky.“

„Já to tak nevidím,“ odbyl ji.

„Kvůli tobě mě unesli.“

„Víš, že o některých věcech s tebou nemůžu mluvit,“ řekl. Pak ji pustil a odešel zpátky za stůl, aby zdůraznil, že se vrací z role otce do role velvyslance. „Ale to, co říkáš, je nesmysl a svědčí to o tom, že ještě nejsi úplně v pořádku.“

Měla chuť zeptat se ho, jestli by si to samé myslel i Art Snadefer, ale rozmyslela si to. Nedokázala by vydírat vlastního otce. Ale nestanu se pak zrádce i já? uvažovala. Svoji zemi milovala. Evropu sice měl ráda, chutnala ji francouzská vína, líbila se jí německá architektura, španělská hudba i anglické staromilství, ale kdykoli byla ve Státech, ohromila ji obrovská energie a bohatství života, které vyzařovaly. Spojené státy nebyly dokonalé, stejně jako žádná jiná země, ale měli v sobě něco zvláštního, co milovala.

A svým mlčením by je mohla zradit.

Na velvyslanectví nebyla v bezpečí. Mohlo se stát, že by ji on, její neznámý nepřítel, nechal znovu unést. Její otec věděl, kdo to je, tím si byla jistá, a určitě by ji pouštěl ven jedině s ozbrojeným doprovodem. Stala by se vězněm jeho strachu.

Úplně bezpečná se nemohla cítit nikde, ale tady byla půda opravu příliš horká. A čím dál od Atén, tím snazší bude získat informace o Zaneovi. Admirál

Lindley nemůže mít na povel všechny úředníky na zeměkouli.

Podívala se na otce a uvědomila si, že právě teď přetrhává pouta, která je svazovala už patnáct let. „Jedu domů,“ řekla tiše. „Do Virginie.“

O čtrnáct dní později seděl Zane na verandě domu svých rodičů na Mackenzieově hoře nedaleko Ruth ve Wyomingu a kochal se výhledem na nekonečné horské masivy a zelená údolí. Na farmě bylo všechno takové, jak si to pamatovala z dětství. Sedla, vysoké boty, dobytek a koně. V každé místnosti domu byly policičky s knihami, ve stodole se honily kočky.

Postřelený už byl několikrát a ještě víckrát pořezaný. Jednou si zlomil klíční kost a třikrát žebra. Některá z těch zranění byl docela vážná, ale žádné tak jako tohle. Tentokrát byl smrti nejbliž. Vzpomněl si, jak se nad ním Barrie skláněla a vší silou mu tiskla na ránu látku svých šatů. Přežil hlavně díky její pohotovosti a odvaze. Další, komu mohl děkovat za život, byl Santos, který mu vpravil do žil životodárnou plazmu, a kdyby selhal chirurg, který ho operoval na lodi, taky by tu teď nesesedl.

Od té doby, co se vrátil domů, aby se zotavil, byl nezvykle zamlklý. Ne, že by byl v depresi, spíš měl nad čím přemýšlet, což nebylo snadné, když ho obletovala celá rodina. Joe se na něj přiletěl podívat až z Washingtonu, Michael a Shea ho navštívili několikrát i se svými dvěma výrostky, Josh, Loren a jejich tři synové přijeli na celý víkend. Maris jela celou noc autem, aby byla při tom, až ho přivezou domů. Teď už mohl aspoň sám chodit, i když jen pomalu, jinak by tu ještě byla a starala se o něj. Hned první den si přinesla

na verandu židli, sedla si proti němu a dlouze se na něj dívala, jako by mu chtěla předat svoji životní energii. A možná to i dělala. Vůbec by se nedivil, kdyby jeho sestřička měla takové schopnosti.

Přijel dokonce i Chance. Byl sice trochu napjatý, zvláště s Mary a Maris, které sledoval jako odjištěné časované bomby, ale byl tu a právě teď seděl na židli vedla Zanea. Žebra, která si polámal při poslední akci, už měl skoro srostlá.

„Přemýšlíš, jestli s tím seknout?“ zeptal se.

Zane se nedivil, že Chance ví, na co myslí. Po té rozhodující bitce, kterou spolu svedli, když jim bylo čtrnáct, se mezi nimi postupně vytvořilo zvláštní bratrské pouto. Chance byl dodnes trochu nedůvěřivý – lásku poznal poprvé až toho dne, kdy ho Mary přivezla domů a představila jako nového člena rodiny – ale Mackenzieům neměl šanci vzdorovat. Byla to legrace pozorovat ho, jak se brání laskavostem, kterými ho zahrnovali, protože nakonec vždycky podlehl.

„Ano,“ odpověděl Zane.

„Protože jsi tentokrát málem zařval?“

Zane si odfrkl. „Na to kašlu stejně jako ty.“ Jako jediný z rodiny věděl přesně, co Chance dělá a jak při tom riskuje.

„Tak je to kvůli tomu povýšení?“

„Už mě nechtějí posílat do akcí,“ řekl Zane tiše. Opatrně se na židli opřel a podepřel si nohy o zábradlí verandy. I když se vždycky uzdravoval rychle, po necelých třech týdnech tu ránu ještě cítil. „Je mi třicet jedna,“ pokračoval. „A to je horní hranice. V tom, co dělám, jsem jednička, a tak mě pořád povyšují, aby o mě nepřišli.“

„Nechceš do toho jít se mnou?“ zeptal se Chance jakoby mimochodem.

Zane o tom uvažoval, ale jedna věc ho pořád odrazovala.

„Rád bych. Kdybych nebyl... kdyby mě...“

„Kdyby co?“

Zane pokrčil rameny.

„Kdyby v tom nebyla ženská,“

„A sakra.“ Chance se zadíval na špičky svých bot. „Jestli je v tom ženská, tak nebudeš k ničemu, dokud ji nevyženeš z hlavy.“ Chance mluvil z vlastní zkušenosti. Ženské po něm šlely. Ani ne proto, že byl krasavec, jako spíš proto, že kolem sebe šířil neodolatelnou vůni nebezpečí.

Zane si nebyl jistý, jestli se mu podaří dostat Barrie z hlavy, a ani si nebyl jistý, jestli to sám chce. Nedivil se, že odjela bez rozloučení, protože mu Strašák s Fretkou podali zprávu o tom, jak byla proti své vůli odvečena. Tušil i to, že jí otec nedovolil zjistit, do jaké nemocnice ho odvezli.

Stýskalo se mu po ní. Stýskalo se mu po její odvaze a zarputilosti a chybělo mu milování s ní.

Moc.

Nejvíce mu utkvěl v mysli ten moment, kdy napřáhla ruku k jeho opasku a zašeptala: „Udělám to!“

V té chvíli ji dokonale chápal. Nejen že nad ním chtěla mít navrch, ale hlavně chtěla vyhnat z hlavy zlé vzpomínky a naradit je krásnými. Byla panna, neměla žádné zkušenosti a nečekala takovou bolest, ale stejně ho přijala. Spojila se s ním tak dokonale a přirozeně jako žádná jiná žena, se kterou kdy spal.

Měl strach, že bude hysterická jako rozmazlená malá holčička, ale ona ani v takové situaci, v jaké byli,

neztratila hlavu, udělala všechno, co jí řekl, a ani jednou si nepostěžovala.

Byl s ní rád a rád si s ní povídal. Na to, aby přiznal, že je zamilovaný, byl vždycky moc velký samotář, ale s Barrie... možná. Chtěl s ní strávit víc času, poznat jí blíže a nechat věcem volný průchod.

Chtěl ji.

Ale všechno popořadě, řekl si v duchu. Nejdřív musím znovu nabrat síly. Už dokázal sám přejít z místnosti do místnosti, ale třeba do stájí by se nedovlekl.

Taky se musel rozhodnout, jestli zůstane u námořnictva, nebo ne. Zdálo se mu, že přišel čas změnit místo, protože kvůli povýšením už nemohl dělat to, co ho k SEALům přivedlo. Ale když nebude SEAL, čím se budu živit? přemítal. Musím se rozhodnout a uspořádat si život.

Nevěděl ani, jestli o něj Barrie bude mít zájem, i když podle toho, co vyprávěli Strašák s Fretkou, to vypadalo nadějně.

Bylo mu jasné, že spojit se s ní nebude nic jednoduchého. Ráno totiž volal na velvyslanectví v Aténách. Představil se a řekl, že chce mluvit s Barrii Lovejoyovou, ale místo ní se na druhém konci drátu ozval její otec a rozhovor, který spolu měli, nebyl vůbec srdečný.

„Ne, že by Barrie nevážila toho, co jste pro ni udělal,“ odříkával pan velvyslanec profesionálně zdvořilým tónem, „ale rozhovor s vámi by jí mohl všechno připomenout a to by pro ni v tuto chvíli nebylo dobré.“

„To je její názor, nebo váš?“ zeptal se Zane.

„Na tom nezáleží,“ odvětil pan Lovejoy a zavěsil.

Zane se rozhodl, že tuhle záležitost prozatím odloží. Dřív než se pokusí nějak obejít opatření Barriina otce, chtěl mít jasno v tom, čím si bude vydělávat na živobytí.

„Zane,“ zavolala Mary z domu a vrátila ho zpátky do přítomnosti. „Nejsi už unavený?“

„Je mi fajn,“ zavolal Zane, i když se po pravdě necítil zas tak skvěle, a všiml si, jak se Chance vedle něho ušklíbl.

„Dobře, že tě střelili,“ zašeptal Chance. „Aspoň mi máma dá na chvíli pokoj.“

„To jsem rád, že máš radost,“ odtušil Zane. „Ale nečekej, že se nechám postřelit pokaždé, když se trochu potlučeš.“

„Chance?“ ozvalo se z domu, jako by k nim promlouvala nějaká mocná bohyně s neodolatelným jižanským přízvukem.

Chanceovi ztuhl úsměv na rtech. „Ano, mami?“ odpověděl automaticky.

„Máš na sobě ten tlakový obvaz?“

Chance sebou trhl. „Hmm... ne, mami.“ Mohl by jí lhát a věděl, že by mu věřila, ale neudělal to. Nikdo z mladších Mackenzieových svým rodičům nelhal, protože všichni věděli, jak by to Mary s Wolfem mrzelo, kdyby na to přišli.

„Víš, že ho máš nosit ještě týden,“ řekl hlas z domu.

„Ano, mami,“ řekl Chance.

„Tak pojď dovnitř, já ti ho zavážu.“

„Ano, mami,“ vzdychl Chance, vstal z houpacího křesla a zamířil do domu. Když míjel Zanea, zamručel: „Postřelení nestačí. Příště zkus něco jiného.“

OSMÁ KAPITOLA

O dva měsíce později stál šerif Zane Mackenzie nahý u okna útulné ložnice rodinného domku ve španělském stylu v jižní Arizoně. Díval se na poušť zalitou měsíčním světlem a při tom pohledu se ho zmocňovalo zvláštní rozechvění. Jako bývalý SEAL se uměl přizpůsobit jakémukoli prostředí a zdejší horké, suché podnebí mu vůbec nevadilo.

Od chvíle, kdy se rozhodl odejít z řad SEALů, šlo všechno jako na drátkách. Když se o jeho odchodu dozvěděla kancelář guvernéra ve Phoenixu, okamžitě mu zavolali a nabídli mu na dva roky místo po šerifovi, který zahynul ve službě.

Zanea to nejdřív zaskočilo. O téhle práci nikdy neuvažoval a navíc se nijak zvlášť nevyznal v zákonech.

„S tím si nedělej starosti,“ povzbuzoval ho jeden známý. „Šerif má na starosti hlavně politiku a většinu času tráví v kanceláři. I když tam, kam jdeš ty, to bude možná trochu ostřejší. Pár šerifových zástupců položilo funkci, takže budeš muset chvíli čekat, než přijmou nové lidi. A ti, co zůstali, tě nebudou mít rádi, protože na tvém místě chtěli někoho jiného.“

„Koho?“

„Jednoho z těch, kteří odešli.“

„A ostatní na to nemají kvalifikaci?“

„Tak bych to neřekl. Pár jich je opravdu dobrých, ale ti jsou zase moc mladí a nemají dost zkušeností. Z těch starších jeden nemá zájem a druhý je blbec, kterého všichni ostatní nesnášejí.“

Šerif, šerif, šerif, opakoval si Zane v duchu, a čím víc o té práci přemýšlel, tím víc ho lákala. Nedělal si iluze, že to bude snadné zaměstnání. Věděl, že přinejmenším s tím posledně zmiňovaným budou problémy, ale tím větší to pro něj byla výzva.

„Tak dobře. Měl bych zájem. Co to obnáší?“

„Bude tě hodně bolet hlava. Plat je slušný, pracovní doba nekonečná. Část státu je přírodní rezervace, takže budeš mít pořád co dělat s ochranáři. Další problém jsou nelegální imigranti, ale celkově je tam kriminalita menší než jinde, protože je tam taky málo lidí.“

A tak se stal Zane šerifem v jižní Arizoně a vlastníkem domu a sto akrů pozemků, kde se teď pásly koně, které koupil od otce. Proti práci u námořnictva to byl setsakramentský rozdíl.

Přišel čas spojit se s Barrie. Ty dva měsíce na ni myslel často, ale poslední dobou ho myšlenky na ni pronásledovaly všude, kudy chodil.

Zkontaktoval všechny zdroje a ke svému překvapení zjistil, že odjela z Atén ani ne týden poté, co se tam vrátila. Bydlela teď v soukromé rezidenci rodiny Lovejoyů v Arlingtonu ve Virginii.

A co bylo ještě podivnější – pan velvyslanec Lovejoy před měsícem požádal o přeložení a přijel za ní. Zane ho sice nepovažovala za velkou překážku, ale samozřejmě by byl radši, kdyby zůstal v Aténách.

Zane byl rozhodnutý setkat se s Barrie, ať si její otec říká, co chce. Mezi nimi dvěma to ještě zdaleka neskončilo. Věděl, že za to, co se mezi nimi stalo v Benghází, mohla částečně i vypjatá situace, ve které se ocitli, ale bylo mu to jedno. Bylo tu něco dalšího, kvůli čemu teď nemohl usnout, i když ho zítra ráno čekal let

z Tusconu do Washingtonu. Té myšlenky se prostě nemohl zbavit.

Barrie je těhotná.

Ochranu tehdy neměli a milovali se několikrát, takže ta možnost tu byla. Jenže pro něj to nebyla jen možnost, on si tím byl jistý, i když sám nevěděl proč.

Barrie s ním bude mít dítě.

Otcovský pud ho zaplavil jako přílivová vlna a spláchl všechnu jeho opatrnost. Teď už to bude jednoduché, pomyslel si. Na nějaké pomalé sbližování a prohlubování vztahu není čas. Prostě se vezmeme. A jestli nebude chtít, přesvědčím ji.

Jsem těhotná.

To vzácné tajemství si Barrie nechávala jen pro sebe. Nebyla připravená svěřit s tím komukoli, a už vůbec ne vlastnímu otci. Únos a události, které následovaly, mezi ně postavily hráz, kterou ani jeden z nich neuměl prolomit. Zvláště její otec se marně snažil vrátit jejich vztah do starých kolejí. Kvůli tomu taky rezignoval na svoji funkci, což mohlo vážně ohrozit jeho kariéru. Naštěstí si většina lidí myslela, že to udělal jen proto, aby pomohl dceři překonat trauma, které utrpěla.

Barrie se snažila nemyslet na to, že je do celé věci zapletený a že má možná na svědomí velezradu. Nechtěla se tím trápit. A v hloubi duše tomu prostě nevěřila. Její otec byl starosvětský člověk a čest pro něj znamenala mnohem více než pro většinu ostatních lidí. Navíc proti němu neměla jediný důkaz... kromě toho pohledu, který jí věnoval, když mu vmetla do tváře svoje obvinění.

Taky jí trápilo, že jí brání v setkání se Zaneem. Jen co přijela do Virginie, hned po něm začala pátrat, ale všude narážela ne zeď mlčení. Nikdo jí o něm nechtěl nic říct. Mluvila dokonce i s velitelstvím SEALu a to ji samozřejmě zdvořile odbylo.

Nosila v sobě jeho dítě a trápilo ji, že on o tom neví. Nechtěla od něj nic, co by jí nechtěl dát sám, ale říct mu to prostě musela. A chtěla se s ním znovu setkat. Byla vykořeněná, osamělá a vyděšená a věděla, že Zane ji určitě nenechá na holičkách, když bude vědět, že je s ním těhotná.

O tom, že by se se Zaneem její otec udobřil, kdyby o dítěti věděl, pochybovala. To by se radši smířil s nemanželským vnoučetem. Až by se narodilo, lidi by ho považovali za výsledek znásilnění a Barrie by jen litovali a obdivovali by její statečnost.

Někdy měla pocit, že se z toho zblázní. Utekla do Virginie, ale otec přijel za ní. Zakázal jí chodit ven bez doprovodu, zakázala jí řídit auto a sehnal ji řidiče. Když chtěla do lékárny pro těhotenský test, musela z domu tajně utéct.

A test jen potvrdil to, co jí tělo dávalo už nějakou dobu jasně najevo.

Barrie se tím neplánovaným těhotenstvím k vlastnímu úžasu nijak zvlášť netrápila. Naopak, byla to jediná věc, která jí dělala radost. Připadala si neuvěřitelně osamělá – únos a dlouhé hodiny strávené se Zaneem ji odřízly od všech ostatních lidí, které znala. Měla plno vzpomínek a tužeb, se kterými se nemohla nikomu svěřit a které by nikdo nechápal. Jen Zane, se kterým to všechno prožila, jí mohl rozumět, jen on by ji bral se vším všudy.

Věděla, že to těhotenství už dlouho neutají. Byl nejvyšší čas objednat se u doktora, ale všechny telefony v domě byly odposlouchávané. A plížit se z domu k telefonní budce jí připadalo ponižující pro ni i pro dítě.

Už toho mám dost, zuřila v duchu. Jsem přece dospělá a brzy budu matka. Trápilo ji, že se svým otcem už skoro nemluví, ale nevěděla, jak z toho ven.

Dokud existovala možnost, že má něco společného s velezrádci, nedokázala se s ním bavit. Byla by ráda, kdyby jí to všechno nějak vysvětlil, kdyby jí řekl, proč ji vlastně unesli. Štvalo ji, že se na ulici musí pořád ohlížet, chtěla se cítit bezpečně i bez doprovodu. Chtěla vést normální život a vychovávat dítě v normálních podmínkách.

Ale normálně se necítila ani venku, ani v domě, kde bydlela. Musím se odsud dostat pryč, uvažovala. Musím tomu nějak uniknout. Dokud je do toho táta zapletený, hrozí nebezpečí, že mě unesou znovu. Jen při tom pomyšlení se jí dělalo špatně. Měla teď na starosti i ten malý, klíčící život v sobě. Bála se za dva.

Poslední dobou čím dál víc spala, ale jednoho dne ji brzy ráno probudil párek zuřivě cvrlikajících ptáků za oknem. Jen co otevřela oči, přepadli ji nevolnost a vyhnala ji jako obvykle z postele rovnou k záchodové míse. Během pár minut jí pak bylo zas dobře. Zadívala se z okna do jasného ranního slunce a uvědomila si, že má neuvěřitelný hlad.

Bylo sotva šest hodin a Adéla, jejich kuchařka, ještě nedorazila. Snídani mívali v osm a to Barrie většinou ještě spala. V břiše jí kručelo. Dvě hodiny by čekat nevydržela.

Oblékla si župan a bačkory a tiše vyšla na chodbu – její otec měl ložnici hned u schodů a ona ho nechtěla

probudit. Nechtěla ho potkat, i když by se na rozdíl od ní určitě snažil být milý.

Když došla ke schodům, uslyšela jeho hlas, a zastavila se, protože si myslela, že na ni volá. Pak se ale k jejím uším doneslo jméno *Mack*.

Tělem jí projela mrazivá vlna. Jediný Mack, kterého znala, byl Mack Prewett, ale proč by otec mluvil právě s ním? Mack Prewett přece zůstal v Aténách a po té rezignaci už neměli důvod spolu jednat.

Pak ji napadlo, že možná slyšela jen část jména Mackenzie, a srdce jí poskočilo radostí. Neměla o Zaneovi vůbec žádné zprávy, a tak už začínala pochybovat i o ujištění admirála Lindley, že operaci přežil ve zdraví. Připlížila se blíž ke dveřím a napjatě poslouchala dál.

„– už brzy,“ řekl její otec rázně a pak se na chvíli odmlčel. „Ne, na tomhle jsme se nedohodli. Barrie s tím neměla mít nic společného. Zkrát to, Macku.“

Barrie si zoufala zakryla oči a zamrazilo ji ještě víc než předtím. Otrásla se a ztěžka polkla. Zase se jí dělala zle.

Tak je to pravda! Jsou v tom oba, on i Mack Prewett. Mack je v CIA, ale může to být dvojitý agent. Pro koho ještě pracuje? Co by mohl od táty chtít?

Odpovědi nenacházela. Její otec měl přátele po celé Evropě a mohl se přes ně dostat k nejruznějším informacím. Proč by s nimi ale obchodoval? Peněz má přece dost. Jenže pro některé lidi se peníze můžou stát drogou, chtějí jich pořád víc a víc, aby byli ještě mocnější.

Že by se v tátovi tak mýlila? ptala se sama sebe. Nedívám se na něj pořád ještě dětskýma očima? Co

když ho přehnané ambice opravdu dohnaly až k velezradě?

Po paměti doklopýtala zpátky do svého pokoje a stočila se na posteli do klubíčka. Bylo jí jedno, jestli ji uslyší, nebo ne.

O jaké dohodě to mluvil? O únosu? To už bylo přede dvěma měsíci. Že by mi hrozilo další nebezpečí?

Připadala si jako ztracená na nepřátelském území. Co mám dělat? sténala v duchu. Mám jít na FBI? Vždyť nemám žádný konkrétní důkaz a navíc, táta má v FBI spoustu známých. Komu tam můžu věřit? A jestli tu zůstanu, hrozí mi něco? Třeba ty moje teorie nejsou zas tak šílené.

Za ta léta, kdy otec pracoval v zahraničí, toho Barrie zažila hodně, a když začala ne velvyslanectví pracovat sama, bylo toho ještě víc. Stávalo se leccos, vznikaly i dost nebezpečné situace a často se při nich používaly rány pod pás.

Musím odsud pryč.

Zoufale přemýšlela o nějakém místě, kde by ji jen tak někdo nenašel, a jak se tam dostat, aniž by za sebou nechala stopu. Nechtěla se teroristům hloupě nabídnout. Mack Prewett rozhodně není žádný zkostnatělý byrokrat, naopak, je až neuvěřitelně schopný. Je jako pavouk spřádající síť, jejíž nitky sahají do všech stran. Kdyby si koupila letenku na svoje pravé jméno nebo zaplatila kartou, vystopoval by ji.

K tomu, aby se člověk opravdu skryl, uvažovala, je potřeba hodně peněz, a to znamená vybrat konto v bance. Ale jak se tam dostat, aniž by se o tom otec dozvěděl. Copak jsem na tom tak špatně, že budu muset vylézt oken a zavolat si z budky taxíka?

A co když dům zvenku sledují?

Zasténala a zakryla si tvář dlaněmi. Panebože, začínám být paranoidní. Ale copak to jde nikoho nepodezírat v takové situaci? Nějaký vtipálek kdysi poznamenal, že i paranoidní člověk má nepřátele.

Musím myslet na dítě, připomněla si. Ať je to paranoidní, jak chce, musím prostě někam, kde se budu cítit bezpečněji. I kdybych se měla navléct do černého, sešplhat po tmě z okna a odplazit se pryč, udělám to. Dnes v noci? Ano, čím dřív, tím líp.

Dneska v noci.

Po tom rozhodnutí se zhluboka nadechla a pustila se do promýšlení detailů. Budu si muset vzít šekovou a vkladní knížku a kredity, abych mohla vybrat co nejvíc peněz v hotovosti – dohromady to bude skoro půl milionu dolarů. To abych si vzala tašku navíc.

Ne, tohle už začínalo být směšné. Představila si sama sebe, jak se dvěma taškami plazí po trávníku.

Tak myslí, sakra!

Musí mi stačit těch pár set dolarů, co mám při sobě, šeková a vkladní knížka a kredity. Ty pak zničím, jakmile vyberu peníze. Jen co otevřou supermarket, koupím si nové šaty a make-up, a když bude potřeba, i nějaké další zavazadlo. Koupím si barvu na vlasy a přebarvím se na hnědo.

S penězi v ruce pak budu mít několik možností. Můžu třeba nasednout na Amtrak a vystoupit jinde, než kam si koupím jízdenku. Pak si pořídím nějaké levné ojeté auto a definitivně zmizím.

Byla to drastická opatření, ale uskutečnitelná. Pořád si ještě nebyla jistá, jestli nedělá jednu velkou hloupost, ale život sebe a svého dítěte nechtěla dávat v sázku. Musela zmizet beze stop.

Rozhodla se, že otci pošle pohled, než odjede z města, a napíše mu, že je v pořádku, ale že pro ni bude lepší na nějaký čas se ztratit. Aby si nemyslel, že ji zase unesli a nezbláznil se strachy. To by mu nemohla udělat. Pořád ho ještě milovala, i po tom všem, co udělal.

A znovu se do ní zahryzly pochybnosti o vlastní soudnosti. Věděla, že její otec není nijak zvlášť oblíbený, ale nehorší obvinění, jaké proti němu lidé vznášeli, bylo, že je snob. V tom jim musela dát za pravdu. Ale diplomat a velvyslanec to byl schopný. Spolupracoval se CIA, která měla své lidi na všech velvyslanectvích, a používal svůj vliv k řešení politických sporů. Osobně se znal s posledními šesti prezidenty. A tenhle člověk, že by měl být zrádce?

Kdyby šlo jen o ni, nejspíš by se těmi mučivými pochybnostmi nenechala přesvědčit k útěku. Ale bylo tu dítě. Cítila ho v břiše, skoro jako by ji tam hřálo, a v nadrech, najednou mnohem citlivějších.

Zaneovo dítě.

Udělala by cokoli, jen aby bylo v bezpečí. Měla v plánu změnit si jméno a najít nějaké odlehlé místo, kde by ho mohla v klidu donosit. A sehnat si práci. Bylo by nerozumné žít jen z peněz, které vybere z kont. Barrie sice měla diplom z historie a z dějin umění, ale ty použít nemohla, protože na nich bylo její pravé jméno. Neměla tušení, jaká místa budou k mání tam, kde se rozhodne usídlit, a bylo jí to jedno. Klidně by dělala i obyčejnou sekretářku.

Mrkla na hodiny: sedm třicet. I když byla tak nervózní, hlad nepolevoval. Naopak, už jí z něho začínalo být skoro špatně. Dítě se prostě nenechalo odbýt.

Při tom pomyšlení se usmála. Připadalo jí, jako by ji to malé zevnitř kopalo nožičkou, aby ho nakrmila.

„No dobře, dobře,“ zašeptala a položila si ruku na břicho. „Hned ti dám napapat.“

Osprchovala se, oblékla a duševně připravila na setkání s otcem. Když vešla do jídelny, zvedl k ní oči. „To jsem rád, žes přišla,“ řekl upřímně, složil noviny a položil je na stůl.

„Vzbudili mě ptáci,“ řekla. Posadila se a nandala si na talíř toast a vejce. Při pohledu na horkou klobásu se jí ale trochu zvedl žaludek a s vejci si to radši rozmyslela. Toasty budou muset tomu malému stačit.

„Kafe?“ zeptal se otec a zvedl porcelánovou konvičku.

„Ne, dneska ne,“ zarazila ho. „Poslední dobou jsem kafe vypila až moc. Chci s tím na chvíli přestat.“ To ovšem byla bezostyšná lež.

Barrie přestala pít kafe, jakmile měla jen podezření, že by mohla být těhotná. „Dám si džus.“ Z toho se jí ještě zle neudělalo.

Soustředila se na jídlo a odpovídala na otcovy nezávazné otázky, aniž by se na něj podívala. Bála se, aby na ní nepoznal, co si myslí. Nechtěla ho lekat ještě víc.

„Dneska budu obědvat s kongresmanem Garthem,“ řekl. „Co máš v plánu ty?“

„Nic,“ odvětila.

Barrie na něm poznala, že se mu ulevilo. „Takže se uvidíme odpoledne. Pojedu sám a řidiče nechám tady, kdybys chtěla někam jet.“

„Dobře,“ přikývla poslušně.

Den chtěla strávit jen čtením a spaním, aby měla dost sil na zítřejší útěk. Už byla rozhodnutá a cítila se mnohem klidnější.

Když se otec odpoledne vrátil, Barrie seděla spořádaně v obývacím pokoji a četla si. Když vešel, zvedla k němu oči a všimla si, jak při pohledu na ni jeho ustaraný výraz zjhl.

„Jaký byl oběd?“ zeptala se tak, jak to dělávala dřív.

„Víš, jak to chodí při těchhle politických obědech,“ odtušil. Jindy by si sedl k ní a všechno jí vyprávěl, ale tentokrát se tomu vyhnul. Senátor Garth byl jedním z nejdůležitějších členů komise pro národní bezpečnost a zahraniční vztahy. Než se mohla Barrie začít vypytovat dál, odešel otec do svojí pracovny a zavřel za sebou dveře, které dřív vždycky nechával otevřené, aby věděla, že ho může kdykoli navštívit. Barrie vzdychla a vrátila se ke čtení.

Když asi za čtvrt hodiny ozval zvonek. Barrie sebou nejdřív cukla, pak odložila knížku a šla se podívat špehýrkou, kdo je za dveřmi.

Byl to někdo vysoký, černovlasý a Barrie se rozbušilo srdce. Za sebou slyšela otce, jak volá: „Kdo je to? Počkej, Barrie, já otevřu!“

Barrie nedopověděla, prudce otevřela dveře a střetla se s pohledem Zaneových chladných, modrých očí. Hlava se jí zatočila.

Tím pronikavým pohledem ji přejel od hlavy až k patě. „Jsi těhotná?“ zeptal se tiše, tak aby to neslyšel její otec, který už se blížil.

„Ano,“ zašeptala.

Na to Zane jen krátce přikývl.

„Takže se budeme brát.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Pak k nim přišel její otec a vzal Barrie kolem ramen. „Kdo jste?“ zeptal se přísně.

Zane si chladně přeměřil muže, který se měl stát jeho tchánem. „Zane Mackenzie,“ řekl po chvíli a výraz jeho očí dával tušit, jak nebezpečný umí být. Přesto tím Barrie nevyděsil, naopak, v téhle chvíli to bylo přesně to, co potřebovala.

„Určitě víte, že pro Barrie není dobré vás zase vidět. Snaží se na celou věc zapomenout –“

Zane se podíval na Barrie. Až teď si uvědomil, jak zelené má oči, zelené jako temný les. Dívala se na něj prosebně, ale on věděl, že ho neprosí o vlídnost k otci. Prosila ho o pomoc. Probudil se v něm instinkt válečníka, smysly se zbystřily. Nevěděl přesně, o co jde, ale chtěl se to dozvědět hned, jakmile vyřeší tuhle situaci. Byl nejvyšší čas, aby se pan Lovejoy dozvěděl, na čem je.

„Budeme se brát,“ přerušil kázání Barriina otce, který se mu dál snažil naznačit, že by měl okamžitě odejít.

Velvyslanec se zarazil. „Nebud'te směšný,“ vypravil ze sebe po chvíli. „Barrie si nevezme nějakého námořníka, který si myslí, že je něco výjimečného jen proto, že je cvičení zabiják.“

Zane stočil pohled z Barrie na jejího otce. Modř jeho očí přecházela v šedou a jiskřila jako krystalky ledu. Pan Lovejoy bezděky ustoupil krok zpátky a zbledl.

„Barrie, chceš si mě vzít?“ zeptal se Zane, aniž by z něj spustil oči.

Letmo pohlédla na otce, který napjatě čekal na její odpověď.

„Ano,“ řekla a srdce se jí rozbušilo. Zane. Byla tak zoufalá, že by si ho vzala, i kdyby ho tolik nemilovala. Pokud existoval někdo, kdo ji byl schopný ochránit před hrozícím nebezpečím, pak to byl jedině on. Čekala dítě a to byl evidentně důvod, který ho přivedl do Virginie. Zane byl člověk, který bral svoji odpovědnost vážně. Barrie by sice byla ráda, kdyby o ni stál stejně jako ona o něj, ale byla rozhodnutá spokojit se s tím, co je.

Vezme si mě a možná se do mě časem zamiluje, pomyslela si.

Její otec zakolísal a řekl prosebně: „Dítě moje, přece si nevezmeš někoho, jako je on. Měla jsi vždycky jen to nejlepší, a to ti on dát nemůže.“

Barrie se napřímila a řekla: „Vezmu si ho co nejdřív.“

Když viděl, jak je neústupná, otočil se k Zaneovi. „Z jejího dědictví nedostaneš ani penny,“ zasyčel.

„Tati!“ zvolala šokovaně. Měla vlastní peníze, dědictví po matce a prarodičích, takže se nebála, že by se ocitla bez prostředků, ale nechtělo se jí věřit, že by její otec byl schopný něčeho tak podlého.

Zane pokrčil rameny. „Dobrá,“ řekl s předstíraným klidem. „Se svými penězi si dělejte, co chcete, je mi to jedno. Ale jste blázen, jestli si myslíte, že ji u sebe můžete držet celý život.“

Barriin otec se nehýbal, tvář měl zkřivenou bolestí. Očima ztemnělými úzkostí se podíval na svou dceru. „Nedělej to,“ prosil třesoucím se hlasem. Teď ustoupila o krok ona. Přes to všechno, co se stalo, ho nechtěla

ranit. „Jsem těhotná,“ zašeptala a napřímila se, jakoby očekávala další bolestivý útok. „A budeme se brát.“

Roztřásl se a zbledl jako stěna. „Cože?“ zasípal. „Ale – ale vždyť jsi říkala, že ně neznásilnili!“

„Taky že ne,“ řekl Zane tiše a Barrie se na něj usmála.

„Ne,“ potvrdila.

Její otec se nezmohl na slovo. Chvíli na ně mlčky zíral a pak zrudl. „Ty hajzle!“ vydechl. „Zneužil jsi jejího zoufalství –“

Barrie ho chytila za ruku a zacloumala jím. „Přestaň!“ křičela a třásla se vztekem. Už od rána byla ve stresu a takhle konfrontace jí jen přitížila. Zaneův náhlý příchod pro ni byl další šok, a i když cítila závrať a štěstí zároveň, bylo toho na nic už moc. „Jestli chceš podrobnosti, můžu ti je říct.“

Už se ho chtěla zeptat, jestli si myslel, že kvůli němu zůstane navždy panna, ale nakonec si ta hořká slova nechala pro sebe. Těžko by je mohla vzít zpátky. Miloval ji, i když možná až moc, a zuřil, protože měl strach, že o ni přijde. A ona ho milovala taky.

Bolest v ní pomalu ustupovala všechen vzdor byl brzy pryč.

„Já to vím,“ zašeptala. „Rozumíš? Já to vím. Víím, proč jsi byl tak paranoidní pokaždé, když jsem odcházela z domu. Ale teď tě musím opustit.“

Ztěžka dýchal a odvracel zrak, protože nedokázal snést její pohled.

„Dávej na ni pozor,“ řekl Zaneovi přidušeným hlasem a zamířil zpátky do pracovny.

„Rozhodně dám,“ řekl Zane. Tuhle záležitost měl tedy z krku a svému sokovi už nevěnoval víc než letmý pohled. Podíval se na Barrie a rty mu zvlnil líný úsměv.

„Běž se sbalit,“ řekl jí po chvíli.

Během hodiny byli přichystaní k odjezdu.

Barrie vyběhla nahoru do ložnice a sbalila si kufry. Vzala si jen ty nejnnutnější věci. Instinkt jí pobízel ke spěchu.

Odtáhla zavazadla ke schodům. Nebylo to moc namáhavé, všechna byla na kolečkách, ale když ji Zane uviděl, nechal všeho a vyběhl schody po dvou. „Nezvedej je,“ přikázal jí. „Měla jsi mě zavolat.“

Stejným tónem dával rozkazy svým mužům, ale Barrie byla příliš nervózní, než aby se proti tomu ohradila. S překvapivou lehkostí zvedl všechny tři kufry a vykročil dolů ze schodů. Spěchala za ním. „Kam vlastně jedeme? Poletíme nebo pojedeme autem?“

„Poletíme do Las Vegas.“

„Ty už máš lístky?“ zeptala se překvapeně.

„Samozřejmě,“ odpověděl.

Jeho jistota a sebevědomí byly odzbrojující. Barrie se ještě před chvílí ptala sama sebe, do čeho se to vlastně řítí, ale teď usoudila, že Zane má všechno pod kontrolou, jako vždycky. Tuhle jeho bariéru se mi snad nikdy nepodaří prolomit, pomyslela si. *Jenom v posteli.* Při vzpomínce na Benghází se začervenala. Tehdy se přestal ovládat a bylo to... úchvatné.

„V kolik odlétáme?“ zeptala se. „Budu mít ještě čas zajít do banky? Musím vybrat účty –“

„Až budeme doma, můžeš si je převést do banky tam.“

Zatímco odnášel kufry do pronajatého auta, Barrie šla k pracovně a zlehka zaklepala na dveře. Žádná

odpověď, a tak po chvíli vešla dovnitř. Její otec seděl mlčky za stolem s hlavou v dlaních.

„Sbohem, tati,“ řekla tiše.

Neodpověděl, jen zavzdychal.

„Dám ti vědět, kde jsem.“

„Ne,“ řekl přiškrceným hlasem. „Nevolej.“ Zvedl hlavu. Oči měl plné úzkosti. „Aspoň prozatím. Počkej... chvíli s tím počkej.“

„Dobře,“ zašeptala.

I pro ni to tak bylo bezpečnější. Určitě si myslel, že mu odposlouchávají telefon.

„Dítě moje, já –“ Odmlčel se a znovu zavzdychal.

„Já jen chci, abys byla šťastná. A v bezpečí.“

„Já vím.“ Po tváři jí stekla první slza.

„Tohle není člověk, jakého bych pro tebe chtěl. SEALové jsou... ale nechme toho. Možná tě bude schopný ochránit. Doufám. Miluju tě, dítě moje. Byla jsi pro mě všechno. Víš, že jsem ti nikdy nechtěl –“ Odmlčel se.

„Já vím,“ opakovala. „Taky tě miluju.“

Potichu za sebou zavřela dveře a chvíli stála na chodbě se sklopenou hlavou. Najednou se vedle ní objevil Zane, vzal ji kolem pasu a odvedl ji k autu. Na nic se neptal, jenom jí otevřel dveře a pomohl dovnitř. Pak dveře zabouchl tak, jako by bylo jasné, že už není cesty zpět.

Cestou na letiště Barrie mlčela a dívala se z okna.

„Ted' máme nejvíc soukromí, jaké se nám po delší dobu dostane,“ řekl Zane, zatímco vedl auto neomylně skrz šílenství dopravní špičky. „Řekneš mi konečně, o co jde?“ Nasadil si sluneční brýle, ale i přes ně vycítila v jeho očích ten chladný a netečný výraz.

Barrie zarážel způsob, jakým s ní mluvil, způsob, který nápadně připomínal rozkazy. Nebude to snadné, říkala si v duchu, ale mě by vědět všechno. „Chci, abys věděl, že jeden z důvodů, proč jsem souhlasila se sňatkem je, že potřebuju někoho, kdo mě bude schopný chránit, a ty jsi SEAL. Jestli se něco stane, budeš si s tím umět poradit.“

„Co by se mělo stát?“ zeptal se jakoby bez zájmu.

„Myslím, že to ti únosci zkusí znova. A teď se už nebojím jenom o sebe.“ Skoro nevědomky sklouzla rukou k břichu, jako by se chtěla ujistit, že je dítě v pořádku.

Zane se podíval do zpětného zrcátka, aby zkontroloval situaci kolem. Po chvíli přemýšlení přešel rovnou k věci. „Oznámila jsi to na FBI? Na policii?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože mám pocit, že je v tom zapletený i táta,“ hlesla.

Znova mrknul do zrcátka. „V jakém smyslu?“

Znělo to děsivě nezúčastněně. Zatnula ruce v pěst a pokusila se o stejný tón.

„Nechtěli výkupné, ale spíš nějaké informace. Nedovedu si představit, co jiného by mohli chtít.“

Chvíli se jen mlčky věnoval řízení a Barrie měla pocit, že skoro slyší, jak jeho chladný, logický mozek třídí nové informace. Konečně promluvil: „Tvůj otec v tom musí být až po uši, jinak by všechno už dávno oznámil FBI. Převezli by tě na bezpečné místo a obklopili hradbou agentů.“

Došel tedy ke stejnému závěru jako ona. To ji ale vůbec neuklidnilo. „Nechtěl, abych chodila ven sama a nahrával telefonní hovory. Vždycky byl podezřívavý,

ale nikdy ne takhle. Ze začátku sem si myslela, že to dělá kvůli tomu, co se stalo v Aténách, ale pak mi došlo, že mi asi pořád ještě hrozí nebezpečí.“ Ztěžka polkla. „Rozhodla jsem se, že dneska odejdu a na chvíli se někde schovám.“

Kdyby byl Zane čekal ještě den, už by ji nezastihl. Nevěděl by, jak ji najít, a ona by mu neměla jak dát o sobě vědět. Při tom pomyšlení jí oči zaplavily slzy.

„Drž se,“ řekl najednou a strhl volant doprava, přejel kolem kolony aut a prudce odbočil do nejbližší ulice. Kola zapištěla, klaksony okolních aut zběsila troubily. I přes jeho varování se jen stěží stihla přidržet. Bezpečnostní pás ji prudce přimáčkl do sedadla.

„Co se děje?“ vykřikla.

„Myslím, že jsme měli společnost. Nechtěl jsem nechat nic náhodě.“

Barrie se polekaně otočila, ale žádné podezřelé auto neviděla. Doprava proudila dál svým ospalým tempem.

„Dva běloši, asi kolem třicítky, oba měli sluneční brýle,“ řekl Zane tak nevzrušeně, jako by popisoval letní oblohu. Tuhle skoro nadpřirozenou vyrovnanost si pamatovala z dřívějších. V Benghází byl Zane tím klidnější, čím nebezpečnější byla situace. Ten nečekaný manévr ale znamenal, že je nejspíš opravdu někdo sledoval. Zvedl se jí žaludek. Myslet si, že je v nebezpečí, byla jedna věc, ale mít jistotu bylo něco úplně jiného.

Až pak si uvědomila, co vlastně říkal. „Běloši? Ale –“ Zarazila se. Vzpomněla si, že ten gordický uzel intrik zahrnoval nejen Libyjce, ale i Macka Prewetta. To znamenalo, že musí být obezřetná vůči všem, nejen vůči lidem ze Středního východu. Černí nebo bílí, nemohla věřit nikomu – kromě Zanea.

„Teď znají naše auto. Musíme se ho rychle zbavit,“ řekl Zane a odbočil další ulicí, tentokrát už beze spěchu, ale bez blikání a aniž by zpomalil víc, než bylo nutné. „Zavolám někomu, kdo se o to auto postará.“

Neptala se, komu bude volat. Někoho určitě sežene a ten někdo vrátí auto do půjčovny. Tou dobou už budou na cestě do Las Vegas.

„Stejně mě najdou,“ řekla, když si vzpomněla na letenku se svým jménem.

„Možná. Ale stejně jim to bude nějakou dobu trvat. Máme slušný náskok.“

„Ne tak docela.“ Kousla se do rtu. „Dnes ráno jsem zaslechla otce mluvit s Mackem Prewettem, zástupcem CIA v Aténách. Otec mu říkal, že to chce skoncovat a že nikdy nechtěla, abych do toho byla zatažena.“

Zane zvedl obočí. „Chápu.“

Vstup Macka Prewett do děje měnil pravidla hry. Mack měl přístup k záznamům, k jakým se obyčejný člověk nedostane. Kdyby chtěl Mack vědět, kterým letadlem letěla, dozvěděl by se to během několika minut.

„Jestli byli dost chytří na to, aby si opsali poznávací značku, tak během chvíle mají moje jméno. Jestli to nestihli, nevědí o mně zatím nic. Tak či onak, teď už je pozdě měnit plán. Poletíme do Las Vegas a tam se jim ztratíme, aspoň na nějakou dobu.“

„Jak se jim chceš ztratit? Jestli se Mack dostane ke tvým záznamům...“

„Ukončil jsem službu. Už nejsem SEAL.“

„Aha.“ Chvíli ta slova vstřebávala. Vnitřně už se připravovala na život ženy vojáka – četné přesuny, vojenská kariéra. A teď najednou vůbec netušila, jaký život je čeká.

„Tak co budeme dělat?“ zeptala se.

„Přijal jsem práci šerifa v okrsku v jižní Arizoně. Místní šerif zemřel při výkonu služby, takže mě guvernér požádal, abych dokončil jeho služební období. Do nových voleb zbývají dva roky, takže minimálně do té doby budeme v Arizoně.“

Šerif! To bylo další překvapení a způsob, jakým jí tu novinu oznámil, jenom prohloubil pocit, že se jí to všechno jen zdá.

„Nezáleží na tom, co budeš dělat,“ řekla tak klidně, jak jen to bylo možné. „Rozhodující je to, co umíš.“

Pokrčil rameny a odbočil do podzemních garáží. „Chápu,“ řekl stroze. „Chceš si mě vzít, protože si myslíš, že tě budu chránit.“ Otevřel okénko a vyklonil se pro lístek z pokladny, a když se zvedla závora vjel dovnitř.

Barrie si nervózně mačkala prsty. Původní pocit štěstí vystřídaly obavy. Zane ji požádal o ruku, to ano, ale co se týče jejich vzájemného vztahu, možná se mýlila. Cítila se vykořeněná a zmatená. Dnes ráno Zane nevypadal nijak zvlášť šťastný, že ji vidí, ale teď mu určitě připadala jako obrovské břímě. Brzy se stane manželem a pak i otcem a navíc ji bude muset chránit před neznámým nepřítelem. Ani mě nepolíbil, pomyslela si a neměla daleko k pláči.

„Chci, abys chránil naše dítě,“ řekla potichu. „Jsou i další důvody, ale tenhle je hlavní.“

„Zatraceně důležitý důvod. Máš pravdu.“ Zaparkovala auto na třetím podlaží a letmo na ni pohlédl. „Nedopustím, aby kdokoli ublížil tobě nebo dítěti.“

Sundal si sluneční brýle, řekl jen „počkej tady“ a zamířil k telefonní budce. Když vytočil číslo, postavil se tak, aby během hovoru viděl na ni a na auto.

Barrie byla čím dál nervóznější. Takže si ho nakonec vezmu, řekla si při pohledu na něj. Vypadal vyšší a hubenější, než jak si ho pamatovala, a vlasy měl o něco delší. Že ho před pár měsíci postřelili, na něm nebylo vůbec poznat. Byl neskutečně odolný. Celý byl neskutečný.

Ve skutečnosti se znali jen čtyřicet hodin a většinu z nich strávili před více než dvěma měsíci. Během nich se vášnivě milovali a ona otěhotněla.

Možná měl mezi tím poměr s nějakou jinou, ale smysl pro odpovědnost ho přinutil najít ji a zjistit, jestli ta vašeň nezůstala bez následků. On by něco takového určitě udělal, pomyslela si. Opustil by svoji milenkou, možná i snoubenku, jen aby převzal zodpovědnost za svoje dítě.

Barrie litovala, že neví nic o jeho osobním životě. Kdyby zjistila cokoli o jeho rodině, byla by bývala schopná ho vyhledat. Místo toho si teď nejspíš myslí, že ji ani nenapadlo se zeptat na jeho stav, zjistit, jestli žije nebo ne.

Vracel se k autu lehkým ale rázným krokem divoké šelmy a tvářil se stejně netečně a nevyzpytatelně jako předtím.

Otevřel dveře a vklouzl za volant. „Auto tu bude za pár minut.“

Přikývla, a dřív než mohla definitivně ztratit nervy, vyhrkla: „Snažila jsem se tě najít. Odvezli mě zpátky do Atén, zatímco ty jsi byl ještě na operačním sále. Pokoušela jsem se tě kontaktovat, zjistit, jestli jsi naživu, jak se ti daří, ve které jsi nemocnici – cokoliv.

Ale admirál Lindley mi v tom na otcovu žádost zabránil. Řekl mi sice, že budeš v pořádku, ale to bylo všechno.“

„Myslel jsem si to. Snažil jsem se ti dovolat z ambasády pár týdnů po akci, ale přesměřovali mě k tvému otci.“

„Neřekl mi, žes volal,“ řekla a cloumal si ní při tom vztek. Takže se opravdu snažil ji najít. Srdce jí radostí poskočilo.

„Když jsem se vrátil domů, snažil jsem se tě znovu hledat, ale na ústředí mi nic neřekli.“

„Je mi to líto,“ řekla po chvíli mlčení. „Vím, že jsem pro tebe velká přítěž.“

„Nebyl bych tady, kdybych nechtěl.“

„Máš milenku?“

Zadíval se na ni tak, že zčervenala a radši si ve zmatku začala prohlížet ruce.

„Kdybych měl, nikdy bych se s tebou nemiloval.“

Můj bože! Kousla se do rtu. Bylo to horší a horší. Zdálo se být čím dál víc odtažitý, jako by ta letmá chvíle vzájemného souznění, kdy ji žádal o ruku, ani nikdy nebyla.

Barrie se začal zvedat žaludek a vteřinu na to se už drápala z auta v pološílené snaze najít koupelnu. Bože, bývají vůbec v garážích koupelny?

„Barrie!“ Hned byl u ní, plný obav. Vypadala tak zoufale, že by ji kamkoliv odnesl v náručí, kdyby jen věděl kam.

Schodiště? Výtah? Pomyslela na lidi, kteří je používají, a rychle zamítla obě možnosti. Nejrozumnějším místem se zdálo být to, kde právě stáli, ano, tady přímo na zem, ale její dobré způsoby

přímo křičely proti té představě. Žaludek byl ale jiného názoru.

„Tady,“ řekl a vedl ji k vnější bariéře parkovacích ploch, kterou tvořila asi metr vysoká zídka. Chvilí vzdorovala při představě, že by mohla pozvracet některého z náhodných kolemjdoucích, ale Zaneovo objetí bylo nesmlouvavé a ani žaludek už nechtěl déle čekat.

Držel ji za ruku, když se naklonila přes zídku a bezmocně se podvolila křeči nevolnosti.

Třásla se, když to měla za sebou. Jediné uspokojení, potom co otevřela oči, jí naskytl pohled dolů, kde nebylo nic než prázdná alej. Zane ji stále držel, jemně ji tisk k sobě a utíral jí kapesníkem zpocenou tvář.

Cítila se strašně ponížene. Přísná výuka na škole ve Švýcarsku jaksi nezahrnovala rady, jak se má chovat dáma poté, co zvracela na veřejnosti.

A pak si uvědomila, že ji Zane téměř neslyšitelným hlasem něco šeptá, jeho ryt se jí dotýkaly na spáncích, hladil jí vlasy. Jednou rukou ji chytil kolem břicha, jako by chránil dítě. Vysílením se jí podlamovala kolena, takže se ráda poddala jeho náručí.

„Pomalů, miláčku,“ zašeptal a políbil ji. „Dojdeš do auta, nebo tě mám odnést?“

Nebyla schopná rychle si utřídit myšlenky, aby mohla souvisle odpovědět. Ani ne po vteřině si už asi myslel, že času na rozmyšlenou měla dost, a tak rozhodl za ni.

Několika rychlými kroky ji odnesl v náručí k autu. Opatrně ji posadil na sedadlo a jemně narovnal sukni na nohou. „Chceš něco k pití? Něco lehčího?“

„Hlavně bez kofeinu,“ vypravila ze sebe.

„Nespustím tě z dohledu víc než na pár vteřin, ale stejně sleduj projíždějící auta a zatrub, kdyby tě něco vylekalo.“

Přikývla a on ji ještě pro jistotu zamkl. Dala by přednost čerstvému vzduchu, ale chápala, proč by neměla stát venku u auta všem na očích. Byla by příliš snadný terč. Opřela se o opěradlo a zavřela oči. Nevinnost odešla se stejnou rychlostí, s jakou přišla, ale Barrie se pořád ještě třásla jako puding. Byla slabá, ospalá a zároveň zmatená jeho nenadálou něžností.

Ale vlastně se není čemu divit, pomyslela si. Čekám jeho dítě a právě to ho přivedlo zpátky. Když zjistil, že budu zvracet, což v jiném stavu není nic neobvyklého, neprojevil nic víc než účast a schopnost rychle reagovat v nečekaných situacích.

Z polospánku ji vytrhlo až klepání na okno. Překvapilo ji, že je zpátky tak rychle, ale byl tu a v ruce držel orosenou plechovku a ona dostala nezadržitelnou chuť pít. Otevřela dveře a vytrhla mu pití z rukou dřív, než stačil vklouznout do auta. Jen to v ní zasyčelo. Dřív, než se usadil, byla plechovka prázdná. Se spokojeným oddechnutím se opřela do sedadla.

Zdálo se jí, že slyší tlumený smích, a když se otočila na Zanea, viděla v jeho obličeji pobavený úsměv a v očích cosi žhavého.

„To je poprvé, co jsem při pohledu na pijící ženu vzrušil. Nechceš ještě? Budu se snažit ovládat, ale podruhé to už možná nevydržím.“

Oči se jí rozzářily. Krev jí stoupala do tváří, ale přesto jí to nedalo, aby se nepodívala. Měl pravdu. „Už nemám žízeň,“ řekla hlasem chraptivějším než obvykle. „Ale ráda si dám ještě jednu, jestli chceš.“

Usmívat se přestal, ale žár v jeho očích vzrostl. Už se k ní blížil, když v tom se náhle otočil za projíždějícím autem. „Naše auto je tady.“ Řekl a hlas měl zase chladný, bezbarvý.

DESÁTÁ KAPITOLA

Souhlasila, že si mě vezme, protože potřebuje ochránce. Ta myšlenka hryzala Zanea během dlouhého letu do Las Vegas. Barrie seděla tiše vedle něj, mluvila jen, když se jí na něco ptal, a chvílemi si zdřímla. Vypadala vyčerpaně a nakonec tvrdě usnula s hlavou opřenou o jeho rameno. Těhotenství si vybíralo svou daň.

Ještě na ní nebylo nic vidět, ale Zaneovi tři starší bratři už měli dost dětí, aby věděl, jak bývají ženy v prvních třech měsících těhotenství unavené. U Shea i Loren to platilo. Jen Caroline nezpomalilo nic, i když měla už pět synů.

Při pomyšlení na dítě s ním zase otrásl záchvěv vášnivého majetnictví. Nosila v sobě jeho dítě. Měl chuť posadit si ji do klína a držet ji, ale v plném letadle lidé si to nemohl dovolit. Až po svatebním obřadu, v soukromí hotelového pokoje...

Chtěl ji víc než kdy předtím.

Když mu otevřela ty dveře a on uviděl její ohromené zelené oči, byl najednou tak vzrušený, že měl co dělat, aby se na ni nevrhl. Jenom pohled jejího otce ho zadržel. Neměl jsem čekat, pomyslel si. Měl jsem si pro ni přijít hned. Zbytečně se tam trápila.

Na parkoviště pro ně přijeli Fretka a Strašák v Oldsmobilu 442, který si Fretka osobně upravil. A bylo to jako setkání starých přátel. Barrie se vyřítila z najatého vozu se šťastným výkřikem radostí a nadšeně se vítala s oběma SEALy.

Oba byli diskrétně ozbrojení. Byli v civilu, s košilemi přes kalhoty, ukrývajícími zbraně. Obvykle

když byli mimo službu, nenosili je, ale Zane jim už dřív vysvětlil situaci, a protože už nebyl jejich nadřízený, nechal to na jejich uvážení. Jako obvykle byli připravení na všechno. Jeho vlastní zbraň pořád odpočívala v pouzdru pod levým podpažím zakrytá lehkou letní bundou.

„Ničeho se nebojte, madam,“ ujišťoval Strašák Barrie. „Dostaneme vás a šéfa na letiště v bezpečí. Na světě není auto, které by stačilo Fretkovi a jeho fáru. Snad kromě Nascaru.“

„Tím jsem si jistá,“ odpověděla a prohlédla si auto. Vypadalo celkem nenápadně, Bunny ho natřel na světle šedo, a nebylo na něm víc chromu, než na obyčejném autě. Ale hluboký zvuk motoru nezněl obyčejně a pneumatiky byly široké a měkké.

„Neprůstřelné sklo, nerezový kov,“ vytahoval se Fretka, zatímco pomáhal Zaneovi naložit zavazadla do kufru. „Obyčejná ocel by byla moc těžká, tak jsem použil novou generaci materiálů na opláštění obrněných vozidel, lehčí a tvrdší než ocel. Jediná nevýhoda je, že není dost ohnivzdorné.“

„Cítím se úplně bezpečně,“ ujistila ho.

Když se se Zaneem uvelebili na zadních sedadlech, zeptala se ho šeptem: „Co je to Nascar?“

Strašák, který by slyšel upadnout špendlík, se na předním sedadle pomalu otočil. Tvářil se pohoršeně. „Cože? Nascar! To je přece stáj závodních aut.“ Vyrůstal u aut a vždycky ho překvapilo, když narazil na někoho, kdo neměl stejné zájmy jako on.

„Aha,“ řekla Barrie a věnovala mu omluvný úsměv. „Byla jsem dlouho v Evropě. Nevím nic o závodech kromě ceny Grand Prix.“

Fretka si posměšně odfrkl. „To jsou autíčka na hraní,“ řekl pohrdavě. „Nedá se s nima jezdit po ulicích. Nascary můžou jezdit kdekoli.“ Vyjel z parkoviště a nepokojným pohledem těkal po všech detailech okolí.

„Byla jsem na koňských závodech,“ pokusila se Barrie napravit svoje faux pas.

Zane přemohl úsměv. „Jezdíš na koni?“ zeptal se.

„Ano. Mám ráda koně,“ odpověděla.

„V tom případě se k Mackenzieům hodíte,“ prohodil Strašák. „Šéf jezdí na koni ve volném čase.“ V jeho hlase zněla ironie, protože SEALové mají míň volného času než albín barvy.

„Opravdu?“ žasla Barrie.

„Pár mi jich patří,“ odvětil Zane. „Asi třicet.“

„Třicet!“ Nadskočila na sedadle a Zane věděl, co si myslí. Vlastnit jednoho koně je nákladná záležitost, natož třicet. Koně potřebují prostor a péči a to se neslučuje s bývalým důstojníkem námořnictva, který je členem elitní protiteroristické skupiny.

„Je to rodinný podnik,“ vysvětlil a rozhlédl se po autech kolem

„Všude je klid, šéfe,“ řekl Fretka. „Jestli nás neoznačili vysílačkou, nemají šanci. Ale nevím, jak by to mohli dokázat.“

Fretka navíc zvolil nepředvídatelnou cestu oklikou. Zatím měli všechno pod kontrolou, a tak se Zane trochu uklidnil.

Na letiště dorazili bez nehody a Fretka a Strašák je doprovodili až k letištní kontrole. Zatímco Zane tiše prošel vlastní ozbrojenou chodbou přes kontrolu, jeho dva bývalí týmoví kolegové se odebrali vyzvednout najaté auto a vrátit ho, ale do agentury v Duplex, ne

zpátky na letiště, kde si ho Zane pronajal. Byla to jen další klička na zmatení a zdržení každého, kdo je hledá.

Ted', když byli bezpečně v letadle, začal Zane plánovat, co udělá, aby případ dovedl do konce. První část byla snadná. Navede Chance na Barriina otce. Doufal kvůli ní, že to nebude vlastizrada, ale ať už Chance přijde na cokoli, chtěl tomu udělat přítrž. Chance měl přístup k informacím, které mu Agentura národní bezpečnosti mohla závidět. Jestli William Lovejoy prodal svoji zemi, pak skončil. Nebyla jiná možnost.

Zane věnoval svoje dospělé roky ochraně země a teď jako důstojník odpřísáhl dodržovat zákon. Nedokázal by se na to jen tak dívat, ani kvůli Barrii. Nechtěl jí ublížit, ale chtěl, aby byla v bezpečí.

Barrie spala, až dokud se kola letadla nedotkla přistávací dráhy. Pak se napřímila, odhrnula si vlasy z obličeje a dezorientovaně se rozhlédla. Nikdy předtím v letadle usnout nedokázala. A nedostatek vlády nad vlastním tělem ji zneklidňoval, skoro až děsil.

Na druhou stranu odpočinek jí dodal energii, kterou potřebovala, aby mohl čelit ohromné změně, která se chystala v jejím životě.

„Nejdřív bych se chtěla vysprchovat a převléct,“ řekla rozhodně. Věděla, že ta svatba bude uspěchaná, ne taková, jak si ji vždycky představovala, a byla ochotná slevit z pompéznosti, ale ani za nic se nechtěla vdávat v pomačkaných šatech a s ospalkami v očích.

„Dobře. Půjdeme nejdřív do hotelu.“ Přejel si rukou po tvářích, drsnými prsty promnul strniště vousů. „Stejně se potřebuju oholit.“

V Benghází byl takový neoholený. Když si záblesku paměti znovu vybavila dotyk jeho drsné tváře na prsou, proběhla jí vlna horka a zčervenala. Vzduch proudící z malého okénka nad nimi najednou nebyl dost chladný.

Doufala, že si toho nevšimne, ale byla to planá naděje, protože byl cvičený, aby si všímal důležitějších detailů. Klidně by věřila, že dokáže popsat každého pasažéra v deseti řadách kolem, a že sleduje každého, kdo jde kolem cestou na záchod.

„Není ti špatně?“ zeptal se, když viděl jakou má barvu.

„Ne, jen je mi trochu teplo,“ řekla naprosto po pravdě a zčervenala ještě víc.

Pořád ji pozoroval a brzy poznal, o co kráčí. Sakra, zaklela v duchu, copak před ním neschovám ani to? Od začátku jako by jí viděl pod kůži.

Pomalů sklouzl pohledem na její prsa. Ostře se nadechla a bradavky se jí okamžitě napnuly.

„Jsou citlivější?“ zamumlal.

Proboha, tohle mi nedělej, pomyslela si zoufale. Jsme uprostřed letadla plného lidí.

„Mám pravdu?“

„Ano.“ Vydechla. Celé tělo měla citlivější, jak těhotenstvím, tak jeho blízkostí.

„Nejdřív obřad,“ řekl. „Jinak se nedostaneme do ráno z hotelu.“

„Jsi snad psycholog?“ ušklíbla se.

Usmál se. „Na to nemusím být psycholog, abych poznal, co znamenají ty zdvižené bradavky.“

Podívala se dolů, zrudla, rychle si stáhla košili a on se nahlas rozesmál. Snad nás v tom hluku nikdo neslyšel, pomyslela si.

Letušky je požádaly, aby zůstali na místě, dokud letadlo nebude zajištěno a dveře se neotevřou a jako obvykle byly jejich rady ignorovány. Cestující se nahrnuli do uliček a vytahovali příruční zavazadla z přihrádek u stropu a nebo je dobývali zpod sedadel. Zane si stoupl do uličky a ten pohyb mu odhrnul bundu. Viděla pouzdro na pistoli pod levým podpažím a kovovou pažbu pistole zastrčené do něj. Pak pohodil ramenem, pohybem tak zautomatizovaným, že už si ho ani neuvědomoval, a bunda se vrátila na původní místo.

Věděla, že je ozbrojený. No jistě, vždyť o tom informoval letištní službu, než nastoupil do letadla. Během nudy a nucené nečinnosti letu na to ale zapomněla.

Natáhl ruku, aby ji přidržel, když si stoupala do uličky před něj. Stáli namačkaní jako sardinky v řadě, cítila ho jako teplou a pevnou zeď v zádech. Ruce měl rozpažené a položené na opěradlech sedadel. Bezpečně ji chránily. Jeho dech jí ovíval vlasy na vršku hlavy.

Muž před ní se posunul a zatlačil ji dozadu a Zane kolem ní obtočil jednu ruku, jako by jí chtěl chránit bříško.

Když se dveře otevřely a řada cestujících se začala posouvat dopředu. Zane ji pustil. Cestou dopředu zachytila pohled jedná starší paní, která se rozhodla zůstat na sedadle, dokud nebude volná ulička. Paní se na ni usmála vědoucím úsměvem a pak se podívala na Zanea.

„Dobrý den,“ pozdravil ji a Barrie si uvědomila, že tu malou konverzaci beze slov zachytil. Taková všímavost jí začínala skoro děsit. Co když nebudu chtít, aby všechno věděl? Z takového manžela by byla většina ženských k smrti vyděšená.

Na druhou stranu, možná se s tím naučím žít, pomyslela si nejistě. Strávila jsem přes dva měsíce myšlenkami přišpendlená na něj, a teď když ho mám, vadí, mi, že je pořád ve střehu? Vždyť je to cvičený bojovník, nájemný vrah, jak ho nazval otec, nepřežil by, kdyby si nevšímal všeho kolem. A já možná taky ne.

Jeho postřeh se projevil, když čekali na znamení k vyzvednutí zavazadel. Zane celé letiště, ten obrovský vlnící se, hučící včelín, neustále projížděl chladným pohledem. Znovu se držel mezi ní a lidmi kolem, držel ji co nejvíc u zdi a chránil ji z druhé strany vlastním tělem. Už ho jednou postřelili při něčem podobném, napadlo ji a najednou měla chuť odstrčit ho. Když chtěla vyrazit k zavazadlům, zastavil ji.

„Počkáme chvíli tady,“ řekl.

Sevřel se jí žaludek. „Viděl jsi něco podezřelého?“

„Ne, čekáme tady na někoho.“ Podíval se na ni a jeho chladný výraz trochu roztál. „Jste zatraceně statečná ženská, slečno Lovejoyová. Je jedno jak, ale držíte se dobře, snažíte se. Na rozmazlenou slečinku z vyšší společnosti to není špatné.“

Barrie byla šokovaná. Nikdo ji nikdy nenazval ženskou ani slečinkou. Kdyby mu v očích nezářily ty veselé ohníčky, asi by se proti tomu ohradila. Místo toho jen chvíli mlčela a pak lehce kýval na souhlas. „Máš pravdu. Na slečinku jsem statečná.“

Překvapeně se zasmál, ale ten tichý hluboké smích přerušil člověk, který k nim přišel. Byl to muž středního věku, v obleku a nesl rádio. „Vy jste šerif Mackenzie?“ zeptal se.

„Ano.“

„Travis Hulsey, ochranka letiště.“ Ukázal jim služební průkaz. „Vaše zavazadla na vás čekají na bezpečném místě, jak jste požadoval. Tudy, prosím.“

I na tohle myslel, proběhlo jí hlavou, když následovali pana Hulseye k neoznačeným dveřím. Pokus unést ji na letišti by byl složitý a nebezpečný. Nejednoduší by bylo najít si je v místě, kam si mají přijít vyzvednout zavazadla, sledovat je a čekat na lepší příležitost. Zane tomu předešel, nejspíš to zařídil, když byl na záchodě.

Když prošli dveřmi, do tváře je uhodil suchý pouštní žár. Její tři kufry a jeho cestovní vak na oblek, který si vyzvedl ze skříňky, na ně čekaly u postranního východu daleko od ruchu odbavovací haly. Taky tu na ně čekalo auto, u kterého stál mladý muž oblečený v civilu, ale s typickým vojenským sestřihem.

Mladík se napřímil a zvolal: „Pane, pilot Zaharias k vaším službám.“

Zane se pobaveně usmál. „Dejte si pohov. Nejsem Chance.“

Pilot Zaharias se uvolnil a usmál se. „Na první pohled jsem si nebyl jistý.“

„Jestli to byl rozkaz a vy máte mít volno, můžeme si sehnat jiný odvoz.“

„Jsem dobrovolník, pane. Jsem generálovi dlužný jednu laskavost a to nejmenší, co pro něj můžu udělat, je odvézt jeho bratra do města.“

Bratr generálem? Barrie zdvihla obočí. Nejdřív koně a teď tohle. Uvědomovala si, že o rodině muže, kterého si má brzo brát, nic neví, ale details, které se zatím dozvídala, byly přinejmenším překvapivé.

Zane ji formálně představil. „Barrie, pilot Zaharias je náš bezpečný doprovod a věnuje nám svůj vůz a čas.

Pane Zahariasi, tohle je moje snoubenka, slečna Barrie Lovejoyová.“

Zdvořile si potřásla s mladíkem rukou. „Těší mě, že vás poznávám, madam,“ vyhrkl nadšeně. Odemkl kufr u auta, začal rychle nakládat zavazadla, a když mu Zane chtěl pomoci, zarazil ho. „Nechte to na mě, pane.“

„Už jsem v civilu,“ ušklíbl se Zane. „A stejně jsem byl jedním námořníkem.“

Pilot Zaharias zatřásl hlavou. „Ano, pane, ale jste pořád bratr generála.“ Pak se zarazil a zeptal se: „Vážně jste byl SEAL?“

„Vážně.“

„Pane jo!“ vydechl Zaharias.

Nastoupili do chevroletu, kde bylo díky klimatizaci příjemně chladno, a vystartovali. Jejich řidič evidentně znal Las Vegas dobře a bez ptaní bezpečně míjel hlavní tahy. Celou cestu něco vesele vyprávěl, ale Barrie si všimla, že se nezmínil, jakého druhu byla laskavost Zaneova bratra, a osobním tématům se vyhýbal. Mluvil o počasí, dopravě, turistech a hotelech. Zane ho nasměroval k jednomu hotelu a brzo byli na místě.

Když je Zane nechával zapsat v hotelovém počítači jako Glenu a Alice Templeovi – jak na ta jména přišel? – Barrie stála tiše stranou, čekala a ignorovala rádoby vševědoucí úsměv recepčního. Nejspíš si myslel, že jsou milenci na záletech.

Ve výtahu nebyli sami, tak byla dál zticha. Držela se, dokud konečně nebyli v apartmá a dokud hotelová služba neodešla se spropitným. Apartmá to bylo luxusní, toho druhu, na jaký byla zvyklá, když bydlela v Evropě. Ještě před pár hodinami by si myslela, že si něco takového Zane může sotva dovolit a že to dělá jen kvůli ní. Teď už si ale nedělala iluze.

Sotva zavřel a zamkl dveře, zkřížila ruce a podívala se na něj. „Koně?“ zeptala se. „Rodinný podnik? Bratr, který je náhodou generál?“

Sundal si bundu a pouzdro se zbraní. „To všechno je pravda.“

„Vůbec nic o tobě nevím.“

Rozevřel cestovní vak, vytáhl z něj oblek a pak začal vybalovat zbytek. „Ale znáš mě. Jen ještě neznáš moji rodinu, ale neměli jsme moc času, abychom si mohli popovídat. Nic před tebou neskrývám. Ptej se, na co chceš.“

„Nechci tě vyslýchat,“ zalhala. „Já jenom...“ Rozpačitě rozhodila rukama.

Začal si rozepínat košili a ona byla hypnotizovaná tím pohybem.

„Slibuju, že ti všechno povím, až bude čas. Právě teď, zlato, bych tě radši viděl ve sprše a sebe taky, abychom se mohli vzít a jít pak rovnou do postele. Asi za hodinu po tom si můžeme popovídat.“

Podívala se na postel vskutku královských rozměrů. Co je přednější? uvažovala.

„Jsme tady v bezpečí?“

„Dostatečně na to, abych se mohl soustředit i na něco jiného.“

Nemusela se ptát, co má na mysli. Podívala se znova na postel a zhluboka se nadechla.

„Můžeme změnit pořadí,“ navrhla. „Co bys řekl nejdřív na postel, pak rozhovor a nakonec svatba? Řekneme tak zítra ráno?“

Zarazil se uprostřed svlékání a Barrie viděla, jak mu touhou tmavnou oči. Pak ze sebe shodil košili. „Ještě jsem tě ani nepolíbil.“

Polkla. „Všimla jsem si. Divila jsem...“

„Ne,“ přerušil ji. „Nediv se. Nepochybně jsem tě, protože když jednou začnu, už nepřestanu. Vím, že zrovna nedodržujeme pořadí – od začátku je všechno obráceně. Už když jsem tě poprvé viděl nahou, chtěl jsem tě, zlato, a teď tě chci tak moc, až to bolí. Ale ještě nejsi v bezpečí a moje práce je hlídat, aby se ti nic nestalo, ani našemu dítěti. Můžou mě zabít...“

Vykřikla na protest, ale zarazil ji.

„Ta možnost tady je a musím s ní počítat. Počítal jsem s ní celé roky. Chci, abys sis mě vzala co nejdřív, protože nevím, co bude zítra. V případě, že budu mít smůlu, nebo udělám chybu, chci, aby se dítě narodilo jak Mackenzie. To jméno by pro něj byla záruka bezpečí, i kdybych tu nebyl.“

Slzy se jí tlačily do očí, když se na něj podívala. Už jednou ho kvůli ní postřelili, a přesto byl ochotný nasadit kůži znovu. Měl pravdu. Znala ho, věděla, jaký je, i když neznala jeho oblíbenou barvu, ani nevěděla, kam chodil do školy. Věděla to nejdůležitější, a proto se ho tak lehce a vášnivě naučila mít ráda.

Je sice neuvěřitelně ostražitý a všímavý, napadlo ji, takže bude moc těžké překvapit ho o Vánocích nebo na narozeniny. Ale s tím se smírím, a ráda.

Když byl ochotný pro mě umřít, nejmenší, co pro něj můžu udělat je, být k němu upřímná.

„Já si tě chci vzít z jiného důvodu,“ řekla.

Tázavě nadzdvihl obočí.

„Miluju tě.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Zane měl na sobě tmavý oblek, vysoké černé boty a černý klobouk. Barrie byla celé v bílém, měla jednoduché šaty ke kotníkům, klasicky střižené a bez zbytečných ozdob a zrzavé vlasy si svázala do drdolu tak, že jí několik loken splývalo kolem obličeje. Jediným šperkem, který si vzala, byly perlové náušničky. Připravovali se zvlášť, každý v jiné koupelně.

Když se předtím setkali na chodbě, poznali jeden na druhém, že jsou připravení. Barrie z očí láska přímo sálala a Zane se spokojeně usmíval. Ani on už nedokázal skrýt, co cítí.

„V lásce se moc nevyznám,“ řekl tak klidně, že měla chuť s ním pořádně zatřást. „Ale nikdy jsem žádnou ženskou nechtěl tak jako tebe. A vím, že zůstaneme svoji navždycky. Postarám se o tebe a o naše děti, každý večer se za tebou budu vracet a udělám všechno pro to, abys byla šťastná.“

Nebylo to vyznání lásky, spíš oddanosti, a Barrie, která byla poslední dobou náchylná k slzám, se znovu neudržela. Tenhle bojovník mě bude milovat, pomyslela si, jedině když to sám sobě dovolí. Strávil spoustu let potlačováním emocí v napjatých, životu nebezpečných situacích, které vyžadují sebeovládání a chladné, úsporné myšlení a rozhodování. Ale láska není chladná ani úsporná, je divoká, nepředvídatelná a dělá člověka zranitelným. Tušila, že Zane bude k lásce přistupovat opatrně, jako by to byla odjištěná bomba.

„Nebřeč,“ řekl tiše. „Slibuju ti, že budu dobrý manžel.“

„Já vím,“ odvětila a pak se rozešli každý do své koupelny.

Uzavřít sňatek v Las Vegas nebylo nic složitého.

Za pár hodin už stáli před knězem v jednom z malých kostelíků ve městě. Srdce jí bilo jako splašené a Zane ji něžně, ale pevně držel za ruku.

Na první pohled museli vypadat jako ideální mladý pár, ale v hloubi věla vášně.

Moje tělo už si přivlastnil, přemítala, a teď mu náležím i podle zákona. A nosím jeho dítě. Samolibá mužská radost z něho vyzařovala jako aura a Barrie ji cítila i ve chvíli, kdy mu říkala své „ano“. Během toho dlouhého a horkého dne v Benghází mezi nimi vzniklo pouto, které nedokázaly zlomit ani nepříznivé okolnosti.

Když už to ani nečekala, vytáhl Zane z náprsní kapsy saka dva jednoduché zlaté kroužky. Ten její byl trochu volnější. Když jí ho Zane navlékal, jejich oči se setkaly. Věděl, že Barrie brzy začne přibírat a prsten jí pak bude akorát. Pak navlékla prsten ona jemu a přistihla se, že cítí stejné majetnické uspokojení jako on. Je můj! jásala v duchu.

Sňatek byl zapsán do matriky, svatební smlouva podepsána a taxík odvezl novomanžele zpátky do hotelu.

„Dáme si večeři,“ řekl Zane a postrčil ji ke dveřím hotelové restaurace. „V letadle jsi nic nejedla.“

„Můžeme si objednat jídla na pokoj,“ navrhla.

„Ne, nemůžeme,“ odsekl nesmlouvavě a dal jí ruku kolem pasu. „Na pokoji bych se neudržel, a ty se potřebuješ najíst.“

Bud' mě chce opravdu jen nakrmit, uvažovala Barrie, když se dívali jeden na druhého přes talíře s

jídlem, nebo toho o svádění ví víc než ostatní. Věděla, že se s ní pomiluje, jakmile budou na pokoji, představovala si, jak ji bude tížit, jak do ní bude pronikat... a oddalování té chvíle ji vzrušovala tak, jako by ji už hladil o celém těle. Nadra, ke kterým Zane tak často sklouzával pohledem, jí napínala podprsenku a ve slabínách jí cukalo touhou tak, že musela přitisknout stehna k sobě.

Jídlo sotva vnímala – naschvál si vybírala jídla nevýrazné chuti, aby se jí nedělalo špatně – a pila jen vodu, ale se zaujetím sledovala jeho ústa při každém soustu. Něžně si olízla rty a zachvěla se rozkoší, když viděla, jak zaťal čelisti a jak mu potměly oči. Bříškem ukazováčku přejela po okraji sklenky a sledovala, jak se Zaneovi prohlubuje a zrychluje dech. Pak se mu pod stolem otřela nohou o lýtko.

Otočil se a zavolal na číšníka: „Platím!“ Číšník okamžitě přiběhl a Zane naškrábal na účet číslo pokoje a svoje falešné jméno. Barrie na něj jen udiveně hleděla. Sama byla ráda, že se udrží na nohou, a tak jí připadalo obdivuhodné, že Zane dokáže i teď zachovat chladnou hlavu.

Aby mu to ještě ztížila, otřela se mu kotníky prstů o předloktí, když jí odsunoval židli, aby mohla vstát od stolu. Na zlomek vteřiny ztuhl a tiše sykl. Barrie se k němu otočila s naprosto nevinným výrazem. Jako by se ptala: „Stalo se něco?“

Zčervenal a jeho opálená tvář tím ještě ztmavla. Nehnul ani brvou, ale oči se mu třpytily jako diamantové střepy a za loket ji chytil trochu pevněji než jindy. „Jdeme,“ přikázal šeptem, který poprvé slyšela v setmělém pokoji v Benghází. „A tohle už mi nedělej, nebo si tě vezmu rovnou ve výtahu.“

„Opravdu?“ usmála se na něj. „To by mohlo být... povznášející.“

Lehce se otrásl a pohled, který na ni vrhl, sliboval odvetu. „A to jsem si myslel, bůhvíjak nejsi něžná.“

„Jsem něžná,“ prohlásila cestou k výtahu. „Ale nejsem snadná kořist.“

„To uvidíme. Já tě ulovím,“ řekl a stiskl tlačítko přivolávání tak prudce, div že je nerozbil.

„Jsem proti tobě jako pírkó,“ usmála se. „Stačí jen fouknout a uletím.“ Našpulila rty a lehce mu zafoukala na prsa.

Výtah zacinkal, dveře se otevřely a oni museli ustoupit, aby uvolnili cestu vystupujícím lidem. Zůstali v kabině sami, a dřív než kdokoli stihl nastoupit, Zane nemilosrdně stiskl tlačítko jejich poschodí a zavírání dveří. Když kabina začala stoupat, otočil se k ní jako hladový tygr.

Ustoupila před ním a zadívala se na čísílka míhající se na displeji. „Už tam budeme.“

„To máš pravdu,“ zavrčel a vrhl se na ni. Ve výtahu před ním neměla kam uniknout, ale ani to neměla v úmyslu. Chtěla ho jen dráždit, stejně jako to dělal on jí. Chytil ji za boky, zvedl ji a přimáčkl ke stěně kabiny. Naléhavě se k ní přitiskl a Barrie automaticky roztáhla nohy. Překvapilo ji, jak moc je vzrušený. Začal se rytmicky pohybovat a zoufale, hladově ji líbat.

Znovu se ozval zvonek a výtah se s mírným cuknutím zastavil, ale Zane ji nepustil. Sevřel ji v náručí, vynesl ji ven a vykročil chodbou k jejich apartmá. Barrie ho držela rukama kolem krku a nohama kolem pasu, takže se o něj při každém kroku otírala. Zane zaťal zuby a tiše zaklel.

Nevěděla, jestli cestou někoho potkali, nebo ne, a bylo jí to jedno. Tak dlouho po něm toužila, tak dlouho jí scházel a teď byl najednou tu, živý a zdravý a chtěl se s ní milovat stejně divoce jako dřív. Na ničem jiném jí nezáleželo.

Přitiskl ji ke zdi, až se na krátký, blouznivý moment polekala, že se neudrží. Pak ji postavil na zem. Dýchal ztěžka a zorničky měl rozšířené touhou, kterou už dokázal udržet na uzdě jen s největším sebezapřením. Zvedl ukazováček ke rtům, pravou rukou vklouzl pod sako a vytáhl velkou automatickou pistoli. Odjistil ji, odemkl elektronický zámek jejich apartmá, vzal za kliku a tiše vklouzl dovnitř.

Barrie stále na chodbě ochromená hrůzou, která okamžitě zmrazila všechno vzrušení. Svírala ruce v pěst a soustředila se jenom na to, jestli zevnitř něco neuslyší. Ale neslyšela nic. Zane se plížil jako kočka, ale stejně se uměli pohybovat i ti, kdo by po něm mohli jít. Uměli pracovat pod rouškou noci a zabíjet stejně tiše jako on. Její únosci tak dobře vycvičení nebyli, ale ten, kdo měl zájem na jejím únosu, by uprostřed lesku Las Vegas, určitě nevyužil služeb lidí ze Středního východu. Nejspíš by si najal profesionála. Každé žuchnutí, každý syknutí mohlo znamenat, že Zane je mrtvý.

„Vzduch je čistý,“ uslyšela Zanův klidný a vyrovnaný hlas okamžik před tím, než otevřel dveře a vtáhl ji dovnitř do bezpečí pokoje a svého objetí.

„Promiň,“ zamumlal jí do vlasů a zvedl ji do náručí. Pak zamkl a zajistil dveře řetízkem. „Ale nechci riskovat tvoji bezpečnost.“

Barrie zaplavil vztek jako požár vyprahlou buš. Zvedla hlavu a probodla ho pohledem. „A co ty?“

vyhrkla. „Dokážeš si představit, co to se mnou dělá, když se začneš takhle chovat? Myslíš si, že nevidím, jak se pořád stavíš mezi mě a ostatní lidi, aby to schytal ty, kdyby po mně náhodou někdo vystřelil?“ Bouchla ho pěstí do prsou a sama sebe tím překvapila, protože před tím ještě nikdy nikoho neudeřila. „Chci tě mít živého a zdravého! Chci, aby naše dítě mělo tátu. Chci s tebou mít víc dětí, takže musíš zůstat naživu, slyšíš?“

„Slyším,“ zabručel konejšivě, chytil ji za ruce a přitiskl si je k hrudi. „Sám bych to tak chtěl. Takže musím dělat všechno pro to, abyste oba byli v bezpečí, ty i ten malý.“

Znovu se o něj opřela a chvíli bojovala se slzami. Takhle ubrečená nikdy nebývala, ale teď se v ní hormony bouřily a nutily ji plakat kvůli každé hlouposti. A přitom nechtěla, aby ji pořád utěšoval, nechtěla mu přidělovat starosti.

Když cítila, že udrž hlas jakžtakž v klidu, hlesla: „Ten malý? Takže to bude kluk?“

Nadhodil si ji v náručí a usmál se. „To se nedá nic dělat,“ řekl a zamířil s ní k posteli. „Moje sestra, Maris, je jediná holka, kterou se našim podařilo přivést na svět. A to bylo před devětadvaceti lety – od té doby už měli zas jen samé kluky.“

Sklonil se, opatrně ji položil na postel, sedl si vedle ní a sáhl pod ni, aby ji rozpnul zip. „Uvidíme, jestli se mi podaří vrátit tě tam, kde jsi byla, než jsem tě tak polekal,“ zašeptal jí do ucha.

Když z ní svlékal šaty, cítila Barrie cosi mezi nesmělostí a strachem. Od toho dne, kdy ji únosci svlékli, aby ji vyděsili a zlomili, se nahá necítila dobře. Až na těch pár hodin v ruinách v Benghází, kdy ji Zane přemluvil, aby si svlékla jeho košili, a pak se s ní

miloval tak, že zapomněla na všechno. Jinak se snažila chvíle, při kterých musela být nahá, co nejvíc zkrátit. Například sprchování a převlékání. Dřív, když vylezla z vany, procházela se dlouho po bytu tak, jak ji pánbůh stvořil, a s natíráním olejíčky a krémy nijak nespěchala. Ale za poslední dva měsíce si tenhle luxus nedopřála ani jednou.

A Zane ji teď chtěl svléknout.

Šaty už měla dole a hedvábné krajkové spodní prádlo bylo proti němu jen chabou ochranu. Zručně jí rozeplnul podprsenku, ale když košíčky povolily, Barrie zkřížila ruce na prsou a přidržela je na místě.

Zane se zarazil a klidnými očima chvíli zkoumal její bezmocný, rozpačitý výraz. Nemusela mu nic vysvětlovat. Byl tam s ní, věděl, co prožila. „Ještě ti dělá starosti ta košile?“ zeptal se jí tiše.

V ložnici svítila jen lampička na nočním stolku a Barrie ležela přímo pod ní, v kuželu jejího světla, zatímco Zane měl tvář ve stínu. Navlhčila si rty a přikývla.

„Co se stalo, to nedá odestát,“ řekl vážně a jedním prstem ji pohladil po oblinách ňader, které rukama nedokázala úplně zakrýt. „Můžeme to nechat za sebou a pokračovat dál. Ty věci v nás zůstanou a budou nás dál měnit, ale jiné věci nás možná změní víc. Dodneška si pamatuju tvář prvního člověka, kterého jsem zabil. Nelituju, že jsem to udělal, protože to byl psychopat, který se rozhodl nechat svoji vizitku na výletní lodi a zabil kvůli tomu devět starých lidí, kteří si tam užívali dovolenu. A pak chtěl zabít mě... ale jeho tvář si s sebou ponesu až do smrti.“ Zarazil se a chvíli přemýšlel. „Vlastně se stal mojí součástí, protože to, že jsem ho zabil, mě změnilo. Od té chvíle jsem silnější.

Uvědomil jsem si, že to dokážu udělat, když musím. Zabil jsem víc lidí," pokračoval tak klidně, jako by mluvil o počasí, „ale jejich tváře už si nepamatuju. Jenom tu jeho. A jsem rád, že jsem to byl já, kdo zvítězil.“

Oči měl najednou mnohem starší a stín zvýraznil zasmušilé rysy jeho tváře. Hluboko v srdci mu rozuměla. Ji ten únos taky navždycky poznamenal a tu změnu v sobě cítila ještě dřív, než ji zachránil. Byla teď silnější, rozhodnější, sebevědomější. Když se u ní toho odpoledne objevil, právě se chystala vzdát svého starého pohodlného života a začít nový, bezpečnější pro ni i pro dítě. Se Zaneem už jednou nahá byla a věděla, že se nemá čeho bát.

Zvedla ruku, pohladila ho po malé rovné jizvičce, kterou měl na levé lící kosti, a on natočil hlavu a otřel se jí tváří a dlaň.

„Svlékni se," zašeptala. Když bude nahý i on, pomyslela si, bude to pro mě snazší.

Nadzdvihl obočí. „Tak dobře.“

Ležela na posteli a sledovala, jak ze sebe svléká bundu a odepíná pouzdro na pistoli, která teď ležela na nočním stolku, aby ji měl na dosah. Pak si svlékl košili a hodil ji spolu s bundou a jejími šaty na zem.

Jizvu na břichu měl ještě červenou a vystouplou. Barrie už ji jednou viděla, když si sundal košili před tím, než šel do sprchy. Přejela po ní prsty a napadlo ji, jak snadno mohl tenhle velký chlap zemřít. Byl tak blízko smrti...

„Nemysli na to," zamručel, zval ji za ruku a začal ji líbat do dlaně. „Dopadlo to dobře.“

„Ale nemuselo.“

„Ale dopadlo,“ ukončil debatu a sedl si, aby si sundal boty. Když s žuchnutím dopadly na zem, vstal a začal si rozepínat kalhoty.

Má pravdu, říkala si v duchu. Dopadlo to dobře. Seber se, vezmi si z toho poučení a žij dál. Tohle je minulost, budoucnost je manželství a dítě a přítomnost je *ted'*.

Nahý se znovu posadil vedle ní. Nádherná kůže, pomyslela si zasněně a pohladilo ho po ramenech a chlupaté hrudi. Nahmatala jeho bradavky a lehce je mnula, dokud se nenapřímily vzrušením. Věděla, že jí to bude chtít oplatit, a nedočkavostí málem zapomněla dýchat.

A Zane dlouho neotálel. Položil ji ruce na ňadra, pořád ještě zakrytá podprsenkou a podíval se jí do očí. „Připravená?“ zeptal se s úsměvem.

Místo odpovědi pokrčila rameny a podprsenka z ní při tom sklouzla.

Odstrčil ji stranou, tiše sykl a zorničky se mu rozšířily vzrušením. „Naše dítě už je vidět,“ zašeptal a konečkem ukazováčku se dotkl jedné z bradavek. „Břícho máš pořád stejné, vůbec jsi nepřibrala, ale tady už je to vidět. Bradavky máš tmavší a větší.“ Lehce kolem jedné z nich kroužil prstem, dokud nezačala tvrdnout. Barrie zasténala touhou. Z prsou do slabin jako by jí vystřelovala elektřina.

Přejel bříškem palce po vrcholku bradavky, pak něžně sevřel v dlani celé ňadro a lehce ho nadzdvihl. „Máš je teď citlivější?“ zeptal se.

„Ně-někdy stačí, abych si vzala hrubší podprsenku,“ vydechla.

„Taky máš modřejší žilky,“ zamumlal. „Vypadají jako říčky zakryté bílým hedvábím.“ Sklonil se a

políbil ji, vrhl se na její ústa, ale při tom se nepřestával mazlit s jejími ňadry. Barrie zavrněla jako kočka, zvedla hlavu a vracela mu polibek ještě intenzivněji. Dával si záležet, líbal ji pomalu, ale důkladně horkými a pevnými rty a neúnavným jazykem. Přecitlivělá ňadra se jí napínala tak, až to skoro bolelo.

Přitlačil ji do polštářů a jednou rukou sklouznul dolů, aby jí svlékl kalhotky. Oči se mu leskly. „Budu s tebou dělat všechno, co jsem dřív nestihl,“ zašeptal. „Nemusíme být zticha ani sledovat čas. Dneska si tě vezmu celou.“

Když viděla, jak hladově si ji prohlíží, místo aby se polekala, vztáhla k němu ruce a sama se mu nabídla.

Ale Zane měl v plánu něco jiného. Chytil ji za ruce a přitiskl jí je za hlavou k posteli tak, jak to před tím udělala ona jemu. A ona se mu poddala a nechala ho, ať si s ní dělá, co chce.

Zane se chtěl dál mazlit s jejími ňadry, která v těhotenství prodělala nevěřitelnou změnu. Stačilo, aby vzal do úst jednu z jejích bradavek, a Barrie zasténala, ne bolestí, ale slastí. Hnětl ji jazykem, kroužil kolem ní a pak ji začal sát.

Barrie vykřikla. Dech se jí vydral z plic a nadechnout se znovu bylo najednou neskutečně těžké. Netušila, že má ňadra až tak citlivá. Prohnula se v zádech, ale Zane ji přitlačil zpátky, přesunul se k druhé bradavce a začal ji lízat a sát stejně opatrně a něžně jako tu první.

Křičela, ať už s tím přestane, prosila ho, ale on se nenechal odradit. Slyšela svůj vlastní udýchaný hlas: „Zane, prosím tě. Bože můj, ne. Prosím tě, Zane, už ne.“ A pak najednou zavzlykala: „Víc. Ještě.“ Svíjela se v jeho objetí a on ji vedl pořád hloub a hloub do

království rozkoše, až se v ní všechna slast soustředila do jediného bodu ve slabinách a vybuchla.

Když konečně znovu popadla dech a smysly se jí vrátily, uvědomila si, že leží bezvládně jako loutka s přestřiženými provázky. Oči měla zavřené a v duchu žasla nad tím, že něco takového vůbec přežila.

„To ti stačilo tak málo?“ zamumlal nevěřicně a začal ji líbat na břicho. „Koukám, že si těch zbývajících sedm měsíců opravdu užijeme.“

„Zane... počkej,“ zašeptala a pohladilo ho po vlasech. Byl to jediný pohyb, kterého v tu chvíli byla schopná. „Já nemůžu... musím si odpočinout.“

Sklouzl jí mezi stehna a nazdvihl si je na ramena. „Nemusíš se vůbec hýbat,“ ujistil ji zastřeným hlasem. „Stačí, když budeš jen ležet.“ A pak ji začal líbat, pomalu, důkladně, a všechno to začalo odznova.

Vyvrcholila ještě jednou a až pak si konečně lehl na ni a vklínil se mezi její stehna. Když do ní pomalu pronikl, zasténala a roztřásla se, znovu překvapená jeho velikostí. Jak jsem na to jen mohla zapomenout? proběhlo jí hlavou. Rychle ho objala a snažila se přizpůsobit, přijmout ho do sebe. Konejšil ji, šeptal jí do ucha něžná slůvka a hladil ji po kůži, kterou měla tak citlivou, že se jí i hedvábné povlečení zdálo hrubé.

Jak dlouho už po tomhle toužila, po spojení jejich těl! Nadzdvihla boky, chtěla ho celého. Pokoušel se krotit tempo, kterým se propracovávala k dalšímu orgasmu, ale Barrie mu zaryla nehty do zad a přinutila ho, aby jí dal všechno a hned.

Zachvěl se a s hrdelním zasténáním vyvrcholil.

Bylo už dlouho po půlnoci a Barrie brzy usnula vyčerpáním. Ale nespala klidně. Vedle Zanea, který

hřál jako rozpálená kamna, se během noci několikrát probudila.

A svým převalováním ho pokaždé probudila, až ji nakonec položil na sebe a nechal ji ať se na něm schoulí jako kotě. „Takhle snad usneš,“ zamumlal a políbil ji do vlasů. „Stejně jako v Benghází.“

Ten dlouhý den plný milování si Barrie pamatovala do nejmenších detailů. Pomatovala si, jak dřímali přitulení k sobě, jednou byl nahoře on, podruhé ona. Vlastně spala jen ona, zatímco on zůstával na stráži.

„Ještě nikdy jsem s nikým nespala,“ omlouvala se rozespale. „A tím spaním myslím jen spaní. Nic jiného.“

„Já vím. Jsem první.“

V místnosti byla tma. Barrie zhasla lampičku, ale teď už si nedokázala vzpomenout kdy. Podél okrajů těžkých záclon pronikaly dovnitř odlesky neonů Las Vegas a ona si znovu vzpomněla na tu děsivou noc v Benghází a na místnost, ze které ji Zane vysvobodil. Ale pak ty vzpomínky nemilosrdně zahnala. Už nad ní neměly moc. A příjemná bolest, která se jí rozlévala celým tělem, ji ujišťovala v tom, že manželství, které ji čeká, bude všestranně naplněné.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Barrie se probudila s nesnesitelným pocitem nevolnosti, vyskočila z postele a běžela přímo do koupelny. A stihla to jen tak tak. Když bylo po všem, zhroutila se na dlaždičky a zavřela oči. Byla tak vyčerpaná, že by klidně usnula tady, nahá, stočená do klubíčka. Nevadilo jí ani, že tomu všemu přihlíží její novomanžel. Slyšela, jak Zane pouští vodu a pak ucítila na rozpáleném čele nádherně studený a mokrý ručník. Spláchl po ní a řekl: „Hned jsem zpátky.“

Jako obvykle se jí po ranním zvracení udělalo okamžitě líp. V rozpacích vstala, vypláchla si ústa a chvíli si s údivem prohlížela v zrcadle svůj rozespalý obličej, než přišel Zane se známou zelenou plechovkou v ruce. Seven-up jí v těhotenství chutnal tak jako nikdy v životě.

Zane už plechovku otevřel, a tak po ní Barrie jen chňapla a začala hltavě pít. Za chvíli ji prázdnou položila na poličku, spokojeně vzdychla a podívala se na Zane. A vytřeštila oči.

„To jsi šel k automatu takhle?“ zeptala se. Byl totiž nahý. Úplně a neodolatelně nahý. A vzrušený.

Usmál se. „Přinesl jsem ji z milibaru v obýváku. Je tam ještě jedna. Mám pro ni skočit?“

Barriin údiv zmizel jako mávnutím kouzelného proutku a vystřídalo ho vzrušení. Přistoupila k němu a sevřela v dlani jeho mužství. „Myslíš si, že po pár limonádách ztratím zábrany?“ řekla a zamrkala na něj. „Tak to se pleteš. Jedna mi k tomu bohatě stačila.“

Tak trochu počítala s tím, že do postele už nedojdou, a měla pravdu. Zane býval po ránu obzvlášť

nedočkavý, a tak se po pár divokých minutách ocitla opřená přes okraj vany. Zane klečel za ní. Milovali se rychle, energeticky a drsně, a když skončili, Barrie byla tak vyčerpaná, že si nakonec opravdu lehla na zem. Zane ležel vedle ní, dlouho nohy opřené o hranu stolku pod zrcadlem.

Po dlouhém mlčení zamumlal: „Myslel jsem, že s tím počkáme až do sprchy, ale podcenil jsem účinky té limonády. A navíc, když jsem tě viděl, jak ji hltáš, byl jsem okamžitě vzrušený.“

„To je zajímavý objev,“ poznamenala Barrie a přitulila se k němu. „Měli bychom nakoupit akcie společnosti, která tu limonádu vyrábí.“

„Dobrý nápad.“ Otočil se k ní a začal ji líbat. Ale právě když Barrie napadlo, že by v koupelně mohli ještě chvíli zůstat, pustil ji, hbitě vstal a pomohl jí na nohy. „Chceš jídlo na pokoj nebo půjdeme dolů do restaurace?“

„Na pokoj.“ Už teď měla hlad a věděla, že pokojová služba přijde ještě dřív, než se stihne osprchovat a obléct. Zatímco Zane telefonoval, vybrala, co si vezme na sebe. Šaty z hedvábí byly strašně zmačkané, a tak je odnesla do koupelny, aby se v páře ze sprchy trochu narovnaly.

Ve sprše si dávala na čas, ale i tak zůstaly šaty dost pomačkané. Vylezla ven, nechala vodu téct a pustila ji vařící, aby bylo páry ještě víc. Z háčku na dveřích sundala tlustý župan s hotelovým znakem na náprsní kapsičce, oblékla si ho, zavázala na pásek a usmála se nad jeho velikostí a tíhou. Pak se vrátila do ložnice.

Uslyšela Zanea, jak s někým mluví v obývacím pokoji, představila si poslíčka se snídaní na stříbrném podnosu a hned se jí začaly sbíhat sliny. Když ale vešla

dovnitř uviděla Zanea, jak sedí, otočený zády k ní, na opěradle gauče a telefonuje. Na pozadí jeho slov slyšela vzdálené šumění sprchy, ale nevnímala ho.

„Jejího otce nesmíš spustit z očí. A dávej pozor na jeho čmuchaly,“ říkal naléhavě. „Chci je chytit všechny najednou, aby si nemohli navzájem pomoci. Až se usadí prach, stát a soud se už o ně postarají.“

Barrie zalapala po dechu a zbledla. Zane se z cuknutím otočil, a když ji uviděl, modrá barva z jeho očí skoro vyprchala, zešedly, jako by je pokryla jinovatka.

„Jasně,“ řekl do sluchátka, aniž by z ní spustil oči. „Tady je všechno v pořádku.“ Zavěsil a otočil se k ní úplně.

Ještě se nesprchoval, pomyslela si zachmuřeně. Nemá mokré tělo ani vlasy. Nejspíš se vrhl k telefonu hned, jak jsem za sebou zabouchla dveře, aby měl čas zosnovat spiknutí proti tátovi.

„Co to tu děláš?“ hlesla a pokusila se přemoci bolest, která se jí zahryzla do prsou. „Zanee co to děláš?“

Klidně vstal a popošel k ní, ale Barrie couvla a chytila cípy županu, jako by ji před ním mohl ochránit. Zvědavě mrkl na pootevřené dveře koupelny, ze kterých se valila pára. „Proč jsi nechala puštěnou vodu?“

„Napařuju si šaty, protože jsou pomačkané,“ odpověděla a vzápětí zaútočila: „S kým jsi to mluvil?“ Hlas měla napjatý jako strunu.

„S bráchou. S Chancem.“

„Co má tvůj bratr společného s mým tátou?“

Zane z ní nespouštěl oči.

„Chance pracuje jako agentu pro jednu vládní agenturu. Není to FBI ani CIA.“

Barrie ztěžka polkla. Zane to spiknutí neplánuje, napadlo ji, on už tátu dávno nechal sledovat. „Jak dlouho už ho špehuje?“

„Chance tu sledovačku vede, sám v terénu není,“ opravil ji Zane.

„Jak dlouho?“

„Od předvčerejšího večera. Zavolal jsem mu, když jsi byla ve sprše.“

Aspoň, že se nevykrucuje, napadlo ji.

„Jak si to mohl udělat?“ zašeptala a z očí jí sršely jiskry.

„Jednoduše,“ odpověděl. „Myslíš si, že budu krýt zrádce jen proto, že je to tvůj otec? Chtěla jsi, abych chránil tebe a tvoje dítě, a to taky dělám. Když chce člověk zničit krysí hnízdo, nestačí zabít jich pár a ostatní nechat.“

Barrie se zatmělo před očima a málem zavravorala. Panebože, pomyslela si, jestli kvůli němu půjde táta do vězení, nikdy mu to nedopustím. A sobě už vůbec ne. Já za to všechno můžu. Věděla jsem, jaký Zane je, ale chtěla jsem ho tak moc, že mi to bylo jedno. Kdybych jen trochu přemýšlela, kdybych trochu krotila svoje city a hormony, došlo by mi, že po tátovi půjde. Celý život chrání zákony svojí země, tak proč by měl najednou dělat výjimku.

Tohle ji dřív obec nenapadlo, a tak si teď mohla jen tiše nadávat do hlupáků.

Slyšela, jak několikrát zopakoval její jméno. Když nereagovala, postavil se přímo před ni a chytil ji a ruce. Zoufale se snažila udržet při smyslech a lapala po dechu, aby neomdlela.

„Nech mě být,“ zasténala a vlastní hlas jí najednou zněl neuvěřitelně vzdáleně.

„Nenechám.“ Místo toho ji zvedl do náručí a odnesl do ložnice. Tam ji položil na postel s pomuchlaným prostěradlem a sedl si vedle ní stejně jako včera v noci. Stačilo, aby chvíli ležela a brzy měla v hlavě jasno. Zane se skláněl nad ní a jednou rukou ji objímal kolem pasu, aby se mu nemohla vykroutit.

Barrie chtěl dát volný průchod vzteku, ale zjistila, že jí žádný nezbyl. Chápala, že to Zane musel udělat, a srdce se jí svíralo bolestí. I když Zanea milovala, nemohla se smířit s pomyšlením, že kvůli němu zavrou jejího tátu. Kdyby šlo o krádež nebo o řízení v opilosti, dalo by se to snést, ale tohle byla vlastizrada. Ať už jí logika tvrdila cokoli, svého otce si jako vlastizrádce nedokázala představit, ledaže by ho k tomu někdo přinutil. Ona sama do toho byla taky zapletená, ale věděla, že není tou zbraní, kterou proti němu použili. Ne, kdyby měl její otec čisté svědomí, požádal by o pomoc FBI, jakmile by jí někdo začal vyhrožovat.

„Prosím,“ zakňourala a chytila ho za ruku. „Nemůžeš ho nějak varovat? Dostat ho z toho ven? Víím, že ho nemáš rád, ale ty ho neznáš tak jako já. Vždycky dělal jen to, co považoval za nejlepší pro mě. Když jsem potřebovala pomoc, vždycky byl nablízku, a než jsem odjela, dal mi svoje požehnání.“ Z úst se jí vydral vzlyk, ale hned se zase ovládla. „Vím, že je snob, ale není to špatný člověk! Jestli se do něčeho zapletl, pak rozhodně ne vlastní vinou. A teď se z toho bojí vycouvat, protože by mě tím mohl ohrožit. Jinak to nemůže být. Zanee, prosím!“

Chytil ji za ruku a sevřel ji v horkých dlaních. „To nemůžu,“ řekl tiše. „Jestli nic neudělal, nic se mu

nestane, ale jestli je zrádce –“ Pokrčil rameny, aby bylo jasné, že pro zrádce by nehnul ani prstem. „Nechtěl jsem, abys o tom věděla. Nechtěl jsem, aby ses tím trápila dřív, než se všechno vyjasní. Máš teď dost svých starostí a já chci, abys byla i s dítětem v pořádku a pokud možno v klidu. V tom mi nemůže nic zabránit.“

Dívala se na něj očima plnými slz a cítil tu neprostupnou zeď, na kterou v něm narazila. Čest pro něj nebyla jen prázdné slovo, ale životně důležitá hodnota. A tak se chopila poslední možnosti, jak jím otrást. „Co kdyby to byl tvůj táta?“ zeptala se.

Uhnul pohledem a prozradil jí tím, že se dotkla citlivého místa.

„Nevím,“ přiznal. „Doufám, že bych dokázal udělat všechno, co by bylo potřeba... ale nevím.“

Na to neměla co říct. Zbývalo jí jen jedno: varovat otce sama.

Vytrhla se mu a vstala z postele. Zane ji nechal, ale nespouštěl z ní oči, jako by čekal, jestli mu nedá facku, nezačne zvracet nebo neomdlí. Něco takového by se jí v jejím stavu mohlo snadno stát, kdyby nevěděla, že nemá času nazbyt a že se musí ovládat.

Shodila ze sebe župan. „Co přesně dělá tvůj bratr?“ Pokud chtěla otci pomoci, potřebovala co nejvíc informací. Možná dělám chybu, prolétlo jí hlavou, ale následky si ponesu sama. Je to moje věc. Až do dneška jednala tak, jak jí velelo srdce, a nehodlala v tom přestat. Když si vzpomněla na otce tak, jak ho znala, věděla, že mu musí věřit. I když byl úplně jiný než Zane, v něčem se svému zeti přece jen podobal – čest pro něj byla vším.

Zane vstal. „Tak přesně to zase vědět nemusíš.“

Ted' už se Barrie vzteku neubráníla. „Nechytej mě za slovo,“ vyštěkla, celá rudá. „Jenom se ptám, tak bys mi mohl odpovědět normálně.“

Zane si ji chvíli prohlížel a pak kývnul. „Máš pravdu. Promiň.“

Odešla do koupelny, která byla plná horké, husté páry, a bouchla za sebou dveřmi. Vypnula sprchu a zapnula větrání. Rychle si svlékla noční košili, oblékla spodní prádlo a vklouzla do šatů, na kterých nezůstala ani jediná vráska. Hedvábí se jí lepilo na vlhkou kůži, a tak za ně musela párkrát pořádně zatáhnout, než jí sedělo tak, jak mělo. Spěchala, protože neměla tušení, kolik času zbývá, než přijde hotelová služba se snídaní.

Otřela ručníkem zapocené zrcadlo, rychle se učesala a začala se líčit, aspoň trochu. Vzduch tu byl tak vlhký, že to skoro nešlo, ale ona věděla, že musí vypadat jakžtakž normálně.

Uprostřed líčení se zarazila, otočila es a rozzlobeně vypnula větrák, protože si uvědomila, že by přes jeho hučnění hotelovou službu nemusela slyšet. Na chvíli se zaposlouchala do ticha, ale pak pokračovala dál. Zane by určitě zaklepal, kdyby přijeli.

Snažila se vzpomenout, kde má kabelku, a vymyslet nějaký plán, jak odejít, aby si toho Zane nevšiml. Věděla, že má sluch jako lovecký pes a že na ni bude dávat pozor, ale taky věděla, že až poslíček poveze jídlo dovnitř, bude Zane sledovat každý jeho pohyb. Ano, řekla si v duchu, tohle je jediná chvíle, kdy by se mi mohlo podařit nepozorovaně odejít. Času bude mít málo, takže nemůžu dlouho čekat na výtah. Ale když poběžím po schodech, Zane si na výtah počká a bude dole v hale dřív než já.

Pokusila se otevřít dveře tak, aby neslyšel cvaknutí kliky. „Co tam děláš?“ zavolal. Znělo to, jako by stál přímo ve dveřích mezi ložnicí a obývacím pokojem a čekal na ni.

„Maluju se,“ odsekla. Setřela si pot z čela a znovu se prepudrovala. Vztek už ji skoro přešel, ale nechtěla, aby to poznal, protože věděla, že rozzuřené těhotné ženské se každý rozumný chlap klidí z cesty.

Ozvalo se krátké zaklepání na vstupní dveře a nějaký muž se španělským přízvukem zahlaholil: „Hotelová služba.“

Barrie rychle otočila kohoutkem a pustila vodu, aby ji tentokrát nebylo slyšet, a vyklouzla škvírou mezi dveřmi. Zane se mihl jejím zorným polem a všimla si, že má připnuté pouzdro na pistoli.

Vyklouzla z koupelny, přivřela dveře tak, aby v nich zůstala stejná mezera, jaká v nich byla předtím, a pak přeběhla na druhou stranu ložnice, aby ji neviděl, kdyby dovnitř nakoukl skrz otevřené dveře z obývacího pokoje. Sebrala kabelku, která naštěstí ležela na jednom z křesel, a rychle se obula.

Ve vedlejší místnosti zarachotil vozík a oba muži se začali bavit o všedních věcech. Na hlasu toho druhého bylo znát, že při pohledu na Zaneovu pistoli znervózněl. A Zane tím pádem ještě víc zbystřil. Nejspíš ho sledoval těma svýma ledově modrýma očima jako dravec kořist.

Ted' přichází nejobtížnější úsek, pomyslela si Barrie. Přistoupila ke dveřím do obývacího pokoje, nakoukla dovnitř, aby zjistila, kde je Zane, a úlevou se jí málem podlomily nohy. Stál zády k ní a sledoval obsluhu. Tekoucí voda zabrala – Zane ji slyšel a dělil svoji pozornost mezi číšníka a dveře do koupelny.

Nemám za manžela jen tak ledaskoho, pomyslela si Barrie. Utéct mu, i když jen na pár minut, nebude nic jednoduchého.

Zhluboka se nadechla a s nervy napjatými k prasknutí tiše přešla otevřený prostor obývacího pokoje. Čekala, že ji každou chvíli chytí za ramena, ale měla štěstí. Neslyšel ji.

Došla ke dveřím do chodby, a když sundávala bezpečnostní řetízek, přidržela ho, aby nezacinkal. Další problém byl bezpečnostní zámek. Přitiskla se k němu, aby tělem ztlumila zvuk, a pomalu otočila knoflíkem. Mechanismus pracoval hladce, a tak to tiché cvaknutí sotva slyšela sama.

Zavřela oči a pomalu, s pekelným soustředěním, stiskla kliku. Jestli zaskřípe, pomyslela si, je všechno ztracené. A jestli bude na chodbě někdo, kdo se neplíží jako myška, Zane ho taky uslyší. A jestli bude trvat dlouho, než přijde výtah, dohoní mě. Tohle všechno musí klapnout, jinak nemám šanci.

Kolik mám ještě času? Připadalo jí, že je na útěku už deset minut, a to se ještě nedostala ani ven z bytu. Zevnitř slyšela cinkání nádobí, jak číšník pořád ještě prostíral. Otevřela dveře, stejně tiše je za sebou i zavřela, pustila kliku a zvala nohy na ramena. Zatím všechno probíhalo hladce.

Doběhl k výtahu, stiskla tlačítko a to se poslušně rozsvítilo. Barrie měla chuť mačkat ho znovu a znovu, aby výtah popohnala, ale místo toho jen zařala zuby a čekala.

„Prosím,“ zašeptala. „Pojed’.“

Původně chtěla zkusit zavolat otci přímo z apartmá, ale Zane by ji určitě slyšel a zabránil by jí v tom. Taký tušila, že otcův telefon odposlouchávají, což

znamenal, že se všechny příchozí hovory automaticky nahrávají. Chtěla otci pomoci, ale zároveň nechtěla ohrozit Zanea, sebe ani dítě tím, že by únosce navedla rovnou do hotelu, a proto chtěla volat z automatu na ulici.

Chodbou k ní dolehl rachot vozíku, jak s ním číšník vyjížděl z apartmá. Srdce jí bušilo a očima prosila dveře výtahu, ať už se otevrou. Teď šlo o každou vteřinu.

Konečně se ozvalo melodické zacinkání a dveře se otevřely.

Vešla do kabiny, otočila se a srdce se jí málem zastavilo. Zane nekřičel, nevolal na ni jménem, ale řítil se chodbou jako sprinter a z očí mu šlehal blesky.

Barrie v panice stiskla tlačítko přízemí a zavírání dveří najednou a ustoupila dál do kabiny. Zane skočil, aby stihl sáhnout rukou do zmenšující se škvíry.

Ale nestihl to. Dveře se zavřely a výtah začal klesat. „Zatraceně!“ zaklel a bouchnul do dveří pěstí, až sebou Barrie trhla.

Opřela se o stěnu, celá roztřesená, a zakryla si obličej dlaněmi. Tak rozzuřeného člověka snad ještě v životě neviděla. Oči měl jako do běla rozžhavěné uhlíky.

Nejspíš už běží po schodech dolů, přemýšlela, ale z jedenadvacátého patra nemá proti výtahu šanci. Ledaže by na jiných patrech přistupovali lidé, napadlo ji a málem se jí toho podlomila kolena. Jestli zastavím jednou, chytí mě ně ulici. Jestli dvakrát, chytí mě v hale. A jestli třikrát, bude na mě čekat dole před výtahem.

Barrie měla z té chvíle, kdy bude muset čelit jeho hněvu, strach. Věděla, že by ji Zane nikdy neuhodil, ale vůbec ji to neuklidňovalo.

Často dopřála, aby se přestal ovládat, chtěla ho tak vidět jindy než jen při milování a teď se jí to pošetilé přání splnilo. Žaludek se jí sevřel. Ne, tohle už nechtěla zažít znovu.

Co když mi to neodpustí? napadlo ji. Co když jsem právě definitivně zahodila šanci na to, že by mě mohl milovat? S touhle myšlenkou vystoupila z výtahu, jako náměsíčná prošla halou a vyšla na ulici.

Bílé pouštní slunce oslepovalo a teplota už vyšplhala na třicítku, i když bylo teprve dopoledne. Barrie se chvíli nechala unášet davem turistů, na prvním rohu pak zahnula doleva a šla příčnou ulicí pořád dál. Zane už je určitě v hale, uvažovala. Přelétne pohledem dva lidi u výherních automatů, a když mě neuvidí, vyrazí do ulic.

Ucítila bolest v prsou a uvědomila si, že už skoro půl minuty zadržuje dech. Zalapala po dechu a rychle zahnula za další roh. Bála se ohlédnout, aby neuviděla svého manžela, jak se na ni řítí jako pouštní bouře. Pak už by mu neutekla.

Začala se rozhlížet po telefonní budce. Bylo jich tu dost, ale většina obsazených. Proč musí tolik turistů volat právě teď? Barrie trpělivě čekala, než paní s modrým přelivem komusi vysvětlí, jak správně zalít kytky a nakrmit kočku a rybičky. Po pár minutách dáma konečně zacvrlikala: „tak pápá, čumáčku,“ zavěsila, a než odcupitala pryč, věnovala Barrie líbezný úsměv, tak nečekaný, že se Barrie málem rozbředla. Místo toho se přinutila usmát a vklouzla do budky dřív, než ji mohl zase někdo zabrat.

Vsunula do automatu kartu a vytočila číslo. Bože, prosím, ať to zvedne, modlila se, zatímco telefon na druhé straně vyzváněl. Na východním pobřeží je teď poledne, uvědomila si, takže možná někde obědvá nebo hraje golf. Zkusila si vybavit otcův denní program, ale nedařilo se jí to. Za poslední dva měsíce byl jejich vztah dost napjatý a Barrie ztratila o otcových společenských a politických aktivitách přehled.

„Haló?“ Hlas na druhém konci drátu zněl tak nervózně a ostražitě, že ho málem nepoznala.

„Haló?“ zopakoval ještě nervózněji.

Barrie musela přitisknout sluchátko k uchu silněji, protože se jí hrozně třásla ruka. „Tatínku,“ hlesla přiškrceně. To dětské oslovení jí sklouzlo ze rtů úplně samo.

„Barrie? Miláčku?“ Do jeho hlasu se vrátil život a Barrie v duchu viděla, jak se u svého psacího stolu narovnal.

„Tati, můžu ti toho říct jen málo.“ Snažila se udržet hlas v klidu, aby jí rozuměl. „Musíš být opatrný. Musíš dávat pozor. *Oni to vědí*. Slyšíš mě?“

Chvilí byl zticha a pak s nuceným klidem odpověděl: „Chápu. Jsi v pořádku?“

„Ano,“ vydechla, i když si tím nebyla tak úplně jistá.

„Tak na sebe dávej pozor, zlatíčko, a já se ti brzy ozvu.“

„Ahoj,“ špitla a zavěsila. Vydala se zpátky k hotelu, ale neušla ani deset kroku, když v tom ji chytil za paži ten, koho se právě teď nejvíce bála. Vynořil se z davu, chňapl po ní jako žralok a k smrti ji tím vylekal.

Přes to všechno byla ráda, že ho vidí. Čím dřív to bude mít za sebou, tím líp. To napětí ji vyčerpalo tak,

že se o něj opřela, a on ji vzal kolem pasu. „Neměla bys chodit na slunce s nezakrytou hlavou,“ řekl. „Zvlášť když jsi dneska ještě nic nejedla.“

Už se zase ovládal, ale Barrie nebyla tak naivní, aby si myslela, že jí to projde tak snadno. „Musela jsem ho varovat,“ přiznala unaveně. „A nechtěla jsem volat z hotelu, aby nás nevystopovali.“

„Já vím,“ odvětil stroze. „Ale riskovala jsi stejně. V Las Vegas se teď pohybuje pár nebezpečných lidí, kteří by tě mohli vidět. A zrzavých lidí je málo, takže jsou nápadní všude.“

„Ti únosci jsou tady?“ zeptala se bázlivě.

„Ne přímo oni. To, do čeho jsi spadla, je mnohem větší hra.“

Slunce ji pálilo do týla čím dál víc, myšlenky se jí pletly a každý krok se zdál těžší a těžší. Věděla jen, že vystavila sebe i Zanea nebezpečí, před kterým se ji snažil ochránit. „Asi jsem opravdu rozmazlená holka, která má víc vlasů než rozumu, ale nechtěla jsem –“

„Já vím,“ skočil jí do řeči a přitiskl ji k sobě pevněji. „Možná jsi trochu nerozumná, ale přitom zatraceně vychytralá. A tichá jako myška, když se ti podařilo utéct, aniž bych tě slyšel. To samé by dokázal možná ještě Strašák. A Chance. Ale nikdo jiný.“

Barrie se k němu přivinula a pod jeho bundou ucítila pistoli. Když po ní chňapl, chytil ji jen jednou rukou, aby měl druhou pro případ nouze volnou. Uvědomila si, že mu vlastně překáží tím, jak se na něj věší, a přinutila se narovnat. Tázavě se na ni podíval.

„Nechci ti bránit v pohybu,“ vysvětlila.

Ušklíbl se. „To je přesně ono. Začínáš uvažovat jako já. Kdybys nebyla tak citlivá, mohla by z tebe být nebezpečná ženská.“

Jak to, že mi nenadává? divila se v duchu. Nechtělo se jí věřit, že by ho ten vztek mohl přejít tak rychle. Když už se mu stalo něco tak výjimečného, jako že ztratil nervy, mělo by mu to přece aspoň chvíli vydržet. Možná si to šetří na později, až budou zpátky v bezpečí hotelu.

Barrie se přistihla při tom, jak sleduje proudící dav a pátrá v něm po podezřelých lidech. Pomáhalo jí to zahnat myšlenky na únavu. Těhotenství se na ní začínalo čím dál víc projevovat. I když bylo hloupé chodit ven bez snídaně a bez klobouku, jindy by ji to tak nevyčerpalo.

Jak daleko je to do hotelu? Soustředila se na každý krok a tváře lidí kolem. Zane udržoval pomalé ale stejnoměrné tempo, a kde to šlo, snažil se ji stínit.

„Jsme tu,“ řekl, když vešli do chladivého stínu hotelové haly. Barrie zavřela oči, aby se snáz přizpůsobily změně světla, a vydechla úlevou, když ji ovanul proud studeného vzduchu z ventilace.

Výtah byl cestou nahoru přecpaný a Zane si stoupl zády ke stěně naproti dveřím, aby měl přehled o všech, kdo přistoupí. Barrie postupem času začínala chápat každý jeho pohyb, předvídat každou jeho myšlenku, a sama sebe tím překvapovala. Zane opravdu dělal všechno, co mohl, pro to, aby se jí nic nestalo.

V jedenadvacátém patře vystoupili spolu s nimi postarší manželé mluvící s jižanským přízvukem a zamířili na opačnou stranu chodby. Zane vedl Barrie za nimi, a když pár vešel do svého apartmá, mrkl otevřenými dveřmi dovnitř. V pokoji byl nepořádek, hromady nákupních tašek a špinavého oblečení.

„V pořádku,“ zamumlal Zane a pokračoval dál, takže obešli celé patro, než konečně stanuli přede dveřmi svého apartmá.

„Kdyby právě přijeli, neměli by uvnitř tolik nákupů,“ odtušila Barrie.

Vyslal k ní nerozluštitelný pohled. „Správně.“

Barrie se dovlekla do příjemného chládku uvnitř a Zane zamkl a zajistil dveře řetízkem. Nedotčená snídaně už byla dávno vystydlá, ale Zane ji stejně postrčil ke stolu. „Jez,“ poručil. „Sněz aspoň ty toasty. Namaž si je marmeládou. A vodu vypij všechnu.“ Posadil se na opěradlo pohovky k telefonu, zvedl sluchátko a vytočil číslo.

Barrie zkusila první toast pro jistotu suchý, bez másla, které by se na něm už stejně nerozteklo, a když žaludek nic nenamítal, namazala si druhý marmeládou.

Po chvíli soustředěného žvýkání a pití se jí udělalo líp. Zane se nesnažil ztišovat hlas, takže poznala, že znovu mluví s Chancem.

„Jestli ji někdo viděl, máme nanejvýš půl hodiny,“ oznámil bratrovi. „Ať jsou všichni v pohotovosti.“ Chvilí poslouchal a pak řekl: „To vím sám. Udělal jsem chybu,“ a rozloučil se tajemným: „Hlavně se nezaplést.“

„Do čeho nezaplést?“

Oči se mu šibalsky zaleskly. „Chance rád strká nos i jiné části těla tam, kam nemá. A sem tam se spálí.“

„To se ovšem tobě nemůže stát.“

Pokrčil rameny. „Sem tam ano.“

Byl nezvykle klidný, jako by čekal, že brzy propukne bouře. Barrie se zhluboka nadechla a sebrala všechnu odvahu, kterou měla. „Tak dobře. Už je mi líp,“ řekla. „Teď mi můžeš dát co proto.“

Chvíli se na ni díval a pak zavrtěl hlavou. „To počká. Chance říkal, že venku začíná být nějak rušno. Každou chvíli může něco vypuknout.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Nakonec to netrvalo ani půl hodiny.

Zazvonil telefon a Zane zvedl sluchátko. „Rozumím,“ bylo jediné, co řekl, než zavěsil. Pak vstal a otočil se k Barrie. „Jdou dovnitř,“ řekl a zvedl ji z křesla. „A ty se stěhuješ na jiné patro.“

Barrie ale zůstala stát a nehýbala se z místa. Otočil se zpátky k ní, chvíli mlčel a pak jí položil ruku na břicho. „Oba odsud musíte pryč.“ Byl už připravený k akci a pohled měl chladný a vzdálený, po dojetí v něm nebyla ani stopa.

A měl pravdu. Kvůli dítěti odsud musela odejít. Pohladila ho po hřbetu ruky a řekla: „Tak dobře. Neměl bys ještě jednu pistoli pro mě? Pro každý případ.“

Chvíli váhal, pak došel do ložnice, kde měl tašku s věcmi, vrátil se zpátky s malým pětiranným revolverem a podal jí ho. „Umíš s tím zacházet?“

Barrie sevřela hladkou dřevěnou rukojeť. „Střílela jsem na hliněné holuby, ale pistoli jsem ještě v ruce neměla.“

„Nemá to pojistku,“ vysvětloval jí cestou ke dveřím. „Při střílení buď zatáhneš za kohoutek a pak vystřelíš, nebo jen stiskneš spoušť větší silou. Vlastně stačí jen mířit a střílet, nic víc. Je to osmatřicítka, takže útočníka přinejmenším zastaví.“ Svižným krokem ji vedl ke schodům a při tom pokračoval v přednášce. Otevřel dveře ke schodišti a postrčil ji směrem nahoru. Jejich kroky zněly v šachtě s několikanásobnou ozvěnou. „Odvedu tě do prázdného apartmá na třiadvacátém patře a ty tam zůstaneš, dokud pro tebe nepřijdu já nebo Chance. Jestli přijde někdo jiný, střílej.“

„Vždyť nevím, jak Chance vypadá,“ vyhrkla.

„Vysoký, černé vlasy, hnědé oči. A takový krasavec, že po něm všechny ženské šílí.“

Než došli do třiadvacátého, Barrie se trochu zadýchala. Zane ani v nejmenším. Cestou se ho ještě zeptala: „Jak víš, který pokoj je prázdný?“

Zane vytáhl z kapsy elektronickou kartu. „Protože ho včera pronajal jeden z Chanceových lidí a při večeři mi předal klíč. Pro všechny případy.“

To jsem si mohla myslet, napadlo ji. Zane má vždycky v rukávu nějaký záložní plán.

Otevřel dveře číslo 2334 a poslal ji dovnitř. Sám zůstal stát na chodbě. „Zamkni, zajisti dveře řetízkem a nehni se odsud,“ nařídil jí a vydal se zpátky ke schodišti. Cestou se ještě jednou zastavil a ohlédl. „Neslyšel jsem cvaknout zámek.“

Barrie couvla dovnitř a zamkla za sebou.

Pak dlouho stále bez hnutí uprostřed prostorného, krásně zařízeného a uklizeného pokoje a pomalu propadla zoufalství.

Tohle se nedalo vydržet. Zane šel vstříc nebezpečí – *kvůli ní* – a ona nemohla být s ním, nemohla mu krýt záda. Protože kdesi v ní rostl ten malý bezmocný tvoreček, musela trčet tady, zatímco jemu možná budou brzy kolem hlavy svištět kulky.

Sedla si na zem, začala se houpat zepředu dozadu s rukama složenýma na břicho a z očí jí vyhrkly slzy. Ten nesnesitelný strach o Zanea byl ještě horší než to, co zažila v rukou únosců, horší, než když ho postřelili. Tenkrát totiž byla s ním, mohla mu pomáhat, mohla se ho dotýkat, zatímco teď nemohla dělat vůbec nic.

Vtom uslyšela ostré a dunivé zahřmění a trhla sebou. Jenže to nebyl hrom – pouštní nebe bylo bez

mráčku. Opřela se čelem o kolena a rozvzlykala se. Pak se ozvaly další výstřely, některé vyšší a tlumenější, pak ostrý štekavý zvuk, další dunivá rána a pak ještě několik výstřelů za sebou.

A ticho.

Barrie s velkým úsilím vstala a doklopýtala do rohu za postelí. Sedla si zády ke zdi, skrčila kolena k bradě, jednou rukou je objala a tou druhou, ve které držela pistoli, namířila na dveře. Nebylo sice pravděpodobné, že by někdo z těch druhých zjistil, kde je, ale nechtěla nic riskovat. Zvlášť když vůbec nevěděla, co se děje, a svoje nepřátele neznala, samozřejmě kromě Macka Prewetta.

Čas se vlekl. Barrie si nevzala hodinky a budík na nočním stolku na druhé straně postele byl otočený tak, že neviděla na displej. Vstávat se jí nechťelo, a tak seděla dál s pistolí v ruce a počítala nekonečné vteřiny.

Nevracel se. Srdce jí bušilo čím dál zoufaleji a v prsou se jí rozléval chlad a svíravá bolest, až měla pocit, že nemůže dýchat. *Zane*. Kdyby mohl, určitě by přišel. Co když ho zase postřelili? Co když je zraněný? Slovo *mrtvý* vyháněla z hlavy, jak mohla, ale ono se vracelo a vracelo a drtilo ji jako parní válec.

Vtom někdo krátce zaklepal na dveře. „Barrie?“ ozval se povědomý tichý hlas. Zněl unaveně. „Tady Art Sandefer. Už je po všem. Mack je ve vazbě. Můžeš jít ven.“

Barrie si pamatovala, co ji Zane nařídil, ale Artu Sandefera znala už spoustu let a vážila si ho jako člověka i jako profesionála. Na Mackově dopadení by se určitě mohl a chtěl podílet.

„Barrie?“

Zalomcoval klikou.

Barrie už vstávala, aby mu šla otevřít, ale pak si sedla zpátky. Ne. Není to Zane ani Chance. Jestli se Zaneovi něco stalo, chtěla aspoň dodržet instrukce, které jí dal. Nikomu na světě nevěřila tak jako jemu, ani vlastnímu otci.

Na ten zvláštní štěkavý zvuk, který se ozval vzápětí, nebyl vůbec připravená. Zámek na dveřích explodoval. Art do nich pak jen šťouchl ramenem a vešel dovnitř. V ruce držel pistoli s širokým tlumičem. Upřel na ni unavené, inteligentní oči plné cynismu a Barrie bylo hned jasné, proč přišel.

A stiskla spoušť.

Zane přiběhl jen o pár vteřin později. Art seděl na chodbě naproti dveřím, s rukou na prsou a očima zastřeným šokem. Zane mu vykopl zbraň z ruky, ale dál se o něj nestaral. Překročil ho a zamířil k Barrie, která se krčila v rohu za postelí, bledá jako smrt, rysy ztrhané a oči upřené do prázdna. Vypadala, že není zraněná.

Sedl si k ní na bobek a něžně jí odhrnul vlasy z tváře. „Miláčku?“ zeptal se tiše. „Už je po všem. Jsi v pořádku?“

Když neodpověděla, sedl si k ní, vzal ji na klín a přitiskl ji k sobě. Líbal ji do vlasů a dál mumlal konejšivá slovíčka.

„Nestalo se jí nic?“ zeptal se Chance, který stejně jako jeho bratr, překročil zraněného Artu Sandefera a vešel dovnitř. Spolu s ním se do místnosti nahnulo několik dalších lidí, mezi nimi i Mack Prewett.

„Bude v pořádku,“ zamumlal Zane. „Střelila Sandefera.“

Když se pohledy obou bratrů setkaly, zračilo se v nich tiché porozumění. S trochou štěstí a spoustou péče

to Sandefer přežije, ale Barrie už nikdy nezapomene, jaké to je stisknout spoušť.

„Jak mohl vědět, kde je?“ zeptal se Zane a snažil se při tom udržet klidný tón.

Chance se posadil na postel a podepřel si hlavu oběma rukama s lokty na kolenou. Výraz měl stejný jako vždycky, jen na očích mu bylo znát, že usilovně přemýšlí. „Asi mám ve skupině kysu,“ odtušil. „A vím, kdo to je, protože nikdo jiný číslo tohoto pokoje nemohl znát. Postarám se o to.“

„To doufám.“

Barrie se zavrtěla a objala Zaneu kolem krku. „Zane,“ hlesla přiškrceným, rozechvělým hlasem.

„Nic mi není,“ zašeptal. „Nic mi není.“

Barrie se neovládla a ze rtů se jí vydral vzlyk. Nemohla dýchat a srdce ji bolelo, jako by ji v prosu tlačil velký nafouknutý balon. Zane zavřel oči a zadržel slzy, které ho v nich pálily. „Panebože,“ vzdychl. „Myslel jsem si, že jdu pozdě. Viděl jsem Sandefera, jak jde dovnitř, a uslyšel jsem výstřel.“

Barrie nic neříkala.

Zane se ztěžka nadechl, položil ji ruku na břicho a Barrie cítila, jak se celý třese. Takhle mu pocuchat nervy nedokázal nikdo jiný než ona. „To dítě chci,“ zašeptal. „Ale na to jsem nemyslel. Myslel jsem na to, že když tě ztratím –“

„Dítě?“ zeptal se Chance.

Barrie přikývla a položila Zaneovi hlavu na prsa. Do obličeje se mu zatím podívat neodvážila.

„Barrie, tohle je můj bratr, Chance,“ řekl Zane ochraptěle.

Naslepo napřáhla ruku, Chance jí potřásl a pobaveně se usmál, když se Barrie hned zas přitulila k

Zaneovi. „Rád vás poznávám,“ řekl. „O tom dítěti slyším rád. Aspoň mi dá máma na chvíli pokoj.“

Místnost brzy praskala ve švech. Kromě FBI a Macka Prewetta tu byla i hotelová ochranka, lasvegaská policie a záchranná služba. Chanceovi lidi se stáhli zpátky do ústraní, kde se jim pracovalo nejlíp. Chance s někým krátce promluvil po telefonu a pak řekl Zaneovi: „Krysa už je chycená.“

Na postel vedle Chance si přisedl Mack Prewett, podíval se na Barrie v Zaneově náručí a ustaraně svraštil obočí. „Je v pořádku?“

„Jsem,“ řekla Barrie spíš sama sobě než jemu.

„Artův stav je kritický,“ oznámil Mack nevzrušeně. „Jestli to nepřežije, ušetří nám spoustu starostí.“

Barrie pokrčila rameny.

„Vy jste s tím neměla mít nic společného, Barrie,“ pokračoval. „Měl jsem podezření, že Art hraje na obě strany, a tak jsem požádal vašeho otce, aby dělal volavku. Jako velvyslanec zná spoustu lidí a má přístup k důvěryhodným informacím. Art se chytil okamžitě, ale když pak chtěl opravdu zásadní tajné údaje, váš otec vycouval. A pár dní poté vás unesli.“

„Proto ti parchanti v Benghází věděli, že přijdeme,“ zavrčel Zane.

„Přesně tak. Než jsem plán akce předal Artovi, podařilo se mi jen trochu pozměnit časový rozvrh, ale víc jsem toho udělat nemohl. Nečekali vás aspoň tak brzy.“

„Nikdy bych to do něj neřekla,“ hlesla Barrie a zvedla oči k Mackovi. „Až když jsem teď viděla ten jeho pohled. Do té chvíli jsem si myslela, že jste to vy.“

Mack se ušklíbl. „Nečekal bych, že budete podezírat někoho z nás.“

„Táta se prozradil. Měl o mě hrozný strach, kdykoli jsem šla z domu.“

„Art vás totiž chtěl,“ vysvětlil Mack. „Nešlo mu jenom o informace, ale i o vás samotnou.“

Barrie nechtěla věřit vlastním uším. Mrkla na Zanea a všimla si, jak zatíná zuby. Tak proto mě v Bengházi neznásilnili, uvědomila si. Šetřili mě pro Artu. Samozřejmě by mě už nikdy nepustil, kdybych viděla jeho tvář. Možná by mě něčím omámil, ale nejspíš by mě prostě znásilnil, několikrát, a pak by mě zabil. Otřásla se a přitiskla se Zaneovi tváří ke krku. I když věděla, že vlastně všechno dobře dopadlo, pořád ještě tomu nemohla uvěřit a stálo ji spoustu sil vyškrábat se z temné jámy zoufalství. Připadala si znecitlivělá a zvedal se jí žaludek.

Ale pak ji napadlo něco, na co dřív, posedlá strachem o Zanea, ani nepomyslela. „Takže můj táta byl na správné straně!“

„Samozřejmě,“ odvětil Mack. „Od začátku až do konce. Váš otec umí být pěkně nepříjemný, ale zájmy vlasti by nikdy nezhradil.“

„Když jsem mu dneska ráno volala –“

Mack se ušklíbl. „Byl moc rád, že jste mu zavolala. Ale vyjít na ulici, to bylo jako píchnout do hnízda sršňů. Do té chvíle jsem si myslel, že máme všechno pod kontrolou.“

„Jak to?“

„Za to můžu já,“ vložil se do rozhovoru Chance a Barrie se na něj poprvé za celou dobu podívala. A v duchu musela dát Zaneovi za pravdu. Byl to snad nejkrásnější chlap, jakého kdy viděla. Ale ani on ji neuhranul tak jako Zane se svou zjizvenou, zachmuřenou tváří a neproniknutelnýma očima.

„Ubytoval jsem se pod Zaneovým jménem v jiném hotelu,“ vysvětloval. „V dokumentech jsme vás neměli, ale Art si podle poznávací značky auta zjistil, kdo ho pronajal, takže věděl, že jste se Zanem. Nechtěli jsme mu to usnadňovat, aby nezačal mít podezření. Když ale zjistil, že jste se vzali, přestal být tak opatrný.“ Usmál se. „A když jste si dneska ráno vyšla na procházku, co se nestalo. Automat, ze kterého jste volala byl přímo naproti hotelu, kde jsem Zanea přihlásil já, takže vás Artovi lidi okamžitě zpozorovali.“

Na chodbě právě zvedali Arta Sandefera na nosítka, aby ho odvezli do nemocnice. Zane od něj odtrhl oči a zadíval se na Macka. „Kdybych o tobě věděl o něco dřív, tohle se nemuselo stát.“

Mack před jeho pohledem neuhnul. „Pokud jde o tohle, pane veliteli, netušil jsem, že máte takové kontakty.“ Mrkl na Chance. „Ani že se dokážete přesunout tak rychle. Na Artově případu jsem pracoval několik měsíců, kdežto vy jste to zvládl za den.“

Zane vstal s Barrie v náručí. „Teď už je po všem,“ zakončil debatu. „Omluvte mě, pánové, musím se postarat o manželku.“

Postarat se znamenalo sehnat další apartmá, protože to první bylo tak trochu rozstřílené, pak ji uložit do postele, zamknout, svléct sebe i ji, lehnout si k ní a pevně ji k sobě přitisknout. Potřebovali spolu být nazí, být si co nejbliž, ale nemilovat se.

Barrie se pořád třásla a Zane na tom byl k jejímu překvapení úplně stejně. Objímali se, hladili se po tvářích, nasávali svoje vůně a zaháněli tím strach.

„Miluju tě,“ zašeptal a přitiskl ji k sobě, div že jí nepolámal žebra. „Měl jsem o tebe takový strach! Když

jde o tebe, nedokážu udržet nervy na uzdě. Doufám, že zbytek života se budeme už jenom nudit. Bylo by to v zájmu mého duševního zdraví.“

„Neboj,“ špitla a políbila ho na prsa. „Budeme na tom pracovat.“ A z očí jí vyhrkly slzy. Tolik citu najednou od něho nečekala.

Teď už si Zane mohl dovolit víc.

Chvilí se s ní něžně mazlil a pak do ní pomalu pronikl. Oba pak dlouho leželi bez hnutí, jako by se báli, že jejich pocuchané nervy nevydrží takový nápor slasti.

Brzy ale zjistili, že jsou to zbytečné obavy.

EPILOG

„Dvojčata,“ vrtěla Barrie nevěřicně hlavou, když stoupali s autem po úbočí Mackenzieovy hory. „Dva kluci.“

„Já tě varoval,“ řekl Zane a přelétl pohledem obrovské břicho své manželky, která už byla v pátém měsíci. „Mackenzieovi mívají většinou kluky.“

Zamračila se na něj. „Ale neřekl jsi mi, že se budou rodit po dvou.“

„Dvojčata jsme v rodině ještě neměli,“ namítl Zane, který byl v duchu tou novinou stejně zaskočený jako Barrie. „Tohle je poprvé.“

Zadívala se z okna, ale výhled na rozeklané modravé hory, který by ji jindy vzal dech, nevnímala. Žili teď ve Wyomingu. Když Zaneovi skončilo zkušební období na šerifa arizonské policie, odmítl postup a oba se přestěhovali blíž jeho rodičům.

Chance ho celé dva roky přesvědčoval, aby se přidal k jeho skupině – Barrie pořád nevěděla, jak se ta jeho organizace jmenuje – až Zane konečně povolil. Protože si ale nejvíc ze všeho cenil rodinného života s Barrie, Nicky a dvojčaty, která se měla teprve narodit, vymínil si, že nebude pracovat v terénu. Chance, který věděl o jeho zázračné schopnosti předvídat nepředvídatelné, se proto rozhodl svěřit mu plánování akcí.

Celá rodina, včetně Barriina otce, se dnes měla sjet na Mackenzieově hoře a začít připravovat zítřejší oslavu Čtvrtého července. Zane, Barrie a Nicky přijeli už předevčírem, ale Barrie dnes měla jít na pravidelnou kontrolu, a tak ji Zane zavezl k doktorovi do města.

Zane byl přesvědčený, že Barrie tak rychle přibírá jen proto, že je prostě těhotná delší dobu, než si oba mysleli. A tak ho dost překvapilo, když na ultrazvuku zřetelně uviděl dva malé tvorečky vedle sebe. Dvě hlavičky, čtyři ručičky, čtyři nožičky a – oba to byli chlapečci, to bylo víc než jasné.

„Další dvě jména už nevymyslím,“ fňukala Barrie.

Zane ji něžně pohladil po koleně. „Máme na to ještě čtyři měsíce.“

Barrie popotáhla. „Čtyři měsíce je rozhodně neunesu,“ zabručela. „Musíme vymýšlet rychleji.“

Byly to opravdu velké děti, oba mnohem větší než Nicky v pátém měsíci.

„Víš, jak jsem se po Nicky bála znovu otěhotnět,“ pokračovala. „Nakonec jsem odvahu našla, ale jen na jedno dítě, *ne na dvě*. Zane, co když budou oba jako Nicky?“

Zane zbledl. Nicky byla už od narození taková d'áblice, že z ní oba šedivěli. Na svůj věk a zatím ještě omezenou slovní zásobu dokázala během pár vteřin ztropit neuvěřitelný virvál.

Přejeli hřeben hory a uviděli před sebou rozlehlý ranč. Kolem domu parkovala spousta, nejrozličnějších vozidel – Wolfův truck, Maryino auto, rodinný vůz Mikea a Shey, auto Joshe s Loren, vůz pana velvyslance Lovejoye, Marisin nablýskaný truck a Chanceova motorka. Joe, Caroline a jejich pět dětí přiletěli vrtulníkem. Všude bylo plno kluků, od Joshova nejmladšího caparta, kterému bylo pět, po nejstaršího Joeova syna, Johna, který už studoval na vysoké a byl tu s přítelkyní.

Zane s Barrie zaparkovali, vystoupili z auta a zamířili k davu příbuzných. Zane dal manželce ruku

kolem ramen, přitiskl ji k sobě a dlouze ji políbil na tvář. Když byla Barrie těhotná, vyzařovala zvláštní smyslnou auru, které prostě nedokázal odolat.

„Necháš toho, chlípíku!“ okřik ho Josh ze dveří domu. „Teď už je mi jasné, proč je pořád těhotná.“

Zane se usmál a neochotně se odtáhl. „Jedna pusa navíc jí snad neuškodí.“

V obývacím pokoji byla hlava na hlavě. Maris, Josh a Chance sledovali v televizi dostihy, Wolf a Joe se bavili s Mikem o dobytku, Caroline s Barriiným otcem si vyměňovali názory na politiku a Mary s Shea si hrály s menšími dětmi. Loren, která v tom všeobecném zmatku působila jako oáza klidu, si znalecky přiměřila Barriino břicho. „Jak dopadla prohlídka?“ zeptala se.

„Dvojčata, budu mít dvojčata,“ oznámila Barrie a vyslala k Zaneovi bezmocný pohled.

Hovor v pokoji utichl, jako když utne, všichni se otočili, Barriin otec zalapal po dechu a Mary se rozzářila.

„Dva kluci,“ dodal Zane dřív, než se kdokoli mohl zeptat.

Místnosti se rozlehl šum. „Díkybohu,“ řekl Josh. „Co kdyby to byly další dvě takové jako je Nicky!“

Barrie se rozhlédla kolem.

„Kde je vlastně Nicky?“

Chance vystřelil z gauče, jako by ho někdo píchl, a začal se rozhlížet spolu s ostatními.

„Ještě před chvílí tu byla,“ řekl. „Hrála si s tátovou botou.“

Zane s Barrie běželi prohlédnout dům.

„Jak je to dlouho?“ volala Barrie ze spíže.

„Tak dvě minuty, víc ne,“ odvětila Maris. „Viděla jsem ji těsně před tím, než jste přijeli.“

„Dvě minuty!“ zavyla Barrie. Během dvou minut byla Nicky schopná srovnat celý dům se zemí. Ta maličká dívenka s tvářičkou jako andílek uměla řídit jako démon zkázy. „Nicky!“ volala. „Mary Nicole, vylez ven, vylez ven, ať jsi, kde jsi!“

Do pátrání se zapojili všichni, ale ten malý černovlasý postrach nebyl k nalezení. Když se narodila, celá rodina z ní byla u vytržení, dokonce i její neurvalí bratrance žasli nad takovou křehkou krásou. Vypadala jako dar z nebes. Po Zaneovi zdělila černé vlasy, oči měla modré a zdánlivě nevinné a v obou tvářích dolíčky. Ve čtyřech měsících už sama seděla, v šesti začala lézt a v osmi chodit a od té doby museli být celá rodina pořád na pozoru.

Wolfova bota se našla pod Maryinou zasklenou sbírkou porcelánových andělíčků a Zane podle skvrn na zdi vydedukoval, že se Nicky snažila babiččinu sbírku vrháním boty zlikvidovat. Naštěstí na ni byla moc těžká.

Na svůj věk byla jejich dceruška překvapivě divoká a neskutečně vytrvalá. Zabránit jí v tom, co chtěla udělat, bylo stejně těžké jako zastavit příliv. Navíc zdělila po tátovi plánovací talent a dokázala na každého nějak vyzrát.

Jednou, když ji Alex, Joeův nejstarší syn, uviděl běhat s nožem a vzal jí ho dřív, než s ním mohla ublížit sobě nebo někomu jinému, začala Nicky vrískat tak, že jí Zane musel dát pár na zadek. Po výprasku od zbožňovaného tatínka pro změnu vzlykala tak srdceryvně, že se zbytek rodiny málem rozbřečel s ní.

Jenom pár na zadek anebo trestná židle, na které musela sedět, když něco provedla, byly jediné věci, které na ni zabíraly.

Když tehdy konečně přestala fňukat, dlouho pak trucovala v koutě a vrhala na Alexe výhružné pohledy. Pak si došla za maminkou pro utěšení, vylezla jí na klín a nechala se pohoupat. Další zastávku udělala u Zanea, a aby mu ukázala, že mu odpouští, objala ho kolem krku a přitiskla se tvářičkou k jeho rašícímu strništi. Dokonce si v jeho náručí na chvíličku zdřímla. Když se probudila, slezla na zem a odběhla do kuchyně, kde poprosila „babiku“ Mary o něco k „bumbu“.

Limonády bez kofeinu měla dovolené, a tak jí Mary podala jednu ze zelených plechovek, které kupovali speciálně pro ni. Kdykoli Zane s Barrie viděli, jak jejich dcera hltá Seven-Up, významně se na sebe podívali.

Zane ji při tom pozoroval i tehdy, a tak viděl, jak si Nicky vesele odnáší plechovku na chodbu a tam jí třese tak zuřivě, až je celá zadýchaná. Pak ji s nevinným úsměvem donesla do obývacího pokoje a podala ji Alexovi se slovy: „Na, bumbej.“ Když si od ní plechovku vzal, o pár krůčku ustoupila.

„Ne!“ vykřikl Zane a vyskočil z křesla, ale bylo pozdě. Alex plechovku otevřel, limonáda mu vystříkla přímo do obličeje a zmáčela nejen jeho, ale i zeď, podlahu a křeslo.

Nicky jen zatleskala a řekla: „Hí, hí, hí.“

To už se Zane neudržel a svalil se na zem v záchvatu smíchu. Pak toho litoval, protože už dcerušku nemohl potrestat.

„Nicky!“ volal teď. „Chceš popcorn?“ Popcorn byl totiž v jejím žebříčku pochoutek na druhém místě hned po Seven-Up.

Ale odpovědi se nedočkal.

Vtom vtrhl do doma Sam, desetiletý prostřední syn Joshe a Loren, a oči měl navrch hlavy. „Strejdo Zane! Nicky je na střeše!“

„Proboha,“ zalapala Barrie po dechu a tryskem vyběhla z domu. Zane jí byl v patách, strach o vlastní dítě ho poháněl jako bič a srdce cítil až v krku.

Za chvíli byla celá rodina venku na dvoře, všichni bledí jako stěny, krky vyvrácené dozadu. Nicky seděla se zkříženýma nohama u okraje střechy a blaženě se na ně usmívala.

„Ahoj,“ zacvrlikala.

Barrie se podlomila kolena a Mary ji musela podepřít.

Jak se Nicky dostala na střechu, bylo jasné – o dům byl opřený žebřík a Nicky byla dost obratná na to, by po něm vylezla. Kde se tam ten žebřík vzal? žasl Zane. Nevzpomínal si, že by ho tam viděl, když přijížděli.

Když začal lézt nahoru, Nicky se zamračila a vstala. „Né!“ zaječela. „Tatí, né!“

Zane zůstal stát uprostřed žebříku jako přimrazený. Nicky se dolů nechtělo. Stála na kraji střechy stejně bezstarostně, jako by byla na zemi.

„Zanee,“ zašeptala Barrie přiškrčeně.

Nicky si dupla a ukázala na Zanea prstem. „Tatí, dolů,“ přikázala mu.

Věděl, že se k ní nemůže dostat včas, a tak mu zbývalo jen jediné.

„Chancei!“ zařval.

Chance věděl, co má dělat. Okamžitě vyrazil kupředu a snažil se při tom neudělat žádný prudký pohyb, který by mohl Nicky polekat. Když ho uviděla pod sebou, usmála se na něj. Chance byl její oblíbený strýček.

„Stlejšdo,“ zavýskla.

„Ty malá potvůrko,“ řekl jí. „Až jednou skončíš ve vězení, bude se mi po tobě stýskat.“

Nicky si několikrát vesele poskočila a Chance k ní napřáhl ruce. „Tak pojď, ty mrško. Hop!“

A Nicky skočila.

Chance ji bezpečně zachytil v náruči a Barrie se úlevou rozbřečela. Zane k bratrovi přiběhl, vzal dcerušku k sobě a políbil ji na čelo.

Caroline mrkla na Joea.

„Ode dneška mi nevadí, že nemáme žádnou holku,“ prohlásila a Joe se rozesmál.

Josh se zamračil a obořil se na Sama: „Co tam dělá ten žebřík?“

Sam sklopil oči.

Mike a Joe se zamračili na své syny.

„Kdo měl ten skvělý nápad lézt na střeche?“ zeptal se Mike všech sedm kluků, kteří si hráli venku, ale odpovědí mu bylo jen mlčení.

Josh sundal žebřík a ukázal na stodolu. „Alou,“ zahromoval a jeho dva synové neochotně zamířili k velkýmu černému vratům, pro zasloužený trest.

Mike ukázal na stodolu a jeho synové se vydali za svými spoluviníky.

Joe se na svoje tři výrostky jen podíval a zdvihl obočí. Kluci svěsili hlavy a vykročili.

Tři vysocí, ramenatí bratři se pak vydali za svými ratolestmi.

Nicky poplácala Barrie po tváři. „Mami blečí,“ řekla a otočila se k Zaneovi. „Tatí, pomoc.“

„Pomoc?“ zabručel. „Jediná pomoc by byla přilepit tě k židli.“

Barrie se zasmála a otřela si slzy. „Všichni si přáli holku,“ řekla a škytla. „Tak teď máme, co jsme chtěli.“

Wolf vzal vnučku synovi z rukou a ta se na něj zasmála. „Když budeme mít štěstí,“ prohlásil zachmuřeně, „potrvá to dalších třicet let, než se narodí další ženská jako ty. Ledaže by...“ Upřel pohled na Chance.

„Kdepak,“ zavrtěl Chance hlavou. „Tohle zkoušej na Maris, ne na mě. Já se do manželství nehrnu. A děti taky neplánuju. Zvlášť když se teď začínají rodit po dvou. Ne, ze mě tátu neuděláte.“

Mary se na něj jen usmála. „To se ještě uvidí.“

ŠAMPION

Linda Howardová

Mackenzie's Magic

(Maris Mackenzie)

ANOTACE:

Maris Mackenzieová je renomovanou cvičitelkou koní, kvůli kterým vůbec nemá čas ani potřebu se scházet s muži. Jaké je potom její překvapení, když se jednoho dne probudí a zjistí, že vedle ní leží úplně cizí muž!

Harlequin Special 1997/11
Adventinky 1997 1 – 20 G A

Název originálu: Mackenzie's Magic
První vydání: Silhouette Books, 1996
Překlad: Hana Mlíková
Odpovědný redaktor: Petr Neugebauer
ISBN 80-7170-805-4

© 1996 by Linda Howington
© For the Czech Republic edition Harlequin Publishers, s.r.o..
Praha 1997

PRVNÍ KAPITOLA

Bolela ji hlava.

Ve spáncích jí tepala krev, žaludek měla jako na vodě.

„Bolí mě hlava,“ postěžovala si Maris Mackenzieová tichým, zmateným tónem. Nikdy bolestmi hlavy netrpěla; přes svůj křehký vzhled se těšila typické železné konstituci Mackenzieů. Právě proto ji její současný stav vylekal tak, že promluvila nahlas.

I když byla vzhůru, nenamáhala se otevírat oči. Budík zatím nezvonil, takže ještě nebyl čas vstávat. Možná, že kdyby znovu usnula, ta bolest by ji přešla.

„Dojdu vám pro nějaký aspirin.“

Maris prudce otevřela oči. Málem omdlela bolestí.

Ten hlas byl mužský a k jejímu zděšení se ozval přímo vedle jejího ucha. Vlastně tak blízko, že na tváři ucítila závan teplého dechu, ačkoli muž svá slova jen tiše zamumlal. Když se posadil, postel se pod jeho vahou zahoupala.

Následovalo tiché cvaknutí, jak rozsvítil lampičku na nočním stolku. Když místnost zalilo světlo, měla pocit, že se jí rozskočí hlava. Než stačila znovu zavřít oči, zahlédla široká, svalnatá mužská ramena, nahá záda a hustou kštici tmavých vlasů.

Zmocnila se jí panika. Kde to je? A hlavně, kdo je on? Nebyla ve své ložnici. Postel, na níž ležela, byla pohodlná, ale ne její.

Když rozsvítil v koupelně, spustil se zároveň větrák. Neriskovala další otevření očí a místo toho se pokusila zorientovat po sluchu. Že by motel? Ano, to bylo ono.

A to vzdálené hučení, kterého si všimla teprve teď, to byla klimatizace.

Jenže proč byla v motelu, a ne ve svém pohodlném domečku vedle stájí? V motelech přespávala, jen když jezdila za prací, a od té doby, co se před pár lety usadila v Kentucky, cestovala jen na návštěvy k příbuzným.

Přemýšlení ji vyčerpávalo. Nemohla najít žádný důvod, proč je v motelu s cizím mužem.

Příležitostným románkům s muži nikdy neholdovala.

Věděla, že by měla odejít, ale nedovedla v sobě najít energii potřebnou k tomu, aby mohla vyskočit z postele a utéct. Utéct? Otupěle se zamyslela nad svým podivným výběrem slov. Mohla svobodně odejít... kdyby se ovšem dokázala pohnout. Tělo měla jako z gumy. Věděla, že musí něco udělat, ale nevěděla co. Nebyla schopna se soustředit, myšlenky jí neustále těkaly sem a tam.

Matrace se znovu prohnula pod jeho vahou. Tentokrát se posadil na stranu u zdi, tam, kam nedopadalo pichlavé světlo. Maris opatrně pootevřela oči. Možná to bylo proto, že byla na bolest připravená, ale výsledek nebyl tak strašný jako poprvé. Zaostřila na muže, který seděl tak blízko, že teplo vyzařované jeho tělem pronikalo skrz její přikrývku.

Tentokrát k ní byl otočen čelem, takže viděla víc než jen jeho záda. Rozšířily se jí panenky.

Byl to on.

„Tumáte,“ řekl, podáváje jí prášky. Měl tichý, sametový barytón, a i když si nevzpomínala, že by s ním kdy předtím mluvila, zdálo se jí, že jeho hlas zná.

Nemotorně od něj přijala pilulky, vstrčila si je do pusy a zašklebila se, nejen nad hořkou chutí aspirinu,

ale i nad svou vlastní hloupostí. Samozřejmě, že jeho hlas musela znát! Byli spolu přece v posteli, takže s ním asi předtím musela mluvit, i když si nevzpomínala, kde s ním měla schůzku, ani jak se dostala sem.

Podal jí sklenici vody. Maris se pokusila zvednout na loktu, aby se mohla napít, ale v hlavě jí začalo bušit tak silně, že se svezla zpátky do polštářů, tvář zkřivenou bolestí, ruku na čele. Co to s ní je? Nikdy jí nebyvalo špatně, nikdy nebyla nemotorná. Tahle náhlá neochota jejího těla spolupracovat byla znepokojující.

„Počkejte, pomůžu vám.“ Vsunul jí paži pod záda a bez jakékoli námahy ji zvednul do sedu, podpíraje jí hlavu ramenem. Pocítila náhlou touhu přivinout se k němu blíž. Tato potřeba ji překvapila, protože s žádným mužem nikdy nic takového nezažila.

Přidržel jí sklenici u úst, nechal ji, aby se napila, potom ji zase položil a vytáhnul zpod ní ruku. V šoku si uvědomila, že jí jeho dotyk bude scházet.

Zmateně sledovala, jak obchází postel. Byl vysoký, svalnatý, jeho tělo vyzařovalo silou muže, který vykonává fyzickou práci, místo aby vysedával celý den v kanceláři. K její úlevě i zklamání nebyl úplně nahý, měl na sobě šedé bavlněné boxerky, jejichž látka mu těsně obepínala pozadí a stehna. Jeho širokou hrud' pokrývaly tmavé chloupky a bradu měl zarostlou strništěm. Nebyl krásný, ale přesto ji něčím přitahoval, a to už od chvíle, kdy ho před dvěma týdny spatřila poprvé, jak přehazuje seno ve stodole.

Její reakce na něj byla velice neobvyklá. Nikdy s ním předtím nepromluvila ani slovo, ona, která si vždycky dala práci, aby poznala každého, kdo pracoval

s jejími koňmi. Cítila v něm jakousi skrytou hrozbu. Ten muž byl nebezpečný.

On ji také pozoroval. Občas se otočila a přistihla ho, že se na ni dívá. Byl to jen krátkodobý pomocník, tulák, který potřeboval trochu peněz, než se zase vydá o dům dál, zatímco ona byla hlavní trénerkou koní na farmě Solomon Green. Bylo to skutečně prestižní místo, zvláště pak pro ženu. Bohužel z ní činilo známou osobnost, z čehož nebyla dvakrát šťastná. Nacházela více potěšení v samotné práci s koňmi než v drahých večírcích, na kterých Stonicherovi, majitelé Solomon Greenu, často vyžadovali její přítomnost. Maris nebyla snobka. ale její postavení na farmě ji na hony vzdalovalo od tuláka najatého k čistění stájí.

Přesto však musela uznat, že se v koních vyzná. Byl mezi těmi velkými tvory jako doma a oni ho měli rádi, což ještě zvyšovalo jeho přitažlivost. Cítila se vůči němu bezmocná. Nechtěla si všímat toho, jak mu džíny obepínají pozadí, když se sehne, což při práci dělal snad tisíckrát denně. Nechtěla si všímat svalů, které napínaly ramenní švy jeho košilí, když zvedal plně naloženou lopatu nebo vidle. Měl hezké ruce, silné a štíhlé. Ani těch si nechtěla všímat, stejně jako inteligentního jiskření v jeho modrých očích. Možná byl tulákem, ale cestoval proto, že k tomu měl své vlastní důvody, nikoli proto, že by nebyl schopen se usadit.

Nikdy neměla na muže čas, a nikdy o ně neměla ani zájem. Veškerou svou pozornost věnovala koňům a budování své kariéry. A teď jí její neukojené tělo nedávalo v noci spát kvůli člověku, který měl pravděpodobně během pár týdnů, možná i dní, zase

odejít. Nejlepší, co mohla udělat, bylo dál ignorovat jeho i podivnou touhu být v jeho blízkosti.

Zjevně neuspěla.

Zastínila si rukou oči a sledovala ho, jak nese sklenici zpátky do koupelny. Teprve teď si všimla, co má sama na sobě. Nebyla nahá, měla kalhotky a velké tričko, které jí sklouzávalo s ramen. Jeho tričko.

Svléknul ji on, nebo to udělala sama? Kdyby se rozhlédla, objevila by jejich věci rozházené po zemi? Při pomyslení, že ji svlékal, ztratila dech. Chtěla si vzpomenout – potřebovala si vzpomenout –, ale nešlo to. Její mysl zahalovala temnota. Měla by vstát a obléknout se, myslela si. Jenže to nedokázala.

Přistoupil k posteli a zadíval se na ni modrýma očima. „Jste v pořádku?“

Polkla. „Ano.“ Byla to lež, ale z nějakého důvodu nechtěla, aby se dozvěděl, jak mizerně se cítí. Sklouzla pohledem po jeho chlupatém hrudníku a plochem břiše k mužné vyboulenině pod těmi přiléhavými boxerkami. Opravdu se spolu...? Ale proč by jinak byli v jedné posteli? Jenže pokud mezi nimi skutečně k něčemu došlo, proč na sobě měli spodní prádlo?

Něco na těch kultivovaných boxerkách jí u muže, který dělal špinavou práci na farmě, nesesedělo. Byla by očekávala čistě bílé spodky.

Zhasnul lampu, natáhnul se vedle ní a přikryl ji dekou. Lehnul si na bok, čelem k ní, jednu ruku zastrčil pod polštář, druhou položil na její bříško. Připadalo jí, že si tu pozici dobře vyměřil, byl jí blízko, avšak ne zase příliš.

Pokusila se rozvzpomenout na jeho jméno. Bez úspěchu.

Netušila, co si o ní bude myslet, ale tenhle zmatek už nedokázala snášet. Potřebovala si udělat jasno – a nejlépe úplně od základů. Odkáslala si. „Promiňte,“ řekla tiše, téměř šeptem. „Ale nepamatuji si vaše jméno, ani jak jsme se sem dostali.“

Ztuhlul a dlouhou chvíli se nehýbal. Potom se s tlumenou kletbou prudce posadil, čímž rozhýbal postel tak, až se jí zatřásla hlava. Z hrdla se jí vydralo zasténání. Když znovu rozsvítil, zavřela oči.

„K čertu.“ zamumlal a sklonil se nad ní. Zabořil jí prsty do vlasů a opatrně jí začal prohmatávat lebku. „Proč jste mi neřekla, že jste zraněná?“

„Nevěděla jsem to.“ Mluvila pravdu. Jak to myslel, zraněná?

„Mělo mi to dojít,“ prohlásil temně, ústa semknutá do úzké linky.

„Věděl jsem, že jste bledá a že jste málo jedla, ale myslel jsem, že je to jen stres.“ Pokračoval v průzkumu, až narazil na místo, kde ji dotyk jeho prstů přinutil zasyknout a spánky jí projela ostrá bolest.

„Á.“ Jemně ji natočil k sobě a opřel si její hlavu o rameno, aby mohl zranění blíže prozkoumat.

„Máte tu pěknou bouli.“

„Výborně,“ zamumlala. „Nerada bych ji měla ošklivou.“

Znovu se na ni zadíval.

„Máte otřes mozku, zatraceně. Není vám špatně? Jak vidíte?“

„Světlo mě píchá do očí,“ připustila. „Ale vidím ostře.“

„A žaludek?“

„Je mi trochu špatně.“

„A já jsem vás nechal spát,“ zavrčel si pod vousy.
 „Měla byste být v nemocnici.“

„Ne,“ řekla okamžitě. Nemocnice byla tím posledním místem, kam chtěla jet. Nevěděla proč, ale nějaký instinkt jí radil, aby se držela stranou veřejných míst.

„Tady je bezpečněji.“

„O bezpečnost se postarám,“ řekl sebevědomě.
 „Potřebujete doktora.“

Zase ten pocit, že odněkud zná jeho hlas, i když nemohla přijít na to, odkud. Ale momentálně se potřebovala zabývat mnohem důležitějšími věcmi, takže to pustila z hlavy. Otřes mozku mohl být vážný, možná by skutečně měla jet do nemocnice. Měla bolesti hlavy, bylo jí špatně od žaludku... Co ještě? Zrak měla v pořádku, řeč také. Paměť? Rychle si v duchu probrala svou rodinu, jejich jména a data narození, a prošla si jména koní, které si během let oblíbila. Její paměť byla nedotčená, až na... Zkusila si vybavit svou poslední vzpomínku... byla se naobědvat, a pak šla do stájí, ale kdy to vlastně bylo?

„Myslím, že budu v pořádku,“ řekla roztržitě.
 „Pokud vám to nevadí, odpovězte mi na pár otázek. Za prvé, jak se jmenujete, a za druhé, jak jsme spolu skončili v posteli?“

„Jmenuju se MacNeil,“ řekl, dívaje se jí zkoumavě do tváře.

MacNeil. MacNeil. Zatápala v paměti a najednou si vybavila jeho křestní jméno.

„Už si vzpomínám,“ vydechla.

„Alex MacNeil.“ Jmenoval se podobně jako jeden z jejích synovců, Alex Mackenzie, druhý nejstarší syn jejího bratra Joea.

„Správně. Co se týče vaší druhé otázky, pokud jste chtěla vědět, jestli mezi námi k něčemu došlo, odpověď je ne.“ Úlevně si vydechla, potom se zamračila. „Tak proč tu tedy jsme?“ zeptala se zmateně.

Pokrčil rameny. „Zdá se, že jsme ukradli koně.“

DRUHÁ KAPITOLA

Ukradli koně? Maris na něj nevěřicně zamrkala, jako by řekl něco cizí řečí. Ptala se ho, proč byli spolu v posteli, a on jí řekl, že ukradli koně. Za prvé jí nebylo jasné, proč by zrovna ona kradla koně, a za druhé neviděla žádnou souvislost mezi loupeží koně a tím, že byla v posteli s Alexem MacNeilem.

Potom jí bolavou hlavou prolétla zmatená vzpomínka. Pamatovala si, že rychle utíkala, hnaná téměř oslepujícím pocitem naléhavosti, širokou uličkou směrem k velkému boxu uprostřed stájí. Sole byl družný kůň; miloval společnost, a proto byl jeho box uprostřed řady, aby si mohl společnosti užívat z obou stran. Také si vzpomínala na hněv, který jí cloumal; nikdy v životě nebyla tak rozzuřená.

„Copak?“ zeptal se, nepřestávaje ji upřeně pozorovat.

„Ten kůň, kterého jsme zdá se, ukradli – je to Sole?“

„Přesně ten. Za pár hodin po nás půjde každý policajt v zemi.“ Odmlčel se. „Co jste s ním chtěla udělat?“

To byla dobrá otázka. Sole byl momentálně nejslavnějším koněm v Americe, nebylo člověka, který by nepoznal jeho lesklou černou srst, bílou náprsenku a bílou skvrnu na pravé přední noze. Když získal titul Atlet roku, jeho fotografie se objevila na obálce Ilustrovaného sportu. Během své krátké kariéry vyhrál už více než dva milióny dolarů a teď, ve věku čtyř let, měl přestat závodit a stát se chovným hřebcem. Stonicherovi pořád ještě zvažovali nabídky kupců,

rozhodnutí udělat nejlepší obchod. Ten kůň byl černým zlatem běhajícím na čtyřech silných, rychlých nohách.

Co s ním chtěla udělat? Zírala do stropu, pokoušejíc se vybavit si hodiny, po kterých jí v paměti zela díra. Proč by Solea kradla? Určitě ne proto, aby ho prodala nebo aby na něm sama závodila – samozřejmě v přestrojení. Tyhle možnosti rovnou zavrhl. Ukrást koně bylo její povaze tak cizí, že nechápala, proč by něco takového páchala.

Dovedla si představit jen jeden jediný důvod: že byl Sole v nebezpečí. Nedovedla se dívat, jak jejím miláčkům někdo ubližuje.

Nebo je zabíjí.

To pomýšlení jí projelo jako nůž. Náhle si vzpomněla.

Prudce se posadila. Do hlavy jí vystřelila ostrá bolest. Z hrdla se jí vydralo tiché zaúpění. Pevná paže vystřelila vzhůru, aby jí zabránila zvednout se, ale bylo to stejně zbytečné. Maris cítila, jak jí ochably svaly, a zhroutila se mu na rameno. Bolest rychle polevila na snesitelnou úroveň, to však nic nezměnilo na tom, že se ocitla celá slabá a chvějící se na jeho hrudi, v jeho objetí.

MacNeil se opatrně pootočil tak, že ležela na zádech a on byl z poloviny na ní. Jednou rukou jí podepíral krk a širokými rameny jí stínil oči před světlem. Druhou rukou jí jemně přešel po nadru, potom sjel k její šíji. Cítila, jak prsty lehce stisknul místo, kde jí tepala krev, potom s tichým zasténáním sklonil hlavu a přitisknul své čelo na její, velice jemně, jako by se bál, že jí svým dotykem může ublížit. Polkla, snažíc se ovládat svůj dech. Tím však ale její sebeovládání končilo.

S prudkostí, kterou jí krev bušila v žilách, nemohla udělat nic.

Jedině myšlenka na Solea ji přiměla zachovat si chladnou hlavu. Zalapala po dechu, otevřela oči a vzhledla k němu. „Chtěli ho zabít,“ řekla stísněně. „Vzpomínám si. Chtěli ho zabít.“ Znovu pocítila hněv.

„Takže jste ho ukradla, abyste mu zachránila život.“

Nebyla to ani tak otázka, jako spíš konstatování, ale Maris stejně přikývla. Sebevědomí a klid v jeho hlase jí opět připadaly povědomé. Proč nebyl znepokojený nebo pobouřený? Ale možná, že si to myslel, a ona jen potvrdila jeho podezření.

Byl to tulák, člověk, pro kterého utíkat před odpovědností bylo běžné, ale přestože znal její úmysly, přidal se k ní. Jejich situace byla značně nejistá, protože pokud by se jí nepodařilo dokázat své obvinění, dostali by se za krádež Solea, nejcennějšího koně v zemi, za mříže. Jenže ona si zatím vzpomínala jen na to, že hřebec byl v nebezpečí, nikoli kdo za ním stál, takže dokázat to by mohl být trochu problém.

Chtělo by to odborníka... co kdyby zavolala bratrům? Zane s Chancem by se už o vše postarali. Možná, že právě tohle byl její původní plán. Dostat Solea do bezpečí, kontaktovat Zanea, a pak už jen čekat, až se všechno vyřeší.

Zahleděla se do stropu, pokoušejíc se vybavit si ještě nějaký detail, který by jí pomohl situaci objasnit. Nic. „Nevolala jsem včera večer někomu?“ zeptala se.

„Neříkala jsem něco o tom, že zavolám bratrům?“

„Ne. Než jsme se dostali sem, nebyl čas ani příležitost. A tady jste okamžitě usnula.“

Jeho slova jí nikterak neprozradila, zda se svlékla sama, nebo zda to udělal on. Zamračila se. Fyzická intimita situace ji nepřestávala rozptylovat.

Upřeně ji pozoroval. Měla pocit, že z ní za celou dobu ani na vteřinku nespustil zrak. Cítila, jak váží každou změnu v jejím výrazu, a to ji zneklidňovalo. Jako by mu neušlo nic, co se kolem něj dělo. „Chtěla jste svou rodinu požádat o pomoc?“ zeptal se, když nic neříkala.

Našpulila rty. „Bylo by to logické. Asi bych jim měla zavolat alespoň teď.“ Od té doby, co Zane opustil jednotku rychlého nasazení, byl mnohem snáze k zastížení. Teď, když měl Barrii a děti, býval doma mnohem častěji. A on už by si našel způsob, jak se spojit s Chancem, i když pravděpodobnost, že by Chance byl někde v zemi, byla mizivá. Ale na tom nezáleželo. Věděla, že když jim zavolá, bratři jí vždycky ochotně pomohou.

Pokusila se od něj odtáhnout, aby se mohla posadit a dosáhla na telefon. On ji však k jejímu překvapení chytil pevněji.

„Jsem v pořádku,“ řekla konejšivě. „Pokud nebudu prudce hýbat hlavou, zvládnou to. Potřebuji co nejdříve zavolat bratrovi, aby mohl...“

„To vám nemůžu dovolit,“ prohlásil nevzrušeně.

Zamrkala. „Prosím?“ Pod jejím zdvořilým tónem se skrývala chladná ocel.

Pobaveně se ušklíbl. „Řekl jsem, že vám to nemůžu dovolit. Co mi uděláte, vyhodíte mě?“

Maris jeho pošklebek ignorovala, protože věděla, že když se jí nepodaří dokázat, že Sole byl v nebezpečí, nějakou dobu se nebude muset o práci strachovat ani jeden z nich. Byl si sám sebou zatraceně jistý. Zajímalo

ji proč. Nechtěl, aby požádala bratry o pomoc. Napadal ji jen jediný důvod: že byl do pokusu zabít Solea zapletený. Možná právě on byl tím najatým vrahem. Když znovu vzhledla do jeho modrých očí, opět z něj vycítila nebezpečí. A nešlo jen o nebezpečí sexuální. Byl to člověk, který věděl, co je to násilí. Ano, tenhle muž by dokázal zabít.

Sole už klidně mohl být mrtvý. Pomyšlení na to velké, lesklé, mohutné tělo ležící ztuhlé, neschopné pohybu, jí málem vehnalo slzy do očí. Možná se v MacNeilovi mýlila, ale kvůli Soleovi to nemohla riskovat.

„Neplačte,“ zamumlal tiše. Jemně jí odhrnul vlasy z čela. „Já se o všechno postarám.“

Maris věděla, že to, co chce udělat, bude bolet, a byla s tou bolestí smířená. Její otec ji naučil bojovat a očekávat v boji bolest. Lidé, kteří bolest nečekali, jí byli šokováni, zneschopněni a nakonec prohrávali. Wolf Mackenzie naučil svoje děti v bojích vyhrávat.

MacNeil byl příliš blízko. Také ležela na zádech, což ji připravovalo o značnou část síly. Ale stejně to musela udělat. Měla výhodu překvapení.

Vystřelila levou paží vzhůru, aby ho udeřila hranou ruky do nosu.

Bleskurychle zvednul pravé předloktí a ránu odrazil. Rychle se vzpamatovala a zaútočila znovu, tentokrát na solar. Svalnaté předloktí se jí opět postavilo do cesty, a tentokrát se otočil, chytil ji za obě paže, zvednul jí je nad hlavu a přišpendlil je k polštáři. Dalším plynulým pohybem se přesunul nad ní a celou vahou ji přitisknul k posteli.

Celá bitva trvala tři sekundy, možná i méně. Nikdo z nich neplýtl pohyby. Nezávislý pozorovatel by si

možná ani nevšimnul, že k nějaké bitvě došlo, tak rychlé a krátké byly pohyby útoku a obrany a následného protiútoku. Dokonce jí ani zbytečně nezatřásl hlavou. Ale Maris věděla, na čem je. Měla od otce dobrou školu a dost často pozorovala Zanea s Chancem při tréninku, aby jí bylo jasné, že právě narazila na zkušeného profesionála a prohrála.

Jeho tvář měla nepřístupný, chladný výraz. Jeho stisk na zápěstích nebolel, ale když se pokusila pohnout pažemi, nešlo to.

„Co to k čertu mělo být?“ zeptal se břitce.

A najednou jí to došlo. To jeho sebeovládání, ta jeho nekonečná sebedůvěra, ten klid, které jí připadaly tak povědomé. Samozřejmě, že jí byly povědomé – vídala je neustále, u svých bratrů. Zane měl úplně stejný způsob vyjadřování, jako by si dokázal poradit se vším, co se stane. MacNeil jí dokonce ani neublížil, přestože ona se jemu rozhodně ublížit snažila. Takovou účast by od netvora, který se propůjčil k zabití koně, určitě očekávat nemohla. A byla tu i další znamení, například ty sexy šedé boxerky. Tohle nebyl žádný tulák.

„Můj bože,“ vyhrkla. „Vy jste policajt.“

TŘETÍ KAPITOLA

„Proto jste na mě zaútočila?“ Jeho modré oči se teď zdály ještě ledovější.

„Ne,“ řekla nepřítomně, zírajíc na něj, jako by ho viděla poprvé v životě. V šoku si uvědomila, že má skutečně podobný pocit, jako když ho viděla poprvé, jen pronikavější, víc vzrušující. Když zesílil své sevření, aby ji přiměl k odpovědi, neochotně se vzpamatovala. „Že jste policajt, jsem si uvědomila až teď. Důvod, proč jsem na vás zaútočila, byl ten, že jste mě nechtěl nechat zavolat rodině. Bála jsem se, že patříte k těm druhým.“

„Takže jste se mě snažila zneškodnit?“ Zatvářil se zuřivě. „Ženská, vždyť máte otřes mozku. Jak jste se mnou k čertu chtěla bojovat? A vůbec, kde jste pochytila ty chvaty?“

„Od otce. Naučil bojovat mě i mé bratry. A většinu mužů bych dokázala porazit,“ řekla prostě. „Jenže vy – poznám profesionální výcvik.“

„Takže jenom proto, že se umím prát, si myslíte, že jsem policajt?“

Mohla mu povědět o Zaneovi a Chanceovi, kteří, i když nebyli policisty, měli mnoho vlastností, kterých si všimla i u něj. Ale neudělala to, protože si nebyla stoprocentně jistá, jaký vztah má jejich organizace nebo agentura nebo co to bylo ke státu a zákonu. Místo toho MacNeilovi věnovala vědoucí úsměv. „Ve skutečnosti to byly vaše šortky.“

Modré oči se mu rozšířily překvapením. „Moje šortky?“

„Nejsou to obyčejné spodky. Nejsou bílé. Jsou příliš sexy.“

Zahořely mu tváře. „A to má být důkaz, že jsem policajt?“ zeptal se nevěřicně.

„Tuláci, kteří se nechávají najímat na farmách, nenosí šedé sexy boxerky,“ podotkla. Nezmínila se o tom, že cítí, jak se obsah těch šedých sexy boxerek podezřele zvětšuje. Možná že za daných okolností se neměla zmiňovat ani o jeho prádle. Ne že by se jeho reakce nedala očekávat, pomyslela si. Byla skoro nahá, a on toho měl na sobě ještě méně. Cítila jeho chlupaté, svalnaté nohy na svých, vnímala tlak jeho boků. Ještě před pár minutami považovala jeho dotyk za pečlivě vypočítaný, aby v něm ani přes vzájemnou blízkost nebylo nic intimního. Teď už jí to tak nepřipadalo. Nešlo jen o jeho vzrušení. Něco velmi intimního bylo i ve způsobu, jakým ji držel pod sebou, jako by jejich boj narušil tu jeho slupku sebeovládání a vyprovokoval ho ke žhavé, čistě mužské reakci. Když jí tělem projel záchvěv nepoznaného vzrušení, prudce se nadechla. Ta tajná část jejího já, ta divokost, o níž vždycky věděla, že ji v sobě má, ale žádný muž ji nikdy nedokázal odkrýt, se při způsobu, jakým ji držel, chvěla uspokojením.

„Policisté je taky vždycky nenosí.“

Její zmínka o jeho šortkách ho skutečně vzrušila. Opět se usmála a přivřela oči smyslnou rozkoší, způsobenou tím novým pocitem, že má na sobě mužské tělo – velice vzrušené mužské tělo. „Když to říkáte. Nikdy jsem žádného svlečeného neviděla. Co přesně u policie děláte?“

Chvíli mlčky zkoumal její tvář. Nevěděla, co tam objevil, ale jeho napjaté rysy se poněkud uvolnily. Přitisknul se k ní blíž. „FBI. Zvláštní agent.“

Federální agent? Úplně zapomněla na své vzrušení a zmateně na něj pohlédla. „Netušila jsem, že krádež koně je federální zločin.“

Téměř se usmál. „To není. Podívejte, pokud pustím vaše ruce, nebudete se mě zase pokoušet zabít?“

„Ne. Slibuju,“ řekla. „Mimoto jsem se vás nesnažila zabít, a i kdyby, nejsem tak dobrá jako vy, takže se nemáte čeho bát.“

„To je skutečně uklidňující,“ řekl suše, ale pustil ji, trochu se posunul a opřel se o předloktí. Tím se jeho boky přitiskly ještě víc na její a svým tlakem ji přinutily poněkud roztáhnout nohy. Zatajila dech. Jeho vzrušení ještě vzrostlo, do takové míry, že se už nedalo zdvořile ignorovat. Ale on ho ignoroval a ani v nejmenším se za reakci svého těla nestyděl.

Maris se znovu zhluboka nadechla, vychutnávajíc způsob, jakým se jeho pevný, svalnatý hrudník třel o její ňadra. Cítila, jak na ten dotyk reagují její bradavky. Ach, Bože, bylo to tak příjemné. Klidně by dokázala ležet v jeho náručí navěky, jen kdyby neměli někde schovaného kradeného koně a za sebou pravděpodobně někoho, kdo má zabít ji i hřebce.

Jenže oni toho koně někde schovaného měli, a to byl velký problém. Soustředila se, a přestože ležela beznadějně uvězněná pod jeho tělem, probodla ho temným, pronikavým pohledem. „Povíte mi, proč se dal zvláštní federální agent najmout na uklízení mých stájí?“

„Protože se snaží zjistit, kdo zabíjí koně a vydělává na pojistkách – šéfe.“ To poslední slovo dodal suchým

tónem, upozorňujícím ji na to, že si stáje bezděčně namyšleně přivlastnila.

Nijak na jeho posměšek nereagovala, podobné řeči slýchávala i doma. Pro ni to bylo jednoduché: co milovala, na to si dělala nárok. Zabořila hlavu hlouběji do polštáře a věnovala mu nedůvěřivý pohled. „Na pojistné podvody je zapotřebí zvláštního agenta?“

„Ano, pokud jsou spojeny s únosem, přechodem státních hranic a vraždou.“

Vražda. Takže měla pravdu: někdo se ji skutečně snažil zabít. Udeřil ji právě tehle někdo do hlavy, nebo k té bouli přišla prostším způsobem, například pádem?

„Co vás přivedlo na Solomon Green?“

„Tip.“ Koutky úst se mu zvedly v úsměvu. „Agentury starající se o dodržování zákona by nemohly fungovat bez práškačů.“

„Takže vy jste věděl, že Sole je v nebezpečí?“ To se jí nelíbilo. V jejích tmavých očích zaplála zloba. „Proč jste mi to neřekl? Mohla jsem na něj nenápadně dávat pozor. Neměl jste právo riskovat jeho život.“

„Všichni koně jsou pojištění. Cílem mohl být kterýkoli z nich. Sole byl nejméně pravděpodobný, protože je tak známý. Jeho smrt by vyvolala spoustu otázek, přitáhla soustu pozornosti.“ Odmlčel se, nepřestáváje ji pozorně sledovat. „A až do včerejšího večera jste figurovala na mém seznamu podezřelých.“

Ušklíbala se, ale přijala to. „Čím včerejší večer změnil váš názor? Co se stalo?“ Bylo to znepokojivé a děsivé, že si nedokázala vzpomenout.

„Přišla jste za mnou, abych vám pomohl. Byla jste vzteky a strachem bez sebe. Tvrdila jste, že odtamtud musíme Solea dostat a že jestli vám nepomůžu, poradíte si sama.“

„Řekla jsem vám, kdo po něm jde?“

Zavrtěl hlavou.

„Ne. Jak už jsem říkal, skoro jste nemluvila. Nechtěla jste odpovídat na žádné otázky. Myslel jsem, že máte strach a že až dostaneme koně do bezpečí, dám vám trochu času, abyste se uklidnila, a pak se vás na všechno vyptám. Potom jsem si všimnul, že jste celá bledá a třesete se. Chtěla jste jet dál, ale já jsem vás přiměl tady zastavit. Jakmile jsme se dostali do pokoje, zhasla jste jako svíčka.“

To jí opět připomnělo onu zajímavou otázku, zda se svlékla sama, nebo zda to udělal za ni.

Zjevně byl přesvědčený, že je schopen přimět ji, aby jednala po jeho. To ji rozladilo. Tím víc, že to nebyl jen jeho dojem, ale skutečnost potvrzená činy. Zamračila se. Její momentální pozice to dokazovala. Neublížil jí, ale fyzicky byla pořád ještě silně pod jeho kontrolou.

Zamračila se ještě víc, když si uvědomila, že se už zase v myšlenkách zatoulala bůhví kam. Nemohla si dovolit nechat se rozptylovat jeho přitažlivostí. Soleův život, a možná i její vlastní, závisel na tom, jestli tomuto muži dokáže pomoci.

Nic důležitějšího momentálně neexistovalo.

„Stonicherovi,“ řekla pomalu. „Ti jediní by finančně vydělali na Soleově smrti, ale vydělali by ještě víc, kdyby ho prodali jako chovného hřebce, takže není důvod, proč by ho zabíjeli.“

„To je další důvod, proč jsem si myslel, že není v nebezpečí. Sledoval jsem všechny ostatní koně.“

Pojistka za ně by nebyla tak vysoká, ale jejich smrt by zároveň zdaleka nezpůsobila takový rozruch.“

„Jak jsem vás našla?“ zeptala se. „Přišla jsem za vámi domů? Volala jsem vám? Viděl nás někdo, nebo viděl jste vy někoho?“ MacNeil měl pokoj na ubytovně, kde bydleli všichni dočasní zaměstnanci a také ti, kteří potřebovali být neustále blízko stájí. Maris jako trenérka byla natolik důležitá, že měla svou vlastní malou třípokojovou chatku. Pan Wyse, člověk, který se staral o hřibata, měl také svůj vlastní byt, přímo v prvním patře jedné ze stájí, odkud mohl sledovat nastávající maminky na monitorech. Na farmě byl někdo vždycky; někdo je musel vidět, jak odjíždějí.

„Nebyl jsem doma. Byl jsem ve stáji číslo dvě na kontrole, a právě jsem vycházel zadními dveřmi, když jste kolem mě projela na Soleovi. Byla tma, takže jsem byl překvapený, že jste si mě všimla. Zastavila jste u mě a řekla jste mi, že vám musím pomoci. Nákladák s přívěsem, který přivezl odpoledne tu malou hnědku, tam ještě stál a byl zapojený, takže jsme naložili Solea a vyrazili. Pokud nás někdo viděl, sotva si mohl všimnout, že máme v přívěsu koně, natož poznat, že je to Sole.“

Bylo to možné, myslela si. Do stodoly číslo dvě dávali klisny, které byly na farmu posílány k oplodnění. Noc v prosinci přicházela brzy, o koně už bylo postaráno a dělníci odpočívali nebo byli na večeři. Nákladák s přívěsem nepatřil Solomon Greenu a každý věděl, že odpoledne přivezl klisnu, takže nikomu nemuselo připadat divné, že hned zase odjel – až na řidiče, který se rozhodl zůstat na farmě přes noc a vyrazit až druhý den ráno. A Solea nebylo obtížné naložit. Nikdy nedělal žádný zmatek a vlastně se zdálo, že cestuje rád.

Naložit ho nemohlo trvat déle než minutu, a pak už mohli být na cestě.

„Já jsem neměla šanci zavolat rodině,“ řekla. „Volal jste někomu vy, zatímco jsem spala?“

„Šel jsem k telefonu a zavolať jsem do kanceláře, co se děje. Pokusí se nám pomoci, ale nemohou toho dělat mnoho, aby celou operaci nevyzradili. Pořád ještě nevíme, kdo za tím stojí – pokud jste si ovšem během posledních pár minut nevzpomněla na něco dalšího?“

„Ne,“ řekla lítostivě. „Poslední, na co si vzpomínám, je, jak jsem včera odpoledne šla do stájí. Víím, že to bylo po obědě, ale nevím, kdy přesně. Pak už mám v hlavě jen útržky toho, že jsem byla rozzlobená a bála jsem se a utíkala jsem k Soleovu boxu.“

„Jestli si vybavíte něco dalšího, i kdyby jen nějaký malý detail, okamžitě mi to řekněte. Tím, že jsme toho koně ukradli, jsme jim dali vynikající příležitost zabít ho a svést to na nás, protože nevědí, že jsem z FBI. Tvrdě po nás půjdou a já musím vědět, koho očekávat.“

„Kde je Sole teď?“ zeptala se ho vyplašeně a zavrtěla se ve snaze shodit ho ze sebe. Chtěla se obléct a vyrazit za hřebcem. Nikdy nebyla lhostejná k pohodlí a bezpečnosti koní, a i když věděla, že MacNeil je v péči o koně svědomitý, odpovědnost za Solea nesla ona.

„Uklidněte se. Je v pořádku.“ MacNeil ji zachytil za ruce a znovu jí je vtisknul do polštáře. „Schoval jsem ho do lesa. Nikdo ho nenajde. Nemohl jsem jim to usnadnit. Nechat ho na parkovišti, kde by se k němu každý mohl dostat, to by bylo nápadné i hlupákovi. Budou nejdřív muset dostat nás, aby ho našli.“

Uvolnila se. „Dobrá. Co budeme dělat teď?“

Zaváhal. „Původně jsem chtěl zjistit, co víte, a potom vás uklidit někam do bezpečí, než se všechno urovná.“

„Kam mě strčíte teď, do přívěsu k Soleovi?“ zeptala se ho poněkud kousavě. „Smůla, co? Nemůžu vám říct, co vím, a vy mě potřebujete mít poblíž pro případ, že bych si na to vzpomněla. Jste v troubě, MacNeile, nemůžete mě strčit vůbec nikam.“

„Stejně existuje jen jedno místo, kde bych vás chtěl mít,“ řekl pomalu. „A tam už vás mám.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Jeho prohlášení ji nijak nepřekvapilo.

Alex MacNeil měl čirou mužskou majetnickost vepsanu v každém svém gestu, v každé linii svého těla, hleděla na ni i z těch jeho pronikavých modrých očí.

Maris věděla, že se v tom pohledu nemýlí. Když vyrůstala, vídala ho v očích svého otce pokaždé, když se podíval na její matku, když k ní přistoupil, když se jí dotknul. Vídala ho také u svých pěti bratrů, nejdřív s jejich přítelkyněmi, potom u čtyř z nich s manželkami. Byl to pohled touhy, žhavé a mocné.

Bylo to děsivé a vzrušující zároveň. Šokovalo ji to, přestože o tom věděla od první chvíle, kdy ho spatřila, a celou dobu jí bylo jasné, že se s tím jednou bude muset vypořádat.

Právě proto se mu tak vyhýbala, nechtěla si komplikovat život tím, že by se s ním zapletla. Jistě, scházela se s muži, ale instinktivně vycouvala pokaždé, když to začalo vypadat příliš vážně. Nikdy neměla dost času ani trpělivosti pro cokoli, co narušovalo její soustředění na koně a kariéru, a nikdy k sobě nikoho nechtěla pustit tak blízko.

K jejímu soukromí měla přístup pouze její rodina. Zdálo se, že to je charakteristická vlastnost Mackenzieů, tahle schopnost být sám a zcela spokojený, přestože se všichni její bratři kromě Chanceho nakonec oženili a byli bláznivě zamilovaní do svých žen. Maris vždycky zastávala názor, že raději bude čekat, dokud ji také nepotká životní láska, než aby plýtvala čas krátkými milostnými románky s muži, s nimiž ji spojovala jen fyzická přitažlivost.

Ta tady s MacNeilem byla, to ano. Její důkaz se jí naléhavě tisknul do měkké prohlubně jejího klína a lákal ji, aby rozevřela stehna víc. A ona to chtěla udělat. Věděla sice, že by se měla odtáhnout, ale nedokázala to. V jejím těle nebyl jediný kousíček, který by se chtěl pohnout, pokud by to nebylo do jeho těsnějšího objetí.

Vzhlédla do jeho zarostlé tváře, do modrých očí, potemnělých touhou. Nemilosrdně potlačovanou touhou. Když se jejich pohledy setkaly, její oči hořely stejným žářem. „Otázkou je,“ řekla pomalu, „co s tím uděláte.“

„Nic moc,“ zamumlal a netrpělivě se k ní přitisknul. Z hrdla se mu vydralo zasténání. „Máte otřes mozku. Bolí vás hlava. Honí nás bůhví kolik lidí, takže se musím soustředit na situaci, ne na to, jak se vám dostat do kalhotek. A i kdybyste řekla ano, musel bych zatraceně říct ne, protože ten otřes mozku vám mohl způsobit duševní újmu!“ Poslední větu procedil mezi zuby, jako by ho každé slovo bolelo.

Ležela pod ním úplně nehybně, i když instinktivně toužila rozevřít stehna a přitáhnout ho na sebe, do svého horkého klína. Oči jí potemněly a zjihly něčím záhadným a věčným. „Hlava už mě tolik nebolí,“ zašeptala, hypnotizující ho pohledem. „A duševní újmu jsem neutrpěla.“

„Ach, Bože,“ zasténal, opřel si čelo o její a zavřel oči. „Dva z pěti důvodů jsou pryč.“

Maris pohnula pažemi a on okamžitě pustil její zápěstí. Když mu položila ruce na ramena, napjal se. Čekal, že ho odstrčí, věděl, že to tak bude nejlepší, ale bál se toho, že se jí už nebude moci dotýkat. Neodstrčila ho. Místo toho prohnětla v dlaních mocné

oblíny jeho ramenních svalů, potom sklouzla prsty po křivkách jeho klíčních kostí dolů až na pevnou rovinu jeho hrudníku. Do dlaní jí lechtaly jeho kudrnaté černé chloupky. Jeho ploché bradavky ztvrdly do ostrých hrotů. Pod rukama cítila jeho divoce bijící srdce.

Byla překvapená a trochu zaskočená intenzitou touhy, kterou pociťovala. Ne, nebyla to jen touha, byla to potřeba. Potřeba, žhavá a silná. Sexuální náruživost vídala celý život, u koní na ranči, ale i ve své vlastní rodině, a vždycky ji považovala za něco mocného a něžného, ale také prostého a zároveň složitého. Nikdy nepodceňovala sílu sexu. Vídala ji, ale nikdy předtím ji nepocítila, ne tenhle žár a bolest, tuhle prázdnotu, kterou mohl vyplnit jen on. Vždycky si myslela, že jestli tohle někdy pocítí, bude to spojeno s láskou, jenže tady láska nepřicházela v úvahu, protože ho vůbec neznala. Věděla, jak se jmenuje a co dělá, bohužel však nic o tom, jaký je. A cizího člověka prostě milovat nemohla, přestože ji přitahoval.

Ale její švagrová Barrie jednou říkala, že když poznala Zanea, po pěti minutách věděla, jaký je, a byla do něj zamilovaná. Neznali se, ale mimořádné okolnosti je zavedly do důvěrné situace, která jim umožnila poznat nejjemnější aspekty charakteru toho druhého, které by jinak objevovali celé měsíce.

Maris se zamyslela nad svou vlastní situací a nad cizincem, který ji tak intimně sdílel s ní. Co se o něm dozvěděla od chvíle, kdy se probudila v jeho náruči?

Nenaléhal na ni. Chtěl ji, ale nenaléhal. Okolnosti nebyly příznivé, takže vyčkával. Byl to trpělivý člověk, nebo alespoň člověk, který ví, kdy má být trpělivý. Byl inteligentní. To mohla zjistit už dávno – kdyby se s ním nebála promluvit. Nevěděla to jistě, ale měla pocit, že

zvláštní agenti FBI musí mít právnické vzdělání. Měl také určité znalosti medicíny, nebo alespoň věděl něco o otřesech mozku. Měl rozhodně dostatečně silnou vůli, když ji přiměl udělat něco, co nechtěla, ačkoli samozřejmě s otřesem mozku nebyla ve své kůži. Postaral se o ni. A hlavně, i když spala téměř nahá v jeho objetí, nezneužil toho sexuálně.

Musela uznat, že toho o něm neví zas až tak málo. Byl trpělivý, inteligentní, vzdělaný, starostlivý a čestný a měl silnou vůli. A pak tu bylo ještě to nebezpečí, ta moc, která z něj vyzařovala na každém kroku. Vzpomínala si na ten tichý, autoritativní tón jeho hlasu, na tu nekonečnou sebedůvěru, že se dokáže o všechno postarat. V tom byl stejný jako její bratři, zvláště Zane a Chance, a ti patřili k nejnebezpečnějším mužům, které znala.

Vždycky věděla, že jeden z důvodů, proč se nikdy nezamilovala, byl ten, že jen málo mužů se mohlo vyrovnat jejím bratrům. Nechtěla se spokojit s něčím horším, takže se spokojeně oddávala kariéře. Jenže Alex MacNeil byl po čertech dobrý a její srdce to cítilo. Náhle, poprvé v životě cítila, že by se mohla zamilovat.

A potom, hledíc do hlubin jeho modrých očí, si uvědomila, že už se to stalo.

„Mimochodem,“ řekla tiše. „Mám pro vás velice důležitou otázku.“

„Do háje,“ utrousil, potom omluvně pokrčil rameny.

„Jste ženatý nebo jinak zadaný?“

Věděl, proč se na to ptá. Musel by být mrtvý, aby necítil, jak to mezi nimi jiskří, a jeho vzrušení bylo jasným důkazem, že k mrtvole má daleko.

„Ne. Nemám žádné závazky.“ Nezeptal se na totéž jí. Než se vydal na Solomon Green, prověřil si všechny

zaměstnance, takže věděl, že je svobodná a nemá žádný záznam v trestním rejstříku. Když potom na farmě začal pracovat, vyptáváním zjistil, že nemá ani žádnou trvalou známost. Ostatní chlapi si z něj dělali legraci, že za šéfovou pálí, a on jim to nevyvracel. Koneckonců, vždyť to stejně byla pravda, tak proč to nepoužít jako zástěrku?

Maris se zhluboka nadechla. Tak to by bylo. S přímostí, s níž čelila životu, se na něj usmála. „Pokud už nepřemýšlíte o tom, že si mě vezmete,“ řekla, „měl byste začít.“

Mac se snažil nedat na sobě znát šok, který jím projel. Manželství? Ještě ji ani nepolíbil, a ona už mluvila o manželství!

Rozumný člověk by vstal a soustředil se na práci, jejíž součástí bylo udržet je oba příštích několik hodin naživu. Rozumný člověk by s ní dál neležel v posteli a neobjímal ji, pokud by hodlal zůstat svobodný.

Chtěl ji, o tom nebylo pochyb. S touhou měl své zkušenosti už od čtrnácti let a věděl, jak ji ignorovat, když se dostala do konfliktu s jeho prací. Jeho práce byla náročná a on se do ní vrhal s chladnou, pronikavou inteligencí, která pak často vládla i jeho osobnímu životu. Vždycky ve svých vztazích byl tím, kdo měl všechno pod kontrolou, tím, kdo známost ukončil, když se mu zdálo, že se na něj dotyčná začíná příliš lepit a očekávat od něj víc, než jí je ochoten dát. Cítil, že by nebylo fér nechal ženu, aby k němu přilnula a začala podléhat marným nadějím, takže každý vztah prostě ukončil dřív, než došlo na fázi slz a výčitek.

Jenže to ještě neznal Maris Mackenzieovou.

Nevstal. A co víc, dokonce se ani nezasmál a neřekl, že na ní otřes mozku přece jen zjevně zanechal

určité následky. Byla malá, drobná, skoro křehká, takže bylo směšné, aby se ji bál rozzlobit. Zrovna tak bylo směšné, že by se bál ranit její city. Chtěl ji prostě dál držet, tisknout ji k sobě a chránit ji před nebezpečím, které kolem nich mělo během příštích hodin vypuknout, chránil ji před vším – kromě sebe. Chtěl ji mít, otevřenou, zranitelnou, nahou a jen pro sebe. Chtěl se utopit v těch svůdných černých očích a zapomenout na všechno kromě horečné rozkoše spojení s ní.

Ten rychlý zvrat událostí ho zjevně pořádně vyvedl z rovnováhy. Až do včerejšího večera ona i všichni ostatní na Solomon Greenu byli na jeho seznamu možných podezřelých, a on se odmítal zabývat horkem, které ho zaplavilo pokaždé, když se v dohledu objevilo její štíhlé, znepokojivě ženské tělo. Ztracené, nemusel ji ani vidět, pouhé pomyšlení na ni mu nedávalo spát.

Zlobilo ho, že ji nedokáže ignorovat stejně snadno, jako ona ignorovala jeho. Měla v sobě jakousi pronikavou soustředěnost, která vypovídala o železné síle vůle. Byla pohroužená do své práce tak jako on do té své, vlastně možná ještě víc, protože zjevně vůbec nevnímala jeho existenci jako muže. To pomyšlení bylo podivně znepokojivé. Potřeboval splynout s davem, ale místo toho zjišťoval, že chce vyniknout, aby si ho konečně všimla. Noc za noci ležel sám na posteli a přemýšlel o ní, neschopen přestat. Trápilo ho, že ho tak přehlídí. Chtěl, aby si uvědomila jeho existenci stejně, jako si on uvědomoval její, chtěl vědět, že se také převrací na posteli a nemůže při pomyšlení na něj usnout.

A intenzita touhy po ní v něm probouzela zuřivost. Líbilo se mu na ní úplně všechno, a to samo o sobě bylo překvapivé, protože na jejím chování nebylo nic

otevřeně sexuálního. Nikdy neflirtovala, nikdy žádnému muži nenadržovala, nikdy nedělala dvojsmyslné poznámky, nikdy se nesnažila činit přitažlivější. Ne že by to potřebovala; nemohla ho vzrušovat víc, ani kdyby se před ním začala procházet nahá.

Věděl přesně, jak džíny obepínají její oblý zadeček, mnohokrát si představoval, jak ty oblé půlky svírá v dlaních a přitahuje je vstříc svým přírazům. Důkladně prozkoumal tvar jejích vysoko postavených, plných ňader pod flanelovými košilemi, které nosila, a málem zešlél při pomýšlení, jak úzká by při své drobné postavě asi byla, kdyby do ní vklouznul. Fascinovala ho hebkost její saténové pokožky, tak bezchybné, jako by netrávila celé hodiny na slunci. Žádná žena by neměla mít pokožku jako ona, myslel si, tak čistou a tak jemnou. Když se podíval na její hnědé vlasy zesvětlené slunečními paprsky do špinavé blond, musel myslet na to, že kdyby se jich dotknul, byly by jako hedvábí. Oči měla černé jako noc, bezedné a neproniknutelné, lákající každého muže, aby se ponořil do jejich záhadných hlubin.

Připadalo mu jako zázrak, že ji celou noc držel v náručí a vůbec o nic se nepokusil, i když měla na sobě jen titěrné sexy kalhotky a jeho vlastní tričko, které jí bylo tak velké, že jí neustále sklouzávalo dolů a odhalovalo jedno hedvábné rameno.

Bohužel si nemohl dovolit svou touhu ukojit. Až do včerejšího večera se s ní ani neodvážil promluvit, i když věděl, že by měl, minimálně proto, aby zjistil, co ví. Zvláštní bylo, že měl pocit, jako by se mu také vyhýbala, ačkoli si okamžitě všimnul, že je to trénerka, která zná všechny své podřízené a dobře s nimi

vychází. Ke koňům se chovala neskutečně jemně, a pokud došlo na péči o ně, vyžadovala tvrdou kázeň, navíc způsobem, kterým si získala úctu a obdiv všech. Bylo zcela proti její povaze, aby se mu vyhýbala, přesto však přesně tohle dělala.

To v něm probouzelo podezření. Byla to jeho práce, být podezřívavý, všímat si všeho neobvyklého, a její chování vůči němu ho přivedlo k obavě, zda naopak něčím nevzbudil podezření on v ní. Díky svému původu se vyznal v koních, a bylo proto logické, že na tu práci vybrali jeho. Snažil se vypadat nenápadně. Přesto si byl neustále vědom, že ho policejní výcvik trvale změnil, a bystré oko mohlo zahlédnout maličkosti, které ho navždy odlišily od ostatních: neobyčejnou ostražitost, jeho rychlé reflexy, bezděčný zvyk zaujímat pozice výhodné pro obranu.

A ona si těch detailů všimla a pochopila, co znamenají. Vůbec se mu nelíbila ta bystrost, se kterou k němu vzhlédla a oznámila mu: „Vy jste policajt,“ i když ho už předchozího večera přesvědčila, že do toho případu není zapletená. Viděla těma svýma černýma očima příliš mnoho, a teď se na něj dívala, jako by mu viděla až do duše.

Zvítězila v něm upřímnost. I když mu jeho tělo říkalo, aby nedělal nic, čím by mohl ohrožit vydobytou pozici, a zůstal tam, kde je, na ní a mezi jejíma nohama, zaskřípal zuby a řekl to, co musel říct.

„Manželství? Ten otřes mozku je zřejmě horší, než jsem si myslel, protože blouzníte.“

Neurazila se. Místo toho mu ovinula paže kolem krku a zase ho obdařila tím svým nevyzpytatelným, zatraceně ženským úsměvem.

„Chápu,“ řekla tiše. „Potřebujete čas, abyste si na tu představu zvyknul, a navíc máte práci. Tohle může počkat. Momentálně musíte chytit ty zabijáky koní.“

PÁTÁ KAPITOLA

Potřebovala si udělat jasno v hlavě, potřebovala být chvíli sama, aby přestala být tak nervózní. Lehce zatlačila do jeho ramen; zaváhal, ale potom se odkulil na stranu. Ztráta jeho tíhy, toho tlaku, toho živočišného tepla byla tak nečekaně bolestivá, že si ho málem znovu přitáhla na sebe. Letmý pohled na napnutou látku jeho šortek jí řekl, že by nemusel další dráždění vydržet, a i když po něm nesmírně toužila, chtěla si jejich první milování plně užít. A to s otřesem mozku a bůhví kolika pronásledovateli v patách prostě nešlo.

Opatrně se posadila, dávajíc si dobrý pozor, aby co nejméně hýbala hlavou. Aspirin jí pomohl, bolest byla o něco snesitelnější. Pomalu se postavila.

Okamžitě byl vedle ní a chytil ji za ruku. „Co to děláte? Potřebujete si ze všeho nejdřív co nejvíc odpočinout.“

„Dám si sprchu a vezmu si něco na sebe. Jestli mám být zastřelena, chci být oblečená, až se to stane.“ Bože, byl tak velký a stál téměř nahý přímo před ní. Zhluboka se nadechla, bojujíc s touhou přitisknout se k němu a zjistit, na jaké části jeho ramene by teď, když stáli, spočinula její hlava nejpohodlněji. Měl krásné tělo, široká ramena, svalnaté ruce a nohy. Jak byla hloupá, když se mu celé ty týdny vyhýbala, místo aby se ho snažila poznat! Měla si uvědomit dřív, proč její reakce na něj byla tak divoká, proč cítila ten podivný strach.

Tohle byl muž, se kterým stráví zbytek života. Její domov vždycky býval na vrcholu jistého kopce ve Wyomingu, ať už ji její práce zavedla kamkoli. Alex MacNeil to teď změní. Její domov bude u něj. Kam

půjde on, půjde i ona. A zvláštního agenta FBI mohli poslat kamkoli. I do města, což by znamenalo, že by se musela vzdát koní. Nikdy v životě nepotkala muže, kvůli kterému by byla ochotná opustit své koně, ale když se dívala na Alexe, věděla, že kvůli němu by to udělala.

Byl její. Ona byla jeho. Cítila to celou svou bytostí, jako by v ní rozehrával nějakou tajnou strunu, kterou dokázal rozeznít jen on.

Ale byli obklopeni nebezpečím a ona potřebovala být připravená.

Pozoroval ji tím svým soustředěným pohledem. Nepustil ji, naopak si ji přitáhnul blíž a jednu paži jí ovinul kolem štíhlého pasu. „Zapomeňte na všechno, co máte v úmyslu. Nemusíte dělat nic, jen se držet v bezpečí.“

Jeho blízkost byla příliš dráždivá. Maris mu položila hlavu na hrud', zabořila tvář do houštiny černých chloupků a zaplavila ji téměř bolestivá něha. „Nenechám vás v tom samotného.“ Pár centimetrů od úst měla jeho bradavku. Tomu pokušení se nedalo odolat. Posunula se o těch pár centimetrů a dotkla se toho plochého hnědého terčíku špičkou jazyka.

Zachvěl se a bezděčně ji k sobě přivinul těsněji. Když ji však vzal jemně za bradu, tvářil se temně a rozhodně. „Je to moje práce,“ řekl tím vyrovnaným, neúprosným tónem, který už znala. „Jste civilistka, a navíc raněná. Nejvíc mi pomůžete, když se budete držet stranou.“

Ironicky se pousmála. „Kdybyste mě znal lépe, nikdy byste tohle neřekl.“ Vůči těm, které milovala, pociťovala silný ochranný pud, a pomyšlení, že by ho nechala čelit takovému nebezpečí samotného, ji

děsilo. Bohužel, osud dopustil, že se zamilovala do muže, který denně vstupoval mezi zákon a nejhorší společenské živly. Nemohla od něj požadovat, aby s tím přestal, stejně jako po ní její rodina nemohla chtít, aby opustila svou nebezpečnou práci s nezkrocenými koňmi. Milovala ho takového, jaký byl, a nehodlala ho měnit.

Odtáhla se od něj. „Přesto se půjdu osprchovat a obléknout. Nechci, aby mě někdo viděl jen v kalhotkách a tričku...“ Odmlčela se. „Kromě vás.“

Zhluboka se nadechnul a Maris si všimla, jak zaťal ruku v pěst, aby ji k sobě znovu nepřitáhnul. Vzhledem k tomu, že je začínal tlačit čas, ustoupila od něj a chopila se svých věcí. Když došla ke dveřím do koupelny, něco ji náhle napadlo. Přestože Zane a Chance nikdy nehovořili o svých úkolech, občas spolu probírali techniky a ona z nich hodně pochytala. Bylo by nezvyklé, kdyby agent FBI pracoval sám. Otočila se k němu. „Váš partner by měl být někde poblíž,“ řekla. „Je to tak?“

Překvapeně zvednul obočí, potom se usmál. „Je na parkovišti. Dorazil asi hodinu po nás. Nikdo nás tu nezaskočí.“

Kdyby jeho partner nehlídal, uvědomila si Maris, MacNeil by se nikdy neuvolnil natolik, aby s ní vlezl do postele a nechal se rozptylovat sexuálními choutkami. Přesto si byla jistá, že nespál, ale byl vzhůru pro případ, že by dostal signál od svého kolegy.

„Jak se jmenuje? Jak vypadá? Potřebuji vědět, kdo je kdo.“

„Dean Pearsall. Je metr sedmdesát pět vysoký, štíhlý, má tmavé vlasy a oči a začíná plešatět. Pochází z Mainu. Jeho přízvuk si nemůžete splést.“

„Je tam zima,“ řekla. „Musí být promrzlý.“

„Jak jsem řekl, je z Mainu. Tohle počasí pro něj není žádná novinka. Má termosku s kávou a chvílemi nechává běžet motor auta, aby mu nezamrzla skla a viděl ven.“

„Nebude to nápadné, že auto není omrzlé?“

„Jen kdyby někdo věděl, jak dlouho tam stojí, a takového detailu si stejně většina lidí nevšimne.“ Zvednul svoje džíny a zamyšlené do nich vklouznul. „Jak to napadlo Vás?“

Sladce se na něj usmála. „To pochopíte, až poznáte mou rodinu.“ S tím vešla do koupelny a zavřela za sebou dveře.

Jakmile osaměla, její úsměv pohasnul. I když si plně uvědomovala, že MacNeil a jeho partner jsou profesionálové a že by se jim neměla plést do práce, věděla zároveň, že by jim jejich plány nemusely vyjít a že by snadno mohli přijít k nějakému zranění. To se stávalo, bez ohledu na to, jak dobrý nebo opatrný člověk byl. Chance byl zraněn několikrát; vždycky se to snažil utajit před jejich matkou, ale Mary to pokaždé stejně nějak vycítila, a Maris zrovna tak. Cítila to hluboko v sobě, v nějakém tajném místě, ke kterému měli přístup jen ti, které milovala. Byla téměř bez sebe strachy, když Zanea málem zabili při zachraňování Barrie z rukou libyjských teroristů.

Stalo se to i Zaneovi, a to byl nějaký taktik. Vždycky jí říkal, že je potřeba předem předpokládat, že něco nevyjde.

Její výhodou bylo, že dobře ovládala sebeobranu, uměla skvěle střílet a věděla o bojovém umění víc, než kdokoli mohl očekávat. Na druhou stranu, pistoli nechala ve své chatě, takže byla neozbrojená, pokud se

jí nepodaří umluvit MacNeila, aby jí nějakou zbraň dal. Když ale vzala v úvahu, jak nesmiřitelně se tvářil, moc šancí si nedávala. Navíc měla otřes mozku, a i když ji bolest hlavy trochu přešla, nebyla si jistá, jak by si poradila, kdyby bylo potřeba, aby se rychle pohybovala. Skutečnost, že se jí nevrátila paměť, byla znepokojivá. Zranění mohlo být vážnější, než si myslela, přestože se některé z příznaků zmírnily.

Kdo ji udeřil? Proč se někdo snažil zabít Solea? Zatraceně, kdyby si jen dokázala vzpomenout!

Omotala si ručník okolo hlavy, aby si nenamočila vlasy, a zatímco proud vlažné vody bičoval její tělo, znovu a znovu si procházela útržky vzpomínek, jako by si myslela, že dokáže svůj pochroupaný mozek přimět, aby jí vydal svá tajemství. Když se po obědě vracela do stájí, všechno bylo v pořádku. A MacNeila potkala po setmění, řekněme kolem šesté nebo půl sedmé. Někdy během těch pěti hodin se dozvěděla, že Soleovi hrozí nebezpečí a zřejmě nějak odhalila vraha, za což si vysloužila ránu do hlavy.

Nedávalo to smysl, ale za celou tou krádeží slavného hřebce museli stát Stonicherovi, protože těm jediným by jeho smrt přinesla finanční užitek. Vzhledem k tomu, že jeho prodejem na chov by však získali víc než za pojistku, zabít ho by dávalo smysl v jediném případě: kdyby s ním bylo něco v nepořádku, něco, co by jim znemožňovalo prodat ho.

Nebyla to otázka zdraví. Maris vyrostla mezi koňmi, bezmezně je milovala a bedlivě dohlížela na to, aby žádnému z jejích svěřenců nic nechybělo. Sole byl dokonale zdravý, neobyčejně silný a rychlý kůň, plný energie a dobré nálady. Neměl žádné špatné návyky. Maris milovala všechny své koně, ale Sole pro ni byl

vždycky výjimečný. Nedokázala snést pomýšlení, že by ho někdo zabil. A nedovedla pochopit, proč by to dělal.

Napadal ji jen jediný důvod, který by mohl bránil jeho prodeji na chov a kvůli němuž by majitelé mohli chtít dát přednost pojistce před větší částkou, kterou by získali jeho prodejem: kdyby testy plodnosti ukázaly, že je sterilní.

V tom případě by ho sice Stonicherovi mohli dát vykastrovat a nechat ho závodit tak dlouho, dokud by mohl, jenže i to nejsilnější zvíře se může zranit a jeho závodní kariéra může neočekávaně skončit. Sázet na budoucí výhry bylo riskantní, pojistka představovala jistotu. Pokud Sole skutečně byl sterilní, Stonicherovi se opravdu mohli rozhodnout pro jistotu a najmout si někoho, aby ho zabil.

Nechtěla si to o nich myslet. Joan a Ronald Stonicherovi jí vždycky připadali jako slušní lidé, i když by se s nimi nikdy nedokázala blíže přátelit. oba pocházeli z bohatých farmářských rodin, ačkoli se zdálo, že Ronald chová koně jen proto, že farmu zdědil. Joan sice koním rozuměla lépe než její manžel a byla i lepší jezdkyň, ale byla to chladná, odtažitá žena, kterou více zajímaly večírky než práce ve stájích. Otázkou bylo, zda by dokázali kvůli penězům zabít.

Ale nikdo jiný by z toho nic neměl, takže to museli být oni.

Určitě to však nechtěli udělat sami. Maris si nedovedla představit, že by některý z nich byl něčeho takového schopen. Na vraždu Solea si někoho najali, ale koho? Musel to být někdo, koho vídala každý den, někdo, jehož přítomnost u koní by nevzbudila pozornost. Pravděpodobně to byl někdo z příležitostných pomocníků, ale nemohla vyloučit ani

dlouhodobého zaměstnance. Pár set tisíc představovalo pořádné pokušení.

Vypnula vodu a začala se utírat, nepřestávajíc celou situaci převracet v hlavě. Než se oblékla, bylo jí jasné jedno. MacNeil musel vědět, kdo je tím vrahem.

Vyšla z koupelny a málem o něj zakopla. Opíral se o rám dveří, ruce založené na prsou, a trpělivě čekal, kdyby se jí náhodou udělalo slabo a potřebovala ho. Také se oblékl, a i když v džínách, flanelové košili a vysokých botách vypadal po čertech sexy, litovala, že už na sobě nemá jen ty těsné boxerky.

Maris ho dloubla prstem pod žebra. „Vy víte, kdo to je, že?“

Pohlédl na její drobnou ručku, pánovitě se zarývající do jeho hrudi, a ušklíbl se. Pravděpodobně nebyl zvyklý, aby ho zpovídal někdo, koho by dokázal uzvednout jednou rukou. „Proč si to myslíte?“ opáčil a napřímil se, aby jí tak beze slov připomněl svou nadřazenost.

Možná by mu to i bylo vyšlo, kdyby Maris celý život nesledovala svou drobnou, křehkou maminku, jak vládne domácnosti plné svalnatých mužů. Místo aby se nechala zastrašit, dloubla ho ještě silněji.

„Říkal jste, že vás na Solomon Green přivedl tip. FBI na tomhle případu zjevně už chvíli pracuje, takže nepochybně máte seznam podezřelých, které sledujete. Jeden z nich teď pracuje na Solomon Greenu, že? Proto jste přišel.“ Zamračila se na něj. „Proč jste říkal, že jsem podezřelá, když jste zatraceně dobře věděl...“

„Zadržte.“ Zarazil ji gestem ruky. „Byla jste podezřelá. Každý byl podezřelý. Náš člověk určitě nepracuje sám. Do případu musí být zapletena spousta lidí. Může v tom jet kdokoli ze zaměstnanců.“

Pomyšlení, že by někdo z jejích lidí byl schopen zúčastnit se vraždy koně pro peníze, se jí nelíbilo, ale musela připustit, že to není nemožné. „Takže jste ho sledovali a pokoušeli se ho chytit při činu.“ Tmavé oči jí zaplály zlobou. „To jste toho koně chtěli opravdu nechat zabít, jen abyste proti němu měli důkaz?“

„Pochopitelně bychom byli raději, kdyby k tomu nedošlo,“ řekl opatrně, nespouštěje z ní zrak. „Ale samozřejmě jsme si byli vědomi i této možnosti.“

Nenechala se oklamat formálností jeho tónu. Bylo jí jasné, že i když by koni nerad ubližoval, byl by to ochoten dovolit, kdyby nebylo jiného zbylí.

Neuvažovala o tom, že se na něj vrhne. Byla rozzlobená, ale ne hloupá. Už jí více než jasně dokázal, že je pro ni tím pravým. Přesto ho její výraz musel přivést k domněnce, že se ho znovu pokusí zneškodnit, protože jeho ruka vystřelila vzhůru v jednom z těch bleskurychlých pohybů a zachytila její zápěstí.

Narovnala se do svých plných sto šedesáti centimetrů a vzdorně zvedla hlavu. „Odmítám obětovat koně. Jakéhokoli koně.“

„Já to také nechci.“ Vzal ji za bradu a jemně přejel bříškem palce po sametové pokožce. „Ale nemůžeme nic podniknout, dokud nezískáme nějaký nezvratný důkaz, díky kterému bychom je dostali za mříže. Musíme to udělat tak, aby je z toho žádný právník nemohl dostat, jinak vrah zůstane na svobodě. A tady nejde jen o koně a pojistné podvody. Byl zabit jeden ošetřovatel, teprve šestnáctiletý. Asi náhodou na něco narazil podobně jako vy, ale bohužel neměl takové štěstí. Příštího rána se našel v boxu mrtvý kůň a chlapec nikde. To bylo v Connecticutu. O týden později jeho tělo objevili v Pensylvánii.“

Maris na něj šokované zírala. Stonicherovým možná šlo jen o peníze, ale spojili se s lidmi, kteří byli ztělesněním veškerého zla.

MacNeilova tvář byla jako vytesaná z kamene. „Neudělám nic předčasněho, čím bych zmařil vyšetřování. Dostanu ty bastardy za každou cenu. Je vám to jasné?“

Bylo. Naprosto. Takže zbývalo jen jediné. „Vy se odmítáte vzdát případu a já nedovolím, aby se něco stalo Soleovi. To znamená, že mě budete muset použít jako volavku.“

ŠESTÁ KAPITOLA

„V žádném případě,“ pravil odmítavě. „Ani náhodou.“

„Budete muset.“

Zadíval se na ni, napůl podrážděně, napůl pobaveně. „Zlato, byla jste šéfkou tak dlouho, že už nevíte, co je to poslouchat. Tenhle případ vedu já, takže vy budete dělat, co vám řeknu, nebo vás spoutám, dám vám roubík a strčím tu vaši sladkou prdelku někam do šatníku, než tohle skončí.“

Maris na něj mrkla. „Takže podle vás mám sladkou prdelku?“

„Tak sladkou, že se do ní asi brzy zakousnu.“ Ta představa se mu líbila; viděla, jak mu potemněly oči. Potom se vzpamatoval a zazubil se na ni. „Ale bez ohledu na to, jak jste sladká nebo jak na mě mrkáte, můj názor na tuhle věc nezměníte.“

Založila si ruce na prsou a sdělila mu neoddiskutovatelnou skutečnost. „Potřebujete mě. Nevím, co jsem viděla nebo kdo mě udeřil, jestli to byl některý ze Stonicherových, nebo jejich najatý vrah. Ale oni netuší, že si nic nepamatuju, a neví o vás, takže si myslí, že jsem pro ně největší hrozbou já.“

„Právě proto se budete držet v ústraní. Pokud je to přímo jeden ze Stonicherových, nemůžu předem říct, jak se zachová. Raději budu kdykoli jednat s profesionálem než s amatérem, který je schopen zpanikařit a udělat něco opravdu hloupého, jako třeba zastřelit vás uprostřed davu svědků.“

Nenechala se odradit.

„Podívejte, pravděpodobně jsou překvapení, proč jsem na ně ještě nezavolala policii. Buď si myslí, že pořád ještě ležím někde v bezvědomí, nebo dospěli k závěru, že jsem si uvědomila, že nemám žádný důkaz a nebudu mít před policií čím omluvit krádež jejich drahocenného koně. V každém případě mě budou chtít dostat. Jsem dokonalý obětní beránek. Mohou zabít Solea, nastražit to tak, aby to vypadalo, že jsem to udělala já, a pak zabít i mě. Nic je nepřinutí k činu rychleji, než když se jim ukážu.“

„Zatraceně, ne.“ Podrážděně zavrtěl hlavou.
„Zřejmě čtete moc detektivek.“

Zatvářila se uraženě. Její argumenty byly logické a on to věděl. Přesto se mu to nelíbilo a nesouhlasil s tím. Začínala si rychle uvědomovat, že ke svému seznamu jeho vlastností může připojit opatrný. A tvrdohlavý.

„Zlato...“ Vzal ji za ramena a začal je jemně masírovat. Její drobnost v něm probouzela nepoznanou něhu. Snažil se vymyslet něco, čím by ji přesvědčil, aby tuhle záležitost přenechala jemu a Deanovi. Byla to jejich práce. Jen by jim překážela. Zjevně si myslela, že měří dva metry a je stavěná z oceli, ale on viděl, jak je bledá, jak opatrně se pohybuje. Normálně nebyla tak křehká, i přes svou štíhlost. Viděl ji, jak jezdí, jak bez problémů zvládá hřebce, se kterými by si nedokázala poradit většina mužů, takže věděl, že je silná. A také nezdravě hrdinská.

„Podívejte,“ řekla. „Dokud nevědí, kde je Sole, jsem v bezpečí. Potřebují mě, aby se k němu dostali.“

Nehádal se s ní, nesnažil se ji přesvědčovat. Prostě zavrtěl hlavou a řekl: „Ne.“

„Nebud'te tak paličatý,“ řekla podrážděně.
„Nenechávejte se při práci ovlivňovat emocemi.“

Nikoho lepšího než mě nemáte, jsem vaše největší naděje – takže mě použijte!“

Mac zůstal stát jako opařený. On že se nechává při práci ovlivňovat emocemi? To bylo to poslední, co kdy očekával, že od někoho uslyší. V tom, co dělal, byl tak dobrý právě proto, že měl schopnost odpoutat se od emocí, které mohly jeho činy brzdit. Vždycky si zachovával chladnou hlavu, bez ohledu na to, v jak napjaté situaci se nacházel. Potom sice možná zažil pár bezesných nocí, ale dokud nebylo po všem, byl jako z ledu.

Neviděl důvod, proč by to tentokrát mělo být jinak. Jistě, toužil po ní od chvíle, kdy ji poprvé spatřil. Existovala mezi nimi silná fyzická přitažlivost. A líbila se mu. Od chvíle, kdy ho předchozího večera prakticky unesla, se toho o ní hodně dozvěděl. Byla bystrá, měla smysl pro humor a pro klid jeho duše byla až příliš sexy. Navíc na každý jeho dotyk reagovala s neskryvanou rozkoší, která mu stoupala do hlavy rychleji než whisky.

Zamračil se. Jedině skutečnost, že měla otřes mozku, mu zabránila, aby si ji nevzal, a i tak k tomu neměl daleko. Bez ohledu na to, že měli v patách vraha. Včera večer se neměl svlékat. Věděl to. Jenže ji chtěl cítit na sobě, a tak si sundal všechno kromě šortek a vklouznul do postele vedle ní. Dean by mu dal vědět, kdyby se někdo objevil, ale pokud Mac počítal správně, ještě přinejmenším hodinu by se nemělo nic stát. Přesto měl být oblečený a připravený pro případ, že by se něco zvrtno. Místo toho ležel na ní, mezi jejíma nohama, a myslel na to, že ho od ní oddělují jen dvě vrstvy bavlny. Zbavit se těch dvou vrstev by mu netrvalo ani

pět vteřin, a pak by byl v ní a všechno ostatní by mohlo jít k čertu.

Ale nic z toho se nedalo označit jako emoce. Byla to přitažlivost a mocný chtíč. Ona sice měla tu svou bláznivou představu, že poté, co s ním strávila pár hodin – a většinu z toho prospala –, se vezmou, ale to neznamenal, že on bude stejného názoru. Nehodlal se nechat vtáhnout do manželství, bez ohledu na to, jak se vzrušil, kdykoli se ocitla v jeho blízkosti.

Při pomyslení, že by ji použil jako volavku, se mu sice málem rozskočila hlava, jenže to nebyly emoce, ale zdravý rozum.

„Máte otřes mozku,“ řekl nakonec. „Pohybujete se jako šnek a raději byste se neměla hýbat vůbec. Byla byste jen přítěží, protože bych na vás musel pořád dávat pozor.“

„Tak mi dejte zbraň,“ opáčila tak nevzrušeně, až měl pocit, že se přeslechnul.

„Zbraň?“ zopakoval nevěřicně. „Bože, to si myslíte, že ozbrojím civilistku?“

Vymanila se z jeho sevření a Mac cítil, jak ho ztrátou toho kontaktu zasvrběly dlaně. Její černé oči najednou z ničeho nic nebyly bezedné, byly chladné a rozhodné a jím projelo náhlé poznání.

„Dovedu s pistolí zacházet stejně dobře jako vy, možná i lépe.“

Nepřeháněla. Tenhle pohled vídal v očích svých kolegů agentů, kteří už něco zažili a nebáli se jít do toho znovu. Vídal ho i ve svých vlastních očích a chápal, když před ním některé ženy vystrašeně uhýbaly očima.

Maris neuhnula. Vypadala křehce, ale byla z oceli.

Nemohl by ji skutečně použít? napadlo ho. Předpisy říkaly, že by se do případů neměli zatahovat civilisté, pokud se tomu lze vyhnout, ale v mnoha případech se tomu vyhnout prostě nedalo. Měla pravdu, byla jeho největší nadějí a on by byl hlupák, kdyby zmařil vyšetřování tím, že by ji nepoužil. Jeho instinkty se proti tomu bouřily, ale on věděl, že musí odložit své city stranou a soustředit se na práci.

Zatraceně, pomyslel si překvapeně, přece jen dovoľoval svým emocím, aby ovlivňovaly jeho uvažování. To nebylo dobré znamení, s tím musel okamžitě přestat.

„Dobrá,“ řekl a otočil se, aby došel pro jejich bundy. Obléknul si svojí a začal Maris cpát do té její.

„Máme málo času, takže bychom sebou měli hodit. Nejdříve potřebujeme koně dostat z přívěsu a schovat ho někde jinde, potom přívěs musíme umístit tak, aby nikdo nemohl vidět, že tam Sole není. Vy bude řídit, já se schovám na korbě auta, pod nějakými příkrývkami nebo tak.“

Zhasnul v koupelně a začal ji postrkovat ke dveřím. „Dean se postaví na silnici, odkud je uvidí, až přijedou. Potom zaujme své místo u přívěsu. Varuje nás. Jakmile přijedou, vy vyrazíte zadem tak, aby si všimli auta. Budou vás sledovat.“

Dorazili ke dveřím. MacNeil zhasnul, vytáhnul z kapsy malou vysílačku a zapnul ji. „Je vzduch čistý?“ zeptal se. „Jdeme ven.“

„Cože?“ Hlas jeho partnera zněl šokované. „Jo, vzduch je čistej. Co se děje?“

„Hned ti to řeknu.“

Zastrčil vysílačku zpátky do kapsy a odjistil řetízek na dveřích. Na prahu se zastavil a pohlédl na ni. „Jste si

jistá, že to zvládnete? Kdyby vás moc bolela hlava, řekněte mi to.“

„Já to zvládnu,“ odvětila věcně. Krátce přikývnul.

„Tak dobře.“ Otevřel dveře a Maris do tváře udeřil chladný vzduch. Zachvěla se, i když na sobě měla tlustou bundu. Vzpomněla si, že včera ráno slyšela předpověď počasí, a tak si místo své obvyklé džínové, flanelem podšité bundy vzala bundu zimní. Teď byla ráda.

Když vyšli na parkoviště, MacNeil ji vzal za paži a zavedl ji ke starému nákladnímu autu pokrytému ledem. „Počkejte chvíli,“ řekl, nechal ji schovanou za vozem, sám ho obešel, otevřel dveře pro řidiče a naklonil se dovnitř. Zaslechla kovové cinknutí klíčků, potom motor začal tiše příst.

Když se sotva slyšitelným cvaknutím auto znovu zavřel, na tváři se mu odrazilo světlo z neonové reklamy na motelu a pootevřelo dvířka její mysli.

Vzpomněla si, jak se tvářil včera večer, když řídil, na jeho temný výraz ozářený slabým zeleným světlem z palubní desky.

Vzpomněla si na zoufalství, s nímž před ním tajila svůj stav. Bála se mu dát najevo, jak je slabá, jak strašně ji bolí hlava, jak zranitelná je. Nic moc neříkal, jen řídil a temně mlčel, ale i přes bolest cítila fyzickou přitažlivost, která mezi nimi přeskakovala jako elektrina. Měla pocit, že kdyby projevila jakoukoli zranitelnost, vrhnul by se na ni. Proto s ní jel, ne proto, že by mu záleželo na Soleovi.

Po té ráně, kterou dostala, měla v hlavě zmatek. Byla vyděšená kvůli Soleovi, snažila se vymyslet nejlepší způsob, jak ho ochránit, a nebyla si jistá, jestli

může věřit MacNeilovi. Velice riskovala, když ho požádala o pomoc.

Skončila přesně tak, jak se obávala: pod ním v posteli. A navíc zamilovaná.

„Pojďte,“ řekl tiše, rozhlížeje se kolem.

Všude byla ještě tma a ticho, a taková zima, že se jim kouřilo od úst. Na nebi nebyly žádné hvězdy, a když se k zemi začaly neslyšně snášet bílé vločky, Maris pochopila proč. Džíny jí profukoval ledový vítr.

MacNeil ji zavedl k nenápadnému oldsmobilu stojícímu v rohu parkoviště mezi křovím a nějakou dodávkou. Pohybovala se velice opatrně a hlava se jí za to odměnila tím, že bolela jen mírně.

Otevřel zadní dveře auta, vstrčil ji dovnitř a sám se posadil dopředu, vedle svého partnera. Dean Pearsall vypadal přesně tak, jak ho MacNeil popsal, byl hubený a tmavý, a také pořádně zmatený.

„Co se to k čertu děje?“

MacNeil mu stručně vylíčil plán. Pearsall se pochybovačně ohlédl po Maris.

„Já to zvládnu,“ řekla, aniž by mu dala čas vyslovit své pochyby.

„Musíme jednat rychle,“ řekl MacNeil. „Můžeš nainstalovat video?“

„Jo,“ odpověděl Pearsall. „Snad. Ale bude to fofr.“

„V tom případě nebudeme dál plýtvat časem.“ MacNeil otevřel přihrádku na rukavice a vytáhnul z ní pistoli v pouzdru. Vyndal ji z něj, zkontroloval ji, potom ji vrátil zpátky do pouzdra a podal ji dozadu Maris. „Je to revolver ráže .38 na pět nábojů. V hlavní je šestý.“

Přikývla a zkontrolovala si zbraň sama. Když ji sledoval, koutky úst se mu bezděčně zvedly v úsměvu. Také by v otázce zbraně nikomu nevěřil.

„Na sedadle vedle vás je neprůstřelná vesta. Bude vám velká, ale stejně si ji vezměte.“ sdělil jí.

„To je tvoje vesta,“ podotknul Pearsall.

„Jo, ale vezme si ji ona.“

Maris si zastrčila revolver do kapsy u bundy a chopila se vesty. „Obléknu si ji v autě,“ řekla, otevřela dveře a vyklouzla ven. „Měli bychom si pospíšet.“

Když kráčeli parkovištěm zpátky k autu, sníh pořád padal. Větrák rozmrazil spodní část předního skla, takže mohli vyrazit.

Jeli bez světel, MacNeil rozsvítil, až když vyjeli na hlavní silnici a v dohledu nebylo nic kromě Pearsallova oldsmobilu. Teprve potom stisknul vypínač a zelené světlo palubní desky ozářilo tvář stejně jako předchozího večera.

Maris si svlékla bundu a vklouzla do neprůstřelné vesty. Byla těžká a tak velká, že jí sahala až do půli stehén, ale nenamáhala se protestovat, protože věděla, že v tomhle bude MacNeil neústupný

„Vzpomínám si, jak jsme spolu včera jeli,“ řekla.

Pohlédl na ni. „Takže se vám vrátila paměť?“

„Ne úplně. Pořád ještě nevím, kdo mě udeřil do hlavy. Mimochodem, nemyslíte, že byste mi to měl říct?“

Zavrčel. „Nevím, kdo vás udeřil. Existují minimálně tři lidé, kteří to mohli udělat.“

„Ronald a Joan jsou dva. Kdo je ten, koho jste sledoval na Solomon Green?“

„Váš nový veterinář. Randy Yu.“

Maris mlčela. To jméno ji překvapilo. Byla by podezřívala spoustu jiných lidí, než by ji napadl on. Byl to velice šikovný doktor a svým čtyřnohým pacientům se vždycky věnoval s maximální péčí. Jakožto veterinář potřeboval mít spoustu síly, takže jestli to byl on, kdo ji uhodil, pak ji překvapovalo, že z toho vyvázla jen s boulí na hlavě. Samozřejmě že ten, s kým bojovala, ať už to byl kdokoli, nemohl vůbec tušit, že se umí bít, natož tak dobře.

„To dává smysl,“ řekla zamyšleně. „Rychlá injekce. Sole zemře na infarkt a vypadá to jako přirozená smrt. Nevzbudí to zdaleka tolik pozornosti jako kulka.“

„Ale vy jste jim jejich plán zmařila,“ řekl MacNeil. „Teď budou chtít použít kulky – pro vás i pro koně.“

SEDMÁ KAPITOLA

Sole byl nespokojený. Nelíbilo se mu, že je tak dlouho sám a navíc zavřený v malém přívěsu. Měl hlad a žízeň. MacNeil s přívěsem zacouval hluboko do hustého lesa, tak hluboko, že Maris netušila, jak to dokázal, a nezvyklé prostředí se Soleovi také nelíbilo. Byl to kůň zvyklý na otevřené pastviny, prostorné stáje, hluk a lidi. Jakmile vystoupili z auta, zaslechli, jak rozzlobeně řehtá a kope zadními nohama do stěn přívěsu.

„On se poraní!“ Maris se rozběhla k přívěsu rychleji, než by se svou hlavou měla, ale kdyby si Sole zlomil nohu, museli by ho zastřelit. Okamžitě se dala do otevírání dveří. „Klid, kamaráde, klid,“ pravila zvláštním konejšivým tónem, který používala, když hovořila se svými koňmi. Kopání okamžitě přestalo.

„Počkejte,“ zarazil ji MacNeil. „Já ho vyvedu. Je podrážděný a já nechci, aby vás podupal. Postavte se támhle a mluvte na něj.“

Ustoupila stranou a zamyšleně ho pozorovala. Ten chlap se choval, jako by se jí nikdy v životě nic nestalo. Každý, kdo pracoval s koňmi, musel počítat s tím, že může být pokopán, pokousán nebo shozen – i když to poslední se jí nepříhodilo už od dětství. Přesto si svůj příděl zranění vybrala: měla už zlomené obě ruce a jednou také klíční kost.

I otřes mozku už kdysi prodělala. Jak se jen vypořádá s přílišnou starostlivostí toho muže, zvláště až se za něj provdá?

Stejně jako to dělá její maminka s otcem, pomyslela si s úsměvem. Bude si stát za svým, vychvalovat jeho

kvality a rozptylovat ho sexem, a hlavně si bude vybírat, kdy chce vyhrát a kdy ho nechá, aby bylo po jeho. Tohle byl jeden z těch případů, které nestály za to, aby kvůli nim tropila povyk. Prosadí si svou později, až půjde o něco důležitějšího.

MacNeil s velkým hřebcem obratně vycouval z vozu. Sole šel rád, byl šťastný, že má zase společnost a nemusí už být uvězněný v tom stísněném prostoru. Nadšeně poskakoval a strkal do MacNeila hlavou. Maris byla najednou ráda, že tu jeho energii nemusí krotit sama.

MacNeil odvedl Solea od přívěsu, přivázel uzdu k malému stromečku a poplácal koně po lesklém krku. „Dobře, už sem můžete přijít,“ zvolal na Maris. „Bavte ho, dokud nepřevezu přívěs.“

Začala hřebce hladit a povídat si s ním. Měl pořád ještě hlad a žízeň, ale byl to tak zvědavý, družný kůň, že výměnou za společnost dokázal na své potřeby zapomenout.

Dean Pearsall zastavil s oldsmobilem o kus dál a zaparkoval ho tak, aby jeho reflektory osvětlovaly celou oblast. MacNeil nasednul do auta, zařadil zpátečku a začal couvat směrem k přívěsu, vykláněje se z otevřených dveří, aby viděl, kam jede. Byl dobrý; některým lidem trvalo celou věčnost, než se jim podařilo zacouvat do správné pozice, aby šel přívěs připojit, ale MacNeil to dokázal hned napoprvé. Na agenta FBI je dobrý, myslela si Maris. Dnes byl policistou, ale v minulosti zjevně strávil hodně času u koní.

Sněžení trochu zesílilo, reflektory osvětlovaly velké vložky snášející se skrz holé větve stromů na zem. MacNeil přívěs otočil čelem do úzké cesty, kterou

přijeli, aby nebylo na první pohled vidět, že v něm Sole není. Z boku měl přívěs vysoká, úzká okna, zepředu však žádné.

Jakmile byl MacNeil hotov, do práce se dal Pearsall, vlezl si pod přívěs a začal na podvozek montovat videokameru, tak, aby ji sice nebylo vidět, ale aby přesto měla v záběru každého, kdo se k přívěsu přiblíží.

MacNeil se otočil k Maris. „Zatímco Dean bude pracovat, schováme Solea dál do lesa.“ Podíval se na osvětlené ručičky svých hodinek. „Během pěti, maximálně deseti minut bychom měli být pryč.“

V přívěsu byly příkrývky, jimiž byla přikrytá klisna, kterou předchozího večera přivezli do Solomon Greenu. Maris vzala nejtmavší z nich a přehodila ji Soleovi přes široká záda. Udělalo mu to radost, protože zavrtěl svalnatým zadkem a zařehťal přesně tím způsobem, kterým řehťal, když ho něco potěšilo. Tiše, láskyplně se zasmála a objala ho kolem krku. Vzal do pysků její vlasy a zatahal ji, ale jemně, jako by nějak vycítil, že nemůže dělat rychlé pohyby.

„Tudy,“ řekl MacNeil zvláštním tónem, podal Maris baterku, potom odvázal koně a vykročil s ním hlouběji do lesa. Druhou rukou objal Maris, a zatímco šli, tisknul ji k sobě. Přes obrovskou neprůstřelnou vestu a tlustou bundu ji nemohl cítit, takže jí vklouznul pod bundu i pod vestu, až jeho ruka spočinula na pohupující se křivce jejích boků. „Jak se cítíte?“ zeptal se, zatímco kráčeli temným lesem, překračovali padlé kmeny a vyhýbali se keřům, které se jim zachytávaly za oblečení.

„Dobře.“ Usmála se na něj a přivinula se k němu blíž. „Už jsem kdysi otřes mozku měla a myslím, že

silnější, i když tohle také není žádná legrace. Bolest odchází rychleji, takže nechápu, proč si nemůžu vzpomenout, co se stalo.“

Z jejích slov zazníval zmatek; bezděčně zesílil své sevření. „Asi byla zasažena jiná část vašeho mozku. A paměť se vám postupně vrací, takže do zítřka si třeba vzpomenete na všechno.“

Doufala, že ano. Bylo jí nepříjemné, že si nepamatuje všechno, co se stalo. Vzpomínala si na jízdu, ale proč si nepamatovala, jak se dostali do motelu?

Existoval jen jeden způsob, jak mohla zjistit, co chtěla vědět. „Svlékla jsem se sama?“

Viděla, jak se té náhlé změně tématu usmál. Jeho hlas získal chraptivý nádech, důkaz, jakým způsobem na něj ta vzpomínka zapůsobila. „Bylo to společné úsilí.“

Možná, že před hodinou by si připadala trapně, ale teď ne. Teď cítila určité vzrušující uspokojení, když si ho představila, jak si sundává tričko a oblíká jí ho, ještě teplé od svého těla.

„Dotýkal jste se mě?“ Ta zašeptaná slova byla jako tekutý med, prozrazující, jak moc se jí ta představa líbí.

„Ne, byla jste proti.“ Ale já jsem chtěl, pomyslel si. Bože, jak jsem chtěl. Pomáhal jí přes padlý kmen, podepíral ji, aby nezakopla, ale vzpomínal, jak vypadala, když seděla na posteli, jen v kalhotkách, víčka ztěžklá, světlé vlasy splývající na její křehká, sametová ramena. Nadra měla vysoko postavená, pevná, malá, ale krásně zaoblená a její bradavky vypadaly jako tmavě růžové penízky. Sevřel pevně uzdu. Dlaně ho svrběly touhou dotýkat se jí, hladit tu

chladnou, pružnou pokožku a rozehrát ji svým milováním.

„To nechápu,“ řekla vážně a v tmavých očích se jí objevilo pozvání.

Zhluboka se nadechnul, aby nad sebou neztratil kontrolu. Neměli čas zdržovat se, tím méně něčím, co by trvalo celou hodinu. Hodinu? V duchu si odfrknul. Komu to chtěl namluvit? Byl tak rozdrážděný, že to vypadalo spíš na pět minut, a to ještě jenom v případě, že by jeho sebeovládání bylo o moc silnější než teď.

„Později,“ slíbil, hlas ochraptělý touhou. Později, až tohle všechno skončí, až si budou moci dát na čas, za zamčenými dveřmi a s vyvěšeným telefonem. Až jí bude lépe a nebude mít otřes mozku. Počítal, že to bude trvat nejméně dva dny, než ji přestane bolet hlava – dva dlouhé dny.

Ohlédnul se a zjistil, že už jsou dost daleko a že mezi stromy už není vidět světlo reflektorů. Přímo před nimi se otevírala malá prohlubeň. Zavedl Solea do ní. Prohlubeň byla chráněná před větrem a vysoké stromy ji zastřešovaly před padajícím sněhem. „Tady to pár hodin vydržíš,“ řekl koni a uvázal uzdu k nízko položené, silné větvi. Sole se bude moci trochu pohybovat, a pokud najde nějaké jedlé listy nebo trávu, bude se i moci napást.

„Buď hodný,“ přikázala koni Maris a pohládila ho po hlavě. „Nebudeme pryč dlouho. Potom tě zavezeme zpátky do tvého velkého, pohodlného boxu, dostaneš svoje oblíbené krmení a jako zákusek jablko.“ Tiše zařehotal, potom souhlasně pokýval hlavou. Nevěděla, kolika slovům přesně rozuměl, ale určitě slyšel lásku v jejím hlasu a věděl, že mu říká něco dobrého.

MacNeil si od ní vzal baterku, znovu ji objal kolem pasu a společně se vydali na zpáteční cestu. Sole jejich odchod doprovodil nesouhlasným ržáním, které však brzy utichlo, a pak už bylo slyšet jen šustění jejich nohou v listí.

„Víte, co máte dělat,“ řekl. „Na hlavní silnici vás nebudou sledovat v příliš těsné vzdálenosti, aby ve vás nevzbudili podezření. Ukažte jim, kde odbočíte, ale potom jeďte tak rychle, jak to jen půjde, abyste měla co nejvíc času. Pojedou po vašich stopách. Zajeďte k přívěsu, vystupte z auta a schovejte se někde v lese. Neplýtvajte časem, neohlížejte se, abyste zjistila, co dělám. Najděte si nějaké dobře chráněné místo a zůstaňte tam, dokud pro vás já nebo Dean nepřijdeme. Pokud se někdo objeví, použijte pistoli.“

„Vážně nechcete tu neprůstřelnou vestu? Potřebujete ji víc než já.“ Měla o něj strach. Posílal ji mimo nebezpečí, zatímco sám zůstával uprostřed něj, a bez ochrany.“

„Mohli by sem dorazit dřív, než se dostanete úplně z dohledu, a vystřelit po vás. Bez té vesty vás to dělat nenechám.“

Zase ten sklon k paličatosti, pomyslela si. Sklon? Cha! Byl paličatosti úplně nasáklý. Měla pocit, že žít s ním bude zajímavé. Oba byli zvyklí šéfovat. Už se těšila na ty boje, i na následné usmiřování.

Když dorazili nazpět, Pearsall už na ně čekal. „Všechno je připravené,“ řekl. „V kameře je pásek na šest hodin a baterie jsou plně nabité. Pokud se dokážeme dostat zpátky na svá místa dřív, než se tu objeví oni, jsme připravení.“

MacNeil přikývnul. „Ty odjed' první. Počkáme, až zmizíš z dohledu, a pak vyrazíme za tebou. Kdybys narazil na cokoli podezřelého, zavolej.“

„Dejte mi pár minut, abych zkontroloval motelové parkoviště, jestli tam mezitím někdo nedorazil. Potom se vrátím o kus zpátky a zaujmu svou pozici.“ Pearsall nastoupil do auta a odjel.

Kolem nich se rozhostila tma. MacNeil otevřel dveře pro spolujezdce, chytil Maris kolem pasu a vysadil ji na sedadlo. „Ať už se bude dít cokoli, dávej na sebe pozor,“ zamumlal, potom k ní sklonil hlavu.

Jeho rty byly studené a pevné. Maris mu ovinula paže kolem krku, zaklonila hlavu a pootevřela ústa. Jeho jazyk nebyl vůbec studený, byl horký a silný a celé její tělo se napjalo vzrušením, když pronikl do jeskyňky jejích úst. Prohnula se k němu. Ani to však nestačilo. Otočila se na sedadle čelem k němu a roztáhla nohy tak, aby si mezi ně mohl stoupnout.

Byl to jejich první polibek, ale neobsahoval žádné dráždění, žádné zkoumání. Už se navzájem znali, už věděli o tom, jaká vášeň mezi nimi je, jaká touha. Vlastně už byli milenci, přestože ještě nedošlo ke spojení jejich těl.

Odtrhnul svá ústa od jejích.

„Dost,“ řekl zadýchaně. „Ted' ne. Už takhle jsem tvrdý jako skála, a jestli nepřestaneme...“

Odmlčel se.

„Musíme vyrazit. Hned.“

„Dali jsme Deanovi dost času?“

„Zatraceně, já nevím! Vím jen to, že mě dělí deset vteřin od toho, abych ti stáhnul džíny. Jestli se okamžitě nevydáme na cestu, celý plán ztroskotá.“

Nechtěla ho pustit, nechtěla se ho přestat dotýkat. Ale musela.

Mlčky ustoupil a ona se otočila na sedadle tak, aby se dívala dopředu. Zavřel za ní dveře, potom prkenně obešel kabinu a vlezl si za volant.

Maris nemá dobrý vliv na můj zdravý rozum, pomyslel si, když nastartoval a zařadil rychlost. Nutila ho zapomínat na práci a myslet jen na sex. Ne na sex všeobecně, ale na sex s ní. Chtěl pod sebou znovu a znovu cítit její štíhlé tělo.

Nedovedl si představit, že by se jí někdy dokázal nasytit. To pomyšlení bylo znepokojivé. Pokusil se vybavit si některé jiné ženy, se kterými během let spal, ale nedokázal si vzpomenout na žádnou. Byla tu jen ona, její ústa, její ňadra, její nohy. Její hlas, její tělo v jeho náručí, její vlasy rozprostřené na polštáři. Dovedl si představit, že se společně sprchují, že spolu každé ráno snídají, že její šaty visí v jeho šatníku.

Nejděsivější na tom všem bylo, že představit si to bylo tak snadné. Ještě víc ho děsilo už jen pomyšlení, že by se to nemuselo stát, že by se jív téhle akci i přes všechnu jeho snahu něco mohlo přihodit.

Opustili příkrov lesa a vyjeli na silnici. V žádném směru nebylo vidět jediný vůz. V kuželech světél reflektorů tančily sněhové vločky a nízko visící mraky nedávaly tušit, kdy začne svítat.

Vysílačka mlčela, což znamenalo, že Dean nenarazil na nic podezřelého. Po několika minutách se v dohledu objevila světla motelu a za chvíli minuli zdánlivě prázdný oldsmobile, zaparkovaný na krajnici ve směru, ze kterého přijeli.

Mac vjel na parkoviště a zacouval clo jednoho z míst, aby mohla rychleji odjet. Motor nechal běžet, i když zhasnul světla. Otočil se k ní.

„Víš, co máš dělat. Udělej jen to a nic jiného. Jasně?“

„Ano.“

„Dobře. Já si teď vlez na korbu. Pokud ti hlupáci začnou střílet předčasně, vrhni se na zem a zůstaň tam.“

„Ano, pane,“ řekla, tentokrát s náznakem ironie v hlase.

Zastavil se s rukou na kličce od dveří. Pohlédl na ni a něco si zamumlal pod vousy. A potom byla znovu v jeho náručí a jeho rty se tvrdě, naléhavě tiskly na její. Pustil ji stejně nečekaně, jako se na ni vrhnul, a vystoupil. Beze slova za sebou zavřel dveře a vylezl na korbu, kde se schoval, aby čekal na vraha.

OSMÁ KAPITOLA

Motel stál v místě, kde se na hlavní silniční tah napojovala menší silnice. Větší silnice vedla před motelem, menší podél jeho pravé strany.

Dean silničku prověřil hned po svém příjezdu a zjistil, že se bezcílně klikatí okolními vesnicemi. Nebylo pravděpodobné, že by po ní přijeli jejich pronásledovatelé, protože nikam nevedla a nedalo se po ní jet rychle. Bylo mnohem pravděpodobnější, že Stonicherovi nebo jejich najatý zabiják přijedou po hlavní silnici.

Mac počítal s tím, že Maris ve vhodnou chvíli vyjede od motelu na silničku a nechá se spatřit. Ze silničky potom zahne doprava na hlavní silnici. Pronásledovatelé si okamžitě všimnou, že za sebou nemá přívěs, takže ji budou sledovat v domněnání, že je doveze k Soleovi.

Mac alespoň doufal, že to tak bude. Pokud je sledoval pouze Yu, mohl si tím být téměř jistý. Yu byl profesionál, dalo se věřit, že nezpanikaří. Pokud s ním ale byl ještě někdo, situace se stávala nepředvídatelnější.

Na korbě nákladáku bylo chladno. Zapomněl si vzít nějaké deky na přikrytí a sníh nepřestával padat. Mac se pořádně zachumlal do kabátu a snažil se být vděčný alespoň za to, že na něj nefouká. Nějak mu to nešlo.

Minuty se nekonečně vlekly a napětí, které pociťoval, je ještě prodlužovalo. Příkrovem mraků začínalo pronikat svítání, tma začínala blednout, i když do skutečného denního světla zbývala ještě minimálně hodina. Brzy začne houstnout doprava, takže pro Deana

bude obtížnější nepřehlédnout jejich cíl. Lidé začnou opouštět motel, což situaci ještě zkomplikuje. A za světla bude pro Maris těžší najít v lese úkryt.

„Tak už pojed'te,“ zamumlal.

Jako na zavolání se z vysílačky ozvalo pípnutí. Mac na něj odpověděl, potom jednou bouchnul na zadní stěnu kabiny, aby upozornil Maris, která se přesunula za volant.

Vysílačka zapípala znovu, tentokrát dvakrát. Rychle zaklepal dvakrát na kabinu. Maris zařadila rychlost a volně se rozjela.

Než vyjela na silnici, kabinu na chvíli osvětlila světlá reflektorů auta, které přijelo na parkoviště z druhé strany, a Mac věděl, že návnada je hozená. Za pár sekund se dozvědí, jestli ryba zabrala.

Maris jela rovnoměrnou rychlostí. Instinkty ji nutily ke spěchu, jenže rozum jí říkal, že nesmí pronásledovatelům dát najevo, že o nich ví. Zatím za sebou jejich auto neviděla, takže pokud to skutečně byli oni, drželi se zpátky, aby si jich nevšimla.

Zastavila na stopce, potom vyjela na hlavní silnici. Když zahýbala, ve zpětném zrcátku si všimla, jak jejich auto vyjelo od motelu. Měli teď zhasnuté reflektory a šedou barvu auta bylo v šerém světle špatně vidět. Byla by si jich vůbec nevšimla, kdyby je nevyhlížela.

Jeli v Ronaldově šedém cadillacu. Maris ho viděla jen jednou nebo dvakrát, protože obvykle jednála s Joan, která jezdila bílým BMW. Navíc se nezajímala o auta, ale o koně.

Přesto nechápala, proč si na tuhle cestu vzali vlastní auto, ale pak jí došlo, že jim to vlastně nemusí vadit. Sole byl jejich kůň a zatím nebyl spáchán žádný zločin. Kdyby zavolala policii, bylo by to jejich slovo proti

jejímu a nikdo by neuvěřil, že Stonicherovi chtěli zabít koně, který má cenu dvaceti miliónů dolarů.

Deanův oldsmobile nebylo nikde vidět. Maris doufala, že mu poskytne dostatek času, aby mohl s autem zajet hluboko do lesa, a pak se na své místo vrátit pěšky.

V zrcátku si všimla, že cadillac vyjel na hlavní silnici za ní. Bez světel a v padajícím sněhu ho sotva viděla. Oni ji ale určitě viděli lépe, protože svítila.

Zřejmě proto se také drželi tak daleko vzadu – nedovedli posoudit, jak moc je může vidět.

Jejich opatrnost pracovala pro ni a proti nim. Díky ní bude mít pár sekund navíc, aby vystoupila z vozu a schovala se, Dean bude mít pár sekund navíc, aby se připravil, a Mac bude o chvíli déle v bezpečí. Snažila se na něj nemyslet, jak leží na studené kovové korbě, chráněný před zbloudilými střelami jen tenkým plechem, který by olověnou kulku ani nezpomalil.

Na místo, kde měla vjet do lesa, to bylo jen pár kilometrů. Sněžení několikrát zesílilo natolik, že cadillac za sebou vůbec neviděla. Bílé vločky začínaly ležet na zemi, ale byl to suchý, lehký sníh, který se zvedal s každým závanem větru, a průjezd nákladního auta v něm vytvářel zřetelnou stopu.

Udržovala konstantní rychlost, předpokládajíc, že oni ji vidí, i když ona je ne. Věděla, že nesmí udělat nic, čím by v nich vzbudila podezření.

Konečně dorazila na místo, kde měla odbočit. Téměř nezměněnou rychlostí sjela ze silnice a na lesní cestu. Auto poskočilo přes příkop a Maris málem praskla hlava, ale na tom teď nezáleželo; nemohla se zdržovat zbytečným bržděním. Teď, když ji viděli, jak

odbočuje, chtěla jet co nejrychleji a získat pár dalších cenných sekund.

Bolest hlavy, která ji už téměř přešla, se s každým poskočením auta o kousek zvětšila. Ignorovala ji, zuby zaťaté, a soustředila se na řízení.

Bylo jasné, že cadillac se po hrbolech a výmolech nebude schopen pohybovat takovou rychlostí jako nákladní auto, měl příliš nízko posazený podvozek. To bylo dobré, znamenalo to další sekundy navíc.

Do předního skla uhodila holá větev, potom se ve světle reflektorů objevil přívěs, téměř skrytý mezi stromy. Tak. Zaparkovala vůz přesně tam, kam jí MacNeil řekl, zhasnula, aby světlo reflektorů neoslepovalo kameru umístěnou pod přívěsem, potom vyklouzla ze dveří a rychlým krokem se vydala k přívěsu. Obešla ho, potom zahrnula ostře doleva, šlapajíc pouze na místa, kde se nezachytil sníh, aby za sebou nezanechala žádné stopy.

Koutkem oka zahlédla, jak se z korby skulil tmavý stín a skryl se za jednou z pneumatik. Alespoň, že bude mít nějakou ochranu, myslela si, i když věděla, že by stejně měl mít na sobě vestu. Nikdy by si neodpustila, kdyby ho zabili jen proto, že se nechala přimět k tomu, aby si vzala jeho vestu.

Když došla dostatečně daleko, zastavila se a opřela se zády o velký dub. Sněhové vločky se tiše snášely šerým svítáním a usazovaly se jí ve vlasech. Opřela si bolavou hlavu o kmen stromu, zavřela oči, zatajila dech a dala se do čekání.

Mac také čekal, nespouštěl oči z cesty. Mohli by dojet až k vozu, ale pokud měl velení Yu, pravděpodobně někde vystoupili a přijdou pěšky. On a Dean byli připraveni na obě varianty. Podrost byl hustý,

kdyby se jím chtěli prodírat, způsobili by hodně hluku. Maris zaparkovala auto tak, že ho mohli obejít jen ze strany řidiče, na druhé straně bylo neprostupné houští. Díky tomu každého příchozího musela zachytit kamera pod přívěsem.

Zdálo se mu, že uplynula celá věčnost, než zaslechnul prasknutí větévky. Ani se nehnul. Skrčený za pravou přední pneumatikou byl v bezpečí. Věděl, že ho nemohou zahlédnout, dokud nedojdou před auto. Jenže do té doby se podívají do kabiny, zjistí, že je prázdná, a přestanou vozu věnovat pozornost. Místo toho se půjdou podívat k přívěsu, ke kterému je dovedou Marisiny stopy ve sněhu.

Ted' slyšel i další zvuky, kroky v listí – více než jedny – šustění oděvů, něčí tiché lapání po dechu. Byli blízko, velice blízko.

Kroky se zastavily.

„V autě není.“

Tiché zašeptání, ze kterého se nedalo rozluštit pohlaví řečníka, bylo stěží slyšet.

„Podívejte se! Její stopy vedou přímo k přívěsu.“

To bylo další zašeptání, vzrušením o něco hlasitější než to předchozí.

„Buďte... zticha.“

Ta dvě slova kdosi procedil skrz zaťaté zuby, jako by je neříkal poprvé.

„Zticha buďte vy. Máme ji v hrsti. Na co čekáte?“

I když dotyčný pořád ještě šeptal, jeho slova bylo slyšet skoro stejně, jako kdyby promluvil nahlas. Možná je zachytil i mikrofon, pomyslel si Mac. S nejmodernějšími nahrávacími technikami, které měli k dispozici, si byl jist, že slova na pásku jsou. Problém byl v tom, že zatím nebylo řečeno nic usvědčujícího.

„Najali jste si mě na práci. Tak se teď držte stranou a nechte mě ji udělat,“ řekl druhý hlas teď už opravdu rozzlobeně.

„Poprvé jste to zvrzal vy, takže se netvářte jako pan Neomylný. Kdybyste byl jen z poloviny tak chytrý, jak se tváříte, kůň už by byl mrtvý a Maris Mackenzieová by nikdy na nic nepřišla. Když jsme vás najímali, nedohadovali jsme se na tom, že půjde o vraždu.“

To by mělo stačit, pomyslel si Mac s temným uspokojením. Právě se sami odsoudili k vězení.

Už se chystal vystoupit ze svého úkrytu a identifikovat se, když vtom ho zarazil divoký dusot. Ohlédl se přes rameno a téměř zasténal nahlas.

Skrz stromy se k nim řítíl nádherný velký černý kůň, hrdě potřásající hlavou, jako by chtěl, aby ho obdivovali, že je tak chytrý a dokázal se osvobodit.

„Támhle je! Zastřelte ho!“

Tohle už byl výkřik.

Soleovo nečekané zjevení je vylekalo tak, že zapomněli na opatrnost. Vzápětí po výkřiku se ozvalo třesknutí výstřelu a do stromu těsně za Solem se zaryla kulka.

Zatracení amatéři! zaklel Mac v duchu. Sole byl za ním. Kdyby se teď postavil, hleděl by přímo do hlavně, uvězněn mezi střelcem a terčem. Nemohl dělat nic než čekat, až se ozve další rána a trefí toho krásného, družného hřebce, který je zjevně ucítil a utrhнул se, aby se k nim mohl připojit.

Dean si uvědomil Macovu nepříjemnou situaci a vystoupil z úkrytu, v ruce revolver. „FBI! Odhodte zbraně na zem – hned.“

Mac vstal a podepřel si ruku s pistolí o kapotu auta. Viděl, že Randy Yu už odhazuje svou zbraň a zvedá

ruce nad hlavu. Na profesionála se člověk vždycky mohl spolehnout. Zato Joan Stonicherovou vylekal Macův náhlý pohyb a prudce se k němu otočila, oči rozšířené hrůzou a zlobou. Ztuhla, pistoli v ruce, prst na spoušti.

„Jen klid, dámo,“ řekl Mac tiše. „Nedělejte nic hloupého. Pokud vás nedostanu já, dostane vás můj partner. Takže prostě sundejte ten ukazováček ze spouště a odhodte zbraň na zem. Pak bude všechno v pořádku.“

Neposlechla. Mac viděl, jak se jí prst na spoušti třese.

„Udělejte to,“ řekl Randy Yu unaveně. Dvojice agentů byla ve výrazně lepším postavení. Neměli proti nim šanci a bylo nesmyslné vše ještě zhoršovat.

Sole sebou při zvuku výstřelu trhnul, ale zjevně mu nedošlo, že mu hrozí nějaké nebezpečí. Dál se k nim blížil, nozdry rozšířené, jak zkoumal jejich známé vůně, hledaje tu jednu speciální. Mířil přímo k Macovi.

Joan sklouzla pohledem k hřebci. Mac přesně viděl tu chvíli, kdy jí praskly nervy, stáhly se jí zorničky a ruka sebou trhla.

O zlomek vteřiny před výstřelem prořízlo vzduch ostré zahvívnutí.

Pak se stala současně spousta věcí. Dean zařval. Randy Yu se vrhnul na zem a rukama si přikryl hlavu. Sole zavřeštěl bolestí a zvednul se na zadních. Joan opět trhla rukou, zpátky k Macovi.

A pak se ozvalo další hlasité zahvívnutí a zpoza jednoho ze stromů se vynořila Maris, černé oči planoucí zlobou. V ruce měla pistoli a mířila na Joan. Joan se otočila za tímto novým nebezpečím a Mac v tu chvíli bez váhání vypálil.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Mac byl bez sebe vzteky, ale Maris také, takže to nevadilo. Byla tak rozzuřená, že měla co dělat, aby Joan Stonicherovou na místě nezastřelila. Jen vědomí, že ji potřebuje Sole, ji přinutilo alespoň částečně ovládnout svůj hněv.

Les se hemžil lidmi, byli tu policisté, zastupitelé nejbližšího městečka i obyčejní zvědavci, a dokonce i pár reportérů. Sole byl zvyklý na spousty lidí, ale ještě nikdy nebyl postřelen, a bolest a úlek v něm probudily odpor. Na Marisino zahvívnutí se otočil a jeho bleskové reflexy mu zachránily život. Joanina kulka se mu zavrtila do hrudi a potrhala tam nějaké svaly, avšak neporanila žádné vnitřní orgány. Maris se ho teď ze všech sil snažila uklidnit, aby mohla zastavit krvácení. Nervózně chodil pořád dokola a strkal do ní, snažil se vnímat její konejšivý hlas, ale byl příliš otupen bolestí.

Hlava jí třeštila, jednak ze Soleovy jankovitosti, jednak z jejího zoufalého běhu lesem. Slyšela ho, jak dupe mezi stromy, a okamžitě jí došlo, co se stalo a co Sole udělá. Na tom, jak se osvobodil, nezáleželo. Slyšel je a cítil je a šťastně je utíkal přivítat. Bylo jí jasné, že z MacNeilových šatů ucítí její vůni a poběží přímo k němu. Věděla, že životy MacNeila i Solea jsou v nebezpečí. Mohla zkusit jen jediné: dostat se tam natolik včas, aby přilákala pozornost koně i všech ostatních.

Jednu strašnou chvíli, když Sole zařičel a ona viděla, jak se Joan otáčí zpátky k MacNeilovi, si myslela, že ztratila všechno. Jako ve zpomaleném filmu vystoupila ze stromů. Nic neslyšela, dokonce ani Solea.

Neviděla nic kromě Joan, nebyla si ani vědoma toho, že znovu zahvívá nebo že vytáhla pistoli z kapsy, přesto však zbraň držela v ruce, když se k ní Joan v panice otočila. A tehdy na ni Mac vystřelil. Z takové blízkosti, jen přes kapotu auta, se nemohl netrefit. Kulka jí roztříštila horní část paže.

Joan tu ruku pravděpodobně už nikdy nebude moci používat, pomyslela si Maris bez lítosti.

Celá scéna byla zaznamenána na videu, včetně zvuku. Kamera byla vybavena možností zpětného přehrávání a Dean s místním šerifem si záznam právě prohlíželi. Yu a Joan byli spoutaní a Yu jako správný profesionál už sliboval, že prozradí své kumpány, pokud dostane mírnější trest.

Přestalo sněžit, i když se nijak neoteplilo. Zábly ji ruce, ale nemohla opustit Solea, aby si je ohřála. Na hrudi a nohou se mu leskla krev, odkapávala do sněhem pokrytého listí a několik kapek pořísnilo i její oblečení. Maris hřebci šeptala konejšivá slova, jednou rukou svírala jeho uzdu, druhou mu přidržovala na ráně nějaký obvaz, který jí dali policisté. Prosila jejich velitele, aby se spojil s veterinářem, ale žádný se zatím neukázal.

Yu se mohl na hřebce podívat, ale nenabídnul se a Maris by mu stejně nevěřila. Byl to on, kdo ji udeřil do hlavy. Jakmile ho znovu spatřila, vybavilo se jí to. Vzpomněla si na jeho pozvednutou paži a chladný výraz v jeho tmavých očích. Další vzpomínky byly ještě mlhavé, ale postupně se vynořovaly z hlubin její mysli.

Zdálo se, že se z nějakého důvodu vydala do hlavní budovy, zřejmě aby se o něčem poradila s Joan. Nevěděla proč, ale vzpomínala si, jak už chtěla zaklepat

na dveře, a pak ztuhla, když z místnosti zaslechla Joanin hlas.

„Randy to udělá dnes večer, dokud budou všichni jíst. Řekla jsem mu, že už nemůžeme čekat, protože zájemci na nás tlačí s rozhodnutím o prodeji.“

„Zatraceně, dělám to strašně nerad,“ řekl Ronald Stonicher. „Chudák Sole je dobrý kůň. Víš určitě, že se ten jed nenajde?“

„Randy říká, že ne,“ odpověděla Joan nevzrušeně.

Maris odtamtud vycouvala, rozrušená tak, že se sotva ovládala. Věděla, že musí rychle jednat.

Byla právě ta doba, o které mluvila Joan. Stájníci byli buď na večeři, nebo už doma.

Potom si vzpomínala, jak běžela uličkou ve stáji směrem k jeho boxu. Zřejmě tam překvapila Randy Yua, i když si nepamatovala, jak k němu doběhla. Přesto věděla dost, aby mohla svědčit, i kdyby si už nikdy na nic nevzpomněla. Ale možná, že její svědectví ani nebude nutné. Páska byla dobrým důkazem.

Ke všeobecnému zmatku se připojilo další auto, a z otlučené dodávky vylezl asi padesátiletý, zavalitý muž. Unaveně vykročil k Maris, v ruce velkou černou tašku. Konečně veterinář, myslela si. Tmavé kruhy pod jeho očima jí říkaly, že byl pravděpodobně dlouho do noci, možná i celou noc, u nemocného zvířete.

Ale unavený nebo ne, v koních se vyznal. Zastavil se, prozkoumal pohledem Soleovu nádhernou postavu, bílou lysinku a krví potřísněnou bílou skvrnu na noze, a překvapeně vydechnul: „To je Sole.“

„Ano, a byl postřelen,“ řekla Maris stísněně. V hlavě jí tepala kladiva, bolelo ji už i za očima. Měla pocit, že pokud se Sole brzy neuklidní, hlava jí exploduje. „Žádné vnitřní orgány nebyly zasaženy, ale

má potrhané nějaké svalstvo v hrudníku. Nechce se nechat uklidnit a dovolit, abychom mu zastavili krvácení.“

„S tím si nějak poradíme. Jsem George Norton, místní veterinář.“ Zatímco hovořil, postavil tašku na zem a otevřel ji. Připravil si injekci a zručně vstříknul Soleovi do krku sedativum. Hřebec se nervózně zazmítal a zase do ní strčil. Zaťala zuby, aby to vydržela.

„Za chvíli se uklidní.“ Veterinář sundal z rány krev nasáklý obvaz, který tam přidržovala, a zahleděl se na ni. „Neurazte se, ale i přes všechnu tu krev ten kůň vypadá, že je na tom lépe než vy. Jste v pořádku?“

„Otřes mozku.“

„Tak ho proboha nenechávejte, aby do vás pořád takhle strkal. Posad'te se někde, než upadnete.“

Dokonce i uprostřed všeho toho dění, zatímco policisté připravovali Joan k odvozu, Mac veterináře nějak zaslechl. Z ničeho nic byl tu, natáhnul se jí přes rameno a vzal si od ní Soleovu uzdu. „Já ho podržím. Sedni si,“ řekl přísně.

„Myslím...“ Chtěla říci ‚Myslím, že si sednu ráda‘, ale on jí nedal šanci větu dokončit.

Usoudil, že se s ním chce hádat a zařval: „Sedni!“

„Nechtěla jsem odporovat,“ zařvala nazpátek.

Kdo si myslí, že je, pes? Prý sedni! I když momentálně se cítila tak slabá, že by si dokonce i lehla.

A proč vlastně ne? pomyslela si. Sole bude v pořádku. Jakmile se uklidní a nechá veterináře pracovat, krvácení se zastaví. Natržený sval se bude muset sešít, dostane nějaká antibiotika, bude nějakou dobu chodit zavázaný, ale uzdraví se. I když nákladní auto a přívěs byly kradené, neměl by být problém v

tom, aby jimi převezli Solea zpátky na Solomon Green. Rozhodla se, že dokud veterinář neskončí a Sole nebude naložený v přívěsu, natáhne se v kabině auta.

Unaveně do ní vylezla. Klíčky byly stále ještě v zapalování, takže nastartovala a zapnula topení. Sundala si bundu a neprůstřelnou vestu, lehla si na sedadlo a bundou se přikryla.

Bolest okamžitě polevila. Zavřela oči a uvolnila se, vědomě ze sebe vypuzujíc to napětí, hrůzu a strašný hněv. Byla by Joan dokázala zabít. Kdyby ta žena střelila Maca, klidně by to udělala. V té hrozné chvíli, kdy se Joan otočila k Macovi, dokonce ani nemyslela na Solea. Myslela jen a jen na Maca. Byla ráda, že nakonec nemusela stisknout kohoutek, ale věděla, že by to dokázala. Vždycky věděla o svém silném ochranném pudu vůči svým blízkým, ale teprve dnes poznala jeho skutečný rozsah.

Mac už se s tím setkal, měl to napsané v očích, stejně jako její otec a bratři, tu ochotu udělat cokoli, co bylo potřeba k ochraně milovaných a slabších. Nebylo to jednoduché a ti, kteří byli ochotní stát v prvních řadách, za to platili tisíci různými způsoby, které Maris teprve teď začínala chápat. Nemusela sice podniknout ten poslední, nezvratitelný krok, ale věděla, jak blízko byla.

Její maminka v sobě také tu ochotu chránit své blízké měla, i její švagrové. Statečná Mary, neohrožená Karolína, sladká Barrie. Každá z nich za různých okolností stála tvář v tvář smrti, každá z nich věděla, jaké to je.

Dveře u její hlavy se náhle otevřely a dovnitř zavanul studený vzduch. „Maris! Probud’ se!“ vyštěkl

Mac. Na rameni ucítila jeho ruku, jako by s ní chtěl zatřást.

„Já jsem vzhůru,“ řekla, aniž otevřela oči. „Ted' když ležím, mě ta hlava trochu přestala bolet. Za jak dlouho budu smět Solea odvézt zpátky?“

„Ty ho nepovezeš nikam. Pojedeš se nechat prohlídnout do nemocnice.“

„Nemůžeme ho tu jen tak nechat.“

„Už jsem mu zajistil odvoz.“

Z jeho hlasu bylo zjevné, že se musí hodně ovládat, aby zůstal klidný.

„Už to tu bude končit?“

„Dost brzy na to, abych to mohl nechat na Deanovi a odvézt tě do nemocnice.“

On toho nenechá, dokud ho doktor neujistí, že je v pořádku, uvědomila si Maris, s povzdechem otevřela oči a posadila se. Chápala to. Kdyby byla v jeho kůži, chovala by se stejně.

„Tak dobře,“ řekla, vklouzla do bundy a zhasla motor. „Jsem připravená.“

Její ochota ho vylekala. Viděla, jak mu potměněly oči, jak zaťal zuby. „Budu v pořádku,“ řekla tiše a jemně ho poklepala po ruce. „Jedu tam jen proto, že vím, že máš strach, a já nechci, aby ses o mě bál.“

Jeho výraz se změnil, v očích se mu objevilo cosi bolestně něžného. Opatrně ji vzal do náručí a vyndal ji z auta.

Dean vyvezl svůj oldsmobile z úkrytu. Mac ji do něj odnesl a posadil ji na přední sedadlo tak jemně, jako by byla z toho nejkřehčího skla. Sám si vlezl za volant a nastartoval. Dav kolem nich se rozestoupil, aby mohli projet. Maris zahlédla Solea. Ted' už stál klidně. Ránu měl zavázanou a z očí mu zmizel ten divoký výraz.

Sledoval dění kolem sebe se svou typickou přátelskou zvědavostí.

Když projížděli kolem, Dean jim zamával. „A co Dean?“ zeptala se Maris.

„On si nějakou dopravu najde, neměj strach.“

Odmlčela se. „A co ty? Kdy odjíždíš? Tvá práce tady skončila, ne?“ Nechtěla ho nechat odjet, ale nebyla si jistá, do jaké míry Mac chápe jejich situaci.

„Skončila,“ přitakal úsečně. Pohled, který na ni vrhnul, byl plný potlačovaného násilí. „Budu muset vyřídit všechny papíry, doplnit případné nedostatky. Budu muset odjet dnes večer, nejpozději zítra, ale vrátím se, k čertu!“

„Zdá se, že nejsi zrovna rád,“ poznamenala.

„Rád? Ty čekáš, že budu rád?“ Zaťal zuby. „Neuposlechnas příkazy. Vyšlas z úkrytu, místo abys zůstala schovaná tak, jak jsi měla. Ta praštěná ženská tě mohla zabít!“

„Měla jsem na sobě vestu.“

„Ta je sice lepší než nic, ale přesto neposkytuje stoprocentní záruku! A tady jde hlavně o to, že jsi nedodržela plán. Riskovalas svůj život kvůli tomu zatracenému koni! Taký jsem nechtěl, aby mu ublížili, ale...“

„Neudělala jsem to kvůli Soleovi,“ přerušila ho. „Udělala jsem to kvůli tobě.“ Zadívala se z okna na zasněžené pastviny, kolem kterých projížděli.

V autě bylo chvíli ticho.

„Kvůli mně?“ Už zase se zdálo, že se musí ovládat, aby nevybuchnul. „Ano. Věděla jsem, že půjde přímo k tobě, že zachytí mou vůni na tvých šatech. Přinejmenším by tě rozptýlil, bylo také možné, že tě prozradí.“

Mac mlčky vstřebával ten šok, že byla ochotná riskovat svůj život, aby zachránila jeho. On dělal totéž téměř denně, ale měl to v popisu práce. Nikdy nezažil takovou hrůzu, jako když viděl, že Maris upoutala Joaninu pozornost, a doufal, že už také nic podobného nezažije.

„Miluji tě,“ řekla tiše.

Zatraceně. Mac dal v duchu poslední sbohem svému staromládenectví. Její odvaha ho šokovala a zároveň zahanbovala. Žádná jiná žena, kterou znal, by nebyla schopna takové upřímnosti. Maris si na nic nehrála. Když pohlédl do něžných hlubin jejích černých očí, věděl, že kdyby se jí vzdal, byla by to největší chyba jeho života.

A Mac chyby nedělal.

„Jak dlouho trvá vzít se v Kentucky?“ zeptal se. „Jestli to nepůjde zítra, pojedeme do Las Vegas tedy pokud doktor usoudí, že jsi v pořádku.“

Neřekl, že ji miluje, ale ona věděla, že ano. Spokojeně se opřela. „Jsem v pořádku,“ pravila s jistotou.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Zdá se, že svatby v Las Vegas jsou v naší rodině tradicí,“ dumala nahlas, když příštího dne jako čerství novomanželé vstupovali do svého pokoje v hotelu.

„Dva z mých bratrů se tu ženili taky.“

„Dva? Kolik bratrů máš?“

„Pět. Všechny starší.“ Usmála se na něj a zamířila k oknu, aby se podívala na nádherný západ slunce. Bylo to zvláštní, jak blízcí si byli, přestože neměli moc času povídat si o svých životech. Události se kolem nich hnaly rychlostí hurikánu.

Doktor na pohotovosti prohlásil její otřes mozku za lehký a řekl, že má pár dní odpočívat. Během dne se jí zcela vrátila paměť, takže to vypadalo, že bude brzy v úplném pořádku.

Uklidněný Mac ji zavezl zpátky na Solomon Green, začal se věnovat práci a vyřizovat veškeré papírování, aby se potom mohl plně soustředit na svatbu. Zatímco spala, on a Dean pracovali. Mac si zařídil volno, ověřil si podrobnosti svateb v Kentucky, dospěl k závěru, že by to nebylo dostatečně rychle, a zamluvil jim let do Las Vegas.

Ronalda Stonichera zatkli pro účast na pojistném podvodu. Neměl tušení, že jeho žena a Randy Yu hodlali zabít také Maris, a byl tím, co se stalo, otřesen. Joan prodělala operaci paže. Podle lékaře bylo zranění nervů a tkáň rozsáhlé; očekával sice, že Joan bude moci částečně ruku používat, ale nebude s ní schopna psát, jíst ani dělat žádné jiné přesné pohyby. Randy policii prozradil jména spousty lidí zapletených do pojistných podvodů spojených s vraždami koní. Se

smrtí toho šestnáctiletého chlapce neměl nic společného, ale zjevně o tom také něco věděl a schovával si to do zásoby, aby docílil ještě většího snížení trestu. Maris volala své mamince, v krátkosti jí pověděla, co se stalo, a oznámila jí, že se bude vdávat.

„Hodně štěstí, holčičko,“ popřála jí Mary. „Víš, že tatínek tě bude chtít doprovodit k oltáři, takže uspořádáme ještě druhou svatbu o Vánocích. Ty tři týdny, který do nich zbývají, by mi na přípravu měly stačit.“

Většina lidí by svatbu během tří neděl zorganizovat nedokázala, pro Mary to však nebyl žádný problém.

Mac také zavolal své rodině, kterou tvořila jeho matka, nevlastní otec a dvě nevlastní sestry. Souhlasili, že přijedou na svatbu k Mackenzieovým do Wyomingu rovněž.

Během obřadu se Maris dozvěděla, že plné jméno jejího manžela je William Alexander MacNeil. „Pár lidí mě oslovuje Wille,“ řekl jí potom, když se zmínila, jak je pro ni těžké uvažovat o něm jako o Alexovi. „Ale většina lidí mi říká Mac.“ To jí vyhovovalo, vzhledem k tomu, že už mu tak v duchu stejně říkala.

„Pět starších bratrů?“ zeptal se Mac teď, přistoupil k ní a ovinul jí paži kolem pasu. Sklonil hlavu a zabořil jí tvář do vlasů.

„Pět. Plus dvanáct synovců a jednu neteř.“

Uchechtnul se. „To musí být hezké, když se sejdete.“

„Spíš divoké. Jen počkej, sám to uvidíš.“

Objal ji. „Momentálně se nemůžu dočkat, až uvidím svou ženu v posteli.“

Chytila se ho kolem krku, on ji zvednul a zanesl do ložnice. Když ji položil na postel a přísál se svými ústy

k jejím rtům, zdolala ho neukojená touha po ní znovu v plné síle. Vtisknul ji svým tělem do matrací a začal ji svlékat, dávaje však zároveň pozor, aby na ni nebyl hrubý.

Zmítala se pod ním, drsnost jeho oblečení na její nahé pokožce ji přiváděla k šílenství. Mac se od ní odtáhnul a s neskrývanou žádostí se zahleděl na její nádherné tělo. Dýchal ztěžka, zjevně se snažil ovládat. Oči mu planuly chtíčem. Něžně vzal do dlaní její ňadra a palci dráždil bradavky tak dlouho, dokud je nedovedl k bolestné tvrdosti.

„Pospěš si,“ zašeptala a natáhla se po jeho pásku.

Tiše se zasmál. Ten zvuk byl syrový touhou. Zbavil se svého oblečení a překulil se na ni. Když na sobě ucítila váhu jeho těla, z hrdla se jí vydralo uspokojené zasténání. Rozevřela stehna a přitáhla si ho blíž. Chtěla ho s naléhavostí, která nesnesla žádné další odklady, chtěla ho víc, než cokoli jiného, co kdy v životě chtěla nebo potřebovala.

Mac se přesunul do správné pozice, vzal její obličej do dlaní a políbil ji, potom do ní pomalu vstoupil. Zalapala po dechu, překvapená bolestivostí toho pohybu. Očekávala, že jízda na koni jí tuhle chvíli usnadnila, ale zjevně se mýlila. Na jeho velikost její tělo rozhodně připravené nebylo.

Zvednul hlavu a překvapeně se na ni zahleděl, když si uvědomil, co se stalo. Nic neřekl, na nic se neptal, ale v jeho pohledu zahořelo cosi žhavého a základního. Tak jemně, jak to jen bylo možné, dokončil svůj průnik, a když byl celý uvnitř ní, počkal, dokud se neuvolnila. Teprve potom se v ní začal pohybovat. Znovu zalapala po dechu, tentokrát se smyslnou naléhavostí, a zvedla se mu vstříc.

Byl ohromně ohleduplný, mírnil sílu svých přírazů a udržoval pomalé tempo, i když při každém pohybu sténal nedočkavostí. Tiskla se k němu, zoufale hledajíc vlastní uspokojení, snažíc se, aby do ní pronikal co nejhlouběji. Instinktivně cítila, že právě to je cesta, na níž to uspokojení nalezne. Hlasitě vzdychala, ohromená nádherou jejich milostné hry, štědrostí jeho milování.

Náhle se vzepjala a všechno v ní se roztříštilo výbuchem rozkoše tak intenzivní, že se ztratila ve víru emocí, uvědomujíc si jen spojení jejich těl. Vzápětí v sobě ucítila žhavou záplavu jeho vlastního vyvrcholení.

Potom ji držel v náručí a hladil ji třesoucíma se rukama, jako by se chtěl ujistit, že je skutečná a že jsou oba pořád ještě naživu.

„Jak se to stalo?“ zeptal se chraptivě. Zvednul jí bradu, aby jí viděl do tváře, a ona si všimla, že se mu teď oči lesknou slzami, ne chťčem. „Jak jsem se do tebe mohl tolik zamilovat, a tak rychle? Jak jsi to dokázala?“

Teď zvlhly oči i jí. „Jednoduše jsem tě milovala,“ řekla nevinně.

Kopec byl zavátý sněhem a Maris zaplesalo srdce, když ho spatřila. „Támhle,“ ukázala na něj. „To je kopec Mackenzieů.“

Mac se se zájmem zahleděl na mohutnou horskou masu. Nikdy nepoznal nikoho, kdo by vlastnil celý kopec, a byl na ty lidi, mezi nimiž vyrostlo kouzelné stvoření, které sedělo vedle něj, zvědavý. Po těch dvou dnech, co byli svoji, vůbec nechápal, jak kdy mohl žít bez ní. Teprve s ní se cítil úplný, i když dřív nevěděl, že mu něco schází. Vypadala křehce jako víla, s těma velkýma černýma očima a světlými vlasy, které jí

spadaly na ramena, přesto však věděl, že je silná a že pod jejími nádhernými řadry bije srdce lvice.

Jeho žena! To vědomí bylo tak úžasné, že se uprostřed noci probouzel, díval se na ni a přemítal, jak rychle se to stalo. Před pouhými třemi dny se probudila v jeho objetí a zdvořile řekla: „Promiňte, ale nepamatuji si vaše jméno.“ Byly to teprve tři dny, a přesto si nedovedl představit, že by někdy ještě dokázal usínat bez ní.

Měl teď pět dní volna, takže je potřebovali co nejlépe využít. Včera si udělali krátký výlet do San Antonia, kde ji představil své rodině. Obě jeho sestry přijely se svými muži i ratolestmi, ale po těch davech lidí, na které byla Maris zvyklá, jí to asi nepřipadalo nijak strašné. Jeho matka byla šťastná, že se konečně oženil, a vyhlídka, že stráví Vánoce v zasněžených wyomingských horách, ji naprosto nadchla. Vzala si od Maris telefonní číslo, okamžitě zavolala její mamince a zjevně se rychle spřátelily, soudě podle toho, kolikrát se odvolávala na to, co říkala Mary.

Dnes byli ve Wyomingu a Mac nechápal, proč najednou cítí strach. „Vyprávěj mi o svých bratrech,“ vybídnul ji. „O všech pěti.“

Usmála se a její oči zněžněly. „No, můj nejstarší bratr, Joe, je generálem u letectva. Jeho žena, Karolína, má doktorát z fyziky a výpočetní techniky. Mají pět synů.

„Můj druhý bratr, Mike, vlastní jeden z největších dobytčářských rančů ve státě. On a Shea mají dva syny.

Další je Josh. Býval bojovým pilotem, než si při jedné nehodě rozdrtil koleno. Ted' je z něj civilní zkušební pilot. Jeho žena, Loren, je lékařka. Mají tři děti.“

„Mají tví bratři také něco jiného než syny?“ zeptal se Mac, fascinovaný jejím výkladem a čím dál víc znepokojený. Pokusil se soustředit. Měl pocit, jako by Maris říkala, že má také neteř, ale možná, že se spletl.

„Zane má dceru.“ Tón Marisina hlasu doznal určité změny. Mac tázavě zvednul obočí, ale ona ho ignorovala. „On a Barrie mají také dvojčata, chlapce, dva měsíce staré. Zane pracoval u jednotky rychlého nasazení. Barrie je dcerou velvyslance.“

Jednotka rychlého nasazení. Přemítal, o kolik horší to ještě může být.

„Pak je tu Chance. On a Zane jsou jako dvojčata. Myslím, že jejich mozky jsou propojené. Chance pracoval u námořní zpravodajské služby. Není ženatý.“ Úmyslně se nezmínila o tom, co Zane a Chance dělají teď, protože jí to připadalo bezpečnější.

„Zajímalo by mě,“ mumlal si Mac pod vousy, zatímco džíp z půjčovny šplhal do svahu, „proč jsem očekával, že máš normální rodinu.“

Zvedla obočí. „Jsi zvláštní agent FBI,“ připomněla mu. „Taková se také nenajdou na každém rohu.“

„To ne, ale moje rodina je normální.“

„To moje také. Prostě jsme jen dobří.“ Zazubila se na něj tím svým uličnickým úsměvem, který ho bral u srdce. Zastavil džíp zprostřed silnice a přitáhnul si ji k sobě. Jeho polibek byl tvrdý, naléhavý, roztoužený. Když ji pustil, objala ho kolem krku a zmámeně zamumlala: „To bylo za co?“

„Protože tě miluji.“ Chtěl jí to ještě naposledy říct, pro případ, že by nepřežil nadcházející seznámení. Ona si klidně mohla myslet, že ho její rodina uvítá s otevřenou náručí, ale on znal mužskou psychiku. Znovu uvedl džíp do pohybu.

Když došli na vrchol a před nimi se objevil velký dům, Maris si šťastně povzdechla: „To je skvělé, jsou tu všichni,“ a Mac věděl, že je mrtvý muž. Nezáleželo na tom, že si ji vzal, než se s ní vyspal. Neznali ho, a on se s jejich andílkem miloval každou noc. Byla to jediná dcera, benjamínek rodiny, proboha. Chápal to. Kdyby zůstal naživu a měli s Maris někdy dceru, v žádném případě by nedovolil, aby kolem jeho holčičky kroužil nějaký nadržovaný výrostek.

Pohlédl na dlouhou řadu vozidel zaparkovaných před domem a pomyslel si, jestli by ho honili, kdyby se otočil a rozjel se zpátky dolů.

Jenže to nemohl. Rezignovaně zaparkoval a obešel auto, aby Maris otevřel dveře, vzal ji kolem pasu a sundal ji na zem. Vzala ho za ruku a dychtivě s ním vyrazila ke dveřím.

Vešli do tepla, hluku, zmatku. Z davu náhle vystřelila malá osůbka v červených dupačkách a rozběhla se k nim na buclatých nožičkách, volajíc z plných plic: „Malif, Malif!“ Maris si se smíchem klekla a vztáhla paže právě včas, aby malé tornádo zachytila v náručí. Mac na holčičku pohlédl a okamžitě se zamiloval. Proste ho vzala u srdce.

Byla nádherná. Byla dokonalá, od hedvábných černých vlásků až po jasné modré oči, dolíčky ve tvářích, růžovou pusinku a maličké ručičky. Byla malá jako panenka a ruce ho svrběly touhou pochovat si ji. Nechápal to, miminka a malé děti na něj takhle nikdy nepůsobily.

„To je Nicky,“ řekla Maris a s neteří v náručí se zvedla. „Jediná místní vnučka.“

Nicky zvedla malinkou ručičku a zabodla mu prstík do hrudi způsobem tak podobným Maris, že se Mac musel smát. „Kuo je to?“ zeptal se ten malý andílek.

„To je Mac,“ vysvětlovala Maris a políbila děvčátko na buclatou tvářičku. Nicky si ho chvíli vážně prohlížela, potom k němu natáhla ručičky způsobem člověka, který si je naprosto jist tím, že je vítaný. Automaticky si ji vzal a spokojeně zavzdychal, když to malé tělíčko ucítil na své hrudi.

Uvědomoval si ticho v místnosti i to, že na něj výhružně zírá snad celé fotbalové mužstvo obrovských chlapů.

Maris se po nich rozhlédla a Mac viděl, jak se jí rozšířily oči překvapením nad jejich nepřátelstvím.

Dal se do průzkumu své konkurence. Jeho tchán měl ocelově šedé vlasy a černé oči, které po něm zdělila Maris, a vypadal, jako by k snídani jídal hřebíky. Jeho švagři vypadali podobně vražedně. Mac si zkušeným okem prohlédl každého z nich, pokoušeje se najít toho nejnebezpečnějšího. Vypadali všichni zle. O tom s šedivějícími vlasy a pronikavými modrými očima usoudil, že to bude generál letectva. Tamten bude rančer, ocelově tvrdý, ošlehaný větrem, muž bojující každým dnem s Matkou přírodou. Zkušební pilot... to bude ten, který stojí rozkročený v tom arogantním postoji člověka, který bez mrknutí oka hazarduje se smrtí.

Potom se Macův pohled střetnul s párem vražedných, ledových očí. Tenhle, pomyslel si. To je ten nejnebezpečnější, ten s tou nehybnou tváří a očima jako šedomodrý led. To je on. Ten z námořní zpravodajské služby.

Mac cítil, že ho čekají problémy. Instinktivně vrátil Nicky Maris a ochranný štít se postavil před ně.

Šest párů pronikavých očí z něj nespouštělo zrak.

Maris se ohlédl přes rameno, zvažujíc situaci. „Mami!“ zvolala hlasitě, když dospěla k závěru, že je třeba zavolat posily.

„Maris!“ ozvalo se nadšeně ze dveří, o kterých Mac usoudil, že vedou do kuchyně, a vzápětí do místnosti vrazila malá, drobná žena, o nic větší než Maris, se stejně nádhernou, smetanovou pokožkou. Šťastně objala nejdřív dceru, pak i jeho, i když on stál jako socha, neodvažuje se spustit oči z té živé stěny hrozby, která se před nimi tyčila.

„Mami,“ řekla Maris a kývla směrem k mužům. „Co je s nimi?“

Mary pohlédla na svého manžela a syny a založila si ruce v bok. „Okamžitě přestaňte,“ přikázala jim. „Tohle vám tady nebudu trpět, slyšíte?“

Měla sladký jižanský přízvuk a hlas jemný jako vánek, ale přesto přiměla Wolfa Mackenzieho, aby k ní obrátil své černé oči. „Chceme se o něm něco dozvědět,“ řekl hlasem hlubokým a temným jako hrom.

„Maris si ho vybrala,“ odpověděla Mary rozhodně. „Co víc potřebujete vědět?“

„Spoustu věcí,“ řekl ten s těma ledovýma, vražednými očima. „Tohle se stalo příliš rychle.“

„Zane!“ zvolala šokovaná krásná rusovláska, která vyšla z kuchyně. „Nemůžu uvěřit, žeš řekl něco takového! Sami jsme se přece vzali poté, co jsme se znali jeden jediný den!“ Přešla přes území nikoho mezi oběma bitevními liniemi, objala Maris, a potom se otočila, aby manžela probodla temným pohledem.

Takže měl pravdu, myslel si Mac. Tohle byl ten ze speciální jednotky.

„To je něco jiného,“ nechal se slyšet generál, dokonalá kopie Wolfa Mackenzieho, až na své světle modré oči. Také vypadal, jako by se pravidelně živil hřebíky.

„Jiného, v čem?“ zeptala se břitce dokonale upravená blondýna, která se objevila ve dveřích. Sjela šestici mužů přísným pohledem. „Všichni trpíte přemírou testosteronu. Hlavním příznakem je neschopnost myslet.“

Rázným krokem došla k Macovi a postavila se vedle něj. V generálových očích zahořelo při pohledu na ni cosi vášnivého a zároveň pobaveného.

Do debaty se vmísil zkušební pilot: „Maris je...“

„Dospělá žena,“ přerušil ho další ženský hlas. K zelenooké blondýnce se postavila vysoká, silně vyvinutá žena s kaštanovými vlasy a vážnými modrými očima. „Ahoj, já jsem Loren,“ řekla Macovi. „Ten, co právě mluvil, je Josh, můj manžel. Obvykle bývá rozumnější.“

„A já jsem Shea, Mikeova žena.“ Další posila. Tahle byla tmavovlasá a sladce ostýchavá. Stoupla si vedle Loren, založila si paže na prsou a upřela oči na svého manžela.

Obě strany probodávaly jedna druhou pohledy, muži temně zírali na své zrádné ženy seskupené ochranitelsky kolem Maca. Mac se cítil trochu zvláště, obklopený touhle navoněnou stěnou ženství.

Karolína hleděla na svého muže stejně temně jako on na ni. „Každá z nás byla v téhle rodině přivítána s otevřenou náručí, a já očekávám, že se stejně zachováte i k Marisinu manželovi – nebo...!“

Joe se na chvíli zamyslel, potom vyzývavě zvednul bradu. „Nebo co?“ opáčil vyčkávavě.

V místnosti se rozhostilo ticho, dokonce i děti zmlkly. Mac pohlédl na šestici žen po svém boku, potom se uchechtнул. „To je v pořádku,“ řekl. „Já to chápu.“

„To jsem ráda, protože já ne,“ zavrčela Maris.

„Je to...“

„Hlavně neříkejte chlapecká záležitost,“ varovala ho Mary.

Spolknul ta slova a pokorně řekl: „Ne, madam.“

Wolf se pobaveně usmál. Ta dvě slova znal moc dobře.

Nicky se zavrtěla a Maris ji postavila na nohy. Holčička poplácala Maca po koleni a nesmírně spokojeně pravila: „Mac.“ Potom přeběhla k otci a vztáhla k němu ručičky. Zane se sehnul, zvednul ji a posadil si ji na svalnatou paži. „To je Mac,“ oznámila mu důležitě. „Líbí se mi.“

Ta tvrdá, vražedná tvář náhle roztála do úsměvu a velká ruka odhrnula hedvábnou lokýnku z dětského čelíčka. „To jsem si všimnul,“ řekl suše. „Jednou se na tebe podíval a stal se tvým otrokem, stejně jako my ostatní. To se ti líbí především, co?“

Holčička rozhodně pokývala hlavičkou. Zane se uchechtнул a střelil pobaveným pohledem po své manželce. „Věděl jsem to.“

Odněkud z hloubi domu se ozval dětský nářek.

„Cam se probudil,“ řekla Barrie, okamžitě nechala Maca Macem a odspěchala za svým synkem.

„Jak to dělá?“ zeptal se Chance jen tak do éteru. „Jsou jim teprve dva měsíce. Jak dokáže podle; křiku určit, které z dvojčat brečí?“

Ženy, včetně Nicky, vyhrály, a napětí v místnosti povolilo. Chance se vydal za švagrovou, aby zjistil, jestli měla pravdu. Než vyšel ze dveří, spiklenecky na Maca mrknul. Krize odešla stejně rychle, jako přišla.

Barrie byla za chvíličku zpátky, v náručí vrtící se uzlíček. Chance ji následoval s druhým. „Měla, pravdu,“ oznámil nevěřicně.

Mac se skepticky zadíval na dvojici tvářiček. Připadaly mu obě stejné. Nebylo je možné rozlišit pouhým pohledem; jak sakra Chance mohl vědět, jestli Barrie měla pravdu?

„To je Cameron,“ řekla Barrie a ukázala na svůj uzlíček. „Chance drží Zacka.“ Přinesla také dvě malé láhve s mlékem.

„Jak to víte?“ Pořád ještě mezi miminky neviděl žádný rozdíl.

„Cameron je netrpělivější, zatímco Zack je tvrdohlavější.“

„To dokážete určit z jejich křiku?“

„No samozřejmě,“ opáčila Barrie, jako by toho měl být schopen každý.

Nicky vyšplhala otci na ramena, přidržujíc se přitom jeho vlasů. „Koukni, stlýčku Tanci,“ zvolala, zvedla se do stoje a pustila se ručičkami.

Zane ji ze sebe sundal. „Tumáš, vem si ji,“ řekl Chanceovi a vyměnil si s ním Nicky za Zacka. Vzal si od Barrie jednu z láhví a zkušeně vstrčil dudlík do nenasytné pusinky.

Chance držel Nicky za nožky, zatímco holčička stála a vítězoslavně jásala nad svým výkonem. „Chance,“ řekl konejšivě. „Jmenuju se Chance. Chance.“

Nicky ho chytila za tváře, naklonila se k němu a vážně se mu zahleděla do očí. „Ne,“ zopakovala rozhodně. „Tance. Ty to žíkáš špatně.“

Celá místnost se rozchechtala. Chance pohlédl na miniaturní diktátorku ve svém náručí, potom zavrtěl hlavou a vzdal se. „Víte určitě, že se chcete přiznít do téhle rodiny?“ zeptal se Maca.

Mac se zadíval na Maris. „Ano,“ řekl.

Zatímco chlapeček v jeho náručí pil, Zane si ho zamyšleně prohlížel. „Maris povídala, že jste speciální agent FBI,“ řekl, a něco v jeho tónu zřejmě Maris vyděsilo.

„Ne,“ řekla pevně, popostrkujíc Maca směrem ke kuchyni. „Maca nedostaneš. Stačí, že je u FBI. V žádném případě ho nedostaneš.“

Mac zjistil, že ho zástup žen unáší z místnosti. Na prahu se ohlédnul, jeho pohled se setkal se Zaneovým... a Zane Mackenzie se usmál.

„Vítej do rodiny,“ řekl.

EPILOG

„Ty jfi kláfná,“ zavzdychala Nicky při pohledu na svou tetu. Svatební přípravy holčičku fascinovaly. U všeho musela být, všechno musela vidět. Stála na špičkách, aby viděla na stůl, kde Shea vytvářela nádherně zdobené svatební koláčky a růžičky na svatební dort. Zanedlouho byly na všech růžičkách stopy malých, zvědavých prstíků.

Jakmile Nicky zjistila, že se dají jíst, začaly postupně mizet.

Svatební šaty Maris naprosto nadchly. Dlouhá sukně, krajky, závoj, všechno ji uchvacovalo. Když si je při poslední zkoušce oblékla, Nicky zatleskala a se zářícíma očima prohlásila: „Á, plincevna!“

„Ty jsi taky krásná,“ řekla jí Maris. Nicky jí měla jít za družičku. Zane sice brblal cosi o přivolávání neštěstí, ale vzhledem k tomu, že Nicky ještě nebyly ani tři roky, Maris počítala se vším, včetně toho, že holčička úplně odmítne svou roli splnit. Na včerejší zkoušce si však Nicky hrdě vykračovala uličkou s košíčkem růžových plátků a pyšně je rozhazovala, uvědomujíc si, že ji všichni sledují. Co udělá, až ji bude pozorovat celý dav lidí, to byla jiná otázka, ale v dlouhých růžových šatičkách a s mašlemi a kytíčkami v černých vláscích vypadala rozkošně.

„Já vím,“ odpověděla Nicky věcně a opustila Maris, aby se vrátila k zrcadlu, kde se mohla obdivovat. To od té doby, co ji Barrie oblékla, dělala každých pět minut.

Barrie a Karolína, které byly v rodině Mackenzieů uznávanými znalkyněmi módy, se Maris postaraly o účes a líčení. Rozhodly se pro decentní make-up,

kterým jemně, avšak ne přehnaně, zvýraznily Marisinu krásnou tvář. Barrie jí ještě dokončila účes a potom se usadila v houpacím křesle, aby před začátkem obřadu nakojila dvojčata. Normálně jim dávala i mléko z láhve, ale po mateřském mléku byli spokojenější a ona nechtěla, aby při obřadu rušili.

Mary si rychle uvědomila, že jejich dům, ač veliký, nedokáže pojmout takové množství svatebních hostů. Protože Vánoce byly ve středu a mše se sloužila už v neděli, byl kostel v Ruthu na Štědrý den volný. V rohu hlavní lodi stál téměř třímetrový vánoční stromek, zářící spoustou bílých žároveček. Všechna okna zdobila záplava jmelí a chvojí, naplňující kostel nádhernou vůní. Klenutý vchod, okna, kněžiště a schody k němu lemovaly girlandy s bílými žárovkami. Řady bílých svíček propůjčovaly kostelu svůj něžný jas. Stropní světla nebyla rozsvícená, ale stromek, žárovčky a svíčky dodávaly atmosféře zvláštní kouzlo.

Byl Štědrý den, čas, kdy obyvatelé Ruthu normálně bývali doma a slavili Vánoce se svými blízkými. Letos šli na svatbu. Maris ve svém koutku v jedné z postranních místností zaslechla z hlavní lodi sílící hluk, jak přicházeli další a další lidé.

Mary jen beze slova stála a se slzami v očích sledovala, jak se dcera připravuje na svatbu. Nezáleželo na tom, že Maris a Mac už byli svoji. Tohle byla svatba, která se počítala. Její milovaná dcera vypadala tak křehce a krásně ve svých stříbrobílých šatech, barvě, která Marisiny světle hnědé vlasy přeměnila v tmavější odstín stříbra.

Vzpomínala si, jak svou dceru spatřila poprvé, teprve několik sekund starou, tak maličkou a krásnou,

rozhlížející se kolem sebe těma svýma velkýma tmavýma očima, očima svého otce.

Vzpomínala si, jak se Wolf rozplakal, když vzal Maris do náručí a přitisknul si toho malého tvorečka na prsa, jako by to bylo to nejcennější, co kdy viděl.

A byly tu tisíce dalších vzpomínek. Její první zoubek, její první krůček, její první slovo – samozřejmě ‚koníček‘ Maris sedící za Wolfovy pomoci poprvé v životě na poníkovi, oči rozšířené nadšením. Maris, malý stín sledující kroky svého otce, stejně jako to před ní dělali i její bratři. Maris ve škole, divoce se účastníci klukovských bitek, rozdávající kolem sebe rány pěstičkami, zcela netečná ke skutečnosti, že kluci, se kterými se pere, jsou o polovinu větší než ona. Maris vzlykající, když jí umřel poník, a její obrovská radost, když jí Wolf k příštím Vánocům nadělil prvního „opravdového“ koně.

Marisina první schůzka a mračící se Wolf, který nervózně rázoval po domě, dokud se jeho dcerunka bezpečně nevrátila. Mary si s láskou vzpomínala, jak Zane, Josh a Chance rázovali s ním. Joe a Mike sice nebyli doma, ale i čtveřice Mackenizeů čekající na zápraží na Marisin návrat dokázala toho chudáka chlapce vyděsit natolik, že už ji nikdy nikam nepozval. Maris však na svou první schůzku zřejmě zapoměla, jinak by nemohla být tak překvapená jejich reakcí, když přivedla domů Maca. Muži. Mary je měla ráda, ale někdy skutečně dovedli být tak arogantní. Maca si samozřejmě oblíbili, jen co překonali svůj strach o ni. A kdyby si Maris nedávala pozor, Zane by Maca zatahnul do toho, co s Chancem dělali...

Zane. Mary se rozhlédla po místnosti. Všechny tři jeho děti byly s Barrií. Obvykle se staral alespoň o

jedno z miminek nebo o Nicky. Jenže teď tam nebyl, což znamenalo, že je volný. Mary si byla jistá, že to není náhodou.

„Zane je volný,“ poznamenala nahlas, protože měla pocit, že by to Maris měla vědět.

Její dcera prudce zvedla hlavu a oči jí zahořely plamenem. „Stáhnou z něj kůži zaživa,“ prohlásila hněvivě. „Nedovolím, aby Mac byl pryč celé měsíce jako Chance. Zrovna jsem ho získala a nehodlám ho jen tak pustit.“

Teď si i Barrie uvědomila, co manželova nepřítomnost znamená. Nejdřív vypadala překvapeně, potom zavrtěla hlavou nad jeho mazaností. „Teď už je pozdě s tím něco dělat. Měl dost času, aby si s Macem v klidu popovídal. Znáš Zanea – naplánoval si to dokonale.“

Maris se zamračila a Karolína spustila ruku s očními stíny podél těla. „Nemůžu tě líčit, když máš obočí celé nakrabacené,“ pokárala ji. Maris se přestala mračit a Karolína se znovu dala do práce. „Nenech si zkazit svatbu. Můžeš ho stáhnout z kůže zítra. Vrhni se na něj, až to bude nejmíň očekávat.“

„Zane čeká vždycky všechno,“ zazubila se Barrie, potom pohlédla na svou dceru, která se nakrucovala před zrcadlem. „Až na Nicky,“ dodala. „Na tu připravený nebyl.“

„Kdo by také mohl?“ zamumlala Loren a láskyplně se na holčičku usmála. Nicky zaslechla své jméno, zastavila se a obdařila je andělským úsměvem, který však žádnou z nich ani na chvíli neobalamutil.

„Macovi úplně popletla hlavu,“ přikývla Maris. „Ani nemrknul, když mu vyleštila boty rtěnkou.“

„Tak se pozná pravá láska,“ poznamenala Karolína suše. Jemně přejela řasenkou po Marisiných beztak tmavých řasách, potom ustoupila dozadu, aby si prohlédla svůj výtvar. „Tak! Mac by byl blázen, kdyby tě chtěl opustit a utéct do nějaké necivilizované země, kde není žádná hygiena a kde se nedá nic koupit.“ Karolína zastávala názor, že život má být co nejpohodlnější, a byla kvůli tomu ochotná udělat téměř cokoli. Klidně by nachodila celé kilometry, jen aby našla ty nejpohodlnější boty. Ale u ní to koneckonců dávalo smysl, protože v práci musela být na nohou celé hodiny. Jak by se mohla soustředit, kdyby měla otláčené nohy?

„Myslím, že Maca nakupování nezajímá,“ řekla Shea. Zvedla Nicky ze země a začala s ní tančit po místnosti, pobrukuje si při tom veselou písničku.

Ozvalo se zaklepání a ve dveřích se objevila Johnova hlava. „Už je čas,“ řekl. Pohlédl na Karolínu. „Páni, mami, tobě to sluší.“

„Hodný kluk,“ řekla pochvalně. „Zatím tě ještě nevydělám.“

Zazubil se a zase zmizel. Maris vstala a zhluboka se nadechla. Bylo to tu. Nezáleželo na tom, že už byli svoji tři týdny, tohle bylo představení a prakticky celé město přišlo, aby se na něj podívalo.

Shea postavila Nicky na zem a sundala košíček s růžovými plátky ze skříně, kam ho schovaly, aby Nicky zabránily rozhazovat kvítky po místnosti. Už jednou je sbíraly, a i to jim stačilo.

Barrie položila Zacka vedle Camerona. Obě miminka spokojeně spala. Jedna z Sheiných neterí přijela právě včas, aby je mohla během obřadu pohlídat.

Hudba začala hrát, což byl signál, aby se všichni připravili.

Jedna po druhé se začaly v doprovodu svých manželů trousit na svá místa. Když se ve dveřích objevil Zane, Maris řekla: „Ne.“ Jen se zazubil a nabídnul Barrii rámě.

„Počkej chvíli.“ Barrie se zastavila před Nicky, narovnala jí mašličky ve vlasech a konečně vložila košík s okvětními lístky do dychtivě čekajících baculatých ruček. „S těmi kytíčkami budeš dělat to samé, co včera večer, ano? Vzpomínáš si?“

Nicky přikývla. „Lozhazovala fem je na zem.“

„Správně, miláčku.“ Barrie se napřímila a přistoupila k Zaneovi, který ji chytil kolem pasu a krátce objal, než se vydali na svá místa.

Ve dveřích se objevil Wolf v elegantním černém smokingu. „Je čas, zlato,“ řekl Maris zjihle. Objal ji a zahoupal se s ní sem a tam, stejně jako to dělával odjakživa. Maris mu položila hlavu na prsa, dojatá náhlým návaem lásky k němu, který ji zaplavil. Měla tak skvělé rodiče!

„Už jsem se začínal bát, že nikdy nezapomeneš na koně na tak dlouho, aby ses stačila zamilovat,“ řekl.

Uchechtnula se. „Abych řekla pravdu, přesně tak jsem poznala, že ho miluji.“ Zvedla k němu hlavu, oči lesklé slzami i smíchem. „Pořád jsem zapomínala na Solea a myslela jsem jen na Maca. To musela být láska.“

Políbil ji na čelo. „V tom případě mu odpouštím.“

„Dedo!“

Pánovitý hlásek se ozval odněkud od jeho kolene. Pohlédli dolů. Nicky tahala Wolfa za nohavici u kalhot. „Mufíme fi popísit. Musím lovhavovat kytíčky.“

Její zkomolená angličtina ho jako obvykle rozesmála. „Tak dobře, drobku.“ Sehnul se a vzal ji za volnou ručičku, aby se nemohla rozběhnout a začít „lovhavovat kytičky“ dřív, než bude čas.

Když došli do vestibulu, Maris se sklonila a políbila Nicky na tvářičku. „Jsi připravená?“ zeptala se.

Nicky přikývla, modré oči zářící vzrušením, a sevřela košík s lístky oběma ručičkami.

„Tak tedy jdi.“ Maris Nicky jemně pobídla kupředu, do střední uličky. Kostel planul světlem svíček a zdálo se, že na ně hledí stovky usměvavých tváří.

Nicky mezi ně vykročila jako Miss Amerika na závěrečné promenádě. Zářivě se usmála nalevo a napravo, potom elegantně sáhla do košíku pro růžový lístek. Jeden. Vyndala ho a nechala ho pomalu spadnout na podlahu. Potom sáhla pro další. Jeden po druhém je rozmísťovala na koberec s puntíkářskou přesností. Dávala si na čas, jednou se dokonce zastavila, aby srovnala lístek, který spadnul příliš blízko tomu předchozímu.

„Ach, Bože.“ Maris cítila, jak se Wolf po jejím boku otřásá smíchy. „Moc si to vychutnává. Tímhle tempem to nezvládne ani do půlnoci.“

Lidé se otáčeli a smáli Nickyinu soustředění. Barrie zabořila Zaneovi tvář do ramene v bezmocném záchvatu smíchu. Zane se zubil a Chance se smál nepokrytě nahlas. Mac stojící u oltáře s úsměvem sledoval toho malého raráška, který si získal jeho srdce. Pianista se ohlédl, zjistil, proč to trvá tak dlouho; a statečně pokračoval v hraní.

Nicky, polichocená tím, že je středem pozornosti, začala improvizovat. Další lístek hodila za sebe, přes rameno. Kněz celý zrudnul, jak se snažil zadržet smích.

Nicky se zatočila kolem dokola, rozhazujíc okvětní lístky do kruhu. Když jí několik dalších samovolně vylétlo z košíčku, zamračila se a začala je sbírat.

Nesmím se smát, říkala si Maris, cítíc, že už to dlouho nevydrží. Když se začnu smát, budu se smát tak, že mi potečou slzy a zničím si líčení. Zakryla si ústa rukou, ale nepomohlo to. Náhle dostala strašný záchvat smíchu.

Nicky se zastavila a ohlédla se, čekajíc na pochvalu.

„Lovhavuj – chci říct rozhazuj je,“ dokázala ze sebe vypravit škytající Maris.

„Takhue?“ zeptala se holčička, nabrala si z košíku plnou hrst lísku a vyhodila je vzhůru.

Tohle alespoň byla hrst, ne jenom jeden. „Takhle,“ přikývla Maris, doufajíc, že to celou záležitost trochu urychlí.

Urychlilo. První hrst následovala druhá a Nicky začala výrazně postupovat uličkou. Konečně došla až na konec, kde se jako sluníčko usmála na Maca. „Všechny fem je lovháveua,“ oznámila mu.

„Udělalas to skvěle,“ pochválil ji, i když smíchy mohl sotva mluvit. Holčička jako páv dokráčela k řadě, kde seděli Barrie se Zane, a Zane ji zvednul a posadil.

Klavírista s úlevou přešel ke svatebnímu pochodu a Wolf s Maris se konečně mohli vydat na svou důstojnou cestu uličkou. Všichni vstali a s úsměvy je sledovali.

Protože měli tak málo času, vynechali svědky a u oltáře čekal na Maris pouze Mac. Sledoval ji, jak se k němu blíží, na tváři něžný výraz, oči stále ještě rozzářené smíchem. Jakmile stanula vedle něj, něžně vzal její ruku do své. Za sebou zaslechli, jak jeho matka uslzeně zalapala po dechu.

Vzhledem k tomu, že Maris a Mac už byli svoji, rozhodli se přeskočit část o tom, „kdo vydává tuto ženu“. Wolf se sklonil a políbil dceru na tvář, láskyplně ji objal, potom si s Macem potřásl rukou a usadil se vedle Mary.

„Moji drazí,“ začal kněz; vtom se za nimi ozvalo další zalapání po dechu. Maris poznala Barriin hlas, takže ji nijak nepřekvapilo, když se mezi ní a Macem protáhla malá postavička a stoupla si přímo před ně.

„Já taky,“ zašvitořila Nicky na celý kostel.

Maris se ohlédla přes rameno a viděla, jak se Zane začíná zvedat, aby si pro svou zatoulanou ratolest došel. S úsměvem zavrtěla hlavou. Mrknul na ni a znovu se posadil.

Nicky se jim tedy během celého obřadu tiskla k nohám. Cítili, jak se chvěje vzrušením. Mac si ji nenápadně přitáhnul blíž k sobě, aby ji mohl snáze zachytit, kdyby chtěla dělat něco nepředloženého, jako třeba nakouknout knězi pod suknici. Zvědavě si totiž jeho oděv prohlížela. Ale momentálně byla spokojená, zcela uchvácená obřadem, svíčkami, zářícím vánočním stromkem, nádhernými šaty. Když kněz řekl: „Teď můžete políbit nevěstu“ a Mac to udělal, Nicky jenom zaklonila hlavu, aby na ně viděla.

„Co s ní uděláme, až budeme odcházet?“ zeptal se Mac s ústy na Marisiných.

„Zvedni ji a podej ji Zaneovi, až půjdeme kolem,“ zašeptala nazpátek. „Bude to čekat.“

Klavírista se dal znovu do hraní. Mac jednou rukou zvednul Nicky, druhou ovinul Maris kolem pasu, a za doprovodu hudby, smíchu, slzí a potlesku společně vykročili uličkou.

Hostina byla dlouhá a veselá. Maris si zatančila se svým manželem, otcem, všemi bratry, několika synovci, švagry a spoustou starých přátel. Tančila s šerifem, Clayem Armstrongem. Tančila s velvyslancem Lovejoyem, Barriiným otcem. Tančila se Sheiným otcem a dědečkem, s rančery, obchodníky a pracovníky benzínové pumpy. Nakonec se k ní znovu dostal Mac, pevně ji k sobě přitisknul a začal se s ní pohupovat, tvář opřenou o její.

„Co ti říkal Zane?“ zeptala se náhle.

Cítila, jak se zazubil, i když nezvedl hlavu. „Říkal, že to budeš vědět.“

„To nevadí. Co říkal?“

„Vždyť už to víš.“

„Tak co jsi řekl ty?“

„Že mě to zajímá.“

Zavrčela. „Nechci, abys byl celé měsíce pryč. Jsem ochotná smířit se s tím, že tě bude FBI vysílat za případy, ale ani to se mi nelíbí. Chci abys byl každou noc se mnou, ne tisíce kilometrů daleko.“

„Přesně to jsem řekl Zaneovi. Ale nemusím přece dělat to, co Chance.“ Přivinul ji k sobě blíž a ztlumil hlas do intimního šepotu. „Už jsi dostala měsíčky?“

„Ne.“ Měla teprve dva dny zpoždění – ale dva dny byly dva dny a ona své problémy obvykle mívala pravidelně. Bylo však možné, že na její tělo zapůsobil ten otřes mozku a všechno to prožité napětí, takže zatím ještě nikomu nic neříkala. „Vadilo by ti, kdybych otěhotněla tak brzy?“

„Vadilo?“ Políbil ji na ušní lalůček. „Když bychom mohli mít svou vlastní Nicky?“ Uchechnul se. „Myslel jsem, že ty zatracené okvětní plátky nikdy nerozhází.“

„Ona je myslím jediná svého druhu.“ Přitiskla se k němu a ucítila, jak se celé její tělo napjalo touhou. Pokud nebyla těhotná teď, bylo pravděpodobné, že brzy bude, vzhledem k tomu, jak často se spolu milovali.

Chvilí tančili mlčky, potom Mac řekl: „Sole už by tu touhle dobou měl být.“

Musela zamrkat, aby se nerozplakala, protože Mac jí dal k Vánocům ten nejkrásnější dárek. Teď, když se roznesla zpráva o jeho velice nízkém počtu spermií, jeho cena značně poklesla. Bylo možné, že by Sole mohl zplodit hříbě, ale ta možnost byla tak malá, že byla zanedbatelná. Přesto měl cenu jako rančerský kůň a Ronald Stonicher by za něj mohl dostat víc, než mu nabídnul Mac, ale měl před sebou obrovské výdaje na právníky, a tak skočil po první nabídce, která se mu naskytla. Maris si kvůli Soleově budoucnosti dělala takové starosti, že Mac nabídku učinil bez jejího vědomí, protože nechtěl, aby byla zklamaná, kdyby to nevyšlo.

„Táta se už nemůže dočkat, až si na něm zajezdí,“ řekla. „Vždycky mi záviděl, že s ním můžu pracovat.“

Přestali hovořit a jen si vychutnávali pocit, že jsou spolu. Jejich svatba nebyla důstojnou, vážnou událostí – o to se postarala Nicky –, ale byla dokonalá. Lidé se smáli a bavili, a až si někdo z nich po letech vzpomene na svatbu Maris Mackenzieové, bude to s úsměvem.

„Je čas házet kytici!“ ozval se výkřik. Otočili se a spatřili houf chichotajících se dospívajících dívek, vrhajících kradmé pohledy na starší Mackenzieovy chlapce. Bylo tam také pár zralých žen, zkoumavě si prohlízejících Chanceho.

„Myslel jsem, žeš ji měla házet, až budeme odcházet,“ poznamenal Mac pobaveně.

„Zjevně se nemohou dočkat.“

Nebyla proti tomu, aby se věci trochu uspíšily. Po tom tanci byla připravená být s manželem o samotě.

Nicky si užívala jako nikdy předtím, cpala se dortem a cukrovím a poletovala po parketu v náručí svého otce, dědečka a všech svých strýčků a bratranců. Když zjistila, že Maris má znovu tu „kláfnou“ kytici, která ji předtím tak fascinovala, vykroutila se Samovi a přesunula se tak, aby měla lepší výhled.

Maris vylezla na pódium, otočila se k davu zády a hodila kytici za sebe a co možná nejvýš. Místnost naplnily výkřiky „Chyt' ji! Chyt' ji!“

Téměř okamžitě následovalo zděšené kolektivní zalapání po dechu.

Maris se rychle otočila. Houf dívek a žen se řítíl kupředu, oči zvednuté, soustředěné na kytici snášející se k nim. A přímo proti nim, také soustředěná na kytici, se hnala maličká postavička v růžových šatečkách.

Vzápětí nastal masový pohyb černě oděných těl, jak se sedmnáct mužů, jeden MacNeil a šestnáct Mackenzieů, od šestiletého Benjiho až po Wolfa, vrhlo směrem k holčičce. Maris zahlédla pobledlého Zanea, jak se snaží dostat ke své dcerce dříve, než bude ušlapána. Bez ohledu na své šaty seskočila z pódia a dala se také do běhu.

Dva houfy lidí se k sobě blížily děsivou rychlostí, Nicky mezi sebou.

Jedna z dospívajících dívek se podívala dolů, spatřila Nicky a zděšeně zaječela, když se pokusila zastavit a zjistila, že to nejde, protože dav ji tlačí před sebou.

Chance stál původně stranou, odmítal se zúčastnit celé akce s kyticí, ale díky tomu mu nikdo nepřekážel v

cestě. Dorazil k Nicky o dva kroky před Zane, strhnul ji na sebe a odkulil se s ní do bezpečí. Zane se okamžitě vrhnul před něj, mezi Chanceho a kohokoli dalšího, kdo by přes ně mohl upadnout, a v příští vteřině už dvojici na zemi chránila celá zed' mužů a chlapců.

Kytice trefila Chanceho do zad.

Opatrně se překulil a z úkrytu, který vytvořil svými pažemi, vykukla Nickyina hlava. „Podívej!“ řekla, ukazujíc na kytici. „Ty fi chytiu kytičky, stlýčku Tanci!“

Dorazila k nim Maris. Chance ležel nehybně na zemi, Nicky na sobě. Probodnul Maris podezřívavým pohledem. „To jsi udělala schválně,“ obvinil ji.

Kruh MacNeilů a Mackenizeů kolem nich se pousmál. Maris si založila ruce na prsou. „To těžko.“ Musela se kousnout do rtu, aby se nerozesmála jeho rozhořčenému výrazu.

„Pche. Děláš takové strašidelné věci celý život.“ Nicky se natáhla, sevřela v prstíčkách jednu z mašlí na kytici a přitáhla si ji k sobě. Vítězně ji položila Chanceovi na prsa. „Tak,“ pravila s uspokojením a poklepala na ni.

Zane na rozdíl od Maris svůj úsměv zakrýt nedokázal. „Tys chytil kytici,“ řekl.

„Já jsem ji nechytíl,“ zabručel Chance. „Trefila mě do zad!“

Mary se protlačila kupředu a postavila se vedle Wolfa, který ji automaticky objal kolem pasu. Zářivě se usmála. „No, Chanci!“ zvolala. „To znamená, že teď jsi na řadě ty.“

„To tedy nejsem,“ zavrčel a posadil se. Opatrně postavil Nicky na nožky, potom si stoupnul sám. „Byl to podvod, a to se nepočítá. Nemám čas na manželku.

Miluji svou práci a žena by mi jen překážela.“ Zatímco mluvil, ustupoval dozadu. „A já bych stejně nebyl dobrý manžel. Já...”

Za nohavici ho zatahala malá ručka. Zastavil se a pohlédl dolů.

Nicky stála na špičkách a oběma rukama mu podávala kytici. „Nevapomen na kyticky,” usmála se na něj.

OSUDOVÁ HRA

Linda Howardová

A game of Chance

(Chance Mackenzie)

ANOTACE:

Tajný agent Chance Mackenzie měl jasný plán. Chtěl použít Sunny Millerovou jako volavku a dostat se tak na stopu jejímu otci. Svést ji bylo jen jedním z jeho úkolů, alespoň zpočátku. To však ještě netušil, že si s nimi se všemi osud zahraje pěkně zamotanou hru...

Harlequin Special 2004/7
Rodinná pouta 70 G B

Název originálu: A game of Chance
První vydání: Silhouette Books, 2000
Překlad: Dita Kalbelová
Odpovědný redaktor: Bohdana Hyťhová
ISBN 83-238-2516-5

© 2000 by Linda Howington
© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. Z o.o., Warszawa 2004
Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. Z o.o., Warszawa
ISSN 1212-852X

PROLOG

Návrat domů do Wyomingu vyvolával v Chanceovi Mackenzieovi zvláštní směsici pocitů, od radosti až po sklíčenost. Vždycky byl radši sám, nemusel se tak bát o nikoho jiného a stejně tak nebyl nikdo, kdo by si dělal starosti o něj. Podle toho si vybral i svou práci, jako tajný agent musel být tajnůstkářský, rezervovaný, nesměl nikomu věřit a nikoho si pustit k tělu.

Ale s jeho rodinou to bylo něco jiného. Nikdy ho nenechali stáhnout se do sebe, i když si nebyl jistý, jestli by to udělal, i kdyby mohl. Vracet se do jejich všezahrnujícího objetí ho lákalo i děsilo zároveň, stejně jako způsob, jakým s ním jednali, jak si z něj utahovali – utahovali z člověka, kterého se někteří z nejnebezpečnějších lidí zaslouženě báli – jak ho objímali, líbali, otravovali, křičeli na něj a... jak ho milovali, jako by byl jako všichni ostatní. Věděl, že není – nikdy na to nemohl zapomenout, vždycky věděl, že není jako oni. Ale něco ho k nim táhlo zpátky, znovu a znovu, jako by podvědomě toužil po věcech, kterých se tak bál. Láska ho děsila. Brzy a tvrdě se poučil, že se může spolehnout jenom na sebe.

Za přežití vděčil své houževnatosti a inteligenci. Nevěděl, kolik mu je, kde se narodil, nebo jestli měl vůbec nějaké jméno – nevěděl nic. Nepamatoval se na matku, otce, na nikoho, kdo se o něj staral.

Ale pamatoval se, jak kradl jídlo, když byl ještě tak malý, že se musel stavět na špičky, aby vůbec dosáhl do regálu. Měl teď kolem sebe spoustu dětí, takže v porovnání s nimi odhadoval, že mu v té době mohly být sotva tři.

Vzpomínal si, jak spal v příkopech, když bylo teplo, a schovával se v polorozpadlých barácích, garážích, po obchodech a vůbec kde se dalo, když byla zima nebo pršelo. Pamatoval se, jak kradl oblečení, aby měl co na sebe, někdy jednoduše tak, že někoho zmlátil a šaty z něj stáhl. Byl vždycky silnější než ostatní kluci v jeho věku a věděl, jak se prát.

Pamatoval se, jak se k němu jednou přidal potulný pes, černobílý vořech. Všude za ním chodil a na noc se stočil do klubička a přitulil se k němu. Chance si vzpomínal, jak byl za to teplo vděčný. Taký si pamatoval, jak jednou z odpadků za restaurací ukradl steak a pes ho kousl a jídlo mu vytrhl. Chance měl ještě na levé ruce jizvy od jeho zubů. Pes se najedl a pro Chancee to znamenalo další hladový den. Neobviňoval psa, protože měl stejný hlad jako on. Ale odehnal ho od sebe, protože pro něj bylo těžké udržet naživu sebe, natož ještě se starat o dalšího strávníka. A navíc, když došlo na boj o přežití, každý byl sám za sebe.

Mohlo mu být tak pět, když dostal tuhle lekci, ale zapamatoval si ji na celý život.

Ale svou práci dělal tak dobře právě proto, že dokázal přežít a vyznat se snad kdekoliv, takže musel uznat, že mu jeho dětství přeci jen k něčemu bylo. Stejně by ho ale nepřál ani psovi, i kdyby to měl být ten čokl, který ho pokousal.

Jeho skutečný život začal ve chvíli, kdy ho Mary Mackenzieová našla v příkopě u silnice. Měl horečku a ukázalo se, že má zánět plic. Z příštích dnů si toho kvůli nemoci moc nepamatoval. Ale věděl, že je v nemocnici, a dostal hrozný strach, protože to znamenalo, že se dostal do spárů systému. Byl přesvědčený, že s jeho svobodou je konec. Neměl

žádné papíry a bál se, že na něj přijde někdo ze sociálních úřadů. Něčemu takovému se celý život vyhýbal a snažil se vymyslet, jak utéct, ale v horečce nedokázal jasně přemýšlet a byl moc slabý na to, aby se mohl hýbat.

Ale pamatoval si konejšivý hlas a dotyky anděla s šedýma očima a stříbřitě hnědými vlasy. Taky tam byl nějaký vysoký, snědý muž, indián, který klidně a pořád dokola mluvil o tom, čeho se Chance bál ze všeho nejvíc. „Nedáme tě,“ slyšel ho Chance říkat, kdykoli se na chvíli probral z horečnatého spánku.

Nedůvěřoval jim, nevěřil ujištěním toho velkého muže. Z jeho řeči pochopil, že on sám je míšenec, ale to neznamenal, že by těmhle lidem měl věřit víc, než tomu nevďěčnému zlodějskému psisku. Ale na útěk nebo i jen odpor byl moc nemocný a zesláblý, a zatímco byl tak bezbranný, Mary Mackenzieová ho svázala oddaností, ze které se mu už nepodařilo osvobodit.

Nenáviděl cizí dotyky – pokud k němu byl někdo dost blízko, aby se ho mohl dotknout, mohl na něj stejně dobře i zaútočit. Ale sestry a doktory od sebe odehnat nemohl. Věděl, že kdyby s nimi bojoval, snadno by ho přemohli. A musel zůstat volný, aby mohl utéct, až se dostatečně uzdraví a nabere sílu.

Ale zdálo se mu, že ona tam byla pořád, i když věděl, že někdy z nemocnice odcházet musela. Když měl horečku, omývala mu obličej chladným ručníkem a dávala mu do pusy ledovou drť. Česala mu vlasy a hladila ho po čele, když ho hlava bolela tak, že měl pocit, že se mu rozskočí.

Dotýkala se ho pořád a vždycky věděla, co právě potřebuje. Urovnala mu polštář dřív, než si vůbec

uvědomil, že je mu nepohodlně, nastavila topení dřív, než mu začalo být moc horko nebo chladno, masírovala mu záda a nohy, když ho při horečce bolelo celé tělo. Děsilo ho to, ale Mary využila jeho stavu k tomu, aby ho přemohla svou laskavostí, jako by mu za těch pár dní chtěla vynahradit všechny ty roky prázdnoty.

Nebyl si jistý, kdy se to stalo, ale někdy během těch horečkou zamlžených dní si uvědomil, že se mu líbí, když ho chladnou rukou hladí po čele a mluví k němu uklidňujícím hlasem. Když se mu jednou zdálo něco ošklivého a probudil se strachem, zjistil, že ho objímá, jeho hlavu má položenou na svém rameni, jemně ho hladí ve vlasech a tiše k němu mluví – a znovu usnul, uklidněný a s pocitem... bezpečí.

Pořád ho překvapovalo, jak je malá. Měl zato, že někdo s tak pevnou vůlí by měl mít tak dva metry deset a vážit přes sto kilo. Odhadla, že je mu tak čtrnáct, ale i tak byl víc jak o hlavu větší než ona. Ale na tom nezáleželo, byl proti ní bezmocný, stejně jako všichni ostatní.

Ať dělal co dělal, nemohl se zbavit závislosti na mateřské péči Mary Mackenzieové, i když věděl, že je tak víc zranitelný. Nikdy se o nikoho nestaral, protože instinktivně věděl, že by se tím moc oslabil. Ale teď ho opatrnost ochránit nedokázala – než ho pustili z nemocnice, zamiloval se do Mary Mackenzieové s bezvýhradností a slepou bezmocností malého dítěte.

Z nemocnice odjel s Mary a tím vysokým mužem, Wolfem. Chance si nedokázal představit, že by ji tak brzy opustil, a tak se rozhodl, že se pokusí snést i zbytek rodiny. Jen na chvíli, sliboval si, jen do doby, než se úplně uzdraví.

Vzali ho na Mackenzieovu horu, do svého domova, do své náruče, a do svých srdcí. Ten den u cesty umřel bezejmenný chlapec, a namísto něj se narodil Chance Mackenzie. Když jeho nová sestra Maris trvala na tom, aby si vybral datum svých narozenin, vybral si den, kdy ho našla Mary.

Do té doby neměl nic, ale teď byl najednou zaplavený... vším. Vždycky měl hlad, ale teď mohl mít spoustu jídla. Nikdy se nemohl učit, a teď si mohl vybrat ze spousty knih, protože Mary byla učitelka duší i tělem a doslova do něj cpala vědomosti tak rychle, jak je jen dokázal vstřebat. Byl zvyklý ustlat si kdekoli a kdykoli mohl, ale teď měl svůj vlastní pokoj, svou vlastní postel, každodenní povinnosti. Měl nové oblečení, které Mary koupila jen pro něj. Před ním ho na sobě neměl nikdo jiný, a nemusel ho ukrást.

Ale co bylo nejdůležitější: vždycky byl sám, a teď měl kolem sebe celou rodinu. Měl otce a matku, čtyři bratry, sestřičku, švagrovou, malého synovce. A všichni se k němu chovali, jako by s nimi byl od narození. Pořád ještě snášel dotyky jen stěží, ale všichni Mackenzieové do jednoho se dotýkali rádi a hodně. Mary – máma – ho neustále objímala, cuchala mu vlasy, líbala ho na dobrou noc. Maris ho dokázala potrápit stejně jako své bratry, objímala ho svými hubenými rukama kolem pasu a říkala mu: „Jsem tak ráda, že jsi náš!“

To ho vždycky vyděsilo, a nervózně se díval po Wolfovi, který byl v čele celé té smečky, a který byl teď i jeho otec. Co si mohl myslet, když viděl svou nevinou dceru, jak objímá někoho jako je on?

Chance vždycky přemýšlel, jestli ho jeho vědoucí oči dokážou prohlédnout, jestli vidí krev na jeho ruku,

jestli dokážou objevit vzpomínku na muže, kterého zabil, když mu bylo kolem deseti.

Ale Wolf věděl moc dobře, koho si do rodiny přivedl, koho přijal za svého syna, a koho, stejně jako Mary, miloval.

Čtrnáct let života Chancee naučilo, jak je život nebezpečný. Naučilo ho, že je lepší nikomu nedůvěřovat a nikoho nemilovat, protože láska ho oslabovala, a slabost ho mohla stát život. To všechno věděl, ale nedokázal Mackenzieovy přestat milovat. Tahle slabina v jeho ochranném štítu ho nikdy nepřestávala děsit, a přece jedině se svou rodinou se dokázal úplně uvolnit, protože věděl, že s nimi je v bezpečí. Byl dospělý muž, který se o sebe dokázal víc než dobře postarat sám, a nemohl se od nich držet stranou, protože jejich lásku potřeboval, stejně jako oni tu jeho.

Nesnažil se je od sebe odstrkovat, místo toho dělal všechno pro to, aby byli v bezpečí. Pořád mu to ztěžovali – jeho bratři se ženili a přiváděli do rodiny švagrové, které miloval, protože byly součástí rodiny. A pak tu byly děti. Když přišel do rodiny, byl tu jen John, první syn Joea a Caroline, kterému bylo sotva pár měsíců. Ale synovců přibývalo a Chance se, stejně jako zbytek rodiny, nechal pohltit tím martyriem, které zahrnovalo uspávání nemluvňat, měnění plenek, krmení a baculaté ručky, které hledaly oporu při prvních krůčcích... a každá ta ručka ho chytila i za srdce. Byl proti nim naprosto bezbranný. Měl teď dvanáct synovců, a jednu neteř, která mu dávala zabrat snad ze všech nejvíc.

Návrat domů ho vždycky znervózňoval, ale stejně se nemohl dočkat, až zase bude se svou rodinou. Báł se

o ně a bál se o sebe, protože nevěděl, jestli by bez nich dokázal žít. Rozum mu říkal, že by se od nich měl odpoutat, ale jeho srdce ho vždycky znovu přivedlo domů.

PRVNÍ KAPITOLA

Chance miloval motorky. Miloval ten pocit naprosté svobody, rychlost a sílu, vítr ve vlasech a pocit naprostého splnutí se strojem.

Nebezpečí bylo sexy. Chanceův bratr Josh přiznal, že se vzruší pokaždé, když přistává se stíhačkou na letadlové lodi. „Je to skoro jako orgasmus,“ komentoval to. Joe, který se stíhačkami strávil většinu svého života, na to neodpovídal, ale bylo jasné, že přesně ví, o čem Josh mluví.

Zane i Chance měli nebezpečnou práci, ve které šlo skoro pokaždé o život. Když se Chance vrátil z akce, jediné, po čem toužil, byl sex. Zoufale toužil po hebkém ženském těle, které by mu pomohlo zbavit se všeho napětí. Ale jeho potřeba musela počkat. Počkat do té doby, než bude v bezpečí, a dokud se nenajde nějaká vhodná příležitost a ochotná utěšitelka.

Ale teď tu byl jen on a jeho motorka, sladká vůně čerstvého horského vzduchu a zvláštní směsice radosti a strachu, která ho ovládla pokaždé, když se vracel domů. Kdyby matka věděla, že na harleyi jezdí bez helmy, nasekala by mu jako malému klukovi. Proto helmu vozil s sebou, pečlivě připevněnou pod sedadlem. Když se blížil k ranči, nikdy si ji nezapomněl nasadit. Otec se napálit nenechal, ale neřekl ani slovo, protože věděl moc dobře, co to pro Chancee znamená.

Když přešel přes vrchol kopce, otevřel se mu pohled na široké údolí, ve kterém stál Zaneův dům. Byla to prostorná budova s pěti ložnicemi a čtyřmi koupelnami, ale přesto nevypadala nijak nápadně. Zane dům postavil tak, aby nepřitahoval nežádoucí pozornost. Zdál se

menší, než ve skutečnosti byl, což bylo tím, že některé místnosti byly pod zemí. Byl situovaný tak, že měl neomezený výhled do všech stran, a navíc Zane využil přirozeného reliéfu krajiny tak, že k domu vedla jediná přístupová cesta. Kolem domu byly instalované detektory pohybu, takže Chance věděl, že ve chvíli, kdy se dostane na příjezdovou cestu, v domě už o něm určitě vědí.

Po několika minutách byl Chance u cíle, vypnul motor a chvíli ještě zůstal sedět na motorce, rukou si prohrábl rozcuchané vlasy a počkal, až se mu trochu zpomalí tep. Pak nohou uvolnil stojan, motorku o něj opřel a sesedl z ní. Ze zavazadlového prostoru vytáhl tenké desky a zamířil ke krytému vchodu.

Byl teplý letní den uprostřed srpna a nebe bylo přízračně modré. Koně se spokojeně pásli v ohradě, jen pár z nich se zvědavě přiblížilo k plotu a velkýma tmavýma očima pozorovalo hlučný stroj, blížící se po příjezdové cestě k domu. Barriiny květiny byly obsypané včelami a ve stromech neúnavně cvrlikali ptáci. Wyoming. Domov. Na Mackenzieovu horu odtud nebylo daleko, k místu, kde mu darovali... život a všechno na světě, co pro něj bylo důležité.

„Je otevřeno,“ ozval se Zaneův klidný hlas z domácího telefonu vedle dveří. „Jsem v kanceláři.“

Chance otevřel, vstoupil a dlouhou halou prošel k Zaneově kanceláři. Za ním se ozvalo tiché klapnutí, jak se zámek automaticky zavřel.

Dům byl ztichlý, což znamenalo, že Barrie a děti jsou pryč. Věděl, že kdyby byla Nicky doma, s křikem by se mu už dávno vrhla do náruče, něco by brebentila a při tom by oběma rukama svírala jeho obličej, aby se tak ujistila, že jí věnuje dostatečnou pozornost. Ne že

by se jinak opovážil nevšímat si jí. Nicky byla jako malá nálož nestálé trhaviny – bylo dobré mít ji pořád na očích.

Dveře do Zaneovy kanceláře byly kupodivu zavřené. Chance se na chvíli zastavil a pak bez zaklepání vstoupil.

Zane seděl za stolem, počítač měl zapnutý a okna otevřená. Věnoval bratrovi jeden ze svých vzácných, vřelých úsměvů. „Dej si pozor, kam šlapeš,“ řekl mu. „Jsou tu špunti.“

Chance se automaticky rozhlédl po podlaze, ale po dvojčatech nebylo nikde ani stopy.

„Kde?“

Zane se v židli trochu zaklonil, podíval se kolem sebe a hledal své děti. Když je našel, ohlásil mu: „Pod stolem. Když slyšeli, jak tě pouštím dovnitř, tak se schovali.“

Chance udiveně povytáhl obočí. Pokud věděl, tak jeho desetiměsíční synovci neměli ve zvyku před nikým se schovávat. Když se rozhlédl pozorněji, uviděl čtyři baculaté dětské ručky na zadním okraji Zaneova stolu.

„Moc jim to schovávání nejde,“ odtušil. „Vidím jejich ruce.“

„Nebud' na ně tak přísný, teprve se učí. Začali s tím teprve minulý týden. Hrajou si na útok.“

„Útok?“ Chance jen stěží potlačoval smích, když se zeptal: „Co mám tedy dělat?“

„Zůstaň, kde jsi. Vyrazí z úkrytu tak rychle, jak jen se dovedou batolit, a popadnou tě za kotníky.“

„A co kousání?“

„Ještě ne.“

„To jsem rád. A co se mnou budou dělat, až mě zajmou?“

„Tak daleko se ještě nedostali. Teď se jim podařilo dostat na nohy a tak tam stojí a hihňají se. Možná se ti posadí na nárt, aby ses nemohl hnout, ale mnohem radši běhají a sedět se jim moc nechce.“

Útok začal.

I přes Zaneovo varování byl Chance trochu překvapený. Na batolata byli pozoruhodně tiší. Vyrázili zpod stolu s neuvěřitelnou rychlostí, kývali se ze strany na stranu, jak se k němu blížili na malých nožičkách, a nakonec se mu s vítězoslavným zařičením přísáli ke kotníkům.

Jeden se mu na chvíli usadil na botě, ale pak se rozmyslel, přetočil se a začal se mu škrábat po noze nahoru. Dětské ručky se mu omotaly kolem kolen a oba malí dobyvatelé zakvičeli radostí. Zane s Chancem vybuchli smíchy.

„Klobouk dolů,“ řekl obdivné Chance. „Jsou to malí dravci.“

Hodil desky na Zaneův stůl a sehnul se, aby ty malé válečníky vzal do náruče. Cameron a Zack se na něj smáli ještě skoro bezzubými úsměvy a okamžitě ho svými baculatými ručkami začali tahat za nos a uši, zkoumali límec jeho košile a náprsní kapsu. Připadal si, jako by na něj útočily dva obrovské, svíjející se želatinové bonbony.

„Prokrista,“ řekl udiveně. „Oni váží snad tunu.“ Nečekal, že by za dva měsíce, kdy je neviděl, tak vyrostli.

„Jsou skoro tak velcí jako Nicky.“ Dvojčata byla silná a statná, už teď na nich bylo vidět, že z nich vyrostou praví Mackenzieové.

„Kde jsou Barrie a Nicky?“ zeptal se Chance. Rád by viděl svou hezkou švagrovou a uličnickou neteř.

„Měli jsme malý problém s botami. Nechtěj o něm slyšet.“

„Problém s botami?“ neodolal Chance zvědavosti. Posadil se do velké, pohodlné židle naproti Zaneově stolu a batolata si pohodlně usadil na klín. Jeho uši je přestaly zajímat, a tak si mezi sebou začali žvatlat.

Zane si dal ruce za hlavu a pomalu se protáhl. „Začalo to tím, že jsme Nicky nechali koukat na *Čaroděje ze země Oz*. A pak jsme ji nechali samotnou s těmi úžasnými lakovkami, co je tak zbožňovala.“

Chance okamžitě pochopil. „Čím se je pokusila obarvit?“

„Rtěnkou, čím jiným.“

Všichni Mackenziové měli ve svém životě nějakou příhodu se rtěnkou. Byla to rodinná tradice, se kterou začal John, když ve svých dvou letech s oblíbenou rtěnkou své matky přebarvil vyznamenání na Joeově uniformě.

„Nemohli jste to prostě otřít?“ Dvojčata se začala neklidně vrtět, a tak se předklonil a posadil je na zem.

„Zavři dveře,“ řekl Zane, „nebo nám utečou.“

Chance se zaklonil, natáhl dlouhou ruku a zabouchl je těsně před tím, než se k nim oba malí uličníci dostali. Když zjistili, že ven nemůžou, žuchli na plenkami obalené zadečky a chvíli zvažovali situaci. Pak se podél zdi vydali na průzkum místnosti.

„*Mohl* jsem tu rtěnku otřít,“ pokračoval Zane, „kdybych o tom věděl. Ale Nicky se rozhodla, že si boty očistí sama. Strčila je do myčky na nádobí.“

Chance vybuchl smíchy.

„Barrie jí včera koupila nové boty. Nicky se na ně jen podívala, prohlásila o nich, že jsou škaredé, a odmítla si je i jen zkusit.“

„Přesněji řečeno,“ opravil ho Chance, „řekla, že jsou *škaledé*.“

Zane se toho okamžitě chytil. „Ale er už jí jde mnohem líp. Procvičuje ho tak, že si ho pořád dokola opakuje na opravdu důležitých slovech, jako třeba *hračky*.“

Zane přejel pohledem po místnosti, aby zkontroloval dvojčata. Jako kdyby na to čekali, nejdřív Cam a pak i Zack se zastavili, krátce zapištěli a s očekáváním pozorovali svého otce.

„Čas k jídlu,“ řekl Zane, otočil se za sebe a z malé lednice za stolem vytáhl dvě láhve. Jednu podal Chanceovi. „Popadni jednoho.“

„Připravený jako vždycky,“ komentoval to Chance. Přešel k dvojčatům, sehnul se a vzal jedno do náruče. Pak se podíval na zamračený obličejíček, aby se ujistil, že má opravdu Zacka.

Chance si nebyl jistý, jak dvojčata dokázal rozpoznat, protože obě děti si byly tak podobné, že jejich dětský lékař navrhl, aby jim na krk dali jmenovky. Ale měly tak rozdílné povahy, že si je v rodině nikdy nikdo nepopletl.

„Musím být připravený. Barrie přestala kojit minulý měsíc, a hrozně neradi čekají na jídlo.“

Zackovi velké modré oči byly přilepené na láhvi v Chanceově ruce. Jakmile se mu dostala nadosah, hrábl po ní, přitáhl si ji k hladové otevřené pusince a zuřivě se přísál k dudlíku. I když se očividně rozhodl, že láhev bude držet Chance, chtěl se ujistit, že mu nikdo ji nevezme, a tak se oběma ručkama pevně chytil za

Chanceovo zápěstí a nohama se mu zahákl za předloktí. Pak se pustil do pití, a spokojeně si při tom pobrukoval.

Jeho jemné černé vlasy šimraly do ruky. Dotýkat se dětí bylo pro Chancee čiré potěšení, i když ze začátku mu to tak nepřipadalo. Poprvé držel v náruči Johna, který se mohl ukřičet, jak ho bolely rostoucí zoubky.

V té době byl Chance u Mackenzieových teprve několik měsíců, a pořád si na ně nemohl zvyknout. S vypětím všech sil se mu podařilo ovládnout instinkt napadnout každého, kdo se ho jen dotkl, ale pořád se fyzickému kontaktu vyhýbal, jak jen mohl.

Na návštěvu zrovna přijeli Joe s Caroline a z jejich výrazu bylo jasné, že za sebou mají dlouhou cestu. I Joe, který se obvykle ničím nedal vyvést z míry, byl naštvaný, protože se už několik hodin snažil bezvysledně uklidnit svého syna. Caroline byla vyčerpaná, protože na tuhle situaci byla její logika krátká. Blondřaté vlasy měla rozčuchané a v jejím výrazu se mísila starost se vztekem.

Když procházela kolem Chancee, najednou se otočila a dala mu křičící nemluvně do náruče. Polekaně se pokusil odtáhnout, ale než se mohl vzpamatovat, to ječící, kroutící se stvoření ho úplně ovládlo. „Tady,“ řekla Caroline s úlevou a s naprostou důvěrou. „Nějak ho uklidni.“

Chance zpanikařil. Divže dítě neupustil. Nikdy předtím žádné nedržel a nevěděl, jak s ním má zacházet. Stejně tak byl ohromený, že Caroline svěřila svého milovaného syna právě *jemu*, parchantovi z ulice, kterého Mary – máma – přivedla k sobě domů. Copak tihle lidi neviděli, co je zač? Muselo jim přece dojít, kde žil, a že by pro ně bylo bezpečnější, kdyby si ho od sebe drželi co nejdál. Ale zdálo se, že nikomu nepříjde

ani v nejmenším divné, že má dítě u sebe, i když byl tak vystrašený, že ho od sebe držel skoro na délku rukou.

Díkybohu, v domě se rozhostilo ticho. John byl tak zmatený, že zapomněl křičet. Se zájmem Chancee pozoroval a kopal při tom nohama. Chance si ho automaticky v rukou přehodil a dal si ho do náruče, jak to viděl u ostatních. Nemluvně bylo celé uslintané. Chance vzal slintáček, který mělo uvázaný kolem krku, a opatrně ho s ním otřel. John toho využil, chytil ho za palec, přitáhl ho k sobě a strčil si ho do pusinky. Chance sebou trhl bolestí, když se mu dásně s dvěma zoubky zakously do prstu, ale neuhnul, dokud ho nezachránila Mary s mokrým ručníkem, který nemluvně mohlo žvýkat.

Chance čekal, že ho Mary dítěte zbaví, protože se obvykle nemohla dočkat, až ho vezme do náruče. Ale zdálo se, že všem vyhovuje, když ho má u sebe on – dokonce i Johnovi. Po chvíli se Chance uklidnil natolik, že se začal procházet po domě a ukazoval svému malému kamarádovi všechno, co se mu zdálo zajímavé.

Od té chvíle se Chance svých synovců a neteří nemohl nabažit. Se Zaneovými dětmi to bylo ještě horší, protože z nich byl úplně unesený. „Mimochodem, Maris je těhotná.“ Chance se zešířka usmál. Jeho sestřička byla vdaná už celých devět měsíců a byla celá nervózní, když hned nepřišla do jiného stavu.

„Kdy se to má narodit?“ Vždycky si dokázal udělat čas, aby byl doma, když se narodil nový Mackenzie. Tohle bude sice MacNeil, ale to bylo vedlejší.

„V březnu. Maris prohlásila, že se do té doby zblázní, protože ji Mac ani na chvíli nespustí z očí.“

Chance se zasmál. Mac byl kromě jejího otce a bratrů jediný muž, kterému nedokázala nahnat strach, což byl taky jeden z důvodů, proč ho tak milovala. Jestli se Mac rozhodl, že na ni bude dohlížet, tak rozhodně neměla žádnou šanci cokoliv na tom změnit.

Zane kývl směrem k deskám na stole. „Povíš mi o tom?“

Chance věděl, že Zane chce slyšet víc, než jen co bylo ve spise. Ptal se, proč s ním sem Chance přijel sám, když ho mohl klidně poslat přes počítač. Jako jediný, kromě Chance samotného, znal plány svého bratra, takže věděl, že by měl být ve Francii. Taky ho zajímalo, proč mu Chance neřekl o změně ve svém programu, a dokonce mu ani nedal vůbec vědět, že přijede.

„Nechtěl jsem riskovat, že by se o tom kdokoliv dozvěděl.“

Zane udiveně zvedl obočí.

„Bezpečnostní problémy?“

„Nic, o čem bych věděl,“ odpověděl Chance. „Ale, jak už jsem řekl, o tomhle se nikdo jiný nesmí dozvědět ani slovo.“

„To mě tedy doopravdy zajímá.“ Zaneovy modré oči se zaleskly zvědavostí.

„Crispin Hauer má dceru.“

Zane se ani nehnul, ale bylo vidět, že zpozorněl. Crispina Hauera měli na mušce už několik let, ale pořád jim unikal. Potřebovali najít způsob, jak se k němu dostat, nějaké zranitelné místo, které by mohli využít, nebo návnadu, která by ho vlákala do pastí. Měli záznam svatby, která se konala v Londýně před více než pětatřiceti lety, ale Hauerova manželka, Pamela Vickeryová, zmizela neznámo kam. Došli k závěru, že

zemřela krátce po svatbě, buď rukou Hauera, nebo jeho nepřátel. „Kdo to je?“ zeptal se netrpělivě Zane. „A *kde* je?“

„Jmenuje se Sonia Millerová, a je tady, ve Státech.“
 „To jméno znám,“ řekl Zane zamyšleně. Chance přikývl.

„Pracuje jako kurýr, byla u té údajné krádeže balíku v Chicagu minulý týden.“

„Myslíš, že to bylo naplánované?“

„Jsem si tím skoro jistý. Když jsem ji prověřoval, našel jsem dost zajímavých věcí.“

„Hauer musel vědět, že ji budou prověřovat, když přijde o zásilku. Proč by tak riskoval?“

„Možná si nemyslel, že bychom něco mohli najít. Byla adoptovaná. Jako její rodiče jsou uvedení Hal a Eleanor Millerovi, a ti jsou nevinní jako lilie. Nikdy bych se nedozvěděl, že ji adoptovali, kdybych si nenechal na počítači ukázat její rodný list. Hádej co – Millerovi nikdy děti neměli. Malá Sonia byla bez rodného listu. Tak jsem se v tom trochu pošťoural a našel jsem adopční spis –“

Zane udiveně zvedl obočí. Otevřené adopce způsobily tolik problémů, že se přešlo na uzavřené spisy. Když se vzal v úvahu ještě zákon o ochranně soukromých dat a všechna možná bezpečnostní opatření, bylo zatraceně těžké spisy objevit, natož se k nim dostat. „Nenechal jsi za sebou stopy?“

„Nic, co by je dovedlo zpátky k nám. Naboural jsem se do systému daňového úřadu a soubor jsem si stáhl.“

Zane se usmál. Kdyby si toho někdo všiml, asi by tomu ani nevěnoval pozornost. Lidi z daňového nikdo nechtěl otravovat.

Zack dopil svou láhev. Uvolnil svůj stisk a hlava mu klesla na Chanceovu ruku, jak ho začala přemáhat ospalost. Chance si ho zvedl k rameni a poplácal ho po zádech. „Slečna Millerová pracuje jako kurýr něco přes pět let. Má byt v Chicagu, ale moc často v něm není. Musí to být naplánované už dlouho. Myslím, že s otcem pracuje od začátku.“

Zane přikývl. Museli počítat s nejhorším, to byla koneckonců jejich práce.

„Napadá tě něco?“ zeptal se, vyndal Camovi láhev z pusy a zvedl si ho k rameni.

„Musím se k ní dostat. Musí mi důvěřovat.“

„To bude dost těžké.“

„Mám plán,“ řekl Chance a zazubil se, protože většinou tohle říkal Zane.

Zane mu úsměv oplatil a pak se zarazil, když se z bezpečnostního zařízení ozvalo tiché zapípání. Podíval se na monitor.

„Připrav se,“ poradil s úsměvem Chanceovi. „Barrie a Nicky jsou doma.“

O pár vteřin později se hlavní dveře rozletěly a po domě se rozlehl křik. „Stlejda Dance! Stlejda Dance, stlejda Dance, *stlejda Dance!*“ Vřískot byl doprovázený hlasitým dupotem malých nožek, který se zesiloval, jak se Nicky blížila ke kanceláři. Chance se zaklonil a otevřel dveře těsně před tím, než se do nich jeho neteř vrátila.

Vrhla se na něj a jemu se podařilo zachytit ji volnou rukou a usadit si ji na klín. Nicky nejdřív vlepila pusou Zackovi, poplácala ho po zádech, a pak se obrátila k Chanceovi.

„Zůstaneš tu dýl?“ dožadovala se a nastavila mu tvář k políbení. Dal jí pusou a polechtal ji nosem na

obličej a na krku, až se začala hihňat. „Jen pár dní,“ odpověděl k jejímu zklamání. Zamračila se, ale pak usoudila, že je třeba přejít k důležitější věci. Obličej se jí rozzářil. „Můžu se plojet na tvůj motolce?“

Chance zvažněl a přísně řekl: „Ne. Nebudeš na ní jezdit, sedět, opírat se o ni, ani na ni dávat své hračky, *pokud nebude s tebou*.“ U Nicky si člověk musel dát pozor na všechno. Málokdy neposlechla přímý rozkaz, ale byla mistr v hledání škvír. Napadla ho další možnost. „A ne abys na ni dávala Zacka nebo Cama.“ Pochyboval, že by je uzvedla, ale nechtěl nic riskovat.

„Děkuju ti,“ řekla Barrie, která Chancee slyšela. Políbila ho na tvář a vzala od něj Zacka.

„Úkol splněn?“ zeptal se Zane a podíval se na svou ženu s úsměvem, který prozrazoval, jak moc se mu líbí.

„Ne bez scén a dlouhého přesvědčování. Ale – ano, úkol splněn.“ Odhrnula si z očí pramen rezavých vlasů. Jako vždycky vypadala elegantně, i když na sobě měla jen béžové plátěné kalhoty a jednoduchou bílou blůzu bez rukávů.

Nicky se pořád nechtěla vzdát svého nápadu s motorkou. Chytila jeho obličej do obou rukou a zblízka se na něj podívala. Skoro vybuchl smíchy, když viděl její dychtivý výraz.

„Nechám tě plojet na svojí tlojkolce,“ řekla. Evidentně se rozhodla pro taktiku něco za něco.

„Tak tohle mi chybělo,“ řekl pobaveně Zane. Barrie se tiše smála.

„Ty mi nabízíš, že se můžu projet na tvůj trojkolce?“ opakoval Chance. „Ale na to jsem moc velký. A ty jsi zas moc malá na to, abys jezdila na motorce.“

„Tak kdy na ní budu moct jet?“ zatvářila se nešťastně.

„Až budeš mít řidičák.“

To ji umlčelo. Neměla nejmenší tušení, co to takový řidičák je, a kde by ho mohla sehnat. Strčila si prst do pusy a chvíli zvažovala svou situaci. Chance chtěl její pozornost obrátit jinam, a tak řekl: „Podívejme se! Nemáš nové boty?“

Její obličej se jako mávnutím kouzelného proutku rozjasnil. Přetočila se tak, aby mohla jednu nohu zvednout, a dala mu ji tak blízko k obličeji, že ho skoro kopla do nosu. „Sou hlozně klášný,“ libovala si. Vzal nohu do své velké ruky a obdivně si prohlížel lesklé černé lakovky.

„Páni, lesknou se tak, že se v nich vidím,“ řekl předstíral, že si v nich prohlíží svoje zuby. Nicky se rozhihňala.

Zane se postavil. „Dáme kluky spát, zatím se tu nějak zabavte.“

Bavit Nicky nebyl žádný problém, nikdy se nenudila. Chance si hrál s jejími černými vlasy, zatímco mu vyprávěla o svých nových botách, o dědových koních a o tom, co řekl táta, když se praštil do ruky kladivem. Chance se neubránil smíchu.

„Ale já to říkat nesmím,“ řekla a smutně se na něj odívala. „Je to stlaště škaledý slovo.“

„Jo,“ řekl s nucenou vážností. „To tedy je.“

„Nesmím říkat ani sakla nebo zatlačeně nebo –“

„Tak bys to neměla říkat ani teď.“ Chanceovi se podařilo dodat svému hlasu patřičnou přísnost, když měl co dělat, aby se nerozesmál.

Vypadala zmateně. „Ale jak ti pak můžu říct, co to je za slova?“

„Zná je táta?“

Zakývala hlavou.

„Zná je všechny.“

„Tak já se ho na ně zeptám, abych věděl, co nemám říkat.“

„Tak jo.“ Povzdychla si. „Ale neplaš' ho moc silně.“

„Proč bych ho měl praštit?“

„Protože to slovo žíká, jen když se pláští kladivem do plstu. Žíkal mi to.“

Chanceovi se stěží podařilo zakamuflovat smích kašlem.

„Teta Malis bude mít děťátko,“ pokračovala Nicky ve výčtu novinek.

„Já vím. Řekl mi to tvůj táta.“

Nicky se zamračila, protože nemohla být první, od koho se Chance tu novinu dozví. „Ohžebí se na jaře,“ ohlásila mu.

Tentokrát už se smíchu neubráníl. Přitáhl tu malou uličnici k sobě, postavil se a začal se točit dokola. Nicky se ho držela kolem krku a pištěla radostí. Chance se smál, až mu z očí tekly slzy. Bože, jak já to dítě zbožňuju, pomyslel si.

Nicky se najednou znovu zamračila a hlasitě si povzdychla. „Kdy je jalo? Je to už blzy?“

„Moc brzy ne,“ řekl vážně. Pro dítě znamenalo sedm měsíců věčnost.

„Budu už stálá?“

Nasadil soucitný obličej a přikývl.

„Budou ti už čtyři.“

Vypadala vystrašeně a rezignovaně zároveň. „Štyži,“ řekla smutně. „Avávakají.“

Když se přestal smát, otřel si slzy a zeptal se: „Kdo tě naučil říkat *avávakají!*“

„John,“ odpověděla okamžitě.

„Naučil tě ještě něco?“

Přikývla.

„A co? Vzpomeneš si na něco?“

Přikývla.

„Řekneš mi to?“

Zamyšleně se podívala ke stropu a chvíli ho studovala. Pak se na něj zkoumavě podívala. „Necháš mě plojet na motolce?“

To snad ne, ona smlouvá! pomyslel si nevěřícně. Skoro se děsil představy, jaká asi bude v šestnácti.

„Ne,“ řekl rozhodně. „Kdyby se ti něco stalo, tvoji rodiče by brečeli, babi s dědou by brečeli, já bych brečel, teta Maris by brečela, Mac by brečel. Jeho litanie na ni udělala dojem, a tak ho zastavila dřív, než mohl vyjmenovat všechny členy rodiny. „Když můžu jezdit na koni, stlejš, tak ploč nemůžu jezdit na motolce?“

Páni, ta je ale neodbytná. Kde jsou sakra Zane a Barrie? přemýšlel zoufale. Měli přece už dost času, aby dvojčata uložili.

Zane se objevil teprve po dalších deseti minutách.

Chance se na svého bratra zamračil. Strávil deset minut přesvědčováním Nicky, aby mu prozradila, co ji naučil John, ale jeho neter trvala na svém původním návrhu. „Už bylo na čase,“ zabručel.

„Já se snažil,“ zaprotestoval Zane a pohladil svou dceru po lesklých vlasech. „Bavila jsi strejdu Chancee?“

Přikývla. „Žekla jsem mu to stlašně škaledý slovo, cos žekl, když ses plaštil kladivem do palce.“

Zane se na ni přísně podíval. „Jak jsi mu ho mola říct, když ho máš zakázané?“

Strčila si prst do pusy a nevinně se podívala ke stropu.

„Nicky.“ Zane ji vzal Chanceovi z náruče. „Řekla jsi to slovo?“

Vystrčila spodní ret a pak přikývla.

„V tom případě dnes nebude žádná pohádka na dobrou noc. Slíbila jsi mi, že ho nebudeš říkat.“

„Je mi to hlozně líto,“ řekla, objala ho kolem krku a položila mu hlavu na rameno.

Jemně ji pohladil po zádech. „To já vím, zlato, ale slib je slib.“ Postavil ji na zem. „Běž za mámou.“

Když odeběhla, neubráníl se Chance otázce: Proč jí místo toho nezakážeš televizi?“

„Nechceme z televize udělat něco zvláštního, co je jenom za trest, nebo za odměnu. Proč? Zajímá tě, jak být dobrým rodičem?“

Chancee ta představa vyděsila. „Ani náhodou.“

„Fakt? No, být tebou, tak bych si nebyl tak jistý.“

„To nech na mně.“ Kývl směrem ke spisu na Zaneově stole. „Máme tady ještě nějakou práci.“

DRUHÁ KAPITOLA

Ted' konečně chápu, co jsou to Murphyho zákony, pomyslela si Sunny Millerová rozmrzele, když seděla v hale letiště v Salt Lake City a čekala, až ohlásí její let – jestli ho ovšem ohlásí, při svém dnešním štěstí v to už ani skoro nedoufala. Od rána se dotrmácela už na páté letiště a do Seattlu jí pořád ještě zbývalo přes patnáct set kilometrů. Měla letět přímo z Atlanty do Seattlu, ale kvůli technickým problémům let zrušili.

Uklidňovalo ji jedině to, že aspoň jede správným směrem a že tohle má být její poslední přestup.

I když podle toho, jakou měla celý den smůlu, očekávala, že se letadlo zřítí.

Byla unavená a celý den nejedla nic jiného než buráky, ale bála se odejít z haly, protože se jí zdálo docela pravděpodobné, že by letadlo mezitím mohlo vzlétnout. Nepříjemných překvapení měla už za ten den dost. Začínala Murphyho zákony nenávidět možná i proto, že dokonale fungovaly.

S představou přesně mířené rány do nosu jejich autora se jí vrátila obvyklá dobrá nálada, a tak se pohodlně usadila v plastové sedačce a vytáhla knížku. Byla unavená, hladová, ale nechtěla se tomu poddat. Jestli byla v něčem dobrá, bylo to zvládání přesně takových situací. Některé cesty proběhly bez nejmenších problémů, u jiných se kazilo snad všechno, co se pokazit mohlo. Ale pokud ty špatné nepřevažovaly, dokázala se s nimi vypořádat.

Ze zvyku si nechávala popruh svého kufříku z měkké kůže přehozený napříč přes rameno, takže jí zavazadlo nemohl nikdo jednoduše vyškubnout.

Po tom, co se minulý měsíc stalo v Chicagu, byla Sunny o hodně opatrnější a kufřík nepouštěla z ruky. Neměla nejmenší tušení, co v něm je, ale to bylo jedno. Měla jen za úkol dostat ho bezpečně z místa A na místo B. Když jí minulý měsíc v Chicagu kufřík vytrhl nějaký grázl se zelenými vlasy, byla stejně naštvaná jako ponížená. *Vždycky* si dávala pozor, ale očividně ne dost velký, a teď už jí firma tolik nedůvěřovala.

Vystrašilo ji, že mohla být tak nepozorná. Odmala věděla, že musí být opatrná a připravená na všechno, že musí v každé chvíli vědět, co se kolem ní děje. Nic by se nestalo, kdyby si tohle všechno pamatovala. Dobře věděla, že si nemůže žádnou chybu dovolit, i malá nepozornost ji mohla stát život.

Vzpomínka na nehodu z minulého měsíce ji znervózňovala. Vrátila knížku do příručního zavazadla a radši se soustředila na lidi kolem sebe.

Od rána skoro nic nejedla a už jí pořádně kručelo v břiše. V příruční tašce měla jídlo, ale to bylo jen pro případ nouze, a ten ještě zdaleka nenastal. Sledovala odletovou čekárnu, kde dva zřízcenci trpělivě odpovídali na dotazy netrpělivých cestujících.

Z kyselých výrazů pasažérů, kteří se odevzdaně vraceli na svá sedadla, jí bylo jasné, že se ještě dlouho nic nestane. Měla by tedy mít dost času sehnat si něco k jídlu.

Podívala se na hodinky: tři čtvrtě na dvě místního času. V Seattlu musela být do devíti hodin tichomořského času, což by normálně nebyl nejmenší problém, ale pokud by věci pokračovaly podle stejné katastrofálního scénáře jako doposud, přestávala věřit, že se jí balík podaří doručit včas. Nechtěla ani myslet na to, že bude muset zavolat do kanceláře a nahlásit

další neúspěch, i když tentokrát by to nebyla její chyba. Ale jestli letadlo co nejdřív nevzlétne, věděla, že bude muset něco udělat.

Rozhodla se, že pokud se zpráva o zpoždění letu nezmění do té doby, než se vrátí s jídlem, pokusí se zajistit si jinou linku, i když ani to ji nijak nelákalo, bylo jí ale jasné, že pokud něco nevymyslí, čeká ji velmi nepříjemný telefonát se šéfem.

Do jedné ruky vzala kufřík, do druhé příruční zavazadlo a vydala se letištní halou. Ze spojovací chodby po její levici se hnuli pasažéři letadla, které právě přistálo, a proto přešla víc napravo, aby se chumlu vyhnula. Nijak si tím nepomohla, někdo ji strčil do ramene a ona se instinktivně otočila, aby se odívala, kdo to byl.

Za ní ale nikdo nestál. Blesková reakce, vypěstovaná za dlouhé roky ohlížení přes rameno, jí zachránila život. Automaticky kufřík sevřela ještě pevněji v okamžiku, kdy ucítila, že někdo škubl za popruh, který se jí svezl z ramene.

Sakra, přeci se to nestane znovu!

Uhnula stranou, rychle se otočila a máchla svou těžkou příruční taškou po útočníkovi. Zahlédla při tom pár divokých tmavých očí a ošklivou, zarostlou tvář. Větší nebezpečí ale zaregistrovala v jeho ruce. V jedné držel nůž, kterým se předtím snažil přerezat popruh, druhou už sahal po kufříku a snažil se jí ho vytrhnout. Nebyl připravený na její reakci, taška ho zasáhla do ramene, takže na chvíli ztratil rovnováhu, ale své sevření neuvolnil.

Sunny ani nenapadlo křičet, nebo být vyděšená, na obojí byla moc naštvaná a také by se tím jen

rozptylovala. Místo toho se znovu rozmáchla svou taškou, tentokrát mířila na ruku držící nůž.

Kolem sebe slyšela zvýšené hlasy a zmatené pokřikování, jak se jim lidé snažili vyhnout a místo toho způsobili jen chaotickou strkanici. Jen pár lidí vidělo, co se vlastně stalo. Většina nic nepostřehla, všechno se seběhlo příliš rychle. Nemohla se spolehnout na ničí pomoc, a tak se snažila nevěnovat okolí pozornost a soustředila se na toho lumpa, co se jí pokoušel vzít kufřík.

Znovu ho zasáhla, ale nůž měl pořád v ruce.

„Děvko,“ vyštěkl a zaútočil na ni nožem.

Podařilo se jí uskočit, ale kufřík z hladké kůže jí při tom vyklouzl z ruky. Útočník toho okamžitě využil a vítězoslavně jí ho vytrhl. Pak se rychle obrátil a dal se na útěk.

Sunny vykřikla: „Zastavte ho!“ a rozeběhla se za ním. Její dlouhá sukně měla na levé straně velký rozparek, takže jí v běhu nebránila, ale pobuda měl náskok a hlavně delší nohy. Příruční taška jí tloukla do nohy a strašně ji zpomalovala, ale Sunny se ji neodvážila odhodit. Tvrdohlavě pokračovala v pronásledování toho lumpa, i když věděla, že je to k ničemu. Zoufalstvím se jí stáhl žaludek. Modlila se, aby si někdo z davu zahrál na hrdinu a zloděje zastavil.

Nemusela se modlit dlouho.

Vysoký štíhlý muž, který stál skoro na konci letištní haly, se obrátil, a jakoby mimochodem se ohlédl v jejím směru. Zloděj byl skoro u něj a Sunny se už už nadechovala k dalšímu zoufalému: „Zastavte ho!“, ale k výkřiku se nedostala.

Vysoký muž okamžitě pochopil situaci a s neuvěřitelnou elegancí se otočil a kopl lumpa do

pravého kolena. Ten se ve vzduchu přetočil a přistál na zádech s rukama nad hlavou. Kufřík mu vypadl z ruky a doklouzal napříč halou až k protější stěně, od které se odrazil a znovu se lidem připletl do cesty.

Sunny se po něm okamžitě vrhla a popadla ho dřív, než se k němu mohl dostat jiný zlodějíček s nenechavými prsty. Pořád při tom ale sledovala, co se děje.

Dalším z těch rychlých, elegantních pohybů se vysoký muž sehnul a sedl si lumpovi rozkročmo na břicho. Pak mu zkroutil obě ruce za hlavou a přidržel je jednou rukou.

„Auu!“ zaskučel zloděj. „Ty parchante, takhle mi zlomíš obě ruce!“

Nepříliš lichotivé oslovení se muži zjevně nelíbilo, jeho sevření ještě zesílilo. Zloděj znovu zaskučel, tentokrát ale beze slov.

„Dej si pozor na jazyk.“

Sunny se zastavila vedle něj. „Dejte si pozor,“ varovala ho a snažila se popadnout dech. „Měl nůž.“

„Viděl jsem ho. Spadl támhle.“ Muž nevzhlédl, ale kývl hlavou doleva. Zatímco mluvil, vytáhl pásek z lumpových kalhot a svázal mu ruce v zápěstích. „Zvedněte ho, než ho někdo popadne a zmizí. Vezměte ho do dvou prstů a jen za rukojeť.“

Vypadalo to, že dobře ví, co dělá, a tak ho Sunny bez vyptávání poslechla. Vyndala z kapsy papírový kapesník a opatrně nůž zvedla, přesně podle instrukcí. Dávala si při tom pozor, aby na rukojeti nenechala žádné otisky prstů.

„Co s tím mám dělat?“

„Držte to, dokud nedorazí policie.“ Otočil se k nejbližšímu zaměstnanci letecké společnosti, který

nervózně přešlapoval, jako by si nebyl jistý, co má vlastně dělat.

„Zavolali jste policii, nebo ne?“

„Ano, pane,“ odpověděl zřízenec vzrušeně.

Sunny si klekla vedle svého zachránce. „Děkuju vám,“ řekla. Ukázala na kufřík. „Uřízl popruh a vytrhl mi ho.“

„Rád jsem pomohl,“ odpověděl a s úsměvem se na ni otočil, takže si ho mohla poprvé dobře prohlédnout.

Skoro to bylo i naposledy. Žaludek se jí sevřel. Rozbušilo se jí srdce. Plíce se jí stáhly. *Páni!* napadlo ji. Pokusila se nenápadně popadnout dech.

Byl to asi ten nejhezčí chlap, kterého kdy viděla. Měl černé vlasy, trochu moc dlouhé a neupravené, které mu sahaly k límci obnošené hnědé kožené bundy, hladkou, dobronozova opálenou kůži a hnědé oči se zvláštním zlatavým nádechem, rámované hustými černými řasami. Jako by to nebylo málo, měl tenký rovný nos, výrazné lící kosti a tak pravidelně vykrojené rty, že skoro neodolala pokušení jednoduše se k němu nahnout a políbit ho.

Už věděla, že je vysoký, a teď zjistila, že má široká ramena, ploché břicho a štíhlé boky. Matka příroda na něm opravdu nešetřila. Zdál by se jí skoro moc hezký na to, aby mohl být skutečný, nebýt jeho odtažitého výrazu a úzké, půlkruhové jizvy na jeho levé lící kosti. Jizva ale z jeho přitažlivosti nijak neubírala, spíš naopak.

Byla tak vyvedená z míry, že si až po několika vteřinách uvědomila, že i on pozoruje ji. Cítila, jak jí rozpaky rudnou tváře. Nepamatovala se, že by někdy na někoho tak nepokrytě zírala.

Ale teď neměla na obdivné pohledy čas, a tak se s nemalým úsilím donutila přesunout svou pozornost k důležitější věci. Kufrík dostala zpátky, ale měla nový problém: věděla, že by měla zůstat, dokud nedorazí policie, aby proti zloději mohla svědčit. Ale nemohla si dovolit nestihnout letadlo a s tou spoustou otázek a formulářů, kterým by musela čelit, by se jí to docela dobře mohlo stát.

„Zatraceně,“ zaklela. „Jestli nestihnu letadlo...“

„Kdy vám letí?“ zeptal se její hrdina.

„Nevím. Let byl zpožděný, ale můžou ho ohlásit každou chvíli. Dojdu se zeptat, za chvíli se vrátím.“

Souhlasně přikývl. „Pohlídám zatím vašeho přítele a vyřídím to s policií.“

„Bude to jen chvilka,“ ujistila ho a rychlým krokem zamířila k odletové čekárně. Přepážka byla zavalená našťavanými cestujícími, zdálo se, že jejich nálada za těch pár minut co byla pryč dosáhla téměř hodu varu. Podívala se na ceduli. Dřívější ZPOŽDĚNO bylo teď nahrazeno rozhodným ZRUŠENO.

„Sakra,“ ulevila si polohlasně. „Sakra, sakra, sakra.“ poslední šance, jak se včas dostat do Seattlu, byla pryč. V další zážrak se neodvažovala doufat.

Potřebuju si zavolat, projelo jí hlavou. Unaveně se vrátila do haly a zjistila, že dva lidé z letištní ochranky zatím zloděje postavili na nohy a odvedli ho do kanceláře.

Její hrdina na ni čekal, a když ji zahlédl, řekl něco mužům z ochranky a pak jí šel pomalu naproti.

Neubránila se dalšímu obdivnému pohledu. Jeho oblečení bylo celkem normální – černé triko pod starou koženou bundou, vybledlé džíny a ošoupané kanady –

ale nosil ho s elegancí a sebevědomím, které říkaly, že se v něm cítí naprosto pohodlně.

Sunny na chvilku zalitovala, že ho už nikdy neuvidí, ale rychle tu myšlenku zahнала. Nemohla riskovat nic, co by hrozilo vážnějším vztahem, ať už s ním nebo s kýmkoliv jiným. Možná se někdy usadí a najde si někoho, koho by mohla milovat a provdat se za něj, možná bude mít i děti. Ale ne teď. To by bylo moc nebezpečné.

Když k ní došel, položil jí ruku na rameno a zeptal se: „Jak to vypadá s vaším letem?“

„Nijak. Zrušili ho,“ odpověděla odevzdaně. „Musím být dnes večer v Seattlu, ale pochybuju, že to ještě stihnu.“

„Tak si letadlo najměte,“ navrhl jí, když šli ke kanceláři, ve které seděl zloděj. Ta představa ji rozesmála.

„Už vidím šéfa, jak za letadlo nadšeně platí. Ale možná nebude mít na výběr. Můžu mu to navrhnout, stejně mu musím zavolat.“

„Jestli mu to pomůže, tak já jsem vám teď k dispozici. Čekal jsem na zákazníka, který měl dorazit letadlem z Dallasu, ale ten nepřišel a ani se neozval, takže jsem volný.“

„Vy jste pilot, opravdu?“ Nemohla tomu uvěřit. Zírala na něj jako na přízrak. Vypadalo to, že se ten druhý zázrak přeci jen stal.

Podíval se na ni s širokým úsměvem a podal jí ruku. „Chance McCall – pilot, postrach zlodějů a všeměl – k vašim službám.“

Zasmála se a stiskla mu pravici. Všimla si při tom, že si dává pozor, aby její prsty nezmáčkl moc pevně.

Když uvážila, jakou musí mít sílu, byla mu za to vděčná. Jiní muži nebyli tak ohleduplní.

„Sunny Millerová, opožděný kurýr a oběť zlodějů. Ráda vás poznávám, pane McCalle.“

„Chancei,“ řekl prostě. „Vím, že byste to měla navrhnout vy, ale byl bych rád, kdybychom si mohli tykat.“

Jeho přímost ji okouzila. Usmála se na něj a řekla: „Taky bych byla ráda.“

Chance jí úsměv oplatil. „Takže – Sunny – měli bychom to tu vyřídit potom můžeš zavolat šéfovi. Uvidíme, jestli se mu tvůj návrh bude zamlouvat.“

Otevřel jí dveře a vešel za ní do kanceláře, ve které byli dva lidé z ochranky, žena oblečená v přísném šedém saku a zloděj, připoutaný k židli. Zíral na Sunny, jako by to všechno byla její vina, a ne jeho.

„Ty děvko –“ vyjel na ni.

Chance McCall natáhl ruku a chytl ho za rameno.

„Možná jsi mi předtím nerozuměl, takže ti to zopakuju ještě jednou. Dej si pozor na to, co říkáš.“ Nebyla to hrozba, ale rozkaz.

Zloděj se na židli neklidně zavrtěl a podíval se na něj. Nejspíš si vzpomněl, jak snadno si s ním předtím poradil. Pak se ohlédl po dvou letištních policistech, jako by očekával, že zakročí. Oba muži ho pobavené sledovali se založenýma rukama. Když viděl, že se od nich pomoci nedočká, rozhodl se pro mlčení.

Zdálo se, že žena v šedém s Chanceovým postupem nesouhlasí, ale očividně chtěla celou věc odbýt co nejrychleji, a tak si toho nevšímala.

„Jsem Margaret Fayneová, velící letištní policie. Předpokládám, že budete chtít vznést obvinění.“

„Ano,“ odpověděla Sunny.

„Dobře,“ slečna Fayneová souhlasně přikývla.
„Budu od vás potřebovat výpovědi.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se Chance.
„Slečna Millerová a já máme naspěch.“

„Pokusím se to zkrátit, jak jen to bude možné,“
ujistila ho slečna Fayneová.

Ať už to bylo tím, že slečna Fayneová byla nadmíru
schopná, nebo se prostě jen stal další zázrak, během
půlhodiny bylo veškeré papírování odbyto a Sunny a
Chance McCall mohli odejít.

Čekal vedle ní, když volala do kanceláře, aby
ohlásila, co se stalo. Šéf jejím návrhem nebyl nijak
nadšený, ale nakonec souhlasil.

„Jak že se jmenuje ten pilot?“ zeptal se.

„Chance McCall.“

„Počkejte, prověřím si ho.“

V počítačích firmy byla rozsáhlá databanka
leteckých společností. Piloty bylo třeba prověřovat,
protože některé společnosti se zabývaly spíš drogami
než cestujícími, a kurýrní firma si nemohla dovolit
neopatrnost.

„Kde je jeho domácí základna?“

Sunny zopakovala otázku Chanceovi.

„Phoenix,“ odpověděl.

„Našel jsem ho. Zdá se v pořádku. Kolik bude za let
chtít?“ Sunny se zeptala.

Panu Beeshamovi se odpověď moc nelíbila. „To je
trochu hodně.“

„Nikoho jiného nemáme.“

„Co je to za letadlo? Nechci dát tolik peněz za
nějaký nespolehlivý vrak, který vás tam stejně
nedostane včas.“

Sunny si unaveně povzdechla.

„Asi bude lepší, když si promluvíte přímo s ním. Ušetří to čas.“

Podala s omluvným úsměvem sluchátko Chanceovi. „Chce vědět, jaké máte letadlo.“

Chance od ní vzal sluchátko. „McCall.“ Chvilí poslouchal. „Je to cessna. Při výkonu na sedmdesát pět procent má dolet přibližně třináct set kilometrů, to je šest hodin letu. Jednou budu muset doplnit palivo, nejlíp na půli cesty, třeba v Redmondu v Oregonu. Můžu jim dát vědět předem, takže všechno bude připravené a moc se nezdržíme.“ Podíval se na hodinky a pak dodal: „S hodinou navíc, kterou získáme překročením časového pásma, by to mohla stihnout – bude to ale taktak.“

Ještě chvilí poslouchal a pak sluchátko vrátil Sunny. „Jak jste se rozhodl?“

„Máte to mít. Tak už proboha jed'te.“

Zavěsila a vítězoslavně se podívala na Chancee. „Povolil to! Jak dlouho bude trvat, než se dostaneme do vzduchu?“

„Když ti ponesu tašku a poběžíme... patnáct minut.“

Sunny svou tašku nikdy nepouštěla z ruky. Nechtělo se jí odmítat jeho laskavost, ale věděla, že nemůže riskovat. „Není těžká,“ zalhala. „Můžeme jít.“

Její odpověď ho udivila, ale nic neřekl a místo toho se otočil a vyrazil přes rušnou letištní halu. Po chvilí vyšli z budovy a zamířili k hangárům se soukromými letadly. Horké odpolední slunce pražilo do betonu, páliło do obličeje a nutilo ji mhouřit oči. Chance si nasadil sluneční brýle, shodil ze sebe bundu a nesl ji v levé ruce.

Sunny se neubránila uzalému pohledu na jeho široká ramena a svalnaté tělo, rýsující se pod černým tričkem. Podívat se snad můžu, napadlo ji. Kdyby všechno bylo jinak – ale nad tím nemělo cenu uvažovat, musela se vypořádat s realitou.

Zastavil se u jednomotorového letadla s šedými a červenými pruhy. Když naložil její tašku a kufřík a zajistil je popruhy, pomohl jí do sedadla druhého pilota. Sunny se připoutala a se zájmem se rozhlédla kolem sebe. Nikdy předtím neletěla soukromým letadlem. Přes své malé rozměry bylo překvapivě pohodlné. Sedadla byla potažená šedivou kůží a na podlaze byl koberec ve stejné barvě.

Chance obešel letadlo, ještě jednou ho zkontroloval a pak vylezl na sedadlo vedle ní a připoutal se. Nasadil si sluchátka a zatímco mluvil s kontrolní věží, mačkal tlačítka na palubní desce. Motor se kašlavě rozeběhl a vrtule na přídi letadla se začala točit, nejdřív pomalu, postupně ale začala nabírat rychlost, až se z ní nakonec stala jen stěží viditelná šmouha.

Ukázal na druhá sluchátka a Sunny si je nasadila. „Přes sluchátka se uslyšíme líp,“ ozval se jí jeho hlas do ucha, „ale nemluv, dokud nevzlétneme.“

„Ano, pane,“ odpověděla s předstíranou vážností. Krátce se na ni podíval a usmál se.

Do vzduchu se dostali během několika minut. Země se rychle vzdalovala a pod nimi se rozprostřelo velké, třpytící se jezero. Na horizontu bylo vidět ostré zuby vrcholků hor.

„Páni,“ vydechla ohromeně a rukou si zaclonila oči.

„V přihrádce před tebou jsou ještě jedny sluneční brýle,“ řekl. Otevřela ji a vylovila levné, ale vkusné dámské brýle s tmavě červenou obroučkou. Je ženatý?

projelo jí hlavou. Byla si jistá, že má aspoň přítelkyni. Nejenže byl hezký, ale zdál se i sympatický. To byla kombinace, které se dalo jen těžko odolat.

„Patří tvojí ženě?“ zeptala se, nasadila si brýle a ulehčené si oddechla, když ji slunce přestalo nepříjemně oslňovat.

„Ne, zapomněla je tu jedna pasažérka.“

Z jeho odpovědi nebyla o moc chytřejší. Rozhodla se, že se zeptá přímo, i když se divila sama sobě, proč se o něj vlastně tak zajímá. Stejně ho pak už nikdy neuvidí. „Jsi ženatý?“

„Ne,“ odpověděl a znovu se na ni usmál. Přes brýle mu neviděla do očí, ale cítila na sobě jeho pronikavý pohled. „A ty?“

„Ne.“

„Dobře,“ řekl.

TŘETÍ KAPITOLA

Chance ji pozoroval přes tmavá skla svých brýlí a snažil se odhadnout, jak na jeho slova reagovala. Plán zatím vycházel líp, než doufal. Přitahoval ji, ani se nesnažila to skrýt. Stačilo toho využít a získat její důvěru. To by za normálních okolností mohl být problém, ale on měl v plánu dostat ji do situace, která měla k čemukoliv *normálnímu* na hony daleko. Chtěl, aby věděla, že její život závisí na něm.

K jeho překvapení se na něj ani nepodívala a předstírala, že jeho odpověď přeslechla. Napadlo ho, že se v ní zmýlil, a že ji nepřitahuje. Pak si ale vzpomněl na její pohled v letištní hale. Věděl, že by na něj tak nepokrytě nezírala, kdyby se jí nelíbil.

Nejvíce ho ale překvapilo, jak se líbila ona jemu. Nic takového nečekal, ale tenhle druh chemie se vymykal jakékoliv logice. Věděl, že je hezká. V materiálech, které se mu o ní podařilo shromáždit, byla i její fotka. Už na ní musel obdivovat její jasné šedé oči a zlatavě blondáté vlasy. Ale fotka mu nemohla ukázat, jak *svůdná* doopravdy je.

Ještě jednou se na ni podíval. Byla středně vysoká a na jeho vkus možná trochu moc štíhlá, skoro průsvitná. Skoro.

Její zdánlivá bezbrannost už asi zmátla hodně lidí. Rozhodně zmátla Wilkinse. Chance musel potlačit úsměv. Když odešla do odletové čekárny a snažila se zjistit, kdy ohlásí let do Seattlu – který nechal zrušit on – Wilkins mu řekl o jejich zápasu. Naštvaně mu vyprávěl, jak se po něm ohnala svou taškou, která

musela vážit snad tunu, protože ho málem srazila na zem.

Ted' už Wilkins spolu se „slečnou Fayneovou“ a dvěma „policisty“ byli z letiště dávno pryč. Skutečná letištní policie o celé akci věděla a měla se držet zpátky. Všechno proběhlo naprosto hladce.

Co v té tašce má? přemýšlel. Držela se jí, jako by v ní byly korunovační klenoty. Překvapilo ho, jak je těžká, moc těžká na to, aby v ní bylo jen náhradní oblečení na jeden den, třeba i s fénem a celou krabicí líčidel. Taška vážila dobrých dvaadvacet kilo, jestli ne víc. No, brzo zjistím, co v ní je, pomyslel si.

„Co bys provedla s tím chlápkem, kdybys ho chytla?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla a zamračila se. „Věděla jsem jen, že nemůžu dovolit, aby se to stalo znova.“

„Znova?“ Sakra, chce mi snad říct o Chicagu? projelo mu hlavou.

„Před měsícem na letišti v Chicagu mi kufřík ukradl nějaký pitomec. Stalo se mi to poprvé, a kdyby se to opakovalo v tak krátké době – vyhodili by mě. Bože, sama bych se vyhodila, kdybych byla šéf.“

„Toho zloděje v Chicagu jsi nechytla?“

„Ne. Byla jsem zrovna u výdeje zavazadel. Prostě kufřík popadl a zmizel dřív, než jsem stačila něco udělat.“

„A co hlídači? Nepokusili se ho chytit?“ Podívala se na něj přes horní obroučku slunečních býlí.

„To nemyslíš vážně, že ne?“

Zasmál se. „Asi ne.“

„Kdybych přišla o další kufřík, byl by to konec, aspoň pro mě. A společnosti by to taky moc neprospělo.“

„Dozvíš se někdy, co v kufříku je?“

„Ne, a ani to nechci vědět. Nezáleží na tom. Možná jen někdo posílá dvacet deka salámu svému umírajícímu strýčkovi. Nebo to můžou být diamanty za miliardu dolarů – ne že by někdo posílal diamanty kurýrní službou, ale asi už máš představu.“

„Co se stalo, když jsi přišla o zásilku?“

„Firma ztratila spoustu peněz. A taky zákazníka.“

„Co se stalo tobě? Nějaké postihy?“ Věděl, že žádné nebyly.

„Ne. Svým způsobem bych se cítila líp, kdyby mi dali aspoň pokutu.“

Je zatraceně dobrá, pomyslel si obdivně. Nebo mluví pravdu a s tou záležitostí v Chicagu nemá nic společného. Připustil, že je to možné, ale na tom nesešlo. Ať už v té krádeži měla prsty, nebo ne, byl vděčný, že k ní došlo, protože ho na ni upozornila a dala mu tak náskok před Crispinem Hauerem.

Ale nemyslel si, že by byla nevinná. Nejspíš v tom byla namočená až po uši. Byla lepší, než čekal, za svůj výstup by si zasloužila Oscara – byla tak dobrá, že by skoro uvěřil, že netuší nic o svém otci. Kdyby nebylo té záhadné tašky. Byl vycvičený tak, aby si byl schopen ze zdánlivě nepodstatných detailů poskládat smysluplný obrázek. A brzy poznal, že nejvíc skrývají lidé, kteří se snaží ukázat v nejlepším světle.

Ptal se sám sebe, co o něm říká to, že byl ochoten vyspat se s ní jen proto, aby získal její důvěru. Ale asi bylo lepší nad tím moc nepřemýšlet. Někdo musel být ochotný dělat špinavou práci, věci, kterých by se normální lidé lekli, někdo musel normální lidi chránit. Sex je... jen sex, pomyslel si. Dokázal dokonce vyloučit emoce do té míry, že se na úkol začal těšit.

Úkol? Koho se snažil napálit? Nemohl se dočkat, až se s ní vyspí. Přitahovalo ho její pevné, opálené tělo a jasné šedé oči. Ty oči ho fascinovaly, připadaly mu jako světlounce modré broušené diamanty. Ale nejvíc ho přitahovala její otevřenost a veselost. Mohla by si nechat patentovat titul „Miss sympatie“. Jak mohla takhle vypadat, sladká jako med, a přitom pracovat s jedním z nejhledanějších teroristů?

Pohrdal jí za to, čím byla. Ale zároveň ho tahle nebezpečná hra vzrušovala, dostat ji do postele a získat její důvěru pro něj byla neodolatelná výzva. Věděl, že až bude s ní, nebude myslet na ty stovky nevinných lidí, které zabil její otec, ale jen na spojení jejich těl. Nedovolí si myslet na nic jiného, leda že by se prozradil nějakým pohledem. Ne, bude se s ní milovat, jako kdyby našel lásku svého života, protože jedině tak ji může oklamat.

To mu šlo dobře, přesvědčit ženu, že po ní touží jako po ničem jiném na světě. To mu připomnělo, jak úplně přešla jeho první pokus o sblížení. Lehce se pro sebe usmál. Opravdu si myslela, že to zabere?

„Nepůjdeš se mnou dnes na večeři?“

Trhla sebou, jako by nad něčím přemýšlela.

„Cože?“

„Večeře. Dneska. Až doručíš zásilku.“

„Aha. Ale – mám ho doručit v devět. Bude už pozdě a –“

„A budeš sama, já budu taky sám, a něco jíst musíš. Slibuju, že nebudu kousat. Možná budu oddaně koukat, ale nebudu kousat.“

K jeho překvapení vybuchla smíchy.

Očekával všechny možné reakce, ale tahle k nim nepatřila. Ale její smích byl tak nenucený a přirozený, že se sám neubránil úsměvu.

„*Oddaně koukat, ale ne kousat.* To bylo dobré. To si musím zapamatovat,“ poznamenala.

Když neřekla nic dalšího, uvědomil si, že ho znovu ignoruje. Zakroutil hlavou. „Zabírá tahle taktika u většiny mužů?“

„Jaká taktika?“

„Že je ignoruješ, když tě pozvou na večeři. Odplazí se se sklopenýma ušima?“

„Nevšimla jsem si,“ odpověděla a naoko se zamračila. „Děláš, jako bych mužům lámala srdce po stovkách.“

„Vypadá to tak. Ale my chlapi se jen tak nedáme. Můžeme uvnitř smrtelně krvácet, ale dokážeme to zakrýt tak, že si toho nikdo ani nevšimne.“ Usmál se na ni a řekl: „Pojď se mnou na večeři.“

„Jsi tvrdohlavý, vid’?“

„Pořád čekám na odpověď.“

„Tak tedy – ne.“

„Špatná odpověď. Zkus to znovu.“ Mírnějším tónem pak dodal: „Vím, že jsi unavená. Ale je to jen jídlo, Sunny. Nechci po tobě, abys se mnou celý večer tancovala. To počká na naše druhé rande.“

Znovu se zasmála.

„Tvrdohlavý a ještě k tomu sebevědomý. Ale moje odpověď je pořád stejná. Nechodím s nikým na rande.“

Tentokrát nebyl překvapený. Byl ohromený. To byla poslední věc, kterou by čekal, že od ní uslyší. Copak jsem se tak přepočítal? napadlo ho. „Vůbec? Nebo jen s muži?“

„Vůbec,“ odpověděla a bezradně pokrčila rameny. „Vidíš, snažila jsem se tě ignorovat, protože jsem nechtěla vysvětlovat něco, co stejně nemůžeš pochopit. Ne, nejsem lesbička, muže mám ráda, ale nechodím s nimi. Konec vysvětlení.“

Úlevou se mu skoro zatočila hlava. „Když máš muže ráda, tak proč s nimi nechceš chodit?“

„Vidíš?“ dožadovala se zklamaně. „Nepochopil jsi to.“

„Sakra, to sis myslela, že to tak lehce vzdám? Něco mezi námi je, Sunny. Víš to stejně dobře jako já. Nebo to chceš taky ignorovat?“

„Přesně to mám v úmyslu.“

Napadlo ho, jestli si uvědomila, co právě přiznala. „Znásilnili tě?“

„Ne!“ skoro vykřikla. „Prostě... nechci... s nikým chodit.“

Viděl, jak se jen stěží ovládá, aby nevybuchla. Usmál se na ni a řekl: „Sluší ti to, když jsi naštvaná.“

Zamračila se a pak se rozesmála. „Jak mám být naštvaná, když máš takové řeči?“

„Nejsi naštvaná, to je celé.“

„Hm, zabralo to. Ale nezměnilo to moje rozhodnutí. Omlouvám se,“ odpověděla vážně. „Mám... mám pro to své důvody. Nech to být. Prosím.“

„Dobře,“ řekl a na chvíli se odmlčel. „Pro teď.“

Hlasitě zazívala a znovu ho tím přinutila k úsměvu. „Proč si trochu neodpočineš? Určitě jsi unavená a máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

„Dobrý nápad. Když budu spát, nebudeš mě moct rozčilovat,“ poznamenala kysele a uvelebila se v sedadle. Chance se natáhl za sebe a vytáhl přikrývku.

„Tady. Můžeš to použít jako polštář, aby tě nebolelo za krkem.“

„Díky.“ Sundala si sluchátka a složila si deku mezi hlavu a rameno.

Chance už nepromluvil. Občas se na ni podíval, aby zjistil, jestli už usnula. Po necelých patnácti minutách začala pravidelně oddychovat. Počkal ještě pár minut a potom letadlo stočil k západu, přímo proti zapadajícímu slunci.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Sunny,“ k uchu jí dolehl neodbytný, nepřítel zřetelný hlas. Pak jí někdo položil ruku na rameno a zatřásl s ní. „Sunny, vzbud' se.“

Otevřela oči a protáhla se, aby uvolnila ztuhlé svaly. „Už jsme tam?“

Chance ukázal na sluchátka na jejím klíně, a když si je Sunny nasadila, tiše řekl: „Máme problém.“

Zvedl se jí žaludek a srdce se jí na chvíli zastavilo. Zhluboka se nadechla. „Co se děje?“ zeptala se překvapivě klidným hlasem. Rozhlédla se ve snaze vypátrat problém v nepřehledné změti ciferníků v kokpitu, i když neměla nejmenší tušení, co který ukazuje. Pak vyhlédla z okýnka na zvlněnou krajinu pod nimi, zbarvenou do ruda zapadajícím sluncem.

„Kde jsme?“

„V jihovýchodním Oregonu.“

Motor zakašlal, jako by měl každou chvíli vysadit. Zdálo se jí, že její srdce má v úmyslu přesně to samé. „Myslím, že chyba je v přívodu paliva,“ odpověděl dodatečně na její první otázku.

Jen klid, napomínala se. Musím zachovat chladnou hlavu. Znova se zhluboka nadechla, jak jen jí to dovolily stažené plíce.

„Co budeme dělat?“

„Musíme najít místo k přistání dřív, než se zřítíme.“

Vyhlédla postranním okýnkem. Vzhledem k jejich situaci nebyl pohled na zem nijak příjemný: zubaté horské hřebeny, obrovské masy kamení a ostře vyřezaná suchá říční koryta. „Sakra.“

„Přesně. Místo na přistání hledám už nejmíň půl hodiny.“

To není dobré, to vůbec není dobré, pomyslela si.

Motor znovu zapraskal. Celé letadlo se zatřásl. Třásl se i její hlas, když se zeptala: „Odvysílal jsi volání o pomoc?“

Nevesele se usmál.

„Jsme uprostřed obrovské neobydlené oblasti, není tu rádiový signál. Několikrát jsem se pokusil s někým spojit, ale nikdo neodpověděl.“

Čím dál líp. „Věděla jsem to. Měla jsem dneska takovou smůlu, že další let prostě nemohl dopadnout jinak.“

Přes veškerou vážnost situace se nedokázal ubránit úsměvu, když viděl její mrzutý výraz. Natáhl se k ní a jemně ji stiskl za krkem. Při dotyku jeho velké, teplé dlaně sebou málem škubla.

„Ještě jsme nepadli a já se vynasnažím, aby k tomu nikdy nedošlo. Ale přistání možná nebude nejhladší.“

Nebyla zvyklá, aby se jí někdo dotýkal. Naučila se obejít bez fyzického kontaktu. Chance McCall se jí během jediného odpoledne dotkl víckrát, než kdokoliv jiný za pět let. Rozkoš, která ji zaplavila, ji vyděsila tak, že skoro zapoměla na jejich situaci – skoro. Znovu se podívala na pustou krajinu pod nimi.

„Dokdy se přistání nepočítá jako pád?“

„Když to přežijeme, je to přistání.“ Stáhl svou ruku a Sunny tajně zalitovala toho ztraceného spojení. Kam až mohla dohlédnout, všude viděla jenom bezútěšnou pustinu. Šance, že se jim odtud podaří dostat pěšky, byla nepatrná. Jak dlouho bude trvat, než najdou jejich těla? Jestli je ovšem vůbec najdou. Sunny si vzpomněla na Margretu. Když o ní její sestra nebude mít žádné

zprávy, automaticky ji napadne to nejhorší – ne že by tohle nebylo to nejhorší. Sunny se bála, že by mohla opustit svůj úkryt a udělat něco, co by mohlo stát život i ji.

Pozorovala Chanceovy silné ruce, jak obratně a jistě řídí letadlo. Jeho čistý profil byl vykreslený na pozadí zlatorudého nebe. Takové západy slunce byly jen v západních státech. Napadlo ji, že tenhle je možná její poslední. Byl by poslední člověk, kterého by v životě viděla, který se jí dotkl.

Cítila náhlou, hořkou vlnu vzteku nad tím, že nikdy nemohla žít jako všechny ostatní ženy. Nad tím, že nemohla přijmout jeho pozvání na večeři a celou cestu se na ni těšit, flirtovat s ním a možná i vzbudit touhu v těch zlatohnědých očích.

Motor zaprskal, chytil a pak znova zaprskal, tentokrát daleko výhružněji. Bože, my opravdu spadneme, blesklo jí hlavou. Nehty se jí zaryly do dlaní, jak se snažila potlačit panický strach. Ještě nikdy se necítila tak malá a bezmocná, tak zranitelná a křehká. Umřu tady, napadlo ji.

Letadlo sebou trhlo a otřásl se.

Chanceovi se ho po chvíli podařilo vyrovnat. „Musím přistát, dokud letadlo můžu aspoň trochu ovládat,“ řekl. „Pokus se najít nějaké dobré místo.“

Dobré místo? Nebylo tam žádné dobré místo. Potřebovali co možná nejrovnější plochu bez větších překážek, ale něco takového viděla naposled v Utahu.

Zvedl pravou klapku a naklopil letadlo tak, aby měl lepší výhled z postranního okýnka.

„Vidíš něco?“ zeptala se Sunny. Hlas se jí lehce třásl. „Nic. Zatraceně.“

Když přeletěli nad zubatým hřebenem pokrytým obrovskými balvany, otevřela se pod nimi dlouhá, úzká průrva. „Támhle!“ řekl Chance a začal s letadlem klesat.

„Cože? Kde?“ Sunny seděla strnule a skoro se ani neodvážila doufat, ale všechno co viděla, byla dlouhá, černá průrva.

„Ten kaňon. Nic lepšího nenajdeme.“

Ten černý pruh byl kaňon? Neměl by kaňon být velký? Tohle vypadalo spíš jako vyschlé koryto řeky. Tam se jim přece v životě nemůže podařit přistát. Cítila, jak jí srdce stoupá do krku, a pevně se chytla za okraj sedadla. Letadlo pomalu klesalo.

Motor se zastavil.

Na chvíli je obklopilo ohlušující ticho.

Pak si uvědomila zvuk vzduchu, proudícího kolem kovového pláště letadla. Slyšela tlukot vlastního srdce, rychlý a těžký, slyšela svůj přerývaný dech.

Chance nic neříkal. Soustředil se na řízení letadla, snažil se ho udržet rovně a po vzdušných prouděch letadlo pomalu směřoval k dlouhé, úzké průrvě.

Sunny se kousla do rtu, až jí do úst vytryskla krev, ale nijak se jí nedařilo potlačit panickou hrůzu, která ji zaplavovala. Chtěla zavřít oči, ale nemohla si pomoci. Nechtěla umřít jako zbabělec. Chtěla se dívat do poslední chvíle, chtěla pozorovat Chancee, jak se je snaží bezpečně dostat na zem.

Letadlo se ponořilo do stínu a v kabině se skoro okamžitě znatelně ochladilo. Vůbec nic neviděla. Rychle si sundala sluneční brýle a Chance udělal to samé. S napjatým výrazem teď sledoval krajinu pod nimi.

Země jako by jim pospíchala naproti. Místo, kde chtěli přistát, bylo dostatečně rovné, ale rozhodně mělo daleko k pěkné, hladké přistávací ploše.

„Drž se,“ řekl klidně. „Pokusím se přistát v korytě řeky. Písek by nás měl zpomalit.“

Koryto řeky? Měl nejspíš daleko lepší zrak než ona. Snažila se zahlédnout tmavou stuhu vody, ale nakonec si uvědomila, že koryto je vyschlé. Tvořila ho tenká, kroutící se linka, široká přibližně jako auto.

„Dobře,“ bylo jediné, co ze sebe dokázala dostat.

Stalo se to rychle. Najednou už nebyli ve vzduchu. Letadlo na zem dosedlo tak prudce, že vyletěla dopředu proti pásu, a ten ji okamžitě vrátil zpátky do sedadla. Pak se na chvíli znovu vznesli, jak kola nadskakovala na nerovném povrchu, a podruhé dosedli, tentokrát ještě prudčeji. Slyšela zaskřípání kovu. Pak se hlavou praštila o boční okýnko a na chvíli se jí zatmělo před očima. Neměla sílu udržet se rovně na sedadle, připadala si jako tričko plácající se ve větru na prádelní šňůře.

Další náraz jí málem vyrazil zuby. Letadlo se otočilo kolem své osy, nahnulo se na bok a zastavilo se. Chvíli neměla nejmenší tušení, co se kolem ní děje, všechno jí plavalo před očima. Nevěděla kde je, ani co se stalo. Pak uslyšela hlas, který ji vrátil do reality.

„Sunny? Sunny, jsi v pořádku?“ ptal se Chance naléhavě.

Pokusila se vzpamatovat a odpovědět mu. Omámeně si uvědomila, že ji náraz v sedadle přetočil, a teď byla obrácená proti postrannímu okýnku, zády k Chanceovi. Cítila na sobě jeho ruce, slyšela jeho tiché klení, když rozeplnul pás a opatrně si ji o sebe opřel.

Polkla a pokusila se promluvit.

„Nic mi není,“ podařilo se jí ochraptěle zašeptat, ale stačilo to, aby ho ujistila, že je naživu. Oba byli naživu. Dokázali přistát!

„Musíme ven. V nádrži může být díra,“ řekl, otevřel dveře a vyskočil ven. Vytáhl ji za sebou, jako by byla jen pytel mouky. Sama si tak připadala, ruce a nohy skoro necítila a celá se třásla.

Díra v nádrži. Když přistáli, motor už neběžel, ale ještě tam byla baterie a elektrický rozvod, ve kterém mohl vzniknout zkrat. Letadlo mohlo každou chvíli bouchnout.

A všechno v něm. S rostoucí hrůzou si uvědomila, co to vlastně znamená. V letadle byla její taška.

„Počkej!“ vyjekla. Panika a nový nával adrenalinu jí vrátily sílu. Vykroutila se mu z ruky a chytila se za kliku u dveří. „Moje taška!“

„Zatraceně, Sunny!“ vykřikl a pokusil se ji od kliky odtrhnout. „Zapomeň na tu pitomou tašku!“

„Ne!“

Vytrhla se mu a začala lézt zpátky do letadla. S přidušenou kletbou ji popadl kolem pasu a postavil ji na zem. „Dojdu pro ni! Dělej, vypadni odsud! Uteč!“

Vyděsilo ji, že by měl riskovat svůj život kvůli její tašce, zatímco ona by utekla pryč.

„Dojdu pro ni já,“ řekla rozhodně, chytla ho za pásek a stáhla ho nazpátek. „Ty uteč!“

Na několik vteřin doslova přimrzl na místě a šokované na ni zíral. Pak lehce zatřásl hlavou, natáhl se pro tašku a bez námahy ji vytáhl. Sunny ji od něj chtěla vzít, ale jeho pohled ji zastavil. Chytl ji za paži a s taškou v druhé ruce ji táhl od letadla. Boty se jí bořily do měkké půdy a nízké seschlé keře ji štípaly do kotníků, ale snažila se s ním držet krok.

Asi po padesáti metrech usoudil, že už jsou v bezpečí. Pustil tašku na zem, otočil se k ní a chytil ji oběma rukama, jako by s ní chtěl zatřást.

„Co sis sakra myslela?“ začal naštvaně, ale pak se zarazil a zíral na její obličej. „Krvácíš,“ řekl ostře. Vytáhl kapesník a přitiskl jí ho na bradu. I přesto, že byl naštvaný, dotýkal se jí s neuvěřitelnou jemností. „Říkala jsi, že nejsi zraněná.“

„Nejsem.“ Vzala si od něj kapesník a přidržela si ho u brady. Zdálo se, že krvácení ustalo. „Kousla jsem se do rtu,“ přiznala se. „Tedy, předtím, než jsi přistál. Abych nekřičela.“

Nevěřicně se na ni podíval.

„Proč jsi nechtěla křičet?“

„Nechtěla jsem tě znervózňovat.“ Roztřásla se ještě víc. Pokusila se uklidnit, ale připadalo jí, že má kosti z želatiny.

Zvedl k sobě její obličej a chvíli ji pozoroval v houstnoucím šeru. Pak zaklel, pomalu se k ní nahnul a políbil ji. I přes zlost, kterou z něj cítila, byl jeho polibek lehký a jemný. Zalapala po dechu, omámená jemností jeho rtů, vůní jeho kůže. Chytla se ho za tričko a pevně se k němu přitiskla.

Zvedl hlavu a tiše řekl: „To je za statečnost. Na havarování s letadlem jsem si nemohl vybrat lepšího společníka.“

„Na přistání,“ opravila ho. „Bylo to přistání.“

Tím si vysloužila další polibek, tentokrát na spánek. Tiše vzdychla a znovu se o něj opřela. Vzal její obličej do dlaní a pozorně si ji prohlížel. Dotkl se bolavého místa na jejích rtech. Pak ji znovu políbil, ne jemně jako předtím, ale prudce a vášnivě.

Matně si vybavovala, že existují důvody, proč by to měla zastavit, ale nedokázala si na žádné vzpomenout. Místo toho se vytáhla na špičky a přitiskla své pootevřené rty na jeho. Byl cítit mužem, a sexem, ta vůně jí stoupala do hlavy jako šampaňské. Po těle se jí rozlila vlna vzrušení, zoufalého, toužebného vzrušení.

Jednou rukou ji objal a přitáhl ji k sobě ještě těsněji. Jeho polibky byly teď ještě hladovější. Zahákla mu ruce kolem krku a prohnula se, chtěla k němu být co nejblíž, chtěla cítit jeho svalnaté tělo na svém. Rozum jediným mávnutím odhodila za hlavu. Instinktivně se k němu tiskla boky a mezi stehny cítila tvrdost jeho vzrušení. Jeho ruka se jí pevně sevřela na řadru a třela ho přes tenkou vrstvu oblečení.

Najednou se od ní odtrhnul. „To snad ne,“ zamumlal. Zvedl ruce, chytl ji za paže a uvolnil se z jejího objetí. „Zůstaň tady,“ řekl. „Ani se nehni. Musím zkontrolovat letadlo.“

Chance kontroloval letadlo a celou dobu při tom hlasitě klel. Letadlo mělo vyztužený podvozek a byl si jistý, že se s ním nemohlo nic stát, ale nemohl nechat nic náhodě. Musel letadlo zkontrolovat, musel dál hrát svou roli.

Nechtěl ji hrát. Chtěl ji opřít o jeden z těch obrovských kamenů a stáhnout z ní kalhoty. Sakra! Co se to se mnou děje? přemýšlel našťavaně.

Za posledních patnáct let měl v náruči spoustu krásných, neodolatelných žen, a vždycky si dokázal zachovat chladnou hlavu. Sunny Millerová nebyla ani zdaleka ta nejkrásnější – vypadala spíš křehce než božsky, její oči se spíš smály než sváděly. Tak proč byl, sakra, tak nažhavený dostat se jí pod sukni?

Na žádném „proč“ nezáleží, připomněl si. Dobře, nečekal, že ho bude přitahovat. Ale to mohl využít ve svůj prospěch. Nemusel nic předstírat, takže se zmenšovala šance, že by ho z něčeho podezírala.

Věděl, že v nebezpečí jsou všechny emoce daleko silnější, a zábrany menší. Prožili spolu životu nebezpečnou situaci, byli tu sami a jeden druhého očividně přitahovali. Ty první dvě okolnosti zařídil on – ta třetí byla bonus. Byla to situace jako vystřižená z nějaké psychologické studie. Zkoumání lidského chování ukazovalo, že když se muž a žena dostanou společně do nebezpečné situace a musejí se spolehnout jeden na druhého, rychle se sblíží.

Chance byl ve výhodě, protože věděl, že můžou bezpečně přistát, a že jim nejde o život. Sunny si myslela, že tu uvízli, ale on věděl své. Mohl dát kdykoliv znamení Zaneovi a ten je mohl okamžitě „zachránit“, ale nechtěl to udělat do té doby, než se od Sunny dozví potřebné informace o jejím otci.

Všechno měl pod kontrolou. Nebyli v Oregonu, jak jí řekl. Byli v Nevadě, v úzkém slepém kaňonu, který prozkoumali a vybrali se Zanem, protože v něm bylo možné přistát, a bez pomoci se z něj nedalo dostat. Byli mimo obchodní letové dráhy, navíc vypnul radiolokační opakovač, takže věděl, že je nikdo nebude hledat, a byli daleko od své trasy. Byl si jistý, že je nikdo nenajde.

Rychle se stmívalo a nebylo už moc vidět, ale bylo jasné, že kdyby letadlo mělo vybouchnout, už by k tomu dávno došlo. Chance se vrátil k místu, kde seděla Sunny, s koleny přitisknutými k bradě a s velkou taškou vedle sebe. Když ho viděla přicházet, s námahou se postavila.

„Všechno v pořádku?“

„Všechno v pořádku. Palivová nádrž není poškozená.“

„To je dobře,“ podařilo se jí usmát. „Nemělo by cenu opravovat palivové čerpadlo, kdybychom neměli žádné palivo.“

„Sunny... jestli je to ucpaný přívod, dokážu to opravit. Jestli se ale rozbilo palivové čerpadlo, nemůžu dělat vůbec nic.“

Rozhodl se jí hned říct, že odsud možná neodletí ráno.

Přijala tu zprávu beze slova, jenom se trochu schoulila a začala si třít ruce, aby jí nebyla zima. V poušti po západu slunce klesala teplota velmi rychle, což byl jeden z důvodů, proč vybral právě tohle místo. Budou se v noci muset k sobě přitisknout, aby přežili.

Sehnul se a sáhl po tašce. Pak ji vzal za ruku a zamířil zpátky k letadlu.

„Doufám, že v té zatracené tašce máš aspoň nějaký kabát, když už jsi kvůli ní riskovala život,“ zavrčel.

„Svetr,“ odpověděla nepřítomně s hlavou zvednutou k jasné obloze. V neomezeném výhledu jí bránily stěny kaňonu, které se temně tyčily po obou stranách. Zatřásla sebou a pokusila se soustředit na přítomnost. „Budeme v pořádku. Mám nějaké jídlo a –“

„Jídlo? Ty tam máš jídlo?“ ukázal na tašku.

„Jen pár věcí pro případ nouze.“

Jídlo byla poslední věc, kterou by čekal, že v tašce najde. Proč by si na jednodenní cestu brala zásoby jídla?

Když došli k letadlu, položil tašku na zem. „Vezmu jen pár věcí a pak najdeme nějaké místo, kde budeme

mocť přespát. Vejde se nám do tašky ještě něco, nebo je úplně plná?“

„Je plná,“ odpověděla jednoduše. Ale neočekával ani, že by ji otevřela tak ochotně.

Pokrčil rameny a vytáhl z letadla malý cestovní vak, nacpaný věcmi, které by se daly čekat u pilota nájemného letadla: toaletní potřeby, náhradní oblečení. Vlastně mu k ničemu nebyly, ale mohlo by jí být podezřelé, kdyby tašku v letadle nechal.

„Proč nemůžeme přespát tady?“ zeptala se.

„Jsme v říčním korytě. Teď je suché, ale kdyby v horách začalo pršet, voda by nás mohla spláchnout.“

Zatímco mluvil, vytáhl postupně baterku, přikrývku, a z kapsy na dveřích vedle řidiče pistoli. Zbraň si zastrčil za pásek a deku jí přehodil přes ramena. „Mám nějakou vodu,“ řekl a vyndal kanystr od mléka.

Zane objevil několik kaňonů, ve kterých mohl přistát s letadlem, ale tenhle byl jediný, ve kterém byla voda. Byl to jen malý potůček, vytékající ze skály na druhé straně kaňonu, ale to jim úplně stačilo. Jeho „objevení“ měl naplánované na zítřek.

Podal jí baterku a zvedl obě tašky. „Ved' nás,“ řekl jí a označil směr, kterým má jít. Jak se vzdalovali od písečného koryta, terén byl o poznání obtížnější. Sunny opatrně vybírala cestu a svítila při tom baterkou tak, aby Chance viděl, kam jde.

Sakra, zaklel v duchu, kdyby si aspoň na něco stěžovala, nebo byla našťvaná. Přál si, aby nebyla tak neodolatelná. Většina lidí by zpanikařila, nebo by se pořád dokola ptala, kdy je zachráně, jestli se mu nepodaří letadlo opravit. Ale Sunny ne. Vypořádala se se situací, aniž by skoro cokoliv řekla. Vlastně neřekla

vůbec nic. Radši se kousla do rtu, než aby ho rušila, když se snažil přistát.

Kaňon byl tak úzký, že jim netrvalo dlouho, než se dostali k jeho kolmé stěně. Chance vybral vcelku rovné místo, obklopené hromadou obrovských balvanů, které tvořily půlkruh.

„Tohle nás v noci ochrání před větrem.“

„A co hadi?“ zeptala se s očima upřenýma na kameny.

„Možná tu budou,“ odtušil a položil obě tašky na lem. Našel snad slabinu, která ji k němu mohla přiblížit? „Bojíš se jich?“

„Jen těch lidských.“ Rozhlédla se kolem sebe, jako by hodnotila jejich situaci a po chvíli skoro veselým tónem řekla: „Měli bychom začít něco dělat, ať už se můžeme najíst. Mám hrozný hlad.“

Dřepla si vedle své tašky a zadala kombinaci na jejím bytelném zámku. Ten se s tichým cvaknutím otevřel a Sunny tašku rozepnula.

Chance byl trochu zaražený tím, jak snadno se mu podařilo zjistit, co v tašce má, ale dřepl si vedle ní. „Co máš? Bonbony?“

Zasmála se. „Nic tak dobrého.“

Vzal od ní baterku a posvítil do tašky. Věci v ní byly pečlivě naskládány a nebyl v ní kousek volného místa. Položila na zem vakuovanou plastickou tašku. „Tak tady to máme. Müsli tyčinky. Jedna denně člověku stačí k přežití. Mám jich tucet.“

Jako další vytáhla mobilní telefon. Chvíli na něj strnule zírala, pak ho zapnula a s nadějí se na něj podívala. Chance věděl, že nebude mít signál, ale nezastavil ji, i když ho zbolelo, když si uvědomil, jak bude zklamaná.

„Nic,“ řekla a trochu se v dřepu schoulila. Pak telefon vypnula a bez dalšího slova se vrátila k vybalování.

Vyndala bílou plastovou krabici označenou červeným křížem.

„Lékárnička,“ zamumlala a znova zalovila v tašce. „Tablety na čištění vody. Několik lahví vody a pomerančového džusu. Kapesní baterka. Sirky. Navlhčené kapesníčky. Lak na vlasy, deodorant, zubní pasta, kartáč na vlasy, kulma, fén, dvě deky –“ na chvíli se zarazila, jak se snažila vytáhnout něco většího ze dna tašky „– a stan.“

PÁTÁ KAPITOLA

Stan. Chance na něj nevěřicně zíral. Tenhle typ by čekal u někoho, kdo se chystá strávit dlouhý čas v divočině.

„Je malý,“ řekla omluvně. „Nemohla jsem s sebou táhnout nic těžšího. Ale myslím, že se do něj pohodlně vejde oba, jestli ti nevadí, že se budeme trochu mačkat.“

Proč by si s sebou do letadla brala *stan*, kdyby počítala s tím, že stráví jednu noc v hotelu v Seattlu i pak poletí zpátky do Atlanty? Proč by se vláčela s tak těžkou taškou? Možná ji jen nechtěla dát z ruky, ale Chance pořád nechápal, proč ji s sebou vůbec vozila.

Něco tu nehraje, pomyslel si.

Jeho mlčení Sunny znervózňovalo. Podívala se na své věci, rozházené kolem sebe. Pak si natáhla svetr a posadila se, aby si navlékla ponožky. Ostatní oblečení nacpala zpátky do tašky. Horečně přemýšlela.

Z jeho výrazu jí přeběhl mráz po zádech. Vzpomněla si, s jakou lehkostí si poradil s tím lumpem na letišti. Nebyl to žádný obyčejný pilot a ona s ním byla sama uprostřed pustiny.

Přítahoval ji od první chvíle, kdy ho uviděla, ale nemohla se tím nechat zaslepit natolik, aby si přestala dávat pozor. Byla zvyklá na život v nebezpečí, ale nedokázala určit, proč ji Chance vyděsil. Možná, že je to jen jeden z těch mužů, kteří pobrali víc síly než ostatní, napadlo ji. Nebo ho najal můj otec.

Tahle představa ji vyděsila ještě víc. Ne, její otec nemohl vědět, že bude v Salt Lake City. Sama neměla

nejmenší tušení, že tam dnes bude. Kdyby s tím měl něco společného, nasadil by na ni někoho v Atlantě nebo v Seattlu.

Ta myšlenka ji uklidnila a její pozornost se znovu obrátila k Chanceovi. Vzpomněla si, jak ji odtáhl od letadla, když se bál, že by mohlo vybuchnout, a jak jí dal deku kolem ramen. Vybavila si, jak se k ní choval na letišti. Byl to silný chlap, zvyklý rozhodovat a riskovat.

Má vojenský výcvik, došlo jí najednou, a divila se sama sobě, že jí to předtím uniklo. Její život, a život Margrety, závisel na tom, jak se dokázala vyznat v lidech a jak byla opatrná. Překvapilo ji, jak moc se jí Chance líbí, a když zjistila, že on je na tom stejně, přestala úplně přemýšlet a dávat si pozor.

„Co má všechno tohle znamenat?“ zeptal se tiše a ukázal na stan. „A nesnaž se mi namluvit, že jsi chtěla kempovat v hotelové hale.“

Nemohla si pomoci. Když si představila, jak v hotelové hale rozkládá stan, neubránila se smíchu.

„Sunny,“ řekl varovně a jednou rukou ji jemně sevřel za krkem. „Řekni mi to.“

Pořád se usmívala, ale zakroutila hlavou a odpověděla: „Uvázli jsme tady spolu, ale vlastně se neznáme. Až se odsud dostaneme, tak už se nejspíš nikdy neuvidíme. Takže není důvod, abychom se jeden druhému svěřovali. Bude lepší, když si svoje tajemství necháme pro sebe.“

Dlouze se nadechl, jako by se snažil potlačit zlost. „Dobře – pro teď. Stejně na tom asi nesejde. Jestli se mi nepodaří letadlo opravit, zůstaneme tu dlouho, i pak už to bude jedno.“

Pozorovala jeho obličej a snažila se vyčíst něco z jeho klidného výrazu.

„To nezní moc vesele.“

„To je pravda.“

„Když zjistí, že jsme do Seattlu nedorazili, budou nás hledat. Máš v letadle signální světlo?“

„Jsme v kaňonu.“

Nemusel říkat nic dalšího. Stěny kaňonu by zastavily jakýkoliv signál, pokud by nešel přímo nad ně. Byli v hluboké, úzké brázdě, která ještě snižovala šanci, že by někdo jejich signál zachytil.

„Sakra,“ bylo jediné, co na to dokázala říct.

Tentokrát se zasmál on. Zakroutil hlavou, stáhl svou ruku a postavil se.

„Tohle je nejsprostší slovo, které znáš?“

„Jsme naživu. Vzhledem k tomu, co se nám *mohlo* stát, jsme na tom dobře, takže naše momentální situace si zaslouží jen *sakra*. Třeba se ti podaří letadlo opravit.“ Pokrčila rameny. „Horší slova si nechávám na vážnější příležitost.“

Předklonil se a pomohl jí na nohy. „Jestli letadlo neopravím, tak ti s nimi pomůžu. Ted' bychom ale měli postavit stan, než bude ještě větší zima.“

Společně se pustili do práce. Mohla by stan postavit sama, uměla se stanem zacházet dobře, ale takhle to trvalo jen pár minut. Delší dobu jim zabralo odstraňování kamenů, aby tak pod stanem vytvořili co nejrovnější povrch, ale stejně bylo jasné, že se v noci moc pohodlně nevyspí.

Když skončili, nedůvěřivě se na stan podívala. Byl dost dlouhý i pro Chancee, ale... Přeměřila očima jeho ramena a pak šířku stanu. Došla k závěru, že bude muset celou noc spát na boku – nebo na něm.

Tělem jí projela horká vlna. Srdce se jí rozbušilo při představě vynucené intimnosti nadcházející noci, kdy se bude tisknout k jeho silnému tělu a možná bude spát v jeho náruči.

Bylo jí jasné, že Chance nemohl při pohledu na stan dojít k jinému závěru, ale neřekl jediné slovo, což mu musela přičíst k dobru. Místo toho se sehnul, zvedl tašku s müsli tyčinkami a řekl: „Věděl jsem, že se mnou dnes budeš večeřet.“

Znovu se začala smát, okouzlená jeho taktností a smyslem pro humor. Uvědomila si, že se do něj začíná zamilovávat.

Mělo ji to varovat, ale nevěnovala tomu pozornost. Ano, mohl jí ublížit, ale prožili spolu několik hrozných hodin a právě teď *potřebovala* jeho podporu. A zatím na něm nenašla jedinou věc, která by se jí nelíbila, nevalil jí ani ten náznak nebezpečí, který z něj neustále cítila.

Během jídla si dopřála radost z toho nového, nezvyklého pocitu. Když dojedli – tyčinky se sice daly pozřít, ale rozhodně nebyly chutné – a napili se vody, sbalili znova všechno do tašky a venku nechali jenom dvě přikrývky.

Chance se podíval na osvětlený ciferník svých hodinek.

„Je ještě brzo, ale měli bychom si vlézt do stanu. Venku zbytečně prochladneme. Natáhnu ve stanu svou deku a těmi tvými se přikryjeme.“

Ted' si poprvé uvědomila, že je jenom v tričku. „Neměl by sis do letadla dojít pro bundu?“

„Ve stanu bych ji na sobě mít nemohl. A navíc, není mi taková zima jako tobě. Obejdu se bez ní.“

Sedl si a sundal si kanady. Pak je hodil do stanu a s dekou v jedné ruce vlezl dovnitř. Sunny se taky vyzula z bot, vděčná za teplé ponožky.

„Tak, pojď dovnitř,“ ozval se Chance. „Nohama napřed.“

Podala mu boty, potom se posadila a nohama napřed se začala soukat do stanu. Chance ležel na své straně, takže jí nechával dostatečný prostor, aby se mohla otočit. Zapnul stan, vytáhl svou pistoli a položil si ji vedle hlavy. Sunny nebyla expert na zbraně, ale něco podobného už v ruce měla. Byla to pistole s větší ráží, nejspíš pětačtyřicítka. Pro Sunny byla moc těžká, takže se nakonec rozhodla pro menší pistoli.

Chance roztáhl obě deky, takže je přes sebe mohli přetáhnout, až jim bude zima. V malém prostoru stanu začala brzo cítit teplo jeho těla, takže přikrývku zatím nepotřebovala. Ale věděla, že v noci budou vděční za cokoliv, čím se budou moct přikrýt.

Oba se chvíli převraceli a pokoušeli se najít pohodlnou polohu. Protože byl větší než ona, snažila se nechat mu co nejvíc prostoru. Otočila se na bok a dala si ruku pod hlavu. „Připravená?“ zeptal se.

„Hm.“

Vypnul baterku. Ocitli se v naprosté tmě, jako by byli hluboko v jeskyni. „Díkybohu, že netrpím klaustrofobií,“ řekla.

„Ber to tak, že jsi v bezpečí,“ řekl. „Ve tmě se člověk může cítit bezpečně.“

Cítila se bezpečně. Poprvé v životě si byla jistá, že nikdo, kromě muže vedle ní, neví, kde je. Nemusela kontrolovat zámky, hledat jiný východ a spát tak lehce, že jí občas připadalo, že nespí vůbec. Nemusela se bát, že ji někdo sleduje, nebo že někdo odposlouchává její

telefon. Měla jedinou starost, a to o Margretu, ale na ni se teď snažila nemyslet.

Chance určitě zítra zjistí, že problém je v ucpaném přívodu paliva, uklidňovala se. Opraví ho a budou moci pokračovat v letu. Na doručení balíku do Seattlu už bude moc pozdě, ale ve srovnání s tím, co dnes prožili, jí to nepřipadalo důležité. Byla vděčná za to, že se jim nic nestalo a jsou relativně v pohodlí.

Najednou se cítila hrozně vyčerpaná. Dlouhá cesta a zpřeházené lety, nedostatek jídla, honička na letišti a nakonec skoro nesnesitelné napětí v těch několika posledních minutách v letadle – všechno na ni najednou dopadlo. Zažívala a pokusila se najít pohodlnější polohu. Šťouchla při tom ramenem do něčeho pevného a zaslechla, jak Chance tiše zasykl.

„Promiň,“ zamumlala. Ještě jednou se přetočila a neúmyslně do něj vrazila kolenem. „Je to tu tak malé, že by možná bylo lepší, kdybych spala na tobě.“

Slyšela svá vlastní slova a zděšeně si uvědomila, že je vyslovila nahlas. Nadechla se k další omluvě.

„Nebo bych mohl být nahoře já.“

Jeho slova jí omluvu zmrazila na jazyku. Vzduch se jí zadrhl v plicích a nemohl ven. Jeho slova jako by se odrážela od stěn stanu a ozvěnou jí zněla v hlavě. Najednou a s neuvěřitelnou pronikavostí vnímala každý kousek jeho těla.

„Řekla jsi ne?“

Plíce se jí roztáhly a dovolily jí zhluboka se nadechnout. „Neřekla jsem nic.“

„O to mi právě jde,“ odtušil. Zdálo se, že se baví. „Dneska v noci si asi neužiju.“

Jeho škádlení jí vrátilo sebevědomí. Ironicky odpověděla: „Asi ne. Příděl štěstí sis už pro dnešek vyčerpál.“

„Tak snad zítra.“

Vyprskla smíchy.

„Znamená ten smích, že jsem tě nevyděsil?“ Měla bych být vyděšená, napadlo ji. Nebo aspoň opatrná.

Ale jediné, co cítila, bylo pokušení. „Ne, nevyděsil.“

„Dobře.“ Zívla. „Takže mi můžeš půjčit ten svetr jako polštář a sama si můžeš položit hlavu na mé rameno. Bude to pro nás oba pohodlnější.“

Zdravý rozum jí říkal, že má pravdu. Ale taky jí napovídal, že si říká o problémy, když bude spát jeho náruči. Věděla, že se o nic nepokusí, ale sebou si tak jistá nebyla. Byl neuvěřitelně sexy, psáno velkými písmeny – SEXY. Byl vtipný. Byl silný. Byl dokonce trochu nebezpečný. Co víc by si žena mohla přát?

„Nebojíš se, že se na tebe vrhnu?“ zeptala se jen zpola žertem. „To o tom spaní nahoře jsem nechtěla říct. Skoro jsem už spala a prostě mi to vyklouzlo.“

„Snad si s tebou dokážu poradit. Navíc jsi tak unavená, že usneš, jen co přestaneš mluvit.“

Zívla. „Já vím.“

„Tak si sundej ten svetr, ať už můžeš spát.“

Ve stanu nebylo dost místa na to, aby se mohla úplně posadit, a tak jí ze svetru pomohl. Stočil ho a podložil si s ním hlavu. Pak ji k sobě jemně přitáhl a pravou rukou ji objal. Sunny se k němu těsně přitiskla a položila si hlavu na jeho rameno.

Byla překvapená, jak je tahle poloha pohodlná – a uklidňující. Pod pravou rukou, kterou natáhla přes jeho hrudník, cítila tlukot jeho srdce.

„Je to takhle lepší?“ zeptal se tiše.

„Hmmm.“

Levou rukou sáhl po jedné z dek a přikryl s ní Sunny až po ramena. Zakuklená v teple a tmě se poddala potěšení z jeho blízkosti. Ospalá touha se jí prolévala pod kůží, zahřívala ji a uvolňovala. Chtěla se o něj otřít jako kočka, ale ležela dál bez hnutí a soustředila se na rytmický tlukot jeho srdce.

Dotkl se jejích prsou, když ji líbal. Chtěla to cítit znovu. Chtěla ho, toužila po jeho dotycích, po jeho vůni, chtěla ho cítit v sobě.

Jestli se odsud zítra nedostaneme, napadlo ji v polospánku, vyspím se s ním dřív, než znovu zapadne slunce.

Sunny byla zvyklá budit se při nejmenším vyrušení. Tak se naučila odpočívat, když to bylo potřeba, protože nikdy nevěděla, kdy bude muset odněkud utéct. Na prstech jedné ruky by mohla spočítat noci, které od svého dětství prospala nerušeně.

Ale to ráno se vzbudila v Chanceově náruči s vědomím, že prospala celou noc. Jeho přítomnost nejenže ji nerušila, ale dokonce ji uklidňovala. Probudila ji jeho ruka, kterou jí jemně přejížděl po zádech.

Neležela úplně na něm, ale neměla k tomu daleko. Místo na rameni měla hlavu položenou na jeho hrudníku a do ucha jí zněl pravidelný tlukot jeho srdce.

„Dobré ráno,“ řekl rozespale a nepřestával ji hladit.

„Dobré ráno.“ Nechtělo se jí vstávat, i když věděla, že by měla. Bylo krátce po rozednění a přes hnědou látku do stanu pronikalo bledé ranní světlo. Napadlo ji, že by se Chance měl podívat na palivové čerpadlo, aby

se co nejdřív dostali do vzduchu a dali vědět Správě federálního letectví, že nehavarovali. To všechno věděla, ale nejradši by se vůbec nehýbala.

Vzal do ruky světlý pramen jejích vlasů a pozoroval ho, jak pomalu padá.

„Na tohle bych si dokázal zvyknout,“ řekl. „Říkáš to, jako bys nikdy předtím se ženou nespál.“

„Nikdy předtím jsem nespál s *tebou*.“

Chtěla se zeptat, v čem je jiná, ale možná bylo lepší to nevědět. Nemohla dovolit, aby to přerostlo něco víc. Musela věřit, že dokáže opravit letadlo, pak se po několika dalších hodinách rozejdou a už ho nikdy neuvidí. Tahle myšlenka jí nakonec dodala sílu k tomu, aby se od něj odtáhla. Upravila si oblečení, odhrnula vlasy z obličeje a rozepnula stan..

Studený ranní vzduch pronikl do jejich malého útočiště.

„Páni,“ řekla, aniž by věnovala pozornost jeho poznámce. „Dala bych si horké kafe. Nemáš náhodou nějaké v letadle?“

„Divím se, že ho nemáš v té své obrovské tašce.“

Zasmála se a vylezla ze stanu. Podal jí svetr a boty a Sunny si je rychle navlékla.

Chance vyhodil ven své kanady a pak vylezl sám. Posadil se na zem a nazul si boty. „Sakra, je hrozná zima. Dojdu si pro bundu a rovnou se podívám na to palivové čerpadlo. Můžeš se tu zatím porozhlédnout. Takhle brzo by tu ještě neměli být hadi, ale stejně si dej pozor.“

Sunny vylovila z kapsy kalhot několik papírových kapesníků a vyrazila k hromadě balvanů. O deset minut později, když vyslyšela volání přírody, si umyla obličej

jedním z navlhčených kapesníků, vyčistila si zuby a vykartáčovala vlasy.

Když si znovu začala připadat jako člověk, vydala se na průzkum malého kaňonu, který jim zachránil život.

Byla to opravdu jenom brázda v zemi, široká ani ne padesát metrů v místě, kde přistáli. O půl kilometru dál se trochu rozšiřovala, ale povrch tam byl daleko hrbolatější. Koryto řeky bylo opravdu jediné místo, kde se jim mohlo podařit bezpečně přistát. Těsně za nejširším místem se kaňon stácel prudce doleva, takže nemohla odhadnout, jak je dlouhý. Jeho dno bylo pokryté kamením a nízkými keři. V místech, kde déšť stékal po stěnách kaňonu do říčního koryta, byly vyryté hluboké rýhy.

Půda a skály byly zbarvené snad do všech odstínů červené, od rumělkové až po pískově růžovou. Ani keře se svou barvou moc neodlišovaly, byly vysušené a jakoby vybledlé od slunce. Zdálo se, že kromě nich tu není nic živého.

Neslyšela cvrlikání ptáků ani bzukot hmyzu. Určitě tu byli hadi a ještěrky, takže tu pro ně musela být i potrava, ale nikde se nic nehýbalo. Ta samota připadala Sunny skoro nesnesitelná.

Ohlédla se k letadlu a zjistila, že Chance se už pustil do jeho opravy. Strčila si prokřehlé ruce do kapes a zamířila k němu.

„Nemáš hlad?“

„S jídlem bych radši šetřil, dokud nezjistím, v čem je problém.“ Usmál se na ni a dodal: „Nic ve zlém, ale další z těch tvých müsli tyčinek si vezmu, jen pokud to bude otázka života a smrti.“

„A počítáš s tím, že se odsud brzo dostaneme, takže se budeš moci najít na letišti.“

„Přesně tak.“

„Taky je nemůžu ani cítit,“ přiznala se a stoupla si tak, aby viděla, co Chance dělá.

Se soustředěným výrazem ve tváři kontroloval palivové potrubí. Sunny si připadala zbytečná. Mohla by mu pomoci, kdyby opravoval auto, ale o letadlech nevěděla vůbec nic. „Můžu ti s něčím pomoci?“ zeptala se nakonec.

„Ne, musím jen vyndat palivové trubky a zkontrolovat, jestli nejsou ucpané.“

Čekala ještě několik minut, ale pak ji nečinné postávání začalo nudit. „Asi se půjdu projít a trochu to tu prozkoumám.“

„Zůstaň na doslech,“ řekl nepřítomně.

Slunce začínalo pomalu oteplovat suchý pouštní vzduch. Podívala se na bezmračné nebe a nasála do plic čistý, chladný vzduch. Chtěla si udržet schopnost užívat si života, stejně jako se naučila používat humor k překonání stresu. Margretě se to tak dobře nedařilo, ale u ní to bylo ještě těžší. Měla problémy se srdcem, a i když se daly kontrolovat pomocí léků, znamenaly pro ni řadu omezení. Kdyby ji někdy našli, nebyla by schopná zmizet jím z dohledu jako Sunny. Byla závislá na doktorovi, který jí čas od času předepisoval nové léky. Kdyby si musela hledat nového lékaře, znamenalo by to spoustu dalších testů, a tím i spoustu peněz.

Proto Sunny svou sestru nikdy neviděla. Bylo bezpečnější, když nebyly spolu. Dokonce neměla ani Margretino telefonní číslo. Margreta jí jednou týdně volala na mobil, v určený čas a pokaždé z jiného

automatu. Kdyby Sunny chytili, nemohli by z ní dostat žádné informace.

Margreta bude volat za čtyři dny, napadlo Sunny. věděla, že pokud by telefon nezvedla, měla by Margreta zato, že ji chytili. Pak by opustila svůj úkryt i pokusila by se ji najít podle záznamů jejich hovorů. Sunny se neodvažovala myslet na to, co by se mohlo stát. Bála se toho, že by Margreta ve vzteku mohla úplně zapomenout na opatrnost.

Čtyři dny, opakovala si. Musí to jít opravit. Prostě musí.

ŠESTÁ KAPITOLA

Sunny pamatovala na Chanceovo varování a nešla daleko. Vlastně nebylo ani co objevovat, všude byly jenom seschlé keře, písek a kamení. Poušť měla zvláštní, divoké kouzlo, ale když v ní byla uvězněna, nějak ho nedokázala ocenit. S přibývajícím teplem se objevily ještěrky. Několikrát viděla, jak rychle zmizely ve štěrbině mezi kameny, když se k nim přiblížila. Nedaleko od ní se snesl pták, ulovil pár much a zase se vznesl na svobodu. Příkré stěny kaňonu pro něj nic neznamenaly, zatímco pro ni byly nepřekonatelnou překážkou.

Začínala mít hlad a při pohledu na hodinky zjistila, že je pryč už přes hodinu. Co trvá Chanceovi tak dlouho? přemýšlela. Jestli jsou ucpané přívodové trubky, už by to měl mít opravené.

Obrátila se na zpáteční cestu. Viděla Chancee, jak se pořád motá kolem motoru letadla, což znamenalo, že ještě asi nic nenašel. Projelo jí ostré bodnutí strachu, ale podařilo se jí ho potlačit. Nechtěla předbíhat událostem. Byla zvyklá řešit problémy, až když se skutečně objevily. Jestli se Chanceovi nepodaří letadlo opravit, budou muset najít jiný způsob, jak se z kaňonu dostat. Druhý konec kaňonu je možná otevřený, takže z něj budou moci jednoduše vyjít. Nevěděla, jak daleko jsou od nejbližšího města, ale byla ochotná to zjistit, ať už jí to bude stát jakékoliv úsilí. Všechno jí připadalo lepší, než sedět v téhle díře a nic nedělat.

Když se blížila k letadlu, Chance zvedl ruce, aby věděla, že ji vidí, a pak se obrátil zpátky k motoru.

Něco se pohnulo v písku u jeho nohou.

Zdálo se jí, že omdlí. Před očima se jí zatmělo a jediné, co byla schopná vidět, byl had, kroutící se nebezpečně blízko u jeho levé boty. Srdce se jí na chvíli zastavilo a pak začalo prudce bít.

Neměla nejmenší představu o pohybu nebo čase. Jediné, co vnímala, byl tenký proužek v písku, který se neustále zvětšoval a blížil. Chance se na ni ohlédl a ustoupil od letadla. Když had ucukl, Sunny ho rychle sevřela a odhodila ho co nejdál od místa, kde stáli. Had se zakroutil mezi kameny a zmizel v hustém křoví.

„Jsi v pořádku? Neuštknul tě? Nejsi zraněný?“ ptala se ho pořád dokola, pak si klekla a začala mu osahávat nohy, hledala jakoukoliv stopu po krvi, malou trhlínku v džínách, cokoliv, co by mohlo znamenat, že ho had uštknul.

„Jsem v pořádku. Jsem v pořádku. Sunny! Neuštknul mě.“

Když se mu ji podařilo překřičet, postavil ji na nohy a trochu s ní zatřásl, aby upoutal její pozornost. „Podívej se na mě!“ vykřikl, a když se jejich oči setkaly, dodal klidnějším hlasem: „Nic se mi nestalo.“

„Určitě?“ Pořád se ho dotýkala, hladila ho po tváři a po rukou, i když věděla, že tak vysoko se had dostat nemohl. Nedokázala se uklidnit. „Nenávidím hady,“ řekla roztřeseným hlasem. „Děsí mě. Byl – byl přímo pod tvou nohou. Skoro jsi na něj šlápnul.“

„Sšš,“ konejšil ji a přitáhl ji k sobě. „Už je to v pořádku. Nic se nestalo.“

Chytla se jeho trička a zabořila mu hlavu do hrudi. „Ježíši,“ zašeptala. „Bylo to hrozné.“ Zvedla hlavu a vyděšeně na něj zírala. „Sáhla jsem na něj!“ Podívala se na svou ruku a natáhla ji od sebe co nejdál. „Pusť mě, musím se umýt. Hned!“

Jakmile ji pustil, vyběhla ke stanu, vytáhla jeden z navlhčených kapesníčků a začala si s ním dlaň zuřivě drhnout.

Chance se potichu zasmál a šel za ní. „Co se děje? Hadi nemají vši. A taky jsi včera tvrdila, že se jich nebojíš.“

„Lhala jsem. A nezajímá mě, co mají a co ne, jen ať jsou ode mě co nejdál.“ Když se jí zdálo, že si ruku důkladně vyčistila, dlouze vydechla a trochu se uklidnila.

„Proč jsi na mě jednoduše nezakřičela?“ zeptal se mírně.

Bezvýrazně se na něj podívala. „Protože jsem nemohla.“ Křičet ji ani nenapadlo. Celý život ji učili, že v nebezpečných situacích musí být zticha, protože křikem by prozradila svou polohu. Ostatní lidé ječet mohli, ale jí její otec nikdy nedovolil, aby byla jako ostatní.

Vzal ji za bradu a zvedl k sobě její obličej. Dlouhou chvíli ji pozoroval a pak se k ní sklonil.

Líbal ji vášnivě a hladově a jazykem jí pronikal do úst. Bezmocně se k němu přitiskla, chytla se ho za ramena a vracela mu polibky se stejnou vášnivostí, se stejnou nenasytností. Chtěla víc. Připadalo jí, jako by celý život hladověla a nikdy jí nebylo dopřáno hlad utiřit. Vpíjela z něj do sebe život – a chtěla víc.

Nevěděla, jestli by dokázala polibek přerušit, kdyby to neudělal on. Narovnal se a stál před ní se zavřenýma očima a s vážnou tváří.

„Chancei?“ promluvila váhavě.

Skoro neslyšně zaklel. Pak otevřel oči a upřeně se na ni podíval. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsem to už podruhé zastavil,“ řekl našťavaně. „Aby bylo jasno,

nejsem tak namyšlený. Sakra, ať to jde všechno k čertu –“ zarazil se a zhluboka se nadechl. „Není to ucpaný přívod paliva. Problém je nejspíš v čerpadle. Máme ještě na práci jiné věci. Nemůžeme se tím teď zdržovat.“

Margreta, projelo Sunny hlavou. Kousla se do rtu, aby nevykřikla, a beze slova se na něj podívala.

Nechtěla se jen tak vzdát. Měla ještě čtyři dny. „Můžeme jít pěšky?“

„V poušti? A v srpnu?“ Podíval se směrem k hornímu okraji kaňonu. „Kdyby se nám podařilo odsud dostat, museli bychom cestovat v noci a přes den se někde schovat. Odpoledne teplota stoupne až k padesáti stupňům.“

Při jeho slovech si poprvé uvědomila, že na sobě pořád má vlněný svetr. Bylo jí nesnesitelné vedro. Zdálo se jí, že už teď je nejmíň čtyřicet stupňů. Svlékla se a odhodila svetr na svou tašku. „Co musíme udělat?“

Oči mu zajiskřily obdivem. „Půjdu na průzkum. Na téhle straně se z kaňonu nedostaneme, ale možná to půjde o něco dál.“

„Co mám dělat já?“

„Podívej se po něčem na oheň. Větve, listy, cokoliv, co bude hořet.“

Vyrazil ve směru, kam předtím šla ona. Sunny zamířila na opačnou stranu. Na konci kaňonu křoví houstlo a vypadalo to, že tam najde dostatek dříví. Nechtěla se jí přemýšlet nad tím, jak dlouho jim dřevo vydrží, nebo jak dlouho v kaňonu ještě zůstanou. Jestli se jim odsud nepodaří dostat, stejně jim nakonec dojdou zásoby a umřou.

Chance se zamračeným výrazem zamířil ke vzdálenému konci kaňonu. Štvalo ho, že jí musí lhát.

Bez mrknutí oka dokázal lhát teroristům, pobudům i prezidentům, ale lhát Sunny mu připadalo čím dál těžší. Úzkostlivě si bránil svoje city, tu část svého já, kterou ukazoval jen své rodině, ale Sunny se mu dostala pod kůži. Byla jiná, než čekal. Začínal si myslet, že se svým otcem nemá nic společného. Na to byla moc příjemná. Teroristé nebyli příjemní.

Ta příhoda s hadem s ním otrásla víc, než dal najevo. Nebylo to tím hadem – měl kanady, a navíc neslyšel chřestění, takže had nejspíš ani nebyl jedovatý – ale její reakcí. Nikdy nezapomene na její výraz, když se k němu vrhla jako anděl pomsty. Sama přiznala, že má z hadů panický strach. Kolik odvahy ji asi muselo stát zvednout toho hada holou rukou?

Pak si vzpomněl, jak se ho dotýkala a hledala uštknutí. Doteky snášel jen od blízkých lidí a při sexu. Pozornost se naučil přijímat od své rodiny, protože máma ani Maris ho nenechaly na pokoji. Rád si hrál se svými synovci – a s neteří – ale jeho rodina byla jediná výjimka. Až doteď. Než poznal Sunny. Její dotyky mu nevadily. A spát vedle ní bylo ještě daleko příjemnější. Chtěl se jí dotýkat, chtěl ji cítit. Nejradši by z ní strhal oblečení, stáhl ji pod sebe a dlouze a vášnivě se s ní pomiloval.

Přál si, aby byla někdo jiný. Možná by ji vzal na jih Francie, nebo na Karibské ostrovy, kamkoliv, kde by mohli ležet nazí na pláži a milovat se na slunci. Místo toho jí ale musel dál lhát, protože ať už se svým otcem pracovala nebo ne, nic to neměnilo na skutečnosti, že ho k němu mohla dovést.

Ted' už plán změnit nemohl. Nemohl najednou letadlo jednoduše „opravit“. Děkoval bohu, že Sunny letadlům nerozumí, protože jinak by mu nikdy

neuvěřila, že se něco stalo s přívodem paliva. Skylane měl náhradní palivové čerpadlo, pro případ nouze. Ne, musím tu maškarádu hrát dál, rozhodl se, přesně jak jsem si ji naplánoval. V sázce toho je příliš moc, a nakonec, možná vůbec není tak nevinná, jak vypadá.

Naplánovali to se Zaneem do nejmenších detailů. Muselo to vypadat, že jsou ve vážné, ale ne neřešitelné situaci, aby neměla podezření. Byla tam potrava, i když se nedala získat moc lehce. Byla tam voda, ale jen tenounký pramínek. Nevzal si s sebou žádné zásoby, jenom deku, vodu, pistoli a věci, které se v letadle daly čekat. Sakra, byla daleko líp vybavená než on, a to ho zaráželo. A její tajnůstkářství kolem toho zatraceného stanu se mu vůbec nelíbilo.

Došel ke vzdálené straně kaňonu a ujistil se, že se nic nezměnilo od doby, kdy tam byl se Zaneem. Neobjevila se žádná neočekávaná trhlina, která by jim umožnila dostat se ven. Slabý pramínek vody pořád stékal po skále. Okolo bylo vidět zaječí stopy a ptáky, takže měli i potravu. Chystal se, že vyrobí několik pastí, aby šetřil s municí.

Všechno vypadalo přesně jako dřív. Plán vycházel. Přitažlivost mezi nimi byla silná a věděl, že mu už dlouho nebude odolávat, jestli vůbec. Zatím se ho ani v nejmenším nepokusila zastavit. A až s ní bude spát, získat její důvěru už nebude těžké. Přál si, aby jí sám mohl věřit – všechno by tak bylo o hodně jednodušší – ale nemohl se nechat ukolébat hezkou tvářičkou.

Když uběhlo dost času, obrátil se na zpáteční cestu. Viděl, že Sunny ještě pořád sbírá dřevo. Když k ní přišel blíž, s nadějí se na něj podívala.

Zakroutil hlavou. „Kaňon je slepý. Nedostaneme se z něj,“ řekl bezvýrazně. „Dobrá zpráva je, že jsem našel vodu.“

Naprázdko polkla.

„Nemohli bychom odsud vylézt?“

„Stěny kaňonu jsou moc strmé a navíc hladké.“ Dal si ruce v bok a rozhlédl se kolem sebe. „Bylo by lepší, kdybychom se posunuli blíž k vodě. Našel jsem převis, který nás ochrání před sluncem. Půda je tam písčitéjší, takže to bude pohodlnější.“

Beze slova přikývla a začala skládat stan. Pracovala rychle a energicky, ale viděl, že se jen stěží ovládá. Pohladil ji po ruce. „Budeme v pořádku,“ ujistil ji. „Musíme jen vydržet do té doby, než někdo uvidí kouř a přiblíží se, aby se podíval, co se tu děje.“

„Jsme uprostřed pustiny,“ řekla roztřeseným hlasem. „Sám jsi to řekl. A já mám jen čtyři dny, než –“

„Než co?“ zeptal se, když se zarazila.

„Nic. To je jedno.“ Nepřítomně zírala na oblohu, která postupně bělela v rostoucím slunečním žáru.

Co se stane za čtyři dny? uvažoval. Měla něco udělat? Byl naplánovaný teroristický útok? Proběhl by i bez ní?

Za zákrutou pokračoval kaňon ještě další půl míle a byl natočený tak, že v něm bylo víc stínu než v místech, kde přistáli. Postupně se jim podařilo přemístit všechny věci. Sunny se snažila vypustit všechno z hlavy, nemyslet na Margretu a plně se soustředit na práci.

Bylo poledne a slunce jim stálo přímo nad hlavou. Horko ji ubíjelo a byla vděčná, když se mohla schovat do stínu jejich nového tábořiště. Převis se ukázal větší, než čekala, byl přes tři a půl metru široký a dva a půl

metru hluboký. V zadní části byl vysoký jen něco přes metr, ale vepředu se v něm Chance mohl pohodlně narovnat.

„Počkám, až se trochu ochladí, a zatím si odpočinu,“ řekl. „Nevím jak ty, ale já umírám hlady. Mohli bychom si dát napůl jednu tyčinku a k večeři se pokusím ulovit zajíce.“

Sunny beze slova přikývla.

Ztratila úplně chuť k jídlu, ale stejně z tašky vyndala energetickou tyčinku a rozpůlila ji. Neřekla mu, že jeho „půlka“ je větší, připadalo jí přirozené, že potřebuje víc jídla, protože je větší. Jedli vestoje a pozorovali přitom vybledlé barvy kaňonu.

„Pořádně se napij,“ řekl. „To vedro vysouší i ve stínu.“

Poslušně vypila celou láhev vody, aspoň jí to pomohlo spolýkat müsli tyčinku. Nevýrazná hmota ji skoro dusila a při každém soustu se musela nutit k polykání. Nakonec do sebe jídlo po malých kouscích dostala.

Po jídle Chance vytvořil malý kruh z kamení a připravil v něm dřevo a listí na oheň. Chvilí nato už se nad ohništěm vinul tenký proužek kouře. Nezabralo mu to víc než pět minut, ale když se vrátil pod převis, měl tričko úplně promočené potem.

Podala mu láhev s vodou. Zhluboka se napil a pak se natáhl a sevřel ji kolem pasu. Přitáhl ji k sobě a vtiskl jí lehký polibek na čelo, nic víc, jenom jako by jí říkal, že všechno bude v pořádku. Objala ho a pevně se k němu přitiskla. Právě teď jeho sílu zoufale potřebovala. Už dlouho se o nikoho opřít nemohla, vždycky to byla ona, kdo musel být silný. Vždycky se snažila udržet si nadhled, počítat s jakýmkoliv

problémem, ale tohle ji ani ve snu nenapadlo, a teď nevěděla, co dělat.

„Potřebuju si něco promyslet,“ řekla nahlas.

„Sšš. Na nic teď nemysli. Nejdůležitější je, abychom přežili.“

Musela uznat, že má pravdu. O Margretě teď nemělo smysl přemýšlet. Ztracený kaňon, nadávala v duchu. Včera jim zachránil život, ale teď se proměnil ve vězení, ze kterého se nemohli dostat. Musela ale hrát s kartami, které dostala do ruky. Nezbyvalo jí než doufat, že Margreta neudělá nic nerozvážného. Nevěděla, jak se jí podaří její sestru znova najít, ale s tím by se dokázala vyrovnat, kdyby věděla, že je naživu a v bezpečí.

„Máš rodinu? Někoho, kdo by si o tebe mohl dělat starosti?“ zeptal se.

Málem jí vyhrkly slzy, ale zadržela je a jenom zavrtěla hlavou. Mám rodinu, odpověděla mu v duchu, ale Margreta si nebude dělat starosti. Jednoduše bude předpokládat to nejhorší.

„A co ty?“ zeptala se a najednou si uvědomil, že je na nejlepší cestě zamilovat se do muže, o kterém vlastně nic neví.

Zavrtěl hlavou. „Pojď, sedneme si.“ Neměli nic, co by mohli použít jako sedadlo, a tak se posadili na zem. „Odpoledne vyndám dvě sedadla z letadla, takže to tu budeme mít trochu pohodlnější,“ řekl. „Ale abych odpověděl na tvou otázku – ne, nemám nikoho. Rodiče jsou mrtví a sourozence nemám. Vlastně mám strýčka, z tátovy strany, a máma měla nějaké bratrance a sestřenice, ale nikdy jsem se s nimi neviděl.“

„To je smutné. Rodina by měla být pohromadě.“ *Pokud to jde*, dodala si pro sebe. „Kde jsi vyrůstal?“

„Všude možně. Táta nikde moc dlouho nevydržel a hlavně v práci ne. A co tví rodiče?“

Odpověděla až po chvíli, s tichým vzdychnutím. „Adoptovali mě. Byli to hodní lidé, stýská se mi po nich.“ Vyryla něco prstem do písku. „Budou nás vůbec hledat?“

„Už nás nejspíš hledají. Problém je v tom, že nejdřív prohledají území, nad kterým jsme podle plánu měli letět.“

„Byli jsme mimo trasu?“ zeptala se mdle. Před chvílí si myslela, že horší už to být nemůže.

„Odchýlili jsme se od ní, když jsme hledali místo k přistání.“

„Jak dlouho nás budou hledat? Než odvolají pátrání?“

Neodpověděl, jenom se pátravě podíval na oblohu. „Dokud si budou myslet, že ještě můžeme být naživu.“

„Ale jestli si myslí, že jsme havarovali –“

„Dřív nebo později s hledáním přestanou,“ řekl tiše. „Možná za týden, možná za dva, ale nakonec přestanou.“

„Takže pokud nás nikdo nenajde, řekněme, do deseti dnů –“ nedokázala větu dokončit.

„Nesmíme to vzdávat. Může nás náhodou objevit nějaké soukromé letadlo.“

Neřekl jí, že ta možnost je zanedbatelná, ale ani nemusel. Sama viděla, jak vypadá terén, ve kterém přistáli, a nedoufala, že by je někdo v tomhle malém kaňonu mohl najít.

Přitáhla si kolena k bradě, objala je oběma rukama a toužebně pozorovala pomalu stoupající šedý dým.

„Vždycky jsem si přála dostat se na místo, kde by mě nikdo nemohl najít. Vůbec mi nedošlo, že tam nebude pokojová služba.“

Zasmál se a pohodlně si natáhl nohy. „Tebe nic na dlouho nerozhází, vid’?“

„Snažím se o to. Nejsme na tom zrovna skvěle, ale pořád jsme ještě naživu. Máme jídlo, vodu i úkryt. Mohlo by to být horší.“ Protáhla se a zažívala. „Jak můžu být unavená? Spala jsem celou noc.“

„To je tím vedrem. Proč si neodpočineš? Já se postarám o oheň.“

„Jak to, že nejsi ospalý?“

Pokrčil rameny. „Jsem na to zvyklý.“

Sunny se nechtělo rozbalovat stan, a tak si jen dala za sebe svou tašku a opřela se o ni. Chance po ní hodil svetr, který srolovala a dala si ho pod hlavu. Usnula během několika minut, ale nesnesitelné vedro ji každou chvíli budilo. V polospánku vnímala Chancee, který kolem ní čas od času prošel. Nemohla se zbavit myšlenek na Margretu. Ale byla tak vyčerpaná a zesláblá, že vstát jí připadalo moc obtížné.

Když se konečně úplně probudila, byla snad ještě unavenější a malátnější. Bylo jí horko a oblečení se jí lepilo na tělo. Odpoledne pokročilo, klesající slunce se barvilo do ruda a vzduch se pomalu začal ochlazoval.

Chance seděl na skále se zkříženýma nohama a se zkušenou obratností vytvářel past. Na soustředěném obličejí se mu odráželo bledé podvečerní světlo. Sunny připadal ten výjev povědomý, jako z nějakého filmu, a po chvilce přemýšlení vyhrkla: „Ty jsi napůl indián, vid’?“

Beze slova přikývl.

„A bývalý voják.“ Ani nevěděla, proč to řekla. Možná ji na to přivedla zručnost, s jakou past stavěl.

Překvapeně se na ni podíval. „Jak to víš?“

Pokrčila rameny. „Jen hádám. Podle toho, jak jsi zacházel s pistolí, jako bys ji používal denně. Teď ta past. A taky když jsi říkal, že jdeš na průzkum.“

„Spousta lidí umí zacházet se zbraní. A pro lidi, co tráví hodně času v přírodě, nejsou pasti nic zvláštního.“

„Prozradil tě tvůj slovník,“ řekla vítězoslavně.

„Řekl jsi zbraně místo pistole, což by udělala většina lidí.“

Znovu ji odměnil zářivým úsměvem. „Vzdávám se. Máš pravdu, strávil jsem nějakou dobu v uniformě.“

„U jaké jednotky?“

„Průzkumníci.“

To vysvětlovalo jeho dovednosti. O průzkumnících toho moc nevěděla, ale věděla, že patří k elitním jednotkám.

Odložil stranou dodělanou past a začal vyrábět další. Sunny ho chvíli pozorovala. Chtěla taky s něčím pomoci, ale tady by mu spíš překážela. Povzdychla si a rukou si ze sukně smetla špínu. „Je tu dost vody na vyprání oblečení? Mám na sobě to samé už dva dny.“

„Voda tu je, ale nemáme nic, do čeho bychom ji mohli nabrat.“ Natáhl nohy a s nedbalou elegancí se ostavil. „Pojď za mnou.“

Vyšli zpod převisu. Trmácela se za ním po kamenitém svahu, rozžhavená skála ji pálila ze stran do nohou a nedovolovala jí opřít se o ni rukama. Když se dostali do stínu, rozdíl byl doslova hmatatelný.

„Tady.“ Ukázal na tenký pramínek vody, stékající o hladké skále. Rostlo tu víc keřů a zdálo se, že je u o dobrých dvacet stupňů chladněji.

Sunny si povzdychla. Naplnit lahve nemohlo trvat víc než několik minut. Mohli se tu i umýt. Ale prát a oblečení bylo něco jiného. Nebylo tu žádné jezírko, ve kterém by ho mohla namočit. Voda se okamžitě vsakovala do vysušené půdy.

Mohla ji napouštět do lahví na pití a oblečení potupně vydrhnout. „To bude trvat věčně,“ uzavřela své uvažování nahlas.

Flegmaticky se usmál, stáhl si přes hlavu tričko podal jí ho. „Času máme dost, nebo ne?“

Skoro po něm tričko hodila. Nebyla prudérní, polonahých chlapů už v životě viděla dost, ale ještě neviděla *jeho*. Byl lehce opálený a pod hladkou kůží se mu rýsovaly pevné svaly. Chtěla se ho dotknout. Toužila cítit jeho kůži pod svými prsty.

Jeho obličej zvážněl a oči mu potemněly. Přejel jí rukou po tváři a jemně ji chytil za bradu. „Ty přece víš, co se mezi námi stane,“ řekl tichým, zastřeným hlasem.

„Ano,“ podařilo se jí zašeptat. Krk se jí stáhl, celé její tělo reagovalo na jeho dotyk. „A chceš to?“

Ani nedokázala říct, jak moc. Podívala se do těch zlatohnědých očí a zachvěla se. „Ano.“

SEDMÁ KAPITOLA

Nikdy jsem vlastně nežila naplno, napadlo Sunny, když čistila, jak se dalo, jeho oblečení a rozkládala ho na skálu, aby uschlo. Možná se z kaňonu nikdy nedostanou, nebo může trvat týdny, než je zachrání. Mezitím mohla Margreta udělat naprosto cokoli a neexistoval žádný způsob, jak by tomu Sunny mohla zabránit. Poprvé v životě musela myslet jen na sebe a na to, co *sama* chce. A to bylo jednoduché: chtěla Chancee.

Musela čelit faktům.

To jí vždycky šlo, vlastně celý život nedělala nic jiného. Věděla, že tu můžou umřít. A kdyby k tomu mělo dojít, nechtěla se až do konce nesmyslně držet zásad, které sice fungovaly v civilizaci, ale tady jí byly k ničemu.

Chtěla se s ním milovat, cítit ho v sobě a pevně ho obejmout, chtěla mu říct, že ho miluje. Nikdy neměla nikoho, komu by mohla dát všechnu svou lásku, a teď se jí naskytla příležitost, kterou si nechtěla nechat ujít.

Věděla, že ho přitahovala už dřív, stejně jako on přitahoval ji. Kdyby se bez problémů dostali do Seattlu, dokázala by odmítnout jeho pozvání na večeři a jednoduše odejít. Tím by to bylo skončené, nikdy by se o něm nedozvěděla víc. Možná se znali jen dvacet čtyři hodin, ale zdálo se jí, že za těch pár hodin prožila víc než za celý svůj život.

Dozvěděla se o něm věci, které by za normálních okolností zjišťovala týdny. Týdny, které by si nikdy nepovolila. Ze všech věcí, které se o něm dozvěděla, nenašla jedinou, která by se jí nelíbila. Byl to muž,

který se nebál riskoval, jinak by jí na letišti nepomohl. Dokázal se o sebe postarat a byl k ní ohleduplnější, než kdokoliv, koho za svůj život poznala. A navíc byl tak sexy, že ji vzrušoval pohled na něj.

Kdyby jiný muž slyšel to, co řekla jemu, okamžitě by se na ni vrhl. Ale ne Chance. Ten ji místo toho něžně políbil a řekl: „Dojdu k letadlu pro zbytek věcí, abych se mohl převléknout a dát ti své věci na vyprání.“

„Páni, díky,“ podařilo se jí odpovědět.

Zamrkal na ni.

„Kdykoliv.“

Byl to muž, který dával přednost práci před svým vlastním potěšením. A tak tu teď seděla a drhla jeho oblečení. Nebyla to zrovna ta nejromantičtější činnost na světě, ale na druhou stranu to bylo něco, co ještě posilovalo pouto, které mezi nimi vznikalo.

Když vyčistila jeho oblečení, po chvilce váhání se vysvlékla ze svého. Cítila na pokožce teplý pouštní vítr, lechtal ji na spodní straně kolen a na prsou, bradavky jí ztuhly. Nikdy předtím venku nahá nebyla, a teď si připadala náležitě dekadentně.

Co když mě vidí Chance? napadlo ji. Ale i kdyby ji tak viděl a při pohledu na její nahé tělo by neodolal, stejně by došlo jen k tomu, k čemu stejně dřív nebo později dojde. Ne že bych si myslela, že by neodolal, pomyslela si ironicky. Neoznačila by svoje křivky zrovna slovem *neodolatelné*. Na druhou stranu, když měl muž před sebou nahou ženu, kterou mohl mít – mohlo by se to stát.

Vylila na sebe plnou láhev vody, nabrala do hrsti písek a začala se s ním čistit. Pak láhev několikrát

naplnila a písek ze sebe opláchla. Když skončila, cítila se o hodně líp a kůži měla dětsky jemnou.

Nahá a mokrá cítila slabý vítr, který příjemně hladil. Neměla ručník, a tak čekala až oschne, zatímco si vyprala své vlastní oblečení. Pak na sebe natáhla béžové džíny a zelené tričko, které s sebou vždycky vozila. Vybrala si přírodní barvy úmyslně, mohla se tak líp ztratit v krajině, pokud by se potřebovala ukrýt.

Podprsenku měla ještě mokrou, a tak si ji už neoblékla. Jemné, bavlněné tričko ji teď těsně obepínalo a jasně odhalovalo tvar jejích prsou. Přemýšlela, jestli si toho Chance všimne.

„Hej,“ ozval se za ní tichým hlubokým hlasem.

Vylekaně se po něm otočila. Stál nehybně asi deset metrů od ní, s přivřenýma očima a napjatým výrazem. Oči mu okamžitě sjely k jejím prsům. Hm, nejspíš si všiml, napadlo ji.

Bradavky jí ještě ztuhly, jako by se jich dotkl.

Naprázdko polkla a snažila se uklidnit. Nakonec, jejích prsou se už dotýkal a povolila mu daleko víc též to.

„Jak jsi tu dlouho?“

„Chvíli,“ odpověděl zastřeným hlasem. „Čekal sem, až se objevíš, ale tys nepřicházela. Ale měl sem tu pěkný výhled.“

V krku jí vyschlo. „Děkuju.“

„Máš ten nejkrásnější zadeček, jaký jsem kdy viděl.“

Polilo ji horko. „Nesnaž se mi lichotit, ty –“ řekla vážně. „Kdy se budu moct podívat já?“

„Kdykoliv, zlato.“ V jeho hlase slyšela jasný příslib. „Kdykoliv,“ zopakoval a pak se smutně usmál. „Kdykoliv, jen ne teď. Musíme odsud odnést to

oblečení. Chci tu postavit past. A kdyby tu byly nějaké neznámé věci, zvířata by sem nepřišla.“

Nedalo se zrovna říct, že by ho touha připravila o rozum, ale v téhle situaci potřebovala právě jeho spolehlivost a praktičnost.

Začal z kamenů sbírat oblečení a Sunny mu šla pomoci.

Když šli zpátky k převisu, Sunny se zeptala: „Jak dlouho to tak trvá, než se do pasti něco chytí?“

Pokrčil rameny. „Může to trvat třeba deset minut. Nebo několik dní.“

Modlila se za tu první variantu. Vidina další müsli tyčinky ji ani v nejmenším nelákala.

Když došli „domů“, rozložili oblečení znovu na kameny. Věci, které prala jako první, byly už skoro suché. Suchý pouštní vzduch byl stejně výkonný jako elektrická sušička. Když skončili, Chance sebral své dvě ručně vyrobené pasti a ještě jednou je zkontroloval. Sunny ho pozorovala, jak se zaujetím obrací pasti v ruce.

„Ty si to tady užíváš, vid’?“ zeptala se. Ani ji to nepřekvapovalo.

Nepodíval se na ni, ale lehce se usmál. „No, asi mě to zas až tak neštve. Jsme živí. Máme jídlo, pití i střechu nad hlavou. A jsem sám se ženou, kterou chci od první chvíle, kdy jsem ji uviděl.“

Vytáhl z kapsy polámanou čokoládovou tyčinku, opatrně ji rozbalil a pak ji nalámal na malé kousky, které dal do pastí.

Když to Sunny viděla, úplně zapomněla na jeho poslední poznámku.

„Ty chceš tu tyčinku použít jako návnadu?“ ptala se nevěřicně. „Dej mi ji! Můžeš místo ní použít jednu z těch mých.“

Pokusila se mu zbytek tyčinky vytrhnout, ale Chance před ní uhnul.

„Ta tvá tyčinka by jako návnada nezabrala. Žádný zajíc, který si jen trochu váží svého života, by se ani nedotkl.“

„Jak dlouho už tu sušenku schováváš?“

„Neschovávám ji. Našel jsem ji v letadle, když jsem m byl pro zbytek věcí. Navíc je úplně roztekla.“

„Výmluvy,“ odsekla. „To čokoládě neuškodí.“

„Aha,“ kývl a zeširoka se na ni usmál. „Takže ty jsi jedna z nich.“

„Koho tím myslíš?“

„Čokoholiky.“

„To není pravda,“ protestovala s vystrčenou bradou. „Jsem sladkoholik.“

„Tak proč sis do té svojí tašky zabalila tyčinky, co chutnají jako sušená podrážka, a nevzala sis žádné sladkosti?“

Zamračeně se na něj podívala. „Protože by mi nezachránily život. Kdybych měla celou tašku sladkosti, snědla bych je všechny první den. A co pak?“ Zkoumavě se na ni podíval. „Kdy už mi konečně řekneš, proč jsi s sebou na jediný den táhla tašku s takovým vybavením?“ Jeho tón byl veselý, ale Sunny postřehla změnu v jeho náladě. Myslel svou otázku smrtelně vážně, a Sunny nedokázala přijít na to, proč mu na tom tak záleží. Chápala by zvědavost, ale tohle šlo daleko za ni.

„Jsem paranoidní,“ odpověděla stejně veselým tónem. „Děsí mě, že by se něco stalo, a já na to nebyla připravená.“

Ani se nehnul. „Hlouposti. Nesnaž se mě odbýt takovým výmyslem.“

„Jen jsem chtěla být zdvořilá a nechtěla jsem ti přímo říct, že ti to může být ukradené.“

„To už je lepší.“

„Co? Že jsem hrubá?“

„Upřímná,“ opravil ji. „Jestli mi něco nechceš říct, tak fajn. Nelíbí se mi to, ale aspoň je to pravda. V téhle situaci si musíme důvěřovat. Musíme si všechno říkat na rovinu, i když to třeba nebude moc příjemné.“

Zkřížila si ruce na prsou a podívala se na něj přimhouřenýma očima, jako by mu říkala: Tohle ti nezbaštím.

„I když jsi vyloženě dotěrný? Ani náhodou. Snažíš se mě jen donutit, abych si tu vylila srdce.“

„A funguje to?“

„Chvíli jsem měla výčitky svědomí, ale pak jsem si uvědomila, že je to pitomost.“

Bylo vidět, že se snaží ovládnout, ale koutky mu škubaly a za chvíli se začal smát. Odevzdaně zakroutil hlavou.

„S tebou to ještě budu mít těžké,“ řekl, sebral ze země pasti a pustil se k vodnímu prameni.

„Jak to?“ zavolala za ním.

„Protože se bojím, že se do tebe zamiluju,“ odpověděl přes rameno, a rychlým krokem prošel kolem okraje převisu a zmizel jí z dohledu.

Sunny zavrávala a opřela se o stěnu, aby nespadla. Doopravdy to řekl? Myslel to vážně? Řekl by

to, kdyby mu na mně vůbec nezáleželo? uvažovala Sunny.

Srdce jí divoce tlouklo. Dokázala se ve svém životě vypořádat s věcmi, o kterých jiné lidi nenapadlo ani přemýšlet, ale když došlo na vztah s mužem, byla žalostně nezkušená. Nikdy si k sobě žádného muže nepustila moc blízko, protože byla celý život na útěku a nemohla si dovolit výčitky. Ale tentokrát už nemohla. A měla daleko větší problém než Chance, protože ona se do něj už zamilovala.

Ten pocit v ní vyvolával zvláštní směsici neskonalého štěstí a stejně tak velké hrůzy. Zamilovat se do něj byla poslední věc, kterou měla v úmyslu, ale teď bylo pozdě dělat si s tím starosti. Něco uvnitř jí napovídalo, že patří k němu. Byl to muž, kterého chtěla. Představoval všechno, o čem kdy snila.

Najednou se cítila nepříjemně bezbranná. Bála se, že už dál nedokáže bojovat s city, které se jí až do té doby dařilo potlačovat. Připadala si, jako by se vydávala do neznámého, neprozkoumaného teritoria. Chtěla se nějak chránit, ale všechny štíty, které po celé ty roky používala, jí najednou nemohly pomoci. Věděla, že se spolu v noci budou milovat, a tím se zboří i její poslední obranná zeď. Sex pro ni byl víc, než jen sex – byl to závazek a odevzdání se.

Věděla ale, že milování s ním může znamenat ještě něco úplně jiného. Nebrala antikoncepci, a i když Chance u sebe možná měl pár kondomů, nevydrží jim dlouho. Co kdybych otěhotněla a nikdo by nás nezachránil? napadlo ji. Musela doufat, že tu nezůstanou věčně, ale rozum jí říkal, že je nikdo najít nemusí. Ale kdyby byla těhotná a zachránili je, bylo by to možná ještě horší. Neměla tušení, jak by dítě

ochránila. Nějak si nedokázala představit, že by s Chanceem a dítětem mohli žít spokojeně jako každá jiná rodina. Nic by se nezměnilo, byla by pořád na útěku, protože jediné tak mohla být v bezpečí.

Nejbezpečnější a nejrozumnější bylo držet si ho od sebe dostatečně daleko. Ale zdálo se jí, že rozum ji už dávno opustil. Připadala si, jako by plavala moc daleko na volné moře, a teď se nedokázala vrátit zpátky. Nezbývalo jí, než nechat se unášet proudem, ať už to bylo kamkoliv.

Aspoň se snažila. Snažila se vynadat si za to, jak byla nezodpovědná, když byla ochotná tak riskovat. Nemohla otěhotnět, a obzvlášť ne v téhle situaci. Ano, musela přiznat, že spousta žen po celém světě otěhotněla a rodila v primitivních podmínkách. Ale to bylo tím, že z nějakých důvodů neměly na výběr. Ona na výběr měla. Stačilo jen říct „ne“ a ignorovat všechny ženské instinkty, které v ní křičely „ano, ano“.

Když se Chance vrátil, stála ještě pořád na stejném místě. Okamžitě zpozorněl a sáhl po pistoli.

„Co se děje?“

„Co když otěhotním?“ zeptala se bez vytáček a mávnutím ruky přejela jejich okolí. „To by byla šílenost.“

Vypadal překvapeně. „Ty nebereš prášky?“

„Ne, a i kdybych brala, tak bych jich tu neměla dost.“

Chance se poškrábal na bradě a snažil se vymyslet, jak z téhle situace bezpečně vybruslit. Věděl, že tu nebudou dlouho, jen do té doby, než od ní získá potřebné informace, ale to jí říct nemohl. Proč, sakra, nebere nějaké prášky? uvažoval.

„Mám pár kondomů,“ řekl nakonec.

Ironicky se na něj usmála. „Kolik? A co budeme dělat, až nám dojdou?“

Už se dostal tak daleko a teď nechtěl riskovat, že by se znovu stáhla. Musel si vybrat mezi její důvěrou a možností, že se s ní nebude moct milovat. Objal ji a přitáhl k sobě. Měla pevné tělo, ale zaoblené na těch správných místech. Nemohl z hlavy vyhnat obraz, který se mu naskytl, když se myla: štíhlý pás, útlé boky, pevnou, úžasně tvarovanou křivku jejího zadečku. Nohy měla štíhlé a hladké, přesně jak čekal, když si představil, jak ho objímají kolem pasu, kalhoty mu začaly být těsné. Držel ji u sebe tak blízko, si toho nemohla nevšimnout, ale nesnažil se k ní tisknout ještě víc – ať si myslí, že jsem džentlmen, uvažoval. Sám o tom věděl své, ale to se ona nesměla dozvědět.

Políbil ji na čelo a rozhodl se, že bude riskovat. „Budeme dělat, co budeš chtít ty,“ ujistil ji. „Chci – ty to víš. Mám tady asi tři tucty kondomů –“ Vyškubla se mu a vyděšeně na něj zírala. „*Tři tucty* s sebou jen tak nosíš tři tucty kondomů?“

Znovu bojoval se smíchem. Dokázala ho rozesmát rychleji, než kterákoliv jiná žena, kterou znal.

„Do zásoby,“ vysvětloval.

„Mají datum spotřeby, toho sis nevšiml?“

„Jo, ale nekazí se tak rychle jako mlíko. Vydrží několik let.“

Podezřívavě se na něj podívala. „Jak dlouho ti vydrží šestatřicet kondomů?“

Povzdychl si. „Delší dobu než si myslíš.“

„Šest měsíců?“

Rychle si to v hlavě spočítal. Šest měsíců, třicet šest kondomů... musel by mít sex víc jak jednou týdně.

Kdyby měl přítelkyni, tak by to bylo slabé, ale když byl sám...

„Podívej,“ řekl co nejzklamanějším hlasem, „s tebou by ty tři tucty vystačily tak na týden.“

Viděl, že teď počítá ona. Když došla k výsledku, vypadala neodolatelně zmateně. Vjel jí rukou do vlasů a přidržel si ji, aby ji mohl políbit. Ruce jí vylétly nahoru, jako by ho od sebe chtěla odstrčit, ale zdálo se, že nad nimi nemá kontrolu. Vnikl jí do úst jazykem, pomalu a hluboko, a cítil, jak mu odpovídá a tiskne se k němu svými rty. Pod tenkou látkou trička cítil její ztuhlé bradavky, a najednou se jich chtěl dotknout, mít je ve své dlani. Vklouzl jí rukou pod tričko dřív, než o tom dokázal přemýšlet. Její prsa byla pevná, pokožka jako chladivé hedvábí, které se rozpalovalo pod jeho dotykem. Bradavky jí ztuhly ještě víc, když po nic přešel dlaní. Prohnula se mu v náručí a z hrdla se jí vydralo tiché, přidušené zasténání.

Chtěl ji jen políbit, ale její vůně mu stoupla do hlavy jako stará whisky a najednou ji chtěl mít celou, chtěl ji vidět a dotýkat se jejího nahého těla. Jedním rychlým pohybem jí vytáhl tričko až k ramenům a přehnul si ji přes ruku. Sehnul se k jejím prsům a vzal do úst ztuhlou bradavku, obkroužil ji špičkou jazyka a nasál ji. Slyšel její výkřik, divoký, toužebný výkřik vzrušené ženy. Cítil, že mu zatíná nehty do ramen, ale ta bolest byla nepatrná, a nesrovnatelná s touhou, která ho pohltila. Krev mu hučela v uších a prudce tepala v žilách.

Se zapřením se natáhl zpátky a narovnal se. Ovládl se jen díky tvrdému výcviku, který podstupoval celý svůj dospělý život, když trávil roky ve špinavé, tajné a nikdy nekončící válce. Neochotně se odtáhl od jejích

prsou. Zachvěla se mu v náruči a zasténala, bezmocná v jeho objetí, a jeho ovládání se rozpadlo v prach.

Nemohl už dál čekat.

Rychle se sehnul a popadl deku, která ležela na zemi, pak jí pravou ruku zahákl pod koleno, zvedl ji a vynesl na sluneční světlo. Zlaté paprsky zapadajícího slunce se jí vpíjely do hedvábné pokožky a třpytily se jí ve vlasech. Její prsa měla barvu té nejsladší smetany ozdobené malými narůžovělými květy bradavek.

„Jsi nádherná,“ vydechl přerývaně.

Postavil ji na nohy.

Zavravorala a sledovala ho krásnýma očima omámenýma touhou. Roztáhl deku a natáhl se po ní dřív, než ta touha stačila pohasnout.

Stáhl jí tričko přes hlavu a odhodil ho na deku, pak zahákl prsty za pásek jejích džínů. Obratně ho rozepnul, zatahl za zip a džíny se jí svezly po stehnech ke kolenům.

Chytla ho oběma rukama za předloktí. „Chancei?“ Její hlas zněl nejisté, jako by váhala. Jestli se teď rozmyslí –

Políbil ji, dlouze a hluboce a přejel jí rukou po bradavce. Znovu ze sebe vydala krátké zasténání a zvedla se na špičky, aby se k němu mohla přitisknout. Shrnul jí džíny ke kotníkům, objal ji oběma rukama a položil ji na deku.

Zalapala po dechu a hlava se jí zvrátila dozadu. „Tady? Teď?“

„Nemůžu už čekat.“ To byla pravda. Nemohl čekat do tmy, až se spolu způsobně nasoukají do stanu, jako by hráli podle nějakého předem napsaného scénáře. Chtěl ji teď, nahou, vzrušenou a úplně spontánní. Stáhl

jí kalhotky a osvobodil ji ze spletnice džínů a spodního prádla.

Zdalo se mu, že ani ona už nechce čekat. Vytáhla mu tričko z kalhot a vyhrnula ho nahoru. Netrpělivě ho popadl za lem a přetáhl si ho přes hlavu, pak jí roztáhl nohy a opatrně se na ni spustil svou vahou.

Na chvíli úplně oněměla a jen na něj tiše zírala. Vylovil z kapsy kondom, který si tam dal dřív, a nadzdvihl se, aby si mohl rozepnout a stáhnout džíny. Pak si kondom natáhl jediným rychlým, zkušeným pohybem. Když na ni znovu nalehl, zapřela se mu rukama o ramena, jako by mezi ním a sebou chtěla ponechat aspoň trochu místa. Ale i ta trocha byla moc. Chytil ji za obě zápěstí a ruce jí zvedl za hlavu, kde je přitiskl k dece. Pak do ní pomalu vstoupil.

Sunny se bezmocně zachvěla v jeho náruči. Nikdy se necítila tak zranitelná, a tak živá. Nekrotil svou vášně, ani se nesnažil být jemný, jak čekala. Bral si ji bez zábran a pohlcoval ji silou své touhy. Tiskl se k ní celým svým svalnatým tělem, a ona čekala, až ho bude moct přijmout. Touha ji spalovala a otupovala. Chtěla ho prosit, aby si pospíšil, ale plíce jí vypověděly službu. Cítila ho mezi svými stehny, a jak do ní pomalu vstupuje.

Celé tělo se jí stáhlo. Když přirazil ještě víc, projela jí bodavá bolest.

Chtěl se stáhnout, ale ona ho nenechala, nedokázala by snést ztrátu všeho, co jeho dotyk sliboval. Dokázala si upřít tolik věcí, ale ne tohle, ne teď. Zaklínala své nohy za jeho a zdvihla k němu své boky.

Z hrdla se jí vydral slabý výkřik. Šok ji zbavil síly a bezvládně klesla na deku.

Chancee nad sebou viděla jako obrovskou tmavou siluetu, rozmazanou nepotlačitelnými slzami. Šeptal jí do ucha uklidňujícím hlasem a pronikal do ní ještě hlouběji.

Uvolnil její ruce ze svého sevření a oběma pažemi ji objal. Sunny se ho zachytila za ramena a pevně se ho držela.

Ze začátku se pohyboval pomalu. Líbal ji a pomalu ji vzrušoval svým jazykem. Dotýkal se jejích bradavek a lehce ji kousal do krku. Jeho dotyky ji vyburcovaly k odezvě, instinktivně k němu zvedla své boky a pohybovala se s ním. Pořád se ho držela za ramena, ale teď už spíš z touhy než ze zoufalství. Proběhla jí vlna rozkoše a slyšela se hlasitě vykřiknout.

Roztáhl jí nohy ještě víc a tvrdě přirazil. Vyvrcholila v jediné oslepující explozi. Z hrdla se jí vydral krátký, přerývaný výkřik. Nedokázala se uklidnit, nemohla se nadechnout. Chtěla to skončit, a chtěla víc. A pak, když jeho tělo ztuhlo a začalo se třást, pak už nechtěla nic.

OSMÁ KAPITOLA

Panna. Sunny Millerová byla panna. Snažil se přemýšlet nad tím, jaké to může mít důsledky, ale žádný z nich mu teď nepřipadal důležitý. Daleko důležitější bylo, jak utěšit ženu, která se poprvé milovala na dece natažené na holé zemi, za denního světla a s mužem, který si ani nesundal boty.

Ležel vedle ní, natažený na zádech. Otočila se na bok zády k němu a schoulila se do klubíčka. Viděl, jak se třese. Sám byl jako omámený, nemohl se skoro hýbat, nemohl dýchat. Napadlo ho, jak se musí cítit ona, když i jeho to zasáhlo tak silně. Na co asi myslí? Očekávala tu bolest, nebo ji šokovala?

Když zjistil, že je panna, a chtěl to ukončit, zahákla mu nohy kolem pasu a donutila ho, aby pokračoval. Viděl šokovaný výraz v jejím obličeji, když do ní vnikl, cítil, jak se celá chvěje. Snažil se být jemný a zdržet své vlastní vyvrcholení, dokud nebyla připravená i ona. Pak už ho nic nemohlo zastavit.

Musela mít nějaký vážný důvod, když až do svých devěadvaceti zůstala pannou. Poddala se mu z vlastní vůle, ale viděl, že to rozhodnutí nebylo jednoduché. Cítil se zahanbený, poctěný a vyděšený. Mohlo by ho uklidnit, že měla orgasmus, ale na to se už moc vyznal v ženách. Neměla tolik zkušeností, aby se dokázala lehce vypořádat s takovým náporem. Potřebovala obejmout, dokud se nepřestane třást a neuklidní se.

Jemně ji chytil za ruku a přetočil ji na záda. Nebránila se, ale cítil, jak je ztuhlá. Byla bledá, jen oči jí neobvykle zářily, jako by plakala. Položil si ji na ruku a naklonil se nad ní, s veškerou pozorností a opatrností,

kterou v tu chvíli potřebovala. Podívala se na něj, ale rychle uhnula očima a začervenala se.

Okouzilo ho to. Jemně ji pohladil po břiše a špičkami prstů jí přejel po nadrech.

Napadlo ho, že by měl něco říct, ale nevěděl co. Dokázal se díky své výmluvnosti dostat do pevností, drogových doupat i vládních kanceláří. Vždycky věděl, co je potřeba říct, aby dostal, co chtěl. Ale se Sunny to bylo jiné. Ani hodiny plánování ho nemohly připravit na její třpytivé oči, zářivý úsměv a odzbrojující smysl pro humor.

Ale teď byla tichá a skoro sklíčená, jako by litovala toho, co se mezi nimi stalo. A on to nedokázal snést. Za ty roky už spal se spoustou žen, které se ho marně snažily udržet u sebe. A teď nedokázal snést, když se ho jedna žena nepokusila zadržet. Z nějakého neznámého důvodu se od něj odtáhla. Neschoulila se mu v náruči, místo toho se stáhla za neviditelnou zeď, kterou okolo ní cítil už od začátku.

Ta představa ho skoro dusila. Projelo jím bodnutí majetnického vzteku. Je moje, pomyslel si, a já ji nenechám odejít.

Svaly se mu napnuly novým přívalem vzrušení, nalehl na ni a jedním pohybem do ní vstoupil. Prudce se nadechla, šok z jeho vniknutí ji probral z otupělosti. Opřela se mu oběma rukama o hrudník a zaryla mu nehty do kůže, ale nesnažila se ho odstrčit. Skoro automaticky zvedla nohy a zahákla mu je kolem boků. Chance ji chytl za stehna a přitáhl si je k pasu.

„Zvykni si na to,“ řekl, ostřeji než zamýšlel. „Na mě. Na tohle. Na nás. Protože já tě nenechám odejít.“

Rty se jí chvěly, ale dívala se přímo na něj. „Ani pro svoje dobro?“ zašeptala.

Na zlomek vteřiny se zarazil a přemýšlel, jestli tím naráží na svého otce.

„Zvlášť kvůli tomu ne,“ odpověděl a začal jí rukou jemně přejíždět po břiše. Tohle byla jen její chvíle, a on ji vzrušoval s dovedností, která sahala daleko za hranice sexu. Výcvik v bojových uměních ho naučil, jak někoho zmrzačit pouhým dotykem a jak zabíjet jedinou ranou, ale taky mu odhalil všechny mimořádně citlivé části lidského těla. S náležitou pozorností se věnoval jamkám pod jejími koleny, klenbám jejích chodidel, spodní části zadečku. Pomalu pod ním ožívala, začala se pohybovat s ním a zvedla k němu své boky. Jemně ji pohladil po spodní části zad a ona se prohnula a přijala ho hlouběji do sebe.

Zasténala, rty se jí rozevřely a víčka jí klesla. Tváře jí hořely, rty měla nateklé a rudé. Jemně, velmi jemně ji kousl do krku.

Nahlas vykřikla a prudká vlna ji rychle vynesla na vrchol. Stejně tak jeho. Nechtěl vyvrcholit, ale její rozkoš ho úplně pohltila a připravila ho o kontrolu.

Chtěl přestat, ale tělo ho neposlouchalo. Místo toho tvrdě přirazil a nechal v sobě vybuchnout orkán vášně. Slyšel, jak se mu z hrdla vydral přidušený výkřik. Pak se zastavil čas a on na ni bezvládně klesl celou svou vahou.

Kaňon už byl ve stínu, když ji zabalil do deky a odnesl zpátky pod převis. Během dne pod převis nesvítilo slunce, ale skála pohlcovala teplo, takže v noci bylo v jejich výklenku podstatně tepleji než venku. Sunny spokojeně zažívala a položila mu hlavu na rameno. „Můžu chodit,“ zaprotestovala slabě.

„Tady hraju chlapa já,“ umlčel ji. „Nepokaz to.“

Zaklonila hlavu, aby na něj viděla. „No, myslím, že to ani nehraješ, že ne?“

„Ne,“ přiznal a Sunny se zasmála.

V ospalém odpoledni úplně ztratil pojem o čase. Slunce bylo už nízko nad obzorem, takže osvětlovalo jen horní okraj kaňonu. Skála se koupala v záplavě rudozlatých slunečních paprsků a nebe nabralo nachovou barvu.

„Půjdu zkontrolovat pasti, dokud je ještě vidět,“ řekl, když ji opatrně položil na zem. „Zůstaň tady. Budu za chvíli zpátky.“

Když zmizel z dohledu, vydržela Sunny sedět klidně asi dvě vteřiny, a pak vyskočila na nohy. Rychle se umyla a oblékla, protože bez oblečení si připadala zranitelná. Měla nepříjemný pocit, že po dnešním odpoledni už nebude nic jako dřív. Nebyla připravená na takovou smršť pocitů. Toužila po rozkoši, ale namísto toho našla něco tak silného, že to nedokázala ovládnout.

Ale hlavně nedokázala zapomenout, jak se choval Chance – jako válečník, kterého v něm vždycky cítila.

Tušila to už dřív, když se někdy na chvíli přestal ovládat a síla jeho osobnosti se přes hradbu jeho sebekontroly dostala na povrch. V těch okamžicích jí to mělo dojít – nikdo si okovanými vraty nechránil prázdnou místnost. Až do dnešního odpoledne netušila, co by se stalo, kdyby se ta potlačovaná síla uvolnila.

Po zádech jí přeběhl mráz, když si vzpomněla na ty dlouhé vášnivé hodiny na dece. Byla bezmocná a naprosto oslepená silou svých pocitů. Od začátku věděla, že ji přitahuje jako nikdo jiný před ním, ale teď ji její vlastní pocity smetly jako povodňová vlna. Nebyl jediný, kdo byl zvyklý se ovládat – celý její život

závisel na kontrole nad situací. S Chanceem zjistila, že není schopná ovládnout jeho ani sebe.

Nikdy v životě nebyla víc vyděšená.

To, co k němu cítila dřív, bylo úplné nic proti tomu, jak ho viděla teď. Nebylo to jen sexem. Ne, bylo to něčím v jeho povaze, něčím, co se před ní snažil skrýt. Věděla teď, že lásku k němu mu může vzít snad jen smrt.

Její intuice jí říkala, že Chance patří k zvláštnímu druhu, je to válečník. Měl v sobě něco divokého a nemilosrdného, byl to muž, který se nebál riskovat, aby ochránil to, co miluje. Byl úplným opakem jejího otce, který zasvětil celý svůj život ničení.

Sunny ve spoustě věcech ve svém životě neměla na výběr. Její matka se jí a Margrety vzdala, aby je zachránila, ale nebyla schopná úplně se od nich odloučit. Místo toho jim předala všechny své těžce nabyté zkušenosti, naučila je, jak se schovávat, jak zmizet – a pokud by to bylo nutné, jak bojovat. Pamela Vickery Hauerová se z nutnosti stala odbornicí na svůj vlastní druh boje.

Když bylo Sunny šestnáct, Pamelu opustilo štěstí. Hauer měl své lidi všude a měl k dispozici tolik prostředků, že bylo jen otázkou času, kdy svou manželku najde. Když ji nakonec zahnal do slepé uličky, radši se zabila, než aby riskovala, že z ní dostanou informace o jejích dcerách.

To bylo Sunnyino dědictví, život na útěku a vzpomínka na statečnou matku, která se zabila, aby ochránila své děti. Nikdo se jí neptal, jestli si takový život přeje – neměla na výběr, a tak se od něj snažila získat co nejvíc.

Nevybrala si ani život bez Margrety, to byla volba její sestry. Margreta byla starší, měla své vlastní demony, se kterými se potýkala, své vlastní bitvy, které se snažila vyhrát. Takže Sunny přišla i o svou sestru, a když zemřeli Millerovi, zůstala úplně sama.

Nebyla si jistá, jestli by se dokázala vzdát i Chancee. Byla tak vyděšená, protože když byla s ním, ohrožovala jeho život. Ale věděla, že je houževnatý a silný, a že se o sebe dokáže postarat.

Zhluboka se nadechla a pokusila se zahnat nepříjemné myšlenky. Rozhodovat se bude, až se dostanou z kaňonu. Pokud se odsud dostanou.

Nevydržela klidně sedět, a tak zkontrolovala vyprané oblečení a zjistila, že už je suché. Sebrala ho z kamenů, a i když jí to trvalo jen chvíli, při zpáteční cestě už skoro neviděla na cestu.

Chance si s sebou nevzal baterku, blesklo jí hlavou. Byla bezhvězdná noc, a jestli se nevrátí během několika minut, neuvidí už vůbec nic.

Oheň udržovali celý den tak, aby z něj bylo co nejvíc kouře a spotřebovalo se co nejmén dřeva, ale teď na něj rychle přihodila několik větvíček. Suché dřevo chytlo okamžitě a převis ozářilo naoranžovělé světlo. Doufala, že ho Chance uvidí. Zahrabala v tašce a vytáhla baterku, aby ji měla po ruce, kdyby ho musela jít hledat.

Setmělo se rychle, jako by matka příroda přikryla kaňon svým závojem. Sunny si stoupla na okraj převisu. „Chancei!“ zavolala a pak se odmlčela a poslouchala.

Noc nebyla němá. Bylo slyšet tichý šelest a cvrkot, tichou řeč nočních tvorů, kteří se vydali za potravou. Foukal lehký vítr, ve kterém se ozývalo chrastění

suchých keřů. Sunny pozorně naslouchala, ale odpověď se neozývala.

„Chancei!“ zkusila to znovu, tentokrát hlasitěji. Nic. „Sakra,“ zamumlala si pro sebe a s baterkou v ruce vyrazila k vodnímu prameni.

Čas od času zavolala Chanceovo jméno a byla čím dál nervóznější, když se neozýval. Proč se neozve? přemýšlela. Teď už ji musel slyšet.

Najednou se jí kolem pasu ovinula pevná paže a přitiskla ji na stejně pevné tělo. Polekaně vykřikla, ale umlčely ji teplé rty. Zaklonila hlavu a chytla se ho za rameno. Dával si na čas, škádlil ji jazykem a líbal tak dlouho, až se uvolnila a skoro mu roztála v náruči.

Když se od ní odtáhl, přerývaně dýchal. Sunny měla zato, že by si měla stěžovat na špatné zacházení. „Vyděsil jsi mě,“ pokusila se o naštvaný tón.

„Zasloužila sis to. Říkal jsem ti, aby ses ani nehnula.“ Znovu ji políbil, jako by si nemohl pomoci.

„To je za trest?“ zamumlala.

„Asi jo,“ odtušil a Sunny na spánku cítila jeho úsměv.

„Polib mě ještě.“

Poslechl ji a Sunny cítila, jak se jí po těle rozlévá vzrušení. Z jejich předchozího milování ji ještě bolelo celé tělo, ale znovu už po něm toužila. Znovu chtěla cítit sílu jeho mohutného těla, přijmout ho do sebe a pevně ho obejmout.

Po chvíli se od ní odtrhl, ale srdce mu divoce bušilo a přes kalhoty cítila jeho vzrušení.

„Slitování,“ vydechl. „Nebudu mít příležitost umřít hladu. Umřu vyčerpáním.“

Zmínka o hladu jí připomněla pasti a prázdný žaludek. „Chytil jsi zajíce?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Zajíce ne, jen tohohle podvyživeného ptáka.“

Zvedl volnou ruku a ukázal jí něco, co vypadalo spíš jako opelichaná ptačí kostra, ne větší než průměrné kuře.

Sunny zakručelo v břiše. „No, mám takový hlad, že bych snědla možná i toho hada.“

Chance se zasmál, chytl ji za ruku a společně se vydali zpátky k tábořišti.

„Mimochodem, proč jsi na mě volala?“ zeptal se po chvíli.

„Jestli sis nevšiml, tak už je tma. A ty sis s sebou nevzal baterku.“

Tiše nevěřícně hvízdal. „Tys mě šla *zachránit*?“

Sunny byla v rozpacích. No jistě, jako bývalý průzkumník dokázal najít cestu zpátky i potmě. „Nepřemýšlela jsem,“ přiznala.

„Přemýšlela jsi moc,“ opravil ji a přitiskl ji k sobě.

Když došli do tábořiště, oheň ještě pořád slabě hořel. Chance položil úlovek na kámen, vytvořil z dvou větví rožň, pak vybral ještě jeden tenký klacek a kapesním nožem ho na jedné straně ořezal. Ptáka na něj nabodl a dal ho nad oheň, na který přiložil trochu dřeva. Brzy se kaňonem linula lákavá vůně pečeného masa, ze které se Sunny začaly sbíhat sliny.

Přitáhla si blíž k ohni plochý kámen a sedla si na něj. Byla u ohně dost blízko, takže na rukou cítila jeho teplo. Rychle se ochladilo, zdálo se skoro nemožné, že před pár hodinami ještě bylo nesnesitelné vedro.

Oranžové světlo plamenů se mu odráželo na obličeji. Všimla si, že se umyl, vlasy měl ještě pořád trochu vlhké. A taky se oholil. Sunny se pro sebe usmála.

Chance vzhledl od ohně a podíval se na ni. „Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše.

„Je mi dobře.“

„Teče ti krev?“

„Už ne. Tekla mi jenom trochu, ze začátku,“ dodala rychle, když viděla, jak se mu obličej stáhl starostí.

„Přál bych si, abych to věděl dřív.“

Sunny si přála, aby to nevěděl teď. Nechtěla rozebírat, proč byla ve svých devětadvaceti panna.

„Proč?“ zeptala se nesouhlasně. „Byl bys za džentlmena a přestal bys?“

„Sakra, to ne,“ odpověděl. „Jen bych se zachoval trochu jinak, to je všechno.“

Nechápavě ho pozorovala. „Jak by ses choval?“

„Bral bych na tebe větší ohled.“

„Byl jsi ohleduplný víc než dost,“ ujistila ho s úsměvem.

„Mohlo to pro tebe být příjemnější.“

„A co pro tebe?“

Podíval se na ni svýma tmavýma očima a smutně se usmál.

„Zlato, kdyby to pro mě bylo ještě příjemnější, moje srdce by to nevydrželo.“

„Nápodobně.“

Znovu se obrátil k ohni. „Podruhé jsem neměl kondom.“

„Já vím.“

Jejich pohledy se setkaly a chvíli se na sebe dívali v tichém porozumění. Mohla otěhotnět. Oba to věděli.

„Kdybychom tu neuvízli –“ začal, ale pak se zarazil a jen pokrčil rameny. „Tak?“

„Tak by mi to nevadilo.“

Projela jí vlna vzrušení a musela se držet, aby na něj neskočila. Zatracené hormony, pomyslela si. Jediná jeho zmínka o tom, že by s ní chtěl mít dítě, ji málem připravila o zdravý rozum.

„Ani mně,“ přiznala a sledovala jeho reakci. Bylo vidět, že je na tom stejně jako ona.

Když usoudil, že maso je dostatečně propečené, sundal bodák z rožně, přistrčil si ještě jeden balvan hned vedle Sunny a sedl si na něj. Kapesním nožem odřízl plátek masa a podal jí ho.

„Opatrně, nespál se,“ varoval ji, když se po mase nedočkavě natáhla.

Chvíli si plátek přehazovala z jedné ruky do druhé a snažila se ho foukáním ochladit. Když už ho mohla udržet, uždělba z něj opatrně první kousek. Chuťové buňky jí explodovaly chutí dřeva, kouře a pečeného masa. „Páni, to je dobrota,“ libovala si a pomalu žvýkala, aby si jídlo co nejvíc vychutnala.

Chance si uřízl plátek i pro sebe a když si poprvé kousnul, zatvářil se stejně spokojeně jako Sunny. Dával si pozor, aby maso dělil spravedlivě, až se Sunny neudržela a přestala jíst, i když měla ještě hlad. Byl o tolik větší než ona, že kdyby oba snědli stejné množství jídla, přišel by zkrátka.

Chanceovi bylo jasné, co má v úmyslu. „Už zase se o mě staráš,“ odtušil. „Kazíš mi pověst. Správně se mám starat já o tebe.“

„Jsi o hodně větší než já. Potřebuješ víc jídla.“

„O jídlo se postarám já, zlato. Neumřeme hlady. Zvířat je tu dost, a zítra se podívám po nějakých jedlých rostlinách. Myslím, že jsem tu viděl nějaké opuncie.“

„Ptáci a křoví. Hubněte s námi,“ zavtipkovala.

Chance se zasmál. Přesvědčil ji, aby snědla ještě trochu masa, a pak dojedli jednu ze zbývajících müsli tyčinek. Hlad se jim podařilo utišit, a tak se začali chystat na noc.

Chance uhasil oheň a Sunny zatím postavila stan. Když si vyčistili zuby a naposledy před spaním vyslyšeli volání přírody, nabídl jí: „Nechceš si vzít na noc moje tričko? Vypadalo by na tobě jako noční košile spíš než to tvoje.“

V jeho pohledu nezachytila ani nejmenší náznak mírnosti. Tep se jí zrychlil a cítila, jak se jí tělem rozlévá vzrušení. Stačí, aby udělal tak málo, napadlo ji. Dokázal ji vzrušit jediným pohledem. Nechtěla o to přijít. Nechtěla přijít o něj. Byl to *On*, s velkým písmenem, podtrženo a zvýrazněno.

Musela vypadat sklíčeně, protože najednou byl u ní, podepřel ji rukou kolem pasu a jemně, ale neúprosně ji vedl ke stanu. Bude ohleduplný, uvědomila si, ale nenechá se odmítnout.

Naprázdko polkla a pokusila se získat ztracenou rovnováhu. „Ale takhle ti bude zima –“

„Ty si děláš srandu, vid’?“ S úsměvem se na ni podíval. „Nebo sis myslela, že už jsme pro dnešek skončili?“

Nemohla si pomoci a musela mu úsměv oplatit. „To mě ani nenapadlo. Jen jsem si myslela, že ho budeš potřebovat *po tom*.“

„Myslím, že ne,“ odpověděl a rychle jí rozepínal džíný.

Oba byli nazí a ve stanu v rekordním čase. Chance vypnul světlo, aby šetřili baterie, a pohltila je úplná tma. Sunny zjistila, že když se nemohla spolehnout na zrak, zostrily se jí ostatní smysly. Když ji hladil, cítila

mozoly na jeho rukou, vnímala opojnou vůni jeho kůže, cítila jeho pevné svaly pod svými pátravými prsty. Jeho chuť ji opíjela, každý jeho polibek byl jako malá slavnost. Mnula mu bradavky a cítila, jak pod jejími prsty tuhnou. Milovala jeho hlasité zasténání, když ho vzala do ruky.

Přidušeně zaklel a jediným pohybem ji převrátil na záda. Rozměry stanu byly malé, ale jemu se tu změnu polohy podařilo provést s obvyklou lehkostí.

Nasadil si kondom a vklouzl do hebkého místa mezi jejími stehny. Stěží potlačila výkřik. Nejdřív se pohyboval pomalu, až si na něj zvykla, a pak začal přirážet rychleji a prudčeji. Když vyvrcholil, trochu se stáhl a poddal se slastné křeči, která ovládla jeho mohutné tělo.

Když pak leželi vedle sebe, přetáhl jí přes hlavu svoje tričko. Bylo jí velké, a kdyby jí ho nevyhrnul k pasu, sahalo by jí až po kolena. Přitáhl si ji k sobě, s jednou rukou na jejím zadečku, aby ji měl u sebe co nejbliž. Pod hlavu si dal její svetr a Sunny se opřela o něj.

„Sunny je tvoje pravé jméno, nebo je to přezdívka?“ zeptal se ospale s obličejem zabořeným do jejích vlasů.

Sunny zaváhala. Nikdy své pravé jméno nikomu neřekla. Ale pak si uvědomila, že teď na tom vůbec nezáleží. „Přezdívka,“ odpověděla. „Ve skutečnosti se jmenuju Sonia, ale nikdy jsem to jméno nepoužívala. Sonia Ophelia Gabrielle.“

„Dobrý bože.“ Políbil ji. „Sunny ti sluší víc. Takže ty máš čtyři jména.“

„Hm. Ale ta prostřední nikdy nepoužívám. A co ty? Jaké máš druhé křestní jméno?“

„Žádné nemám. Jsem jen Chance.“

„Fakt? Nelžeš mi, protože je to nějaké hrozné jméno, něco jako Eustace?“

„Na mou čest.“

Zavrtěla se a uvelebila se pohodlněji. „Tak tím se to vyrovnává. Já mám čtyři jména, ty máš dvě – takže dohromady máme v průměru tři.“

„To je teda něco,“ řekl s potlačovaným smíchem.

Sunny ho odměnila lehkým, ale účinným štípnutím, při kterém nadskočil. Jeho pomsta skončila o hodně později použitím dalšího kondomu.

Sunny usínala s vědomím, že teď, s Chanceem, je slastnější, než kdy byla v celém svém životě.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Ráno našli pasti prázdné. Sunny stěží potlačila zklamání. Po tak nádherné noci měl následovat stejně úžasný den. Teplé, syté jídlo by byl perfektní začátek.

„Nemohl bys zastřelit nějaké zvíře?“ zeptala se, zatímco žvýkala müsli tyčinku bez chuti. „Máme už jenom osm tyčinek.“ Kdyby každý snědl jednu denně, došly by jim během čtyř dnů.

Chance se rozhlédl po kaňonu, jako by hledal cestu ven. „V pistoli mám patnáct nábojů a nemám žádný náhradní zásobník. Měli bychom se střelivem šetřit, protože nemůžeme odhadnout, jak dlouho tu zůstaneme. A navíc, devítimilimetrová kulka by králíka roztrhala na kusy a z ptáka by docela určitě nezbylo vůbec nic.“

Podívala se na svou tašku.

„Pomohla by osmatřicítka?“

„Ta je trochu slabší, tak na něco menšího. Jo, nejspíš by pomohla.“

„Jednu mám,“ řekla tiše.

Rychle se k ní otočil. „Cos to říkala?“

Kývla směrem ke své tašce.

„Že tu mám osmatřicítku.“

Sledoval její pohled, pak se na ni znovu podíval. „Nechtěla bys mi říct,“ řekl co nejkldněji, „jak to, že máš u sebe zbraň? Jak ses na letišti dostala přes kontrolu?“

Nechtěla prozrazovat svá tajemství, ani Chanceovi. Celý život před něčím utíkala a naučila se být opatrná. Už tak mu ze sebe dala víc, než komukoliv jinému. Na druhou stranu, byli v tom společně.

„Mám na ni zvláštní pouzdro.“

„Kde?“ vyštěkl. „Viděl jsem, jak z tašky všechno vyndáváš a žádného pouzdra – proboha. Je to v tom laku na vlasy, vid?“

Neklidně přešlápla. Proč je vlastně naštvaný? divila se. I kdyby si bůhvíjak potrpěl na pravidla a opatření, měl by být rád, že mají zbraň navíc. Narovнала se a řekla: „A ve fénu.“

Stál nad ní jako anděl pomsty. „Jak dlouho pašuješ v letadlech zbraně?“

„Od začátku,“ řekla chladně a postavila se. Nelíbilo se jí, že se na ni dívá jako na zlobivé děcko. „Od šestnácti.“

Přešla ke své tašce a vyndala fén a lak na vlasy. Chance se k ní sehnul a vytrhnul jí sprej z ruky. Sundal víčko, prozkoumal rozprašovací hubici a pak ji namířil od sebe a zmáčknul. Vyšla z ní jemná sprška laku.

„Je v tom doopravdy lak na vlasy,“ řekla. „Ale je ho tam jen málo.“ Vzala od něj sprej a zručně odšroubovala spodní dno. Do ruky jí vyjelo krátké pouzdro. Dala ho stranou, vytáhla z tašky fén a rozložila ho se stejnou obratností. Když měla všechny části pistole vyndané, složila zbraň během několika vteřin dohromady, jako by to dělala každý den. Pak ji nabila, obrátila a podala mu ji pažbou napřed.

Vzal ji do své velké ruky, ve které se mu skoro ztrácela. „K čemu máš sakra pistoli?“ vykřikl.

„K tomu samému co ty, nejspíš.“ Otočila se od něj, takže neviděla jeho šokovaný výraz. „Mám ji na sebeobranu. Proč ji máš ty?“

„Najímá si mě spousta různých lidí, většinu z nich neznám. Někdy létám do úplně opuštěných oblastí. Na zbraň mám povolení. A co ty?“

„Já ne,“ odpověděla. Nechtěla mu lhát. „Ale cestuju sama a neznám lidi, kterým zboží doručuju. Musela bych být blázen, kdybych se nechránila.“ To byla pravda.

„Proč tedy nemáš na pistoli povolení, když máš tak dobrý důvod k jejímu nošení?“

Připadala si jako u výslechu a to se jí vůbec nelíbilo. Jak mu má vysvětlit, že nikdy nežádala o povolení nosit zbraň, protože na sebe nechtěla upozornit, nechtěla být v žádných záznamech.

„Mám pro to své důvody,“ odsekla.

„Do kterých mi nejspíš nic není, co?“ Prudce se otočil a odkráčel směrem k pastím.

„Jen si jdi, aspoň tu bude chvíli klid,“ vykřikla za ním. Bylo to dětinské, ale pomohlo jí to.

Protože neměla nic lepšího na práci, vydala se opačným směrem k letadlu, aby nasbírala nějaké dříví na oheň.

Chance zkoumal malou pistoli ve své ruce. Nikdy takovou neviděl, což bylo tím, že nebyla vyrobená sériově, ale na zakázku. Nebylo na ní žádné sériové číslo, žádné jméno, žádný údaj o místu nebo datu výroby. Nebylo možné ji vystopovat.

Nemohl přijít na žádný dobrý důvod, proč by ji u sebe Sunny měla mít, ale napadlo ho několik špatných.

Po včerejšku si byl skoro jistý, že je nevinná, že není nijak zapletená se svým otcem. Teprve teď si uvědomil, že zaměnil zdrženlivost s poctivostí. Když žena nespala s každým na setkání, nemuselo to ještě znamenat, že je nevinnost sama.

Sakra, zaklel polohlasně. Musel přiznat, že se mu Sunny dostala pod kůži. Proklouzla jeho obranným

pásmem, o kterém by mohl přísahat, že je neproniknutelné. Podařilo se jí to tak snadno, jako by nikdy žádné neexistovalo. Chtěl ji, a tak skoro přesvědčil sám sebe, že je nevinná.

Skoro. Věděl o ní spoustu věcí, které vůbec nedávaly smysl, a teď se ještě objevila tahle pistole, kterou pašovala ukrytou v účinných, i když jednoduchých pouzdrech. Detektory na letištích v její tašce mohly odhalit kov, ale i kdyby jí zkontrolovali zavazadla, našli by jen obyčejný fén a lak na vlasy.

Odsunul zlost stranou, aby se mohl soustředit na svůj úkol. Doufal, že všechno nepokazil, když se s ní pohádal. Byl tak rozčarovaný, že se nedokázal ovládnout. A měl za to, že předchozí noc jejich hádku víc než vyvážila. Její nezkušenost s muži hrála proti ní – zkušená žena by jejich milování brala s větší rezervou a opatrností a nenechala by se tak ovládat. Pořád měl ještě v ruce všechny trumfy, a brzo je chtěl použít.

Došel k vhodnému místu v kaňonu a schoval se do stínu tak, aby měl dobrý rozhled, takže by se k němu Sunny nemohla dostat, aniž by si toho včas nevšiml. Vytáhl z kapsy tužkovou laserovou baterku, dlouhou asi šest centimetrů. Když ji zapnul, vycházel z ní neobyčejně jasný tenký pruh světla. Namířil ho na protější horní okraj kaňonu a začal vysílat signál podle kódu, který měli se Zaneem domluvený. Dával Zaneovi zprávy každý den, aby ho ujistil, že jsou v pořádku, a dal mu vědět, že je zatím ještě nemá zachraňovat.

Za chvíli uviděl krátké zablikání, které znamenalo, že Zane zprávu dostal. Úkol byl splněn, a tak si Chance našel příhodný úkryt, odkud by mohl pozorovat pramínek vody. Přes noc se do pastí nic nechytilo,

takže se musel spolehnout na pistoli. Byl ochotný umřít hladu, aby dosáhl svého, ale jen pokud by to bylo nutné. Jestli se tu ukáže nějaký zajíc, smrt hladu bude historií.

Sunny procházela mezi keři, sbírala klacky na oheň a pozorovala při tom stěny kaňonu. Hledala nějakou trhlinu nebo zvířecí stezku, cokoliv, co by je mohlo vyvést ven z kaňonu. Kdybychom tu tak měli horolezeckou výbavu, zalitovala. Lano, skoby, cokoliv. Když si balila svou tašku, snažila se myslet na všechny možné problémy a eventuality, ale možnost, že by mohla uvíznout ve slepém kaňonu, ji nějak nenapadla.

Stěny kaňonu byly kolmé, jen na několika místech se svažovaly. Eroze do kamene vydlabala tenké brázdy, které vypadaly jako stružky vody. Na místech, kde se ze stěn odrolily kusy skály, se tvořily haldy drobnějšího kamení. Prošla kolem několika takových hromad a nakonec se u jedné zastavila.

S nepatrným záchvěvem naděje zkoumala rozházené kusy skály. Vzala do ruky kámen velký jako pěst a přejela palcem po jeho povrchu. Pískovec, projelo jí hlavou. Měl krásnou narůžovělou barvu. A byl měkký.

Chtěla mít jistotu, a tak kámen prudce hodila na skálu. Rozpadl se na malé kousíčky.

V tomhle místě byla skalní stěna skoro kolmá. Vydala se podél stěny a hledala místo, kde se skála aspoň trochu svažovala. Jenom trochu, říkala si pro sebe. Stačil by nepatrný sklon.

Tady. Jeden zářez se tu stáčil dozadu a když se přes kameny a keře dostala dost blízko, zjistila, že je to přesně místo, které hledá. Přejela rukou po skále a

zkoumala její povrch. Možná to půjde, pomyslela si, možná to půjde...

Běžela zpátky do tábořiště a vylovila z tašky kulmu. Chance se jí neptal, ale pistole nebyla jediná zbraň, kterou s sebou měla. Odšroubovala spodek rukojeti a vyndala z ní nůž. Měl tenkou čepel, vyrobenou spíš k řezání než k sekání, ale ostrou a takřka nezničitelnou.

Uvědomovala si, že je to čiré šílenství. Ale aspoň se o něco pokusím, pomyslela si, místo toho, abych tu seděla a čekala na záchranu, která možná nikdy nepřijde.

Napadlo ji, že bude potřebovat rukavice, aby si ochránila ruce. Otevřela lékárníčku a vyndala z ní obinadlo. Ovázala si s ním dlaně a konce přilepila náplastí. Není to zrovna ideální ochrana, ale snad to pomůže, pomyslela si. Nebyla si jistá, jestli je to dostatečná ochrana před puchýři, ale pokud by jim to pomohlo dostat se z kaňonu, byla ochotná je riskovat.

S nožem v ruce se vrátila na vybrané místo a snažila se vymyslet nejlepší způsob, jak svůj plán provést. Uvědomila si, že bude potřebovat nějaký kámen, pokud možno co nejhrubší, aby neklouzal. Rozhlédla se kolem sebe a po chvíli pátrání jeden takový našla.

Vrazila špičku nože do měkkého pískovce, do druhé ruky vzala kámen a vší silou s ním praštila do rukojeti. Pak nůž vytáhla, posunula ho víc doprava a znovu do něj bouchla. Potřetí ho nastavila v pravém úhlu k původnímu záseku a praštila do něj seshora. Ze skály se uvolnil kus pískovce ve tvaru klínu a vytvořil tak úhledný stupínek.

„To by šlo,“ řekla Sunny nahlas a pustila se do práce.

Skoro o dvě hodiny později se kaňonem rozlehlo ostré prasknutí výstřelu z pistole, které ji tak vylekalo, že skoro spadla. Pevně se zachytila skály a tvář přitiskla k jejímu hrubému povrchu. Nebyla moc vysoko, jen nějaké tři metry nad zemí, ale dno kaňonu bylo poseté ostrými kameny a pád by se neobešel bez vážných zranění.

Setřela si z tváře pot. Teplota nezadržitelně stoupala a skála ji začínala pálit do rukou.

S hlasitým vzdychnutím zvedla ruku s kamenem a naslepo se rozpráhla. Musela se tisknout ke skále, aby udržela rovnováhu, takže nemohla moc mířit. Někdy zasáhla cíl a nůž se zakousl hlouběji do skály, někdy se ale netrefila a bolestivě se praštila do ruky. Určitě existoval lepší způsob, jak to udělat, ale Sunny na žádný nemohla přijít. Byla expert ve využití dostupných věcí a věřila, že si dokáže poradit i tentokrát. Chtělo to jenom opatrnost a trochu trpělivosti.

„Dokážu to,“ opakovala si pro sebe.

Chance odnesl staženého a vykuchaného zajíce zpátky do tábořiště. Našel taky pár opuncí a odřízl z nich dva plody. Několikrát se přitom popíchal, když odstraňoval ostny. Cestou se trochu uklidnil. No dobře, tak mě podvedla, uvažoval. Ale to nic nemění na mém plánu. Jenom se nesmím nechat obalamutit tou její andělskou tvářičkou. Nemusí se do mě zamilovat, stačí, když si bude myslet, že mě miluje. A to zařídit dokážu.

Vlezl pod převis a chvíli tam jen stál, vděčný za úlevu, kterou poskytoval stín. Sunny tu nebyla. Otočil se a zkoumal kaňon, ale nikde ji nezahlédl. Ani se tomu nedivil, protože na sobě měla zelené tričko a béžové džíny. Najednou si uvědomil, jak důmyslné její

oblečení je. Určitě si ho vybrala proto, že je v něm tak dobře maskovaná.

„Sunny!“ zavolal. Jeho vlas se mu vrátil ozvěnou a ztichl. Chvilí poslouchal, ale žádná odpověď nepřicházela.

Sakra, kde zas je? rozčiloval se v duchu.

Oheň byl vyhaslý, takže musela být pryč už delší dobu. Sehnul se a přidal na něj několik větviček, pak vzal zajíce a nabodl ho na rožeň. Oheň byl moc slabý na to, aby ho opekl, ale kouř od něj odháněl hmyz. Opuncii zabalil do kapesníku a donesl ji pod převis, aby nezůstávala v tom žáru na slunci.

Nejdřív uviděl otevřenou lékárníčku.

Žaludek se mu sevřel strachy. Z gázy byl sundaný papírový obal a ve víku od krabice ležela použitá náplast.

Zaujal ho ještě jeden detail. Vedle lékárníčky ležela rozložená kulma.

Přidušeně zaklel. Sakra, měl si na ni vzpomenout. Mohlo mu být jasné, že má ještě jinou zbraň. Pistole by se do kulmy nevešla, ale nůž ano.

Nikde neviděl žádnou krev, ale podle všeho se nějak zranila. Kde ksakru je? uvažoval.

„Sunny!“ zakřičel, když znovu vylezl na slunce. Odpovědělo mu jen ticho.

Sehnul se k zemi a zkoumal půdu. Její stopy byly všude, ale všímá si jen těch nejčerstvějších, které vedly k její tašce a pak ven do kaňonu. Mířila k letadlu.

Kdyby nemohl jít po jejích stopách, vůbec by ji nenašel. Byla skoro na konci kaňonu, daleko za letadlem. Ve skalní stěně byly stovky zářezů a Sunny byla zachycená v jednom z nich, přibližně čtyři metry nad zemí.

Chance si nebyl jistý, jestli je víc ohromený, vystrašený, naštvaný, nebo jen neuvěřitelně rád, že se jí nic nestalo. Beze slova ji pozoroval, jak se natáhla nad sebe a zasekla do měkké skály malý nožík. Potom, s obličejem pořád přitisknutým k horké skále, zvedla kámen a použila ho jako kladivo. Namísto do nože se trefila do ruky a zaklela tak, že Chanceovi udiveně vylétlo obočí.

Dlaně měla ovázané pruhy gázy. Nevěděl, jestli si ruce ovázala kvůli tomu, že se zranila, nebo aby se chránila před poraněním. Věděl jenom to, že kdyby spadla, nejspíš by to nepřežila. Měl sto chutí jednu jí vrazit.

Potlačil nutkání zakřičet na ni. Jenom by ji tím znervóznil. Místo toho se krátce rozhlédl kolem sebe a pak si přes uschlé keře a kamení pomalu propracoval cestu až pod ni, aby ji mohl zachytit, kdyby padala.

Pak na ni co nejklidněji promluvil. „Sunny, jsem přímo pod tebou. Můžeš dolů?“

Zastavila se uprostřed pohybu, s pravou rukou napřaženou k další ráně. Odpověděla mu, aniž by se na něj podívala: „Snad ano. Určitě to bude lehčí, než dostat se sem nahoru.“

Věděl docela přesně, co se snaží udělat, ale byl tím tak ohromený, že se pro jistotu zeptal: „Co to děláš?“

„Vysekávám do skály záchyty, abychom odsud mohli vylézt.“ Její hlas zněl naštvaně, jako by si sama uvědomovala, že je to v podstatě nemožné.

Začal pěsti a snažil se ovládnout. Podíval se nad sebe na plochou skálu. Těch pár metrů, které zatím zdolala, tvořilo slabou desetinu celkové vzdálenosti – a to byla ta nejlehčí část.

Položil ruce na skálu, ale ta byla tak horká, že je okamžitě strhnul zpátky. Strach mu znovu sevřel žaludek. Chtěl na ni zakřičet, že tohle je ten nejpitomější nápad, o kterém kdy slyšel, místo toho ale řekl: „Miláčku, ta skála je moc horká. Slez dolů, ať se nespálíš.“

Zasmála se, ale bez obvyklé veselosti. „Pozdě.“

„Hod' ten nůž dolů a slez z té zatracené skály,“ Chance ztrácel trpělivost.

K jeho překvapení nůž skutečně odhodila, a za ním i kámen, který držela v pravé ruce. Všechny svaly v těle se jí napnuly, jak se snažila dosáhnout na nižší záchyty a začala se propracovávat dolů.

Byl našťvaný, ale měl o ni strach. Sunny byla optrná a dávala si na čas, i když věděl, že ji skála pálí do prstů. Už na ni nemluvil, jenom čekal, i když ne moc trpělivě, až se ji bude mít nadosah.

Když se k němu dostala, chytl ji za chodidlo a vedl jí nohu k dalšímu záchytu. „Díky,“ vydechla a přesunula i druhou nohu.

To stačilo. Chytl ji kolem kotníků a stáhl ji ze skály. Vyjekla a snažila se chytit balanc, ale Chance ji nehodlal jen tak pustit. Ještě ani nepopadla dech, když ji obrátil a přehodil si ji přes rameno.

„Pusť mě!“ snažila se protestovat.

„Bud' už, prosím tě, zticha,“ umlčel ji, pak se sehnul pro její nůž a vyrazil k tábořišti.

„Vyděsila jsi mě k smrti.“

„Dobře ti tak.“ Chytla se ho kolem pasu, aby se přestala kymáčet. Jenom doufal, že mu nevytrhne pistoli a nezastřelí ho. Měla k ní nebezpečně blízko.

„Sakra, já to myslím vážně!“ Měl ruku skoro na jejím zadečku. Přemáhalo ho pokušení. Měl o ni hrozný

strach a teď za to chtěl náhradu. Posunul ruku výš a na chvíli se podal představám, ve kterých ji viděl s džíny u kolen a na svém klíně.

Uvědomil si, že jí rukou přejíždí po zaoblených křivkách zadečku, a jen nerad se vzdal své představy. Ale až jí ošetří ruce a pořádně jí vynadá za to, jak riskovala, měl v úmyslu všechno si to vynahradit.

Nechápal, jak po ní mohl pořád tolik toužit. Tohle nebyla součást plánu – tohle byla posedlost. Kdyby byla Sunny zkušenější, věděla by, že muž se se ženou nemiluje pětkrát během jedné noci jen proto, že je k mání.

Sám věděl, že když se muž se ženou miloval tak často, chtěl dát zbytku světa vědět, že je jen jeho.

Tohle nebude fungovat, rozčiloval se v duchu. Nemůže. Musí se dát dohromady a soustředit se jen na práci.

Když se blížili k tábořišti, slyšel ji, jak zhluboka nasává vzduch. „Zbláznil ses?“ ptala se nevěřicně.

„Počkej. Co je to za vůni? To voní jako... jídlo.“

Nemohl se ubránit úsměvu, když odpovídal: „Střelil jsem zajíce.“

Zavrtěla se mu na rameni a otočila se, aby viděla na oheň. Její nadšený výkřik mu málem prorazil ušní bubínky, a ještě mu rozšířil úsměv. Pořád ho něčím překvapovala, nikdy předtím nepotkal nikoho, kdo by si dokázal víc užívat života.

Pod převisem ji posadil na zem a klekl si vedle ní, pak vzal obě její ruce do svých a obrátil je dlaněmi nahoru. Stěží se ubránit výkřiku. Prsty měla popálené od horké skály a rozškrábané do krve.

Když viděl, co si udělala, znovu ho popadla zlost. Prudce se postavil.

„Taková pitomost! Co sis sakra myslela? No, jak to vypadá, spíš jsi nemyslela vůbec! Ztraceně, Sunny, riskovala jsi život kvůli téhle –“

„Nebyla to pitomost,“ vykřikla a vyskočila na nohy, aby mu viděla do obličeje. „Věděla jsem, co riskuju. A taky vím, že je to moje jediná naděje, jak se dostat z tohoto ztraceného kaňonu dřív, než bude pozdě!“

„Pozdě na co?“ vyštěkl a sarkasticky dodal: „Máš snad o víkendu rande?“

„Jo! Náhodou mám!“ Odmlčela se a ztěžka se nadechla. „Má mi volat moje sestra.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Sestra? Chance na ni zíral. Při svém vyšetřování nenarazil na žádné informace o sestře. „Říkala jsi, že nemáš rodinu.“

Klidně se na něj podívala. „No, mám sestru.“

„Riskovala bys život pro jedno zavolání?“ Přece jenom je naplánovaná nějaká teroristická akce, pomyslel si a při tom ho zamrazilo v zádech. Proto s sebou pořád tahala stan.

„Pro tohle bych ho riskovala.“ Otočila se k němu zády. „Musím to zkusit. Margreta mi volá na mobil každý týden v tu samou dobu. Jenom díky tomu víme, že ta druhá je ještě naživu.“

Obrátila se zase k němu a vykřikla: „Když se mi nedovolá, bude si myslet, že jsem mrtvá!“

Chance už zase nevěděl, na čem je. Margreta? Je to snad nějaké krycí jméno? Tápal v paměti, ale nemohl si vzpomenout na nikoho jménem Margreta. Sunny působila se svými obavami zatraceně přesvědčivě.

„Proč by si měla myslet, že jsi mrtvá?“ zeptal se. „Klidně bys mohla být někde, kde není signál – jako třeba tady. Co je ona vlastně zač, nějaký cvok?“

„Vždycky se ujišťuju, že jsem tam, kde signál mám. A neboj, ona není cvok!“ odsekla našťvaně. „Má stejný problém jako já, je dcerou našeho otce!“

Tep se mu zrychlil. A je to venku, jenom tak. Ani to z ní nemusel nijak složitě dostávat, vztek to udělal za něj.

„Vašeho otce?“ zeptal se opatrně.

Slzy se jí zatřpytily v očích a stékaly jí po tvářích. Vztekla si je utřela.

„Ano, našeho otce,“ řekla hořce. „Utíkáme před ním celý život.“

Ted' byl Chance zmatený ještě víc. Moc jednoduché, varoval sám sebe. Nevypadá moc zaujatě.

„Jak to myslíš, utíkáme?“

„Myslím tím utíkáme. Schováváme se. Náš drahý otec je terorista. Jestli nás někdy najde, tak nás zabije.“

Chance našel v lékárnice ubrousek napuštěný lihem a opatrně jí s ním očistil ruce. Uklidnil podrážděná rudá místa mastí na popáleniny a odřeniny potřel antibiotickou mastí. Gáza, kterou si Sunny omotala kolem rukou, sice chránila její dlaně, ale prsty měla zubožené.

Cítila se trochu zmatená. V jednu chvíli na sebe ječeli a potom byla najednou v jeho objetí. Cítila, jak mu zběsile buší srdce.

Od té doby se k ní choval stejně něžně jako se matka chová ke svému dítěti. Choval ji v náruči, vysoušel jí slzy. Sunny ho bez protestů nechala dělat všechno, co chtěl. Vlastně ani nebylo proti čemu protestovat. Bylo jí prostě příjemné opírat se o něj.

Nechal ji sedět na kameni, zatímco přikládal na oheň a otáčel králíka na rožni. Potom se vrátil pod převis a u zdi rozprostřel přikrývku, na kterou Sunny položil. Pak se opřel zády o zeď a přitáhl ji k sobě, takže mu částečně ležela v klíně. Lehce jí políbil na tvář.

Slabě se usmála.

„Co to mělo být? Polibek na posilněnou?“

Palcem jí otřel spodní ret a tvářil se přitom podivně soustředěně, jako by ji zkoumal. „Něco takového.“

„Promiň, že jsem na tebe tak křičela. Obyčejně zvládám věci líp.“

„Řekni mi, co se děje,“ řekl potichu. „Co znamená to všechno kolem tvého otce?“

Opřela se mu hlavou o rameno. „Je těžké tomu věřit, co? Je vůdcem teroristické skupiny, která spáchala spoustu odporných věcí. Jmenuje se Crispin Hauer.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ lhal Chance.

„Působí hlavně v Evropě, ale celá ta síť se roztahuje až do Států. Má svého člověka dokonce i v FBI,“ dodala hořce. „Proč myslíš, že nemám zbrojní pas na tuhle pistoli? Nevím, kdo z FBI je jeho člověk, ani jak vysoko je postavený. Ale vím určitě, že se může dostat k informacím, které Hauer chce. Nechtěla jsem být v žádné databázi pro případ, že by zjistil, kdo mě adoptoval a jaké jméno teď používám.“

„Takže on neví, kdo jsi?“

Zatřásla hlavou. Celý život v sobě potlačovala a dusila strach a starosti, a teď je ze sebe potřebovala dostat ven. „Má matka vzala Margretu a opustila ho ještě před tím, než jsem se narodila, takže jsem ho nikdy neviděla. Byla se mnou v šestém měsíci, když od něj utekla.“

„A co potom dělala?“

„Dokázala se mu ztratit, na to je Amerika naštěstí dost velká. Pořád se stěhovala, měnila si jméno, platila hotově penězi, které vzala z jeho trezoru. Myslela si, že mě porodí sama v pokoji v motelu. Ale já jsem si dávala načas a ona věděla, že něco je špatně. Margreta měla hlad, bála se a plakala, a tak máma zavolala záchranku.“

Chance si kolem prstu omotal pramen jejích vlasů.
„A bylo něco špatně?“

„Byla jsem obráceně, nohama napřed, takže hrozilo, že se udusím. A tak jsem přišla na svět císařským řezem. Máma měla v sobě léky proti bolesti, když se jí zeptali na otcovo jméno, nebyla schopná žádné vymyslet a prostě řekla jeho. A tak jsem se dostala do systému a on o mně ví.“

„Jak to víš, že ví?“

„Už mě jednou málem chytil.“ Otrásla se a Chance ji přitáhl blíž k sobě. „Poslal na nás tři chlapy. Byly jsme, myslím, v Indianapolisu. Bylo mi pět a jely jsme s mámou někam autem. Zrovna jsme uvízly v zácpě. Máma viděla, jak ti chlapi vystupují z auta.“

Už předtím nás naučila, co máme dělat, když nám řekne, abychom běžely pryč. Vytáhla nás z auta a zakřičela *Utíkejte!* Já jsem utíkala, ale Margreta začala brečet a chytila se mámy. Tak ji máma vzala a běžela s ní pryč. Dva z těch chlapů se pustili za nimi a ten třetí utíkal za mnou.“ Zase se začala třást.

„Schovala jsem se v malé uličce pod odpadky. Slyšela jsem, jak mě volá takovým mírným hlasem, jako kdyby zpíval. *Sonio, Sonio*. Pořád dokola. Čekala jsem snad věčnost, než konečně odešel.“

„Jak tě máma potom našla? Nebo ji snad chytili?“

„Ne, máma s Margretou jim taky utekly. Máma totiž měla dobrou paměť na polohu ulic. Ať byla kdekoli, věděla, jak odtamtud utéct.“

To si Chance uměl dobře představit.

„Zůstala jsem ve své skrýši. Máma nám říkala, že i když si třeba myslíme, že ti zlí lidé už jsou pryč, tak tam pořád mohou být. Číhají a čekají, až vylezeme. Takže jsem si myslela, že na mě číhají, a tak jsem

čekala a ani jsem se nehnula. Nemyslím si, že to bylo v zimě, protože jsem na sobě neměla kabát, ale v noci mi byla hrozná zima. Měla jsem strach a hlad a nevěděla jsem, jestli mámu ještě vůbec někdy uvidím. Ale zůstala jsem tam a nakonec jsem ji uslyšela, jak mě volá.

Musela si všimnout, kterým směrem jsem utíkala, a vrátila se pro mě zpátky, když už to bylo bezpečné. To jediné, co jsem věděla, bylo, že mě najde. Po tom strašném zážitku si uvědomila, že s ní nejsme v bezpečí, a tak začala hledat někoho, kdo by nás adoptoval.“

Chance se zamračil. O žádné další adopci kromě té její záznam nenašel. „Ta samá rodina si vás vzala obě dvě?“

„Ano, ale adoptovali jenom mě. Margretu ne.“ Mluvila velmi potichu. „Margareta... si všechno pamatuje. Kromě mámy ztratila úplně všechno, takže na ní visela daleko víc než já. Vlastně se dokážu přizpůsobit skoro všemu díky tomu, za jakých okolností jsem vyrůstala.“

Tím myslela, že se naučila nevázat se na nic a na nikoho. Se svou veselou povahou si uměla najít radost a krásu všude, kde mohla. Držel ji co nejblíží u sebe, aby se k němu mohla přitulit.

„Ale... říkala jsi, že se tě snažil zabít. Zní to spíš, jako by tě hodně chtěl zpátky.“

Potrásla hlavou. „Snažil se dostat zpátky Margretu. Mě neznal. Byla jsem jen prostředkem k tomu, aby mámu donutil vrátit mu Margretu. To je i teď ten jediný důvod, proč mě hledá. Chce najít Margretu. Kdyby mě chytil a zjistil, že nevím, kde je, byla bych pro něj naprosto bezcenná.“

„Ty nevíš, kde je?“ Chancee to překvapilo.

„Je to tak bezpečnější. Neviděla jsem ji už léta.“ Z jejího hlasu bylo poznat, že touží sestru vidět, i když si to možná ani neuvědomuje. „Má moje číslo na mobil, tak mi jednou týdně volá. Když zvedám její telefony, tak ví, že jsem v pořádku.“

„Ale ty nevíš, jak se s ní spojit?“

„Ne. Nemůžu jim přece říct něco, co nevím. Často se stěhuju, takže mobil je pro nás nejlepší. Držím si ten nejlevnější byt v Chicagu, jaký jsem našla, ale nežiju tam. Je to spíš taková návnada.“

„Jak by tě teď mohl najít, když sis změnila jméno? Jestli neví, kdo tě adoptoval, jak by mohl zjistit, jak se jmenuješ?“ Dokonce i on ji našel jen díky té příhodě v Chicagu. Ukradli jí balík, který měla doručit, a on to prověřoval. Ještě než to stihl dopovědět, uvědomil si, že to určitě prověřoval ještě někdo další – ten Hauerův člověk v FBI. Podařilo se mu dostat až k těm adopčním záznamům?

„To nevím. Vím jen, že se nemůžu cítit v bezpečí, dokud neuslyším, že zemřel.“

„A co tvoje máma? A Margreta?“

„Máma je mrtvá.“ Sunny se odmlčela. Pak se zhluboka nadechla a pokračovala: „Chytili ji. Radši spáchala sebevraždu, než aby jim o nás cokoli řekla.“

Znovu se odmlčela a Chance jí dal čas, aby smutek aspoň trochu zahnala. Nakonec řekla: „Margreta používá jiné jméno, ale nevím jaké. Má slabé srdce, takže by jí časté stěhování nedělalo dobře, a žije pořád na jednom místě.“

Margreta vede docela normální život, pomyslel si Chance, zato Sunny se musí pořád stěhovat a ohlížet se, jestli ji někdo nesleduje. Na to je koneckonců zvyklá

odmalička. Ale co všechny ty roky, které strávila s Millerovými? Byl její život aspoň chvíli normální?

Na tyhle otázky odpověděla sama. „Chybí mi domov,“ řekla smutně. „Ale když zůstaneš na jednom místě, poznáš spoustu lidí a navážeš vztahy. Nemohla bych tak riskovat život někoho jiného. Nemůžu se vdát a mít děti. Kdyby mě Hauer někdy našel...“ Hlas se jí zlomil. Při pomýšlení, co by byl Hauer schopný udělat někomu koho milovala, se otřásla.

Jedna věc tu nedává smysl, pomyslel si Chance. Hauer je zlý, pomatený a prohnaný a udělal by cokoli, aby našel svoji dceru. Ale proč jen Margretu a Sunny ne?

„Proč je tak upnutý na tvou sestru?“

„Copak to nechápeš?“ zeptala se drsně a zase se začala třást. „Máma ho našla, jak s ní dělá... ty věci. Margaretě byly jen čtyři. Očividně ji už nějakou dobu zneužíval. Máma už předtím částečně věděla, co je vlastně zač, ale nemohla se odhodlat k tomu, aby ho opustila. Když ho našla s Margaretou, tak už neměla na vybranou.“ Skoro neslyšně zašeptala: „Margreta si všechno pamatuje.“

Chanceovi se udělalo špatně od žaludku. Kromě toho, že byl Hauer zlý, vraždící bastard, byl to taky zvrhlík. Zabít ho by bylo málo; zasluhoval by rozsekat na kousky – a pomalu.

Sunny byla vyčerpaná fyzickou prací i psychickým vypětím a teď pomalu usínala. Chance ji držel a byl rád, že konečně odpočívá. Bylo sice třeba přiložit do ohně, ale co? Pro něj bylo důležitější, že byl u ní. Taký si potřeboval promyslet pár věci.

Věřil každému jejímu slovu. Na to, aby cokoli jen předstírala, byly její city příliš skutečné a upřímné.

Poprvé za celou dobu všechno dávalo smysl a jemu se ohromně ulevilo.

Ted' už věděl, že je Sunny nevinná. Neměla se svým otcem vůbec, nic společného, nikdy ho ani neviděla a celý život před ním utíkala. Proto s sebou tahala ten stan a základní zásoby pro přežití; byla připravená kdykoli zmizet a žít někde v lese, dokud si nebyla jistá, že je bezpečné se zase vynořit a začít znovu budovat svůj život.

Nemohla Hauera nijak kontaktovat. Pokud by někdo chtěl dostat Hauera přes Sunny, musel by ji použít jen jako návnadu. A bylo jasné, že by nemohl počítat se Sunnyinou pomocí.

Musel bych to udělat bez jejího souhlasu, pomyslel si Chance nekompromisně. Vůbec se mu nelíbilo pomyšlení, že by ji měl využít, ale sázky byly moc vysoké na to, aby couvl. Nemohl nechat Hauera, aby si jen tak vyléval zlost na celý svět. Kdyby se jim ho nepodařilo chytit, zabil by ještě spoustu nevinných lidí.

Chanceovi bylo jasné, že nemá smysl dál tu zůstat, už zjistil všechno, co potřeboval. Zane se ale neměl ukázat dřív než zítra ráno, takže tady budou ještě chvíli trčet. Srovnal si Sunny v náruči a zabořil tvář do jejích vlasů. Má teď alespoň dost času, aby naplánoval celou akci – a spotřeboval co nejvíc kondomů.

„Nech mě být,“ vyjela na něj Sunny druhý den ráno a při tom ho od sebe odstrčila, aby ji nemohl políbit. „Nešáhej na mě, ty jeden protivno.“

Chance vyprskl smíchy a Sunny ho na oplátku zatahala za chlupy na prsou.

„Au!“ Odtáhnul se od ní tak daleko, jak jen mu malý prostor stanu dovoloval. „To bolelo.“

„Výborně! Jsem tak polámaná, že asi nebudu moc chodit.“ Její ruka se vymrštila a znovu ho zatahala za chlupy na prsou. „To jen abys věděl, jak se cítím.“

„Sunny,“ řekl výhružně.

„Neříkej mi tak,“ varovala ho, když se snažila natáhnout na sebe oblečení. Začal se vyhýbat jejím loktům a kolenům a jeho ruce vklouzly na některé velmi zajímavé partie jejího těla. „Nech toho! Myslím to vážně, Chancei! Nemám náladu na žádné další hrátky.“

Jemu se ale nechtělo dělat nic jiného, než ji škádlit, tak se zaměřil na jedno obzvlášť zajímavé místo. Sunny zavřískala a vystřelila ven ze stanu. Chance se se smíchem svalil na záda, a v tu chvíli se Sunny vrátila a chrstla na něj studenou vodu.

„Tady to máš,“ řekla, zjevně potěšená jeho vyjeknutím. „Studená sprcha byla přesně to, co jsi potřeboval.“ Potom utekla.

Jestli si myslela, že za ní nepoběží jen tak, jak ho bůh stvořil, tak se přepočítala. Když probíhal kolem jejich zásob, sáhl po lahvi se studenou vodou a po necelých padesáti metrech ji dohnal. Kdyby se nesmála jako blázen, tak by mu mohla utéct. Jednou rukou ji držel a druhou jí na hlavu vyléval celý obsah lahve. Voda byla celou noc venku, takže byla úplně ledová, a Sunny ječela, chichotala se a opírala se o něj, protože smíchy nemohla skoro ani stát. „Takže ty nemůžeš ani chodit, co?“

„Já jsem nechodila,“ zaculila se a odhrnovala si mokré vlasy z obličeje. Chance se otrásl, když na něj dopadly studené kapičky.

„Sakra, to je ale zima,“ řekl. Slunce moc nesvítilo, mohlo být kolem desíti stupňů.

Plácla ho přes zadek. „Tak si vezmi něco na sebe. Kde si myslíš, že jsi? Na nuda pláži?“

Vzal ji kolem ramen a šli spolu zpátky do tábořiště. Okouzlovala ho její hravost. Ksakru, vlastně ho okouzlovala celá, od smyslu pro humor až po důvtip. A ten sex – bože, ten sex s ní byl prostě neuvěřitelný. Nepochyboval, že byla rozlámaná, protože on na tom byl stejně. Minulá noc zkrátka patřila mezi ty, na které se nezapomíná.

Včera odpoledne po probuzení se necítila ve své kůži, což byl docela přirozený důsledek toho, jak s ní zacloumal nával emocí. Raději moc nemluvil a dopřál ji nějaký čas na zotavenou. Šli spolu zkontrolovat pasti, ale nic v nich nenašli, takže povečeřeli jen zajíce a šli si lehnout. Celou noc se snažil zvednout jí náladu a nakonec se mu to povedlo.

„Co tvoje ruce?“ zeptal se. Vzhledem k tomu, že ho tahala za chlupy na prsou a plácala přes zadek, tak ta antibiotická mast musela dělat zázraky.

Ukázala mu je. Spálená místa už nebyla rudá a konečky prstů se zacelily. „Než začnu, tak si je omotám leukoplastí.“

„Než začneš s čím?“

Podívala se na něj s neskrývaným překvapením. „S vysekáváním záchyťů do skály, s čím jiným?“

To ho úplně omráčilo. Zíral na ni a nemohl věřit svým uším.

„To snad nemyslíš vážně, že se chceš zase drápat na tu zatracenou skálu!“

Povytáhla obočí. „Jo, přesně to chci.“

Zaskřípal zuby, protože jí nemohl říct, že budou dnes „zachráněni“. V žádném případě ale nechtěl, aby se vyčerpala vysekáváním děr do skály.

„Já to udělám,“ zabručel.

„Já jsem menší,“ namítla. „Pro mě to nebude tak nebezpečné.“

Zase se ho snažila chránit. Pocit neschopnosti cokoli s tím udělat ho přiváděl k zoufalství. „Ale bude,“ vyštěkl. „Podívej, jednoduše není možné, abys za dva dny stihla vysekat do skály tolik úchytů, kolik je potřeba. Kolik jsi jich udělala včera, nějakých tři a půl metru? I kdybys tolik udělala každý den, trvalo by ti týden, než by ses dostala nahoru. Pokud bys ovšem nespadla a nezlomila si vaz.“

„Tak co mám podle tebe dělat?“ spustila na něj. „Vzdát to?“

„Dneska nebudeš dělat nic. Tvoje ruce se musí zahojit a ty s nimi nebudeš nic dělat, i kdybych tě měl přivázat ke skále. Je to jasné?“

Vypadala, jako by se chtěla hádat, ale rozmyslela si to. Jednak byl o dost větší než ona, a taky jí bylo jasné, že to, co řekl, myslí naprosto vážně. „Tak dobře,“ zamumlala. „Ale jen pro dnešek.“

Doufal, že své slovo dodrží. Věděl totiž, že ji bude muset nechat o samotě, až půjde na místo, kde si se Zanem dávali znamení. Bude to muset risknout, ale jestli ji najde na skále, až se vrátí, tak jí to pěkně spočítá.

Rozklepal se zimou, a tak se rychle oblékl. Z králíka od večere nic nezbylo, museli posnídat jen vodu a müsli tyčinku. Chance si slíbil, že zítra ráno bude mít k snídani slaninu, vejce a pořádný hrnek kafe.

„Jdu zkontrolovat pasti,“ řekl, i když mu bylo jasné, že v nich nic nenajde. Když je kontroloval včera odpoledne, už věděl, že odsud dnes vypadnou, a tak je nenápadně uvolnil, aby se do nich nic nechytilo. „Dávej

pozor na oheň a dohlídni, aby nepřestal kouřit. Když budeš dneska hezky odpočívat, tak ti odpoledne vyperu oblečení.“ To byl naprosto neškodný slib, vzhledem k tomu, že tou dobou budou už někde úplně jinde.

„Platí,“ řekla, ale jemu bylo jasné, že myslí na Margretu.

Nechal ji sedět u ohně a vydal se ke smluvenému místu. Bylo to dobrých deset minut cesty, a tak Chance radši běžel, aby Sunny nezůstala moc dlouho sama se svou vynalézavostí. Vyndal z kapsy laser, kterým zamířil na okraj skály a začal signalizovat, že je načase dostat je odsud pryč. Zane obratem signalizoval zpátky a žádal o potvrzení předchozího signálu. Chance svou zprávu zopakoval a tím byla celá záležitost vyřízená.

Strčil si laser zpátky do kapsy. Nevěděl, jak dlouho bude Zaneovi trvat, než se mu je podaří vyzvednout, ale předpokládal, že to bude brzo. Jak znám Zanea, určitě už má všechno připravené, pomyslel si.

Když se vracel do kempu, přeletělo mu nad hlavou malé dvumotorové letadlo. Chance se zazubil. Zane je opravdu pašák!

Rozběhl se, protože tušil, že Sunny bude celá bez sebe. Slyšel ji křičet ještě dřív, než ji uviděl. Přiběhla mu naproti a skoro skákala radostí. „Viděl mě!“ křičela a smála se a plakala zároveň. „Zamával křídly! Vrátil se pro nás, že jo?“

Vrhla se mu do náručí a on ji pevně sevřel. Nemohl odolat a dlouze a vášnivě ji políbil. „To víš, že se vrátí,“ řekl. „Pokud si ovšem nebude myslet, že jsi mu mávala jen tak na pozdrav.“ Nešlo nevyužít další příležitosti, jak ji poškádlit, zvláště, když si vzpomněl, jak ho tahala za chlupy na prsou, a jak ho oblažila tou studenou sprškou.

V tu ránu se jí úsměv z tváře vytratil a vypadala teď sklíčeně. „Jen to ne,“ zašeptala.

Neměl to srdce ji dál napínat. „To víš, že se vrátí,“ uklidňoval ji. „To, že zamával křídly, byl signál, že tě viděl a že nám sem pošle pomoc.“

„Jsi si tím jistý?“ zeptala se a polykala přitom slzy.

„Slibuju.“

Znovu ji políbil a přestal, až když se uklidnila a pevně ho objala kolem krku. Myslel si, že po minulé noci na sex nebude mít pěknou chvíli ani pomyšlení, ale ona ho vyvedla z omylu.

Zalupal po dechu a jemně ji odstrčil. „Nech mě chvíli vydechnout, ty divoško. Musíme si sbalit.“

Zářivě se na něj usmála a on celý pookřál.

Posbírali všechny své věci a Chance vrátil Sunny její pistoli. Sledoval, jak ji rozebírá a jednotlivé části ukládá na bezpečná místa. Potom šli zpátky k letadlu a čekali.

Konečně přišla záchrana v podobě helikoptéry. Listy vrtule rozvířily vzduch a celým kaňonem se rozlehl hluk. Chvíli se nad nimi vznášela, a potom se spustila na zem jako velký komár. Vzduchem vířil písek a šlehal je do tváří. Sunny se krčila za Chanceem.

Z helikoptéry vyskočil muž kolem šedesátky s přátelským výrazem a šedivějícím plnovousem. „Hej, lidi, potřebujete pomoc?“

„To si pište,“ odpověděl Chance.

Muž přišel blíž a podal mu ruku. „Jsem Charlie Jones z Civilní vzdušné hlídky. Hledáme vás už několik dní. Nečekali jsme, že byste mohli být tak daleko na jihu.“

„Rozbilo se nám palivové čerpadlo, tak jsem musel změnit kurs a najít místo na přistání.“

„V tom případě jste měli docela štěstí. Tahle oblast je dost hornatá. S největší pravděpodobností jste našel jediné místo v okruhu sta kilometrů, kde se dá přistát. Tak pojd'te. Určitě byste si rádi dali sprchu a něco k jídlu.“

Chance podal Sunny ruku. Chytila se ho, znovu se na něj zářivě usmála, a pak spolu zamířili k helikoptěře.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

V Sunny se mísila úleva s lítostí. Cítila úlevu, protože nezmešká Margretin telefonát, a zároveň lítost a smutek, protože těch několik dní – nejkrásnějších dní v jejím životě – bylo nenávratně pryč. Jakmile se vrátí do civilizace, začnou zase platit stará pravidla hry.

Chance nemohl být s ní, protože by tak ohrozila jeho život. A to by si nikdy neodpustila. Dal jí dvě noci slasti a vzpomínky na celý život. To bude muset stačit bez ohledu na to, že už teď ji zabíjí představa, že od něj odejde a už ho nikdy neuvidí. Alespoň teď věděla, jaké to je milovat muže. Těch pár dní s ním by nevyměnila za nic na světě bez ohledu na cenu, kterou bude muset zaplatit za samotu.

Celou cestu ho držela za ruku. Přistáli na malé, neudržované přistávací ploše a široko daleko stála jen jedna nevelká budova z vlnitého plechu. Byla úplně zchátralá, ale po třech dnech strávených pod skálou připadala Sunny jako luxusní hotel.

Podél jedné strany letištní plochy stálo sedm letadel různých typů i stárí. Charlie Jones přistál s helikoptérou na betonové plošině za plechovou budovou. Ze zadních dveří vyšli tři muži a mířili k nim.

Charlie si sundal sluchátka a vyskočil z helikoptéry. „Tak jsem je našel,“ zavolal radostně směrem k přibližující se trojici.

Pak se obrátil k Chanceovi a Sunny: „Ti dva nalevo se mnou létají. Saul Osgood, ten úplně nalevo, si dnes ráno všiml kouře z vašeho ohně a zaznamenal vaši polohu. Ten uprostřed je Ed Lynch a ten s těma rukama

od oleje je Rabbit Warren, náš mechanik.“ Charlie je vzájemně představil.

Chance řekl Saulovi, co se jim stalo. Saul potřásl hlavou, „Když jsem uviděl vaše letadlo v tom malém úzkém kaňonu, nemohl jsem tomu uvěřit. To snad byl zázrak, že jste to místo vůbec našel. A to přistání...“ Znovu potřásl hlavou. „Takže si myslíte, že to bylo palivové čerpadlo?“ zeptal se Rabbit Warren, když šli k hangáru.

„Všechno ostatní bylo zkontrolované.“

„Je to skylane, že jo?“

„Jo, je.“ Chance mu řekl, o jaký model letadla přesně jde, a Rabbit se zamyšleně podrbal na bradě.

„Možná, že tu takovou pumpu mám. Loni tu byl jeden chlápek, co létal se skylane. Objednal si nějaké náhradní díly, a pak zmizel a už se nevrátil. Jdu se podívat, jestli se vy dva můžete dát do pořádku.“

Pokud dát se do pořádku mělo cokoli společného s koupelnou, tak byla Sunny každopádně pro, a Chance jí dal samozřejmě přednost.

Když se oba vysprchovali, tak si dali chlazený džus z omláčeného automatu. Vedle něj stál ještě automat se sladkostmi a jinými dobrotami. Sunny hladově zkoumala jeho obsah.

„Máš ještě nějaké drobné?“ zeptala se Chancee.

Zalovil rukou v kapse a ukázal Sunny její obsah. Vybrala si dva čtvrtáky, vhodila je do automatu a zmáčkla tlačítko. Ven vypadl sýr a kreky.

„Myslel jsem si, že si vybereš spíš nějakou sladkou tyčinku,“ řekl Chance, když hodil do automatu další čtvrtáky a vyndal sáček oříšků.

„To až potom.“ Sunny povytáhla obočí. „Snad sis nemyslel, že se spokojím se sýrem a kreky?“ Do

kanceláře vešel Ed Lynch. „Nepotřebujete si někdo zavolat? Už jsme upozornili Správu federálního letectví a odvolali pátrání, ale jestli chcete zavolat někomu z rodiny, tak si klidně poslužte.“

„Musím zavolat do práce,“ řekla Sunny a ve tváři se jí objevil kyselý výraz a mírné obavy. Měla dobrý, moc dobrý důvod, proč nedoručila svou zásilku. Ale to klienta nezajímalo.

Sunny tedy telefonovala a Chance se mezitím šel podívat za Rabbitem, který právě dělal, že hledá náhradní palivové čerpadlo. Jsou fakt dobří, pomyslel si Chance. Jsou tak přirození, že by klidně mohli hrát na jevišti. Celý život se vlastně vydávají za někoho jiného, stejně jako já.

„Všechno je v pořádku,“ řekl Chance potichu. „Až nás Charlie vezme zpátky do kaňonu, tak můžete zmizet.“

Z provizorní police, na které se hromadilo náradí a součástky, vytáhl Rabbit krabici celou zamazanou od oleje. Přes Chanceovo rameno zkontroloval, jestli Sunny opravdu telefonuje.

„Tentokrát jste vybral opravdu těžký úkol, šéfe,“ řekl Rabbit s obdivem. „Je to jedna z nejmilejších tvářiček, jaké jsem kdy viděl.“

„Není jen hezká,“ řekl Chance a vzal si od Rabbita krabici. „A navíc s tím vším nemá nic společného.“ Rabbit povytáhl obočí. „Takže to všechno bylo na nic.“ „Ne, všechno pokračuje podle plánu. Jediná věc, která se změnila, je její role v tom všem. Ted’ už není klíč, ale návnada. Utíká před Hauerem celý život. Když bude Hauer vědět, kde je Sunny, tak vyleze ze svého úkrytu. Dejte vědět ostatním, že na ni musíme dávat velký pozor. Hauer už jí v životě ublížil dost.“

A já jí ublížím ještě víc, pomyslel si Chance smutně. Věděl, že když Sunny použije jako návnadu pro Hauera, bude to znamenat definitivní konec jejich vztahu. Už od začátku mu ale bylo jasné, že to bude jen krátkodobá záležitost. Nemohl se na nikoho vázat, stejně jako ona. Sunnyina situace se mohla změnit, když se jejího otce podaří odstranit, ale Chanceova ne. Na obzoru se určitě brzo objeví další hrozba a Chance bude povolán do nové akce.

Byl jejím prvním milencem, ale to neznamenal, že bude i posledním.

Ta představa v něm vyvolala vlnu vzteku. Sakra, kdyby tak byla jeho. Ale nebyla. Nepatřila nikomu, jen sama sobě. Když najde svoje štěstí s někým jiným, bude šťastný i on.

Chance se ale necítil šťastný. Chtěl ji celou jen pro sebe, její smích i její vášeň. Pocit, že ji mít nemůže, ho už teď užíral. Ale Sunny si zasluhovala víc než bastarda s krví na rukou. Byla... byla prostě nádherná tělem i duší.

Sunny dokončila telefonát a vyšla z kanceláře. Chance slyšel klapnutí dveří a otočil se, aby mohl sledovat, jak se k němu blíží. Ten pohled si vychutnával.

„Všichni jsou rádi, že se nám nic nestalo. Ale zákazník pořád chce svou zásilku, takže musím jet do Seattlu.“

Přistoupila k němu, jako kdyby se znali už léta, a on ji stejně automaticky chytil kolem štíhlého pasu a zvedl krabici.

„Hádej, co mám.“

Zářivě se usmála. „Klíče k našemu království.“ „Skoro ses trefila. Charlie mě vezme zpátky k letadlu,

takže budu moci vyměnit to palivové čerpadlo. Chceš letět se mnou nebo tady zůstaneš a počkáš, až se vrátím?“

„Poletím s tebou,“ řekla bez rozmyšlení. „Sice toho o letadlech moc nevím, ale aspoň ti budu při práci dělat společnost. Vrátime se sem ještě vůbec?“

„Jasně. Musíme přece někde natankovat.“

„V tom případě si tady nechám tašku, jestli to Rabbitovi nebude vadit.“ Podívala se tázavě na Rabbita.

„Samozřejmě že ne, madam. Dejte si ji do kanceláře. Dám na ni pozor.“

Sunny odešla pro svou tašku. Chance si uvědomil, že se asi cítí v bezpečí, jinak by svou tašku nepustila z ruky. V těch několika posledních dnech se určitě cítila volná, zbavená věčného strachu. Kromě starostí o Margretu, samozřejmě.

Chance si taky užil každou minutu jejich malého dobrodružství. Se Sunny se cítil tak dobře jako nikdy předtím. A rozkoš, kterou mu poskytlo milování s ní, byla tak intenzivní, že ho málem oslepila.

Později odpoledne přistál Charlie s helikoptérou znovu v kaňonu. Zkušeným pohledem pilota se podíval na oblohu. „Myslíte, že stihnete to čerpadlo vyměnit než bude tma?“

„Bez problému,“ řekl Chance. Oba totiž věděli, že ve skutečnosti bylo čerpadlo naprosto v pořádku. Chvilí bude prostě předstírat, že něco spravuje.

Vyskočili z helikoptéry a Chance se natáhl pro tašku. „Uvidíme se za pár hodin.“

„Když se neukážete na přistávací ploše, tak víme, kde jste,“ zasalutoval Charlie na pozdrav.

Sklonili hlavy před nápirem větru od vrtule vznášející se helikoptéry. Sunny si odhrmula vlasy z obličeje a rozhlédla se po kaňonu.

„Tak jsme zase zpátky doma,“ zasmála se. „To je zvláštní, jak to tady teď vypadá příjemně, když vím, že tady nezůstaneme trčet.“

„Bude mi to chybět,“ zamrkal na ni Chance a odnesl tašku s náhradním čerpadlem k letadlu. „Dnes večer budeme mít možnost zjistit, jestli je v posteli větší legrace než ve stanu.“

K jeho překvapení se zatvářila smutně. „Chancei... až budeme odsud pryč...“ Potřásla hlavou. „Už to nebude bezpečné.“

Chvilí ji pozoroval. Pak se k ní otočil čelem a dal si ruce v bok.

„Jestli chceš říct to, co si myslím, tak na to zapomeň. Mě se jen tak nezabavíš.“

„Vždyť víš, v jaké jsem situaci! Nemám na vybranou.“

„Ale já ano. Nejsi pro mě jen hračka, se kterou jsem si užil jen proto, že se mi připletla do cesty. Záleží mi na tobě, Sunny,“ řekl jemně. „Kdykoli se ohlédneš přes rameno, tak mě uvidíš za sebou. Tak si na to zvykni.“

V jejích jasných očích se zaleskly slzy. „Nemůžu,“ zašeptala. „Protože tě miluju. Nechtěj po mně, abych riskovala tvůj život. To nezvládnou.“

Stáhl se mu žaludek. Chtěl to zařídit tak, aby se do něj zamilovala, a povedlo se mu to. Styděl se a bylo mu ze sebe špatně, protože se ji chystal zradit.

Znenadání ji držel v náručí a jeho rty se tisknuly k jejím. Strašně moc ji chtěl políbit, jako by to byla celá věčnost, co se nelíbal, a ne jen pár hodin. Reagovala okamžitě a naprosto upřímně. Postavila se na špičky,

aby se jejich boky dotýkaly. Když na jazyku ucítil sůl z jejích slz, odtáhl se a otřel jí dlaní tváře.

Opřel se svým čelem o její. „Na něco zapomínáš,“ zašeptal.

„Na co?“ popotáhla.

„Byl jsem průzkumník, zlato. Je o něco těžší zabít nič než obyčejného člověka. Potřebuješ někoho, kdo mi bude hlídat záda, a já to zvládnu, tak o tom přemýšlej. Asi se to už dostalo do zpráv. Až se dostaneme do Seattlu, tak nebud' překvapená, když tam na nás bude čekat televizní štáb. Budeme oba v televizi. Kromě toho nahlásili naše zmizení Správě federálního letectví, takže novináři budou mít informace o nás obou. Když se Hauerův člověk v FBI dozví, kdo jsi, tak po mně Hauerovy gorily půjdou tak jako tak, zvlášť, když tě nebudou moct najít.“

Sunny zbledla. „Televize?“ Věděla, jak nebezpečné je pro ni objevit se na televizní obrazovce, i když by šlo třeba jen o regionální zpravodajství.

„Jsme v tom spolu.“ Zvedl její ruku ke svým ústům, políbil ji na kloubky, a pak se na ni usmál. „Naštěstí pro tebe, umím být docela zlý, když chci. Naneštěstí pro ně, samozřejmě.“

Nedokážu změnit jeho názor, pomyslela si Sunny ještě ten den večer, když se sprchovala v hotelovém apartmá. Chance ho zamluvil, protože mělo víc než jeden východ. S televizním štábem měl úplnou pravdu. Vlastně se štáby, opravila se v duchu Sunny. Nic moc zajímavého se zrovna v Seattlu nedělo, tak novináři skočili po dobrodružném příběhu se šťastným koncem. Problém byl v tom, že na místě byly i štáby celostátních televizí.

Vyhýbala se kamerám jak jen to šlo, ale reportéři se na ni zaměřili a místo aby pokládali otázky Chanceovi, ptali se na všechno jí. Myslela, že aspoň reportérky se vrhnou na Chancee. Ten ale nasadil výraz nahánějící hrůzu, takže se k němu nikdo neodvážil přiblížit.

Na kameru ale na žádné otázky neodpověděla. Nakonec jim dala alespoň stručné vyjádření mimo kameru, jak jí Chance potichu navrhl.

Naštěstí přistáli dost pozdě, takže se reportáž nedostala ani do nočních zpráv. Pokud se ale do rána nestane něco zajímavějšího, dozví se o nich miliony lidí po celé zemi.

Musela předpokládat, že její identita byla odhalena. To znamenalo, že bude muset odejít z kurýrní služby, změnit si jméno a přestěhovat se. Vždycky věděla, že se to může kdykoli stát, a připravovala se na to jak psychicky, tak fyzicky. Změna jména neznamenalala, že se změní celá její osobnost. Byl to jen prostředek, který jí měl pomoci v útěku před otcem.

Jediným skutečným problémem byl Chance. Ať se snažila sebevíc, nemohla mu jeho rozhodnutí nijak vymluvit. Zkoušela se mu ztratit na letišti. Když se otočil, chtěla rychle nasednout do taxíku. Ale než stačila dát řidiči adresu, na kterou měla doručit zásilku, seděl už vedle ní. Než vešli do hotelu, nehnul se od ní ani na krok, a ona nepochybovala, že kdyby teď otevřela dveře, určitě by ho našla nataženého na posteli.

V tomhle ho ale podcenila. Jakmile si začala mydlit vlasy, Chance odrhnul závěs u sprchy a vlezl dovnitř, jak jinak než nahý.

„Řekl jsem si, že budu šetřit vodou a osprchuju se s tebou,“ řekl nenuceně.

„Nebo se spíš bojíš, že ti uteču, až budeš sám ve sprše,“ řekla Sunny a otočila se k němu zády.

Poplálal ji po zadečku. „Ty mě znáš tak dobře.“

Snažila se potlačit úsměv. Sakra, proč se k sobě musíme tak hodit? uvažovala. Už dost lidí si dokázala obtočit kolem prstu, ale s Chanceem se jí to nepovedlo.

Chtěla si propláchnout vlasy, a tak natočila trysku na svou hlavu. Všechnu vodu měla teď jen pro sebe. Počkal, až si šampon opláchne, a pak zvednul trysku zase nahoru. Voda vystříkla Sunny přímo do obličeje. Vyjekla a strčila do něj loktem.

„Tohle je moje sprcha a já jsem tě sem nezvala. Budu si tu trysku natáčet jak budu chtít a ty na ni nešahěj.“

V tu chvíli si uvědomila, že ho neměla provokovat. „Opravdu?“ zeptal se pobaveně. Než se Sunny nadála, oba se smáli a pošťuchovali a v koupelně to vypadalo jako po potopě. Jejich mokrá, nahá těla po sobě klouzala a marně se snažili popadnout jeden druhého.

Chanceovy ruce byly všude: na jejích prsou, na zadečku, klouzaly jí mezi nohama. Sunny se jen smála a snažila se je odstrčit. Jejich zápas měl na oba dva předvídatelné účinky. Sunny se podařilo na chvíli se zmocnit trysky a namířila proud vody Chanceovi přímo do tváře. Když mu uhýbal, Sunny proklouzla kolem a vyskočila ven ze sprchy. Ještě stačila sáhnout po ručníku a zabalila se do něj. V tu chvíli se ale Chance vyřítil ze sprchy a zabouchl dveře, zrovna když se k nim natahovala.

„Nechal jsi puštěnou vodu,“ obvinila ho a pokoušela se ho obejít.

„Já jsem tu sprchu nepustil,“ řekl a stáhnul z ní ručník.

„Podlaha je už úplně mokrá.“

„Stejně to tu potřebovalo vytřít.“

„Nepotřebovalo!“ Sunny si odrhnula z očí pramen mokrých vlasů. „Vyhodí nás odsud. Vyplavíme pokoj pod námi a oni nás odsud vyhodí.“

Chance ji chytil a otočil, takže měla obličej přímo před kohoutkem.

„Tak to vypni, když ti to dělá takovou starost.“

Udělala to, protože nesnášela, když se plýtvá vodou. A navíc tam byl už tak dost velký nepořádek. „Doufám, že jsi spokojený.“

„To rozhodně ne.“ Otočil si ji čelem k sobě a trochu ji odtáhl, aby si mohl prohlédnout celé její tělo. „Už jsem ti dneska řekl, že jsi zatraceně sexy?“

„Dneska? Neřekl jsi mi to ještě nikdy!“

„Ale řekl.“

„Neřekl. Kdy?“

„Minulou noc. Dokonce několikrát.“

„To se nepočítá. Každý přece ví, že nemůžeš věřit tomu, co muž říká, když je... ehmm, když je v...“

„V tobě?“ doplnil ji s pobaveným úsměvem.

Pokusila se vypadat povzneseně.

„Chtěla jsem říct v krajní situaci, ale to se asi vztahuje jen na umírání.“

„Ale byla jsi blízko.“ Podíval se na její prsa a z tváře mu zmizel úsměv, který teď nahradil úplně jiný výraz. Jednou rukou ji pořád pevně držel a druhou ji hladil, až se dostal na její prsa a sevřel je. Oba sledovali jeho dlouhé prsty, jak cestují po bledých oblinách.

„Jsi sexy,“ zašeptal hlubokým hlasem. „A krásná. Tvoje prsa jsou sametově hebká a růžová, dokud nepolíbím bradavky. Ty potom ztvrdnou a celé zčervenají, jakoby prosily, abych je ochutnal.“

Při jeho slovech se jí bradavky smrštily a jejich konečky se zbarvily doruda. Zasténal a sklonil svou tmavou hlavu. Když ji líbal na prsa, kapičky vody z jeho vlasů jí dopadaly na kůži. Chance ji pořád jednou rukou držel kolem pasu. Sunny se ho pevně chytila za ramena, aby se mohla zaklonit ještě víc dozadu. Nevěděla, jak dlouho ještě vydrží stát.

„A tvůj zadeček,“ zašeptal. „Máš ten nejkrásnější zadeček.“ Otočil ji zády k sobě, aby ji po něm mohl pohladit. Dlaněmi opisoval její křivky, až se Sunny roztráslly nohy, takže se musela opřít o toaletní stolek. Deska z ušlechtilého mramoru byla skoro dva metry dlouhá a na celé protější straně bylo velké zrcadlo. Sunny se v odrazu nahé ženy málem nepoznala. Z jejích mokrých vlasů kapala na zem voda. V její tváři se zračila žádostivost, měla přivřené oči a červené tváře.

Když Chance zvedl hlavu, jejich pohledy se v zrcadle střetly a v tu chvíli to mezi nimi zajiskřilo. „A tady,“ zašeptal a sklouzl rukou na její bříško a mezi nohy. Sunny zasténala a zhroutila se Chanceovi do náruče.

„Jsi tak hebká a stažená,“ pokračoval ve své erotické litanii. „Stěží se do tebe můžu dostat. Ale když se mi to povede, zastaví se mi srdce a nemůžu dýchat. Už si myslím, že umřu, ale neumřu, protože je to příliš krásné, aby to mohlo skončit.“

Jeho prsty klouzaly dál a dál a dva z nich se dostaly až dovnitř.

Sunny se prohnula. Slyšela se vykřiknout.

„Ještě ne, ještě ne,“ řekl Chance naléhavě. Nechal své prsty vyklouznout ven, jemně ji ohnul a ruce jí položil na toaletní stolek. „Drž se, miláčku.“

Sunny nevěděla, jestli tím myslel toaletní stolek, nebo to, že má ještě vydržet. Obojí jí přišlo nemožné. „Nemůžu,“ zaúpěla. „Chancei, prosím, já už nemůžu!“

„Jsem tu,“ řekl a sklonil se nad ní. Svými svalnatými stehny jí roztáhl nohy a pak do ní hladce, ale tvrdě vstoupil svým mužstvím. Instinktivně se předklonila ještě víc dopředu, aby mohl proniknout co nejhlouběji. Začal přirážet a zanedlouho se ze Sunnyina hrdla vydral výkřik rozkoše, když celé její tělo zachvátila křeč. Chance vyvrcholil jen o chvíli později a vzápětí se zhroutil na její záda.

Sunny zavřela oči a pokoušela se nadechnout. Bože, miluju ho tak moc, až to bolí, pomyslela si. Nejsem dost silná na to, abych ho poslala pryč. Nedokážu se ho vzdát. Ještě ne, ale brzy. Budu to muset udělat, abych ho ochránila.

Ještě jeden den, pomyslela si a v očích se jí zatřpytily slzy. Ještě jeden a pak půjdu.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Ani za dalších dvanáct dní se ho Sunny nepodařilo setřást. Možná to bylo tím, že ztratila cvik, nebo se prostě nedal tak snadno oblafnout. Nakonec, byl to přece bývalý průzkumník.

Ze Seattlu odjeli druhý den brzo ráno. Sunny byla moc opatrná na to, aby se vracela do Atlanty – ranní zprávy už byly plné jejich „romantického dobrodružství“, přesně jak se obávala. Chanceovo jméno bylo několikrát zmíněno, ale nějakou zvláštní náhodou se v žádném záběru vůbec neobjevil jeho obličej. Její tvář už ale znaly celé Státy.

Senzacechtiví zpravodajové jedné televizní stanice je dokonce vystopovali v hotelu, probudili je ve tři ráno a žádali je o rozhovor.

„Jděte se vycpat,“ zavrčel Chance rozespale do sluchátka a zavěsil.

Rozhodli se, že bude nejlepší, když se na čas někam ztratí. Ještě před rozedněním se odhlásili z hotelu a odjeli na letiště. Letadlo bylo natankované, takže mohli okamžitě vzlétnout. Chance nevyplňoval letový plán, takže nikdo nemohl zjistit, kam mají namířeno. Nevěděla to ani Sunny, dokud nepřistáli v Boise v Idahu.

Sunny s sebou kvůli takovým situacím vždycky vozila dost peněz v hotovosti, a Chance, jak se zdálo, na tom byl stejně. Při doplňování paliva musel sice použít kreditní kartu, takže za sebou nechávali stopu, ale ta mohla prozradit jenom to, kde naposledy tankovali, a nedalo se podle ní určit, kam letí.

Chanceova přítomnost jí narušila plán. Věděla jak zmizet, když je sama. Chance situaci jen komplikoval.

Z telefonního automatu v Boise zavolala do Atlanty a dala výpověď, spolu s instrukcemi o tom, do které banky mají zaslat její poslední výplatu. Mohla si tak peníze vyzvednout, kdykoliv je potřebovala.

Někdy přemýšlela nad tím, jestli není přehnaně opatrná, pokud se týkalo možnosti, že ji někdo pozná. Její matka byla mrtvá už víc než deset let a existovalo jen pár lidí, kteří by byli schopni vybavit si, jak jí byla podobná. Taková šance byla skoro nulová.

Ale byla naživu jen díky tomu, že byla zvyklá ani tak nepatrnou možnost nebrat na lehkou váhu. Nakonec, stejně nepatrná byla šance, že by mohla otěhotnět – a teď čekala na menstruaci, která se neobjevovala. Milovali se bez ochrany dvakrát, jen dvakrát: jednou v kaňonu a podruhé v hotelové koupelně v Seattlu. Ale i to mohlo stačit.

Chanceovi nic neřekla. Mohlo se klidně stát, že se jí menstruace zpozdlila. Taky měla hrozný strach, že s letadlem spadnou – možná za to mohlo to vypětí.

Ne, nemělo cenu nic si nalhávat. Byla těhotná. Nesvědčilo o tom nic jiného než zpožděná menstruace, ale něco jí říkalo, že je to pravda.

Bylo by tak jednoduché nechat Chancee, aby všechno zařídil. Byl v tom dobrý, a Sunny musela myslet na tolik věcí. Nemyslela si, že by si všiml, jak nepozorná byla těch několik posledních dní.

S Margretou mluvila dvakrát a řekla jí, že se chce schovat. Věděla, že si bude muset založit nové konto pod jiným jménem a s novým číslem. Chtěla Margaretě říct o všem, co se děje, ale její sestra, jako obvykle, hovor brzo ukončila. Sunny to chápala.

Pro Margretu bylo těžké vypořádat se s čímkoliv, co se týkalo jejich otce. Možná jednou budeme moct žít normální život, napadlo Sunny. Možná se Margreta jednou dokáže přenést přes to, co jí udělal a bude šťastná.

A pak tu byl Chance. Teprve s ním si uvědomila, že zatím vůbec nežila. Zdálo se jí, že si vede celkem dobře, ale teď zjišťovala, že její dřívější život byl jakoby jednobarevný, zatímco teď byl vyvedený v těch nejzářivějších barvách. Každou noc spala v jeho náruči. Jedla s ním, hádala se s ním, smála se s ním, dělala plány – nic dlouhodobého, ale přeci jen plány. Každý den se do něj zamilovávala čím dál víc, i když si myslela, že už to není možné.

Věděla, že nemůžou věčně jen tak bezcílně létat z místa na místo. Už proto, že to bylo drahé. Ani ona ani Chance za celou dobu nevydělali žádné peníze. Potřebovala sehnat papíry se svým novým jménem, potrebovala si najít práci, zařídit konto – a zajistit porodníka. To všechno stálo spoustu peněz.

Sunny se divila, jak to dokázala zvládnout její matka, s jedním dítětem v náruči a druhým na cestě, navíc bez jakýchkoliv dovedností, které měla ona. Pamela musela roky žít ve strachu, ale Sunny si ji pamatovala, jak se smála, a hrála si s nimi. Sunny jen doufala, že dokáže být alespoň z poloviny tak silná jako její matka.

V těch dnech byla plná naděje. Doufala, že ji nikdo nepozná. Doufala, že dítě bude zdravé a šťastné. A nejvíc ze všeho doufala, že bude moct žít s Chanceem, že bude nadšený z dítěte a že mu na ní opravdu záleží. Nikdy jí sice neřekl, že ji miluje, ale

slyšela to v jeho hlase, viděla v jeho očích, cítila v jeho dotecích, když se milovali.

Všechno bude v pořádku, přesvědčovala se. Musí být.

Chance přistál na malém letišti v Des Moines. Podíval se na Sunny, která tvrdě spala. Nebudil ji, protože věděl, k čemu brzy dojde.

Plán vycházel perfektně. Zařídil, aby se Sunny objevila v televizi, a návnada zabrala okamžitě. Jeho lidi zaznamenali příjezd dvou Hauerových mužů do země a od té doby je neustále sledovali. Chance za sebou nenechával moc jasné stopy. To by bylo moc nápadné. Ale pokud je někdo chtěl opravdu najít, mohl je sledovat. Hauer je chtěl víc než najít. Jeho muži se za nimi už týden drželi s jednodenním zpožděním a Chance to tak chtěl nechat, dokud se neobjeví sám Hauer.

Před dvěma dny konečně dorazily zprávy, na které čekal. Hauer se jednoduše ztratil. Nikdo ho už celé dny neviděl a povídalo se, že je ve Státech a plánuje něco velkého.

Hauerovi se nějakým způsobem podařilo nepozorovaně dostat z Evropy do Států, ale Chancee už to nijak nepřekvapilo, protože věděl, že mu pomáhá někdo z FBI.

Hauer byl moc chytrý na to, aby se otevřeně připojil ke svým mužům, ale Chance věděl, že bude někde poblíž. Pokud by Sunny zajali, chtěl by svou neposlušnou dceru vyslýchat sám.

Chance by ho radši zaškrtil holýma rukama, než by dovolil, aby se něco takového stalo.

Ale musel je nechat, aby si mysleli, že ji mají, nesměli vědět, že je celou dobu sledují jeho muži. Chance jenom doufal, že ho hned ze začátku nezastřeli, aby se ho zbavili. Kdyby byli Hauerovi muži chytří, použili by ho proti Sunny. Už dřív se ukázalo, že chytří jsou. Věděl, co riskuje.

Ať už se stane cokoliv, jeho mezihra se Sunny večer skončí. Pokud by všechno proběhlo podle plánu, oba přežijí a Sunny bude moct konečně začít svobodně žít. Jenom doufal, že ho nebude nenávidět. Snad pochopí, že to všechno udělal jen kvůli tomu, aby zajal jejího otce.

Dojel s cennou až před hangár a vypnul motor. Sunny spala dál. Napadlo ho, že už ji obral o dost spánku a teď ji konečně dohonila únava. Za poslední dva týdny se nasytil sexu, ale i když se s ní už miloval tolikrát, chtěl ji pořád znova a znova. Vzrušil se, už jen když na ni myslel.

Jemně s ní zatřásl. Otevřela ospalé oči a podívala se na něj s takovou důvěrou a láskou, že ho zamrazilo. Posadila se, protáhla a rozhlédla se kolem sebe. „Kde to jsme?“

„Des Moines,“ odpověděl a rozpačitě dodal: „Říkal jsem ti přece, kam letíme.“

„Máš pravdu,“ řekla se zívnutím. „Jsem jen hrozně ospalá. Páni, já jsem fakt usnula. Ve dne většinou nespím. Ale poslední dobou ani v noci. Nevíš, čím to může být?“

„Nemám nejmenší ponětí,“ odpověděl nevinně. Otevřel dveře a vylezl ven, pak se otočil a podal jí ruku. Když se dostala ven, chytl ji do náruče a postavil na zem. Podíval se na blankytně modré nebe a protáhl se. „Je hezky. Co bys řekla na piknik?“

„Co?“ Podívala se na něj, jako by mluvil čínsky.
 „Piknik. Sedíš na zemi, jíš rukama, lovíš divokou zvěř a tak, přece to znáš.“

„Zní to zajímavě. Ale to už jsme dělali, nebo ne?“
 Zasmál se. „Ale teď to bude podle pravidel – kostkovaný ubrus, pečené kuře, prostě všechno, co k tomu patří.“

„Dobře, jsem pro. Kde ten náš piknik uspořádáme? Vedle přistávací plochy?“

„Rejpalko. Najmeme si auto a někam si vyjedeme.“

Oči se jí rozzářily, když si uvědomila, že to myslí vážně. „Kolik máme času? Kdy odlétáme?“

„Můžeme tu zůstat několik dní. Iowa je pěkná a já bych si docela rád odpočinul od toho věčného sezení v letadle.“

Zařídil všechno na letišti, pak odešel do půjčovny aut a vrátil se s klíčky od dodávky.

„Tys najal dodávku!“ utahovala si z něj Sunny, když uviděla zeleného explorera. „Proč jsi nepůjčil něco stylového, třeba červeného sportáka?“

„Protože měřím přes sto devadesát,“ odsekl. „Do sportáku se nenacpu.“

Sunny si koupila malý batůžek, aby se nemusela tahat se svou obrovskou taškou. Přendala do něj všechny potřebné věci, toaletní potřeby a náhradní oblečení, což na jejich jednodenní zastávky úplně stačilo. Pistoli měla pořád u sebe, složenou dohromady, pokud nemuseli projít kontrolou. Chance neprotestoval. Sám zbraň nikdy neodkládal. Položila batoh na podlahu auta, sedla si do sedadla spolujezdce a začala mačkat všechna tlačítka, na která dokázala dosáhnout.

Chance si vlezl za volant. „Skoro se teď bojím nastartovat. Může se stát cokoliv.“

„Zbabělče,“ popichovala ho. „Co by se tak mohlo stát?“

„Díkybohu, že explorery nemají katapultovací sedadla,“ zabručel a otočil klíčkem v zapalování. Motor chytil okamžitě. Současně začalo hlasitě hrát rádio a zapnuly se stěrače. Sunny se začala smát a Chance se natáhl k rádiu a ztlumil ho na přijatelnou míru.

Chance si s autem půjčil i mapu, i když už předem prosně věděl, kam pojedou. Majitel půjčovny mu cestu popsal velmi podrobně, takže bylo jisté, že si ji bude pamatovat, až se na ni budou ptát Hauerovi muži.

Sám celou oblast důkladně prozkoumal ještě předtím, než začal svůj plán realizovat. Mířili do vcelku opuštěné oblasti, takže nehrozilo, že by se tam mohli připlést nevinní civilisti. Byla tam i skryš pro jeho muže, kteří už tam nejspíš čekali. A hlavně, Hauer a jeho lidi se tam nemohli dostat bez povšimnutí.

Chance měl okolo tolik lidí, že nemohl proklouznout ani mravenec. Navíc věděl, že tam někde je i Zane. Obvykle v terénu nepracoval, ale teď tu byl, aby kryl záda svému bratrovi. Chance mu byl za to vděčný, věřil mu víc než celé armádě.

Zastavili v supermarketu a nakoupili jídlo na piknik. Měli tam dokonce i deku s červenobílými kostkami. Koupili smažené kuře, bramborový salát, jablečný koláč a nějakou zelenou hmotu, které Sunny říkala pistáciový salát. Pak koupili malou přenosnou lednici s ledem a nějaké džusy, které do ní naskládali. Nakonec v supermarketu strávili skoro hodinu, a když se z něj konečně dostali, byl Chance o dobrých sedmdesát dolarů lehčí.

„Máme jablečný koláč,“ stěžoval si. „Na co potřebujeme ještě jablka?“

„Budu je po tobě házet,“ odpověděla. „Nebo ti je budu sestřelovat z hlavy.“

„Jestli se ke mně jen přiblížíš s jablkem v ruce, budu křičet,“ varoval ji. „A co ta nakládaná řepa? Viděla jsi někdy někoho jíst nakládanou řepu?“

Pokrčila rameny. „Někdo ji jíst musí, jinak by ji neprodávali.“

„Tys ji někdy měla?“ zeptal se podezřívavě.

„Jednou. Byla hrozná.“

„Tak proč jsi ji sakra kupovala?“ vykřikl.

„Chtěla jsem, abys ji ochutnal.“

Nevěřicně zakroutil hlavou. Myslel si, že už ji zná, ale občas ho naprosto vyvedla z míry. Beze slova narovnal jídlo do kufru forda.

Ježíši, bude mi chybět, napadlo ho.

Stáhla okýnko auta a nastavila obličej větru. S úsměvem pozorovala všechno, co míjeli. I benzínová pumpa jí připadala zajímavá, stejně jako ta stará paní a její pes, který byl tak tlustý, že přes břicho skoro nedosáhl nohama na zem. Smála se tomu ještě po pěti minutách.

Bylo horké srpnové odpoledne. Sjel ze silnice, zastavil a ukázal k řadě stromů, vzdálených asi sto metrů. „Mohli bychom jít támhle. Vidíš, jak ty stromy rostou v řadě? Možná, že tam je potok.“

Rozhlédla se kolem sebe. „Neměli bychom někoho požádat o povolení?“

Udiveně zvedl obočí. „Vidíš někde nějaký barák? Koho se chceš zeptat?“

„Hm, tak dobře, ale jestli se něco stane, bude to na tebe.“

Vyndal z auta ledničku a většinu jídla. Sunny popadla batůžek, deku a nakládanou řepu.

„Tohle radši vezmu sama. Mohl bys to náhodou upustit.“

„Taky bys mohla vzít ještě něco,“ zabručel.

Natáhla se a nahlédla do koše s jídlem. Úplně navrchu byl jablečný koláč. „Ne, ten určitě neupustíš.“

Byl nevrlý celou cestu k vybranému místu. Tohle byl jejich poslední společný den, poslední den, kdy si z něj mohla utahovat a kdy mohl vidět její úsměv, slyšet její smích.

„Je tu potok!“ vykřikla, když došli k řadě stromů. Opatrně položila sklenici s nakládanou řepou a roztáhla deku jediným rychlým, úsporným pohybem. I bukal lehký vítr, a tak deku zatížila batůžkem na jedné straně a sklenicí řepy na druhé.

Chance položil lednici a jídlo na zem a natáhl se na deku.

„Jsem moc unavený na to, abych se teď dokázal bavit,“ stěžoval si.

Sklonila se k němu a políbila ho. „Myslíš, že nevím, co máš za lubem? Určitě se ti něco dostane do oka a budeš chtít, abych se na to hodně, hodně zblízka podívala. Pak budeš chtít namasírovat záda, takže si budeš muset svléknout triko. A pak budeme najednou oba nazí a už bude čas jet a k jídlu se vůbec nedostaneme.“

Tázavě se na ni podíval. „Ty to máš celé naplánované, vid’?“

„Do nejmenšího detailu.“

„To se mi líbí.“

Natáhl se po ní, ale Sunny mu se smíchem vyklouzla. Zvedla sklenici s řepou a významně se na něj podívala.

Otráveně se svalil zpátky na deku. „To snad ne. Nechtěj po mně, abych to teď ochutnával.“

„Ne, chci to ochutnat sama, ale je to moc utažené.“

„Říkala jsi, že ti řepa nechutná.“

„Nechutná. Chci zjistit, jestli je pořád stejně hrozná, jako když jsem ji měla naposledy.“ Podala mu sklenici.

„Když mi ji otevřeš, tak si budeš moct dát kuře a salát, abys nabral sílu, než tě vyždímám a pověsím na šňůru.“

Posadil se a vzal od ní sklenici.

„O tom si můžeš nechat zdát, ty malá ještěrko.“ Skoro bez námahy sklenici otevřel.

Sunny se po ní natáhla. Chytila ji za uvolněné víčko a sklenice jí vypadla z ruky. Chance se pro ni rychle sehnul, aby se řepa nedostala na deku. V tom okamžiku strom vedle něj vybuchl a o zlomek vteřiny později uslyšel zvuk výstřelu.

Otočil se, strhl Sunny k zemi a překulil se za nejbližší strom.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

„Nehýbej se!“ vyštěkl Chance a přitlačil jí hlavu zemi.

Sunny by se nemohla pohnout, ani kdyby chtěla, byla ochromená strachem a uvědomovala si jenom, že její nejhorší noční můra se splnila. Její otec je našel a Chance byl jenom překážka, kterou bylo nutné zničit. Ta kulka nebyla určená jí. Kdyby tu sklenici neupustila a Chance by se pro ni nesehnul, ta rána by ho zabila.

„Parchant,“ slyšela ho zavrččet. „Ostřelovač.“ Deset centimetrů od její hlavy se do hlíny zaryla další kulka. Do obličeje jí vletěly hrudky hlíny a ostré kamínky. Chance ji doslova odhodil na stranu a sám se převálil za ní. Dopadla tvrdě do kaluže stojaté vody.

Dostali se až k potoku, kde jim břehy poskytovaly lepší úkryt. Rychle se přetočil a lehl si na břicho pistolí v ruce. Sunny se podařilo zvednout na kolena a přes mělký potok se připlazila vedle něj. Tohle není pravda, opakovala si pro sebe. Tohle nemůže být pravda. Jak nás mohl najít?

Zavřela oči a pokusila se potlačit panický strach. Byla Chanceovi nanic, pokud se nedokázala ovládnout. O život jí šlo už mockrát, ale zatím se o sebe vždycky dokázala postarat. Ale nikdy jí před očima skoro nezabili někoho, koho milovala. Nikdy předtím nebyla těhotná, nikdy neměla tolik co ztratit.

Drkotaly jí zuby. Pevně stiskla čelisti k sobě.

Najednou střelba utichla. Slyšela, jak kolem po silnici projelo auto a divila se, proč nezastavilo. Ale proč by vlastně mělo? Ze silnice si nikdo ničeho nemohl všimnout. Všude bylo úplné ticho, nebylo

slyšet ani bzukot hmyzu nebo zpěv ptáků. Zdálo se, že ustal i vítr.

Výstřel přišel od cesty, ale neviděla nikoho přijet. Sami sotva dorazili. Vypadalo to, jako by tam ten někdo, kdo se je pokoušel zabít, na ně čekal. Ale to bylo nemožné, nebo ne? Vůbec piknik dopředu neplánovali a tohle místo vybrali čirou náhodou. Mohli stejně tak dobře jet někam jinam, třeba do nějakého parku.

Napadlo ji, že ostřelovač nemusí mít s jejím otcem nic společného. Možná to byl jen nějaký bláznivý farmář, který nesnese nikoho na svém pozemku.

Kdybych jen s sebou měla svůj mobil, zalitovala. Ale Margreta měla volat až za několik dní. A i kdyby si ho vzala, ležel by teď v batohu, který byl na dece. Měla v něm i svou pistoli, která by sice proti ostřelovači moc nezmohla, ale cítila by se s ní aspoň o trochu bezpečněji.

Chance nestřílel, věděl ještě líp než ona, že je to zbytečné.

Sledoval pozorně okolí a hledal cokoliv, co by prozradilo polohu útočníka: odraz slunečních paprsků na hlavni, barevné oblečení, neopatrný pohyb. Ale nic z toho neobjevil.

Musíme počkat na tmu, napadlo ji. Jestli vydržíme... jak dlouho? Další hodinu? Nejvíc dvě. Až bude tma, budeme se moct korytem potoka dostat nepozorovaně pryč. Jestli budeme žít tak dlouho, prolétlo jí hlavou. Ostřelovač byl ve výhodě. Měl daleko lepší úkryt než oni.

Uvědomila si, že se jí znova rozdrkotaly zuby. Chance se po ní krátce ohlédl.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„J-jen vyděšená,“ podařilo se jí ze sebe dostat.

„Jo. To jsem taky.“

Nevypadá vyděšeně, pomyslela si. Spíš našťvaně.

Pohládl ji po ruce.

„Díkybohu za tu řepu,“ řekl.

Skoro vykřikla. Řepa. Líbilo se jí dobírat si ho kvůli ní, ale pravda byla taková, že na ni měla hroznou chuť. Chtěla ji. Mohla by sníst na posezení celou sklenici. Začíná to tak brzy v těhotenství? přemýšlela. Jestli ano, tak potom by měl děkovat ne za řepu, ale za jejich dítě. Litovala, že mu to neřekla hned. Teď mu to říct nemůže, taková zpráva by ho moc rozrušila.

Jestli to přežijeme, nenechám si to pro sebe už ani minutu, rozhodla se.

„To nemůžou být Hauerovi muži,“ vyhrkla. „Nemohli tu být před námi. Sami jsme do poslední chvíli nevěděli, kam pojedeme. Musí to být nějaký šílený farmář nebo – nebo prostě blázen, který střílí na všechno, co se pohne.“

„Miláčku.“ Znova se jí dotkl. „Nikdo takový to není.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Je to profesionál.“

Nic dalšího říkat nemusel. Věděla, že to je pravda, byl vytrénovaný na to, aby to poznal.

Zavřela oči a snažila se sebrat odvahu k tomu, co musela udělat. Její matka umřela, když bránila ji ne Margretu. Doufala, že dokáže být taky tak statečná. O Margretě nic nevěděla, takže její sestra byla v bezpečí. A kdyby svou smrtí mohla zachránit Chancee, tak by to stálo za to... Její dítě by umřelo s ní.

Jen ať si nemusím vybírat, modlila se. *Dítě, nebo jeho otec.*

Kdyby šlo jen o ni, tak by se nerozmýšlela ani vteřinu. Chance jí ve dvou týdnech dal celý život, ukázal jí lásku a štěstí. Klidně by svůj život vyměnila za jeho.

Dítě, nebo jeho otec. Dítě, nebo otec.

Ta věta jí zněla v hlavě jako nekonečná ozvěna. Milovala je oba. Jak by si mezi nimi mohla vybrat? Věděla, že to nedokáže, nikdo by neměl nutit ženu, aby dělala takové rozhodnutí. Nenáviděla svého otce ještě víc, nebýt jeho, tak se nic takového nemuselo stát. Nebyl to její otec, nikdy se jako otec nezachoval. Byl zrůda.

„Dej mi svou pistoli,“ slyšela se promluvit, i když svůj hlas vůbec nepoznávala.

„Cože?“ Zíral na ni, jako by přišla o rozum.

„Dej mi tu pistoli,“ opakovala. „On – oni – nevědí, že ji máme. Nestřílel jsi. Dám si ji dozadu za kalhoty a půjdu –“

„Nikam nepůjdeš! Jestli si myslíš, že –“

„Ne, poslouchej!“ naléhala. „Oni mě nezastřelí. Chce mě živou. Až se k nim dostanu na dostřel –“

„Ne!“ Popadl ji za triko a přitáhl ji k sobě. „Jestli se jen pokusíš vstát, tak přísahám, že ti jednu vrazím. Říkám to dost jasně? *Nenechám tě tam jít.*“

Pustil ji a Sunny se svezla na zem. Věděla, že ho nedokáže přemoci. Byl moc silný a rychlý.

„Musíme něco udělat,“ zašeptala.

Už se na ni nepodíval, jenom řekl: „Budeme čekat. Nic jiného dělat nemůžeme. Dřív nebo později ten bastard vyleze.“

Čekat. To ji napadlo jako první. Počkat do tmy a pak odsud nepozorovaně vyklouznout. Ale jestli tu měl

Hauer víc mužů, mohli se k nim jednoduše dostat zezadu –

„Můžeme se hýbat?“ zeptala se. „Po proudu, proti proudu – to je jedno.“

Zavrtěl hlavou. „To je moc riskantní. Potok je moc mělký. Když se pohneme, tak se nebudeme mít kde krýt.“

„Co když je jich tam víc?“

„Je jich tam víc.“ Vypadalo to, že si je jistý. „Nejmíň čtyři, možná pět. Doufám, že jich je pět. Čím víc, tím líp.“

Udělalo se jí mdlo. Zavřela oči a snažila se nevolnost potlačit.

Lehce jí přešel prsty po tváři. „Hlavu vzhůru, miláčku. Čas hraje pro nás.“

Ted' není čas na vysvětlování, přemýšlel Chance. Nemohl si dovolit nepozornost. Jestli měl pravdu a mají proti sobě pět Hauerových chlapů, mohli je kdykoliv obklíčit. S jednou pistolí a se Sunny vedle sebe by nemohl odrazit útok víc než ze dvou stran. Ze třetí by ho dostali – a nejspíš i Sunny.

Jeho muže někdo poslal úplně někam jinam. Proto nikdo neopětoval palbu. Zrádce musí být někdo ve velení, napadlo ho. Velitel týmu, nebo ještě výš. Najdu ho. Já ho najdu. Za posledních pár let se stalo několikrát, že je někdo zradil, ale nikdy se jim zrádce nepodařilo vystopovat. Jednou málem přišla o život Zaneova žena Barrie. Chance se toho bastarda snažil najít už čtyři roky, ale pořád se mu ztrácel. Ale ne tentokrát. Jeho muži budou vědět, kdo jim dal jiné rozkazy. Ať už to byl kdokoli, chtěl Chancee Mackenzieho zabít sám a byl ochotný při tom riskovat,

že ho odhalí. Určitě tu někde byl. S Hauerovými muži byli tři. Hauer byl čtvrtý. Aby se mohl dostat do země a volně se tu pohybovat, musel mu někdo pomáhat zevnitř – agent FBI. Ten tu možná byl taky. To znamenalo, že jich tu bylo celkem pět.

Ale udělali jednu zásadní chybu. Nepočítali s jedním esem, které si nechával v rukávu: se Zaneem. Neměli tušení, že tu je, dohodl se s ním mimo jakýkoliv záznam. Kdyby Zaneovu pomoc nepotřeboval, nikdo by se nikdy nedověděl, že tu vůbec byl. Chanceovi muži byli dobří – první třída – ale nebyli jako Zane. Nikdo nebyl jako on.

Zane byl vynikající stratég, vždycky měl plán, a záložní plán. Nejspíš už dávno zjistil, co se děje, a převedel Chanceovy muže na správné místo, ať už byli kdekoliv. Teď už jen záleželo, jak jsou daleko. Zane byl teď někde okolo, přemísťoval se a zjišťoval, kde je Hauer se svými muži. Každá další minuta hrála v Chanceův prospěch.

Nic z toho ale Sunny vysvětlit nemohl, ne teď, i když ho bolelo vidět ji tak vyděšenou a bezmocnou. Celý život se snažila, aby ji nikdo nepřistihl nepřipravenou, a teď se jí to stalo. Sám to zařídil.

Nedokázal na to skoro ani myslet. Děsila se té zrůdy, která ji neúnavně pronásledovala celý život, ale byla ochotná vzdát se svému otci, aby tak zachránila jeho. Za těch pár dní pro něj riskovala svůj život už tolikrát. Její odvaha ho ohromovala, a zahanbovala.

Neklidně se rozhlížel, jak se snažil hlídat všechny strany. Minuty pomalu mýjely. Slunce už zapadlo, ale pořád ještě bylo dost světla. Věděl, že s houstnoucí tmou se Zane dostává do svého živlu. Možná už zneškodnil jednoho z nich, možná dva –

Koutkem oka zahlédl, jak se zpoza jednoho stromu vynořila černá silueta, a o chvíli později mířila Sunny na hlavu hlaveň automatu. Muž nic neřekl, jenom s úsměvem sledoval Chancee.

Chance opatrně položil svou pistoli na trávu. Kdyby byla ta zbraň namířená na něho, spolehl by se na své reflexy. Ale Sunnyin život riskovat nemohl. Jakmile odtáhl ruku od pistole, zamířil muž na něj.

„Překvapený?“ zeptal se tiše. Sunny zavravorala a kolena se jí podlomila. Chance ji zachytil a přidržel. Z muže při tom ani na chvíli nespustil oči. Moc dobře ho znal.

„Ani ne,“ odpověděl. „Věděl jsem, že tu někdo takový je.“

Sunny se nevěřícně dívala z jednoho na druhého. „Ty ho znáš?“ zeptala se mdle.

„Jo.“ Nadával si v duchu za to, že byl tak neopatrný. Mohl tušit, že se k nim zrádce dokáže přiblížit nepozorovaně, když věděl, že je to někdo z jeho lidí.

„Jak – jak to?“ vykoktala.

„Děláme spolu už roky,“ Melvin Darnell se nepřestával usmívat. Chlapík Mel. Ostatní mu tak říkali, protože se dobrovolně hlásil na všechny mise bez ohledu na to, jak byly nebezpečné. Dobrý způsob, jak se dostat k informacím, napadlo Chancee.

„Nechal ses od Hauera podplatit,“ řekl Chance. A zakroutil hlavou. „To je ubohé.“

Ne, spíš výnosné. Má lidi všude. V FBI, na ministerstvu spravedlnosti, v CIA... dokonce i tady, přímo pod tvým nosem.“ Mel pokrčil rameny. „Co dodat? Dobře platí.“

„Špatně jsem tě odhadl. Nikdy jsem si nemyslel, že si libuješ v mučení. Nebo vezmeš do zaječích, až se k ní dostane?“ Chance kývl směrem k Sunny.

„Dobrý pokus, Mackenzie, ale máš smůlu. Je to její otec. Chce jen zpátky svou holčičku.“ Mel se zašklebil na Sunny.

„Jsi naivní. Myslíš, že by byla tak vyděšená, kdyby ji chtěl jen poznat?“

Mel se po ní znova podíval. Byla strachy úplně ztuhlá, z obličeje se jí ztratila všechna barva. Pokrčil rameny. „Tak jsem se spletl, no a? Je mi celkem jedno, co s ní udělá.“

„Nevadí ti, že zneužívá děti?“ Jen ať nepřestává mluvit. Potřebujeme získat čas, uvažoval horečnatě Chance. Zane potřebuje čas.

„Vzdej to,“ řekl Mel vesele. „Mohl by to být klidně Hitler. Hlavně když platí. Jestli si myslíš, že budu mít výčitky svědomí, tak jsi to ty, kdo je tady naivní.“

Za Melem se něco pohnulo. Blížili se k nim tři muži, ani se nesnažili skrýt, jako by si byli jistí, že už jim nic nehrozí. Dva na sobě měli obleky a jeden plátěné kalhoty a volnou košili. Dva z nich měli zbraně. Jeden z mužů v obleku byl určitě z FBI a ten ve volných kalhotách byl nejspíš jeden z Hauerových poskoků. Muž uprostřed měl na sobě dvouřadové hedvábné italské sako, byl lehce opálený a světle hnědé vlasy měl pečlivě sčesané dozadu – Hauer. Na tváři měl spokojený úsměv.

„Drahoušku,“ řekl žoviálně, když k nim došel. „Jsem tak rád, že tě konečně potkávám. Otec by měl znát své děti, nemyslíš?“

Sunny neodpovídala. Sledovala svého otce s neskryvanou hrůzou a odporem. Chance se na ni s

obavou podíval. Když si myslela, že už nemá co ztratit, mohla udělat cokoliv. Pevně ji chytil za ruku a přál si, aby zůstala stát na místě.

„Myslela jsem, že jsi větší,“ řekla nakonec.

Crispin Hauer zrudl vzteky. Skutečně nebyl vysoký, měřil něco přes sto sedmdesát, a navíc byl drobný. Chance žasl, jak neomylně dokázala urazit jeho ego.

„Prosím, vylez z toho bahna. Tedy pokud se dokážeš odtrhnout od svého milence. Doporučoval bych ti to. Rána do hlavy je nepříjemná věc. Nechtěla bys přeci mít kousky jeho mozku na oblečení, že ne? Slyšel jsem, že to nejde vyprat.“ Obrátil se k Sunny s křivým úsměvem.

Sunny se nehýbala.

„Nevím, kde je Margreta,“ řekla. „Můžeš mě klidně zabít, stejně ti nemůžu nic říct.“

Zakroutil hlavou v předstíraném soucitu. „Měla bys sis vymyslet něco lepšího.“ Podal jí ruku. „Můžeš vylézt sama, nebo ti pomůžou mí muži.“

Brzy bude tma, uvažoval Chance. Kdyby Sunny dokázala svého otce ještě zdržet, Zane by měl dorazit každou chvíli.

„Ještě vám někdo chybí,“ řekl, aby odvrátil jejich pozornost od Sunny. „Je vás přece pět, nebo ne?“

Agent FBI a Hauerův poskok se ohlédli. Zdálo se, že je překvapilo, když za sebou nikoho nenašli. Mel nespouštěl oči z Chancee. „Nenechte se vystrašit,“ řekl. „Ještě tu musíme něco vyřídit.“

„Není vám divné, kam se poděl?“ zeptal se Chance potichu.

Na to ti kašlu. Ať jde třeba k čertu,“ řekl otráveně Mel.

„To by stačilo,“ ozval se znova Hauer. „Sonio, pojd' nahoru. Nechtěj, abych pro tebe musel posílat své lidi.“

Sunny ho sjela pohrdavým pohledem od hlavy až k patě. Pak zakroutila hlavou a řekla: „Malý, ošklivý opičák. Nechápu, jak si tě máma mohla vzít.“

Hauer zrudl a nasupeně vyvalil oči.

„Ty děvko!“ vykřikl a vyškubl zbraň z ruky svého poskoka.

Jen o vteřinu později Hauerovi na prsou vykvetl obrovský rudý květ, který doprovodil tichý mlaskavý zvuk. Hauer se zastavil, jako by narazil do skleněné zdi.

Mel dokázal, že má vynikající reflexy, a vynikající výcvik. Zlomek vteřiny před tím, než se k nim donesl zvuk výstřelu, se jeho prsty sevřely na spoušti. Vytáhl svou vlastní zbraň, i když věděl, že nebude dost rychlý. V tu chvíli se na něj vrhla Sunny a povalila ho stranou. Její výkřik skoro zanikl v ohlušujícím rachotu Melovy pistole. S neuvěřitelnou rychlostí se zvedla a snažila se vyškrábat po břehu nahoru, aby Melovi zabránila v dalším výstřelu. Ale Mel už k němu nedostal příležitost. Zaneova druhá střela ho zasáhla doprostřed hrudníku.

Pak vypuklo hotové peklo. Chanceovi muži, kteří se konečně dostali na své pozice, začali pálit na zbylé dva muže. Chance popadl Sunny a znovu ji stáhl do koryta. Zakryl ji svým tělem a držel ji u země do té doby, než se ozvalo Zaneovo: „Zastavit palbu!“ a rozhostilo se ticho.

Sunny si sedla stranou té hororové scény, která teď byla osvětlená obrovskými reflektory. Jeden z mužů jí přinesl košík, na který si mohla sednout. Oblečení měla mokré a byla jí nesnesitelná zima. Špinavé šaty se jí

lepily na tělo, takže jí nepomohla ani deka, pod kterou se choulila.

Bylo jí mdlo, pohlcovala ji otupující bolest, ale s vypětím všech sil se snažila sedět zpříma. Na košíku se ale udržela jen z posledních sil.

Ti muži okolo byli profesionálové. S tichou obratností si poradili s těly, která vyrovnali do úhledné řady. Byli zdvořilí k místním strážcům pořádku, kteří dorazili se vší parádou, s houkajícími sirénami a blikajícími světly, i když nikdo nepochyboval o tom, kdo to tu skutečně vede.

A Chance byl jejich velitel.

Ten chlap, co se k nim dostal jako první, mu říkal „Mackenzie“. A když se s ním bavil někdo z místních, oslovoval ho „pane Mackenzie“. Slyšel na to jméno, takže nemohlo jít o omyl.

Nedařilo se jí uspořádat myšlenky, ale jedna skutečnost se nad tím vším zmatkem vznášela s dotěrnou jasností: celý tenhle výstup byl předem připravený, byla to past – a ona byla návnada.

Znovu si v hlavě promítla všechno, co se jí stalo za těch posledních pár dní. Najednou jí to bylo jasné. Dokonce se jí zdálo, že poznala toho zloděje z letiště v Salt Lake City. Byl teď umytý a uhlazený jako ostatní, ale byla si skoro jistá, že je to on.

Všechno bylo naplánované, uvědomila si. Všechno. Nevěděla, jak to dokázal, ale nějak se mu podařilo zmanipulovat její lety tak, že se v určitý čas dostala do Salt Lake City. Tam čekal ten falešný zloděj, a taky on, aby ji mohl zachránit. Byla to neuvěřitelně pečlivě propracovaná hra, která vyžadovala mimořádné schopnosti, peníze a hlavně úžasnou vynalézavost.

Určitě si myslel, že pracuju pro svého otce, napadlo ji. Všechno se to stalo po tom incidentu v Chicagu, který k ní Chancee nejspíš dovedl. Jaký měl plán? Chtěl, aby se do něj zamilovala a pak mu otce pomohla zničit? To mu očividně nevyšlo. A když se dozvěděl, jak svého otce nenávidí, poopravil svůj plán a použil ji jako volavku.

Výborná taktika, pomyslela si pohrdavě. A vynikající herecký výkon. Zasloužil by si za něj Oscara.

S letadlem nic nebylo. Neušlo jí, jak dobře načasované bylo jejich „zachránění“. Charlie Jones je čirou náhodou objevil zrovna ráno po tom, co Chanceovi prozradila všechno o svém otci.

Neměl s ní ani moc práce. Úplně ji omámil svým šarmem. Byl pro ni světlo ve tmě, kometa, která prosvětľila její osamělý život, a ona se mu vzdala bez nejmenšího náznaku odporu. Musel si o ní myslet, že je ten největší hlupák na světě. Ale ve skutečnosti byla ještě hloupější, než si kdy mohl myslet, protože nosila jeho dítě.

Přes pole se na něj podívala, jak tam tak stál ve světle reflektorů a bavil se s nějakým vysokým, nebezpečně vypadajícím mužem. Bolest se ještě prohloubila, až už ji skoro nemohla snést.

Její kometa pohasla.

Chance se už po několikáté ohlédl po Sunny, která se svezla na převrácený koš a zabalila se do deky. Byla bledá a unavená. Ale teď se jí věnovat nemohl. Měl moc práce, bylo potřeba vyřídit všechny záležitosti s místní policií, odklidit těla, zahájit prověřování agentur, ve kterých měl podle Mela Hauer špehy.

Nebyla hloupá, uměla si všechno dát dohromady. Viděl, jak ještě zbledla, když nevyhnutelně došla k jedinému závěru, ke kterému dojít mohla.

Jejich pohledy se potkaly. Stáli od sebe jen deset metrů, ale teď se mu to zdálo jako deset kilometrů. Jeho výraz zůstával klidný. Stejně by nedokázal vymyslet žádnou omluvu, kterou už sama nezvážila. K tomu co udělal, měl dobré důvody. Ale zneužil ji a riskoval její život. Klidně by mu odpustila, že ji kvůli němu málem zabili. Ale dobře věděl, že mu nezapomene ten zbytek, na to, jakým způsobem ji využil.

Připadalo mu, jako by se od něj vzdalovala, světlo z jejích očí pomalu zmizelo. Odvrátila od něj hlavu –

Zvedl se mu žaludek.

Otřesený a s výčitkami svědomí se obrátil zpátky k Zaneovi. Jeho bratr se na něj s pochopením podíval. „Jestli ji chceš,“ řekl, „tak ji nenech odejít.“

Bylo to tak jednoduché, a tak složité. Nenechat ji odejít. Jak by mohl, když si zasloužila někoho daleko lepšího než byl on?

Ale nemohl se té myšlenky zbavit. Nenechat ji odejít. Znovu se po ní ohlédl.

Ale Sunny tam nebyla. Koš tam zůstal, ale Sunny byla pryč.

Chance doběhl k místu, kde seděla, a rozhlédl se kolem sebe ve snaze zahlédnout její světlé vlasy. Nikde je neviděl. Sakra, před chvílí tu ještě byla. Jak mohla tak rychle zmizet?

Snadno, napadlo ho. Trénovala to celý život.

Podíval se na zem a snažil se najít nějaké stopy, ale tráva už byla tak udupaná, že nenašel vůbec nic. Na košíku se ve světle něco tmavě zalesklo.

Chance se sehnul a přejel rukou po povrchu koše. Na prstech mu zůstala tmavá skvrna. Krev. Sunnyina krev.

Připadal si, jako by mu jeho vlastní krev najednou do poslední kapky vyschla. Můj bože, postřelili ji, napadlo ho. A neřekla ani slovo. Ve tmě si nikdo krve na jejím oblečení nevšiml. Ale to už musí být... jak dlouho? Celou tu dobu tam seděla a krvácela a nikomu o tom neřekla.

Proč?

Protože se od něj chtěla dostat pryč. Kdyby věděli, že je zraněná, musela by do nemocnice, musela by ho znovu vidět.

Když se od něj odvrátila, myslel si, že mu už hůř být nemůže. Ale to nebylo nic proti tomu, jak se cítil teď. Na chvíli ho ochromila vlna zoufalého strachu, srdce se mu zastavilo. „Poslouchejte!“ vykřikl. Všichni do jednoho se k němu obrátili. „Neviděl někdo, kam šla Sunny?“

Muži kroutili hlavami a rozhlíželi se kolem sebe.

Chance na ně začal chrlit rozkazy. „Nechte všeho a roztáhněte se po okolí. Najděte ji. Krvácí. Postřelili ji a ona o tom nikomu neřekla.“ Zatímco mluvil, přešel po osvětlené ploše a zmizel ve tmě. Věděl, že se nemohla dostat daleko, ne za tak krátkou dobu. Musel ji najít. Jinou možnost by nesnesl.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Chance nervózně přecházel po chodbě nemocnice. Nevydržel sedět. Zdálo se mu, že kdyby přestal chodit, nejspíš by spadl a už by nevstal. Netušil, že se někdy bude tak bát. O sebe nikdy takový strach neměl, ani v těch nejhorších situacích, dokonce ani když mu do obličeje mířila pistole, ale bál se o Sunny. Nezabýval se toho strachu od chvíle, kdy ji našel uprostřed pole v kaluži krve.

Děkoval bohu, že měli po ruce doktory, jinak by umřela ještě na tom poli. Nedokázali zastavit krvácení, ale podařilo se jim ho aspoň zpomalit, aby ji mohli bezpečně dostat do nemocnice.

Tam se kolem ní shlukl celý houf doktorů a sester dlouhých plášťů a už ho k ní nepustili.

„Jste její příbuzný, pane?“ zeptala se ho jedna sestra, když ho vystrkovala z ošetřovny.

„Jsem její manžel,“ slyšel se odpovědět. Za žádnou cenu nechtěl dovolit, aby o ní rozhodoval někdo jiný. Zane, který byl celou dobu s ním, na sobě nedal znát žádný překvapení.

Víte, jakou má krevní skupinu, pane?“

Jak by mohl. Nevěděl ani spoustu dalších věcí, na které se ho ptali. Ale byl tak otupený, že otázky skoro nevnímal. Sestra se ho dál už neptala a řekla mu, že se vrátí později, až jeho manželku stabilizují. Byl jí za ten optimismus vděčný. Zaneovi se zatím podařilo získat kopii spisu o Sunny, takže Chance měl brzy dost informací, aby mohl sestře odpovědět na všechny dotazy.

Za nějakou dobu vyšel z místnosti chirurg. Měl na sobě zelený plášť, který byl teď od krve.

„Vaše žena se na chvíli probrala,“ řekl tichým hlasem, plným účasti. „Nebyla úplně při vědomí, ale ptala se na dítě. Víte, jak dlouho je těhotná?“

Chance zavrával a nahmatl rukou zed', aby nespádl. „Ona je těhotná?“ zeptal se chraptivě.

„Chápu.“ Doktor okamžitě pochopil. „Myslím, že na to přišla teprve nedávno. Provedeme nějaké testy a uděláme všechno, co bude v našich silách. Teď ji bereme na operační sál. Sestra vám ukáže, kde můžete počkat.“ Obrátil se a odešel.

Zane se obrátil k Chanceovi. „Tvoje?“

„Jo.“

Zane se neptal, jestli si je jistý a Chance mu za to byl vděčný.

Těhotná? Jak? ptal se Chance sám sebe. Věděl jak. S mučivou přesností si vzpomínal, jak se s ní miloval bez ochrany. Stalo se to dvakrát – jen dvakrát – ale k početí dítěte je i jednou dost.

Najednou do sebe zapadla spousta nepatrných detailů. Vzpomněl si, jak byla Sunny odpoledne ospalá, a jak trvala na té řepě. Ta zatracená řepa, pomyslel si. Teď už věděl, proč na ni měla takovou chuť.

Věděl úplně přesně, kdy se to stalo. Bylo to ještě v kaňonu, když se s ní to odpoledne podruhé miloval na dece. Dítě by se mělo narodit někdy v půlce května... jestli to Sunny přežije.

Musí žít. Tu druhou možnost by nesnesl. Miloval ji tolik, že na to nemohl ani pomyslet. Ale viděl její zranění a věděl, že je na tom špatně.

„Chceš abych zavolal mámě a tátovi?“ zeptal se Zane.

Chance věděl, že kdyby řekl ano, okamžitě by všeho nechali a přijeli by. Přijela by celá rodina. Na nic by se ho neptali, ale snažili by se mu co nejvíc pomoci.

Zavrtěl hlavou a skoro neslyšně řekl: „Ne. Ještě ne.“ Jestli Sunny... jestli dojde k nejhoršímu, pak je bude potřebovat. Teď se zatím ještě držel. Jakžtakž.

Znovu začal přecházet po chodbě. Ježíši, tam bylo krve, vzpomněl si Chance a otřásl se. Jak se dokázala udržet na nohou tak dlouho? Odpovídala na otázky, říkala, že je v pořádku, dokonce se i trochu prošla, než jí někdo přinesl ten košík, aby si na něj mohla sednout. Byla tma a Sunny přes sebe měla přehozenou deku – proto si jejího zranění nikdo nevšiml.

Teprve po necelých šesti hodinách se doktor znovu objevil. Bylo to těch nejdelších šest hodin v Chanceově životě. Doktor vypadal vyčerpaně a ztrhaně. Chanceovi se při pohledu na něj rozlil po zádech studený pot. Ne. Ne –

„Myslím, že to zvládne,“ řekl doktor a usmál se. Podle hrdosti v jeho hlase bylo Chanceovi jasné, jak těžká bitva se na operačním sále odehrála.

„Musel jsem odstranit část jater a tenkého střeva. Krvácení způsobila právě rána v játrech. Museli jsme jí vyměnit skoro všechnu krev, než se nám ji podařilo stabilizovat.“ Přejel si rukou po obličeji. „Na chvíli jsme si mysleli, že už jsme ji ztratili. Došlo k zástavě srdce, ale podařilo se nám ji vrátit zpátky. Teď už jsou všechny reakce v normálu. Měla štěstí.“

„Štěstí,“ opakoval Chance, omámený dobrými zprávami na jedné straně a rozsáhlostí zranění na straně druhé.

„Nezasáhla ji celá kulka, jenom střepina. Nejspíš z nějaké odražené střely.“

Chance věděl, že ji nepostřehli, když byla s ním v korytu řeky. Muselo se to stát, když ho odstrčila a Darnell vystřelil. Darnell očividně minul a kulka se nejspíš odrazila od nějakého kamene a roztržila se.

Sunny ho chránila. Znovu.

„Musíme ji ještě nějakou dobu sledovat, jestli se neobjeví druhotná infekce. Opravdu si ale myslím, že teď už jí nic nehrozí. Za týden odsud bude moct odejít.“

Chance se opřel zády o zeď a předklonil se. Točila se mu hlava.

„Děkuju vám,“ řekl doktorovi.

„Nechcete si odpočinout?“ zeptal se doktor.

„Ne, je mi dobře. Bože! Je mi výborně. Bude v pořádku!“

„To bude,“ řekl doktor a znovu se zazubil.

Sunny se probírala jen pomalu. Nejdřív vnímala jen útržky, slyšela vzdálené šumění hlasů prokládané tichým pípáním. Nevěděla kde je, neuvědomovala si, že leží.

Když se znovu probrala, cítila pod sebou jemnou bavlnu a zjistila, že je to prostěradlo.

Pak se jí podařilo nepatrně pootevřít oči, ale viděla jenom rozmazané fleky.

V určitou chvíli si uvědomila, že je v nemocnici. Cítila bolest, ale jenom vzdáleně.

Účinek uspávacího prostředku a prášků pomalu slábl a postupně se jí začala vracet vláda nad vlastním tělem. Podařilo se jí dostat ze sebe jedno slovo. „Dítě?“

„Vaše dítě je v pořádku,“ odpověděla sestra. To jí úplně stačilo.

Měla hroznou žízeň. Její další slovo bylo: „Vodu,“ a dostala do pusy malé kousky ledu.

Ale jak se jí vracelo vědomí, objevila se znovu i bolest. Byla nesnesitelná, ale Sunny ji skoro uvítala, protože byla důkazem toho, že je naživu.

Nejčastěji k ní chodila usměvavá sestřička Patty. Jednou přišla do jejího pokoje a řekla jí s významně zdviženým obočím: „Je tu někdo, kdo by vás chtěl vidět.“

Sunny prudce zakroutila hlavou, což byla chyba. Tělem jí projela bodavá bolest. „Žádné návštěvy,“ podařilo se jí říct.

Zdálo se jí, že na jednotce intenzivní péče strávila roky, ale když se zeptala Patty, zjistila, že tam je asi třicet šest hodin.

„Brzy vás přesuneme do soukromého pokoje. Už ho pro vás připravujeme,“ řekla jí sestra.

Když ji převáželi, byla už natolik při vědomí, že mohla sledovat míjející světla na stropě. V jednu chvíli zahlédla vysokého černovlasého muže a rychle otočila hlavu.

Přemístění do soukromého pokoje se ukázalo jako vcelku složitá operace. Bylo u ní třeba čtyř lidí a trvala přes půl hodiny. Když bylo všechno přestěhované, Sunny byla úplně vyčerpaná. Čerstvě ustlaná postel byla příjemná a chladná. Hlava postele se dala nadzvednout, takže si Sunny mohla aspoň trochu sednout. Připadala si tak o moc líp a už ne tak bezmocně.

V pokoji byly květiny. Byly to červenožluté růže, které svou výraznou kořeněnou vůní přehlušovaly nemocniční pach dezinfekce a čisticích prostředků. Sunny je dlouho pozorovala, ale nezeptala se, od koho jsou.

„Nechci žádné návštěvy,“ řekla sestřím.

K jídlu jí donesli ovocnou želatinu a slabý čaj. Druhý den si mohla dát trochu polévky a na čtvrt hodiny ji posadili do židle vedle postele. Byla ráda, když se mohla znovu postavit na nohy, i když to bylo jen na pár sekund, než ji z postele přemístili na židli. Ještě líp se cítila, když jí pomáhali zpátky na postel.

V noci vstala z postele sama, i když jí to trvalo mnohem déle a nebylo to nic příjemného, a přešla několik metrů. Musela se při tom držet okraje postele, ale udržela se na nohou.

Třetí den jí znovu donesli květiny. Tentokrát to byla klívie. Nikdy žádné květiny nepěstovala. Pořád cestovala a nemohla by se o ně starat. Zírala na kytku a pomalu si uvědomovala, že teď si bude moct pořídit všechny kytky, které jen bude chtít. Všechno se změnilo. Crispin Hauer byl mrtvý a ona s Margretou byly volné.

Myšlenka na sestru ji znovu vyděsila. Co je za den? Snažila se vzpomenout. Kdy měla Margreta volat? A kde je vůbec její telefon?

Odpoledne čtvrtého dne se otevřely dveře a dovnitř vešel Chance.

Otočila hlavu a dívala se z okna. Vlastně ji překvapilo, že jí nechal tak dlouhou dobu na uzdravení. Snažila se ho k sobě nepustit tak dlouho, jak jen to šlo, ale tušila, že než všechno skončí, musí se ještě něco stát.

Celou dobu se soustředila na zranění, aby se tak nemusela věnovat tomu, co se dělo v ní. Teď se všechno vydralo napovrch. Snažila se zůstat klidná. Nemělo by cenu ztropit scénu, jenom by se ponižovala.

„Nechal jsem si u sebe tvůj mobil,“ řekl, přešel kolem postele a postavil se před ní k oknu. Kdyby se na

něj nechtěla dívat, musela by znovu otočit hlavu. Ale věděl, že bude chtít slyšet víc. „Včera volala Margreta.“

Sunny zatřásla hlavou. Margreta určitě zpanikařila, když místo mě uslyšela mužský hlas, napadlo ji.

„Řekl jsem jí, že tě postřelili, ale že budeš v pořádku, a že Hauer je mrtvý. Slíbil jsem jí, že ti dneska přinesu telefon, aby ti mohla zavolat a všechno si ověřit. Nic neříkala, ale ani nezavěsila.“

„Děkuju,“ řekla Sunny. Udělal to nejlepší, co mohl.

Uvědomila si, že je nějak jiný. Nebylo to jen oblečením, i když teď měl na sobě černé plátěné kalhoty a bílou košili a ne staré džíny, kanady a tričko. Bylo to jeho chováním. Jistě, teď už nebylo třeba hrát si na okouzlujícího pilota. Byl sám sebou.

Teď viděla konečně to, co předtím jenom tušila. Byl to muž, který vedl tajné komando, a měl obrovský vliv. Viděla to teď jasně v každém jeho pohybu, slyšela v jeho autoritativním hlase.

Přistoupil blíž k posteli, takže se skoro opíral o její okraj. Pak jí s největší opatrností položil ruku na břicho.

„Naše dítě je v pořádku,“ řekl.

On to ví, blesklo jí hlavou. V šoku na něj zírala. Pak si ale uvědomila, že mohla počítat s tím, že mu to doktoři řeknou.

„Řekla bys mi to sama?“ zeptal se a pozorně ji při tom sledoval svými zlatohnědýma očima.

„Nepřemýšlela jsem o tom,“ odpověděla popravdě. Sama se s tím ještě pořád vyrovnávala – plánovat zatím nic nedokázala.

„To všechno mění.“

„Fakt,“ řekla. Nebyla to otázka. „Řekl jsi mi aspoň něco, co byla pravda?“

Zaváhal.
 „Ne.“
 „S čerpadlem nic nebylo.“
 „Ne.“
 „Nejmenuješ se Chance McCall.“
 „Mackenzie,“ řekl. „Chance Mackenzie.“
 „No, tak aspoň něco,“ řekla trpce. „Aspoň křestní jméno bylo opravdu tvoje.“
 „Sunny... nedělej to.“
 „Nedělej co? Nemám se snažit přijít na to, jak velký blázen jsem byla? Byl jsi vůbec u průzkumníků?“
 Rezignovaně vzdychl. „Byl jsem u námořnictva. U výzvědné služby.“
 „Zajistil jsi, aby zrušili všechny mé lety.“
 Přikývl.
 „Ten zloděj byl jeden z tvých lidí.“
 „Jeden z nejlepších. Stejně tak i ti lidi z ochranky.“
 „Věděl jsi, že tam bude můj otec. Všechno jsi to měl naplánované.“
 „Věděli jsme, že nás sledují dva jeho muži, od té chvíle, co ses objevila televizi.“
 „To jsi zařídil taky.“
 Neodpověděl.
 „Proč jsme letěli přes celé Státy? Proč jsme prostě nezůstali v Seattlu? Bylo by to jednodušší.“
 „Muselo to vypadat důvěryhodně.“
 Nasucho polkla. „Ten den... ten piknik. Miloval by ses se mnou před svými lidmi? Aby to vypadalo důvěryhodně?“
 „Ne. Musel jsem si s tebou začít, ale bylo to... soukromé.“
 „Za to bych ti asi měla poděkovat. Takže, děkuju. A teď vypadni.“

„Nikam nejdu.“ Sedl si na židli vedle postele. „Jestli jsi už skončila s tím výsledkem, měli bychom se dohodnout na pár věcech.“

„Nechci se na ničem dohadovat. A nechci tě už nikdy vidět.“

„Je mi to líto, ale tohle se ti nesplní. Mě se nezbavíš, miláčku, protože to dítě, co nosíš, je moje.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Sunny propustili z nemocnice osm dní po střílení. Mohla sice chodit, ale byla zesláblá. Navíc mohla nosit jen noční košili a župan, které jí koupil Chance, protože nic těsnějšího na sobě nesnesla. Neměla nejmenší ponětí, co bude dělat. Nebyla ve stavu, kdy by mohla letět do Atlanty, ale někde bydlet musela. Když se dozvěděla, že ji brzo propustí, zavolala do hotelu a objednala si pokoj.

Ze začátku doufala, že by za ní Margreta mohla přijet a zůstat s ní, dokud se neuzdraví. Jejich otec byl mrtvý, takže se už nemusely schovávat. Ale i když se zdálo, že je Margreta šťastná a že se jí ulevilo, do Des Moines přijet nechtěla. Vyměnily si telefonní čísla, ale to bylo všechno – a Margreta se od té doby neozvala.

Sunny ji chápala. Margreta vždycky měla problémy v jednání s lidmi, v navazování vztahů. Jejich kontakt na dlouhou vzdálenost jí nejspíš úplně vyhovoval, a nic víc nechtěla. Sunny si uvědomila, že nikdy nebude mít sestru, po které tolik toužila.

Bylo jí strašně smutno. Bylo jí tak zle, jako ještě nikdy v životě.

Věděla, že to částečně způsobuje těhotenství. Dokázala se rozbrečet i nad úplnou hloupostí, jakou byl třeba televizní program o zahrádkářství.

Jedna sestra jí řekla, že její deprese souvisí s uzdravováním. Až bude moct vstát z postele a bude jí líp, určitě zmizí.

Ale největší depresi měla z Chancee. Chodil za ní každý den, a jednou s sebou dokonce přivedl vysokého, nebezpečně vypadajícího muže, kterého si všimla tu

noc, kdy ji zranili. K jejímu překvapení jí ho Chance představil jako svého bratra, Zanea. Zane jí s neobyčejnou jemností potřásl rukou, ukázal jí fotky své hezké ženy a tří rozkošných dětí, a půl hodiny jí vyprávěl historky o své dceři Nicky.

Když Zane odešel, cítila se Sunny ještě hůř. Zane měl to, po čem vždycky toužila: rodinu, kterou miloval, a která milovala jeho.

Chance při svých návštěvách nikdy nemluvil o tom, co se stalo. Udělal, co udělal, a teď už na tom nemohl nic změnit. Ani se nepokoušel omluvit, což sice neochotně, ale přeci jen musela respektovat. Místo toho mluvil o své rodině ve Wyomingu, o hoře, kterou všichni pořád pokládali za svůj domov, i když tam žili už jen jejich rodiče. Měl čtyři bratry a jednu sestru, dvanáct synovců – a jednu neteř, pověstnou Nicky, kterou očividně zbožňoval. Jeho sestra byla cvičitelkou koní, provdaná za jednoho z jeho agentů. Jeden bratr byl rančer, který si vzal vnučku z rodiny jejich starého nepřítele. Další bratr byl bývalý pilot stíhačky, ženatý s doktorkou ortopedie. Zane měl za manželku dceru velvyslance a Joe, jeho nejstarší bratr, byl generál Joseph Mackenzie, předseda generálního štábu náčelníků.

Připadalo jí, že to snad ani nemůže být pravda, i když se zdálo, že je to všechno skutečné. Pak si ale vzpomněla, jak přesvědčivý herec Chance je, a znovu ji přemohla hořkost.

Nijak se jí nedařilo smutek překonat. Ať už se snažila jakkoli, nemohla změnit skutečnost: Chance ji nemiloval. Všechno to byla jen hra.

Bylo to, jako by v ní něco umřelo. Necítila vůbec nic, jenom prázdnotu. Pokoušela se to skrýt, přesvědčit

se, že ten pocit zmizí, až jí bude líp, ale každý den jí bylo hůř.

Když ji propouštěli, přivezli jí kolečkové křeslo, a Sunny si objednala taxi, aby na ni za čtvrt hodiny počkalo před vchodem. Pomalu se svezla do křesla, na klín si nechala dát tašku s pár kusy svého oblečení a navrch opatrně postavil květináč s klívií.

„Neměla bych podepsat propouštěcí papíry?“ zeptala se.

„Ne, myslím že ne,“ odpověděla sestra. „Můžete klidně odejít. Váš manžel už všechno zařídil za vás.“

Sunny málem vykřikla, že žádného manžela nemá. Ani jednou se jí o tom nezmínil, a sama vůbec nepomyslela na to, jak bude moct pobyt v nemocnici zaplatit. Ale teď si uvědomila, že Chance opravdu všechno zařídil.

Možná si myslel, že je to to nejmenší, co pro ni po tom všem může udělat. A tak ji překvapilo, že nepřijel, když tolik stál o dítě a trval na tom, že ji bude navštěvovat.

Ale v tom ho podcenila. Když ji služba dovezla ke dveřím, uviděla pod krytým vchodem známého tmavě zeleného forda. Chance vylezl zpoza volantu a šel jí naproti.

„Už jsem si zavolala taxi,“ řekla.

„Smůla,“ odpověděl úsečně. Vzal její oblečení a kytku a dal je do auta. Pak otevřel dveře pro spolucestujícího.

Sunny se v kolečkovém křesle posunula dopředu a chystala se vstát. U normální židle to pro ni už nebyl problém, ale s křeslem to bylo obtížnější. Chance se na ni rozzlobeně podíval, pak se sehnul a vzal ji do náruče.

Bez nejmenších obtíží ji posadil do auta, jako by nevážila ani pět kilo.

„Děkuju,“ řekla zdvořile. Nemělo cenu být nepříjemná, a jeho pomoc jí ušetřila hodně bolesti a času.

„Není zač.“ Připoutal ji bezpečnostním pásem a ujistil se, že ji popruhy nedrhou do rány. Pak zavřel dveře, přešel na stranu řidiče a posadil se za volant.

„Zamluvila jsem si pokoj v hotelu,“ řekla. „Ale nevím, kde to je, takže tě nemůžu navigovat.“

„Do žádného hotelu nepůjdeš,“ odtušil.

„Někam jít musím,“ ohradila se. „Nemůžu řídit, a nezvládla bych cestu letadlem, takže hotel je jediné možné řešení.“

„Není. Beru tě s sebou domů.“

„Ne!“ vykřikla.

Nemohla by s ním být už ani hodinu.

„Nemáš na výběr,“ řekl neústupně. „Pojedeš se mnou – i kdybys kopala a křičela celý den.“

To znělo lákavě. Páni, to znělo lákavě. Odolala té představě jen kvůli bolesti, kterou by si tím způsobila.

Po chvíli si všimla, že míří na letiště.

„Kam jedeme?“

Netrpělivě se na ni podíval.

„Už jsem ti to říkal. Sakra, Sunny, víš přece, že nebydlím v Des Moines.“

„Tak dobře, vím, kde nebydlíš. Ale nevím, kde bydlíš,“ řekla a neodpustila si poznámku: „A i kdybys mi to řekl, nejspíš by to nebyla pravda.“

Tentokrát se stěží ovládl. „Wyoming. Beru tě domů do Wyomingu.“

Během letu skoro nepromluvila, jenom když to bylo nezbytně nutné. Chance ji pozoroval skrz tmavé brýle. Na nic si nestěžovala a nic po něm nechtěla, i když věděl, že musí být unavená.

Vypadala tak křehce. Zdálo se mu, že ji odfoukne nejmenší závan větru. Ve tvářích neměla žádnou barvu a zhubla nejmíň o pět kilo. Doktor ho ujistil, že se uzdravuje rychle. Těhotná byla jen krátce, takže ještě nemohli provést žádné testy, ale udělali všechno, co bylo v jejich silách, a dítě prý bude určitě v pořádku.

I když se Chance na dítě těšil, bál se, že jí těhotenství vezme moc síly a zpomalí její uzdravení. Potřebovala teď všechnu pomoc, ale tělo podporovalo především rostoucí dítě. Musel tedy zajistit, aby se o ni někdo mohl starat dvacet čtyři hodin denně, jedině tak mohla mít všechno, co potřebovala. Proto ji vzal na Mackenzieovu horu.

Samozřejmě, že zavolal domů a řekl jim, že Sunny přiveze. Vysvětlil jim celou situaci, řekl jim, že je těhotná a že si ji chce vzít, ale že je na něj ještě pořád našťavaná a nechce mu odpustit. Věděl, že před sebou má těžký úkol, jestli bude chtít znovu získat její důvěru. Ale jakmile ji jednou bude mít ve Wyomingu, bude mít dost času na to, aby ji přesvědčil.

Mary byla jako obvykle nadšená. Byla si jistá, že mu Sunny odpustí, a protože se ho pořád snažila přesvědčit, aby se už konečně oženil a dal jí další vnoučata, připadala si naprosto spokojená.

Chance chtěl udělat všechno proto, aby spokojená skutečně byla, protože chtěl to samé, co ona. Vždycky přísahal, že se nikdy neožení a nebude mít děti, ale osud rozhodl za něj. Vidina manželství se mu nelíbila – ne, děsila ho tak, že o ní se Sunny vůbec nemluvil.

Nevěděl, jak jí má všechno říct. A nebyl si jistý, jestli ho Sunny neodmítne.

Ale řekla mu, že ho miluje, a to mu dávalo naději. Neřekla mu to od té doby, kdy zjistila, jak ji využil, ale věděl, že u Sunny to nic neznamena. Jestli v ní zbyla jen jiskřička lásky, jestli ji úplně neuhasil, najde způsob, jak ji znovu rozdmýchat.

Přistál na malé přistávací ploše na Zaneově pozemku a srdce se mu rozbušilo, když viděl, co na ně čeká. I Sunny se zdála rozrušená. Narovnála se v sedadle a poprvé od doby, kdy ji postřelili, zahlédl v jejím obličeji náznak živého zájmu. „Co se děje?“ zeptala se.

Chanceovi se zlepšila nálada a s úsměvem odpovéděl: „Vypadá to jako oslava na uvítanou.“

U přistávací plochy se shromáždil celý Mackenzieův klan. Josh a Loren přijeli se svými třemi syny ze Seattlu. Byli tu Mike a Shea a jejich dva chlapci. Zane a Barrie, každý s jedním z dvojčat v náruči. A Joe, v uniformě letectva, na které bylo víc odznaků a vyznamenání, než by mělo být přípustné. Vedle něj stála Caroline, která vypadala jako vždy elegantně a navíc na svůj věk zatraceně dobře. Bylo s nimi i jejich pět synů, a nejstarší John tentokrát nebyl jediný, kdo si sebou přivedl přítelkyni. O kus dál stála Maris s Macem, který ji ochranitelsky objímal. Uprostřed celého gangu byli máma a táta, a Nicky pohodlně uvelebená ve Wolfových rukách.

Všichni do jednoho, dokonce i nemluvnata, drželi balonky.

„Páni,“ vydechla ohromeně Sunny. Bylo to poprvé za posledních osm dní, kdy viděl její úsměv.

Vypnul motor a vystoupil, pak letadlo obešel, rozepnul Sunny bezpečnostní pásy a vzal ji do náruče. Byla tak zmatená, že mu dala ruku kolem krku.

To musel být signál. Wolf se sehnul a postavil Nicky na nohy. Ta se okamžitě rozeběhla k Chanceovi a v běhu skákala a křičela jeho jméno.

„Stlejda Chance, stlejda Chance, stlejda Chance!“ Ostatní se pohnuli za ní.

Během několika vteřin byli obklopení celou rodinou. Pokoušel se Sunny každého zvlášť představit, ale bylo tam tolik hluku a překřikování, že se mu nepodařilo dokončit jedinou větu. Vděčně sledoval své švagrové, které se k ní chovaly, jako by ji znaly odjakživa. Muži flirtovali. Mary zářila. A nad tím vším byl slyšet Nickyin pisklavý hlásek.

„To jsou krásné šaty.“ Ukázala na hedvábný župan a zazubila se na Sunny.

John se sehnul a zašeptal Nicky něco do ucha. „Krásný,“ opravila se s náležitým důrazem na r. „To jsou krásné šaty.“

Všichni se smáli a Nicky zčervenala.

„Určitě jsi vyčerpaná,“ řekla Mary svým příjemným hlasem s jižanským přízvukem. „Nemusíš se o nic starat, drahoušku. Už jsem ti v domě připravila postel. Chancei, doved' ji k autu, a buď na ni opatrný.“

„Ano, mami,“ řekl.

„Počkej,“ vykřikla najednou Nicky. „Zapomněla jsem na ceduli!“

„Na jakou ceduli?“ zeptal se Chance a jemně Sunny přetočil, aby viděl na svou neteř.

Zalovila v kapse svých červených šortek a vytáhla zmuchlaný kus papíru. Špičkami prstů ho roztáhla, aby ho mohla podat Sunny.

„To sem dělala sama,“ oznamovala hrdě. „Babi mi jen pomáhala.“

Sunny papír rozbalila.

„Použila sem čelvenou kšídu,“ vysvětlovala dál. „Plotože je nejheščí.“

„To určitě je,“ souhlasila Sunny. Nahlas polkla. Chance viděl, jak se jí třesou ruce.

Nápis byl kostrbatý a nakřivo, každé písmeno bylo jinak velké.

„Vítej doma, Sunny“, četla Sunny nahlas. Oči jí zvlhly. „To je ta nejkrásnější věc, co jsem kdy viděla,“ řekla, a pak se obrátila k Chanceovi, zabořila mu obličej do košile a rozplakala se.

„No jo,“ řekl Michael. „Je těhotná.“

Nedokázal určit, kdo si koho zamiloval víc, jestli Sunny Mackenzieovi, nebo naopak. Jakmile ji usadil doprostřed obrovské postele, kterou pro ni Mary přichystala, Sunny se tam uvelebila jako královna na trůně. Naskládala si pod sebe polštáře a brzy okolo sebe měla všechny ženy a většinu menších dětí – seděly na posteli, na zemi, nebo na židlích. Dvojčata se systematicky propracovávala z jednoho konce postele na druhý a pak zase zpátky, držela se při tom deky a žvatlala si mezi sebou. Shea na zemi lechtala Benjiho, který, jakmile přestala, začal okamžitě pištět: „Ještě! Ještě!“

Nicky seděla se zkříženýma nohama na posteli, v ruce měla svou „čelvenou kšídu“ a soustředěně pracovala na dalším nápisu, tentokrát pro Barrie.

Loren, která byla doktorkou, chtěla vědět všechno o Sunnyině zranění a jejím současném stavu. Caroline se Sunny konzultovala módu, učesala jí vlasy a stočila jí je

na temeni. Maris jí vyprávěla o svém vlastním těhotenství, a Mary na to všechno dohlížela.

Chance nechal svou rodinu se Sunny a odešel do stáje. Byl nervózní, ustaraný a měl strach. Potřeboval být chvíli v klidu a sám. Až se večer všechno uklidní, chtěl si s ní promluvit. Věděl, že už to nemůže dál odkládat. Zoufale se modlil, aby mu odpustila, nedokázal si život bez ní už představit. Když se o něj opřela, málem se mu zastavilo srdce, protože se otočila k němu a ne od něj.

Znovu se smála, Její smích byl ten nejsladší zvuk, jaký kdy slyšel, úplně ho odzbrojoval. Nedovedl si představit, že ho už nikdy neuslyší.

Opřel se rukama o dveře jednoho kotce a položil si na ně hlavu.

Musí mi odpustit, opakoval si. Musí.

„Je to těžké, vid’?“ ozval se za ním Wolf. Stoupl si vedle Chancee a také se opřel o dveře. „Myslím milovat ženu. A zároveň je to ta nejlepší věc na světě.“

„Nikdy mě nenapadlo, že se to stane,“ řekl Chance namáhavě. „Dával jsem si na to takový pozor. Žádná svatba, žádné děti. Se mnou to mělo skončit. Ale ona mě zaskočila. Zamiloval jsem se do ní tak rychle, že jsem neměl čas utéct.“

Wolf se narovnal a pozorně se na něj podíval. „Co tím myslíš, že to mělo skončit s tebou? Proč nechceš děti? Zbožňuješ je.“

„Jo,“ řekl Chance tiše. „Ale to jsou Mackenzieové.“

„Ty jsi taky Mackenzie.“

Chance se poškrábal na krku. „V tom je ten problém. Nejsem pravý Mackenzie.“

„Chceš jen tak vejít do domu a říct té úžasné ženě, že nejsi její syn?“ zeptal se Wolf přísně.

„*Proboha*, to ne!“ Věděl, že víc by jí ublížit nemohl.

„Jsi můj syn. Ve všem podstatném jsi můj.“

Chance se cítil zahanbený. Znovu se opřel o dveře. „Nikdy jsem nepochopil, jak jste mě mezi sebe mohli tak lehce přijmout. Ty víš, jak jsem žil. Nebyl jsem nic víc než divoké zvíře. Máma o tom nevěděla, ale ty ano. A stejně jsi mě zval k sobě domů, věřil jsi mi a nechal jsi mě být s mámou a s Maris –“

„A ta důvěra byla oprávněná, nebo ne?“ zeptal se Wolf.

„Ale nemusela být. Nemohl jsi to vědět.“ Chance se odmlčel. „Když mi bylo tak deset, tak jsem zabíval člověka,“ řekl „To je to divoké dítě, které sis přivedl domů. Kradl jsem, lhal jsem, mlátil ostatní děti a bral si od nich všechno, co jsem chtěl. Nemůžu to změnit. Mám to v sobě.“

Wolf se na něj ostře podíval. „Jestli jsi v deseti musel zabít člověka, předpokládám, že si to ten bastard zasloužil.“

„Jo, zasloužil.“ Chance začal pěst. „Musím to říct Sunny. Nemůžu ji požádat o ruku a neříct jí, koho si bere a co dám jejím dětem.“ Trpce se zasmál. „Až na to, že vlastně nevím, co to vlastně je. Neznám svou rodinu. Vím jen, že má matka brala drogy a –“

„Už nic neříkej,“ zastavil ho Wolf.

Chance se na něj podíval, na jediného otce, kterého kdy znal, a na muže, kterého si vážil jako nikoho jiného na světě.

„Nevím, kdo byli tvoji rodiče,“ řekl Wolf. „Ale znám tebe a můžu ti říct, že jsem se ještě nikdy v nikom nespletl. Víš, čeho jsem v životě litoval nejvíc? Že jsem tě nenašel dřív. Že ses mě nedržel, když jsi udělal

prvních pár kroků. Že jsem s tebou nemohl být, když ti rostly zuby, nebo když jsi byl nemocný. Když ses k nám dostal, už jsem nic z toho nemohl udělat, protože jsi mě nenechal. Nechtěl jsi, abychom se tě dotýkali, a já se to snažil respektovat.

Ale jedno ti říct musím. Jsem na tebe hrdý jako na nic jiného ve svém životě, protože jsi jeden z nejlepších lidí, které jsem kdy poznal. Kdybych si mohl vybrat ze všech dětí na světě, stejně bych znovu adoptoval tebe.“

Chance zíral na svého otce se slzami v očích. Wolf Mackenzie objal svého dospělého syna a přitiskl ho k sobě tak, jak to chtěl udělat celé ty roky. „Vybral bych si tebe,“ opakoval.

Chance vešel do ložnice a tiše za sebou zavřel. U Sunny už nikdo nebyl, všichni se rozjeli domů, nebo zůstali na noc u Zanea nebo Michaela. Sunny vypadala unaveně, ale už nebyla tak bledá.

„Jak ti je?“ zeptal se tiše.

„Jsem hrozně unavená,“ řekla. Otočila hlavu na druhou stranu. „Ale už je mi líp.“

Sedl si na kraj postele, opatrně, aby do ní nestrčil. „Musím ti něco říct,“ začal.

„Jestli to je vysvětlení, tak se neobtěžuj,“ odsekla. „Využil jsi mě. Dobře. Ale, proč jsi to probouha musel hnát tak daleko? Víš, jak mi je? Připadám si jako naprostý blázen, že jsem se do tebe zamilovala, když pro tebe to všechno byla jen hra. Zvedlo ti to sebevědomí –“

Položil jí ruku na pusku a zhluboka se nadechl. „Takže, zaprvé: miluju tě. To nebyla hra. Zamiloval jsem se do tebe v okamžiku, kdy jsem tě poprvé uviděl.

Snažil jsem se to zastavit, ale –“ Zarazil se a vrátil se k důležitější věci.

„Miluju tě tolik, že mě to až bolí. Nejsem pro tebe dost dobrý a vím to –“

Zamračeně mu odstrčila ruku. „Cože? Tedy, souhlasím, že po tom, co jsi udělal, ale – vůbec nechápu, o čem mluvíš.“

Vzal ji za ruku a ulevilo se mu, když mu ji nevytrhla.

„Jsem adoptovaný,“ řekl. „To je v pořádku. To je úplně v pořádku. Ale neznám své pravé rodiče a nic o nich nevím. Oni – ona – vyhodila mě na ulici a vykašlala se na mě. Vyrůstal jsem na ulici, jak se dalo. Nepamatuju si, že bych byl někde doma, až do svých čtrnácti, kdy mě adoptovali.“

Klidně můžu být z té největší chátry na zemi, a nejspíš i jsem, jinak by mě nenechali skoro umřít ve stoce. Chci strávit zbytek života s tebou, ale jestli si mě vezmeš, musíš vědět, kdo jsem.“

„Cože?“ zeptala se znovu, jako by nemohla pochopit to, co jí říká.

„Měl jsem tě požádat o ruku dřív,“ řekl. „Ale – sakra, jak jsem mohl po někom chtít, aby si mě vzal? Jsem jak sázka do loterie. Nevíš, co se mnou dostaneš. Chtěl jsem tě nechat jít, ale pak jsem se dozvěděl o dítěti a už jsem to nedokázal udělat. Jsem sobec, Sunny. Chci to všechno, chci tebe i dítě. Jestli se nebojíš riskovat –“

Odtáhla se od něj s nevěřicným a našťvaným pohledem. „Já tomu nemůžu uvěřit,“ vyhrkla a vrazila mu facku.

Nebyla ještě úplně při síle, ale stejně mu dokázala dát docela velkou ránu. Chance se ani nehnul. Srdce

cítil až v krku. Kdyby ho chtěla praštit znovu, nebránil by se. Měl za to, že by si to zasloužil.

„Ty blázne!“ vykřikla. „Proboha, můj otec byl *terorista!*“ To je zase *moje* dědictví. A ty si tady stěžuješ, že *neznáš svoje rodiče*. Dala bych všechno za to, abych neznala svého otce! Já tomu prostě nevěřím! Myslela jsem si, že mě nemiluješ! Všechno by bylo v pořádku, kdybych věděla, že mě miluješ!“

Chance málem začal křičet. Zíral na ten krásný, rozzlobený obličej a cítil, jak mu ze srdce spadl obrovský balvan. Chtělo se mu smát.

„Miluju tě tolik, že z toho asi zešílím. Takže, vezmeš si mě?“

„Musím,“ řekla naoko nevrle. „Někdo se o tebe musí postarat. Ale něco ti řeknu, Chancei Mackenzie. Jestli si myslíš, že si dál budeš lítat po světě a necháš po sobě střílet, tak jsi na pořádném omylu. Zůstaneš doma se mnou a s dítětem. Rozumíš?“

„Rozumím,“ odpověděl. Nakonec, Mackenzieové vždycky dělali všechno pro to, aby jejich ženy byl šťastné.

EPILOG

Sunny byla vyčerpaná dlouhým porodem a strachem, který prožila, když nastaly problémy. Pod očima měla kruhy, ale Chanceovi snad ještě nikdy nepřipadala krásnější. Vzpomněl si na její vzrušený obličej, když jí dal dítě poprvé do náruče. Byl si jistý, že na ten pohled do, smrti nezapomene. Nemocniční personál se z pokoje postupně vytratil, a teď v něm byl jen on, jeho žena a jejich dítě.

Podíval se na zmuchlaný a vyčerpaný obličejík svého syna. Nemluvně spalo tak tvrdě, jako by právě uběhlo maratón, s ručkama pevně stisknutýma v pěstičky. Na hlavě mělo jemné černé chmýří, a i když věděl, jak těžké je odhadnout barvu očí u novorozence, doufal, že by mohly být stejně zářivě šedé jako Sunnyiny.

Ve dveřích se objevila Zaneova hlava. „Ahoj,“ řekl tiše. „Poslali mě na výzvědy. Ještě pořád spí?“

Chance se podíval na svou ženu, oddechující stejně klidně jako dítě. „Neměla to lehké.“

„No, vždyť ten cvalík taky váží čtyři a půl kila. To se nedivím, že s ním potřebovala pomoci.“ Zane vešel do pokoje a stoupl si vedle Chancee. „Ukaž, nech mě ho pochovat. Musí se začít seznamovat s rodinou.“ Zkušeně vzal dítě do náruče. „Já jsem tvůj strejda Zane. Mě uvidíš často. Mám dva kluky, kteří se už třesou na to, až si s tebou budou moct hrát. A tvoje teta Maris – tu uvidíš za chvíli – má chlapečka, který je jen o trochu starší než ty. Budeš mít spoustu kamarádů, tedy jestli vůbec někdy otevřeš oči a rozhlédneš se kolem sebe.“

Nemluvně se ani nehnulo.

„Člověk rychle zapomene, jak jsou malincí,“ řekl Zane tiše a pohladil chlapečka svou velkou rukou po hlavičce. Podíval se na Chancee a usmál se. „Vypadá to, že jsem pořád jediný, kdo dokáže udělat holku.“

„No, tohle byl teprve můj první pokus.“

„A bude i poslední, jestli všichni budou vážit přes čtyři kila,“ ozvalo se z postele. Sunny si povzdychla, odhrnula si vlasy z očí a usmála, když uviděla svého syna. „Půjč mi ho,“ řekla a natáhla k Zaneovi ruce.

Zane dal dítě Chanceovi, ten ho donesl k Sunny a dal jí ho do náruče. Vždycky ho okouznil způsob, jakým spolu matka a novorozeně komunikovali, jakési zvláštní tiché porozumění, které nedokázal pochopit.

„Cítíš se na společnost?“ zeptal se Zane. „Máma už se nemůže dočkat, až bude moct malého pochovat.“

„Je mi dobře,“ odpověděla Sunny, i když Chance věděl, že to tak není. Políbil ji, a i teď cítil vzrušení, i když jejich syn byl starý teprve několik hodin. Sunny zčervenala a s úsměvem ho od sebe odstrčila. „Jdi ode mě, ty milovníku,“ provokovala ho se smíchem.

„Jak se bude jmenovat?“ chtěl vědět Zane. „Už se vás na to ptáme měsíce, ale vy nám nechcete nic říct. Dlouho už s tím tajností dělat nemůžete.“

Chance přešel prstem po baculaté tváři svého syna a pak ho i se Sunny objal a přitiskl k sobě. Nic lepšího ho snad v životě už ani potkat nemohlo.

„Wolf,“ řekl. Je to malý Wolf.“